Robert Ludlum

AUTORUL ROMANELOR:
IDENTITATEA LUI BOURNE,
SUPREMAȚIA LUI BOURNE
ȘI ULTIMATUMUL LUI BOURNE

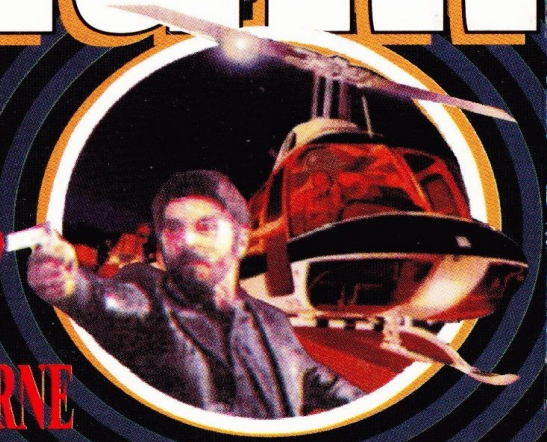

AGENDA LUI ICARUS

© ELIT COMENTATOR

Robert Ludlum

AGENDA LUI ICARUS

V.1.0

V.1.0

I.S.B.N.
973-581-001-8

Robert Ludlum
The Icarus Agenda
Editura ELIT

PREFAŢA

Ajuns în prag, omul se furişă tăcut în încăperea fără ferestre, închise uşa şi înaintă prin întuneric păşind pe linoleumul negru până la masa din stânga, pe care se afla o lampă mică de alamă. Aprinse lumina şi becul slab aruncă umbre ciudate pe pereţii îmbrăcaţi în lambriuri.

Camera era mică, dar foarte încărcată cu cele mai noi echipamente de înaltă tehnologie. Peretele din dreapta, plin de dispozitive din oţel inoxidabil, sclipea de curăţenie, iar instalaţia de aer condiţionat şi de absorbire a prafului fâşâia uşor, aproape imperceptibil. Nou-venitul se duse la un procesor de text, se aşeză şi apăsă pe buton; ecranul monitorului prinse viaţă, iar el introduse codul. Imediat, literele verzi ţâşniră la vedere:

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Omul se aplecă încordat peste tastatură şi, tremurând de emoţie, începu să introducă datele:

«Încep acest jurnal acum încredinţat că evenimentele care vor urma vor schimba cursul vieţii unei naţiuni. Un bărbat a apărut pur şi simplu din senin, ca un Mesia care nu-şi dă seama de chemarea sau destinul său. E predestinat să întreprindă acţiuni şi fapte ce-i vor depăşi capacitatea de înţelegere, iar dacă previziunile mele sunt corecte, acesta va fi jurnalul de bord al călătoriei lui… Nu pot decât să-mi imaginez cum a început totul, pentru că ştiu doar că a început din haos…»

CARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Masqat, Oman, sud-vestul Asiei
Marţi, 10 august, ora 18.30

Apele furioase ale golfului Oman anunţau furtuna care se năpustise deja în Marea Arabiei prin strâmtoarea Hormuz. Era în amurg şi muezinii bărboşi din minaretele moscheilor oraşului-port îşi intonau rugăciunile cu voci ascuţite şi tânguitoare. Cerul se întuneca din cauza norilor ameninţători care semănau cu nişte păsări ciudate, aducătoare de nenorociri. Fulgere scurte aprindeau orizontul spre răsărit, deasupra munţilor Makran din Turbot, la două sute de mile depărtare, peste mare, în Pakistan. Spre nord, dincolo de graniţa cu Afganistanul, se încăpăţâna să bântuie un război sălbatic şi lipsit de sens. La vest se dezlănţuise un altul şi mai cumplit. Iar la sud se găsea Libanul, unde se ucidea cu sânge rece, flecare grupare religioasă numindu-i pe ceilalţi terorişti, când în realitate nimeni nu se opunea câtuşi de puţin terorismului.

Orientul Mijlociu era frământat de războaie, iar acolo unde acestea păreau că se domoliseră, se declanşaseră din nou. Acum, spre seară, apele golfului Oman spumegau furioase şi cerul vestea apropierea prăpădului. Străzile din Masqat, capitala sultanatului Oman, păreau pregătite pentru furtună. O dată rugăciunile terminate, mulţimile se scurgeau cu torţele aprinse, scoţând ţipete isterice, spre porţile de fier ale ambasadei americane. În faţa clădirii ornamentate cu stuc roz patrulau tineri cu părul lung şi slinos, ţinând cu stângăcie armele în mâini. O simplă apăsare pe trăgaci însemna moartea, dar ei, în fanatismul lor, nu se gândeau la ea, căci li se spusese că în afara credinţei lor nu mai există nimic. Însă în ochi, în spatele sălbăticiei şi al

curajului afişat, li se citea frica. Martiriul îl căutau, asta era pentru ei totul. Cu cât era mai dureros sacrificiul, cu atât mai glorios era martiriul. Durerea, suferinţa duşmanilor lor, astea nu aveau nici importanţă. Ce orbire!

Ce nebunie!

Era a douăzeci şi doua zi a acestui delir. De douăzeci şi una de zile lumea civilizată era forţată să accepte încă o dată furia spasmodică şi lipsită de sens. Furtuna fanatismului se iscase din senin şi cuprinsese dintr-o dată totul, fără ca cineva să ştie de ce.

Iată faptele:

Două sute patruzeci şi şapte de americani fuseseră ameninţaţi cu armele şi luaţi ostatici. Fuseseră ucişi unsprezece, iar corpurile lor fuseseră aruncate pe ferestrele ambasadei, în zgomote de geamuri sparte. Cineva le spusese acestor tineri ce trebuie să facă pentru ca fiecare execuţie să devină pentru omenire un spectacol plin de surprize şi dătător de groază. Dincolo de porţile de fier, voci întărâtate de mirosul de sânge făceau pariuri. Ce fereastră urma? Cine va fi aruncat, un bărbat sau o femeie? Cât valorează mintea voastră? Un pariu!...

Sus, pe terasă, se afla piscina luxoasă a ambasadei, protejată de un grilaj care nu fusese făcut să oprească gloanţele. Aici, în jurul piscinei, erau înşiruiţi ostaticii ţinuţi în genunchi, în timp ce grupurile de terorişti stăteau cu armele îndreptate spre capetele lor. Două sute treizeci şi şase de oameni înspăimântaţi, sleiţi de puteri, aşteptându-şi sfârşitul!

Ce nebunie!

Iată deciziile luate:

În ciuda ofertelor bine intenţionate ale israelienilor, nu-i lăsaţi să intre! Aici nu e Entebbe[1] şi, oricâte analize ar face specialiştii, sângele vărsat de israelieni în Liban este, în ochii arabilor, o crimă monstruoasă: Statele Unite au finanţat trape antiteroriste ca să lupte cu teroriştii. Inadmisibil! O desfăşurare rapidă de forţe? De unde oameni care să ia cu asalt patra etaje, oameni care să coboare din elicoptere direct pe acoperiş şi să împiedice masacrarea ostaticilor, când de fapt călăii îşi căutau cu înfrigurare moartea, vrând cu orice preţ să devină martiri? O blocadă navală cu un batalion de puşcaşi marini care să invadeze Omanul? În afară de o demonstraţie de forţă, inutilă şi ridicolă şi aceea, la ce-ar folosi? Sultanul şi miniştrii lui erau

[1] Entebbe – oraş în sudul Ugandei. (n. trad.).

ultimii oameni de pe pământ care să fie pentru o intervenţie violentă asupra ambasadei. Poliţia sultanului a încercat cu mijloace paşnice să oprească isteria, dar nu a putut face faţă bandelor dezlănţuite de agitatori. Anii de linişte nu-i pregătiseră pe poliţiştii din Oman pentru un asemenea haos. Şi ca să cheme armata sultanului de la graniţele cu Yemenul, asta ar fi putut produce consecinţe incalculabile. Forţele armate care ar patrula prin oraşul ca o rană deschisă, devenit acum sanctuar al ucigaşilor de toate naţiile, erau formate din oameni la fel de sălbatici ca şi duşmanii lor. Asta lăsând la o parte faptul că o întoarcere a lor în capitală ar lăsa graniţele Omanului deschise, deci pradă unui adevărat masacra, care s-ar extinde şi pe străzile Masqatului şi nimeni n-ar mai putea deosebi în şanţuri cadavrele vinovaţilor de cele ale victimelor.

Şah şi mat.

Soluţii: Să cedezi în faţa cererii teroriştilor? Imposibil şi asta o înţeleg şi cei din umbră, dacă nu cumva chiar şi marionetele lor, tinerii care ascultă, extaziaţi, ţipetele victimelor. Nu exista nici o modalitate prin care vreun guvern din Europa sau din Orientul Mijlociu să poată elibera opt mii de terorişti din grupări ca Brigăzile Roşii, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, Baader-Meinhof, Armata Republicană Irlandeză şi să înmulţească astfel rândurile criminalilor aflaţi în libertate. Să tolereze în continuare comentariile inepuizabile ale presei, aparatele de fotografiat iscoditoare şi sutele de afişe care atrăgeau atenţia asupra fanaticilor avizi de publicitate? De ce nu? Fără îndoială, agitaţia din presă mai întârzia execuţiile, căci acestea fuseseră *suspendate temporar,* pentru ca *naţiunile asupritoare* să aibă timp să mediteze la ce le aşteaptă şi să aleagă. A pune capăt publicităţii n-ar face decât să-i incite mai tare pe sălbaticii însetaţi de martiriu. Liniştea ar genera nevoia de a şoca. Tot ce este şocant apare pe prima pagină, iar moartea şochează, într-adevăr.

Cine?

Ce?

Cum?

Cine?... Aceasta era întrebarea esenţială care ar da soluţia, o soluţie care trebuia găsită în cinci zile. Execuţiile fuseseră suspendate pentru o săptămână, din care două zile trecuseră deja. Două zile extrem de încărcate pentru şefii celor mai

cunoscute servicii secrete din şase ţări, adunaţi la Londra special în acest scop.

Sosiseră toţi cu avionul, hotărâţi să-şi pună la bătaie toate resursele, deoarece fiecare ştia foarte bine că oricând putea urma ambasada ţării lui. Oriunde, în orice capitală din lume, nu neapărat aici. Lucraseră fără întrerupere două zile. Rezultatul: Omanul a rămas o enigmă. Fusese considerat cel mai sigur stat din sud-vestul Asiei, cu conducători educaţi, luminaţi, receptivi la o guvernare modernă, desigur în limitele permise de Islam unei familii aristocratice. Legiuitorii făceau parte din familii privilegiate care, aparent, respectau ceea ce Allah le dăduse nu numai ca un drept moştenit prin naştere, ci şi ca o responsabilitate a acestei ultime jumătăţi de veac.

Concluzii:

Insurecţia fusese programată din afară. Din cei două sute de tineri înverşunaţi şi murdari, care nu mai terminau cu urletele lor, doar douăzeci fuseseră identificaţi ca omanezi, astfel încât ofiţerii serviciilor secrete, care aveau surse în toate facţiunile extremiste pe axa Arabia-Marea Mediterană, s-au pus repede pe treabă. Contacte cu informatorii, promisiuni, ameninţări.

— Cine sunt oamenii ăştia, Aziz? Din Oman sunt doar câţiva turbaţi şi mai toţi sunt înapoiaţi mintal. Hai, Aziz, poţi să trăieşti ca un sultan. Spune un preţ, oricât! Aştept.

— Şase secunde, Mahmet! Mai ai şase secunde şi o să-ţi vezi mâna dreaptă pe podea, smulsă din încheietură! Apoi stânga. Poate eşti curios să vezi cum îi şade. A început numărătoarea inversă, fecior de căţea! Dă-i drumul, hai! Şase, cinci, patru…

Sânge.

Nimic. Zero. *Ce nebunie!*

Apoi, în sfârşit, păru să mijească o rază palidă de lumină. De la un muezin bătrân, un credincios musulman ale cărui cuvinte şi amintiri s-au dovedit a fi la fel de neaşteptate ca şi propria lui apariţie în mijlocul vânturilor rele care suflau dinspre Hormuz.

— Nu căutaţi acolo unde vă spune judecata voastră s-o faceţi. Căutaţi în altă parte.

— *Unde?*

— Acolo unde durerile nu se nasc din sărăcie şi singurătate, *ya Shaikh.* Unde Allah şi-a hărăzit darurile lumii acesteia, dar se vede treaba că nu şi peste.

— Vorbeşte mai pe înţelesul unor oameni ca noi, drept-credinciosule muezin.

— Allah nu vrea să se ştie mai mult. Se va face voia lui. Pentru că el este nepărtinitor. Aşa să fie!

— Dar ştii ceva, din moment ce spui lucrurile astea!

— Allah mi-a arătat calea. Se va împlini voia lui.

— Adică?

— S-au auzit nişte zvonuri în moschee. Şoapte pe care urechile astea bătrâne se cădea să le audă. Abia le-am auzit, dar se vede că aşa a vrut Allah.

— Înseamnă că ştii mai multe, preaînvăţatule!

— Şoaptele vorbeau despre oamenii care vor avea câştig de pe urma acestei vărsări de sânge.

— Cine are să câştige?

— Nu s-au spus nume, nu s-au pomenit oameni de vază.

— Atunci e vorba despre vreo grupare sau vreo organizaţie? Te rugăm!... Sau o sectă, o ţară, un popor?... Şiiţi, saudiţi, irakieni, iranieni?... Sau poate ruşi? Ia adu-ţi aminte...

— Nu. Nu s-a vorbit nici despre drept-credincioşi, nici despre păgâni, doar despre *ei.*

— Ei? Care *ei?*

— Aşa am auzit în colţul întunecat al moscheii, asta a vrut Allah să aud, facă-se voia Lui. Doar cuvântul *ei.*

— Ne spui cum se numesc cei care au vorbit aşa, înţeleptule?

— Sunt aproape orb, e greu să-ţi dai seama, printre atâţia credincioşi, cine a vorbit. Nu pot să ştiu cine a fost. Ştiu doar că trebuie să spun ce am auzit, căci aşa vrea Allah.

— De ce, preacinstite muezin? De ce vrea Allah aşa?

— Vărsarea de sânge trebuie oprită. Coranul spune că atunci când se varsă sânge din cauza tinerilor cu mintea fierbinte, trebuie să cercetăm atent dacă de vină e doar patima, căci tinerii...

— Să lăsăm asta! O să trimitem doi oameni la moschee. Anunţă-ne când afli ceva, drept-credinciosule muezin!

— Peste o lună, *ya Shaikh... Acu*m mă pregătesc să plec în pelerinaj la Mecca. Sunteţi doar o parte din călătoria mea. E voia lui...

— O, Doamne!

— Acesta este Dumnezeul vostru, ya *Shaikh... Nu* e al meu. Nu e al nostru.

Capitolul 2

Washington D.C.
Miercuri, 11 august, ora 11.50 a.m.

Soarele amiezii încingea trotuarele capitalei şi aerul era fierbinte, apăsător. Trecătorii de-abia se târau, bărbaţii aveau gulerele deschise la cămăşi şi cravatele desfăcute. Servietele şi poşetele atârnau de parcă ar fi cântărit tone întregi, în timp ce proprietarii lor stăteau parcă picotind la trecerile pentru pietoni şi aşteptau ca luminile semafoarelor să se schimbe. Deşi zecile de bărbaţi şi femei, în general funcţionari ai guvernului, deci ai naţiunii, aveau mintea plină de tot felul de treburi urgente, pe stradă ele nu mai contau. O toropeală grea acoperise oraşul ca o pătură, amorţindu-i pe cei care se aventurau în afara camerelor, a birourilor şi a maşinilor cu aer condiţionat.

La intersecţia Străzii 23 cu Bulevardul Virginia avusese loc un accident. Urmările nu erau prea grave, dar nici neînsemnate. Un taxi intrase cam tare într-o limuzină guvernamentală care tocmai ieşea din parcarea Departamentului de Stat. Amândoi şoferii, iritaţi, încinşi, fiecare temându-se de şeful lui, stăteau lângă cele două maşini şi se acuzau reciproc, făcând să vibreze aerul înăbuşitor cu răcnetele lor furioase, în aşteptarea poliţiei. În câteva minute traficul se aglomeră; claxoanele urlau şi pe ferestrele deschise ale automobilelor se auzeau strigăte supărate, de oameni grăbiţi.

Pasagerul taxiului coborî nerăbdător din spate. Era un bărbat înalt, slab, în jur de patruzeci de ani, cu o înfăţişare ce contrasta puternic cu costumele de vară, rochiile elegante şi servietele diplomat ale celorlalţi. Purta nişte pantaloni kaki şifonaţi, cizme şi o vestă murdară, de tip safari, din bumbac, care ţinea loc de cămaşă. Avea aspectul unui om care n-are ce căuta într-un oraş, arătând mai degrabă ca un călăuz care tocmai venise din munţii lui sălbatici. Şi totuşi figura lui spunea altceva. Era proaspăt ras, avea trăsături bine conturate, cu ochi albaştri, vii, foarte mobili, iscoditori, ce trădau experienţa de a evalua o situaţie şi de a lua imediat o hotărâre. Îl atinse pe şofer pe umăr, acesta se întoarse şi pasagerul îi dădu două bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Hei, stai aşa, omule! Doar ai văzut tot şi am şi eu nevoie de un martor! Marţafoiul ăla nici măcar n-a pus mâna pe claxon, a intrat în mine parcă era pe mirişte!

— Îmi pare rău. N-am cum să te ajut. N-am văzut şi n-am auzit nimic.

— Ştii că-mi place! Auzi la el, cică n-a văzut, n-a auzit! Eşti şmecher, ai? Nu vrei să te vezi implicat, ai?

— Sunt implicat, răspunse pasagerul pe un ton calm, scoţând încă o bacnotă de douăzeci de dolari şi strecurând-o în buzunarul şoferului. Sunt implicat, dar nu în chestia asta.

Şi bărbatul ciudat îmbrăcat îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se spre Strada 3, şi o luă spre impunătoarele uşi de sticlă ale Departamentului de Stat. În moleşeala aceea, el era singurul om de pe stradă care mergea cu paşi grăbiţi.

Camera era undeva în subsolul Departamentului şi era denumită Ohio-Patru-Zero, adică *Oman*, *alertă maximă.* Dincolo de uşile metalice se auzea bâzâitul neîntrerupt al calculatoarelor şi la fiecare minut un aparat emitea un sunet ascuţit care anunţa că s-a primit o nouă informaţie ori că s-a descoperit ceva în banca de date. Bărbaţi şi femei studiau cu atenţie toate informaţiile, încercând la nesfârşit evaluări şi statistici de tot felul.

Nimic. Zero. *Ce nebunie!*

În camera aceea mare, plină de tot felul de sunete, era o altă uşă metalică, mai mică decât cea de la intrare şi fără acces din coridor. Era biroul ofiţerului însărcinat cu rezolvarea crizei din Masqat. Imediat lângă el se afla o măsuţă cu telefoane prin care se putea lua legătura cu toate birourile din Washington unde se aflau puterea şi informaţiile. Stăpânul biroului era un bărbat între două vârste, şef la Biroul de Operaţiuni Consulare, un sector auxiliar care se ocupa de acţiuni secrete în cadrul Departamentului de Stat. Se numea Frank Swann şi acum stătea cu capul albit înainte de vreme sprijinit pe braţele încrucişate pe birou. Nu mai dormise de o săptămână într-un pat, apucase doar din când în când să fure câte o oră-două de somn, ca acum.

Sunetul strident al unuia din telefoanele de pe măsuţă îl trezi, întinse imediat mâna dreaptă spre ele. Apăsă pe butonul care se aprinsese şi ridică receptorul.

— Da! Ce s-a întâmplat?

Dădu din cap, respiră adânc, prea puţin liniştit de faptul că era chiar secretarul lui, care-l sunase de la un birou situat cinci etaje mai sus. Ascultă cu atenţie, apoi spuse îngrijorat:

— Cine? Un congressman… Un congressman?! Tot ce-mi mai lipsea era un congressman. Cum naiba mi-a aflat numele? Bine, bine, n-are importanţă… Spune-i şi tu că sunt în şedinţă… şi cu Dumnezeu dacă vrei, sau chiar cu tine.

— Cam aşa ceva i-am spus şi eu. De aceea vă sun de aici. I-am spus că vă pot găsi doar la telefonul ăsta.

Swann clipi de câteva ori.

— Cam multă bătaie de cap pentru *garda mea pretoriană,* nu?

— Aşa a spus şi el. Şi a mai trebuit să scriu ceva, n-am înţeles prea bine ce.

— Să auzim!

— A spus că are şi el o legătură cu problema în care sunteţi dumneavoastră implicat şi…

— Nimeni nu ştie în ce sunt eu *implicat...* În fine… Altceva?

— M-a rugat să vă spun aşa, am scris exact cum am auzit: *Ma efam zain.* Dumneavoastră chestia asta vă spune ceva?

Uluit, Swann clatină din nou din cap încercând să-şi limpezească gândurile, dar tot nu se putu lămuri în privinţa vizitatorului care se afla cu cinci etaje mai sus. Necunoscutul congressman tocmai spusese, cifrat, că i-ar putea fi de ajutor în problema din Oman.

— Ia un gardian şi trimite-l jos, la mine, spuse Swann.

După şapte minute, uşa de la biroul din subsol fu deschisă de un sergent. Vizitatorul intră şi Swann se ridică în picioare grăbit. Vizitatorul nu prea aducea a membru al Camerei Reprezentanţilor, cel puţin din câte văzuse el în Washington. Purta cizme şi haine de culoare kaki şi o vestă de vânătoare al naibii de jegoasă, ducând cu gândul la tigăile acelea afumate în care îşi găteau coloniştii de pe vremuri mâncarea. Sau cumva tipului îi ardea de glumă?

— Congressman?… întrebă ofiţerul, cu un ton ce sugera nevoia unei explicaţii, apoi îi întinse mâna.

— Sunt Evan Kendrick, domnule Swann, răspunse vizitatorul apropiindu-se de birou şi strângându-i mâna. Am mandat în Districtul 9, Colorado.

— Da, da… Districtul 9, Colorado… Evident… Da, îmi pare rău, domnule, n-am vrut să…

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze. Poate că eu trebuie s-o fac,

pentru felul cum arăt. Dar nu e nevoie să ştiţi exact cine sunt.

— Să vă spun şi eu ceva, îl întrerupse apăsat Swann. Nici dumneavoastră nu trebuie să ştiţi cine sunt eu.

— Ştiu că nu trebuie să ştiu, dar n-a fost prea dificil să aflu. Chiar şi noii angajaţi pot intra aici, sau cel puţin orice secretară are acces. Am ştiut şi unde să caut, sunt oarecum de-ai casei. Cineva de la Biroul de Operaţiuni Consulare…

— Ăsta nu e nume de-al casei, domnule Kendrick, îl întrerupse din nou Swann emfatic.

— Odinioară, pentru mine era. În fine, nu căutam doar pe cineva care să cunoască problemele din Orientul Mijlociu, ci un expert în tot ceea ce înseamnă lumea arabă, cineva care să ştie limba oficială şi cât mai multe din zecile de dialecte vorbite acolo. Omul de care aveam noi nevoie ar trebui să ştie toate astea… Dumneavoastră aţi fost acolo, domnule Swann.

— Mda… Am avut ceva de lucru…

— Deci şi dumneavoastră la fel, spuse congressmanul dând din cap şi privind dincolo de uşă către sala plină de calculatoare. Cred că aţi înţeles ce-am vrut să spun, altfel n-aş fi aici.

— Da, admise Swann. Dacă am înţeles eu bine, spuneaţi că aţi putea să ne ajutaţi.

— Tot ce ştiu este că trebuie să vă fac o ofertă.

— O ofertă? Adică?

— Pot să iau loc?

— Vă rog, vă rog, sigur că da… De fapt, ar fi trebuit… Ştiţi, n-am vrut să fiu nepoliticos, sunt doar foarte obosit.

Kendrick se aşeză, iar Swann făcu la fel, scrutându-l cu atenţie pe acest politician atât de neobişnuit.

— Vă ascult, domnule congressman. Timpul e preţios, fiecare minut contează şi „această problemă”, cum îi spuneaţi dumneavoastră secretarului meu, ne preocupă de câteva săptămâni. Nu ştiu ce vreţi să ne spuneţi, nu ştiu dacă e cu-adevărat important sau nu, dar dacă este, aş vrea să ştiu de ce v-a trebuit atât de mult ca să veniţi aici.

— Nu ştiam nimic despre ce se întâmplă în Oman. Despre ce s-a întâmplat şi se întâmplă…

— E destul de greu de crezut. Congressmanul de Colorado îşi petrece vacanţa parlamentară în vreo mănăstire a benedictinilor?

— Nu chiar.

— Şi e oare posibil ca un congressman ambiţios, recent ales,

care vorbeşte limba arabă, continuă Swann repede, cu voce scăzută şi pe un ton maliţios, un congressman care face tot felul de presupuneri pornind doar de la câteva zvonuri ce privesc o anumită secţie de aici şi care se hotărăşte să se implice, e posibil, spuneam, s-o facă doar pentru capital politic? Întreb fiindcă n-ar fi pentru prima dată.

Kendrick rămase nemişcat pe scaun, cu faţa lipsită de orice expresie, dar cu sclipiri de furie în ochi.

— E de-a dreptul jignitor, spuse el fără să ridice tonul.

— Nu-mi vine prea greu să jignesc, în condiţiile date. Au fost unsprezece oameni de-ai noştri, domnule, printre care erau şi trei femei. Şi încă două sute treizeci şi şase de oameni aşteaptă să li se zboare creierii! Far eu vă întreb dacă ne puteţi ajuta într-adevăr şi dumneavoastră îmi spuneţi că nu ştiţi, dar că simţiţi nevoia să ne oferiţi ajutorul dumneavoastră! Pentru mine asta sună al naibii de periculos, ca un fel de şuierat de şarpe, aşa că trebuie să fiu atent unde calc. Aţi venit aici ca să-mi vorbiţi într-un limbaj pe care l-aţi învăţat, probabil, făcând bani cu cine ştie ce companie petrolieră cu o cifră de afaceri care vă permite să vă socotiţi cineva. Poate că sunteţi un fel de *expert.* Nu sună chiar rău. Un proaspăt politician care devine peste noapte *expert* la Departamentul de Stat, într-o perioadă de criză ca asta. Orice întorsătură ar lua lucrurile, dumneavoastră cădeţi în picioare. Şi chestia asta ar face să se ridice nişte pălării pe-acolo, pe la dumneavoastră prin Colorado, nu-i aşa?

— Probabil că da, dacă s-ar afla.

— Poftim?

Din nou directorul Biroului se uită fix la congressman. De data asta însă nu mai era iritat, ci avea un cu totul alt sentiment. Era din ce în ce mai convins că pe omul din faţa lui îl cunoştea.

— Sunteţi foarte stresat, aşa că nu vă mai încarc şi eu cu alte probleme. Dar dacă lucrul la care vă gândiţi constituie o barieră între noi, haideţi să încercăm să-l depăşim. Dacă hotărâţi că ajutorul meu v-ar fi de folos, aş fi de acord, doar cu condiţia unui anonimat absolut. Nu trebuie să ştie nimeni că am venit aici. N-am vorbit cu dumneavoastră şi nici cu altcineva.

Uluit, Swann se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi duse mâna la bărbie.

— Acum ştiu cine sunteţi, spuse el încet.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Spuneţi ce aveţi de gând, domnule congressman. Dar

începeţi o dată!

— O să încep cu ceea ce s-a întâmplat acum opt ore, spuse Kendrick. Am călărit de-a lungul râului Colorado, în Arizona, timp de aproape o lună – asta a fost *mănăstirea benedictină* de care vorbeaţi. Am trecut pe lângă cascada Lava şi am ajuns la un popas. Nişte oameni de acolo aveau radio, aşa că am aflat şi eu noutăţile. Nu mai ascultasem un aparat de radio de aproape patru săptămâni.

— Patru săptămâni? repetă Swann. În tot acest timp aţi fost cu totul izolat, deci? Şi… vi se întâmplă des să procedaţi aşa?

— Aproape în fiecare an, răspunse Kendrick. A devenit un fel de ritual, adăugă el încet. Merg întotdeauna singur, e mai bine aşa.

— Aşa fac politicienii, spuse directorul, jucându-se absent cu un creion. Poate că reuşiţi să vă detaşaţi de lume, domnule congressman, dat aveţi totuşi o circumscripţie electorală.

— Nu e vorba de politicieni, replică Evan Kendrick zâmbind liniştit. Chestia asta cu circumscripţia electorală e un accident, credeţi-mă. În fine, deci am auzit şi am plecat cât de repede am putut. Am închiriat un avion care să mă ducă la Flagstaff şi apoi am încercat să plec cu o cursă charter la Washington. Dar era prea târziu, aşa că am zburat până la Phoenix şi am luat cursa imediat următoare; asta a fost destul de devreme. Telefoanele acelea din avion sunt minunate. Mă tem că aproape am monopolizat unul din ele; am stat de vorbă cu o secretară foarte descurcăreaţă şi cu o mulţime de oameni. Îmi cer scuze pentru felul cum arăt, în avion am reuşit să găsesc o lamă de ras şi-atât. N-am vrut să mai pierd timpul să trec pe acasă şi să mă schimb. Şi iată-mă aici, domnule Swann, iar dumneavoastră sunteţi exact omul cu care vreau să vorbesc. S-ar putea foarte bine să nu am nici o posibilitate să vă ajut, dar asta rămâne s-o constataţi dumneavoastră. Repet, trebuia să vin aici să vă fac o ofertă.

În timp ce vizitatorul vorbea, ofiţerul scria pe agenda din faţa lui numele de Kendrick. De fapt, îl scrisese de mai multe ori, subliniindu-l. *Kendrick… Kendrick… Kendrick…*

— Ce fel de ofertă? întrebă el, încruntându-se şi ridicând capul spre vizitatorul său. Ce ofertă, domnule congressman?

— Să vă spun tot ceea ce ştiu despre zona respectivă şi despre organizaţiile care operează acolo. Despre Oman, Emiratele Arabe Unite, Bahrain, Qatar, Masqat, Dubai, Abu Dhabi… până în Kuweit şi jos, în Riad. Am trăit în locurile acelea.

Am lucrat acolo. Le ştiu foarte bine.

— Aţi locuit şi aţi lucrat acolo… cu alte cuvinte în toată partea de sud-est a Peninsulei Arabice?

— Da. Am stat un an şi jumătate în Masqat, singur. Am avut un contract.

— Cu sultanul?

— Da, cu sultanul care a murit acum doi sau trei ani, parcă. Am avut un contract cu el şi cu miniştrii lui. Erau nişte tipi duri şi foarte deştepţi. Trebuia să ştii meserie cu ei.

— Deci aţi lucrat pentru o companie, spuse Swann pe un ton de constatare.

— Da.

— Care?

— A mea, răspunse proaspătul congressman.

— A dumneavoastră?!

— Exact.

Directorul Biroului se uită fix la vizitatorul său, apoi îşi coborî ochii la numele pe care îl scrisese de mai multe ori pe agendă.

— O, Doamne! spuse el încet. *Kendrick Group!* Deci asta era, nu mi-am dat seama până acum. N-am mai auzit vorbindu-se de dumneavoastră de patru sau cinci ani, poate şase.

— Prima cifră e corectă. De patru ani.

— Am ştiut eu că e ceva… De-asta am şi spus că…

— Da, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Construiaţi acolo de toate, de la sisteme de irigaţii până la poduri, hipodromuri, case, cluburi, piste de aterizare…

— Construiam tot ce era prevăzut în contract.

— Îmi amintesc acum. A fost cu vreo zece-doisprezece ani în urmă. Eraţi *americanii-minune* din Emirate, *băieţii-minune,* chiar băieţi… Cam toţi aveaţi între douăzeci şi treizeci de ani şi eraţi tobă de inginerie, deşi unii mai făceaţi în pantaloni.

— Nu eram chiar atât de tineri…

— Nu, îl întrerupse Swann, în medie nu. Aveaţi cu voi o armă secretă, cu efect întârziat, un evreu bătrân, un fel de vrăjitor în ale arhitecturii. Un evreu care putea să deseneze în stil islamic dacă era nevoie şi să facă marţ orice arhitect arab.

— Se numea Emmanuel Weingrass, i se spunea Manny, Manny Weingrass, era născut în Garden Street, în Bronx[2]. A plecat în Israel ca să scape de nişte încurcături cu a doua sau a treia nevastă. Acum are aproape optzeci de ani şi locuieşte la Paris.

[2] Bronx – cartier din New York (n. trad.).

Am impresia că o duce destul de bine, din câte mi s-a părut când am vorbit ultima oară cu el la telefon.

— Bun, spuse directorul. Şi aţi vândut compania lui Bechtel sau altcuiva. Pentru treizeci sau patruzeci de milioane.

— Nu lui Bechtel. A fost un concern multinaţional şi n-am vândut-o pentru treizeci sau patruzeci de milioane, am vândut-o pentru douăzeci şi cinci. Ei s-au ales cu un chilipir, iar eu am ieşit din joc. Aşa că toată lumea a fost mulţumită.

Swann privi cu atenţie faţa lui Kendrick, mai ales ochii de un albastru deschis în a căror privire se simţea o reţinere.

— Nu, n-a fost chiar aşa, spuse directorul încet, fără ostilitate, aproape blând. Acum îmi amintesc bine. A fost un accident la şantierele din afara Riadului, a explodat un recipient cu benzină sau cam aşa ceva… Au murit câteva zeci de oameni, chiar şi un partener de-al dumneavoastră, toţi angajaţii şi nişte copii, parcă.

— Copiii lor, adăugă Evan încet. Şi ei toţi, împreună cu soţiile lor. Şaptezeci de oameni. Sărbătoream terminarea celui de-al treilea an de când eram acolo. Eram toţi. Personalul, partenerii mei – cu soţiile şi copiii lor. Clădirea în care erau a sărit în aer. Eu şi Manny eram afară, ne deghizam în clovni.

— Dar a fost o anchetă în urma căreia *Kendrick Group* a fost absolvit de răspundere. Firma care vă livrase instalaţiile folosise materiale proaste, parcă aşa am auzit.

— Da, în esenţă asta a fost.

— Şi atunci aţi renunţat la tot, nu-i aşa?

— N-aş spune asta, răspunse simplu congressmanul. De fapt, acum ne pierdem timpul. Din moment ce ştiţi cine sunt, sau mai bine zis cine am fost, spuneţi dacă vă pot fi de folos.

— Vă deranjează dacă vă mai întreb un lucru? Nu cred că e pierdere de timp şi nici că interpretarea mea e greşită. De altfel, clarificările fac parte din meseria mea şi trebuie să evaluăm exact anumite situaţii. Asta voiam să vă spun acum câteva minute. O mulţime de tipi de la Casa Albă vor să-şi facă de pe urma noastră un capital politic.

— Care-i întrebarea?

— De ce sunteţi congressman, domnule Kendrick? La banii dumneavoastră şi cu reputaţia profesională pe care v-aţi făcut-o, nu aveaţi nici o nevoie de aşa ceva. Şi nu-mi pot da seama ce avantaje o să aveţi de pe urma unei asemenea învestituri, dacă fac o comparaţie cu ce aţi putea realiza în sectorul privat.

— Dar credeţi că toţi oamenii care se îndreaptă spre politică o

fac numai pentru propriul lor interes?

— Nu, bineînţeles, n-am vrut să spun asta.

Swann făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, poate ce spun eu e prea banal. De fapt, la o întrebare standard ţi se dă răspunsul standard... Da, domnule congressman, după părerea mea, justă sau nu, mai toţi bărbaţii ambiţioşi şi femeile care candidează pentru asemenea funcţii politice o fac din exhibiţionism şi, dacă eventual câştigă, o fac şi pentru a obţine un anumit lucru. Astea două, combinate, îi fac coruptibili. Îmi cer scuze din nou, poate vi se pare cinic. Dar sunt de mult în oraşul ăsta şi încă n-am găsit sau n-am văzut nimic care să mă facă să-mi schimb părerea. Iar dumneavoastră mă derutaţi. Ştiu de unde veniţi, însă n-am auzit până acum de districtul ăsta din Colorado. Ştiu doar că nu e în Denver, atât.

— Abia dacă apare pe hartă, răspunse Kendrick pe un ton evaziv. E la poalele Munţilor Stâncoşi, în sud-vest, unde oamenii se descurcă destul de bine cu propriile lor forţe. De asta am şi construit acolo. Nu e chiar la drumul mare.

— Dar de ce? De ce politică? Băiatul-minune care fusese în Emiratele Arabe a găsit cumva în districtul acela o pistă de lansare?

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Ăsta nu e un răspuns, domnule congressman.

Evan Kendrick nu spuse nimic, susţinând privirea lui Swann. Apoi dădu din umeri şi Swann îşi dădu seama că vizitatorul e puţin încurcat.

— Bine, spuse el cu hotărâre. Să-i spunem o prostie care nu se va repeta. Era vorba despre un pierde-vară plin de fumuri care făcea pe nebunul cu banii lui şi nimeni nu-l băga în seamă. Timpul era de partea mea, eram bun de gură şi aveam şi bani ca să-i închid individului gura. Nu mă mândresc prea tare cu ce am făcut sau cum am făcut-o, pe el l-am scos din joc şi acum urmează să ies şi eu la rândul meu, peste vreo doi ani sau chiar mai puţin. Până atunci o să găsesc eu pe cineva mai bun decât mine care să-mi ia locul.

— Doi ani? întrebă Swann. Acum, în noiembrie, se împlineşte un an de la alegerea dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da.

— Şi aţi intrat în funcţie în ianuarie trecut?

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, nu vreau să vă plictisesc, dar mandatul

dumneavoastră este de doi ani. Mai aveţi unul, sau trei, în eventualitatea unui nou mandat, dar în nici un caz doi ani sau mai puţin.

— Practic, opoziţia nu există în acest district, dar ca să fiu sigur că puterea nu va ajunge din nou în mâinile vechii maşinării politice, am să candidez şi pentru al doilea mandat, apoi mă retrag.

— Un fel de pact…

— În ceea ce mă priveşte, e obligatoriu. Vreau să termin cu politica.

— Mi se pare corect, dar nu v-aţi gândit la efectele secundare.

— Nu înţeleg.

— Să zicem că în următoarele douăzeci de luni vă daţi seama că vă place al naibii aici, la Washington. În cazul ăsta ce faceţi?

— E imposibil, domnule Swann. Să ne întoarcem la Masqat. E o porcărie ce se întâmplă acolo, bineînţeles dacă vi se pare că-mi este permis să fac o asemenea afirmaţie.

— Da, cred că vă este permis. E permis oricui.

Directorul clătină din cap şi continuă:

— E într-adevăr o porcărie, domnule congressman şi suntem convinşi că e programată din afară.

— Fără îndoială, fu de acord Kendrick.

— Aveţi vreo sugestie?

— Câteva, răspunse vizitatorul. În primul rând, destabilizarea pe toate planurile, boicotul. Să închidem graniţele şi să nu mai intre nimeni.

— O lovitură militară? întrebă Swann. Un puci în stilul lui Khomeiny[3]? Nu, n-ar merge: situaţia e cu totul alta. Nu există nici un Peacock şi nici resentimente. Şi de operaţiuni gen SAVAK nici nu poate fi vorba.

Swann făcu o pauză, apoi adăugă:

— Aici nu mai e vorba de un şah însoţit de o armată de fanatici. E altceva.

— Nici eu n-am zis că ar fi vorba de aşa ceva. Oman e doar începutul. Oricine ar fi la mijloc, e clar că nu vrea să preia puterea în ţară… El sau ei vor doar să-i oprească pe alţii să capete bani.

---

[3] Rubollah Khomeiny (1902-1989) – personalitate religioasă şi politică iraniană. Exilat din ţara sa, se refugiază la Paris, devenind stăpânul absolut al Iranului în 1979, în urma răsturnării şahului Reza Pahlavi şi a regimului monarhic, (n. trad.).

— Cum? Ce bani?

— E vorba de milioane. Proiecte pe termen lung care sunt pe mesele tuturor strategilor din Golful Persic, Arabia Saudită şi în tot sud-vestul Asiei, singurele zone din această parte a lumii care pot fi relativ stabilizate, deoarece chiar guvernele ostile păcii o cer. Ce se întâmplă acum în Oman e cam cum ar fi la noi să sugrumi transportul şi construcţiile sau să închizi digurile în New York şi New Orleans, ori în Los Angeles şi San Francisco. Grevele şi negocierile nu pot legitima nimic, aici e vorba doar de teroare şi de ameninţări ale fanaticilor. Şi atunci totul se opreşte. Iar strategii şi tipii aflaţi în misiune nu se mai gândesc decât cum s-o şteargă mai repede.

— Şi aceştia o dată plecaţi, adăugă Swann repede, cei din spatele teroriştilor intră în scenă, iar teroarea încetează ca prin farmec. Pur şi simplu dispare. O, Doamne, dar ăsta e stilul Mafiei!

— Şi al arabilor, spuse Kendrick. Ca să folosesc propriile dumneavoastră cuvinte, n-ar fi prima dată.

— Sunteţi sigur?

— Da. Compania mea fusese ameninţată de zeci de ori. Dar, ca să vă citez din nou, aveam o *armă secretă.* Emmanuel Weingrass.

— Weingrass?! Şi ce putea el să facă?

— Să mintă şi încă cu convingere. Putea să fie, pentru o clipă, un general în armata israeliană care să ceară lovituri aeriene asupra unui grup care nu ne lăsa în pace sau încerca să ne alunge şi apoi, în minutele următoare, putea deveni un membru cu o funcţie înaltă în Mossad şi să dea ordin unor echipe ale morţii să-i lichideze exact pe cei care ne preveniseră. Ca orice om de geniu ajuns la o anumită vârstă, Manny era şi el de multe ori excentric şi mai mereu se dădea în vânt să joace un pic de teatru. Chestia asta îl distra. Din nefericire, cam toate nevestele pe care le-a avut şi au fost destule, n-au avut o viaţă prea dulce cu el. În orice caz, n-au vrut să-şi complice viaţa cu un evreu ţicnit. Normal, nu?

— Ne sugeraţi să-l recrutăm? întrebă Swann.

— Nu. În afară de faptul că are totuşi o vârstă, îşi petrece viaţa la Paris, în compania celor mai frumoase femei pe care şi le poate cumpăra şi se desfată, bineînţeles, cu cel mai fin coniac din lume. Nu-l văd renunţând la toate astea… Dar ceva cred că aţi putea face.

— Anume?

— Ascultaţi-mă, spuse Kendrick aplecându-se spre el. M-am tot gândit la asta în ultimele opt ore şi sunt din ce în ce mai convins că există o explicaţie. Greutatea e că nu prea am dovezi, de fapt n-am deloc, dar intuiesc că există un plan, ceva care poate fi în legătură cu un lucru care am auzit că s-a întâmplat acum patru ani.

— Ce s-a întâmplat? La ce plan vă referiţi?

— De fapt, la început au fost doar nişte zvonuri, dar pe urmă au început ameninţările şi s-a trecut la fapte. Nu mai era o glumă.

— Continuaţi. Vă ascult.

— În timp ce-şi răspândea ameninţările în stilul lui propriu, de obicei având în faţă un whisky de contrabandă, Weingrass a auzit ceva prea important ca să fie numai pălăvrăgeală de beţiv. A auzit că se forma un consorţiu, un fel de cartel, dacă vreţi. Consorţiul acesta începea să controleze, treptat, zeci de companii care aveau resurse din ce în ce mai mari de personal, tehnologie şi echipamente. Pe atunci obiectivul era clar şi, dacă informaţiile mele sunt exacte, acum e şi mai clar. Încearcă să controleze toate ramurile industriei din Asia de sud-vest. Din câte a mirosit Manny Weingrass, sediul acestui consorţiu era la Bahrain – şi nici nu e de mirare – dar pe Manny l-a şocat şi l-a amuzat cel mai tare faptul că printre tot felul de directori şi experţi era un individ care-şi spunea Mahdi, la fel ca musulmanul fanatic care i-a alungat pe englezi din Khartoum acum o sută de ani.

— Mahdi? Khartoum?

— Exact. Simbolul mi se pare evident. Cu excepţia faptului că acestui nou Mahdi nu-i pasă de religia islamică nici cât negru sub unghie. Se foloseşte de fanaticii aceia ca să înşface hăţurile, după care urmează să-i lichideze şi pe ei. Vrea să aibă în mâinile lui şi numai ale lui toate afacerile care se fac cu lumea arabă.

— Mă scuzaţi o clipă, îl întrerupse Swann în timp ce ridica receptorul unui telefon şi apăsa pe un buton. Asta se leagă cu ceva primit de la MI-6[4] din Masqat noaptea trecută, continuă el grăbit, privindu-l pe Kendrick. N-am putut să aflăm mare lucru, pentru că n-aveam ce, n-aveam nici un fir, dar în orice caz era ceva lipsit de sens... Dă-mi-l pe Gerald Bryce, te rog... Bună, Gerry! Noaptea trecută, de fapt pe la ora două dimineaţa, am primit un semnal din Ohio. Găseşte-l şi să mi-l dictezi rar, ca să

[4] MI – *Military Intelligence,* „Serviciile Secrete ale Armatei”, (n. trad.).

pot să-l scriu.

Apoi acoperi receptorul şi se întoarse spre vizitator, care devenise brusc interesat:

— Dacă ce aţi spus se va dovedi adevărat, s-ar putea să avem în mână primul fir.

— De-asta am şi venit direct aici, domnule Swann, dădu celălalt din cap, nerăbdător, aşteptând ca numitul Gerald Bryce să se întoarcă la telefon. Nici n-am mai dat pe acasă.

— Da, un duş n-ar strica, domnule congressman… Da, Gerry, te ascult, spune! *„Nu căutaţi acolo unde vă spune judecata voastră să căutaţi. Căutaţi în altă parte…”* Da, îmi aduc aminte, a fost după… *„Unde suferinţele nu se nasc din sărăcie şi singurătate”. Asta e! Ş*i încă ceva, cam tot pe-acolo. *„Acolo unde Allah şi-a revărsat darurile, pe lumea asta, dacă nu pe cealaltă…”* Da… Şi acum*,* uită-te puţin mai jos, zice ceva de zvonuri, asta-i tot ce-mi amintesc… Aşa! Asta era. Mai spune-mi o dată…: *„Şoaptele vorbesc despre cei care vor avea câştig de pe urma acestei vărsări de sânge.”* E-n regulă, Gerry, de asta aveam nevoie. În rest nimic, din câte ţin eu minte; nici un nume, nici o organizaţie, vorbe, vorbe… Da, aşa cred şi eu… încă nu ştiu… Dacă iese ceva, o să afli. Şi pune maşinile alea afuris*ite la t*reabă şi dă-mi o listă cu toate firmele de construcţii din Bahrain. Şi dacă găseşti firme care pe lângă construcţii mai au şi alte chestii, dă-mi-le şi pe alea… Când? Ieri, pentru numele lui Dumnezeu!

Swann închise telefonul, privi o clipă cuvintele de pe foaie şi apoi se uită la Kendrick.

— Aţi auzit mesajul, domnule congressman. Vreţi să-l repet?

— Nu e nevoie. Nu e vorba de adepţii şcolii *Kalam-Laregh,* nu-i aşa?

— Nu, nici vorbă. Aş vrea foarte mult, domnule Kendrick, să ştiu şi eu ce e de făcut.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, domnule Swann. Trimiteţi-mă la Masqat cât mai repede posibil.

— De ce? întrebă Swann, privindu-şi cu atenţie vizitatorul. Ce puteţi face dumneavoastră mai mult decât oamenii noştri? Fiindcă avem oameni foarte experimentaţi, nu numai că mulţi dintre ei vorbesc araba ca pe apă, dar unii sunt chiar arabi get-beget.

— Care lucrează pentru Biroul de Operaţiuni Consulare, adăugă Kendrick.

— Şi ce-i cu asta?

— Sunt în vizor. Au fost în vizor şi acum patru ani şi se mai află şi acum. Dacă fac vreo mişcare, au să mai fie şi alţi morţi.

— Ce spuneţi dumneavoastră e foarte grav, zise Swann încet, privindu-l pe Kendrick pe sub gene. Cum adică „se află în vizor”? Fiţi amabil şi explicaţi-mi, vă rog.

— V-am spus acum câteva minute că cei de la Biroul de Operaţiuni Consulare sunt cunoscuţi, sunt *de-ai casei.* Şi dumneavoastră aţi replicat ceva în legătură cu nişte zvonuri de care profitam eu sau cam aşa ceva, dar nu e adevărat.

— Cum adică sunt *de-ai casei*?

— O să vă explic, dacă vreţi. E ca un fel de glumă. Un fost inginer din armată şi Manny Weingrass chiar le-au făcut o figură.

— Adică?

— Sunt sigur că şi în dosarele dumneavoastră scrie despre asta. Oamenii lui Hussein ne-au abordat şi ne-au cerut să proiectăm nişte piste de aterizare, după ce tocmai terminaserăm unele la Qufar, în Arabia Saudită. A doua zi, doi tipi au venit să ne vadă şi să ne ceară nişte detalii tehnice, spunându-ne că era de datoria noastră să le dăm asemenea informaţii din moment ce eram cetăţeni americani, mai ales de când Hussein apela la ruşi, ceea ce, bineînţeles, era o tâmpenie. Un aeroport e un aeroport şi gata, orice nătărău poate să zboare pe deasupra lui şi să-i studieze configuraţia cât pofteşte.

— Despre ce *figură* e vorba?

— Manny şi inginerul le-au spus tipilor că pistele principale aveau câte şapte mile lungime şi că erau proiectate, evident, pentru nişte aparate de zbor speciale. Când au auzit chestia asta, au zbughit-o ca din puşcă, de ziceai că i-a apucat pântecăraia.

— Şi? întrebă Swann aplecându-se mai în faţă.

— A doua zi, oamenii lui Hussein ne-au sunat şi ne-au spus să uităm chestia cu proiectul. Ştiau că avuseserăm *musafiri* de la Biroul de Operaţiuni Consulare şi treaba asta nu le plăcea deloc.

Directorul se lăsă din nou pe spătarul scaunului, zâmbind cam în silă:

— Câteodată, domnule congressman, toate chestiile astea sunt pur şi simplu nişte aiureli.

— Dar acum nu sunt, replică Kendrick.

— Nu, bineînţeles că nu.

Swann se aplecă spre Evan.

— Deci, după spusele dumneavoastră, toată nebuneala asta e din cauza banilor. Lua-i-ar toţi dracii de bani!

— Dacă nu facem ceva acum, situaţia are să se complice şi mai mult.

— Dumnezeule! Cum adică?

— Există deja o formulă pentru provocarea unei crize economice. O dată ce au paralizat guvernul din Oman, pot folosi aceeaşi tactică în orice altă parte a lumii: în Emirate, în Bahrain, Qatar, chiar şi în Arabia Saudită. Cine îi manevrează pe fanaticii ăştia are contractele în mână şi toate operaţiunile astea de amploare, subordonate unei singure organizaţii, ajung să însemne o forţă politică extraordinar de puternică şi de periculoasă, care poate determina schimbări mai mult decât neplăcute.

— Văd că aţi analizat deja toate implicaţiile.

— În aceste ultime opt ore nici n-am făcut altceva.

— Hai să presupunem că vă trimit acolo. Ce credeţi dumneavoastră că aţi putea face?

— N-am cum să ştiu până nu ajung acolo, dar am câteva idei. Cunosc câţiva oameni influenţi, care ştiu bine cum merg treburile în zonă şi care în nici un caz nu sunt amestecaţi în crimele astea. Probabil că din diverse motive, n-or să vrea să destăinuie ceva unui străin, dar mie da. E cam aceeaşi neîncredere pe care am avut-o şi noi în oamenii voştri de la Biroul de Operaţiuni Consulare. Dar ei în mine au încredere. Am petrecut cu familiile lor zile întregi, inclusiv weekenduri. Le cunosc pe soţiile lor, eu chiar le-am văzut fără văl şi îi cunosc şi pe copiii lor…

— Soţiile fără văl şi copiii lor, îl întrerupse Swann, gânditor. Adică aţi băut împreună cu ei *şerbetul* prieteniei, cum ar spune arabii.

— Da şi pot să spun că e un amestec extraordinar de arome, fu de acord congressmanul de Colorado. Cu mine vor colabora, dar cu dumneavoastră nu. Îi cunosc şi pe furnizorii de lângă docuri şi pe cei care se ocupă cu îmbarcarea mărfurilor, chiar şi pe mulţi din tipii care fac bani altfel decât pe căi legale. Trebuie să iau urma banilor şi a informaţiilor oferite o dată cu ei şi să descopăr toate firele care duc la ambasadă. Probabil că există o singură persoană care se ocupă şi de bani şi de informaţii.

— *Furnizorii* întrebă Swann, încruntându-şi sprâncenele, uimit. Vreţi să spuneţi cei care aduc mâncare şi medicamente, ceva în genul ăsta?

— E vorba doar de…

— Aţi înnebunit? exclamă Swann. Ostaticii aceia sunt oamenii noştri. Au acces la proviziile noastre, pot să-şi ia tot ce le trebuie, tot ceea ce putem noi să le dăm!

— Cum ar fi arme şi muniţie?

— Asta nu, în nici un caz!

— Din documentele pe care le-am citit, adică tot ce am putut lua de la standurile din Flagstaff şi Phoenix, în fiecare noapte după Maghreb[5] se aud împuşcături timp de patru sau cinci ore, sute de gloanţe. Toate secţiile ambasadei gem de puşti şi mitraliere.

— Terorismul ăsta blestemat! răbufni Swann. Vă daţi seama ce e înăuntru? Aliniaţi la perete, luminaţi de reflectoare puternice şi să-ţi spui în fiecare clipă: *„O, Doamne, acum e rândul meu!”* Dacă vom reuşi să-i scăpăm pe nefericiţii ăia de-acolo, ani în şir au să meargă la tot felul de psihiatri şi au să stea pe canapea, povestind mereu nenorocirea asta şi încercând să scape de coşmaruri.

Kendrick încercă să-şi stăpânească emoţia.

— Capetele alea înfierbântate nu au un arsenal acolo, în ambasadă, domnule Swann. Nu cred că tocmai cei care-i conduc din umbră ar putea face o asemenea greşeală. Dar cineva îi *alimentează* cu arme. Ca orice copiator care scoate buletinele acelea zilnice tipărite pentru programele de ştiri de la televiziune şi care este şi el alimentat cu tot ce e nevoie. Încercaţi să înţelegeţi. Poate ca unul la douăzeci din nebunii ăia să aibă totuşi ceva creier, dar în orice caz şi mai puţini au o anumită ideologie. Sunt doar nişte instrumente, care au din când în când accesele lor de isterie. Poate că e vina noastră, nu ştiu, dar ştiu că sunt instruiţi să omoare şi asta o ştiţi şi dumneavoastră, mai bine ca mine. Şi în spatele acestei afaceri se află un om care vrea toată Asia de sud-vest numai pentru el.

— Mahdi?

— S-ar putea.

— Credeţi că puteţi da de el?

— O să am nevoie de ajutor. La ieşirea din aeroport voi avea nevoie de haine arăbeşti… o să fac eu o listă.

Swann se lăsă pe spătarul scaunului, mângâindu-şi bărbia.

— De ce, domnule congressman? De ce faceţi toate astea? De ce multimilionarul Evan Kendrick vrea să-şi lase deoparte viaţa

[5] Maghreb – rugăciune zilnică la musulmani. (n. trad.).

lui frumoasă şi confortabilă şi să se expună unui asemenea risc? Din punctul de vedere al afacerilor, nu mai aveţi ce căuta acolo. Atunci?

— Cred că cel mai simplu şi mai cinstit răspuns este: fiindcă aş putea să dau o mână de ajutor, sau cel puţin aşa cred eu. După cum aţi subliniat şi dumneavoastră, am făcut acolo o mulţime de bani. Poate că a sosit timpul să dau şi eu ceva în schimb.

— Dacă ar fi vorba doar de bani sau de ceea ce vreţi *să daţi dumneavoastră în schimb,* n-ar fi nici o problemă, spuse Swann. Dar dacă vă las să plecaţi acolo, va fi ca şi cum aţi merge pe un teren minat fără să fiţi deloc pregătit pentru aşa ceva. V-aţi gândit şi la aspectul ăsta, domnule congressman? Ar fi trebuit.

— N-am de gând să iau cu asalt ambasada, răspunse Kendrick.

— Poate că nu. Dar e suficient să puneţi o întrebare cui nu trebuie şi e cam acelaşi lucru.

— Aş fi putut la fel de bine să fiu într-un taxi azi la prânz între Strada 23 şi Bulevardul Virginia şi să am un accident.

— Să înţeleg că aşa s-a şi întâmplat?

— Nu eram eu la volan, eram în taxi, cum v-am spus. Eu sunt de obicei prudent, domnule Swann şi în Masqat nu mi s-ar întâmpla aşa ceva. E drept că şi traficul de-acolo e incomparabil mai redus decât cel de-aici, din Washington.

— Aţi fost vreodată înrolat?

— Nu.

— Dar cu vârsta pe care o aveţi aţi fi putut să faceţi războiul din Vietnam. Aţi avut vreun motiv să n-o faceţi?

— Am fost amânat mereu, în fiecare an, până la absolvirea facultăţii. Aşa am scăpat.

— Dar o puşcă în mână aţi ţinut vreodată?

— Da, la asta să zic că mă mai pricep.

— Adică ştiţi care e trăgaciul şi cam pe unde vine ţinta.

— Am spus că mă mai pricep, nu că sunt imbecil. Când lucram în Emirate eram toţi înarmaţi.

— Aţi fost vreodată pus în situaţia să trageţi în cineva? insistă Swann.

— Bineînţeles, replică Kendrick cu o voce calmă, reţinută. Aşa am aflat care e trăgaciul. Pe unde venea ţinta ştiam oricum.

— Foarte nostim, dar eu voiam să ştiu dacă aţi fost vreodată în situaţia de a ţinti spre o fiinţă omenească.

— E absolut necesar să răspund?

— Da, este. Trebuie să-mi daţi posibilitatea de a evalua

situaţia în întregime.

— Da.

— Când s-a întâmplat asta?

— Printre partenerii mei şi personalul american erau un geolog, un om care se ocupa de echipamentul tehnic, plus câţiva refugiaţi, dezertori din corpul tehnic al armatei. Făceam mereu testări în teren ca să găsim diverse tipuri de soluri şi de roci şi căutam locul potrivit pentru amplasarea şantierului. De obicei foloseam o maşină de teren şi de multe ori eram atacaţi de bande de nomazi. De ani de zile erau o adevărată ameninţare, iar autorităţile îi avertizau pe toţi cei care se avântau în zonele periculoase să fie înarmaţi. N-aş zice că între bandele dintr-un oraş american şi cele de acolo e o diferenţă prea mare. Aşa că am folosit şi eu o puşcă.

— Pentru a speria pe cineva sau chiar pentru a ucide?

— În general pentru a speria, domnule Swann. Totuşi, au fost şi momente când a trebuit să ucidem. Pentru că ei voiau să ne ucidă. De altfel, orice incident de genul ăsta era adus imediat la cunoştinţa autorităţilor.

— Înţeleg, spuse Swann. Şi starea sănătăţii?

Vizitatorul dădu din cap, gata să-şi piardă răbdarea.

— Fumez destul de puţin, mai ales câte o ţigară după masă, *doctore* şi beau fără să fac abuz. Cu toate astea, nu pot să spun că fac cu adevărat sport, că ridic greutăţi sau că alerg la diverse crosuri. Dar călăresc şi merg în munţi ori de câte ori am timp. Şi mai cred că întrebarea dumneavoastră e din cale afară de idioată.

— Puteţi să credeţi ce vreţi, domnule congressman, dar noi suntem presaţi de timp. Întrebările simple şi directe ne dau posibilitatea să aflăm cu cine avem de-a face, cum face orice psihiatru dintr-o clinică din Virginia.

— Deci psihiatrii sunt de vină, spuse Kendrick.

— Mie-mi spuneţi! zise Swann, cu un zâmbet răutăcios în colţul gurii.

— Nu, dumneavoastră să-mi spuneţi mie! răspunse congressmanul. Jocurile astea de-a şoarecele şi pisica trebuie să se termine. Plec sau nu? Şi dacă nu, de ce?

Swann îşi ridică privirile spre el.

— Plecaţi, domnule congressman. Nu pentru că dumneavoastră aţi fi chiar cea mai bună alegere, ci pentru că n-am de ales. Sunt obligat să încerc orice, chiar şi soluţia cu un

individ arogant, cum cred că şi sunteţi de fapt, sub masca asta de om calm şi reţinut.

— Poate că aveţi dreptate, spune Kendrick. Îmi daţi nişte instrucţiuni sau ceva de genul ăsta?

— Da, o să le aveţi în avion, înainte de plecare la baza noastră de pe Andrews. Dar orice hârtie primiţi, n-o luaţi cu dumneavoastră şi nici însemnări după ea nu vă faceţi. Memoraţi, atât. De altfel, are să fie cineva de la noi care să vă supravegheze.

— Înţeleg.

— Oare? O să încercăm să vă acoperim pe cât e posibil în asemenea condiţii, dar nu uitaţi că dumneavoastră sunteţi o persoană particulară, care acţionează pe cont propriu, asta chiar dacă aveţi o funcţie publică. Cu alte cuvinte, dacă sunteţi prins de terorişti, noi nu ştim nimic şi nu avem cum vă ajuta. Nu putem să riscăm vieţile a două sute treizeci şi şase de ostatici. E clar, sper.

— Da, pentru că exact asta doream şi eu când am intrat în camera asta. Vreau o garanţie scrisă cu privire la anonimat. N-am fost niciodată aici. Nu v-am văzut niciodată şi nici n-am vorbit vreodată cu dumneavoastră. Trimiteţi la secretarul de stat un raport în care să scrieţi că aţi primit un telefon de la un amic politic de-al meu, din Colorado, care mi-a pomenit numele şi v-a spus că, având în vedere trecutul şi experienţa mea, v-aş putea fi de ajutor, dar că aţi respins ideea, crezând că e doar încercarea unui politician care are nevoie de capital politic. În fine, ştiţi dumneavoastră cum să vă descurcaţi.

Kendrick scoase o agendă din buzunarul hainei şi se întinse să ia creionul lui Swann.

— Aveţi aici adresa avocatului meu din Washington. Trimiteţi-i prin curier o copie a raportului, până să plec. În clipa în care el îmi spune că a primit-o, eu urc în avion.

— Obiectivul nostru e acelaşi, totul e atât de clar şi de curat încât ar trebui pur şi simplu să mă felicit, spuse Swann. Aşa că mă întreb ce mai aştept… Oare de ce simt că nu-mi spuneţi chiar totul, că-mi ascundeţi ceva?

— Pentru că sunteţi bănuitor datorită firii şi profesiei dumneavoastră. Nici n-aţi sta în scaunul ăsta dacă n-aţi fi aşa.

— Acest anonimat asupra căruia insistaţi atât…

— Ca şi dumneavoastră, de altfel… îl întrerupse Kendrick.

— Eu v-am spus motivul meu. E vorba de două sute treizeci şi

şase de vieţi omeneşti. Nu e cazul să dăm cuiva ocazia să apese pe trăgaci. Pe de altă parte, dacă scăpaţi cu viaţă, probabil veţi avea destul de mult de câştigat din treaba asta. Aşadar, ce motiv aţi putea avea să cereţi acest anonimat, adică să renunţaţi de pe acum la nişte beneficii importante? Mie motivul ăsta îmi e al naibii de neclar.

— Dar nu diferă prea mult de al dumneavoastră, răspunse vizitatorul. Mi-am făcut o mulţime de prieteni prin părţile acelea. Şi am ţinut legătura cu mulţi dintre ei, corespondăm, unii dintre ei vin să mă vadă destul de des… şi prietenia noastră nu constituie un secret. Dacă numele meu iese la suprafaţă, unii fanatici ar putea să considere acest fapt drept *jaremat thaar.*

— Adică „pedeapsă pentru prietenie”, traduse Swann.

— Da şi împrejurările sunt propice, adăugă Kendrick.

— Da, să zicem că e un motiv plauzibil, încuviinţă Swann, dar fără prea multă convingere. Adică admitem cazul că ar fi. Şi… cam când vă gândiţi să plecaţi?

— Cât mai repede. Aici oricum nu prea mai am nimic de făcut. Iau un taxi, mă duc acasă, mă schimb…

— Nu e nevoie de taxiuri, domnule congressman. Din acest moment şi până ajungeţi la Masqat sunteţi considerat omul secret de legătură al guvernului şi vi se asigură transport militar. Acţionaţi incognito. Vom avea grijă de dumneavoastră.

Swann întinse apoi mâna spre telefon şi, până să formeze numărul, adăugă:

— Veţi fi escortat până jos, la rampă, unde o maşină fără însemne are să vă ducă acasă şi pe urmă spre aeroportul Andrews. Pentru următoarele douăsprezece ore consideraţi-vă *proprietatea guvernului* şi faceţi exact ce vă spunem noi.

Evan Kendrick şedea pe bancheta din spate a maşinii Departamentului de Staţii privea pe fereastră la vegetaţia bogată de pe malurile râului Potomac. În curând, şoferul avea să ia curba la stânga şi să intre pe o şosea lungă străjuită de copaci, iar după cinci minute aveau să ajungă la casa lui. Da, îşi spunea congressmanul, la casa aceea singuratică. Izolată, chiar dacă le era cunoscută unor vechi prieteni care-l vizitau des sau unor femei frumoase şi mai ales discrete, care îi erau prietene şi împărţeau din când în când patul cu el.

Au trecut patru ani şi nimic nu s-a legat. Lucrurile definitive, de durată erau pentru el ca din altă lume, pentru că aceasta în

care trăia era numai mişcare şi el avea atâtea de făcut! Să găsească cele mai bune locuinţe pentru toţi, să se asigure că a găsit cei mai buni profesori pentru copiii prietenilor... Uneori ar fi vrut să fie copii lui. Dar pentru el nu avea timp de căsătorie şi de copii. Posibilele soţii erau doar nişte imagini oarecare, iar ideea de urmaş era mai mult decât vagă. Poate că de aceea fusese întotdeauna un conducător, pentru că nu avea acasă pe nimeni care să-l distragă de la munca lui. Iar femeile cu care avea legături aveau aceleaşi interese ca şi el. Nici ele nu căutau decât un amuzament, ceva care să le creeze o bună dispoziţie şi atât, ceva de scurtă durată. În orice caz, cuvântul cheie pentru viaţa lui era *temporar.* Şi apoi au fost anii aceia minunaţi, în care trăise o viaţă palpitantă, veselă, deşi fuseseră şi ceasuri pline de teamă sau alteori de orgoliu, atunci când rezultatele unei afaceri îi depăşeau aşteptările. El şi partenerii lui construiau, de fapt, un imperiu. Un imperiu mic, desigur, la început, dar care urma să ajungă imens, aşa cum spunea tot timpul Weingrass, iar copiii celor de la *Kendrick Group* aveau să meargă la cele mai bune şcoli din Elveţia. *Vor deveni un fel de sală de consiliu a omenirii!* spusese atunci râzând Manny. *Vor avea o educaţie excelentă şi vor şti toate limbile străine posibile. Noi vom face din ei cea mai grozavă colecţie de politicieni de ta Disraeli şi Golda*[6] *încoace!*

«*— Unchiule Manny, putem să mergem la pescuit?» va întreba un băiat.*

«*— Bineînţeles, David – ah, ce nume glorios! David! – Râul e doar la câţiva kilometri de aici, sigur că mergem. Şi vom prinde balene, ascultă-mă pe mine!»*

«*— Manny, te rog! Ar fi obiectat grijulie una dintre mame. Au teme de făcut!»*

«*— Aiurea! Temele sunt pentru acasă, madam! Dar balenele sunt în râu, află chestia asta acuma, dacă n-ai ştiut-o*.»

Toate acestea însemnau pentru Kendrick ceva definitiv. Şi deodată totul fusese spulberat, într-un zgomot infernal de zeci de geamuri sparte şi fiecare ciob răsfrângea tragic realitatea aceea sublimă, care devenise aproape palpabilă şi care ar fi putut împlini atâtea speranţe.

Apoi cioburile deveniseră întunecate, moarte...

— Opreşte-te! strigă Emmanuel Weingrass. Şi eu simt durerea

---

[6] Benjamin Disraeli (1804-1881) – strălucit diplomat şi om politic britanic, prim-ministru (1874-1880). Golda Meir (1898-1979) – prim-ministru al Israelului (1969-1974). (n. trad.).

ca şi tine. Dar nu înţelegi, ei chiar asta vor, chiar asta aşteaptă de la tine! Nu le da, nu-i da satisfacţia asta! Luptă cu ei, luptă cu el! Iar eu am să lupt alături de tine. Hai, băiete, arată ce poţi!

— Pentru cine, Manny? Împotriva cui?

— Ştii la fel de bine ca şi mine! Noi suntem doar primii, urmează alţii. Alte accidente, moartea celor dragi, alte proiecte distruse.... Ai de gând să laşi să se întâmple toate astea?

— Pur şi simplu nu-mi pasă!

— Deci îl laşi să câştige! ...

— Pe cine?

— Pe Mahdi!

— Un zvon, nimic mai mult!

— Dar el a făcut-o! El i-a ucis! Ştiu sigur!

— Eu nu cred, prietene şi nu pot să alerg după nişte umbre. N-ar avea nici un haz. Las-o baltă, Manny. Am să te fac bogat.

— Nu vreau banii tăi, mototolule!

— Chiar nu-i vrei?

— Ba da şi o să-i şi am. Dar pe tine nu te mai iubesc...

Apoi patru ani de nelinişti, de zădărnicie şi plictiseală, întrebându-se când avea să sufle vântul cald şi blând al dragostei sau cel rece al urii peste jarul fumegând din sufletul lui înnegurat. Îşi spunea întruna că atunci când va exploda totul, indiferent din ce motiv, el va fi acolo, gata să înfrunte orice. Acum era pregătit şi nimeni nu-l mai putea opri. Nu simţea decât ură.

Mahdi...

Ai luat viaţa celor mai dragi prieteni ai mei, sunt atât de sigur că tu eşti, încât aproape că te văd instalând conducta aia blestemată. A trebuit să identific toate cadavrele acelea – schilodite, sfârtecate, pline de sânge!... Oameni care însemnaseră enorm pentru mine. Ura nu piere, o simt adânc în mine, nu se va stinge, mă va ţine în viaţă până când o să te văd mort. Trebuie să mă întorc, să pun cap la cap toate informaţiile; apoi o să fiu din nou eu însumi şi o să termin ce începusem împreună cu prietenii mei. Manny avea dreptate: atunci am fugit, găsind o scuză în durere, uitând toate planurile, toate visurile ţesute împreună cu ei. Acum mă întorc şi termin cu tine. Am să te prind, Mahdi, oricine ai fi, oriunde ai fi. Şi nimeni n-o să ştie că eu am fost! ...

— Domnule! Domnule, am ajuns!

— Poftim?

— Am ajuns la dumneavoastră, domnule, spuse şoferul. Cred că aţi aţipit un pic, dar, ştiţi, programul trebuie respectat.

— N-am aţipit, caporale, dar ai dreptate. Trebuie să respectăm programul, aşa e.

Kendrick deschise portiera.

— În douăzeci de minute sunt gata. Ce-ar fi să intri puţin? Menajera o să-ţi facă un sandviş sau o cafea, cât mă pregătesc eu.

— N-am voie să mă dau jos din maşină, domnule.

— De ce?

— Dumneavoastră vi s-a dat codul OHIO. Ştiţi ce înseamnă asta, nu? Pentru orice încălcare de ordin mă aşteaptă scaunul electric.

Uluit, Evan Kendrick porni spre casă şi, la jumătatea drumului, se întoarse şi privi în urma lui, spre capătul străzii, unde nu se mai vedea nici o casă, ci doar şirul de copaci care mărginea strada. Aproape de curbă era parcată o maşină, iar înăuntrul ei se zăreau doi inşi care stăteau neclintiţi pe locurile din faţă.

Pentru următoarele douăsprezece ore sunteţi proprietatea guvernului şi veţi face ce vi se spune.

În camera fără ferestre, perfect sterilizată, se furişă repede o umbră care închise uşa şi se îndreptă prin întuneric spre masa unde se afla o lampă mică de alamă. O aprinse şi se duse apoi direct la aparatele aşezate în dreapta, de-a lungul peretelui. Se aşeză în faţa calculatorului şi apăsă pe butonul de deschidere.

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Îşi continuă emoţionat jurnalul, apăsând tastele cu degete tremurătoare:

Acum totul a fost declanşat. Subiectul e pe drum, călătoria a început. Bineînţeles, nu pot să apreciez care vor fi obstacolele pe care va trebui să le înfrunte şi nici dacă va avea succes sau va eşua. Ştiu doar că, datorită talentelor sale speciale, el este singurul om potrivit pentru asta. Într-o zi vom putea să evaluăm mai exact potenţialul uman, dar ziua aceea e încă departe. Totuşi, după calculele mele, dacă el va supravieţui, se va dezlănţui un adevărat uragan. Micul cerc de oficialităţi care

trebuie să ştie tot ce se întâmplă a fost alertat prin calculator. Pentru mine a fost un joc de copii să aflu.

Capitolul 3

Timpul necesar unui zbor de pe aeroportul Andrews până la baza militară americană din Sicilia era de şapte ore. Sosirea era programată pentru ora 5: 00 a.m., ora Romei şi ora 8: 00 dimineaţa la Oman, care era la patru sau cinci ore de zbor de Sicilia, în funcţie de vânturile Mediteranei. Cu avionul militar, zborul deasupra Atlanticului fusese rapid. Era un F-106 Delta, cu o cabină care mai avea doar două locuri în spate, cu măsuţe ce serveau şi ca tăvi pentru mâncare şi băutură dar pe care se putea şi scrie. Din tavan atârnau lămpi mici, care permiteau celor ce citeau să le folosească proiectând lumina exact pe foile din faţa lor. Un individ aşezat lângă el îi întindea lui Kendrick materialul din dosarul OHIO-Patru-Zero: îi dădea câte o singură pagină şi, când Evan termina de citit, o punea cu grijă înapoi în dosar şi abia după asta i-o dădea la citit pe următoarea. În două ore şi douăsprezece minute Kendrick trecuse o dată prin toate materialele.

Tocmai era pe cale să ia dosarul de la început când tânărul din stânga lui, un membru al misiunii OHIO-Patru-Zero, un bărbat bine făcut, cu ochi negri, care se prezentase simplu drept *referent la Departamentul de Stat,* ridică o mână.

— Nu credeţi că ar fi bine să luăm o mică pauză ca să mâncăm ceva? îl întrebă el pe Kendrick.

— A, da, desigur.

Kendrick se întinse în scaun, să-şi mai dezmorţească oasele.

— Sincer să fiu, aici nu prea e mare lucru de aflat.

— Nici nu m-am aşteptat la altceva, replică tânărul.

Pentru prima dată, Evan îşi privi tovarăşul de călătorie cu ceva mai multă atenţie.

— Ştii, te rog să mă crezi că nu vreau să te jignesc, dar pentru o operaţiune strict secretă a Departamentului de Stat mi se pare că eşti al naibii de tânăr. Nu cred că ai mai mult de douăzeci de ani.

— Tot ce se poate, răspunse tânărul. Dar sunt destul de bun în meseria mea.

— Şi care-i meseria ta?

— Îmi pare rău domnule dar nu pot discuta despre asta. Ce-aţi zice să mâncăm ceva? E un zbor lung.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— Se poate şi asta. Avem nişte provizii speciale pentru civili.

Tânărul cu ochi negri zâmbi şi-i făcu semn stewardului cu grad de caporal, care se ridică grăbit şi veni spre ei.

— Un pahar de vin alb şi whisky cu gheaţă, vă rog.

— Whisky cu gheaţă?

— Nu astă e băutura dumneavoastră preferată?

— Într-adevăr, îţi faci meseria bine.

— Şi am s-o fac în continuare.

Expertul tăcu un semn din cap către steward şi acesta se retrase pe culoar.

— Îmi pare rău, urmă tânărul, dar în avioanele noastre mâncarea şi băuturile sunt în general standard. O consecinţă a reducerilor făcute de Pentagon... şi de anumite grupuri de influenţă din industria cărnii. Deci *filet mignon* şi salată olandeză cu cartofi fierţi.

— Da, se simt ceva reduceri. Afurisit Pentagon! ...

— Şi ceva grupuri de influenţă, adăugă tânărul, zâmbind ironic. Apoi urmează un desert.

— Într-adevăr?

— Asta ca să nu-i uităm nici pe băieţii din industria laptelui.

Sosiră băuturile şi referentul îşi ridică paharul.

— În sănătatea dumneavoastră!

— Şi a ta! Ai şi un nume, cumva?

— Spuneţi-mi cum doriţi, domnule!

— E clar. Ce-ai zice să fie *Joe?*

— E-n regulă. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule!

— Din moment ce ştii cum mă cheamă pe mine, *Joe,* ai asupra mea un avantaj. Poţi să foloseşti numele meu adevărat.

— Nu aici, în avion, domnule.

— Atunci, eu cine sunt?

— Oficial, sunteţi un analist de coduri, vă numiţi Axelrod şi mergeţi la ambasada din Jiddah, în Arabia Saudită. Numele nu are prea mare importanţă, e doar pentru jurnalul de bord. Dacă cineva vi se va adresa, o va face folosind doar apelativul *domnule.* În aceste călătorii, numele nu prea au importanţă.

— Doctorul Axelrod? se auzi întrebătoare vocea stewardului.

Tânărul referent păli.

— Doctor? replică Evan, uşor, privindu-l pe *Joe.*

— Da, se pare că aveţi şi un titlu, şopti acesta, stânjenit.

— O chestie nostimă, şopti Kendrick, întorcându-se spre

steward. Da, ascult.

— Pilotul doreşte să vă spună ceva, domnule. Dacă vreţi să mă urmaţi.

— Desigur, spus Evan, dând la o parte tava-măsuţă din faţa lui şi întinzându-i lui *Joe* paharul. Măcar într-o singură privinţă ai avut dreptate, tinere, murmură el. Mi-a spus, totuşi, *domnule.*

— Iar mie nu prea îmi place toată chestia asta, spuse *Joe* încet, apăsat. Toate mesajele pentru dumneavoastră trebuie să vă fie transmise numai prin mine.

— A de gând să faci o scenă?

— N-aţi nimerit. E vorba de un interes aici. Probabil individul vrea să ştie mai bine cine e persoana specială pe care…

— Poftim?

— Nimic. Dar nu uitaţi, vă rog, că nu puteţi lua nici o hotărâre fără aprobarea mea.

— Eşti un puşti dur.

— Cel mai dur, domnule congre… doctore Axelrod. Şi nu sunt puşti. Mai ales în ceea ce vă priveşte.

— Să-i spun şi pilotului care sunt opiniile tale?

— Puteţi să-i spuneţi că dacă se mai întâmplă o dată o chestie ca asta îl ia mama dracului, cu tresele lui cu tot.

— N-am făcut cunoştinţă cu el, dar bănuiesc că e cel puţin general de brigadă.

— Rahat!

— O, Doamne, zâmbi Kendrick, până şi la o asemenea înălţime le mai arde de rivalităţi între departamente! Spun drept că nu prea-mi place chestia asta…

— Veniţi, domnule? insistă nerăbdător stewardul.

— Vin, caporale.

În cabina de comandă a avionului F-106 Delta străluceau luminiţele verzi şi roşii ale bordului şi peste tot se vedeau cadrane şi cifre. Comandantul şi secundul stăteau pe cele două scaune din faţă, legaţi cu centuri, iar în dreapta lor stătea observatorul de zbor, cu o cască pe urechea stângă şi cu ochii îndreptaţi spre ecranul unui calculator. Evan trebui să se aplece ca să poată intra.

— Am sosit, domnule comandant. Aţi vrut să mă vedeţi?

— Nici măcar nu vreau să ştiu cum arăţi, *doctore,* răspunse pilotul, atent la aparatele din faţa lui. O să-ţi citesc doar un mesaj de la cineva care semnează *S.* Cunoşti pe cineva cu numele ăsta?

— Cred că da, replică Kendrick, gândindu-se că mesajul era transmis de Swann. Ce spune?

— Ne-a făcut-o, asta el spuse enervat pilotul. N-am aterizat niciodată acolo! Nu cunosc terenul şi am auzit că tâmpiţii ăia se pricep mai degrabă să facă sos pentru spaghete sau să zdrăngănească la nenorocitele lor de mandoline decât să dea instrucţiuni pentru o aterizare ca lumea!

— Dar e baza noastră de aterizare, protestă Evan.

— E pe mă-sa! făcu scârbit pilotul, în timp ce secundul dădea din cap a negaţie. Schimbăm direcţia spre Sardinia! Nu Sicilia, Sardinia! O să trebuiască să-mi omor motoarele ca să facem devierea asta, dacă dă Dumnezeu şi nimerim ruta care trebuie!

— Domnule comandant, care este mesajul? Întreabă netulburat Kendrick. Când se schimbă planurile, există întotdeauna un motiv, fără discuţie.

— Atunci, explică-mi-l dumneata… Adică nu, nu mi-l explica. Sunt şi aşa destul de enervat, dar-ar toţi dracii în ei de tâmpiţi!

— Deci, care e mesajul, vă rog?

— Uite-l.

Pilotul începu să citească furios de pe o hârtie:

— *Schimbare obligatorie. Nu în Jiddah. Toate M.A. au fost permise sub ochii…*

— Ce înseamnă toate astea? îl întrerupse Evan repede. Adică: *M.A. sub ochii?*

— Înseamnă ce se aude.

— Adică?

— Îmi pare rău, uitasem. Oricine aţi fi, se vede că ce este înregistrat la noi e o identitate falsă. Înseamnă că toate avioanele militare din Sicilia şi Jiddah sunt sub observaţie, la fel ca şi locul unde urmează să aterizăm noi. Nespălaţii de arabi au mirosit cine ştie ce chestie şi şi-au şi postat tâmpiţii, câinii ăia fanatici, în locurile cu pricina, gata să semnaleze tot ce nu li se pare lor în regulă.

— Nu toţi arabii sunt câini sau nespălaţi, domnule comandant. Şi nici fanatici.

— În cartea mea sunt.

— Atunci nu trebuie tipărită.

— Ce anume?

— Cartea dumneavoastră. Restul mesajului, vă rog.

Pilotul făcu un gest obscen cu braţul drept şi cu mâna în care ţinea hârtia.

— Atunci citeşte dumneata singur, dacă tot zici că te dai în vânt după jigodiile alea nenorocite. Dar să ai grijă s-o laşi aici după ce termini.

Kendrick luă hârtia, o duse la lumină lângă observatorul de zbor şi câţi mai departe: *… Transfer filiala civilă în insula din sud. Ruta este prin Cipru, Riad, spre locul de destinaţie. Pregătirile făcute, ETA este aproape de al doilea stâlp al Maghrebului. Scoateţi cel mai bun timp posibil. Îmi pare rău. S.*

Evan se întinse peste umărul comandantului şi dădu drumul hârtiei.

— Înţeleg că *insula din sud* e Sardinia.

— Exact.

— Atunci, înseamnă că o să-mi petrec mai mult de zece ore în avion, sau în avioane, să trec prin Cipru, Arabia Saudită şi în sfârşit să ajung la Masqat.

— Să-ţi spun o chestie, omule, dacă tot zici că-i iubeşti pe puturoşii ăia de arabi, continuă pilotul. Mă bucur că tu o să zbori cu nenorocitul ăla de avion şi nu eu. Şi să-ţi dau un sfat: vezi cum faci ca să te aşezi mai lângă uşa de evacuare şi dacă ai bani, ia-ţi neapărat şi o paraşută. Şi o mască de gaze, auzi? Că în avioanele alea ale lor cică pute de-ţi borăşti şi maţele din tine!

— Am să încerc să ţin minte generosul dumneavoastră sfat.

— Şi acum e rândul *tău* să-mi spui ceva, zise comandantul. Ce dracu’ vrea să zică chestia asta, „al doilea stâlp”?

— Mergeţi la biserică?

— Normal. Când sunt acasă merg cu toată familia, îi iau pe toţi cu mine, nu mârâie nimeni în front. Cel puţin o dată pe lună.

— Aşa fac şi arabii, dar nu o dată pe lună. Ei o fac de cinci ori pe zi. Şi ei cred în puterea divină la fel de mult ca şi dumneavoastră, nu vi se pare? Cel de-al doilea stâlp al Maghrebului este rugăciunea lor de la apusul soarelui. Cam neplăcut, nu? Robotesc toată ziua, mai mult pe degeaba şi pe urmă pac, vine seara. Nu tu cocktailuri, nimic, doar rugăciuni către Allah al lor. Poate că asta e tot ce au. Ca în vremurile vechi.

Pilotul se întoarse încet spre el şi, văzându-i faţa, Kendrick avu o tresărire. Comandantul era negru.

— Îţi baţi joc de mine, omule, mârâi el.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că vă supăr, am vorbit serios. Pe de altă parte, dumneavoastră mi-aţi tot repetat că-mi plac arabii.

Amurg în Masqat, Oman. Avionul vechi ateriză pe pistă cu o izbitură atât de puternică, încât câţiva pasageri începură să ţipe, îngroziţi la gândul unui posibil accident. Apoi, dându-şi seama că aterizaseră, că erau teferi şi că mai aveau şi altele de făcut, începură să strige încântaţi: *Slavă lui Allah pentru marea lui milă!* Li se promiseseră riali pentru servicii pe care cei din Oman n-ar fi acceptat să le facă. Oricum era ceva mult mai bun faţă de ce lăsaseră în urmă, în ţara lor.

Oamenii de afaceri, care şezuseră pe locurile din faţă şi-şi ţinuseră tot timpul batistele la nas, se năpustiseră spre ieşire, înşfăcându-şi în grabă servietele diplomat, dornici să mai respire şi altceva decât duhoarea grea din avion. Kendrick şedea încă în spate, întrebându-se ce-o fi fost în mintea lui Swann când îi transmisese că *pregătirile* sunt făcute.

— Veniţi cu mine! îi strigă un arab care se îndrepta spre el din mulţimea adunată la ieşirea din vamă. Noi trebuie să ieşim pe altă uşă, *domnule Axelrod.*

— Dar în paşaportul meu nu spune nimic de *Axelrod.*

— Exact. De asta veniţi cu mine.

— Şi biroul de imigrări?

— Ţineţi-vă hârtiile în buzunar. N-o să vrea nimeni să le vadă. Nici eu nu vreau să le văd!

— Atunci cum de...

— Destul, *ya Shaikh,* gata cu vorbăria. Dă-mi bagajul şi urmează-mă, dar să te ţii la zece paşi în spatele meu. Hai!

Evan îi dădu arabului bagajul şi îl urmă. O luară la dreapta, trecură de capătul terminalului cu un singur etaj, apoi se îndreptară spre gardul înalt din stânga, dincolo de care gazele de eşapament ale taxiurilor, autobuzelor şi camioanelor înnegreau aerul. Era un nemaipomenit du-te-vino de oameni şi maşini care claxonau la nesfârşit. În partea cealaltă a grilajului despărţitor, zeci de arabi îşi lipeau feţele de elementele metalice şi-şi holbau ochii la pistele de aterizare asfaltate şi la avioanele strălucitoare, o lume la care ei nu aveau acces şi pe care n-o înţelegeau. Ridicând privirile, Kendrick văzu o clădire imensă. Era depozitul aeroportului, acum şi-l amintea foarte bine. Îi reînviară brusc în minte orele pe care el şi Manny Weingrass le petrecuseră înăuntru aşteptând cine ştie ce echipamente tehnice care întârziau prea mult, sau gâlcevile cu funcţionarii de la vamă, care de multe ori nu ştiau nici ei ce formulare trebuiau completate pentru eliberarea aparaturii, în caz că aceasta sosise într-adevăr.

Poarta de la depozit era deschisă, astfel că se puteau vedea înăuntru stive de containere pline cu tot felul de încărcături. Gardieni însoţiţi de câini păzeau benzile rulante care transportau înăuntru lăzile, spre furnizorii, vânzătorii cu deamănuntul şi omniprezenţii supraveghetori ai echipelor de construcţii. Gardienilor îşi roteau necontenit ochii în toate părţile şi îşi mutau mereu mitralierele de pe un umăr pe altul, cu gesturi pline de înţeles. Nu fuseseră puşi acolo doar ca să menţină ordinea şi să-i apere pe funcţionarii vămii de cine ştie ce atacuri, ci mai ales pentru a descoperi câte ceva din armele şi drogurile pe care contrabandiştii le strecurau cu nemiluita pe teritoriul sultanatului. Nici o ladă, nici o cutie mai voluminoasă nu trecea fără să fie cercetată de ei şi mirosită de câini special dresaţi.

Călăuza lui Evan se opri, iar acesta făcu la fel. Arabul se întoarse şi arătă cu capul spre o mică poartă pe care scria ceva în arabă: *Stop. Numai persoane autorizate. Cei ce pătrund cu forţa vor fi împuşcaţi.* Era o ieşire pentru corpul de gardă şi pentru persoanele oficiale. Poarta avea o bucată mare de metal pe care ar fi trebuit să fie fixată încuietoarea. Încuietoarea exista, desigur, îşi spuse Kendrick, dar era acţionată electronic din interiorul depozitului. Călăuza dădu din nou din cap, arătând spre poartă, unde era scris... Cei *ce pătrund cu forţa vor fi împuşcaţi. Kend*rick se încruntă şi simţi un gol în stomac. Într-un oraş ca Masqat, aflat în stare de asediu, nu-i trebuia nimănui prea mult timp ca să se hotărască să tragă. Arabul îi simţi îndoiala şi dădu, iar din cap, încet, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească, apoi se întoarse şi se uită în dreapta, spre containere, ridicându-şi mâna dreaptă încet, aproape imperceptibil.

Într-o margine se iscă pe neaşteptate o ceartă aprigă. Nişte voci ocărau cu furie şi imediat răsună zăngănitul metalic al puştilor, însoţit de plesnete de palme şi de zgomotul înfundat al loviturilor de pumni.

— Contrabandă!

— Minţi, otreapă spurcată!

— Mint eu, fecior a şapte căţele puturoase ce eşti?

— Şi taică-tu e un porc bătrân! Lepădătură nenorocită!

În cădere, trupurile încleştate în luptă stârniră praful de pe jos. În jurul lor se făcu imediat cerc, asistenţii întărâtându-i la bătaie ba pe unul, ba pe celălalt. Câinii începură să latre, zbătându-se nervoşi în lese, în timp ce stăpânii încercau să-i ducă mai

departe de locul unde se învălmăşeau ceilalţi, paznicii răcneau furioşi, încercând să împrăştie mulţimea şi într-o clipă se iscă o harababură din care nu mai lipseau decât focurile de armă. Călăuza îi făcu lui Evan un semn grăbit şi autoritar şi se repeziră amândoi spre ieşirea marcată cu inscripţia atât de ameninţătoare.

— Mult noroc, domnule! îi spuse gardianul, în timp ce câinele său mirosea bănuitor pantalonii lui Kendrick.

Apoi lovi încet cu arma într-o placă de metal, respectând parcă un cod. Se auzi un bâzâit şi poarta alunecă încet, deschizându-se şi Kendrick şi călăuza lui trecură dincolo, luând-o cu paşi iuţi de-a lungul peretelui de la depozit.

În parcare se afla un camion cu prelată, o rablă de la care nici un om cu scaun la cap n-ar fi avut pretenţia s-o vadă urnindu-se din loc: cauciucurile erau pe jumătate dezumflate, iar motorul huruia dogit, parcă gata să se desfacă în bucăţi.

— *Besuraa*! strigă călăuza.

Se întoarse apoi spre Evan, şoptindu-i să se grăbească şi adăugând:

— Asta te va duce pe tine.

— Sper, mormăi Kendrick, cam cu îndoială.

— Bun venit la Masqat, *shaikh* Nu-Ştiu-Cum…

— Hai, doar ştii cine sunt, spuse Kendrick furios. În toată mulţimea aceea, tu ai venit direct la mine. Cine altcineva ar fi ştiut?

— Poate că foarte puţini. Dar eu nu ştiu cine sunteţi, mă jur pe Allah!

— Şi trebuie să te cred, nu? întrebă Kendrick, privindu-l fix.

— Dacă n-ar fi aşa, n-aş fi folosit numele lui Allah. Să mergem! *Besuraa!*

— Mulţumesc, spuse Evan apucându-şi bagajele şi pornind spre camionul aflat pe post de taxi.

Văzu că şoferul îi făcea semne pe fereastră, arătându-i spatele maşinii ca să urce pe acolo şi se simţi deodată tras înăuntru cu atâta putere încât camionul şubred se înclină.

Întins pe scândurile duşumelei, Kendrick ridică ochii spre arabul care se apleca deasupra lui. Omul zâmbi şi îi arătă cu degetul nişte haine lungi din abr şi o cămaşă lungă până aproape de glezne, o *thobe,* toate agăţate într-un cui din partea din faţă a caroseriei; alături mai erau un acoperământ de cap, *ghotra şi* o pereche de pantaloni albi, adică hainele obişnuite de stradă ale

unui arab, aşa cum îi ceruse Evan lui Frank Swann. Dar mai era nevoie de ceva şi arabul scoase acel ceva la vedere. Era un tub cu un gel special pentru înnegrirea pielii, care, aplicat pe faţa şi mâinile unui european, îl transformau imediat într-un arab adevărat, cu tenul ars de soarele fierbinte al Orientului Mijlociu. Pigmentul rămânea în piele timp de zece zile. Zece zile… O viaţă de om – pentru el sau pentru monstrul care-şi spunea Mahdi.

Femeia stătea dincolo de gard, în aeroport. Purta pantaloni albi, dintr-un material uşor şi o bluză de mătase de un verde închis, şifonată sub cureaua de piele a genţii care îi atârna de umăr. Părul negru şi lung îi încadra chipul cu trăsături fine, atrăgătoare, acoperite în parte de ochelarii mari cu lentile fumurii. Pe cap avea o pălărie de soare albă, cu boruri mari şi o panglică din mătase verde. Părea o turistă bogată venită de la Roma, Paris, Londra sau New York. Dar pentru un ochi atent, avea totuşi ceva aparte, poate datorită culorii pielii. O piele măslinie, nici neagră nici albă, mai degrabă din Africa de Nord. Şi mai era ceva deosebit la ea: un aparat mic de fotografiat, cu lentile prismatice, convexe, făcute pentru teleobiectiv, care te ducea cu gândul la agenţii de contrainformaţii.

Camionul prăpădit părăsi parcarea de lângă depozit, aşa că acum aparatul nu mai era necesar. Femeia îşi deschise geanta şi îl lăsă să alunece încet înăuntru.

— Khalehla! strigă un bărbat gras şi chel, cu ochii mari, alergând spre ea.

Era numele ei, *Khalehla.*

Grăsanul căra cu vizibilă greutate două valize care probabil atârnau ceva, fiindcă omul gâfâia şi transpiraţia curgea şiroaie pe el şi îi uda cămaşa, ieşindu-i prin costumul dungat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai dispărut? zise el cu glas plângăreţ.

— Mă plictisisem să aştept fără rost la rând. Am dat o raită pe-aici, prin jur, replică femeia cu un accent nedesluşit, un amestec între engleză şi italiană şi parcă şi cu ceva grecesc.

— Doamne sfinte, Khalehla, draga mea, dar n-ai voie să faci asta, nu înţelegi? Aici e un adevărat iad, mai ales acum!

Englezul stătea în faţa ei, cu faţa roşie şi asudată.

— Tocmai îmi venise rândul la biroul de imigrări şi m-am uitat în jur, după tine, nu erai nicăieri! Am început să te caut ca un nebun, când trei dementi care aveau arme – arme, îţi dai seama?

– m-au dus într-o încăpere şi au început să ne scotocească bagajele!

— Sper că n-ai avut probleme, Tony!

— Nemernicii mi-au confiscat whiskyul! gemu disperat grasul.

— Ei, se mai întâmplă. Când eşti om de succes, astea sunt riscurile meseriei. Lasă, nu-i nimic, îţi fac eu cadou altă sticlă.

Ochii englezului rătăciră pe chipul Khalehlei.

— Ei, haide, a trecut, nu-i aşa? Acum o să ne întoarcem şi o să terminăm şi cu asta.

Grasul clipi repede.

— Am rezervat nişte camere superbe. O să-ţi placă, iubito.

— Camere? Vrei să spui că o să stăm împreună, iubitule?

— Da, bineînţeles, numai noi doi, se grăbi el aruncându-i o privire pofticioasă.

— Nu, nu se poate.

— Cum să nu se poată? Bine, dar chiar tu ai spus…

— Ce-am spus eu? îl întrerupse tânăra, încruntându-şi sprâncenele deasupra ramelor ochelarilor de soare. Eu n-am spus nimic.

— Păi… mi-ai dat a înţelege destul de clar, aş zice, că dacă te iau cu mine în avion s-ar putea să ne distrăm de minune în Masqat.

— Da, sporturi… Petreceri, curse, mese la El Quaman şi altele de genul ăsta. Dar asta înseamnă să stau cu tine în cameră?

— Păi, anumite detalii nu trebuie să fie prea… detaliate. Nu?

— Oh, dragul meu Tony! Ce să fac ca să mă ierţi pentru neînţelegerea asta? Fosta mea profesoară de la Universitatea din Cairo mi-a recomandat să te caut. Şi e una din cele mai bune prietene ale soţiei tale. Crede-mă, n-aş putea să…

— Fir-ar să fie! izbucni plin de ciudă Tony.

— *Miraya*! strigă Kendrick încercând să acopere zgomotul asurzitor făcut de camionul care abia înainta, cu poticneli şi gâfâituri, pe un drum lăturalnic din Masqat.

— N-aţi cerut şi oglindă când aţi cerut haine, *ya Shaikh,* strigă arabul din spatele camionului, într-o engleză greu de desluşit.

— Ia una din oglinzile laterale de la maşină! Cere-i şoferului!

— Nu mă poate auzi, *ya Shaikh.* Asta e o maşină veche, cum sunt multe pe-aici, am ales-o tocmai ca să nu bată la ochi. N-am cum să-i spun şoferului ce vreţi, nu mă poate auzi. Şi nici oglinzi n-am băgat de seamă să aibă.

— La naiba! exclamă vesel Evan, ţinând în mână tubul cu gel. Atunci tu o să fii oglinda mea, ya *sahbi*[7]*,* spuse el. Vino mai aproape şi fii atent. Să-mi spui cum trebuie să fac.

Ţinându-se cu grijă de barele laterale, arabul reuşi să ajungă până aproape de Kendrick şi dădu la o parte un colţ al prelatei, lăsând să pătrundă lumina de afară.

Evan începu să-şi ungă întâi mâinile; apoi aşteptară amândoi aproape trei minute.

— *Arma*! strigă încântat arabul, ridicând mâna dreaptă.

Culoarea pielii lui Kendrick era aproape ca a lui.

— *Kwiyis,* fu de acord Kendrick, încercând să-şi dea la fel de mult şi pe faţă.

Se unse cu grijă, urmărind atent reacţia arabului.

— *Mahool*! strigă acesta, râzând triumfător. *Delwati anzur!*

Gata. Pielea lui Evan arăta acum exact ca a unui arab.

— Ajută-mă să mă îmbrac cu hainele astea, te rog, spuse Evan începând să se dezbrace în camionul care se zgâlţâia şi zdrăngănea din toate încheieturile.

— Da, desigur, spuse arabul, cu o engleză brusc inteligibilă. Dar cu asta mi-am terminat rolul. Iartă-mă că am făcut pe naivul cu tine, dar aici nu trebuie să ai încredere în nimeni, nici Departamentul de Stat nu face excepţie. Tu rişti mai mult decât mine, *ya Shaikh,* mult mai mult decât ar risca tatăl copiilor mei, dar asta e treaba ta, nu a mea. Noi te lăsăm în centrul oraşului şi de-acolo rămâne să te descurci singur.

— Mulţumesc că m-ai adus, aici, spuse Evan.

— Iar eu îţi mulţumesc că ai venit, *ya Shaikh.* Dar nu încerca să afli cine suntem. Altfel te-am ucide înainte ca duşmanii tăi cunoscuţi să aibă timp să te lichideze. Suntem discreţi, dar existăm.

— Cine sunteţi voi, de fapt?

— Nişte dreptcredincioşi, *ya Shaikh.* E destul să ştii doar atât.

— *Alfshukre,* spuse Evan, mulţumindu-i funcţionarului şi bătându-l mulţumit pe umăr când acesta îi garantă totală discreţie.

Semnă în registrul hotelului cu un nume arab fals apoi luă cheia de la cameră. Nu ceru băiat de serviciu. Merse cu liftul până la un alt etaj decât cel la care era camera lui şi aşteptă la capătul coridorului să vadă dacă fusese urmărit. Nu văzu nimic

[7] „Prietene” (în limba arabă în original). (n. trad.).

suspect, aşa că începu să coboare scările la etajul unde era apartamentul pe care-l rezervase.

Timpul... *Fiecare secundă e foarte preţioasă,* îi spusese Frank Swann. Rugăciunile de seară se terminaseră. Se întunecase şi din depărtare răzbătea nedesluşit tumultul de la ambasada americană. Evan îşi aruncă mica valiză într-un colţ al camerei de zi, îşi scoase portofelul de sub hainele acelea ciudate şi trase din el o foaie de hârtie pe care scrisese nume şi numere de telefon vechi de cinci ani. Erau ale oamenilor pe care voia să-i contacteze. Se duse la măsuţa de telefon, se aşeză lângă ea şi începu să despăturească biletul.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, după cuvintele calde şi totuşi stânjenite de bun-venit pe care i le spuseseră trei vechi prieteni, întâlnirea era hotărâtă. Alesese şapte nume, ale unora din cei mai influenţi oameni din Masqat pe care şi-i amintea. Doi din cei şapte muriseră, al treilea era plecat din ţară, iar al patrulea îi spusese fără ocolişuri că nu alesese deloc bine momentul pentru o întâlnire între un american şi un arab. Ceilalţi trei, care fuseseră de acord să se întâlnească cu el, deşi reticenţi faţă de un asemenea act temerar, urmau să sosească pe rând, venind direct în apartamentul lui, fără să mai întrebe la recepţie.

Trecură treizeci şi opt de minute, în timpul cărora Kendrick îşi desfăcu mica valiză şi-şi aranjă puţinele haine pe care le adusese cu el, apoi comandă mai multe mărci de whisky. Abstinenţa impusă dreptcredincioşilor de canoanele religiei islamice era cel mai mult ridicată în slăvi exact în clipele când era încălcată şi fiecare om prefera o anumită băutură, asta era una din lecţiile învăţate de la Emmanuel Weingrass: *„Fiule, în afaceri chestia asta e cel mai tare lubrifiant: dacă îţi aminteşti numele soţiei lui îl măguleşti. Dar când îţi aminteşti şi marca lui preferată de whisky, înseamnă că pe omul acela l-ai câştigat şi el va vedea mereu în tine un prieten*!"

O bătaie uşoară în uşă rupse brusc tăcerea. Kendrick respiră adânc de câteva ori, străbătu camera şi deschise primului oaspete.

— Tu eşti, Evan? O, Doamne, să nu-mi spui că te-ai convertit la islamism!

— Intră, Mustafa. Mă bucur că te revăd.

— Dar oare pot şi eu să spun că te revăd?! spuse Mustafa. Am impresia că văd pe altcineva, nu pe tine. Ce-i cu pielea ta? Văd că te-ai făcut mai tuciuriu ca mine!

— Vreau să mă asculţi cu atenţie, spuse Kendrick, conducându-şi prietenul în apartament şi poftindu-l să ia loc. Am whiskyul tău preferat. Ce-ai zice de un pahar?

— Oh, lecţia lui Manny Weingrass e încă valabilă, nu? râse Mustafa, îndreptându-se spre canapeaua din mătase şi aşezându-se. Licheaua aia bătrână!... Hoţ între hoţi!

— Ei, haide, Musty, protestă Evan, râzând în timp ce se ducea spre bar. Pe tine nu te-a păcălit niciodată!

— Nu. Nici el, nici tu şi nici vreun alt partener de-al tău n-a păcălit pe careva de-ai noştri... Cum ai dus-o fără ei, prietene? Noi vorbim mereu despre ce s-a întâmplat atunci, chiar dacă a trecut atâta timp. Patru ani înseamnă totuşi ceva...

— Uneori nu mi-a fost prea uşor, spuse Kendrick turnând băutura în pahare. Dar n-ai ce-i face, trebuie să te obişnuieşti. Trebuie să-ţi vezi de treburi.

Îi dădu lui Mustafa paharul şi se aşează pe unul din cele trei scaune aranjate în faţa canapelei.

— E cel mai bun, Musty şi ridică paharul.

— Nu, prietene, e cel mai rău. Nu de whisky vorbesc, vreau să spun că cel mai rău lucru e ce se întâmplă acum. Cele mai grele timpuri, cum ar spune Dickens.

— Să aşteptăm până vin şi ceilalţi.

— Nu vin.

Mustafa sorbi din pahar.

— Cum?

— Ne-am consultat după ce am vorbit cu tine. Eu reprezint, cum se spune pe la conferinţe, anumite... interese. Şi, cum sunt singurul cu o funcţie importantă... ministru în guvernul sultanului... s-a mai hotărât şi ca eu să transmit şi punctul de vedere al acestuia.

— Referitor la ce? Mergi prea departe cu gândul, Musty.

— Tu ai mers prea departe, Evan, numai prin simplul fapt că ai venit aici şi ne-ai sunat. Pe unul, hai, treacă-meargă; doi, mă rog; în fine, trei... să mai zicem. Dar chiar pe toţi şapte?! A fost o mare nesăbuinţă din partea ta, prietene, ceva periculos şi pentru noi.

— De ce?

— Tu nu te-ai gândit, întrebă arabul pe un ton ridicat, că trei oameni cunoscuţi aici – şi zic trei, dar gândeşte-te că tu voiai să fim şapte – trei oameni ştiuţi de toată lumea din Masqat nu pot să intre într-un hotel, aşa, unul după altul, să se întâlnească cu

un străin şi nimeni din hotel să nu bage de seamă?! E cam prea nu ştiu cum!

Evan se uită cu atenţie la Mustafa, înainte de a vorbi:

— Musty, ce-i cu tine? Ce vrei să-mi spui, de fapt? Aici nu eşti la ambasadă şi ticăloşia de acolo n-are nici o legătură cu oamenii de afaceri din Oman sau cu guvernul vostru.

— Nu, sigur că nu, fu de acord arabul. Dar vreau să-ţi spun că lucrurile s-au mai schimbat pe-aici într-un fel pe care mulţi dintre noi nu-l înţelegem.

— Nu, bineînţeles că nu, îl întrerupse Kendrick. Voi nu sunteţi terorişti.

— Nu suntem, dar ce-ai zice dacă ai auzi ce spun oamenii de pe-aici? Şi nu oameni obişnuiţi, ci unii cu anumite funcţii!

— Şi ce spun oamenii aceştia cu anumite funcţii?

— *O să treacă şi asta,* spun ei. *Nu vă băgaţi, n-aţi face decât să complicaţi lucrurile.*

— Să nu vă băgaţi? repetă Evan uimit.

— Da şi tot timpul n-auzi decât că trebuie să-i lăsăm pe politicieni să-şi facă meseria.

— Dar tocmai politicienii nu reuşesc să facă nimic în toată povestea asta!

— Oho! Pot, Evan, cum să nu poată! Şi mai e ceva. Se spune că toate astea trebuie să aibă un motiv, există ceva care a stârnit mânia teroriştilor… Nu justifică crima, desigur, dar într-un anumit context etc, etc… Am auzit şi vorbe de genul ăsta…

— Un anumit context?… Ce context?

— Fapte obişnuite, prietene. Este reacţia la politica destul de inconsecventă pe care o aplică SUA în Orientul Mijlociu. Asta e *lozinca*, Evan. Evreii iau tot şi ceilalţi nu se aleg cu nimic, spun oamenii. Arabii sunt alungaţi de pe pământurile lor şi din casele lor şi sunt forţaţi să trăiască înghesuiţi cu miile în tabere de refugiaţi, pline de mizerie, în timp ce pe Malul Vestic evreii îi scuipă în ochi pentru că ei au bani şi arabii nu. Astea sunt lucrurile pe care le aud întruna în jurul meu.

— Porcării! izbucni Kendrick. Trecând peste faptul că mai e şi cealaltă faţă a medaliei, la fel de dureroasă, porcăriile astea nu au absolut nimic de-a face cu cei două sute treizeci şi şase de ostatici şi cu cei unsprezece care au fost deja măcelăriţi! Ei nu fac nici un fel de politică, nici *inconsecventă,* nici în vreun alt fel. Sunt nişte fiinţe care n-au nici o vină, sunt oameni brutalizaţi şi terorizaţi, aduşi la disperare de nişte bestii fără raţiune. Cum pot

nişte oameni cât de cât responsabili să spună asemenea lucruri? Aici nu e cabinetul preşedintelui nici Knessetul[8]. Aici e vorba de civili, de funcţionari, de turişti şi de familiile muncitorilor din construcţii. Care din toţi oamenii ăştia crezi tu că face politică şi a supărat pe cineva cu *inconsecvenţa* lui? Toate lucrurile astea sunt, repet, nişte porcării.

Mustafa stătea nemişcat pe canapea, cu ochii ridicaţi spre Evan.

— Amândoi ştim foarte bine lucrurile astea, spuse el încet. Şi le ştiu foarte bine şi *ei,* prietene.

— Atunci *de ce?*

— Deci, vrei adevărul... continuă arabul, cu vocea la fel de coborâtă. Au avut loc două accidente care au dus la un consens oribil, asta ca să folosesc cuvântul *con*s*ens* cu un înţeles puţin diferit decât s-a folosit până acum... Toate lucrurile astea se spun fiindcă nici unul din noi nu vrea să devină o ţintă vie.

— O ţintă vie?!

— Doi oameni de aici, unuia să-i spunem Mahmud şi celuilalt Abdul... Desigur, nu sunt numele lor adevărate pentru că e mai bine să nu le ştii, dar nu contează... Ei bine, fata lui Mahmud a fost violată şi au desfigurat-o, i-au crestat faţa cu cuţitele... Fiul lui Abdul a fost aruncat sub ferestrele biroului tatălui său cu beregata tăiată. *Criminali,* v*iolatori, ucigaşi,* aşa declară autorităţile. Dar noi ştim adevărul. Abdul şi Mahmud au fost printre cei care au încercat să se alăture opoziţiei. *Arme!* au str*igat. Atacăm noi* a*mbasada, dacă altfel nu se poate! Nu lăsaţi Masqatul să devină un alt Teheran!* Dar nu pe ei s-au răzbunat câinii ăia. S-au răzbunat pe cei care le erau dragi, pe fiinţele pe care le iubeau cel mai mult pe lumea asta... Pe copiii lor! Şi puteau Mahmud şi Abdul să fie loviţi mai tare decât aşa, în copiii lor? Astea sunt avertismentele, Evan. Iartă-mă, dar dacă ai avea soţie şi copii, tu i-ai expune riscului? Nu cred. Cele mai scumpe bijuterii nu sunt cele din pietre preţioase, ci cele din carne. Din carnea noastră, copiii noştri... Un erou îşi depăşeşte frica şi îşi riscă viaţa pentru o idee în care crede, dar e viaţa lui şi suferinţa lui. Dacă e vorba de viaţa copiilor lui, atunci dă imediat înapoi. Spune, prietene, am dreptate sau nu?

— O, Doamne! şopti Evan. N-o să mă ajuţi... N-ai cum.

— Eu nu. Dar este cineva care te va primi totuşi şi te va asculta. Numai că întâlnirea trebuie să aibă loc cu cea mai mare

[8] Parlamentul Israelului. (n. trad.).

discreţie, la multe mile în deşert, la poalele munţilor Jabal Sham.

— Cine e?

— Sultanul.

Kendrick rămase tăcut. Îşi privi paharul. După mult timp îşi ridică ochii spre Mustafa.

— Nu trebuie să am nici un contact oficial, spuse el şi sultanul e o persoană *foarte oficială.* Eu nu vorbesc în numele guvernului meu, nu sunt împuternicit s-o fac. Asta trebuie să fie foarte clar.

— Vrei să spui că n-ai de gând să te întâlneşti cu el?

— Dimpotrivă, aş vrea foarte mult. Dar vreau ca poziţia mea aici să fie foarte limpede. N-am nimic de-a face cu serviciile secrete, cu Departamentul de Stat sau cu Casa Albă!

— Da, am înţeles. Hainele şi culoarea pielii tale de-acum sunt o dovadă. Nici sultanul nu vrea, oficial, să aibă de-a face cu tine, exact ca şi Washingtonul.

— Am îmbătrânit, spuse Evan, sorbind încet din pahar. Bătrânul sultan a murit la un an sau cam aşa ceva după ce am plecat eu, nu-i aşa? Cred că nu prea mai sunt la curent cu lucrurile de pe-aici şi nici nu-i de mirare…

— Da, e firesc, după tot ce ţi s-a întâmplat. Sultanul de-acum este fiul lui; e mai aproape de vârsta ta decât de a mea, cred că e chiar mai tânăr decât tine. A făcut şcoala în Anglia şi pe urmă în Statele Unite. Mai exact, a absolvit la Dartmouth şi Harvard.

— Se numeşte Aliniat, îl întrerupse Kendrick, amintindu-şi. L-am întâlnit şi eu de câteva ori.

Apoi se încruntă şi continuă:

— Cred că a studiat economia şi relaţiile internaţionale…

— Poftim?

— Cred că asta absolvit.

— Da, este educat şi deosebit de inteligent, dar este foarte, foarte tânăr… pentru câte îi apasă pe umeri.

— Când pot să-l văd?

— Deseară. Înţelegi de ce aşa repede. Adică până să afle prea mulţi de prezenţa ta aici.

Mustafa îşi privi ceasul.

— Peste o jumătate de oră ieşi din hotel şi mergi la patru blocuri mai înainte, spre nord. În colţ găseşti o maşină a armatei. Urci în ea şi te duce la Jabal Sham.

Arabul cel slab, îmbrăcat într-o haină lungă de aba, se cufundă în întunericul străzii şi se îndreptă spre trotuarul de vizavi de

hotel. Se opri tăcut alături de femeia căreia i se spunea Khalehla, acum îmbrăcată într-un costum negru, culoarea preferată de femei când trebuie să se strecoare noaptea cât mai neobservate, fiindcă era greu de distins pe întuneric. Îşi pregătea cu grijă un aparat de fotografiat. Deodată, în noapte se desluşi un semnal luminos scurt.

— Acuma, repede, spuse arabul. E pe drum. A ajuns în holul hotelului.

— Mă străduiesc, replică femeia, blestemând printre dinţi în timp ce manevra aparatul. Nu cer prea mult de la superiorii mei, dar măcar un aparat ca lumea, care să funcţioneze, asta pot să cer, nu?... Gata. Uite că acuma merge.

— Uite-l!

Khalehla îşi ridică aparatul de fotografiat cu lentile infraroşii şi îi făcu repede trei fotografii lui Evan Kendrick.

— Mă întreb cât timp o să-l lase în viaţă, şopti ea abia auzit. Trebuie să dau un telefon.

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Jurnalul continua.

Rapoartele din afara Masqatului sunt uimitoare. Subiectul s-a deghizat în arab, o deghizare reuşită. Se mişcă prin oraş ca un arab obişnuit şi pare să-şi caute vechii prieteni. Dar rapoartele sunt destul de vagi, pentru că umbra lui transmite totul prin Langley şi pentru că nu am reuşit încă să intru în programul CIA. Cine ştie ce ne ascunde Langley? L-am instruit pe oameni să pună osul la treabă. Departamentul de Stat este, bineînţeles, apă de ploaie. Altfel nici n-ar fi fost normal, nu?

Capitolul 4

Deşertul întins, arid, părea nesfârşit în noapte, sub razele lunii care luminau munţii Jabal Sham, ce se profilau pe orizontul întunecat ca nişte turnuri ameninţătoare. Suprafaţa netedă părea să fie un amestec uscat de pământ şi nisip, dunele formate de vânt ale Saharei. Din cauza drumului bolovănos, întortocheat, jeep-ul militar se zgâlţâia din toate încheieturile şi se apleca la curbe. Kendrick şedea aşa cum i se spusese, lângă şoferul în uniformă, cu arma la îndemână. În spate era un ofiţer şi el înarmat, încă de la început, i se atrăsese atenţia că orice mişcare greşită îl poate costa foarte mult. În afară de saluturile politicoase de la început, cei doi ofiţeri nu-i mai spuseseră nimic.

— Este o ţară cu o porţiune foarte mare de deşert, spuse Kendrick în arabă. De ce sunt atât de multe curbe?

— Sunt multe devieri, domnule, răspunse ofiţerul din spate. Un drum drept pe nisipurile astea ar fi mult prea vizibil.

Securitate regală, se gândi Evan şi nu mai spuse nimic.

După douăzeci şi cinci de minute de mers spre vest o luară pe un drum *deviat.* Câteva mile mai departe, în dreapta, se zări un foc de tabără. În timp ce se apropiau, Kendrick văzu un pluton compact aşezat în jurul focului, cu spatele la el, iar mai încolo desluşi siluetele a două camioane militare. Maşina se opri şi ofiţerul sări repede afară să-i deschidă uşa.

— Urmaţi-mă, vă rog, spuse el în engleză.

— Desigur, replică Evan, încordându-şi vederea să zărească prin întuneric silueta tânărului sultan.

Încercă să-şi aducă aminte de chipul tânărului pe care-l ştia de acum patru ani, studentul care sosise acasă în timpul unei vacanţe de, iarnă sau poate de primăvară, asta nu mai putea spune cu exactitate; îşi amintea doar că fiul sultanului era un tânăr plăcut, instruit şi îndrăgostit de sportul american. Dar numai atât, trăsăturile nu şi le mai putea aminti. Doar numele, Ahmat.

Ajunse în faţa unui mic grup de soldaţi care se dădură la o parte ca să-i facă loc.

— Îmi permiteţi, domnule? întrebă în englezeşte un ofiţer ivit ca din pământ în faţa lui.

— Ce anume să vă permit?

— În situaţia de faţă percheziţionăm orice invitat.

— Vă rog!

Ofiţerul îl percheziţionă repede şi cu vizibilă îndemânare profesională. Îi ridică mâneca dreaptă mai sus şi îi văzu pielea albă, acolo unde nu fusese dată cu gel. Îl privi fix pe Kendrick şi întrebă:

— Aveţi acte la dumneavoastră, *ya Shaikh?*

— Nu, nu am nici un fel de acte.

— Înţeleg.

Ofiţerul lasă mâneca în jos.

— Nu aveţi nici arme?...

— Nu.

— Trebuie să verificăm, domnule.

Spunând acestea, scoase de la centură un aparat negru, subţire, nu mai mare decât un pachet de ţigări şi apăsă pe un buton roşu.

— Aşteptaţi un moment aici, vă rog.

— Nu plec nicăieri, spuse Evan uitându-se la gardienii care-şi ţineau armele îndreptate spre el.

— Bineînţeles că nu, fu de acord ofiţerul, îndreptându-se cu paşi mari spre foc.

Kendrick se uită la ofiţerul care-l însoţise în maşină, de la Masqat până aici.

— Nu prea le place să rişte, nu-i aşa? rosti el neutru.

— Aşa vrea Allah, replică soldatul. Sultanul e lumina noastră, e soarele nostru. Dumneavoastră sunteţi *Aurabbi,* sunteţi un alb. Dumneavoastră nu v-aţi apăra legătura cu cerul?

— Dacă aş crede că prin asta pot să am toate uşile deschise, da aş face-o.

— Sultanul este un om bun, *ya Shaikh.* Poate cam tânăr, da, dar e un om foarte înţelept. Ne-am dat seama de asta.

— Deci vine aici?

— A şi venit.

Se auzi torsul fin al unui motor de limuzină. Automobilul cu ferestre fumurii trecu prin faţa cordonului de pază şi se opri câţiva paşi mai încolo. Înainte ca şoferul să iasă, uşa din spate se deschise şi sultanul coborî din maşină. Era îmbrăcat în costumul oficial, dar începu imediat să-şi dea jos haina lungă de abr, păstrând doar acoperământul de pe cap şi trecu printre, gardienii aşezaţi în cerc. Era un bărbat zvelt, bine făcut, cu umerii laţi. În afară de *ghotra* de pe cap, hainele erau europene. Purta

pantaloni de gabardină cafenie şi un tricou pe care-l purta avea imprimată o figură de desen animat cu o pălărie în trei colţuri, de revoluţionar american, care se detaşa net pe fondul unei echipe de fotbal. Dedesubt se putea citi: *New England Patriots.*

— A trecut mult timp, Evan Kendrick, *ya Shaikh,* spuse cu un uşor accent britanic tânărul şi îi întinse mâna zâmbind. Îmi place costumul tău, deşi nu e chiar de la *Brooks Brothers,* nu-i aşa?

— Nici al tău nu e, doar dacă *Brooks* nu s-au apucat între timp să facă tricouri.

Îşi dădură mâinile. Kendrick simţi o energie deosebită în strângerea sultanului.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, Ahmat... Iartă-mă... Poate ar trebui să spun *Înălţimea Voastră.*

— M-ai cunoscut când eram doar Ahmat, iar eu te-am cunoscut ca fiind *ya Shaikh.* Oare trebuie să-ţi spun acum *domnule?*

— Nu, nu cred.

— Bine. Deci gândim amândoi la fel.

— Arăţi foarte schimbat, spuse Evan.

— Am fost nevoit să cresc repede... Şi nu în mod firesc... Am trecut de la stadiul de a învăţa la cel de a-i conduce pe alţii, fără să am experienţa necesară.

— Dar eşti foarte respectat, din câte am auzit şi am văzut.

— Este respectată poziţia, nu omul. Trebuie să învăţ să reprezint cât mai bine poziţia asta. Hai să ne depărtăm puţin, să putem discuta liniştiţi.

Sultanul îl luă pe Kendrick de braţ şi vru să treacă dincolo de cercul de gardieni, dar ofiţerul care îl verificase pe Evan îi opri.

— Înălţimea Voastră! strigă el. Siguranţa Înălţimii Voastre ne e mai scumpă decât viaţa! Rămâneţi în interiorul cordonului.

— Şi să fiu o ţintă bună, chiar în lumina focului din mijloc?

— Dar noi vă apărăm din toate părţile şi oamenii noştri patrulează fără încetare. Totul e sub controlul nostru aici.

— Mai bine v-aţi îndrepta armele spre ceea ce e acolo, în întuneric, *ya Shaikh,* îi spuse Ahmat soldatului, numindu-l astfel *prietenul său.* Mergem doar câţiva metri mai încolo.

— Ne doare inima să vă lăsăm, Înălţimea Voastră.

— Vă trece.

Şi Ahmat trecu împreună cu Kendrick dincolo de cordon.

— Oamenii mei sunt cam patetici, vorbele lor sună de multe ori a melodramă.

— Nu e melodramă dacă sunt gata să primească glonţul care îţi e destinat ţie.

— Nu e chiar aşa, Evan şi sincer să fiu, nu-i cunosc pe toţi personal. Poate că ce vorbim noi doi nu trebuie să fie auzit şi de ceilalţi.

— Da, nu mi-am dat seama…

Kendrick îl privi pe tânărul sultan în timp ce mergeau prin întuneric.

— Crezi că până şi propriii tăi oameni ar putea să…?

— Acum, în delirul ăsta, e posibil orice. Poţi să te uiţi în ochii unui soldat, dar nu poţi citi în ei tentaţiile şi resentimentele. Hai să ne oprim aici.

Se opriră amândoi.

— Nebunia asta… Despre asta aş vrea să vorbim, spuse Evan direct.

— Doar de asta eşti aici, bineînţeles.

— Da, de asta sunt aici, recunoscu Kendrick.

— Şi ce naiba vrei să fac eu? spuse Ahmat cu o voce dintr-o dată aspră. Orice mişcare aş face, încă un ostatic e împuşcat şi aruncat pe fereastră!

Şi tânărul sultan clătină din cap.

— Ştiu că tu şi tatăl meu aţi lucrat bine împreună şi că noi doi am discutat tot felul de lucruri la dineuri, deşi nu cred că-ţi mai aduci aminte de ele.

— Ba da, cum să nu-mi aduc, îl întrerupse Kendrick. Erai în vacanţă, acasă, erai în al doilea an la Harvard, parcă. Şedeai mereu în stânga tatălui tău, locul moştenitorului.

— Exact, Evan, mii de mulţumiri… Aş fi putut primi un post pe cinste la E.E. Hutton.

— Dar ai şi aici un post pe cinste…

— *Ştiu*, spuse Aliniat, pe un ton din nou ceva mai ridicat. Şi de asta trebuie să fiu al naibii de sigur că fac exact ce trebuie. Bineînţeles, aş putea să chem trupe de la graniţa cu Yemenul şi să le ordon să atace ambasada, dar asta ar însemna, cu siguranţă, moartea a două sute treizeci şi şase de americani. Parcă şi văd ce ar scrie ziarele voastre: *Sultanul arab ucigaş* etc, etc. Arab!… Iar Knessetul de la Ierusalim o să se ducă la un picnic, să sărbătorească… Nu se poate, prietene! Eu nu sunt un cowboy care riscă vieţile unor oameni nevinovaţi şi care pe urmă, în confuzia generală, ajunge să fie prezentat în ziarele voastre ca un antisemit. *Doamne* s*finte!* Washingtonul şi Israelul

au uitat, se pare, că toţi suntem semiţi, că nu toţi arabii sunt palestinieni şi că nu toţi palestinienii sunt teroriştі! Şi n-o să fiu eu cel care să le dea ticăloşilor de evrei încă un motiv ca să-şi trimită avioanele alea americane F-14 împotriva unor arabi care sunt la fel de nevinovaţi ca şi ostaticii americani! Pricepi, Evan Shaikh?

— Pricep, spuse Kendrick. Acum liniştеşte-te şi ascultă-mă puţin şi pe mine, te rog.

Tânărul sultan respiră adânc, clătinând din cap.

— Bineînţeles că vreau să te ascult, dar asta nu înseamnă că sunt de acord cu monstruozităţile astea care se întâmplă.

— Înţeleg.

Evan făcu o pauză, privindu-l intens, ca şi cum ciudata informaţie pe care avea să i-o dea trebuia înţeleasă perfect:

— Ai auzit de Mahdi?

— Mahdi? Sigur că da! Khartoum, anul 1880.

— Nu, Bahrein, anul 1980.

— Cum?!

Kendrick îi povesti din nou ce îi spusese şi lui Frank Swann. Povestea unui om de afaceri necunoscut, un posedat care îşi spunea *Mahdi* şi al cărui scop era să-i scoată afară din Orientul Mijlociu şi din toată Asia de sud-vest pe americani şi pe europeni şi să pună fabuloasele bogăţii ale acestei părţi de lume în mâinile arabilor. De fapt ale unui singur arab, care arab să fie bineînţeles el, Mahdi. Îi povesti cum omul acesta, care răspândise ideea purităţii islamice printre fanatici, îşi formase o reţea, un cartel care dirija din umbră zeci, poate sute de companii şi corporaţii secrete, toate legate între ele prin însăşi reţeaua nevăzută întemeiată de el. Apoi Evan îi descrise felul în care vechiul lui prieten evreu, arhitectul Emmanuel Weingrass, descoperise schema acestei extraordinare conspiraţii economice, iniţial tocmai prin acele ameninţări la adresa lui *Kendrick Group,* pe care el încercase să le contracareze cu propriile lui ameninţări de răzbunare. Cu cât Manny afla mai multe, cu atât se convingea că această conspiraţie era reală şi creştea din ce în ce mai mult şi că urma să fie el însuşi expus.

— Dacă mă uit înapoi, nu prea sunt mândru de ce am făcut, urmă Evan, stând în lumina slabă a focului de tabără şi a lunii. Ţi-am explicat toate astea tocmai pentru că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Pur şi simplu a trebuit să plec de-acolo, aşa că am fugit de lupta pe care Manny voia s-o dăm. Îi spuneam că

imaginaţia i-o luase razna, că dădea crezare unor fleacuri, unor beţivi. Îmi amintesc foarte clar ce mi-a spus atunci: *Oare ar putea imaginaţia mea, sau a beţivanilor ăstora de la care am informaţiile, să născocească un Mahdi? Ştii ce ne-au făcut criminalii ăia: ei bine, află că de fapt, el ne-a făcut-o!* Manny avea dreptate şi vorbele lui sunt valabile şi azi. Ambasada este răvăşită, nişte dementi ucid oameni nevinovaţi şi mi s-a trimis şi un avertisment: *Nu te băga, occidentalule. Dacă vii aici, o să te aruncăm şi pe tine pe fereastră.* Nu înţelegi, Ahmat? Mahdi există şi îi constrânge pe toţi prin teroare să joace cum le cântă el.

— Înţeleg că eşti foarte convins, replică sceptic tânărul sultan.

— Şi alţi oameni din Masqat sunt la fel de convinşi. Numai că ei nu înţeleg, nu ştiu care e schema sau explicaţia, dar sunt atât de îngroziţi încât refuză să se întâlnească cu mine. Cu mine, vechiul lor prieten, un om cu care au lucrat împreună şi în care au avut încredere.

— Teroarea măreşte neliniştea. Te aşteptai la altceva? Şi mai e un lucru: eşti un american deghizat. E arhisuficient ca să-i sperie.

— Când i-am căutat şi am vorbit cu ei, nu ştiau ce port şi cum arăt. Nu eram decât o voce la telefon.

— O voce de american, *ya Shaikh.* Asta i-a speriat şi mai mult.

— Un american… Adică un occidental?…

— Aici sunt foarte mulţi occidentali. Dar guvernul Statelor Unite, normal, a ordonat tuturor americanilor să plece şi a interzis toate zborurile în scop comercial din America spre Oman. Aşa că prietenii tăi se întreabă cum de ai ajuns aici. Şi mai ales cu ce scopuri. Şi cu nebunii care bântuie pe străzi, nici nu vor să se amestece în povestea asta cu ambasada americană.

— Nu, nu vor. Poate tocmai pentru că au fost ucişi copiii celor care *au vrut* să se amestece.

Ah mai stătea nemişcat şi avea o privire stânjenită, iritată.

— Da, au fost crime, iar poliţia face în totdeauna tot ce se poate face, dar eu n-am auzit nimic de asta, că ar fi fost omorâţi şi copii.

— Dar e adevărat. O fată a fost violată şi desfigurată. Unui băiat i s-a tăiat beregata aproape sub ochii tatălui său.

— Blestemat să fii dacă minţi! Poate că nu am putere în ceea ce priveşte atentatul de la ambasadă, dar în afara ambasadei *am!* Cine erau? Dă-mi *nume!*

— Nici mie nu mi s-au dat, în orice caz nu cele reale. Nu

trebuia să mi se dezvăluie tocmai mie numele lor.

— Dar Mustafa ţi-a spus totuşi ceva! Numai el putea s-o facă!

— Exact.

— Şi are să-mi spună şi *mie,* de asta poţi fi al naibii de sigur!

— Deci ai început să înţelegi, Ahmat, nu-i aşa?

Kendrick vorbea pe un ton agitat.

— Vreau să spun, schema… E acolo, Ahmat. E o reţea secretă care există, e vie. Acest Mahdi şi oamenii lui se folosesc de terorişti ca să lichideze orice fel de competiţie economică din partea europenilor şi a americanilor. Vor un control total. Şi vor ca toţi banii să se scurgă spre ei.

Tânărul sultan nu spuse nimic o vreme, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Evan, dar nu pot să accept o asemenea explicaţie; nimeni n-ar îndrăzni să facă aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că orice calculator ar putea detecta nişte scurgeri de bani spre un punct central al aşa-zisei reţele, de asta. Pe Cornfeld şi Vesco tu cum crezi că i-au prins? Trebuie să fie undeva o legătură.

— Nu înţeleg.

— Pentru că tu nu înţelegi cum lucrează calculatoarele în problemele astea, i-o întoarse Ahmat. Poţi să ai o sută de mii de ramificaţii pentru douăzeci de mii de proiecte separate şi acolo unde înainte îţi lua luni de zile, chiar ani ca să afli conexiunile dintre cinci sute de corporaţii, să zicem, secrete sau fictive, acum poţi să afli totul în două ore.

— Foarte interesant, spuse Evan, dar uiţi un lucru.

— Care?

— Conexiunile le găseşti după ce evenimentele au avut loc, adică după ce toate acele *ramificaţii* şi reţele deja există. Când ajungi tu să afli despre reţea, ea deja funcţionează, cu alte cuvinte hai cu mortul la spital. Iartă-mă pentru expresia lipsită de eleganţă, dar în condiţiile date nu cred că s-ar găsi prea mulţi care să se apuce acum să întindă tot felul de capcane… Prinde orbul, scoate-i ochii… Ei îşi văd înainte de treburile lor, nu e nimeni care să-i deranjeze. Sigur, acum e alt guvern, are alte legi şi dacă ţie sau oamenilor tăi nu vă place guvernul ăsta, s-ar putea ca tu să fii cel înlocuit. Dar cui îi pasă? Soarele răsare în fiecare zi şi omanezii au de lucru. Pentru ei asta contează.

— Aproape că sună interesant.

— Aşa e mereu la început. Mussolini a pus la punct

transporturile pe calea ferată, iar al III-lea Reich a revitalizat neînchipuit de rapid industria Germaniei.

— Înţeleg ce vrei să spui, numai că, din câte spui tu, aici situaţia e tocmai pe dos. Un asemenea monopol uriaş ar răsturna guvernul meu, care reprezintă stabilitatea.

— Două puncte pentru sultan, fu de acord Evan. Încă o bijuterie pentru haremul său.

— Treaba asta mai bine spune-i-o soţiei mele, nu mie. E prezbiteriană, din New Bedford, Massachusetts.

— Şi cum te descurci cu ea aici?

— Tatăl meu a murit, iar ea are un simţ al umorului extraordinar de ascuţit.

— Nu prea te înţeleg.

— Îţi povestesc eu altă dată. Să admitem că ai dreptate şi că venirea ta aici e un fel de a încerca marea cu degetul. Washingtonul vrea ca noi să tot vorbim, iar voi să veniţi să pregătiţi terenul… şi-n urma voastră să apară un Delta Force. Dar hai să spunem lucrurilor pe nume: America şi aliaţii ei speră să obţină o breşă diplomatică pentru că orice strategie care se bazează pe forţă ar fi, în cazul de faţă, dezastruoasă. I-au contactat până şi pe cei mai ciudaţi lideri din Orientul Mijlociu şi ar fi în stare să-l facă pe Arafat primarul New York-ului. Sunt gata să cadă la înţelegere cu oricine, deşi urlă cu spume la gură că nu admit negocieri cu teroriştii. Tu ce plan ai?

— Eu mă gândesc la ce ai spus tu despre calculatoare şi ce poţi să afli cu ajutorul lor în două ore, chiar şi când e prea târziu. Trebuie să aflăm cine trimite proviziile la ambasadă. Nu e vorba de mâncare şi medicamente, ci de arme şi muniţii… şi undeva printre toate listele alea trebuie să fie şi informaţiile sau instrucţiunile pe care le trimite cineva către cei dinăuntru. Cu alte cuvinte, găseşte-l pe individul care trage sforile şi-şi spune *Mahdi* şi termină cu el.

Sultanul se uită la Kendrick.

— Cred că ştii că presa americană a făcut speculaţii de tot felul, a lansat chiar ideea că în spatele poveştii ăsteia aş fi eu. Asta fiindcă exact mie îmi convine cel mai puţin ca influenţa americană să fie prea puternică în ţară şi ocuparea ambasadei prea se potriveşte la ţanc cu interesele mele. Altfel, spun ei, cum se explică faptul că sultanul nu face nici o mişcare?

— Da, ştiu toate astea, dar mi se par nişte aiureli, ca şi Departamentului de Stat, de altfel. Nimeni nu e acolo chiar atât

de cretin încât să dea crezare unor asemenea tâmpenii.

— Departamentul vostru de Stat... spuse Ahmat gânditor, privindu-l fix pe Kendrick. Ştii, au venit la mine 1979, când cu Teheranul. Eram student şi nu-mi dau seama nici acum ce voiau de la mine tipii ăia doi, dar orice-ar fi fost, nu cred că aveau treabă cu mine, de fapt. Dacă aş fi fost îmbrăcat în haine lungi de abr, aş fi stat cu picioarele încrucişate şi aş fi fumat haşiş, poate că m-ar fi luat mai în serios.

— Văd că, iar te-ai depărtat de ce vorbeam.

— Îmi pare rău, *ya Shaikh.* Vezi, pe ei îi exaspera faptul că nici tatăl meu, nici familia mea nu făcuseră nimic, că n-aveam nici o legătură cu fundamentaliştii islamici. Unul din ei aproape că m-a implorat... începuse să-mi spună că par un a*rab rezonabil, poa*te unde engleza mea era fluentă, chiar dacă avea accent britanic... şi mi-au declarat că eu aş fi putut face lucruri mari la Washington. De fapt, voiau cu disperare un sfat, o informaţie, cred eu. Şi se pare că am avut dreptate!

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am spus, îmi amintesc exact, să facă ce ar fi trebuit să facă de la început şi că şi aşa ar putea fi prea târziu, adică să adune tot ce au mai eficient ca forţe de insurgenţă şi să se ducă nu la Teheran, ci la Qurn, cartierul general a lui Khomeiny, în nord. Mai întâi să trimită foşti agenţi SAVAK, numai ticăloşii ăia erau în stare să pună la punct un plan ca să ajungă acolo, cu condiţia ca armele şi muniţia să le fie asigurate de americani. *Luaţi-l pe Khomeiny din Qurn,* le-am spus. *Luaţi-i pe mollahi*[9] din jurul lui, scoateţi-i vii de acolo şi arătaţi-i lumii pe reţelele internaţionale de televiziune. Ar fi ultimul lucru pentru care Khomeiny s-ar apuca să se târguiască, dar aşa toţi fanaticii aceia care îl înconjoară ar deveni ridicoli. Şi cred că atunci s-ar fi putut face un târg.

Evan îl studie cu atenţie pe tânărul sultan, care se înfuriase.

— Poate că ar fi fost o soluţie, spuse el încet, dar ce s-ar fi întâmplat dacă Khomeiny ar fi vrut să facă pe martirul?

— Nu, nu asta voia el, fii convins! Era dispus să se târguiască şi ar fi ales compromisul, impus de alţii dar în termeni stabiliţi de el. Nu era deloc grăbit să ajungă la cerul pe care îl proslăveşte atât şi nici n-ar fi ales calea martiriului ca atunci când trimite nişte copii de doisprezece ani în focul luptei.

---

[9] Mollah – termen de respect însemnând un om foarte învăţat. (n. trad.).

— Eşti chiar atât de sigur? întrebă Kendrick şovăitor.

— L-am întâlnit pe imbecilul ăla de Khomeiny la Paris şi mi-am dat seama că de fapt e un fanatic senil care credea cu înfrigurare în propria lui nemurire şi era în stare de orice ca s-o dovedească. L-am auzit spunând unui grup de imbecili linguşitori că avea nu doi sau trei copii, ci douăzeci, treizeci, chiar patruzeci de fii. *Mi-am răspândit sămânţa peste tot şi am să mi-o răspândesc şi de acum înainte,* se fudulea el. *Este voinţa lui Allah ca seminţia mea să ajungă departe.* Ce porcărie! E un bătrân viclean, care nu se spală niciodată şi i-ar sta mai bine într-un ţarc cu animale ciudate. Poţi să-ţi imaginezi ce ar fi să populeze lumea cu dementi ca el? Le-am spus atunci americanilor tăi că ar trebui să-l prindă, să-l înregistreze pe casete şi să-l arate lumii întregi cum ţine predici propriilor lui preoţi. Atunci persoana lui *sacră* n-ar mai fi stârnit altceva decât un uriaş hohot de râs.

— Tu vrei de fapt să-mi sugerezi că există o asemănare între Khomeiny şi acest Mahdi, nu-i aşa?

— Nu ştiu exact. Poate că da, dacă acest Mahdi al tău există, lucra de care mă îndoiesc. Dar dacă ai dreptate şi el există, el vine dinspre polul opus, dintr-un mediu nereligios, foarte practic. Şi totuşi, orice om care simte nevoia să răspândească zvonuri despre Mahdi e cam alături cu drumul... Eu nu sunt încă sigur, Evan, dar tu eşti foarte convingător şi am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut. Dar trebuie s-o fac de la distanţă, din umbră. O să-ţi dau un număr de telefon; nimeni nu ştie de el, în afară de tine şi încă două persoane. Vei putea să mă suni şi să vorbeşti cu mine, numai cu mine. Vezi tu, *Shaikh* Kendrick, nu-mi pot permite luxul de a te cunoaşte.

— Sunt foarte popular, observ. Nici Washingtonul nu prea vrea să ştie de mine...

— Normal. Nici ei şi nici eu nu vrem să avem mâinile pătate cu sângele ostaticilor.

— Am nevoie de acte pe numele meu şi s-ar putea să-mi trebuiască şi programele de zbor ale avioanelor şi ale curselor maritime ale navelor din zonele prin care trebuie să trec.

— În afară de acte, toate celelalte ţi se vor comunica verbal, nu în scris. O să ţi se dea un nume şi o locuinţă. Actele urmează să le primeşti.

— Mulţumesc. Întâmplător şi Departamentul de Stat mi-a spus acelaşi lucru. Nimic în scris.

— Din acelaşi motiv pe care ţi l-am spus deja.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Totul se petrece deocamdată exact aşa cum mă aşteptam. Ştii, Ahmat, nici eu nu vreau să se ştie că te cunosc.

— Adevărat?

— Aşa m-am înţeles cu tipii de la departament. Nu exist în dosarele lor şi nu vreau să apar nici în ale tale.

Tânărul sultan se încruntă concentrat şi privirea i se încrucişă cu a lui Evan.

— Sunt de acord cu ce-mi ceri, deşi motivele nu le înţeleg. Să-ţi pierzi viaţa e una şi să ai succese în ce ţi-ai propus e cu totul altceva. De ce ţii la lucrurile astea? Mi s-a spus că acum eşti politician. Congressman, nu?

— Pentru că am ieşit din politică şi-am venit aici, Ahmat. Pun cap la cap toate informaţiile şi mă apuc de treabă, acolo unde mă pricep cel mai bine, dar nu vreau să iau cu mine nimic din ceea ce ar putea să mă transforme într-o ţintă vie. Sau să iau cu mine pe cineva care să devină el aşa ceva.

— Bine, de acord. Tatăl meu spunea că tu şi cu oamenii tăi eraţi cei mai buni. Mi-aduc aminte că a spus odată: *„Cămilele astea retardate n-au depăşit niciodată costurile prestabilite*." Aşa vă alinta el.

— Da şi primeam bineînţeles un proiect nou, aşa că nici prea retardaţi nu eram, nu? Noi voiam să lucrăm cu termene rezonabile şi ne pricepeam destul de bine să controlăm preţurile... Ahmat, mai sunt doar patru zile până când execuţiile încep din nou. Trebuia să ştiu sigur că, dacă am nevoie de ajutor, pot veni la tine să-l cer. Acum ştiu că vrei să mă ajuţi. Accept condiţiile tale şi tu pe ale mele. Acum, pentru că nu mai am timp, spune-mi care e numărul.

— Să nu-l scrii nicăieri.

— Am înţeles.

Sultanul îi dădu numărul. În loc de 745, prefixul obişnuit pentru Masqat, avea 555 urmat de trei zerouri şi un cinci.

— Poţi să-l ţii minte?

— Nu e greu, răspunse Kendrick. Legătura se face prin centrala de la palat?

— Nu. Este o linie directă la două telefoane, amândouă încuiate în sertare metalice, unul în biroul meu, celălalt în dormitor. Nu sună, se aprind doar nişte luminiţe roşii. În biroul meu, dispozitivul de semnalizare e în piciorul din dreapta al biroului, iar în dormitor este mascat în tăblia patului. Amândouă

telefoanele pot fi folosite doar la al zecelea apel.

— De ce?

— Ca să-mi dea timp să scap de anumite persoane şi să pot vorbi nederanjat. Când sunt în afara palatului, am la mine un pager.

— Ai spus că mai sunt doar două persoane care ştiu numărul. Pot să ştiu cine sunt?

— Da… spuse Ahmat privindu-l drept în ochi. Ministrul siguranţei statului şi soţia mea.

— Mulţumesc pentru încredere.

Cu o privire încă rece, sultanul continuă:

— Ţie ţi s-a întâmplat ceva groaznic aici, în ţara asta. Au fost atâţia morţi şi printre ei au fost prieteni apropiaţi de-ai tăi, Evan, a fost o tragedie care a depăşit orice închipuire. Dar trebuie să te întreb dacă nu cumva lucrurile care se întâmplă acum în Masqat îţi trezesc nişte amintiri cumplite şi tu alergi doar după fantome?

— Nu, nu e vorba de nici o fantomă, Ahmat, sper să ţi-o pot dovedi.

— Poate că o s-o faci, dacă ai să rămâi în viaţă.

— O să-ţi spun şi ţie ce le-am spus celor de la Departamentul de Stat. N-am nici cea mai mică intenţie de a ataca în vreun fel ambasada.

— Dacă ai face asta, ai fi împuşcat pe loc. Ai fi considerat nebun şi ştii că şi ceilalţi sunt destul de nebuni ca să nu prea stea pe gânduri.

— Acum e rândul meu să nu te cred.

— Dar aşa e, spuse sultanul Omanului, privindu-l ţintă. Te-ai gândit la ce s-ar întâmpla nu dacă ai fi descoperit şi luat de terorişti, fiindcă nici măcar n-ai apuca să-ţi dai seama că mori… Dar ce s-ar întâmpla dacă chiar acei oameni pe care vrei tu să-i întâlneşti ţi-ar cere să le explici de ce eşti aici? Ce le-ai spune?

— Adevărul, atât cât se poate. Că acţionez pe cont propriu, fără nici o legătură cu guvernul american, deci neoficial. Am făcut mulţi bani aici şi acum m-am întors înapoi. Dacă pot să ajut în vreun fel, este şi interesul meu s-o fac. Asta le-aş spune.

— Deci ideea care te conduce este propriul interes. Vrei să-ţi reiei afacerile aici şi dacă tot masacrul ăsta nebunesc poate fi oprit, pentru tine e perfect. Dacă va continua, tu nu-ţi vei putea relua afacerile.

— Exact.

— Ai grijă, Evan. Foarte puţini oameni au să te creadă cu

adevărat şi dacă teama despre care vorbeai este chiar atât de mare printre prietenii tăi, s-ar putea ca nu duşmanii să încerce să te omoare…

— Am fost deja avertizat, spuse Kendrick.

— Cum?!

— Da, un om din camionul cu care am venit. Un *sahbi,* el m-a ajutat să-mi schimb înfăţişarea şi m-a avertizat.

Kendrick stătea întins pe pat, cu ochii larg deschişi, gândurile îi fugeau de la o idee la alta, îşi amintea felurite chipuri, nume, locuri, o stradă, portul, docurile… Nu se putea desprinde de imaginea docurilor… De la Masqat înspre sud, la Al Quvayat şi Ra'al Hadd. De ce oare?

În amintirile lui apărea un detaliu şi deodată înţelese. De câte ori el şi cu Manny nu încheiaseră contracte ca să aducă aparatură şi s-o depoziteze în vagoane de marfă închiriate din Bahrain până în Emirate? Nici nu mai ştia. Fâşia de coastă din sudul Masqatului şi portul Matrah erau zone comerciale libere şi la fel era şi teritoriul de dincolo de Ra'al Hadd. Dar de acolo până la strâmtoarea Masivah drumurile erau mai proaste şi călătorii care se încumetau spre interiorul ţării riscau să fie atacaţi de *haramaya* pe cai. Aceştia erau jefuitorii, cei ce înşfăcau prada, iar alţii pe urmă o transportau. Şi totuşi, luând în consideraţie numărul şi inteligenţa planurilor făcute de cel puţin şase ţări care se implicaseră în conflictul din Masqat, coasta de sud a Omanului era o zonă de acţiune care ar fi trebuit să fie verificată la sânge. Asta nu însemna că americanii, englezii, francezii, italienii, nemţii şi atâţia alţii care îşi uniseră eforturile încercând să rezolve problema ostaticilor din Masqat omiseseră zona asta, dar fapt era că în partea aceea existau prea puţine patrule maritime ale americanilor. Cele rapide erau masate în Golf. Ceilalţi care erau acolo nu se prea omorau cu investigaţiile, pentru că nu cetăţenii lor erau ucişi. Poate chiar urmăreau să evite o implicare mai serioasă, pentru că altfel teroriştii s-ar fi putut deda la şi mai multe crime ca răspuns la asemenea acţiuni şi atunci vina ar fi căzut asupra lor, nu a americanilor. S-ar fi putut ca exact acolo să se afle răspunsul, pe coasta din sudul Omanului.

În aerul fierbinte şi uscat al camerei de hotel se auzi sunetul strident al telefonului. Kendrick ridică receptorul.

— Da.

— Pleacă imediat din hotel, se auzi o voce joasă, încordată.

— Ahmat?…

Evan se ridică brusc şi coborî din pat.

— Da. Suntem pe linia directă. Dacă cumva eşti ascultat, *ei* n-au să poată auzi mare lucru.

— Dar am rostit numele tău.

— Sunt mii de oameni cu numele ăsta.

— Ce s-a întâmplat?

— Mustafa… Fiindcă mi-ai vorbit despre copiii aceia ucişi, l-am sunat şi i-am ordonat să vină imediat la mine. Din păcate, eram furios şi, fără să-mi dau seama, i-am spus şi ce aveam de discutat cu el. Probabil că a apucat să telefoneze la rândul lui altcuiva şi să spună că l-am chemat.

— Nu înţeleg…

— A fost împuşcat în maşină, în drum spre palat.

— O, Doamne!

— Motivul a fost întâlnirea pe care a avut-o cu tine. Nu cred să mă înşel.

— O, Doamne sfinte!

— Pleacă imediat din hotel şi ai grijă să nu laşi nici o urmă. Eşti în pericol. Doi poliţişti te vor urmări ca să te protejeze şi unul din ei va veni la tine şi-ţi va spune numele omului care trebuie să-ţi aducă actele.

— Am plecat, spuse Kendrick, făcându-şi deja socoteala că trebuia să-şi ia cu el paşaportul, banii, biletele de avion şi toate celelalte lucruri care ar fi putut să-i trădeze prezenţa în hotel.

— Prietene Evan… spuse Ahmat cu o voce joasă, dar hotărâtă. Acum te cred. Mahdi există. Găseşte-l.

Capitolul 5

— *Hasib!*

Cuvântul se auzise din spatele lui şi însemna *Atenţie!* Apucă să se întoarcă, dar se trezi lipit de peretele unei clădiri din ulicioara îngustă, plină de oameni. Lângă el apăruse unul din cei doi poliţişti care îl urmăriseră. Era cu faţa la perete, îmbrăcat în *ghotra* care-i ascundea culoarea pielii. Se întoarse şi văzu doi tineri cu barbă, cu părul în dezordine, îmbrăcaţi în uniforme paramilitare, care mergeau printre tarabe şi oameni agitându-şi armele în mâini şi izbind cu picioarele în coşurile cu marfa ale negustorilor, ştergându-şi apoi tălpile, în batjocură, de covoarele scoase la vânzare, pe care le mânjeau cu terciul de fructe şi de legume de pe cizme.

— Uitaţi-vă, domnule! şopti poliţistul în englezeşte, cu o voce aspră, agitată, în care se desluşea totuşi şi o undă de bucurie. Ticăloşii nu ne văd!

— Nu înţeleg.

Cei doi terorişti se apropiau.

— Staţi lipit de perete! şopti autoritar arabul, împingându-l pe Kendrick în umbră şi acoperindu-l cu propriul lui trup.

— De ce…

Teroriştii trecură mai departe, ţinând armele îndreptate ameninţător spre mulţimea care se dădea umilă la o parte din calea lor.

— Staţi liniştit, domnule! Nu ne-au văzut, sunt orbiţi de spiritele rele sau de sângele pe care l-au vărsat. Dar slavă lui Allah că nu sunt în ambasadă.

— Ce vrei să spui?

— Aceia dintre noi care poartă uniformă n-au voie să fie văzuţi în preajma ambasadei, aşa avem ordin, dar când teroriştii ies afară de acolo, atunci e altceva, avem voie să ne arătăm. Nu ni se mai interzice nimic.

— Ce se întâmplă acolo?

În faţă, unul din terorişti lovise cu patul armei un om din mulţime, iar celălalt îşi îndreptase ameninţător mitraliera spre un grup.

— Nu se tem de mânia lui Allah, replică poliţistul în şoaptă, privind cu ochii plini de furie scena din faţa lor şi nu le e ruşine să

se adune cu ceilalţi nebuni, cu porcii ăia împuţiţi! Rămâneţi aici, *ya Shaikh.* Rămâneţi în bazarul ăsta mic. O să mă întorc, trebuie să vă spun numele unui om. Staţi aici şi luaţi aminte.

— *Ceilalţi... Porcii ăia împuţiţii...* La cine te referi?

Dar poliţistul trimis de sultan nu-l mai auzi, pentru că se depărta de zid alăturându-se celuilalt şi se pierdură amândoi în mulţimea de haine albe ale arabilor de pe stradă.

Ceea ce urmă fu atât de năucitor şi de rapid încât Kendrick nu-şi dădu seama imediat ce se întâmpla. Cel de-al doilea poliţist se uită în spate, la colegul său... Amândoi îşi făcură nişte semne din cap şi ţâşniră înainte, ajungându-i din urmă pe cei doi terorişti. La dreapta se făcea o ulicioară şi, ca la un semnal numai de ei ştiut, neguţătorii şi cumpărătorii o zbughiră care încotro. Ulicioara se umplu într-o clipă de lume.

Poliţiştii îşi înfipseră cuţitele în braţul drept ai fiecăruia din cei doi terorişti. Se auziră ţipete sfâşietoare, pe care larma mulţimii nu reuşea să le acopere. Amândoi teroriştii scăpară din mână armele, plini dintr-o dată de sânge, cu carnea despicată. Obrăznicia şi siguranţa de adineauri se prefăcuseră în frică şi se putea citi în ochii lor că preferau să fie omorâţi decât lăsaţi în viaţă şi batjocoriţi.

Poliţiştii îi târâră pe cei doi terorişti în străduţa întunecată. Kendrick se strecură prin mulţime şi începu să alerge spre ei. Trupurile celor doi terorişti zăceau pe spate pe dalele de piatră, iar poliţiştii le propteau cuţitele în beregată.

— *Ia*! strigă cel care-l protejase pe Evan, urmând apoi în englezeşte: Nu! Întoarce-te! Ascunde-ţi faţa şi nu spune nimic!

— Dar vreau să te întreb ceva! strigă şi Evan, fără să-i asculte ordinul. Oricum ăştia doi nu vorbesc englezeşte...

— Ba s-ar putea să ştie, *ya Shaikh*, interveni celălalt poliţist. Orice aţi avea de spus, lăsaţi pe mai târziu! Trebuie să-mi ascultaţi ordinele, aţi înţeles?

— Da.

Evan dădu din cap a încuviinţare şi se întoarse spre bazar.

— O să mă întorc, *ya Shaikh,* îi spuse primul poliţist în timp ce se apleca asupra unuia dintre terorişti. O să avem întâi grijă de porcii ăştia, pe urmă o să vin la dumneavoastră...

Dar cuvintele îi fură întrerupte de un urlet urmat de horcăieli violente. Fără să-şi dea seama, Evan întoarse capul şi fu martorul unei scene care avea să-i rămână întipărită în minte pentru mult timp. Teroristul din stânga înşfăcase cuţitul unuia din poliţişti şi

şi-l înfipsese adânc în propria-i beregată. Scena îi întoarse lui Evan stomacul pe dos, făcându-l aproape să vomite.

— Tâmpitule! ţipă cel de-al doilea poliţist, nu atât cu furie cât cu nelinişte. Căpăţână seacă! Porcule! De ce-ai făcut asta? De ce mi-ai făcut una ca asta, fecior de căţea?

Dar degeaba mai întreabă acum, teroristul era deja mort, cu faţa şi barba pline de sânge. Într-un fel, se gândi Evan, scena la care fusese martor era simbolul lumii acesteia pline de violenţă, durere şi zădărnicie care exista aici, în Orientul Mijlociu şi în Asia de sud-vest.

— Acum s-a schimbat totul, spuse primul poliţist, ţinându-şi cuţitul ridicat deasupra celuilalt terorist care privea totul cu gura deschisă, îngrozit.

Poliţistul îl atinse pe umăr pe colegul său care scutura mereu din cap ca şi cumpăr fi vrut să uite de corpul care zăcea însângerat la picioarele lui. În cele din urmă îi spuse camaradului său că a înţeles despre ce e vorba.

Apoi primul poliţist se apropie de Kendrick.

— O să fie o amânare în planurile noastre. Vestea despre incidentul acesta are să se răspândească repede, aşa că noi trebuie să ne mişcăm şi mai repede. Omul pe care îl cauţi şi care te aşteaptă este cunoscut sub numele de El-Baz. Îl găseşti în piaţa din spatele vechii fortăreţe din partea de sud a portului. E acolo o brutărie care vinde şi baclavale cu portocale. Pe El-Baz îl găseşti înăuntru.

— Fortăreaţa din sud… din port?

— Sunt două fortăreţe de piatră construite de portughezi, acum sute de ani. Una se numeşte Mirani şi cealaltă Jalili…

— Da, îmi aduc aminte, desigur, îl întrerupse Evan. Încă tulburat, străduindu-se să-şi revină şi evitând să privească spre cadavrul mutilat care zăcea pe caldarâm.

— Sunt două forturi construite ca să protejeze portul de raidurile piraţilor. Acum au rămas doar ruinele… şi o brutărie unde se vând baclavale.

— Nu mai e timp, domnule! Plecaţi! Ieşiţi în capătul celălalt al străzii. Nu mai trebuie să fiţi văzut pe aici. Grăbiţi-vă!

— Mai întâi răspunde-mi la întrebare, insistă Kendrick. Dacă nu, nu plec de aici şi să vedem ce-i spui sultanului.

— Ce vreţi să ştiţi? Plecaţi, domnule!

— Ai spus că teroriştii ăştia doi s-ar putea alătura *celorlalţi porci…* Astea au fost cuvintele tale. Cine sunt ceil*alţi porci? Şi*

unde sunt?

— Nu e timp pentru asta acum!

— Răspunde-mi!

Poliţistul trase adânc aer în piept, tremurând de enervare.

— Bine… Incidente ca în seara asta s-au mai întâmplat şi înainte. Am luat mai mulţi prizonieri care au fost interogaţi. Ca să nu mai spun de…

— Câţi prizonieri aţi luat?

— Treizeci, patruzeci, poate că sunt deja cincizeci. Dispar din ambasadă, dar răsar ca din pământ alţii în locul lor!

— Unde?

Poliţistul se uită la Evan şi clătină din cap.

— Nu, ya *Shaikh,* asta nu pot să vă spun. Plecaţi!

— Am înţeles. Mulţumesc.

Congressmanul de Colorado îşi strânse pe lângă trup haina lungă de abr şi o luă pe străduţă în jos, încercând să nu-şi mai întoarcă privirile spre cadavrul teroristului al cărui sânge se scurgea prin adânciturile dintre bolovanii laţi ai caldarâmului.

Ieşi în strada mare şi privi cerul ca să vadă în ce direcţie trebuia să meargă. Spre mare, deci, spre ruinele vechii fortăreţe din sudul portului. Va trebui să-l găsească pe omul numit El-Baz şi să aranjeze cu el pentru acte, dar acum nu se mai putea concentra asupra actelor şi a lui El Baz. Îl frământa informaţia pe care tocmai o auzise: treizeci, patruzeci, poate chiar cincizeci. Aşadar, între treizeci şi cincizeci de terorişti erau ţinuţi în barăci, în oraş sau în afara lui, fiind interogaţi de agenţii serviciilor americane şi ai statelor cooperante. Adolescenţii aceştia erau transformaţi în măcelari şi manipulaţi de un magnat al finanţelor din Bahrein, omul care ordona toate crimele. Dar poate că numele magic pentru fanaticii arabi fusese dezvăluit vreunuia din prizonieri, care s-ar fi lăsat convins să divulge şi restul informaţiilor pe care, în condiţii normale, le-ar fi tăinuit cu preţul propriei vieţi. Evan îi spusese lui Frank Swann că unul din douăzeci de terorişti ar putea fi destul de inteligent, ceea ce însemna aproximativ zece sau doisprezece din cei care erau în ambasadă. Oare nu se putea găsi printre teroriştii închişi unul singur care să vorbească? Şansele erau foarte mici, dar după câteva ore petrecute acolo, cel mult o noapte, el, Kendrick şi-ar putea da seama în ce măsură teoria lui era bună. Merita să încerce. Ca să-şi înceapă *vânătoarea* n-avea nevoie decât de câteva cuvinte, un nume, un loc, o localizare pe coastă şi

eventual o parolă care să-l conducă înapoi spre Bahrein. Ceva! Trebuia să intre chiar în seara asta în barăcile unde erau ţinuţi teroriştii. La ambasadă execuţiile de aveau să înceapă peste trei zile la ora opt dimineaţa.

Dar mai întâi actele de la El-Baz…

Ruinele vechii fortăreţe portugheze se profilau pe cerul întunecat, o siluetă ascuţită care stătea ca o mărturie a puterii aventurierilor de acum câteva sute de ani. Evan trecu repede prin zona oraşului numită Harat Valjat spre piaţa Sabat Aynub, al cărei nume, în traducere liberă, ar însemna *coş cu struguri*, un loc mult mai bine organizat decât un bazar, cu magazine bine întreţinute, cu o arhitectură amestecată, trădând influenţe arabe, persane, indiene şi chiar elemente de stil occidental modern. Toate acestea vor pieri într-o zi, se gândi Kendrick şi ceea ce însemnase odinioară omenie şi demnitate va reînvia, doar ca să demonstreze că orice cuceritor, militar, politic, terorist, este la rândul lui efemer. Dar asta îl preocupa acum prea puţin, gândurile i se îndreptau spre cu totul altceva: *Mahdi.*

Intră în piaţă. O fântână romană îşi trimitea jeturile de apă deasupra unui bazin circular în centrul căruia era statuia unui şeic, închipuit în mers, cu hainele lungi fluturându-i pe lângă corp – opera unui sculptor italian. Însă Kendrick nu era atent la statuie, ci la mulţimea din jur. Negustorii încercau să-i ademenească în prăvălii pe turiştii europeni naivi şi indiferenţi la tragedia din ambasada americană. Se deosebeau de ceilalţi prin hainele lor europene şi prin interesul pentru aur şi brăţări, ca şi cum acestea ar fi fost nişte talismane care să-i apere de furia care cuprinsese oraşul. Negustorii păreau nişte roboţi, deşi stăteau cu urechile ciulite la orice zgomot care venea dinspre ambasada americană şi clipeau neîncetat, sub sprâncenele ridicate a dezaprobare mută. Ce se întâmpla în paşnicul Masqat era dincolo de puterea lor de înţelegere. Ei nu erau şi nici nu voiau să fie o parte din fierbinţeala asta, aşa că făceau tot ce le stătea în putinţă ca să n-o bage în seamă.

Kendrick zări firma pe care o căuta, *Balawa bohrtoon,* «Baclava cu portocale», specialitatea casei, scrisă la vedere. Mica prăvălie în stil turcesc, cu puzderie de minarete pictate deasupra vitrinelor, era înghesuită între un magazin mare de bijuterii şi un *boutique* cu obiecte din piele, cu numele de *Paris* înscris impozant cu litere aurii şi negre pe firmă. Kendrick traversă piaţa în diagonală, trecu de fântână şi se apropie de uşa

brutăriei turceşti.

*

— Oamenii tăi au avut dreptate, spuse femeia brunetă în costum negru ieşind din cartierul Harat Valjat cu aparatul de fotografiat în mână.

Îl ridică şi apăsă pe buton, fotografiindu-l iute de câteva ori pe Kendrick pe când intra în brutăria din piaţa Sabat Aynub.

— A fost văzut în bazar? întrebă ea, punându-şi aparatul de fotografiat în geantă şi adresându-se arabului scund şi nu prea tânăr care stătea lângă ea.

— S-au auzit nişte zvonuri despre un om care a fugit pe ulicioară după poliţişti, spuse informatorul fără să-şi dezlipească ochii de uşa brutăriei. Deşi nu prea-mi vine a crede…

— Din moment ce a fost văzut…

— Dar n-a fost văzut ieşind, ci doar intrând, ţinându-şi strâns portofelul, pe care se vede treaba că i-l furaseră porcii ăia. Aşa ne-au spus informatorii noştri. Şi alţii au spus ca ei, pentru că în toată nebuneala asta nici o informaţie nu mai poate fi verificată, iar lor le place să fie importanţi, le mai înfloresc, nu le pasă dacă ce spun e adevărat sau nu.

— Ştii să-ţi faci meseria, râse femeia încet. Şi oamenii tăi ştiu.

— Aşa şi trebuie, *ya anisa* Khalehla, răspunse plin de respect arabul. Dacă nu suntem buni, s-ar putea să fie nevoie să ne găsim în situaţii la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Dar de ce brutăria? întrebă Khalehla. Ai vreo explicaţie?

— Nu. Eu unul să nu văd baclavale în ochi. Nu-mi place mierea, dar câinii de jidovi se dau în vânt după ea.

— Şi mie îmi place.

— Înseamnă că aţi uitat ce v-au făcut turcii şi unora şi altora.

— Eu nu cred că omul care ne interesează a intrat în brutărie pentru baclavale sau pentru cine ştie ce înţelegere cu turcii împotriva Egiptului sau a Israelului.

— Tocmai urmaşa Cleopatrei vorbeşte aşa? zâmbi arabul.

— Urmaşa Cleopatrei nu ştie despre ce vorbeşti. Încearcă doar să afle şi ea nişte lucruri.

— Atunci ar trebui să începeţi cu maşina militară care l-a luat pe individul ăsta şi l-a dus la câteva blocuri spre nord, după rugăciunile El Maghreb. Mi se pare foarte important.

— Probabil că are prieteni în armată.

— Doar ştiţi că în Masqat este garnizoana sultanului.

— Şi? Ce-i cu asta?

— E un schimb la două luni între oraş şi posturile de la Jiddah şi Marmul, ca şi garnizoanele de la graniţa cu Yemenul, în sud.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— La două idei, *ya anisa* Khalehla: mai întâi mi se pare ciudat ca omul ăsta să mai cunoască, după patru ani, pe un ofiţer din garnizoană. Mai ales că este un corp de gardă care se schimbă des. Şi prietenul lui să fie tocmai acum, zilele astea, în Masqat... E o potrivealã prea ciudată...

— Da, ciudată, dar e totuşi posibil. Şi a doua idee?

— De fapt, o neagă pe prima. În zilele astea nici o maşină din garnizoana din Masqat n-ar lua un străin... Decât dacă ar avea un ordin de sus. Foarte de sus, *ya anisa* Khalehla.

— Sultanul?!

— Cine altcineva?

— N-ar îndrăzni. E legat de mâini şi de picioare. O mişcare greşită să facă şi lui i s-ar pune în spinare toată povestea asta cu teroriştii şi cu execuţiile de la ambasadă. Dacă se întâmplă aşa ceva, americanii rad Masqatul de pe faţa pământului! Şi el ştie bine asta!

— Poate că ştie şi că el poartă răspunderea şi pentru ce face şi pentru ce nu face. Într-o asemenea situaţie e bine să ştii ce fac alţii, măcar ca să poţi da sfaturi sau să opreşti cutare faptă care ar aduce după ea altă nenorocire.

Khalehla se uită fix la informatorul ei.

— Dacă maşina *l-a dus* pe omul nostru în tabăra sultanului înseamnă că *l-a şi adus.*

— Da, aşa s-a şi întâmplat, fu de acord bărbatul de lângă ea, rostind cuvintele pe un ton calm, dar insinuant.

— Ceea ce înseamnă că orice ar fi propus tipul, a fost tratat cum se cuvine.

— Aşa trebuie să fi fost, *ya anisa* Khalehla.

— Şi trebuie să aflăm ce a propus, nu-i aşa?

— Ar fi foarte periculos pentru noi toţi să nu aflăm, spuse arabul clătinând din cap. E vorba de mult mai mult decât moartea a două sute treizeci şi şase de americani. E vorba de destinul unui neam. Al neamului meu, aş adăuga. Mă înţelegi, nu-i aşa, *ya anisa* Khalehla?

— Da, *ya sahib* el Aumer.

— Mai bine o taină bine îngropată decât o nenorocire groaznică în văzul lumii.

— Înţeleg şi asta.

— Oare? Ai avut mult mai multe avantaje în Egipt decât noi în Golf. Dar acum a sosit şi timpul nostru. N-o să lăsăm pe nimeni să ne oprească tocmai acum.

— Da, prietene, îţi dau dreptate şi vreau şi eu să aveţi o şansă. Adică *noi* vrem.

— Atunci ştii ce ai de făcut, *ya sabiti* Khalehla.

— Da.

Femeia deschise geanta şi scoase de acolo un pistol mic. Ţinându-l în mâna stângă, începu să caute cu dreapta un tub cu cartuşe, apoi încărcă pistolul cu multă îndemânare. Arma era pregătită.

— Du-te *deem sahbi,* spuse ea punându-şi geanta pe umăr şi ascunzând revolverul. Noi doi ne înţelegem. Trebuie să fii în alt loc acum, într-un loc unde să te poată vedea multă lume.

— *Salam alleikum* şi Allah fie cu tine, *ya anisa* Khalehla.

— O să-l trimit pe individ la Allah… Şi repede! Uite-l, iese din brutărie! Îl urmăresc şi fac ce trebuie făcut. Ai cam un sfert de oră ca să te depărtezi de locul ăsta.

— Se pare că tu ne protejezi pe noi, nu-i aşa? Eşti o comoară, înţeleaptă doamnă.

— Spune-i *lui* să aibă grijă. Se cam bagă unde nu trebuie.

— O să mă duc la moscheea Zawadi şi o să vorbesc cu mullahii şi cu muezinii. Pe sfinţi nu ai voie să-i întrebi. Nu e departe de aici, la vreo cinci minute de drum.

— *Alleikum salam,* spuse femeia şi începu să traverseze piaţa fără să-şi ia ochii de la americanul deghizat în arab, care trecuse pe lângă fântână şi o luase cu pas iute pe o ulicioară întunecată îndreptându-se spre est, dincolo de piaţa Sabat Aynub.

«*Oare ce face prostul ăsta?*» se întrebă ea, scoţându-şi pălăria şi îndesând-o cu mâna stângă în geantă. Înfrigurată, îşi luă pistolul şi-l strânse în mâna dreaptă. *«Se îndreaptă spre Shari el Mishkwis»,* trase ea concluzia, gândind jumătate în engleză, jumătate în arabă. Shari el Mishkwis era zona cea mai periculoasă a oraşului. *«Aveau dreptate. Individul e un amator, iar eu nu pot să intru în zona asta îmbrăcată aşa! Dar n-am încotro. O, Doamne, să nu ne omoare pe amândoi.*»

Evan Kendrick mergea grăbit pe ulicioara îngustă, pavată cu bolovani, trecând pe lângă îmbulzeala de maghernițe joase care abia se mai ţineau în picioare, cu ferestrele sparte acoperite cu pânză, cu piei de animale sau cu un fel de rămăşiţe de jaluzele.

Firele pentru instalaţiile electrice atârnau jalnic, acolo unde nu fuseseră distruse sau furate. Mirosurile înţepătoare ale mâncărurilor arabe, foarte condimentate, se amestecau cu alte miresme la fel de tari, de haşiş sau de frunze de coca arse, aduse prin contrabandă. Locuitorii acestui ghetou mizer se mişcau fără grabă, cu precauţie, viermuind prin toată această lume în ruină, simţindu-se oarecum acasă în mizeria şi pericolele care pândeau la tot pasul. Din spatele ferestrelor acoperite se auzeau din când în când hohote aţâţate. Nu exista aici vreo regulă în îmbrăcăminte. Alături de hainele tradiţionale, *ghotra* şi veşmintele lungi din abr, purtate şi de femei şi de bărbaţi, puteai vedea *blue jeans,* fuste mini, uniforme de soldaţi şi marinari provenind de la armatele sau flotele navale ale mai multor ţări. Uniformele nu aveau grade mari, dar se spunea că de multe ori câte un ofiţer împrumuta uniforma unui inferior pentru a gusta plăcerile ascunse şi neîngăduite pe care le oferea această parte a oraşului.

În pragurile caselor se înghesuiau bărbaţi care nu lăsau să se vadă numerele scrise pe pereţii de piatră. Nu numai apatia lor îl surprinse pe Evan, ci şi numărul mare de intersecţii ale ulicioarelor întortocheate şi cumplit de murdare. Ca să-l găsească pe El-Baz, trebuia să ajungă la strada Shari El Balah, la numărul 77. Dar cum Dumnezeu putea nimeri străduţa asta într-o asemenea încâlceală?

Până la urmă dădu totuşi de ea şi ajunse la o uşă joasă cu bare de fier aşezate transversal. Sprijinit de ea stătea un bărbat.

— *Esmahli*? spuse Kendrick scuzându-se şi dând să facă un pas să intre.

— *Lai*? replică arabul, cerând desluşiri.

— Am o întâlnire, continuă Evan în arabă. Sunt aşteptat.

— Cine te-a trimis aici? îl întrebă omul fără să se dea la o parte.

— Nu-i treaba ta.

— Ba ar cam fi. Pentru asta sunt aici.

Arabul se îndreptă blocând uşa şi lăsă să se vadă printre faldurile caftanului de abr un pistol lung.

— Te întreb din nou, cine te-a trimis? făcu el ameninţător.

Evan se întrebă dacă poliţistul sultanului nu cumva uitase să-i dea o parolă pentru libera trecere. Avea atât de puţin timp la dispoziţie! Asta îi mai lipsea acum, un obstacol de felul ăsta.

— Am fost la o brutărie în Sabat Aynub, spuse el repede. Am

vorbit cu…

— O brutărie, ai? rânji arabul, ridicând din sprâncene. În piaţa Sabat Aynub sunt pe puţin trei brutării, omule!

— Of, Doamne, baclava! strigă Kendrick pierzându-şi răbdarea, cu ochii pe arma arabului. *Baclava cu portocale!*

— Ei, păi aşa spune, zise arabul, înfăşurându-se din nou în veşmântul lui larg şi acoperind la loc pistolul. Îmi trebuia doar un răspuns simplu la o întrebare simplă. Te-a trimis un plăcintar, vezi?

— Da, asta e! Acum pot să întru?

— Dar mai trebuie să aflu cu cine ai treabă aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cu omul care stă în casa asta sau care… lucrează aici.

— Şi n-are nume?

— Eşti sigur că trebuie să-l ştii şi tu?

— Bună întrebare, spuse arabul, clătinând din cap, gânditor. Dar, de vreme ce ştii de plăcintăria cu baclava de portocale…

— Of, Doamne! izbucni Kendrick. Bine! Îl cheamă El-Baz. Acum mă laşi să intru? Sunt foarte grăbit!

— Să-l anunţ că eşti aici şi dacă va avea plăcerea să te primească… Trebuie să înţelegi că e nevoie să…

Şi arabul făcu o mişcare, gata să intre, când afară, în întuneric, izbucni un vacarm de nedescris. Un bărbat răcnea ceva, alţii îi răspundeau, la fel de furioşi, ecoul amplifica zgomotul…

— *Elhahunai*!

— *Udam!*

Şi apoi, printre vocile bărbaţilor se desluşi o voce de femeie.

— *Siboni fihale*! ţipa ea într-una, cerând să fie lăsată în pace.

Apoi se auzi într-o engleză perfectă:

— Lepădături nenorocite!

Imediat şuierară gloanţe, aşa că Evan şi arabul se grăbiră să se ferească. Arabul se rostogoli lângă zid, încercând să se tupileze cât mai bine, dar Kendrick se târî mai departe, lipindu-se de perete: trebuia neapărat să vadă ce se întâmplă. Se ridică şi la adăpostul zidului văzu trecând în fugă trei bărbaţi cu feţele acoperite, însoţiţi de un tânăr şi de o femeie îmbrăcată în haine europene. Pantalonii tânărului erau sfâşiaţi şi plini de sânge. Evan se ridică de-a binelea şi privi cu atenţie peste zidul de piatră. Ce văzu îl umplu de uimire.

În întunericul străzii desluşi o femeie cu capul descoperit, care ţinea în mâna stângă un cuţit, iar în dreapta o mitralieră. Încet,

Kendrick se îndepărtă de zid şi atunci ochii lui şi ai femeii se întâlniră. Femeia ridică mitraliera spre el. Evan înlemni, înţelegând că trebuia să ia repede o decizie dar ştia că la cea mai mică mişcare femeia l-ar fi ciuruit. Numai că, spre mirarea lui, femeia începu să se dea înapoi, cu arma încă ridicată spre el. Deodată se auzi de undeva un fluierat şi femeia se întoarse şi fugi pe străduţa îngustă, mistuindu-se în întuneric. Deci îl urmărise! Ca să-l omoare? Da, altă explicaţie nu exista. Dar de ce? Şi cine era?

— Aici!

Cu o şoaptă speriată, arabul de adineauri îl chema. Evan întoarse încet capul şi arabul îi arăta uşa, disperat.

— Repede, domnule! Mi s-a răspuns că puteţi intra. Repede, repede! Nu trebuie să fiţi văzut aici!

Uşa se deschise şi Evan năvăli înăuntru, dar se pomeni tras în stânga de un om micuţ de statură, care strigă celui de la intrare:

— Pleacă de aici! Acuma!

Arabul cel scund trânti uşa pe care o fixă apoi cu două bare de fier, în timp ce Kendrick se străduia să vadă unde se afla. Era ca într-un fel de hol în care dădeau mai multe uşi. Podeaua era acoperită cu covoare persane care în America ar fi valorat o avere, după cum socoti Kendrick. Şi pe pereţi erau covoare foarte mari şi mai scumpe. Omul numit El-Baz se ocupa probabil de negoţul cu covoare. Îţi dădeai imediat seama că era un negustor important în branşa asta, după calitatea exemplarelor care erau acolo. Dar poliţia şi autorităţile ştiau că în spatele covoarelor nu se ascundeau numai *crăpăturile* de pe pereţi. El-Baz era, oricum, un negustor care-şi ştia meseria.

— Eu sunt El-Baz, spuse în englezeşte arabul cel mic de statură, întinzându-i mâna. Dumneata eşti cine spui că eşti, nu contează, mă bucur să te cunosc, chiar dacă nu sub numele pe care ţi l-a dat tatăl dumitale. Vino pe aici, să intrăm pe uşa asta. Aici e cel mai bine. Totul e pregătit.

— Pregătit? Adică ce? întrebă Evan.

— Adică ce te interesează pe dumneata, răspunse El-Baz. Actele, cu datele care mi-au fost transmise.

— Ce date?

— Cine să fii, ce să faci, de unde să vii. Asta e tot ce-mi trebuie mic. De mai mult n-am nevoie.

— Cine ţi-a dat informaţiile astea?

— Nu ştiu, spuse arabul, atingând braţul lui Kendrick pentru a-i

arăta pe unde s-o ia. Mi-a dat telefon, nici nu ştiu măcar de unde m-a sunat. Totuşi, a spus tot ce trebuia, aşa că mi-am dat seama că era persoana indicată.

— Era o femeie?

— Ce contează sexul, *ya Shaikh?* Haide, intră.

El-Baz deschise uşa unui mic studio fotografic, în care aparatura părea să fie foarte veche. Lui El-Baz nu-i scăpară privirile cercetătoare ale lui Evan.

— Cu aparatul din stânga facem fotografii întocmai ca cele de pe actele de identitate autentice, explică el. Sigur, totul depinde de calitatea aparatului. Uite, stai aici, pe scaunul acesta înalt din faţa ecranului. Nu te muşcă şi o să dureze foarte puţin.

El-Baz lucră repede şi făcu rapid mai multe fotografii, din care alese una şi pe celelalte le arse. Apoi îşi puse mănuşi chirurgicale, luă fotografia rămasă şi merse cu ea spre o draperie largă din spatele ecranului, trase draperia, descoperind astfel un perete gol, puse piciorul drept lângă un buton de pe podea, unde era o scobitură, iar cu mâna dreaptă atinse alt buton, de deasupra, apăsând apoi pe amândouă simultan. În perete apăru o despărţitură şi partea stângă glisă în spatele draperiei, lăsând un spaţiu de trecere lat cam de o jumătate de metru. Arabul se strecură înăuntru, trăgându-l pe Kendrick după el.

Evan văzu o aparatură la fel de modernă ca oricare alta de la Washington, dacă nu cumva chiar mai bună. Erau două calculatoare, fiecare cu imprimantă, patru telefoane de culori diferite, prevăzute cu diverse dispozitive de comunicare, toate aşezate pe o masă lungă şi albă la care stăteau patru operatori.

— Aici, spuse El-Baz, arătând spre calculatorul din stânga, pe al cărui ecran se vedeau litere de un verde aprins. Nici nu-ţi dai seama ce norocos eşti, *ya Shaikh.* Mi s-a spus să-ţi asigur toate informaţiile de care ai nevoie la rândul tău, dar bineînţeles fără nimic scris. Ia ioc şi caută singur ce îţi trebuie.

— Să caut eu singur? întrebă Kendrick.

— Eşti din Arabia Saudită, din Riad şi te numeşti Amal Bahrudi. Eşti inginer constructor şi ai şi ceva sânge european, prin bunicul tău, parcă… Ai să găseşti totul în calculator.

— European?…

— Asta ca să explice, într-un fel, neregularitatea trăsăturilor.

— Stai puţin!

Evan se aplecă mai mult spre calculator.

— Persoana ale cărei date le împrumut eu există cu adevărat?

— A existat. A murit aseară în Berlinul de Est, am aflat prin telefonul verde. E în legătură directă cu zona respectivă.

— A murit aseară?

— Serviciile secrete est-germane, controlate de Moscova, n-or să dea informaţia timp de câteva săptămâni, adică foarte mult... în vreme ce birocraţii nemţi au să tot analizeze situaţia, ca să vadă dacă nu e rost să-i şantajeze cumva şi pe ruşi cu treaba asta. Între timp, sosirea domnului Bahrudi aici a fost anunţată serviciului de imigrare şi s-a acordat o viză pentru treizeci de zile.

— Deci dacă verifică cineva, adăugă Evan, acest Bahrudi e aici legal, nu în Berlin, mort.

— Exact.

— Şi ce se întâmplă dacă sunt prins?

— Asta nu e treaba ta. Oricum n-ai să trăieşti prea mult.

— Dar s-ar putea ca ruşii să ne facă probleme. Au să afle destul de curând că nu sunt Bahrudi.

— Doar dacă vor putea să afle, nu? Şi dacă *vor vrea* să afle...

Bătrânul arab ridică din umeri.

— Când se prezintă o ocazie să dezinformezi KGB-ul, *ya Shaikh,* niciodată nu se cuvine s-o scapi!

Evan se încruntă.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. Dar cum ai aflat toate astea: un saudit mort în Berlinul de Est, apoi dosarul lui, chiar şi chestia asta cu bunicul european?... E de necrezut!

— Crede-mă, prieten al meu, pe care nu-l cunosc şi pe care nu l-am mai întâlnit niciodată! Desigur, de-ăştia ca mine mişună peste tot în lume, dar nici asta nu e treaba ta. Tu trebuie să studiezi cu atenţie datele şi să le ţii minte: numele părinţilor, rudele, şcolile şi universităţilor la care ai învăţat. Îţi spun de-acuma că-s două, din care una în SUA. Mai mult nici n-ai nevoie. Şi dacă totuşi vrei să ştii mai mult, îţi spun eu că n-are rost. Ai fi un om mort.

Kendrick părăsi zona periculoasă a oraşului, ocolind împrejurimile spitalului Waljat din partea de nord-est a Masqatului. Avea mai puţin de o sută cincizeci de metri până la porţile ambasadei americane şi strada largă nu mai era acum prea aglomerată. Lanternele şi răpăitul gloanţelor ce se auzea dinspre ambasadă dădeau impresia că acolo era lume mult mai multă decât în realitate. Martorii acestei isterii, ai terorii care

dura de atâta timp, erau de fapt dornici de distracţie; plecau doar atunci când îi dobora somnul. În faţă, la mai puţin de o milă dincolo de Harta Waljat, era palatul Alam, reşedinţa sultanului. Evan îşi privi ceasul: nu era în întârziere, dar trebuia să se grăbească, iar Ahmat trebuia să se mişte repede. Căută un telefon, aducându-şi aminte, vag, că pe vremuri erau câteva lângă intrarea spitalului – şi asta datorită lui Manny Weingrass. Bătrânul arhitect reclamase în două rânduri că îi fusese otrăvit coniacul, iar altă dată o femeie omanezăîl muşcase atât de tare de mână încât a trebuit să-i fie cusută. Că femeia îl muşcase fiindcă mâna aceea se rătăcise prin locuri neîngăduite, ei, aici era altă poveste şi Manny tăcuse chitic.

Cabinele telefonice reflectau palid lumina felinarelor şi se vedeau de departe. Scotocind după mărunţiş în buzunarul ascuns printre faldurile hainelor arăbeşti unde îşi pusese actele false, Evan grăbi pasul până aproape că începu să fugă, dar după câţiva paşi se stăpâni, silindu-se să meargă normal şi să nu atragă atenţia. Ajunse la telefon, introduse o monedă şi făcu numărul pe care şi-l întipărise bine în minte: 555-0005.

Pe măsură ce forma numărul, simţea cum transpiraţia îi curgea pe frunte. Formă emoţionat ultimele două cifre.

— *Iwah*! se auzi la celălalt capăt al firului, rostit de vocea lui Ahmat.

— În englezeşte, spuse Evan.

— Atât de repede? întrebă Ahmat uimit. Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi… m-a urmărit o femeie. Am văzut-o în întuneric, dar am putut să observ că are părul lung şi că era îmbrăcată în haine europene. A, vorbea la fel de bine şi în engleză şi în arabă. Ai idee cine ar putea fi?

— Dacă te referi la cineva care te-a urmărit atunci când te-ai dus la El-Baz, nu ştiu nimic. De ce?

— A vrut să mă omoare.

— Cum?!

— Da. Şi tot o femeie i-a dat lui El-Baz nişte informaţii despre mine. La telefon, bineînţeles.

— Asta ştiu.

— Ar putea fi o legătură între cele două femei?

— În ce fel?

— Cineva care a intrat şi a încercat să fure actele false.

— Sper să nu fie asta, spuse Ahmat cu hotărâre. Femeia care a vorbit cu El-Baz era soţia mea. N-aş încredinţa nimănui altcuiva

informaţii despre prezenţa ta aici.

— Îţi mulţumesc, dar mai e cineva care ştie că sunt aici.

— Ai vorbit cu patru bărbaţi, Evan şi unul din ei, prietenul nostru comun Mustafa, a fost ucis. Sunt şi eu de părere că mai ştiu şi alţii că eşti aici. Tocmai de asta ceilalţi sunt supravegheaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Poate că ar trebui să te ascunzi, măcar o zi. Pot să aranjez asta. Între timp, s-ar putea să mai aflu ceva. Şi vreau să mai discutăm un lucru. Referitor la Amal Bahrudi. Stai ascuns o zi, nu ieşi deloc. Cred că ar fi cel mai bine. Ce zici?

— Nu, răspunse Kendrick încet. N-o să ies, dar nu ca să mă ascund.

— Nu înţeleg.

— Vreau să fiu arestat – ca terorist. Şi vreau să fiu închis în lagărul ăla pentru teroriţti, trebuie să ajung acolo. În seara asta!

Capitolul 6

Omul îmbrăcat în haine arabe alerga pe mijlocul bulevardului larg cunoscut sub numele de Wadi Al Kabir. Ţâşnise în întuneric din spatele porţii Mathaib care se găsea la câteva sute de metri de digul dinspre vest al vechii fortăreţe portugheze Mirani. Hainele îi erau îmbibate de ulei, iar părul ud i se lipea de pânza de pe cap. Cu toată ora destul de târzie, pe stradă erau încă destui trecători, pentru care omul care alerga disperat nu era altceva decât încă un amărât care venise şi el ascuns pe un vapor şi încerca să intre ilegal în ţară, să muncească la negru pentru o bucată de pâine. Sau poate că era un evadat, un terorist…

Sirena stridentă a maşinii patrulei de poliţie se auzi imediat dinspre Wadi Al Uwar. Era clar: un turnător dăduse deja informaţii despre o mişcare în neregulă la punctul de trecere şi autorităţile erau deja alertate. De fapt, în ultimele zile poliţia fusese tot timpul pe picior de alarmă. O lumină orbitoare inundă strada întunecoasă. Erau farurile de la maşina patrulei şi fugarul nu se mai putea ascunde, era prea târziu. Se întoarse disperat şi încercă să-şi piardă urma luând-o spre stânga, dar aici era un şir de magazine aflate unul lângă altul, fără nici un gang, fără nici o poartă, doar cu grilaje groase de fier la vitrine, montate în urmă cu trei săptămâni. Văzând că pe aici nu avea unde să scape, omul se răsuci înnebunit spre dreapta. Deodată se opri, blocat de un grup compact de trecători de care nu mai putu trece. În privirile lor se citea spaima, dar licărea şi hotărârea că teroarea trebuia să ia o dată sfârşit. Îşi voiau oraşul înapoi, aşa cum fusese, tihnit şi sigur. Un ins mărunt de statură, îmbrăcat în costum european dar cu acoperământ arab pe cap, făcu un pas înainte, şovăitor dar împins de curajul disperării. I se alăturară apoi încă doi, urmaţi aproape imediat de ceilalţi. Deja în jos, spre Al Kabir, erau mai mulţi care veneau în grabă să li se alăture. Încercau să formeze un fel de barieră, un zid din bărbaţi şi femei acoperite de văluri. Era curajul furiei şi al exasperării. Nebunia trebuia să se oprească o dată!

— Plecaţi! Împrăştiaţi-vă! S-ar putea să aibă grenade la el! strigă un poliţist din patrulă care sărise din maşină şi ţinea arma îndreptată spre terorist.

— Împrăştiaţi-vă! urlă un al doilea poliţist, îndreptându-se spre partea stângă a străzii. Nu vă amestecaţi, plecaţi de aici!

Furnicarul de oameni se risipi atunci în toate direcţiile, încercând să se depărteze cât mai mult sau să se adăpostească în intrândurile mici de la uşile caselor. Teroristul se lupta cu propriile haine, căutând parcă cu disperare ceva anume printre faldurile lor. Răsună o rafală scurtă de mitralieră şi evadatul ţipă invocându-l pe Allah şi pe cei din Al Fatali, apoi îşi duse mâna la umăr şi se prăbuşi la pământ. Părea că murise, dar era întuneric şi nimeni nu-şi putea da seama exact dacă aşa era. Scoase încă un ţipăt, mai curând un geamăt strident, blestemându-i pe cei care nu se supuneau poruncilor lui Allah. Cei doi poliţişti se aruncară asupra lui, în timp ce maşina patrulei frână brusc, cu cauciucurile scrâşnind pe pietrele caldarâmului. Al treilea poliţist sări cu un aer plin de importanţă din maşină, răcnind autoritar:

— Dezarmaţi-l! Percheziţionaţi-l!

Dar ceilalţi doi poliţişti îi anticipaseră ordinele şi trecuseră deja la fapte.

— S-ar putea să fie individul pe care-l căutăm! strigă unul din poliţiştii care îl cotrobăiau pe teroristul căzut.

— Uite! Un pachet prins de şold! Daţi-l încoace!

Trecătorii se apropiară curioşi să desluşească ce se întâmplă acolo, sub ochii lor.

— Domnule! strigă poliţistul din stânga teroristului. Uitaţi-vă. Are o cicatrice pe gât!

— Bahrudi, deci tu erai! urlă fericit cel care părea să fie comandantul, în timp ce studia hârtiile din pachetul capturat. Va să zică, până la urmă tot am pus laba pe tine, fecior de căţea!

— Amal Bahrudi în carne şi oase! A fost întâi în Berlinul de Est şi din mila lui Allah acum e în mâinile noastre!

Alt poliţist îngenunche lângă prizonier şi apoi strigă spre mulţimea curioşilor:

— Hai, plecaţi de-aici! Ăsta e câinele de Bahrudi, faimosul Amal Bahrudi, teroristul din Berlin! S-ar putea să aibă nişte nemernici ca el care să-l protejeze, porcul! Am chemat prin radio armata, haideţi, plecaţi de aici, să nu mai avem şi grija voastră!

Oamenii plecară, luând-o înspre sud, spre Al Kabir. Îşi luaseră inima în dinţi şi curajul lor desigur că nu ţinuse prea mult în faţa unei mitraliere. În aer pluteau nesiguranţa şi moartea, dar acum mulţimea se simţea parcă mai puţin ameninţată: teroristul Amal Bahrudi, celebru în toată lumea, fusese prins.

— Vestea are să se răspândească repede în micul nostru oraş, spuse încet unul din poliţişti într-o engleză curgătoare, ajutându-l pe *prizonier* să se ridice. Dacă e nevoie, mai contribuim şi noi la zvonuri. Şi familiile noastre la fel.

— Am şi eu o întrebare sau două, poate chiar trei!

Evan îşi desfăcu hainele, se dezbrăcă şi se uită fix la poliţist.

— Ce naiba a fost chestia aia cu *faimosul Bahrudi?*

— Păi… ăsta e adevărul, domnule, sau aşa s-ar părea că este. Bahrudi a fost denumit şi *stegarul Islamului.*

— Nu înţeleg.

— Urcaţi în maşină, domnule. Vă rog! Nu mai avem timp, trebuie să plecăm.

— Dar eu vreau un răspuns!

Cei doi poliţişti mergeau pe lângă congressmanul de Colorado, de o parte şi de alta, escortându-l strâns până la maşină.

— Am jucat aşa cum mi s-a spus, zise Kendrick urcând în maşina patrulei, dar se pare că cineva a scăpat din vedere să-mi spună că individul al cărui nume îl port este un ucigaş notoriu, care aruncă cu bombe prin Europa!

— Eu vă spun numai ce se poate spune. De fapt, mai mult nu ştiu nici eu, replică poliţistul aşezându-se lângă Evan. Vi se va explica totul în laboratorul de la comandamentul lagărului.

— Ştiu ce-i cu laboratorul. Dar nu ştiu nimic despre Bahrudi.

— Bahrudi există, domnule.

— Ştiu şi asta, dar restul…

— Repede, şofer, hai, dă-i bătaie! spuse poliţistul. Ceilalţi doi rămân aici, nu-i mai aşteptăm.

Maşina verde a patrulei întoarse scurt şi porni în viteză spre Wadi Al Uwar.

— Bine, am înţeles, există, insistă Kendrick, dar mie nu mi-a spus nimeni că ar fi fost terorist!

— Mergem la laborator, domnule. Vă lămuriţi acolo.

Şi poliţistul îşi aprinse o ţigară egipteană, trăgând cu voluptate fumul în piept, ca omul mulţumit că şi-a terminat cu bine treaba şi a scăpat de o grijă.

— Sunt multe informaţii pe care calculatorul lui El-Baz nu ni le-a transmis, spuse doctorul studiind umărul gol al lui Evan.

Erau singuri în cabinetul de consultaţii al laboratorului, unde Kendrick fusese dus şi instalat pe o canapea, ca orice rănit adevărat, cu picioarele odihnindu-se pe un scăunel.

— Ca doctor personal al lui Ahmat – pardon, al sultanului – încă de pe când avea opt ani, eu sunt acum singurul tău contact cu el în cazul în care nu poţi să vorbeşti chiar tu cu el din diverse motive. Ai înţeles?

— Cum ajung la tine?

— Mă suni la spital sau pe linie directă, îţi dau eu numărul când terminăm *consultaţia.* Trebuie să-ţi scoţi pantalonii şi ce mai ai pe dedesubt, *va Shaikh şi* să porţi hainele de aici. Internaţii din lagăr trebuie să fie toţi îmbrăcaţi la fel. Dă-te peste tot cu gel pentru culoare. Şi n-ai voie să ai bani la tine.

— Mi-i ţii tu?

— Bineînţeles.

— Să ne întoarcem la Bahrudi, te rog, spuse Kendrick, ungându-se cu gelul care-i închidea culoarea pielii. De ce nu mi-a spus El-Baz tot ce trebuia?

— Pentru că nu trebuia. Aşa i-a spus Ahmat să facă. S-a gândit că n-o să-ţi convină, aşa că a vrut să-ţi explice chiar el.

— Am vorbit cu el acum o oră. N-a spus nimic altceva decât că o să mai vorbim despre Bahrudi, asta-i tot.

— Erai foarte grăbit şi el era la fel, trebuia să organizeze *capturarea* ta. Aşa că a lăsat explicaţia în seama mea. Acum fii bun şi ridică braţul drept ceva mai sus… aşa…

— Şi explicaţia care ar fi? întrebă Evan, ceva mai potolit.

— E destul de simplă. Dacă ai fi fost luat de terorişti ai fi fost într-o situaţie destul de critică, fără să fie sigur că te putem ajuta.

— Situaţie destul de critică?…

— Dacă teroriştii ar fi aflat că nu eşti unul de-al lor…

— Dar moartea lui Bahrudi…

— Cadavrul lui e în mâinile KGB-ului, adăugă doctorul. Ruşii sunt destul de nehotărâţi, se cam tem să facă valuri. Asta e linia lor.

— Parcă a zis şi El-Baz ceva de asta.

— Dacă e cineva în Masqat care să fie la curent cu tabieturile şi cu tertipurile KGB-ului, atunci e El-Baz.

— Deci dacă Bahrudi e acceptat aici în Oman, adică dacă eu sunt acceptat ca fiind Bahrudi, s-ar putea să am oarecare trecere. Şi cu condiţia ca ruşii să-şi ţină gura, nu? Cam aşa înţeleg.

— Dacă ruşii au de gând să spună ce ştiu, fii sigur că mai întâi au să întoarcă problema pe toate feţele, ăsta e stilul lor. N-au

nici o certitudine şi se hotărăsc întotdeauna foarte greu, se tem să nu-şi încurce cumva propriile lor iţe. Întinde braţul, te rog.

— Am o întrebare, spuse Evan. Pe care o vor pune şi alţii: cum a reuşit Amal Bahrudi să intre în ţară fără să fie arestat? Doar oraşul e plin de poliţie în zilele astea.

— Câţi americani cu numele de John Smith sunt în SUA?

— Nu văd legătura.

— Bahrudi e un nume comun în lumea arabă, poate mai mult la Cairo decât în Riad dar, oricum, nu atrage atenţia. Amal e echivalentul lui Joe sau Bill sau Jim.

— Dar totuşi El-Baz a introdus numele în calculatorul poliţiei de la vamă. N-o să treacă neobservat.

— O să le treacă repede, au să se mulţumească să observe şi să pună întrebări de rutină.

— Pentru că pe gâtul meu nu e nici o cicatrice? întrebă grăbit Evan. Unul din poliţişti, acolo, în piaţă, a văzut o zgârietură pe gâtul meu, adică pe gâtul lui *Bahrudi.*

— Despre asta nu ştiu nimic, dar se poate. Tu n-ai nici o zgârietură. Dar mai sunt şi alte motive.

— De pildă?

— Un terorist nu-şi anunţă intrarea într-o ţară străină. Se foloseşte de acte false. Asta caută autorităţile, nu pe John W. Booth, un farmacist din Philadelphia, care din nefericire are acelaşi nume cu asasinul lui Lincoln. Înţelegi, nu?

— Te cam pricepi la americani, nu?

— Am urmat Institutul de Medicină *John Hopkins,* domnule…

Bahrudi, graţie ajutorului primit de la tatăl sultanului, care a dat peste un copil de beduin dornic să înveţe ceva mai mult decât cum să-şi ducă traiul în deşert.

— Cum s-a întâmplat?

— E o poveste veche. Gata, acuma poţi lăsa braţul jos.

Evan îl privi pe doctor.

— Ţii foarte mult la sultan, cred.

Doctorul arab îi întoarse privirea.

— Aş ucide pentru el şi familia lui, *ya Shaikh,* spuse el încet. Desigur, nu cu metode violente. Poate otravă sau poate un bisturiu care intră mai adânc decât trebuie… pentru că am o datorie faţă de familia asta şi aş face orice ca să mi-o plătesc.

— Da, te înţeleg. Prin urmare, eşti de partea mea, pentru că sunt prietenul sultanului.

— Exact. Şi dovada pe care sunt în măsură să ţi-o dau ca să

mă crezi este una numerică… 555-000-5.

— E suficient. Cum te cheamă?

— Faisal. Doctorul Amal Faisal.

— Înţeleg… *John Smith!*

Kendrick se ridică şi străbătu în pielea goală camera, până la chiuveta mică de lângă perete. Se spălă bine pe mâini ca să-şi cureţe petele de pe degete şi-şi studie cu atenţie corpul în oglindă. Pielea albă începea deja să capete o culoare maronie şi în câteva minute avea să fie destul de brună pentru ca celorlalţi deţinuţi, teroriştii din lagăr, să nu le bată nimic la ochi.

— Cam cum merg treburile pe-aici? întrebă Evan privindu-l pe doctor în oglindă.

— Nu e chiar locul cel mai potrivit pentru unul ca tine.

— Nu asta am întrebat. Vreau să ştiu la ce să mă aştept. Mai ales cum se poartă ceilalţi cu nou veniţii. Bănuiesc că aveţi microfoane peste tot, nu-i aşa?

— Normal. Şi presupunem că şi deţinuţii ştiu asta, pentru că se adună foarte mulţi lângă uşi, unde sunt microfoanele principale şi fac o hărmălaie de nedescris. Tavanul e prea înalt pentru microfoane, aşa că ne bazăm pe cele pe care le-am pus la toalete. Sunt WC-uri moderne, ca cele europene, e o schimbare pe care a introdus-o Ahmat acum câţiva ani. Şi totuşi nu prea au ajutat, ca şi cum deţinuţii ar şti şi locul acesta. Oricum, ce auzim nu e deloc plăcut. Prizonierii noştri, ca toţi extremiştii, au grijă să-i potolească pe cei care sunt prea *zeloşi* şi cum ne vin mereu alţi teroriști, *interogatoriul* continuă. Adeseori foarte brutal. Sunt fanatici, *ya Shaikh,* dar nu şi tâmpiţi. Vigilenţa e crezul lor, iar infiltrarea unui poliţist sau a unui turnător e lucrul de care se tem cel mai tare.

— Prin urmare, trebuie să am şi eu acelaşi crez ca şi ei, spuse Kendrick îndreptându-se spre grămada de haine de deţinut, pregătite pentru el. Deci trebuie să fiu vigilent… continuă el. Şi să fiu la fel de fanatic ca oricare alt tâmpit de aici.

Se întoarse spre doctor.

— Am nevoie de numele liderilor din interiorul ambasadei. Evident, nu pot să-mi notez pe ceva numele lor, dar am reţinut două, pentru că au fost pomenite destul de des: Abu Nassir şi Abbas Zaher. Mai ştii altele?

— Nassir n-a mai fost văzut de o săptămână. Se crede că, a dispărut. Zaher nu e considerat un lider, ci mai degrabă un paravan. În ultima vreme, s-a vehiculat un nume nou, de femeie:

Zaya Yatim. Vorbeşte admirabil englezeşte şi prezintă ştirile la televiziune.

— Cum arată?

— Cine ştie? Are faţa acoperită, după cum e obiceiul, chiar şi la televizor.

— Altcineva?

— Un tânăr care o însoţeşte de obicei. Se pare că e mereu cu ea şi are tot timpul arme. Cred că ruseşti.

— Cum îl cheamă?

— Azra.

— Azra înseamnă *albastru,* nu?

— Da. Şi, pentru că tot veni vorba de culori, mai e un bărbat, unul cu părul cărunt, deşi e tânăr, lucru mai rar la noi. Îl cheamă Ahbyahd.

— Adică *Alb... spu*se Evan.

— Exact. A fost unul din cei care au deturnat avionul din Beirut. Dar identificarea s-a făcut după fotografii, aşa că nu putem fi siguri de nume.

— Deci Nassir, femeia Yatim, *Albastru şi Alb.* Cred că atâta e suficient.

— Pentru ce? Întreabă doctorul.

— Pentru ce am eu de gând să fac.

— Gândeşte-te bine înainte de-a face ceva, spuse încet doctorul, urmărindu-l cum se îmbrăca în uniforma de deţinut. Ahmat e foarte îngrijorat pentru tine, ne dăm seama că eşti pe punctul de a face un imens sacrificiu. Pentru că adevărul ăsta e, s-ar putea să-ţi pierzi viaţa. Ahmat vrea să fie sigur că-ţi dai bine seama de asta.

— Nu sunt un naiv, doctore. Îmi dau seama foarte bine.

Kendrick îşi puse cămaşa cenuşie şi încălţă sandalele regulamentare din închisorile arabe.

— Dacă o să fiu ameninţat, strig după ajutor.

— Nici să nu te gândeşti. Dacă faci asta au să tabere imediat pe tine ca şacalii. N-ai mai avea nici zece secunde de trăit. Nici un gardian n-ar putea ajunge la timp.

— Bine, uite o parolă... spuse Evan în timp ce-şi încheia nasturii de la cămaşă.

Privirile îi rătăciră prin laborator, până ce dădu cu ochii de aparatul de fotografiat.

— Dacă oamenii care ascultă microfoane aud că *filmele au fost scoase din ambasadă* înseamnă că trebuie să mă luaţi

imediat de acolo. E clar?

— Deci *„filmele au fost scoase din ambasadă” …*

— Da, exact aşa. Sper să nu fie nevoie s-o spun… Acum, răspândiţi vestea că Amal Bahrudi, liderul teroriştilor musulmani din Berlinul de Est, a fost capturat aici, în Oman. Ideea excelentă pe care a avut-o tânărul vostru sultan, aceea de a mă *aresta* aici, în Masqat, s-ar putea să fie paşaportul pentru lumea asta a lor.

— Nu pentru asta a făcut-o.

— Dar s-a potrivit bine, nu-i aşa? Ca şi cum lui Ahmat i-a venit în minte chiar înaintea mea. Adică… poate şi lui i s-a părut o soluţie. De ce nu?

— E absurd! protestă doctorul. Ascultă, putem face tot felul de teorii, dar nu putem să garantăm nimic. E adevărat că lagărul acesta e păzit de soldaţi, dar ce e în sufletul oamenilor nu putem să vedem. S-ar putea ca până şi gardienii să simpatizeze cu teroriştii… Ai văzut cu ochii tăi ce e pe străzi. Nişte animale, pentru că oameni nu le poţi spune, care fac pariuri cu privire la următorul american care va fi executat. Nici un om îmbrăcat în abr sau în uniformă nu se prea omoară de dragul Americii. De altfel, la voi şi în Europa circulă numai ştiri sau zvonuri care-i incriminează pe arabi. Aşa că…

— Şi Ahmat mi-a spus acelaşi lucru despre oamenii din garda lui personală, deşi nu chiar cu aceleaşi cuvinte.

— Ochii păstrează secretele sufletului, *ya Shaikh,* sultanul are dreptate. Ne temem tot timpul de slăbiciunile omeneşti şi de trădare, aici, în lumea asta arabă. Soldaţii ăştia sunt tineri şi impresionabili, nu stau prea mult pe gânduri când e vorba de insulte. Să presupunem, doar *să presupunem,* zic, că cineva mare de la KGB hotărăşte să trimită un mesaj aici: *Amal Bahrudi este mort, omul care poartă numele lui e un impostor!* Crezi că în cazul ăsta mai ai timp de parole şi de strigăte de ajutor? Şi nu vei muri de o moarte prea uşoară, ascultă-mă pe mine!

— Ar fi putut să se gândească şi Ahmat la asta.

— Eşti nedrept! strigă Faisal. Îi pui în seamă lucruri la care nici n-a visat! Înlocuirea cu Bahrudi urma să fie folosită doar ca o tactică de ultim moment şi atât! Faptul că oameni obişnuiţi vor putea spune că au fost martorii prinderii unui terorist şi că au aflat şi numele lui, asta da, a fost strategie! A provocat confuzie, nehotărâre, orice ar fi putut să amâne execuţia lui *Bahrudi* cu câteva ore, măcar cu câteva ore, orice care să te poată salva, da, asta a fost intenţia lui Ahmat! Dar nu infiltrarea, cum i-ai

cerut tu pe urmă.

Evan se aplecă spre el, cu braţele încrucişate, privindu-l fix.

— Atunci nu înţeleg ceva, doctore şi nu glumesc când spun asta. Nu caut nod în papură, dar ceva nu e în regulă în explicaţia ta. Nu se potriveşte deloc.

— Ce anume?

— Dacă mi-a găsit mie un nume de terorist şi încă al unuia care a murit, trebuia să-mi asigure şi spatele…

— O să fie o protecţie temporară, îl întrerupse Faisal.

— Atunci asta înseamnă că n-ar fi trebuit să mă amestec în bâlciul care a avut loc în piaţa Al Kabir?

— Nu, nu trebuia să te amesteci, replică doctorul calm. Ne-ai dat peste cap toate planurile. Scena aceea trebuia să aibă loc dimineaţa, devreme, exact în faţa muezinilor, lângă moscheea din Khor. Vestea despre capturarea lui Bahrudi s-ar fi răspândit prin pieţe ca una despre capturarea unei mărfi de contrabandă pe docuri, să zicem. Şi în locul tău ar fi fost prins alt om. Aşa era planul iniţial.

— Atunci obiectivele noastre converg, cum ar spune avocaţii, au fost doar ajustate ca să convină ambelor părţi. Drept să spun, la Washington aud expresii din astea tot timpul. Inteligent plan.

— Eu sunt medic, *ya Shaikh,* nu avocat.

— Se vede, spuse Evan zâmbind uşor. Dar mă întreb, în legătură cu prietenul nostru de la palat, unde ar fi ajuns discuţia despre Amal Bahrudi… pentru că voia să discutăm despre asta.

— Nici el nu e avocat.

— Trebuie să fie de toate ca să conducă o ţară ca asta, spuse Kendrick. Trebuie să gândească… Mai ales acum… Ne pierdem timpul, doctore. Hai, *aranjează-mă* puţin. Nu la ochi sau la gură, dar obrajii şi bărbia poţi să mi le buşeşti bine. Şi fă-mi o tăietură la braţ, apoi bandajeaz-o, fără să ştergi sângele.

— Poftim?

— Hai o dată, doar nu vrei să mi le fac singur!

Uşa grea de metal se dădu în lături, trântită de doi soldaţi care-şi ţineau armele pregătite şi stăteau cu degetele pe trăgaci de parcă s-ar fi pregătit să înfrunte un adevărat asalt. Al treilea gardian îl luă pe prizonierul care sângera din rana de la braţ şi-l târî în încăperea largă, luminată de becuri protejate cu plase metalice. Câţiva deţinuţi se adunară imediat lângă cel adus şi unii chiar îi atinseră rănile de pe umeri, în timp ce prizonierul,

făcând eforturi vizibile, încerca să se ridice. Alţii rămăseseră lângă uşa metalică şi vorbeau între ei cu glasuri ascuţite, aproape ţipând şi Kendrick înţelese că aceştia aveau misiunea de a bruia microfoanele instalate de paznici.

— *Khalibalak*! gemu nou-venitul, împingându-şi braţul drept în sus, eliberându-se din strânsoarea celorlalţi şi pocnindu-l zdravăn cu pumnul în faţă pe unul care se aplecase mai mult asupra lui.

Deţinuţii din jur se traseră iute un pas îndărăt, surprinşi şi dezorientaţi, dar cu un aer ameninţător.

— Pe Allah, o să sparg capul oricărui tembel care mai îndrăzneşte să mă atingă! continuă Kendrick în arabă, ridicându-se în sfârşit în picioare şi dovedindu-se astfel cel mai înalt din toţi.

— Noi suntem mulţi, iar tu eşti unul singur! şuieră arabul pe care-l pocnise Kendrick, ducându-şi mâna la nasul plin de sânge.

— Mulţi dar proşti! Tot de la capre veniţi! Sunteţi proşti! Marş de-aici, lăsaţi-mă în pace! Eu trebuie să gândesc!

Cu o mişcare neaşteptată, Kendrick îi împinse cu braţul stâng pe cei care-l ţineau, îl retrase repede, îl înşfacă de gât pe deţinutul care se afla cel mai aproape de el şi îi trânti un pumn ca o ghiulea drept între ochi.

Cândva, în anii studenţiei, învăţase tot felul de metode pentru a salva vieţile oamenilor, ba obţinuse şi un certificat! Putea să câştige nişte bani în timpul vacanţei cu munca asta. Da, atunci a învăţat cum să-şi elibereze gâtul sau braţul din strânsoarea unui om pe cale de a se îneca. Şi aceeaşi metodă o aplică şi acum: apăsă pe un anumit punct al cotului cu toată puterea de care era în stare şi teroristul urlă de durere. Era destul. Kendrick se încordă şi îl aruncă pe spate. Izbitura răsună zdravăn pe cimentul de pe jos.

— Mai vrea careva? strigă el cu răutate, dominându-i pe toţi cu înălţimea lui.

Priviri piezişe şi rele, dar nici o mişcare.

— Tâmpiţilor! Dacă nu eraţi voi, nu m-ar fi prins, hahalerelor! Hai, căraţi-vă de-aici şi lăsaţi-mă în pace! V-am spus, trebuie să mă gândesc la ceva!

— Cine eşti tu ca să ne faci tâmpiţi şi să ne dai ordine? strigă un băiat abia ieşit din adolescenţă, cu priviri sălbatice, cu o buză sfâşiată, ca de iepure, care-l făcea să articuleze greu cuvintele.

Era o scenă absurdă, ca în Kafka: erau închişi tocmai din cauza unor violenţe atroce şi acum îi ofensa faptul că altcineva îi

jigneşte şi strigă la ei, deşi ştiau că gardienii îi puteau pedepsi oricând pentru comiterea unor violenţe. Se auzeau înjurături, cei care strigau se uitau tot timpul neliniştiţi spre uşă, încercând să se asigure că ce se vorbea înăuntru nu putea fi auzit de urechi duşmane.

— Treaba mea cine sunt! E destul pentru nişte nespălaţi ca voi…

— Ne-au spus gardienii cine eşti, bolborosi alt deţinut, cu barbă şi părul slinos, apoi îşi duse palmele la gură şi strigă: *Amal Bahrudi! Cel pe care-l căutam în Berlinul de Est! L-am prins!* Ei şi? Cine eşti tu pentru noi? Nu-mi spune nimic mutra asta a ta! Arăţi aiurea! Şi de ce ar trebui să ne pese nouă de Amal Bahrudi ăsta?

Kendrick privi înspre uşă, la prizonierii care vorbeau agitaţi. Făcu un pas înainte şi spuse cu o voce şuierătoare:

— Pentru că am fost trimis de unii care sunt mult mai importanţi decât noi, ăştia de-aici, sau decât cei din ambasadă. Care sunt mult, mult mai importanţi decât ei sau decât nişte feciori de căţea ca voi. Vă spun pentru ultima dată, căraţi-vă şi lăsaţi-mă în pace! Trebuie să mă gândesc cum să transmit nişte informaţii…

— Numai să încerci şi ne şi omori pe toţi, nu? spuse un deţinut, mârâind printre dinţi. Eşti grozav, ce să-ţi mai spun…

Era mic de statură, cu nişte nădragi plini de pete, din care se împrăştia înjur o duhoare cumplită de urină.

— De asta ţi-e ţie frică, stârpitură nenorocită? replică Evan pe un ton înăbuşit şi plin de ură, uitându-se fix la terorist.

Era momentul să-i înfrunte, să îi aţâţe.

— Ia zi, micuţule, ţi-e frică de moarte?

— Doar pentru că n-aş mai putea servi cauza noastră! şopti omuleţul, ferindu-şi privirile şi căutând un sprijin în ochii celorlalţi.

Câţiva fură de acord cu el şi clătinară din cap, emoţionaţi şi agitaţi. Kendrick se întrebă cât de profund era fanatismul lor.

— Vorbiţi mai încet, proştilor! spuse Evan pe un ton poruncitor. E de ajuns martiriul nostru.

Se întoarse şi trecu printre deţinuţii acum şovăitori, îndreptându-se spre peretele din piatră unde era o ferestruică pătrată cu grilaj de fier.

— Nu fi chiar atât de grăbit, ciudatule!

Vocea aspră, care de-abia se auzea printre vorbele celorlalţi,

venea de undeva din mulţime, din spate. Un deţinut solid şi bărbos făcu un pas înainte. Cei din faţa lui se dădeau la o parte ca în faţa unui comandant, un sergent sau un şef, nu cel mai mare, dar în orice caz unul care trebuia ascultat. Oare ce autoritate avea omul acesta în lagăr? se întrebă repede Evan. Mai era cineva în spatele acestui personaj care-i urmărea pe ceilalţi şi le dădea ordine?

— Ce vrei? întrebă Kendrick răstit.

— Nici mie nu-mi place cum arăţi! Nu-mi place mutra ta! Şi asta-i destul!

— Destul pentru ce? îl înfruntă Evan, sprijinindu-se de zid şi apucându-se cu mâinile de barele fier ale grilajului de la fereastră.

— Întoarce-te cu faţa la mine! îi ordonă arabul.

— O să mă întorc când o să am eu chef! spuse Evan, întrebându-se dacă era auzit de cei care ascultau microfoanele.

— Acum! ordonă, iar grasul, nu prea tare, dar apucându-l pe Kendrick de umărul drept cu forţă şi strângându-l puternic exact în locul unde sângera.

— Nu mă atinge, câine! strigă Evan, strângând tare barele de fier ca să nu urle de durere.

Degetele care-i strângeau umărul ca într-o menghină se desfăcură, iar mâna se depărtă de el. Dar acest incident îi spuse destul lui Evan: tipul făcea pe nebunul, dar asculta de ordine atunci când erau transmise cu o voce autoritară. Deci nu el era personajul cheie în lagăr. Avea probabil o poziţie destul de înaltă, nu era un oarecare, dar nu era el omul cel mai important, creierul. Oare era altcineva în spatele lui? Mai era nevoie de încă un test.

Kendrick rămase nemişcat, apoi se răsuci brusc spre el şi-l lovi zdravăn în stomac.

— Ia zi! scrâşni el printre dinţi. Ce nu-ţi place la mine, ai? Zi, să afle şi ceilalţi. Sunt sigur că o să-i intereseze, pentru că ar vrea să ştie şi ei cine e cel mai tare aici în Masqat, cine le spune ce să facă şi ce să gândească!

Evan făcu o pauză apoi continuă, ridică tonul:

— Hai, zi, ce nu-ţi place la mine? De-abia aşteptăm părerile tale idioate!

— Eu n-am nici o părere! Nu le spun eu oamenilor ce să gândească! strigă teroristul ca un băieţel care se teme să nu încaseze o chelfăneală zdravănă.

Apoi, parcă înfricoşat la gândul că vorbele lui ar putea fi auzite de cine nu trebuie, se potoli la fel de repede cum izbucnise.

— Poţi să spui ce vrei, spuse el furios, dar cuvintele tale nu înseamnă nimic pentru noi. De unde ştim noi cine eşti tu de fapt şi de unde vii? Şi nici măcar nu arăţi ca unul de-ai noştri. Arăţi anapoda, nu mi-aş lăsa banii la unul cu o mutră ca a ta.

— Eu mă mişc în locuri în care voi n-aveţi ce căuta.

— Are ochi deschişi la culoare! Ăsta nu e de-ai noştri, fraţilor! strigă deodată un deţinut mai în vârstă, cu un păr lung şi jegos şi cu o barbă încâlcită.

— E un spion! A venit să ne spioneze, câinele!

Ceilalţi strânseră rândurile, cercetându-l atent cu privirile pe Kendrick. Acesta întoarse încet capul spre cel care-l acuzase.

— Şi tu ai fi putut să ai ochii ăştia dacă bunicul tău ar fi fost european. Dacă aş vrea să mi-i schimb ca să arate ca ai voştri, ar fi de-ajuns să-mi pun nişte picături. Dar probabil că voi habar n-aveţi de asemenea tehnici.

— Totdeauna găseşti o explicaţie, nu-i aşa? spuse cel cu aere de şef. Mincinoşii nu fac economie la vorbe, vorba nu-i pe bani, nu?

— Nu costă bani, costă vieţi, replică Evan, rotindu-şi ochii şi silindu-se să-i domine din priviri. Numai că eu n-am chef să mi-o pierd pe a mea.

— Aha, aha! Va să zică ţi-e frică de moarte! îl provocă plin de răutate individul cu nădragii murdari.

— Nu mi-e teamă de moarte şi nici unuia dintre voi n-ar trebui să-i fie, dar mă tem ca nu cumva să nu pot termina ceea ce am de făcut aici, lucrul pentru care am fost trimis. Mă tem pentru cauza noastră sfântă…

— Astea-s baliverne! se răsti şeful, neliniştit că erau totuşi şi deţinuţi care-l ascultau cu luare aminte pe intrusul care se pricepea aşa bine să învârtească vorbele. Şi care e *lucrul* pe îl ai tu de făcut în Masqat? Dacă tot suntem noi aşa proşti, atunci luminează-ne tu!

— O să vorbesc doar cu cine trebuie să vorbesc. Cu nimeni altcineva.

— Cu mine unul cred că ai putea să vorbeşti, spuse arabul care părea acum sigur pe el şi făcu un pas ameninţător spre Evan. Noi nu te cunoaştem, dar poate tu ne cunoşti. Asta-ţi dă un avantaj care mie nu-mi place.

— Iar mie nu-mi place prostia ta, spuse Evan făcând un gest

cu mâna dreaptă la ureche, iar cu mâna stângă arătând spre uşă, spre oamenii care erau strânşi acolo şi vorbeau. Nu pricepi? îi strigă el celuilalt în faţă. Ai putea fi ascultat! Numai după asta şi se vede cât eşti de tâmpit.

— Asta, da, domnule, sunt tâmpit, toţi suntem aici nişte tâmpiţi.

Arabul-sergent întoarse capul, căutând parcă din ochi pe cineva anume din grupul de deţinuţi. Evan încercă să-i urmărească privirile şi văzu un şir cabine de toaletă la capătul coridorului, toate cu uşile deschise. Câteva erau chiar ocupate şi deţinuţii care erau acolo priveau curioşi scena. Alţi deţinuţi, la fel de curioşi şi foarte agitaţi, se îmbrânceau ca să ajungă mai aproape Kendrick.

— Dar, *domnule,* avem şi metode ca să ne deşteptăm, continuă arabul în bătaie de joc. Ar trebui să ai multă încredere în oameni, chiar şi în tâmpiţi.

— Am încredere când e cazul...

— Păi uite, acuma chiar că ar cam fi cazul!

Şi arabul îşi ridică braţul stâng, dar într-un fel anume, poticnit, ca şi cum ar fi dat un semnal. Toţi deţinuţii începură să murmure nişte rugăciuni care semănau cu un zumzet continuu şi înspăimântător.

Apoi începu infernul.

Asupra lui Kendrick se aruncară dintr-o dată câţiva inşi, luându-l prin surprindere şi cărându-i cu nemiluita pumni în stomac şi în cap. Nici măcar nu putea să ţipe, buzele îi erau ţinute de nişte degete care se strângeau ca nişte cleşti. Îşi simţea gura strivită şi durerea aproape că îl năucea, în timp ce pumnii îi pisau fără milă capul şi coastele. Apoi, brusc, cleştii care îi strângeau gura se desfăcură.

— Hai, acuma poţi avea încredere în noi! strigă şeful în urechea lui Evan, acoperit de litaniile celorlalţi terorişti. Ia zi, cine eşti? Şi de unde vii?

— V-am spus cine sunt! strigă Evan la rândul lui, încercând să-i facă să vorbească cu el, nu să-l bată.

Era sigur pe ce ştia despre felul de a gândi al arabilor şi ştia că, înainte de a-l omorî, aveau să păstreze câteva secunde de linişte. Şi el tocmai pe secundele acelea se baza. Musulmanii priveau moartea cu respect, indiferent că era a unui prieten sau a unui duşman. Iar Evan tocmai de acele câteva secunde avea nevoie, ca să-i poată anunţa pe gardieni! O, Dumnezeule! Simţi o

lovitură cumplită în testicule... Oare când se vor opri? Când vor veni secundele acelea salvatoare?

Deodată văzu deasupra lui o faţă murdară, care se aplecase şi-l studia cu atenţie. Simţi din nou o lovitură cumplită, de astă dată în rinichiul stâng. Reuşi să-şi oprească un strigăt de durere. Ar fi fost o greşeală.

— Staţi! strigă omul care îl privise atent. Desfaceţi-i cămaşa! Vreau să-i văd gâtul, se spune că are o cicatrice! S-o vedem şi noi.

Evan simţi cum nişte mâini îi sfâşiau cămaşa şi se aşteptă la tot ce putea fi mai rău. Pentru că pe gâtul lui nu era nici un semn.

— Nu e spion. Este Amal Bahrudi! rosti hotărât arabul.

Kendrick, aproape leşinat, rămase uluit de asemenea cuvinte.

— Ce cauţi? întrebă furios cel care făcea pe conducătorul.

— Caut ce nu e aici, spuse omul. În toată Europa se ştie că Amal Bahrudi are un semn pe gât. Dar autorităţile au avut la îndemână doar o fotografie, în care pe gâtul lui Amal se vedea cicatricea unei răni de cuţit. Asta a fost cea mai bună acoperire a lui.

— Nu înţeleg, strigă arabul cel furios, deşi vorbele îi erau înăbuşite de zumzetul făcut de ceilalţi deţinuţi cu rugăciunile lor. Ce acoperire? Ce semn?

— Semnul n-a existat niciodată cu adevărat. Toţi au fost păcăliţi. Dar acesta e adevăratul Bahrudi, arabul cu ochi albaştri, care rezistă la durere fără să scoată un geamăt şi umblă nebăgat în seamă de nimeni prin toate capitalele Europei pentru că are trăsături europene. Bunicul lui a fost european, am auzit asta de la cineva care ştie ce spune. Probabil că în Oman s-a auzit că trebuie să sosească Bahrudi şi atunci l-au înhăţat pe el, dar mâine, când au să vadă că n-are nici o cicatrice, să vedeţi că au să-i dea drumul, ba încă şi cu scuze. Vedeţi, n-are nici un semn pe gât.

Depăşindu-şi durerea şi uimirea la auzul vorbelor, Evan simţea că venise momentul să acţioneze. Încercă să schiţeze un gest cu buzele aproape strivite şi îl privi pe arabul care vorbise.

— În sfârşit, un om sănătos la cap, râse Kendrick cu greu. Ajută-mă să mă ridic şi dă-i la o parte pe toţi nespălaţii ăştia de-aici.

— Amal Bahrudi e cel care vorbeşte?... întrebă arabul necunoscut, atingându-l cu mâna. Ridicaţi-l!

— Nu! strigă furios *sergentul,* sărind asupra lui Kendrick. Asta e curat prostie! Adică el e Bahrudi pentru că nu are cicatrice, tocmai pentru că n-o are?! Cine poate crede o tâmpenie ca asta?

— Eu aflu imediat dacă minte sau nu, spuse rar şi încet omul de deasupra lui Kendrick.

Arăta să aibă vreo douăzeci de ani. Faţa lui avea trăsături pronunţate, cu pomeţi înalţi, ochi negri, cu o privire inteligentă, pătrunzătoare şi un nas ascuţit şi drept. Era slab, mai degrabă zvelt, dar felul cum îşi ţinea capul exprima o anumită forţă. La gât i se vedeau vinele umflate de încordare.

— Lăsaţi-l să se ridice! repetă el cu o voce în care se simţea ceva poruncitor. Şi spuneţi-le celorlalţi să înceteze rugăciunile, treptat, dar să continue să vorbească între ei. Să nu bată la ochi nimic.

Arabul cel furios de la început îl mai izbi o dată pe Evan, exact în umărul rănit şi sângele îi ţâşni imediat, scurgându-se pe ciment. Apoi arabul se ridică în picioare şi se pierdu printre ceilalţi.

— Mulţumesc, spuse Evan, gâfâind, cu picioarele tremurându-i şi simţind durerea ca pe o arsură în tot corpul. Nu mai lipsea mult şi plecam la Allah.

— Încă mai e timp, de asta nici nu mă grăbesc să-ţi opresc sângele.

Tânărul palestinian îl împinse pe Kendrick la perete şi îl sili să stea jos, cu picioarele întinse pe podea.

— Vezi tu, eu habar n-am dacă eşti Amal Bahrudi sau nu. Am acţionat aşa din instinct. Din descrierile pe care le-am auzit, ai putea să fii Amal; vorbeşti bine limba noastră şi o vorbeşti ca un om educat, iar asta de asemenea se potriveşte cu ce am auzit eu. Şi în plus, ai rezistat la durere, tocmai într-o situaţie în care se putea scoate o informaţie de la tine. În schimb, ai fost cam arogant şi pentru asta ai fi putut să mori… Nu ăsta e felul în care acţionează un om care ţine la viaţa lui. Dimpotrivă, ai acţionat ca unul de-ai noştri care e gata să facă orice, chiar să-şi dea viaţa, dar nu să facă ceva care ar putea dăuna cauzei noastre, care aşa cum ai spus tu, e sfântă. Doar e cauza noastră, ceea ce ar trebui să le fie tot ce e mai sacru!

Doamne sfinte! se gândi Kendrick, încercând să-şi compună expresia unui luptător înfocat al cauzei. *Ce departe eşti de adevăr! Dacă aş fi crezut o clipă, dacă m-aş fi gândit că… Mai bine să uit!*

— Dar ce te poate convinge pe tine cu adevărat? spuse el cu voce tare. Anumite lucruri tot nu le pot dezvălui, în nici un caz.

Şi Evan făcu o pauză, înghiţind în sec.

— Chiar dacă m-ai sugruma sau tortura ca să afli, continuă el.

— Mă aşteptam să spui vorbele astea, spuse teroristul cel tânăr, aplecându-se şi ghemuindu-se şi el în faţa lui Kendrick. Totuşi, poţi să-mi spui ce cauţi aici. De ce ai fost trimis la Masqat. Pe cine trebuie să găseşti. Viaţa ta depinde de aceste răspunsuri, Amal Bahrudi şi eu sunt singurul care hotărăşte aici.

Deci Kendrick avusese dreptate… Deşi nimeni nu-l credea, avusese dreptate: dăduse peste o căpetenie! Şi trebuia să evadeze! Dar nu singur, ci împreună cu acest tânăr!

Capitolul 7

Kendrick se uita concentrat la palestinian de parcă ar fi putut să-i citească gândurile, deşi se silea să nu arate nimic altceva în afară de durere fizică… *În toalete erau microfoanele: doctore Faisal, ia legătura cu sultanul!*

— Am fost trimis aici ca să vă spun că printre cei din ambasadă sunt trădători.

— Trădători?!

Teroristul rămase stană de piatră, dar în afară de o uşoară încruntare nu schiţă alt gest.

— Aşa ceva nu se poate! continuă el, după ce studie cu atenţie faţa lui *Amal Bahrudi* câteva clipe.

— Ba se poate, din nefericire, îl contrazise Kendrick. Am văzut dovada.

— Adică?

Evan se scutură, brusc înfiorat şi-şi duse mâna la umărul plin de sânge.

— Dacă n-o să opreşti sângerarea asta, o s-o fac eu! strigă el şi se trase înspre peretele de piatră.

— Stai jos! rosti poruncitor tânărul arab.

— De ce, că spui tu? De unde ştiu că nu eşti şi tu un trădător… pentru bani…

— Pentru bani? Pentru care bani? …

— Ai să afli numai atunci când am să mă conving eu însumi că meriţi să ştii asta!

Evan se lipi şi mai mult de perete, sprijinindu-se cu mâinile de podea şi încercând să se ridice.

— Vorbeşti ca un bărbat, dar eşti un mucos.

— Am crescut repede, spuse teroristul, trântindu-l, iarăşi pe Evan la podea. Cam toţi de-aici am crescut aşa.

— Trebuie să mai creşti. Dacă mă laşi să sângerez până mor, tot n-o să afli nimic.

Kendrick îşi trase într-o parte de pe umăr cămaşa zdrenţuită şi îmbibată cu sânge.

— Rana e murdară, spuse el şi asta mulţumită prietenilor tăi, nişte animale tâmpite.

— Nu sunt animale şi nu sunt prietenii mei. Sunt fraţii mei.

— Nu e timp acum de poezie. E apă pe-aici? Vreau să spun,

apă proaspătă?

— La toalete, răspunse palestinianul. E o chiuvetă pe dreapta.

— Ajută-mă să mă ridic!

— Nu. Spune mai întâi cine te-a trimis!

— Idiotule! izbucni Evan. Bine… Unde e Nassir? Toţi întrebă de Nassir.

— E mort, răspunse pe un ton de gheaţă teroristul.

— Cuuum?! Nassir e mort?

— Un puşcaş marin a sărit la el, i-a luat arma şi l-a împuşcat. Puşcaşul a fost lichidat pe loc, dar Nassir era dus, gata.

— Dar nu s-a auzit nimic despre asta…

— Ce era de spus? Adică ce crezi, că trebuia să facem un martir dintr-un amărât de puşcaş de-al lor? Şi pe deasupra să arătăm că unul dintr-ai noştri n-a putut să se descurce? Nu e cazul să facem paradă cu oameni slabi.

— Nassir? repetă Kendrick simţind în vocea teroristului o notă de dispreţ. Nassir slab, deşteptule?

— Era un teoretician, nu ştia să lupte cu adevărat.

— Un teoretician? îşi încruntă Evan sprâncenele. Te-ai trezit acuma şi analist, studentule?

— Studentul ăsta poate să-ţi spună exact când trebuie să înlocuieşti observaţia cu acţiunea, când trebuie folosită forţa, nu cuvintele. Nassir vorbea prea mult… şi chiar dacă uneori mai e nevoie şi de aşa ceva, tot nu…

— Şi nu crezi că şi tu vorbeşti cam mult? îl întrerupse Evan.

— Nu e cazul să te ocupi de mine, ci de *tine.* Ai vreo dovadă a trădării de care vorbeai?

— Femeia Yatim, spuse Kendrick, fără să răspundă la întrebarea teroristului. Zaya Yatim. Mi s-a spus că a fost…

— Trădătoare, Yatim? urlă furios tânărul, gata să-i sară în beregată. Ia ascultă, cine ţi-a mai turnat şi asemenea tâmpenii?

— N-am spus asta…

— Dar ce-ai vrut să spui?

— A fost de încredere…

— Mai mult decât atât, Amal Bahrudi! răcni tânărul, înşfăcându-l de resturile cămăşii. E cea mai devotată cauzei şi munceşte până la epuizare pentru noi, mai mult decât oricare altul din ambasadă!

— Aşa o fi, dar Yatim vorbeşte englezeşte, spuse Kendrick.

— Şi eu vorbesc englezeşte, nu numai ea! i-o întoarse tânărul, dând drumul cămăşii lui Kendrick.

— Şi eu, spuse încet Evan, privind înspre grupul de deţinuţi care se uitau la ei doi. Putem să vorbim englezeşte acum? întrebă el privindu-şi umărul. Spui că vrei o dovadă şi e clar că nu pot să ţi-o dau acum, dar pot să-ţi spun ce am văzut cu ochii mei în Berlin. Şi tu singur o să-ţi dai seama dacă spun sau nu adevărul, dacă tot vrei să le ştii pe toate… Dar nu vreau ca vreun animal din ăştia să înţeleagă ce spun.

— Eşti mult prea arogant pentru situaţia în care te afli.

— Nu sunt un oarecare…

— Ai mai spus-o! Bine, să vorbim în englezeşte, fu de acord arabul. Ziceai de Yatim. Ce-i cu ea?

— Tu ai crezut că vreau să spun că e o trădătoare.

— Cine ar îndrăzni să…

— Dar eu voiam să spun exact invers, îl întrerupse Kendrick strângându-şi umărul de durere. E de încredere, se descurcă mai bine ca mulţi. A doua persoană după Nassir pe care urma s-o caut ea era.

Evan gâfâi de durere, dar continuă:

— Şi dacă ea ar fi omorâtă… trebuie să găsesc un om numit Azra… dacă şi el e mort, trebuie să găsesc pe altul, cu părul alb… Ahbyahd.

— Eu sunt Azra! strigă palestinianul cel tânăr. Mie mi se spune *Albastru.*

Aşadar ăsta e Azra! se gândi Evan, privind spre terorist cu un aer cât putea mai bănuitor.

— Dar tu eşti aici, în lagăr, nu în ambasadă…

— Aşa a hotărât comitetul operativ, interveni Azra. Comitetul operativ, pe care îl conduce Yatim.

— Nu înţeleg.

— Avem informaţii că unii dintre prizonierii de aici, prin tortură sau pentru bani, ajung să spună gardienilor din lagăr anumite lucruri. Şi atunci s-a hotărât ca unul din noi, din comitet, să ajungă şi el prizonier aici ca să organizeze rezistenţa.

— Şi te-au ales pe tine? Adică Zaya te-a ales?

— Zaya era cea mai în măsură să aleagă. Mă cunoaşte, este sora mea de sânge. E sigură de mine cum sunt eu de ea. Suntem hotărâţi să luptăm amândoi până la moarte, fiindcă moartea e tot ce ne aşteaptă.

— *Deci asta e!*

Evan îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de zidul celulei şi privind spre tavanul de care atârnau becuri cu înveliş de sârmă.

— Deci îl întâlnesc pe unul din cei mai importanţi oameni de legătură într-un asemenea loc şi în condiţii imposibile. Poate că Allah ne-a părăsit.

— Lasă asta acum! se răsti furios arabul. Tu ai să fii eliberat mâine dimineaţă. Nu e nici o cicatrice pe gâtul tău. Mâine eşti liber.

— Nu fi prea sigur de asta, zise Evan, scuturându-se de durere. Ca să-ţi spun drept, fotografia aceea a mea a fost făcută la Roma, într-o celulă în care erau membri ai Jihadului şi cicatricea nu e sigură pentru ei. Acum caută analize medicale de-ale mele care există în Riad şi Manamah. Fie că omit unele, fie că găsesc cu adevărat ceva, de spânzurătoarea evreilor tot n-am cum să scap... Oricum, asta nu e treaba ta şi deocamdată nici a mea.

— Văd că eşti şi curajos, nu numai arogant.

— Ţi-am mai spus, zise grăbit Kendrick, nu e timp să stăm acum de poezie... Dacă tu eşti Azra, fratele lui Yatim, înseamnă că ai nevoie de informaţii. Trebuie să afli ce-am văzut eu la Berlin.

— Dovada trădării?

— Dacă nu e trădare, e prostie curată şi dacă nu e nici prostie, atunci e lăcomie, adică tot un fel de trădare, amestecată cu prostie.

Evan încearcă din nou să se ridice, dar de data asta teroristul nu mai încercă să-l oprească.

— Ajută-mă, ticălosule! gemu Evan. Nu pot să gândesc în halul ăsta. Trebuie să mă spăl de sânge, să mă spăl pe faţă.

— Foarte bine, spuse Azra fără să-şi ascundă curiozitatea. Sprijină-te de mine, continuă el, fără entuziasm.

— N-am nevoie decât să mă ajuţi să mă ridic spuse Kendrick depărtându-se de celălalt îndată ce se văzu în picioare. N-am nevoie de ajutor de la nişte zevzeci.

— Poate că ai nevoie de ajutor mai mult decât îţi dai seama... şi decât pot eu să-ţi ofer...

— A, pardon, uitasem... zise Evan mişcându-se greoi spre şirul de toalete şi apoi spre chiuvetă. Studentul este judecător şi mâna dreaptă a lui Allah, de care tocmai se leapădă!

— Înţelege o dată, frate întru credinţă, spuse Azra, stând aproape de el. Războiul pe care îl duc eu nu e nici pentru, nici împotriva lui Allah, Abraham sau Hristos. Este o luptă pentru supravieţuire, pentru ca noi să putem trăi ca nişte oameni. Nu

mi-e teamă de cei care vor să mă distrugă cu gloanţele lor. Vorbesc în numele multora când spun: *„Credeţi, îndepliniţi-vă îndatoririle religioase, dar nu-mi cereţi şi mie să fac la fel.”* Mi-e destul lupta pe care-o duc pentru fiecare zi în care reuşesc să rămân în viaţă.

Kendrick îl privi pe ucigaşul arab, în timp ce se apropiau de chiuvetă.

— Mă întreb dacă e cazul să vorbesc cu tine... Mă întreb ce-ar fi să nu fii tu Azra, cel la care trebuie să ajung.

— Fii sigur de asta, replică teroristul. În munca noastră se fac înţelegeri între oameni diferiţi, cu scopuri foarte diferite. Fiecare încearcă să ia ceva de la celălalt, din diverse motive. Dar împreună putem să facem mai mult pentru cauză decât am face singuri.

— Noi doi ne înţelegem, spuse Kendrick încercând să-şi elimine din voce orice nuanţă precisă.

Ajunseră la chiuveta de tablă şi Evan deschise robinetul. Lăsa jetul să curgă mai încet în timp ce-şi cufundă capul şi mâinile în apă. Se stropi peste tot în partea de sus a corpului, îşi spălă bine capul şi pieptul, apoi rana de la umăr. Îşi prelungi *baia,* deşi simţea nerăbdarea lui Azra, pe care îl vedea legănându-se când pe un picior când pe altul. *Dar microfoanele sunt în bazinele de la toalete,* îşi aminti Evan. Veni clipa aşteptată.

— Destul! explodă teroristul, apucându-l pe Kendrick de umărul sănătos şi trăgându-l de la chiuvetă. Spune-mi ce informaţii ai, ce ai văzut în Berlin! Acum! Care e dovada trădării... sau a prostiei sau a lăcomiei... Care este?

— Se pare că sunt implicate mai multe persoane, începu Evan, tuşind şi fiecare acces de tuse era din în ce în ce mai violent, iar trupul îi tremura tot mai tare. Pe măsură ce oamenii ies, continuă el, le scot...

Deodată, Kendrick se aplecă şi duse mâna la gât, căutând din ochi prima toaletă liberă din stânga chiuvetei murdare.

— Îmi vine să vomit, strigă el aplecându-se îngreţoşat deasupra closetului plin de murdărie.

— Ce scot?

— Filme! urlă Evan spre rezervor, unde ştia că sunt microfoanele. *Filmele au fost scoase din ambasadă!* Şi ei le vând! ...

— Filme? Adică fotografii? mârâi neîncrezător arabul.

— Da, până acum au ieşit două. Eu le-am interceptat, le-am

cumpărat pe amândouă! Sunt fotografiate persoane, arme şi…

Dar deodată vocea îi fu acoperită de un vacarm de nedescris. Sonerii asurzitoare, răcnete furioase însoţite de ţignale ascuţite de alarmă şi tropăituri grele, apoi un grup de gardieni năvăli înăuntru cu armele ridicate, căutând din ochi ceva anume şi izbind din răsputeri în dreapta şi-n stânga. În câteva secunde zăriră ce căutau şi şase soldaţi se năpustiră spre şirul de toalete.

— Niciodată! strigă omul numit Amal Bahrudi. Puteţi să mă ucideţi, dar n-o să aflaţi nimic din gura mea, câinilor!

Se apropiară doi gardieni. Kendrick sări la ei, dar gardienii ştiau că trebuie să scoată de-acolo un om de-al lor care era gata să fie omorât. Numai că deţinutul ăsta ciudat se repezi cu pumnii la ei, lovind orbeşte.

Din fericire, un alt soldat îl izbi cu patul puştii în cap.

Se trezi în întuneric, dar ştia că se află în cabinet, pe pat. Simţea o compresă rece pe ochi şi pungi cu gheaţă ici şi colo pe corp. Întinse mâna şi-şi dădu compresele jos. Văzu plecându-se deasupra lui chipuri îngrijorate, unele chiar furioase. Dar n-avea acum timp de ăştia.

— *Faisal*! spuse el încet în arabă. Unde e doctorul Faisal?

— Sunt chiar aici, lângă piciorul tău stâng, se auzi glasul doctorului, vorbind englezeşte. Trebuie să vindec o rană cam ciudată. Cred că te-a muşcat cineva.

— Se văd şi urmele de dinţi, spuse Evan. Ce dinţi galbeni au oamenii ăia!

— Aici lumea nu prea mănâncă ce trebuie…

— Doctore, scoate-i pe toţi oamenii ăştia afară, îl întrerupse Kendrick. Acum! Avem ceva de vorbit.

— După tot ce-ai făcut acolo înăuntru mă îndoiesc că au să iasă şi nici eu nu sunt sigur că i-aş lăsa. Eşti nebun? Ei veniseră să-ţi salveze viaţa şi tu te-ai repezit la ei, unuia i-ai şi făcut nasul zob…

— Trebuia să fiu convingător. Spune-le că… Nu, nu le spune încă nimic, dar noi doi trebuie neapărat să vorbim. Şi pe urmă trebuie să-i spui lui Ahmat ce-ţi transmit eu. De cât timp sunt aici?

— De aproape o oră…

— De o oră? Doamne Dumnezeule, cât e ceasul?

— Patru şi un sfert dimineaţa.

— Dă-i afară, repede! Hai o dată!

Faisal le spuse calm soldaţilor să iasă din cabinet, fără să le

explice de ce. Ultimul gardian, care se pregătea să iasă, îi lăsă doctorului arma sa.

— Ce crezi, ar trebui să stau cu mitraliera îndreptată spre tine? îl întrebă Faisal pe Kendrick.

— Doar până răsare soarele, i-o întoarse Evan dând la o parte pungile cu gheaţă şi ridicându-se din pat, deşi picioarele îl dureau cumplit. De fapt, ar fi bine ca asupra mea să fie aţintite cât mai multe arme. Deşi nu chiar de-adevăratelea, sper că înţelegi…

— Ce tot spui acolo? Ai chef de glume?

— Vreau să evadez. Ahmat trebuie să-mi aranjeze o evadare.

— Ce?! Evadare? Trebuie să fii nebun!

— N-am fost niciodată mai întreg la minte, doctore şi fii sigur că nici de glume nu-mi arde. Ia doi sau trei din oamenii tăi cei mai buni, adică oameni în care să ai toată încrederea şi aranjează-mi un fel de transfer…

— Transfer?! Ce-nseamnă toate aiurelile astea? Ce transfer?

Evan confirmă în tăcere şi clipi din ochii încă umflaţi, în ciuda atâtor comprese reci. Încearcă să-şi găsească cuvintele pentru a-l lămuri pe doctor, care-l privea mai departe cu ochii holbaţi.

— Lasă-mă să-ţi explic: cineva a hotărât ca nişte prizonieri să fie mutaţi în alt loc.

— Cine a hotărât aşa ceva? Şi de ce?

— Ce contează cine! O spui, fără să dai explicaţii… Ai fotografii cu toţi care sunt aici, în lagăr?

— Sigur că da. E o procedură folosită întotdeauna la arestare, deşi numele nu contează. Când unul din ăştia catadicseşte totuşi să declare un nume, ştim că e fals.

— Vreau să le văd, pe toate. Şi îţi spun eu pe cine să alegi.

— Să aleg pentru ce?

— Pentru transfer. Cei pe care îi vei muta în alt loc.

— Unde în alt loc? Nu te supăra, dar tot nu-nţeleg nimic.

— Nu vrei să mă asculţi?… Undeva, pe drum, pe o ulicioară întunecoasă, o să reuşim să-i doborâm pe gardieni şi o să fugim.

— Să-i doborâm… Noi?*!*

— Da, pentru că eu o să fac parte din grupul care va fi mutat. Evadez şi eu. Mă întorc.

— E o nebunie! spuse doctorul.

— Ba e foarte clar, îi replică Evan. Aici înăuntru e un om care mă poate duce unde am eu nevoie să ajung. Dă-mi fotografiile şi sună-l pe Ahmat pe linia directă. Transmite-i ce ţi-am spus eu şi

el va înţelege... sau cel puţin sper că va înţelege! Ticăloşii ăştia nu se gândesc decât la evadare.

— Poate că şi tu ai face la fel, *ya Shaikh, ya Amrekanee.*

— Posibil... Poate că de fapt vreau să dau vina pe altcineva. Oricum, nu mă simt în apele mele în ipostaza de terorist.

— Atunci înseamnă că şi în tine e o luptă. Se întâmplă...

Kendrick se uită în ochii căprui şi blânzi ai arabului.

— Da, se întâmplă... fu de acord Evan.

Deodată, îi reveni în minte o siluetă: figura disperată a unui om ieşind din flăcările unui incendiu care transformase pământul în iad. Rotocoale de fum îl învăluiau în timp ce molozul cădea de peste tot, înăbuşind strigătele victimelor. *Mahdi! ... Uci*gaşul de copii şi femei, ucigaşul prietenilor lui, al celor care îi erau aproape ca o familie, familia pe care întotdeauna şi-o dorise. Au pierit cu toţii, au murit toţi, în fum a pierit chiar şi amintirea aceasta... Şi n-a mai rămas decât frigul şi întunericul. Mahdi...

— Se întâmplă... repetă Evan încet, frecându-şi fruntea. Fă-mi rost de fotografiile alea şi sună-l pe Ahmat. Vreau să ajung în lagăr în douăzeci de minute şi vreau să fiu luat douăzeci de minute mai târziu. Haide o dată, pentru numele lui Dumnezeu.

Ahmat, sultanul, Omanului, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, stătea în scaunul cu spătar înalt ascultând încordat în receptorul telefonului de maximă urgenţă, cu beculeţul roşu aprins.

— Deci s-a întâmplat, Faisal, spuse el încet. Slavă marelui Allah, s-a întâmplat!

— Mi-a spus că vă aşteptaţi să fie aşa, se auzi vocea nedumerită a doctorului.

— Nu chiar, mai degrabă speram să fie aşa, prietene. Da, e mai corect spus *speram.*

— Eu v-am scos amigdalele, preaslăvite sultan şi am fost de faţă mereu când v-aţi îmbolnăvit, oricât de neînsemnată era boala, aşa că e firesc să vă ajut eu. Asta chiar dacă e vorba de o temere total nejustificată.

Ahmat râse, mai mult pentru el decât pentru cel de la capătul firului.

— O săptămână palpitantă în Los Angeles, Amal. Cine ştie cu ce boală m-aş fi putut alege!

— Am avut o înţelegere. Nu i-am povestit niciodată prealuminatului vostru tată despre asemenea lucruri.

— Şi crezi că nici eu nu-ţi spun totul acum…

— Cam aşa ceva.

— Foarte bine, prietene…

Deodată sultanul tresări şi înălţă privirea spre uşa care se deschidea. Intrară două femei: prima din ele, purtând un halat de baie, era însărcinată şi avea trăsături de europeană. Era soţia sultanului, Roberta Aldrige din New Bedford, Massachusetts. Cealaltă avea pielea măslinie, părul negru şi purta haine de stradă. Personalul o cunoştea doar după un singur nume: Khalehla.

— În afară de bun simţ, doctore, reluă Ahmat convorbirea, mai am şi alte surse. Cunoştinţa noastră comună avea nevoie de ajutor şi cine crezi că ar fi putut-o face mai bine decât însuşi conducătorul Omanului? Am strecurat nişte informaţii bestiilor de la ambasadă. Prizonierii erau ţinuţi undeva şi supuşi unor interogatorii brutale, cineva trebuia să fie acolo ca să menţină disciplina şi Kendrick l-a găsit… Dă-i americanului tot ce-ţi cere, dar amână acţiunea cu un sfert de oră, până sosesc poliţiştii mei.

— La Al Kabir? Verii tăi?

— Doi oameni de la Brigada Specială ajung.

Urmă o pauză scurtă, ca şi când doctorul îşi căuta cuvintele, apoi se hotărî:

— Deci e adevărat ce se spune, Ahmat?

— Nu înţeleg la ce te referi. *Ce se spune* înseamnă bârfă şi ştii că bârfa nu mă interesează.

— Se spune că eşti mult mai înţelept decât alţii de vârsta ta…

— Ei, prostii! îl întrerupse sultanul.

— El a spus că tu eşti cel mai potrivit să conduci ţara asta. E cam greu de crezut pentru mine, care am stat lângă tine când erai micuţ şi aveai oreion.

— Las-o baltă, doctore. Nu uita să mă ţii la curent cu tot ce se întâmplă, ne-am înţeles?

Ahmat formă imediat alt număr:

— Îmi pare rău, ştiu că dormeaţi, dar trebuie să vă deranjez din nou. Plecaţi imediat spre lagăr. Amal Bahrudi vrea să evadeze. Şi nu *singur.*

Apoi închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă soţia lui, venind repede spre el.

— Te rog! spuse Ahmat, privind atent spre soţia lui. Mai ai doar şase săptămâni, Bobbie, mergi mai încet! …

— Asta-i prea de tot, spuse Roberta Aldrige-Yamenni întorcând

capul spre Khalehla. Am alergat la maratonul de la Boston şi acum mă învaţă el cum să duc o sarcină. Nu e cam mult?

— Moştenitorul regal, Bobbie, spuse Khalehla zâmbind.

— Ei, regal! Copiii sunt toţi la fel. Întreab-o pe mama mea, care a avut patru... Ei, iubitule, ce se întâmplă?

— Americanul nostru a găsit o legătură în lagăr. Şi punem la cale o evadare.

— Deci a mers! strigă Khalehla, apropiindu-se de birou.

— A fost ideea ta, spuse Ahmat.

— Ce importanţă are! Eu nu mă bag în treburile astea de-aici.

— Nimic nu e fără importanţă, spuse ferm sultanul. Avem nevoie de ajutor, din orice parte ar veni, în ciuda aparenţelor şi chiar dacă riscăm... Iartă-mă Khalehla. Nici măcar nu te-am salutat. Îmi pare rău că te deranjez, aşa cum i-am deranjat şi pe verii mei poliţişti... Dar ştiam că nici n-o să vrei să fii în altă parte.

— Exact.

— Cum ai reuşit? Vreau să spun că nu e prea uşor să pleci din hotel la patru dimineaţa...

— Cu ajutorul lui Bobbie. Şi vreau să adaug, Ahmat, că reputaţiile noastre n-au avut de suferit.

— Da?

Sultanul îşi privi soţia.

— Luminăţia Voastră, spuse Bobbie împreunându-şi ceremonioasă mâinile şi făcând o plecăciune, această încântătoare doamnă este o curtezană din Cairo. Ce zici de idee, în situaţia asta...

Aici soţia lui Ahmat se opri o clipă să-şi mângâie pântecul rotund, apoi continuă:

— A te afla într-o poziţie foarte înaltă înseamnă şi avantaje. Şi cum am fost printre cei mai tari la istorie la institutul *Radeliffe,* ceea ce doamna de faţă poate confirma, pot să-ţi spun că Henric al VIII-lea al Angliei numea chestia asta *călăritul în şa.* Se întâmpla ori de câte ori Anne de Boleyn nu se simţea prea bine şi deci... nu-l putea mulţumi pe slăvitul monarh.

— Of, lasă glumele acum, Roberta, doar nu suntem în piesa *Regele şi eu,* iar eu nu sunt Yul Brynner.

— Ba eşti! râse soţia lui Ahmat, privind-o pe Khalehla. Dar, îi spuse ea femeii, dacă te apropii cumva de el, îţi scot ochii! ...

— Nu te teme, draga mea, surâse şi Khalehla la rândul ei.

— Bine, le întrerupse Ahmat privindu-le recunoscător pentru

ce făcuseră pentru el.

— Trebuie să mai şi râdem din când în când, altfel am înnebuni, spuse soţia lui.

— Da, am înnebuni, răspunse încet Ahmat privind la femeia din Cairo. Ce e cu omul de afaceri englez, *prietenul* tău?

— E beat, răspunse Khalehla. Ultima data a fost văzut la barul hotelului, era criţă şi mă striga pe toate numele posibile din lume.

— Ţi se putea întâmpla şi mai rău, mai ales când lucrezi în secret, ca acum.

— A, fireşte. Eu sunt întotdeauna cu cine oferă cel mai mult.

— Dar ce se întâmplă cu patrioţii noştri, *prinţii* negustoriei, care mai degrabă ar vrea să mă vadă luând-o la goană spre Occident decât să rămân aici? Mai lucrezi cu ei?

— Da. *Prietenul* meu mi-a spus în piaţa Sabat Aynub că ei sunt siguri că tu te-ai întâlnit cu Kendrick. După spusele lui, ar fi trebuit să mă duc cu el şi să-mi dau seama că tu eşti un nătăfleţ şi o cauţi cu lumânarea.

— Şi ei de unde au aflat toate astea?

— Au fost informaţi că o maşină militară de teren l-a luat pe american din apropierea hotelului. N-am putut să-mi contrazic *prietenul,* doar am fost acolo.

— Deci căutau maşina aceea în mod special. Dar maşini militare de teren sunt peste tot în Masqat.

— Îmi pare rău, dar a fost o mişcare greşită, Ahmat. Ţi-aş fi spus, dacă aş fi avut cum să te găsesc. Vezi tu, într-un fel cercul a fost rupt… Au ştiut că Evan e aici, în Masqat…

— *Mustafa!* O întrerupse tânărul sultan cu mânie. Regret mult că a murit, dar pe de altă parte mă bucur că am scăpat de o gură spartă ca el. Uneori şi răul e spre bine…

— Nu putem fi siguri că tocmai el a vorbit, spuse Khalehla. Poate că în afacerea asta e amestecat chiar Washingtonul. Prea au fost implicaţi mulţi oameni în sosirea lui Kendrick aici. Din câte am înţeles eu, operaţiunea o conduce Departamentul de Stat. Dar nu ştiu dacă au pus pe cine se poate descurca cel mai bine în situaţia asta.

— Nu ştiu care e duşmanul nostru şi nici unde să-l căutăm!

Ahmat strânse pumnii şi-i duse la gură, într-un gest de încordare.

— Poate fi oricine, *oriunde,* chiar în faţa ochilor noştri! Ce-i de făcut?

— Fă ce ţi-a spus el, spuse femeia din Cairo. Lasă-l să acţioneze deghizat. Şi-a făcut deja un contact. Aşteaptă să te caute el.

— Şi asta e tot ce pot eu să fac? *Să aştept?*

— Nu, mai e ceva, adăugă Khalehla. Spune-mi care a fost traseul pe care a evadat şi dă-mi cea mai rapidă maşină. Am luat cu mine aparatul *prietenului* meu, e într-o geantă afară, pe hol şi cât mă schimb cu, tu pune la punct detaliile cu verii tăi şi cu doctorul acela, care spui că ţi-e prieten.

— Hei, stai puţin! protestă Ahmat. Ştiu că tu şi Bobbie vă cunoaşteţi de mult, dar asta nu-ţi dă dreptul să-ţi pun viaţa în pericol! Nici nu te gândi la aşa ceva!

— Nu vorbim de viaţa mea acum, spuse Khalehla pe un ton rece, privindu-l fix pe Ahmat. Sau despre a ta, Ahmat. Vorbim despre terorism şi despre supravieţuirea Asiei de sud-vest. Poate că în seara asta nu se va întâmpla nimic, dar meseria mea e să aflu tot ce se întâmplă, iar tu trebuie să mă laşi să mi-o fac. Nu pentru asta am fost *antrenaţi şi* tu şi eu?

— Şi dă-i şi numărul unde te poate găsi, spuse calmă Roberta Yamenni. De fapt unde *ne* poate găsi.

— Du-te şi te schimbă, spuse tânărul sultan, cu ochii închişi.

— Mulţumesc, Ahmat. Am să mă grăbesc cât pot, dar întâi trebuie să ajung la oamenii mei. Nu am prea multe să le spun, deci n-o să dureze prea mult.

Bărbatul gras şi chel, beat turtă, ieşi din lift sprijinit de doi oameni. Se ţinea atât de greu pe picioare încât cei doi erau nevoiţi să se opintească zdravăn ca să nu vină grămadă jos toţi trei.

— Dar-ar ciuma în nenorocitul ăsta! icni cel din stânga, foarte atent ca din cauza manevrelor de tot felul să nu-şi piardă cheile, pe care le ţinea pregătite în mână.

— Hai, lasă, Dickie, i-o întoarse celălalt, ţie chiar nu ţi se mai întâmplă niciodată să te faci beton?

— Ba da, dar nu într-o nenorocită de ţară ca asta, care-i gata să sară în aer din cauza nenorociţilor ăstora de terorişti! Şi porcul ăsta gras ar putea să facă un scandal turbat şi noi să ne pomenim cu juvăţul de gât! Unde mama dracului e nenorocita aia de cameră?

— Jos în hol. E destul de greu de cărat imbecilul ăsta, nu?

— Păi, cu cât whisky a băgat în nenorocitul ăla de burdihan! …

— N-aş zice că e doar asta. Eu cred că l-a fraierit vreo curvă şi l-a uşurat de toţi banii, altfel pare un tip simpatic. Ce o fi învârtind?

— Cică are o nenorocită de fabrică de textile în Manchester. Twillingame sau Burlingame, ceva în genul ăsta.

— N-am auzit de ea, spuse cel din dreapta, încruntându-se. Hai, dă-mi cheia, am ajuns.

— Îl aruncăm în pat şi gata, fără mofturi!

— Crezi că tipul ăla o să ţină barul deschis pentru noi? Ne pierdem timpul aici cu beţivul ăsta şi barul o să se închidă.

— Atâta-i trebuie, poate-l închide, că l-am halit! mârâi Dickie în timp ce bâjbâia prin camera întunecoasă, l-am dat douăzeci de lire ca să ţină deschis nenorocitul ăla de bar, uite-aşa, numai pentru noi doi. Dacă îţi închipui că am de gând să închid un ochi până mâine, când mă văd în avionul ăla nenorocit al lor, te-nşeli! N-am chef să-mi taie beregata cine ştie ce damblagioaică de teroristă nenorocită! Hai, sus, beţivan împuţit, că acuma te ia mama dracului! Mişcă!

— Noapte bună, burduf de osânză! spuse rânjind şi celălalt. Şi duce-te-ar liliecii la dracu-n praznic!

Grăsanul în costum cu dungi îşi înălţă capul din pat şi-şi întoarse faţa spre uşă, urmărind sunetul paşilor celor doi, care se pierdeau pe hol. Se rostogoli greoi şi coborî din pat. Bâjbâind prin camera luminată doar de becurile palide de afară, din stradă, îşi scoase haina şi o atârnă grijuliu în dulapul din perete, netezindu-i atent cutele. Îşi scoase cravata, apoi dădu jos de pe el cămaşa murdară, pătată de whisky şi o aruncă la coşul de gunoi. Se duse în baie, deschise amândouă robinetele şi începu să se spele până la brâu, săpunindu-se bine şi fornăind mulţumit. Apoi se şterse, frecându-se zdravăn cu prosopul, luă o sticlă de colonie şi-şi dădu din belşug pe faţă şi pe gât, după care se întoarse în dormitor, la valiza care stătea aruncată într-un colţ deasupra bagajelor. O deschise, scoase din ea o cămaşă de mătase neagră şi o îmbrăcă iute. În timp ce îşi încheia nasturii şi îşi vâra cămaşa în pantaloni, se îndreptă spre fereastră, scoţând din buzunar o cutie de chibrituri. Aprinse un băţ şi cu flacăra lui făcu un semn în faţa ferestrei: trei cercuri luminoase. Aşteptă zece secunde, apoi se duse la lămpiţa de pe biroul aşezat lângă peretele din stânga şi o aprinse. Merse la uşă, o descuie şi se întoarse la pat, aranjă două perne şi se lăsă greoi pe ele, gemând mulţumit. Privi

la ceas şi aşteptă.

La uşă se auziră trei zgârieturi uşoare.

— Intră! spuse omul din pat.

În cameră se furişă un arab, care privi cu teamă în jurul lui. Era îmbrăcat în haine vechi şi cam roase dar foarte curate, iar pe cap avea o pânză albă, care se purta în ocazii speciale. Spuse pe un ton calm şi plin de respect:

— Aţi făcut semnul sfânt pentru noi, domnule şi iată-mă aici.

— Mulţumesc că ai venit, spuse englezul. Închide uşa şi vino încoace.

— Desigur, domnule.

Şi omul se apropie, păstrând însă o distanţă respectuoasă faţă de cel aşezat în pat.

— Ai adus?

— Da, domnule. Şi obiectul şi informaţia pe care mi-aţi cerut-o.

— Întâi să văd obiectul.

— Da.

Arabul se scotoci sub haine şi scoase la iveală un pistol mare, cu amortizor. Cu cealaltă mână scoase o cutie mică, cenuşie, în care se aflau douăzeci şi şapte de cartuşe. Se îndreptă spre pat şi întinse englezului arma.

— E încărcat cu nouă gloanţe, domnule. În total aveţi treizeci şi şase.

— Mulţumesc, spuse englezul cel gras.

Arabul îi înmână cu o plecăciune adâncă revolverul şi cutia cu cartuşe, îndreptându-se apoi din şale şi retrăgându-se respectuos.

— Şi acum să auzim informaţia.

— Da, domnule. Dar mai întâi ar trebui să vă spun că nu cu mult timp în urmă, femeia a fost condusă la palat.

— Ceee?!

Uluit, englezul sări din pat.

— Eşti sigur?

— Da, domnule. A luat-o o limuzină de-a palatului.

— Când?

— Acum vreun sfert de oră. Bineînţeles că am fost informat imediat. Cred că acum femeia este deja acolo.

— Dar ce-i cu *bătrânii,* cu negustorii?

Vocea grăsanului suna înăbuşit, încordat, ca şi cum ar fi făcut un efort supraomenesc pentru a se abţine.

— Boarfa aia a contactat pe careva din ei, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse arabul cu o voce tremurătoare de parcă i-ar fi fost frică să nu fie bătut. A băut o cafea cu un negustor pe nume Hajazzi, din Dakhil şi mai târziu s-a întâlnit, iar cu el în piaţa Sabat. Făcea nişte fotografii, urmărea pe cineva…

— Pe cine?

— Nu ştiu, domnule. Piaţa era foarte aglomerată şi am scăpat-o din ochi. N-am putut să mai dau de ea.

— La palat?… şopti omul de afaceri ca pentru sine, în timp ce se ridica. De n*ecrezut!*

— Aşa e, domnule. Dar fiţi încredinţat că informaţia mea este exactă, altfel n-aş fi spus-o unui personaj atât de important ca dumneavoastră… Adevărat vă spun, domnule, am să-i mulţumesc lui Allah, pentru că am întâlnit un adevărat discipol al lui Mahdi.

Englezul se uită fix la mesager.

— Da… Aşa ţi s-a spus, nu? întrebă el încet.

— Am avut onoarea să mi se destăinuie acest lucru, am avut privilegiul, pot să spun, faţă de fraţii mei…

— Cine mai ştie?

— Pe viaţa mea vă jur că nimeni, domnule! Ceea ce faceţi dumneavoastră este un lucru sacru, e o misiune sfântă care trebuie îndeplinită în taină. O să iau secretul cu mine în mormânt, nimeni nu va şti că sunteţi în Masqat!

— Adevărat ai grăit, prietene, nimeni nu va şti chestia asta, suspină grăsanul ridicând pistolul.

Se auziră două sunete înăbuşite, ca şi cum ar fi tuşit cineva. Arabul căzu şi se izbi de perete, cu hainele pline de sânge.

Barul american al hotelului era în întuneric, doar tuburile fluorescente de la tejghea luminau slab încăperea. Barmanul în şorţ moţăia într-un colţ al barului, trăgând din când în când cu coada ochiului, plictisit şi toropit de căldură, la cei doi inşi care şedeau în faţa ferestrei cu jaluzelele pe jumătate trase. *Englezii ăştia sunt proşti făcuţi grămadă,* îşi spunea barmanul. Nu că le-ar fi frică, doar au şi de ce, cu toată nebunia asta. Dar n-ar fi ei mai în siguranţă încuiaţi într-o cameră decât aici în bar? Dar de fapt, naiba mai ştie! Se răzgândi el dintr-o dată. Chiar el spusese directorului hotelului că cei doi au insistat să rămână în bar, iar directorul, neştiind ce aveau cei doi în bagaje sau dacă îi căuta cineva sau ştia de ei, a poruncit ca trei paznici să rămână în hol, lângă intrarea în bar. *Oricum,* îşi continuă barmanul gândurile,

căscând plictisit, englezii ăştia proşti or fi ei, dar sunt foarte generoşi şi deocamdată asta conta. Banii lor şi faptul că avea o armă, a lui proprie, acoperită cu un şervet, sub tejghea. Culmea ironiei, era o armă de fabricaţie israeliană pe care o cumpărase chiar el de la un evreu în port. Ha! Şmecherii ăştia de evrei sunt daţi naibii, se pricep să scoată banul şi din piatră seacă! Cu grozăvia asta din Masqat, au reuşit să vândă arme la jumătate din oraş...

— Dickie, ia uită-te niţel! şopti cel mai liniştit dintre cei doi, ridicând cu mâna dreaptă un colţ al jaluzelelor.

— Ce e, Jack? ...

Dickie înălţă capul, clipind des din ochi; aţipise, de fapt.

— Ăla nu-i beţivanul nostru, pe care l-am cărat sus adineauri?

— Cine? Unde? Extraordinar! Aşa e, ai dreptate!

Afară, pe strada întunecată şi pustie, grăsanul, treaz, agitat, mergând cu paşi repezi şi uitându-se mereu în spatele lui, scoase deodată o cutie de chibrituri şi scăpără de câteva ori, strivind nervos fiecare chibrit pe trotuar înainte de a-l aprinde pe următorul. Peste nici un minut o maşină neagră apăru pe stradă, opri brusc şi stinse farurile. Uluiţi, Dickie şi prietenul său văzură prin golurile de jaluzele cum beţivanul lor, mişcându-şi foarte agil trupul rotofei, ocolea botul maşinii ţinându-se nemaipomenit de sigur pe picioare. În timp ce se apropia de portieră, din maşină coborî un arab care purta pe cap acoperământul tradiţional, dar în rest era îmbrăcat cu un costum european. Imediat, grasul începu să spună ceva, tot îndesându-şi degetul arătător în pieptul celui din faţa sa. În cele din urmă, îşi răsuci trupul masiv şi făcu o mişcare bruscă din cap, arătând spre uşile hotelului. Arabul se întoarse şi se îndreptă spre trotuar, iar englezul scoase de la centură, fără să se ascundă, un pistol mare şi urcă grăbit în maşină.

— Doamne sfinte, ai văzut? strigă Dickie.

— Da. Şi-a schimbat hainele.

— Hainele? Ce vrei să spui cu nenorocitele alea de haine?

— Da. Nu prea se mai vede bine, dar un ochi ager se descurcă. Adio cămaşa albă şi costumul în dungi. Acum poartă cămaşă neagră, haina şi pantalonii sunt şi ei închişi la culoare şi sunt din lână de proastă calitate şi oricum, nu e ceva potrivit cu clima de-aici.

— Ce tot spui acolo?! exclamă Dickie. Eu mă referam la nenorocitul ăla de pistol.

— A, da! Prietene, tu eşti cu metalele, eu mă ocup de textile.

— Bătrâne, ce să-ţi spun, m-ai lăsat cu gura căscată! Doar am văzut amândoi un beţivan nenorocit pe care acum un sfert de oră a trebuit să-l cărăm sus în camera lui fiindcă nu se mai putea ţine pe picioare şi acum îl vedem alergând pe stradă, treaz şi proaspăt, dând tot felul de ordine şi fâţâindu-se cu nenorocita aia de armă în timp ce urcă într-o maşină care e clar că pe el îl aştepta... Şi tot ce observi tu sunt nenorocitele alea de haine de pe el!

— Ei bine, nu e numai asta, băiete! Bineînţeles că am văzut arma şi pe arabul ăla ciudat şi maşina aia şi tocmai aici e ciudăţenia: de ce tocmai hainele alea?

— Haide, lasă prostiile! Şi poate că e o ciudăţenie... Poate nu ăsta e cuvântul...

— Mai încearcă, Jack!...

— Bine... Grăsanu ăla o fi fost el beat mort, dar era băgat la ţoale a-ntâia: costum de cea mai a dracului stofa, cămaşă Ange*lo de* la Est *Bond, cra*vată Harr*ods, pan*tofi Bene*dictine, pie*le italienească, nu orice ştifturi. Era încliftat la patru ace, ca orice om de afaceri plin de bişţari.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Dickie exasperat.

— Păi uită-te şi tu, acuma era îmbrăcat cu nişte jafuri de haine care şedeau pe el ca puse cu furca şi care oricum nu merg pe căldura de aici. Şi mai ales în nici un caz nu sunt pentru mic dejun la Ascot. Şi dacă mă gândesc bine, nu există fabrică de textile în Manchester pe care să n-o cunosc ca pe propriile mele buzunare, iar de o fabrică *Twillingame* sau *Burlingame* n-am auzit, îţi spun eu.

— Nu mă-nnebuni!

— Îţi spun eu că aşa e, ascultă-mă pe mine!

— Aici o chestie al dracului de nenorocită, nu ţi se pare?

— Ba mi se pare. Şi mi se mai pare că nu mai e cazul să luăm avionul în dimineaţa asta.

— Doamne, de ce?

— Cred că ar trebui să mergem la ambasada engleză, să-i trezim şi să le spunem şi lor toată povestea.

— Cum?! Adică ce treabă are aici nenorocita lor de ambasadă...

— Dickie, ce-ai zice dacă grăsanul nostru era îmbrăcat aşa, ca un prăpădit, tocmai pentru că se ducea să lichideze pe careva?

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Jurnalul continua.

Ultimul raport este încurcat şi, cum n-am reuşit să pătrund în codurile de la Langley, nici măcar nu ştiu dacă datele au fost salvate sau nu. Subiectul a reuşit să contacteze pe cineva. Umbra vorbeşte de o opţiune de mare risc care – culmea! – a fost inevitabilă dar foarte periculoasă.

Ce face şi cum? Care îi sunt metodele şi cine sunt contactele subiectului nostru? Am nevoie de date mai precise! Dacă supravieţuieşte, voi avea nevoie de orice amănunt, pentru că amănuntele dau credibilitate unei acţiuni ieşite din comun şi acţiunea aceasta îl va proiecta pe subiectul nostru în conştiinţa unei naţiuni.

Dar va supravieţui el oare sau va rămâne doar un nume într-un dosar plin cu fapte ţinute în umbră? Nu pot să ştiu ce va fi, pot doar să-mi dau seama ce potenţial are, deşi dacă va muri, nu va mai avea nici o importanţă. Atunci toată munca mea va fi zadarnică.

Capitolul 8

Cei patru terorişti din duba poliţiei, care se zgâlţâia în toate părţile, aveau cătuşe la mâini; doi şedeau pe partea dreaptă, iar ceilalţi doi erau aşezaţi pe bancheta din faţa lor. Kendrick stătea lângă fanaticul cu ochi sălbatici, a cărui buză de iepure nu lăsa să se înţeleagă prea clar ce spunea. Azra stătea în diagonală faţă de insul furios, cu aer de sergent, care îl provocase pe Evan. Lângă uşa de oţel a dubei stătea un gardian care încerca să-şi menţină echilibrul ţinându-se de o bară metalică, montată deasupra lui. În mâna dreaptă avea o mitralieră MAC-1. O singură rafală şi din cei patru n-ar mai fi rămas decât nişte cadavre şiroind de sânge. Gardianul avea la centură un inel de chei de descuiat cătuşele, aşa cum fusese în plan. Timpul era foarte preţios şi cursa se desfăşura contra cronometru. Minutele deveneau ore şi orele deveneau zile.

— Nu eşti normal, precis că fi s-a mai spus asta, nu?

— Doctore, nu avem altă şansă. Omul ăla este chiar Azra!

— Nu-i adevărat! Azra are barbă şi părul lung! Doar l-am văzut cu toţii la televizor...

— Şi-a ras barba şi şi-a tuns părul.

— Bine, atunci te întreb: eşti Amal Bahrudi?

— Da, acum sunt.

— Nu, nu eşti! Sau cum eşti tu Bahrudi, aşa e el Azra! Omul ăsta a fost adus aici în lagăr acum cinci ore, dintr-un bazar din Waljat. E un beţiv nenorocit, un fanfaron, un măscărici aiurit. Prietenul lui, un fecior de căţea şi-a tăiat ca un fanatic beregata cu cuţitul unui poliţist!

— Dar am fost acolo, Faisal. E Azra, fratele de sânge al femeii aceleia, Zaya Yatim.

— Pentru că aşa spune el?

— Nu. Pentru că am vorbit cu el, l-am ascultat cu atenţie. Războiul sfânt pe care-l duce el nu este împotriva lui Allah, Hristos sau Abraham. Este pentru supravieţuire etnică.

— E o nebunie! Toţi sunt nişte nebuni!

— Ce-a spus Ahmat?

— Să fac cum spui tu, dar trebuie să aştepţi până vine poliţia specială, oamenii în care are el încredere. Sunt doi.

— Tweedledum şi Tweedledee?... Sunt cei care au fost cu

mine din bazar până la Al Kabir?

— Da, sunt oamenii lui. Unul va conduce duba poliţiei şi unul va fi gardianul dinăuntru.

— O soluţie bună. Deci joc cum îmi cântă Ahmat.

— Sunteţi nedrept, domnule Kendrick.

— Dar, oricum, am încredere în el. Iată numele celorlalţi doi pe care îi luăm în dubă pentru transferul la o altă unitate.

— Cine sunt?

— Unul din ei este un fanatic, ar omorî-o şi pe maică-sa, iar celălalt este mâna dreaptă a lui Azra. Face tot ce-i zice el. Dacă îi luăm pe ăştia doi, nu mai rămâne în lagăr nimeni care să-i instige.

— Nu înţeleg.

— Ceilalţi sunt vulnerabili, doctore. Habar n-au de nimic, merg ca oile. Eu zic să luaţi doi sau trei din ei la anumite intervale de timp, să-i închideţi în celule separate, să vă faceţi că-i împuşcaţi şi să vedeţi ce repede le trece la toţi cheful de lupta sfântă.

— Te arunci în gura lupului, shaikh *Kendrick. Te arunci cu capul înainte într-o lume despre care nu ştii nimic.*

— De asta şi sunt aici, doctore. Ca să învăţ. Tocmai pentru că nu ştiu nimic...

Semnalul! Gardianul de lângă uşa dubei coborî braţul stâng, scuturându-şi-l, ca omul căruia i-a înţepenit umărul din cauza poziţiei incomode, apoi imediat se prinse din nou de bară. Peste un minut avea să repete aceeaşi mişcare şi atunci va fi momentul pentru Evan să acţioneze. Mişcările fuseseră analizate în laboratorul din lagăr: atacul trebuia să fie rapid şi simplu, iar reacţia gardianului era foarte importantă pentru succesul acţiunii. După douăzeci şi două de secunde, gardianul îşi va lăsa din nou mâna în jos, să şi-o scuture, ca şi cum i-ar fi amorţit...

Kendrick sări de pe banchetă, aruncându-se cu toată greutatea asupra gardianului, care se lovi atât de tare cu capul de uşă încât aproape că leşină.

— Repede! ordonă Evan, întorcându-se spre Azra. Pune mâna, ajută-mă! Ia-i cheile!

Palestinianul sări imediat, urmat de *sergent.* Împreună reuşiră să smulgă automatul din mâinile gardianului şi să-l arunce cât mai departe, apoi smulseră cheile.

— Să-l omorâm! strigă băieţandrul cu buză de iepure, înşfăcând arma şi clătinându-se din cauza zdruncinăturilor dubei.

Şi îndreptă arma spre capul gardianului, pregătindu-se să tragă.

— Opreşte-l! ordonă Azra.

— Vită încălţată ce eşti! strigă *sergentul* către fanatic, smulgându-i arma. Şoferul o să audă împuşcăturile!

— Dar este duşmanul nostru în războiul sfânt!

— Când îţi spun eu că eşti tâmpit! El e singura noastră cale de a ieşi de-aici, idiotule! spuse Azra, desfăcând cătuşele lui Evan şi dându-i cheile pentru ca acesta să i le desfacă pe ale lui.

Kendrick i le desfăcu, apoi se întorsese spre *sergent.*

— Mă cheamă Yosef, spuse acesta. Este un nume evreiesc, mama mea era evreică, dar noi nu suntem evrei din Israel. Eşti un om curajos, Amal Bahrudi.

— Nu-mi plac execuţiile în deşert, spuse Evan, aruncând cătuşele pe podea şi întorcându-se spre tânărul care voia să-l ucidă pe gardian. Nici nu ştiu dacă să te eliberez sau nu. Eşti periculos!

— De ce zici aşa? ţipă fanaticul, lăsând să i se scurgă un fir de salivă pe la colţul gurii. Pentru că vreau să ucid pentru războiul sfânt, să mor pentru cauza noastră sfântă?

— Nu, tinere, pentru că s-ar putea să ne ucizi chiar pe noi, iar noi valorăm mai mult decât tine!

— Amal! strigă Azra, apucându-l de braţ ca să se sprijine, dar şi ca să-i atragă atenţia. Sunt de acord cu tine că e idiot, dar e o situaţie specială. Nişte imigranţi evrei au pus o bombă şi i-au distrus casa, familia, ba şi prăvălia lui taică-său. Bătrânul a murit sfârtecat şi comisia israeliană care se ocupa de orfani a vândut amândouă proprietăţile unor imigranţi evrei, pe un preţ de nimic.

Azra îşi coborî vocea şi îi spuse lui Evan la ureche:

— Yosef şi cu mine o să-l ţinem sub supraveghere. Eliberează-l!

— Cum spui tu, poetule, răspunse Evan pe un ton voit grosolan, descuind în silă cătuşele tânărului fanatic.

— De ce ai pomenit de execuţii în deşert? Chiar te-ai gândit la aşa ceva?

— Păi, drumul de sub noi e numai cu nisip, tu nu simţi? spuse Kendrick, ştiind traseul pe care mergeau. Noi dispărem, arşi sau îngropaţi şi nimeni nu mai ştie de urma noastră.

— De ce noi? insistă *sergentul.*

— Din punctul meu de vedere, pot să-ţi explic mai bine decât ai putea tu: ei nu mă cunosc, aşa că ce-i costă să mă ucidă? Cu

atât mai mult dacă aş fi periculos sau important, fiindcă atunci şi pericolul şi identitatea mea ar fi astfel îngropate o dată cu mine.

Făcu o pauză şi clătină din cap.

— Gândiţi-vă puţin! spuse el. Poate asta e cauza pentru care îi transferă pe Yosef şi pe băiat: erau prizonierii care aveau gura cea mai mare şi probabil că şi vocile lor au fost mai uşor de identificat.

— Şi eu? întrebă Azra, uitându-se atent la Kendrick.

— Cred că poţi să răspunzi la întrebare şi fără ajutorul meu, replică Evan, privindu-l pe palestinian drept în ochi, cu un fel de dispreţ. Am încercat să mă despart de tine, când au venit gardienii după mine la toaletă, dar tu nici măcar nu ţi-ai dat seama de asta.

— Vrei să spui că ne-au văzut împreună?

— Bravo, uite că studentul mai trece un examen... Nu numai că ne-au văzut împreună, dar noi doi formăm un grup izolat de ceilalţi. Tu şi *con*f*erinţa* ta minunată, deşteptule!

— Duba încetineşte! strigă Yosef, în timp ce vehiculul intra într-o curbă.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Evan. Acum! Dacă se îndreaptă spre vale, acolo s-ar putea să fie soldaţi. Repede! Nu trebuie să ajungem jos, în vale!

— Uşa! ţipă îngrozit Azra. Să nu fie încuiată pe dinafară!

— Habar n-am! minţi Kendrick, urmând scenariul pus la punct în laboratorul lagărului.

Ştia că drugii fuseseră scoşi dinainte şi nu mai blocau uşa.

— N-am mai fost niciodată luat prizonier în ţara asta, dar n-are importanţă. Uşa e din aliaj de oţel. Dacă ne aruncăm toţi patru în ea, o smulgem. În centru, acolo trebuie să lovim, acolo e mai slabă.

Evan îl apucă pe tânăr şi-l trase înspre stânga lui.

— E-n regulă, sălbaticule! Să te văd cum te arunci în uşa aia, loveşte-o ca şi cum ar fi Zidul Plângerii din Ierusalim! Acuma! Toţi patru!

— Stai! strigă Azra, sprijinindu-se de peretele dubei. Mitraliera! exclamă el, ridicând de pe podea MAC-ul şi rezemându-şi-l de umăr, cu ţeava în jos. E-n regulă? spuse el, alăturându-se celorlalţi.

— Acum! strigă Kendrick.

Cei patru prizonieri se năpustiră spre centrul uşii în timp ce duba se clătina ieşind din curbă şi urma şoseaua în jos, pe deal.

Uşa cedă puţin, se vedea deja, printr-o despărţitură, lumina lunii.

— Încă o dată! ţipă Yosef.

— Nu uitaţi! le spuse poruncitor cel care fusese deja acceptat ca Amal Bahrudi. Dacă reuşim s-o doborâm, îndoiţi-vă picioarele şi faceţi-vă ghem când loviţi pământul. N-avem nevoie de răniţi!

Se năpustiră din nou spre uşă. În sfârşit aceasta se desfăcu şi zburâ cât colo, atât de neaşteptat încât cei patru oameni căzură pe drumul întortocheat ce ducea la vale, în deşert. Înăuntrul dubei, gardianul se rostogoli pe podea, cu faţă plină de sudoare, îngrozit de moartea care trecuse pe lângă el. Se târî pe genunchi şi bătu de mai multe ori în geamul care-l despărţea de şofer. Se auzi o lovitură înăbuşită de răspuns. Misiunea lor era pe jumătate îndeplinită.

Evadaţii o luară la fugă, coborând în goană dealul şi luptându-se să-şi recapete echilibrul, ca după o căzătură puternică. Azra şi Yosef se ridicaseră primii, bălăbănindu-şi gâturile şi capetele, apoi se cercetaseră iute, ca să vadă dacă nu erau răniţi. Kendrick venea rostogolindu-se după ei, simţind în umăr o arsură puternică.

Se ridică greu, cu picioarele tremurându-i şi cu mâinile zgâriate şi îşi dădu seama ce bine îi prindea acum călăritul în munţi. Fusese un antrenament care în încercarea asta se dovedea mai mult decât folositor, în schimb palestinianul cu buză de iepure se rănise; gemea, întins pe pământul uscat, fără nici un fir de, iarbă şi încerca din răsputeri să se ridice, fără să reuşească. Yosef alergă înapoi spre el şi, în timp ce Evan şi Azra scrutau valea care se întindea jos, la picioarele lor, spuse grav, parcă rostind o sentinţă:

— Puştiul şi-a rupt piciorul.

— Ucideţi-mă! ţipă printre gemete tânărul. Eu merg la Allah şi voi puteţi să continuaţi lupta!

— Of, mai taci o dată, deşteptule! strigă Azra, strângând mitraliera în mâini şi îndreptându-se spre el împreună cu Evan. Pofta asta a ta de-a muri a început să mă plictisească. Dacă mai ţipi mult, ne dai de gol şi atunci mergem cu toţii la Allah, nu numai tu. Rupe nişte fâşii din cămaşa lui, Yosef. Leagă-i mâinile şi picioarele şi aşează-l în drum. Duba are să vină înapoi imediat ce ajunge jos, la închisoare, când or să vadă deştepţii ăia ce s-a întâmplat. Îl găsesc ei.

— Adică să mă predaţi duşmanilor? ţipă îngrozit tânărul.

— Gata cu tâmpeniile! replică Azra furios, atârnându-şi

mitraliera de umăr. Au să te ducă la un spital unde să te îngrijească. Copiii nu sunt executaţi, se aruncă în ei cu bombe şi rachete, dar de executat nu-i execută...

— N-o să spun nimic!

— Foarte bine, mai ales că nici nu ştii nimic, spuse Azra. Leagă-i piciorul, Yosef. Cât mai strâns.

Azra se apleacă apoi deasupra tânărului şi îi spuse:

— Sunt şi alte căi de a lupta, mult mai bune. Mai bine să lupţi decât să mori ca un prost. Lasă-l pe duşman să te vindece, ca tu să poţi lupta din nou... şi apoi să te întorci la noi, prietene. Avem nevoie de tine, chiar aşa căpos cum eşti. Hai, Yosef, dă-i zor!

În timp ce bătrânul *sergent* îndeplinea ordinele, Azra şi Kendrick se întoarseră la drumul cioplit în stâncă. Jos, în depărtare, începeau nisipurile albe, întinzându-se nesfârşite în lumina lunii, ca o podea de alabastru sub cerul întunecat. În zare se putea vedea o lumină galbenă pâlpâind pe fondul alb nisipului. Era un foc în deşert, o întâlnire inclusă şi ea în planul *evadării.* Era prea departe pentru ca figurile oamenilor să se poată distinge, dar erau probabil soldaţi şi poliţişti. Nu erau, totuşi cei care trebuiau să-i execute, aşa cum îşi închipuiau tovarăşii lui Antal.

— Tu eşti mai învăţat cu locurile astea decât mine, spuse Kendrick. Cât crezi că ar mai fi până în tabără?

— Zece kilometri, poate doisprezece, nu mai mult. Drumul se face drept, nu mai şerpuieşte. Au să ajungă repede.

— Atunci să mergem!

Kendrick se întoarse, uitându-se la Yosef cum îl căra pe puşti spre şosea. Se îndreptă spre ei.

Dar Azra nu se mişca.

— Unde mergem, Amal Bahrudi? Unde ar trebui să mergem?

Evan îşi întoarse brusc capul înapoi.

— *Unde*? repetă el pe un ton dispreţuitor. Deocamdată oriunde, numai aici să nu rămânem. În curând se va lumina, din câte îmi dau eu seama şi o să ne trezim cu stoluri întregi de elicoptere venite după noi. În oraş ne putem pierde urma, dar aici n-avem scăpare.

— Atunci ce facem? Unde mergem?

Kendrick nu-l vedea prea clar în lumina lunii, dar simţea în vocea lui Azra îngrijorarea. De fapt, pentru el era un test.

— Trebuie să-i înştiinţăm pe cei din ambasadă. Pe sora ta, Yatim şi pe Ahbyahd. Să oprim scurgerea de informaţii prin

fotografii şi să-i omorâm pe trădători.

— Şi cum facem asta? Cum îi înştiinţăm pe cei din ambasadă? Şefii tăi ţi-au spus cum s-o faci, Amal Bahrudi?

Evan era pregătit pentru întrebarea asta.

— Sincer să fiu, nu erau prea siguri care ar putea fi canalul de informaţii, fiindcă s-au gândit că sunteţi destul de prevăzători ca să-l schimbaţi zilnic. Trebuia să transmit un bilet conducătorilor tăi tocmai prin acest *canal de informaţii,* oricare ar fi el.

— Multe bilete care trec înăuntru, în ambasadă, pot fi nişte capcane. De ce pe al tău l-ar lua de bun?

Kendrick nu răspunse imediat. Când se hotărî în sfârşit să vorbească, vocea îi era calmă, încărcată de înţelesuri.

— Pentru că ar fi semnat de Mahdi.

Azra făcu ochii mari. Clătină încet din cap şi ridică mâna.

— *Cine*? întrebă el.

— Plicul a fost sigilat cu ceară şi am primit ordin expres să nu-l desfac. Mi s-a părut jignitor pentru mine, dar chiar şi eu trebuie să respect ordinele de la cei care plătesc pentru teroare… înţelegi, nu?

— Adică de la cei care ne dau bani ca să facem ce facem, vrei să spui…

— Dacă e vreun cod, o parolă care să autentifice biletul, chestia asta este oricum ştiută de cei din consiliul vostru, sau măcar de unul din voi, dacă nu de toţi.

— Dă-mi plicul, spuse Azra.

— Of, idiotule! strigă Kendrick, exasperat. Când am văzut poliţia apropiindu-se de mine, în piaţa Al Kabir, l-am rupt în bucăţele şi le-am răspândit în toate părţile. Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

Palestinianul stătea nemişcat.

— Cred că ai dreptate, răspunse el. Oricum, nu avem nevoie de bilet. O să fac în aşa fel încât să pătrundem amândoi în ambasadă. Canalul de informaţii, cum îi spui tu, funcţionează bine – şi înăuntru şi în afară.

— Da, aşa straşnic funcţionează că fotografiile au ieşit uite-aşa pe sub nasurile oamenilor voştri. Trimite-i vorbă surorii tale să-i schimbe pe toţi şi să înceapă imediat să caute aparatul de fotografiat. După ce-l găseşte, să-l omoare pe proprietar şi pe toţi care par să fie prietenii lui. Să-i lichideze pe toţi.

— Pentru o simplă bănuială? Sau pentru că găseşte un aparat de fotografiat? protestă Azra. Tu nu-ţi dai seama că riscăm să

pierdem vieţi nevinovate, luptători valoroşi?... Acuma cine-i tâmpit?

— Hai să nu fim ipocriţi, râse crud Amal Bahrudi. Când e vorba de duşman, nu umblăm cu sentimentalisme. Nu ucidem *luptători valoroşi,* ucidem oameni nevinovaţi pentru ca lumea să ne asculte, lumea asta surdă şi oarbă la lupta noastră pentru supravieţuire.

— Pe Allah, acum *tu* eşti surd şi orb! îi strigă Azra. Te iei după presa occidentală şi asta e cel mai mare pericol! Din cele unsprezece cadavre, patru erau ale unor oameni deja morţi când ai noştri pătrunseseră înăuntru, erau şi două femei printre morţi, una se sinucisese, era isterică, îi fusese frică să n-o violăm, cealaltă, o femeie foarte grasă, se aruncase asupra lui Nassir şi imbecilul a ciuruit-o, nici măcar n-a stat pe gânduri dacă să tragă sau nu. Ceilalţi erau doi bătrâni, infirmi amândoi şi au făcut atac de cord. Asta nu ne absolvă de faptul că ucidem oameni nevinovaţi, dar cei patru n-au murit din cauza noastră. Zaya a povestit apoi totul dar nimeni nu ne crede. Şi nici nu vor să ne creadă!

— Bine şi aşa, ca chestie, ceilalţi şapte... Cum rămâne cu ei? Cum au murit?

— Au fost condamnaţi la moarte de consiliul nostru şi pe bună dreptate. Erau agenţi secreţi care făceau parte din reţelele din Golf şi din Vest, unii erau membri ai faimosului Birou de operaţiuni american. Erau printre ei chiar şi doi arabi care-şi vânduseră sufletele şi aşa ne-au pângărit şi pe noi. I-au plătit evreii şi marionetele lor, americanii, feciorii de căţea. Şi meritau din plin să moară, fiindcă voiau să ne vadă ei pe noi murind ca nişte câini, când de fapt noi nu facem rău nimănui, vrem doar să trăim pe pământurile noastre!

— Destul, poetule! îl întrerupse Kendrick, privindu-i pe Yosef şi pe tânărul terorist care tânjea după îmbrăţişarea lui Allah. Nu e timp acum pentru tiradele tale, trebuie s-o ştergem repede de aici.

— Şi să ajungem în ambasadă, fu de acord Azra. Folosind... *canalul de informaţii.*

Kendrick veni foarte aproape de palestinian.

— La ambasadă, spuse el. Şi doar la poartă. Ajunşi acolo, trimiţi surorii tale mesajul, prin viu grai, nu în scris. Cu asta, misiunea mea se termină şi a ta la fel. Adică a ta, măcar pentru o zi sau două.

— Cum adică? întrebă uimit Azra.

— Instrucţiunile mele sunt să aduc pe unul din voi în Bahrein cât mai curând posibil şi acela vei fi tu. Eu am fost capturat şi am evadat, deci nu mai pot să risc. În orice caz, nu acum. Şi nici nu mai pot să aştept!

— În Bahrein?

— Da. La Mahdi. Va fi doar pentru câteva ore, dar e urgent. Are noi ordine pentru tine şi nu are încredere decât în membrii consiliului. Iar tu eşti membru şi suntem amândoi liberi, deci…

— Dar aeroportul e păzit, spuse Azra. Sunt patrule şi câini peste tot. Nimeni nu poate intra sau ieşi decât după ce e interogat. Şi la fel şi pe docuri. Fiecare vapor e perchiziţionat şi dacă nu se supune ordinului, pun tunurile pe el.

— Nici una din măsurile astea nu i-a oprit pe oamenii noştri să folosească acel *canal de informaţii,* oricare ar fi el. Am văzut *rezultatul* în Berlin, cu ochii mei.

— Dar chiar tu ai spus că e urgent! Şi pentru *canalul de informaţii* ne trebuie o zi sau două ca să-l punem la punct.

— De ce aşa mult?

— Mergem spre sud numai în timpul nopţii şi purtăm uniformele trupelor de la graniţa cu Yemenul. Apoi ne întâlnim cu bărci de încărcătură maximă, care vin din Bahrein.

Normal. *Deci avusese dreptate,* se gândea Evan. *Coasta din sud, până la Ra’s al Hadd şi dincolo de Strâmtoarea Masirah, era un teritoriu deschis, format din ţărmuri stâncoase şi neospitaliere, un loc ideal pentru hoţi şi contrabandişti şi mai ales pentru terorişti. Şi ce altă protecţie mai bună putea fi dacă nu uniformele grănicerilor, acei soldaţi special aleşi pentru patriotismul dar şi pentru brutalitatea lor, care o egala pe cea a teroriştilor?*

— Aşa e foarte bine, spuse Kendrick, pe un ton profesional. Dar cum reuşiţi să obţineţi uniformele? Din câte ştiu, sunt deosebite, cu cizme speciale pentru deşert…

— Le-am confecţionat noi, spuse Azra, privind în jos spre vale. În Bahrain, nu aici. Ştim numărul exact al uniformelor şi sunt păstrate sub cheie… Trebuie să plecăm. Duba trebuie să ajungă în tabără în mai puţin de două minute. Mai vorbim pe drum. Acuma hai!

Yosef îl aşezase pe rănit de-a curmezişul drumului; încercase să-l liniştească şi îi dădea ultimele instrucţiuni. Azra şi Kendrick se apropiară.

— Pe drum ne putem deplasa mai uşor, spuse el. Hai, grăbiţi-vă.

Îi spuseră cuvinte de încurajare tânărului, apoi cei trei evadaţi alergară spre râpă, câţiva metri mai jos de şosea. Pe pământul arid erau tufişuri şi copaci pitici, care tremurau în adierea umedă ce venea dinspre mare. În schimb, căldura deşertului nu-i lăsa să crească prea mult. Atâta cât se putea vedea în lumina lunii, drumul era destul de drept. Gâfâind, Yosef spuse:

— La trei sau patru kilometri spre nord sunt nişte copaci, acolo ne putem ascunde mai bine.

— Eşti sigur? întrebă Kendrick, neplăcut surprins, fiindcă fusese sigur că în afară de el nu mai ştia nimeni de pâlcul acela.

— Poate nu chiar pe drumul ăsta, deşi... prea multe drumuri nu sunt pe aici, răspunse serg*entul. Şi* oricum sunt toate la fel, continuă el. Dinspre nisipuri spre Golf, relieful se schimbă. Totul este mai verde şi sunt şi nişte deluşoare. Te trezeşti deodată în Masqat, aproape fără să-ţi dai seama.

— Yosef a făcut parte din trupa de cercetaşi comandată de Ahbyahd, îi explică Azra. Au venit aici cu cinci zile înainte de a ocupa ambasada americană.

— Înţeleg. Şi mai înţeleg că nici Pădurea Neagră nu ne mai poate ajuta când se luminează de ziuă, iar Omanul nu este nici pe departe Schwarzwald. Au să năpădească patrule de poliţie şi elicoptere care să întoarcă pe dos şi pe faţă fiecare metru pătrat. Pentru noi nu e alt loc unde să ne putem ascunde în afară de Masqat.

Evan se întoarse spre Azra:

— Ai cu siguranţă destule contacte în oraş.

— Da, multe.

— Adică?

— Zece, poate douăzeci... Câţiva sunt chiar oameni suspuşi. Ăştia pot să iasă şi intre în ţară fără probleme.

— Cheamă-i în Masqat şi du-mă la ei. Voi alege unul.

— *Tu* vei alege?

— Tot ce vreau eu este un om, dar să fie omul potrivit pentru planurile mele. Va duce un mesaj pentru mine, iar tu trebuie să fii în Bahrein peste trei ore.

— La Mahdi?

— Da.

— Dar ai spus... adică aşa ai lăsat să se înţeleagă... că nici tu nu ştii cine e Mahdi.

— Aşa e.

— Şi-atunci cum ştii să ajungi la el?

— Nu ştiu, spuse Evan simţind deodată un fior în inimă. O altă insultă la adresa mea, pentru că nu mi s-a spus, dar e de înţeles. Operaţiunile pe care le conduc eu sunt în Europa, nu aici. Pur şi simplu am presupus că ştii tu cum ajungi la el, în Bahrain.

— Poate că scria în biletul pe care l-ai distrus în piaţa Al Kabir, poate era un cod…

— Oricând se pot ivi situaţii în care să fie necesară procedura de urgenţă, îl întrerupse Evan, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Da, aşa e, spuse Azra gânditor. Dar nici una care să-l implice direct pe Mahdi. Probabil că ştii, puţini îi rostesc numele şi o fac numai în şoaptă.

— Tocmai asta e, că nu ştiu. Ţi-am mai spus doar, eu nu acţionez în zona asta. Pentru motivul ăsta am şi fost ales… E clar, nu?

— Da, e clar, fu de acord Azra. Eşti departe de baza ta, eşti mesagerul necunoscut.

— Nu cred! zise Kendrick. Primiţi în fiecare zi instrucţiuni, nu-i aşa?

— Da, primim. Dar şi eu, ca şi tine, sunt doar un mesager, spuse Azra aruncându-i o privire scurtă lui Kendrick.

— Cum?!

— Sunt membru al consiliului. Sunt tânăr şi puternic şi nu sunt femeie. Dar nu sunt în nici un caz un conducător, din cauza vârstei pe care o am. Nassir, sora mea Zaya şi Abyahd, ei au fost numiţi conducătorii consiliului. Până la moartea lui Nassir, toţi trei şi-au împărţit responsabilităţile. Când au venit instrucţiunile, sigilate, eu le-am transmis mai departe fără să rup sigiliile. Doar Zaya şi Abyahd ştiu cum să ajungă la Mahdi, nu personal, bineînţeles, dar printr-o serie de alte legături care duc le el.

— Poţi să iei legătura prin radio cu sora ta, pe o frecvenţă care să nu poată fi interceptată? Sau ai o linie telefonică directă cu ea? Ţi-ar putea da informaţia de care am nevoie.

— Imposibil. Aparatele duşmanilor noştri sunt prea bune. Nu transmitem prin telefon sau radio nimic care să nu poată fi spus şi în public.

— Dar oamenii tăi din Masqat? strigă grăbit Evan, simţind broboane de sudoare pe frunte. Ei n-ar putea să ajungă înăuntru şi să-mi aducă informaţia?

— Referitoare la Mahdi? Zaya l-ar executa pe cel care doar ar încerca să afle.

— Dar trebuie să aflăm! Trebuie să te duc în Bahrain, la *el,* până deseară şi nu am de gând să risipesc banii din fondurile europene din cauza unei greşeli pentru care eu n-am nici o vină!

— Există o singură soluţie, spuse Azra. Cea de care ţi-am mai vorbit. Intrăm chiar noi în ambasadă.

— Dar nu mai avem timp pentru asemenea planuri complicate! insistă Kendrick disperat. Eu cunosc Bahrainul. O să aleg un loc şi chemăm pe unul din oamenii tăi aici, ca să-i transmită surorii tale mesajul. Ea sau Abyahd au să găsească o cale pentru a ajunge la unul din oamenii de legătură ai lui Mahdi. Bineînţeles, nici unul din noi nu va fi pomenit, ei au să spună doar că a apărut o urgenţă. Asta e, o urgenţă. Or să-şi dea ei seama despre ce-i vorba! O să stabilească unde să ne întâlnim. Pe stradă, într-o moschee, la unul din stâlpii porticului de la aeroport... O să vină cineva! Trebuie să vină!

Tânărul terorist privea în tăcere faţa omului pe care îl credea un fanatic al aceleiaşi lupte duse de toţi palestinienii, în Asia şi în Europa. După câteva clipe spuse:

— Bahrudi, tu ai putea să-ţi permiţi să fii atât de indisciplinat faţă de sursele tale financiare? Acolo, în Berlin? Băncile în care sunt banii noştri, băncile din Moscova, Bulgaria, Zagreb, ar putea fi contactate chiar aşa uşor?

— În caz de urgenţă, ar înţelege.

— Dacă ai ajunge să provoci o asemenea urgenţă, superiorii tăi ţi-ar tăia pur şi simplu beregata şi în locul tău ar veni altul!

— Azra, ai grijă de sursele tale şi eu de-ale mele!

— Da, o să am eu grijă de sursele mele. Chiar acum! Mergem la ambasadă.

Vântul care adia dinspre golful din Oman mişca, iarba şi copacii pitici, dar nu a putut să înăbuşe două sunete de sirenă, care se auzeau dinspre vale. *Era semnalul: ascundeţi-vă.* Şi Kendrick îl aştepta!

— Fugiţi! strigă Yosef apucându-l pe Azra de umăr şi împingându-l. Fugiţi, fraţii mei, aşa cum n-aţi mai fugit niciodată!

— Spre ambasadă! strigă Azra.

Încă nu începuse să se lumineze de ziuă. Pentru Evan Kendrick, congressman de Colorado, coşmarul vieţii sale de-abia începea.

Capitolul 9

Khalehla îşi încorda vederea în întuneric, să nu scape nimic. Privirea îi fu atrasă deodată de oglinda retrovizoare, era ceva acolo, alb şi negru, ceva ciudat. Şi apoi apăru. Departe, pe deal, doar o umbră care se mişca în depărtare. Făcea o curbă pe drumul care ducea spre vale, acolo unde începeau nisipurile de la Jabal Sham, locul hotărât pentru *evadare.* Era un singur dram de acces spre vale şi trebuia să conducă cu grijă ca să nu fie văzută, pentru a-i putea urmări pe Evan Kendrick şi pe ceilalţi *evadaţi.* Dar acum nu mai putea continua aşa.

— Oh, Doamne, nu se poate să mă surprindă! Îi vor ucide pe toţi ostaticii din ambasadă. Ce-am făcut? Trebuie să scap, să plec de-aici!

Khalehla trase brusc de volan. Maşina se răsuci pe pământul nisipos, hurducăind pe hârtoapele dramului şi porni exact în direcţia din care venise. Apăsă pe accelerator până la fund şi trecu pe lângă maşina care o urmărea, cu faza lungă aprinsă. Timp de o fracţiune de secundă putu să vadă lângă şofer un individ care încerca fără succes să se ascundă. Khalehla era uluită, nu-i venea a crede, dar văzuse cu propriii ei ochi. Era Tony! Caraghiosul, bâlbâitul, şleampătul, grăsanul Anthony Mac Donald! Un neisprăvit care mai rău încurca lucrurile la firma unde lucra şi de unde nu era dat afară fiindcă era ginerele patronului. Iar acum fusese trimis la Cairo pentru că acolo nu prea avea ce greşi. Un reprezentant doar de formă al companiei, care nu făcea decât să participe la petreceri cu soţia lui. De fiecare dată erau amândoi la fel de plicticoşi şi trăgeau la măsea până se îmbătau turtă. Era ca şi cum compania ar fi scris deja pe frunţile lor: *Accesul în Anglia permis numai pentru înmormântări. Obligatoriu bilete dus-întors.* Ce ingenios! Grăsanul, beţivanul, nătăfleţul de Tony, care nu-şi putea stăpâni niciodată poftele! Ce altă acoperire mai ingenioasă i s-ar fi putut găsi unuia ca el decât rolul acesta de terchea-berchea? Khalehla vedea acum limpede că fusese un rol care-i acoperea adevărata identitate. Străduindu-se să-şi creeze propria ei acoperire, l-a forţat pe Tony să şi-o dezvăluie pe a lui.

Încearcă să-şi aducă aminte felul în care el o atrăsese în cursă, dar totul îi era confuz, pentru că pe atunci nu avusese nici cea

mai mică bănuială în privinţa lui şi nu se gândise să înregistreze amănuntele. Şi nici n-ar fi avut de ce să-l suspecteze pe Tony, pe grăsanul, pe neajutoratul, pe plângăreţul de Tony, căruia îi era o frică grozavă să călătorească singur în Oman. Se plângea mereu, tremurând ca o piftie, că firma lui avea afaceri în Masqat şi era îngrozit că tocmai pe el îl aleseseră să le rezolve. Iar Khalehla încercase să-l liniştească, spunându-i că de fapt era vorba de Statele Unite şi Israel şi că Anglia nu are nici un amestec, aşa că nimeni nu se va lega de el. Probabil că Tony se aştepta ca ea să fie trimisă acolo, dar când a trebuit cu adevărat să plece în Masqat, părea de-a dreptul îngrozit. Şi când te gândeşti cum îşi făcuse ea socoteala, că el avea să fie o escortă numai bună pentru ea! Acoperire perfectă. Un grăsan petrecăreţ, doldora de parale şi o piţipoancă nostimă! Oh, într-adevăr, o acoperire perfectă! ...

Doamne, dar ce reţea trebuie să aibă Tony! se gândi Khalehla. Acum o oră, sau poate mai puţin, era de presupus că zăcea beat mort în camera de la hotel şi când colo, iată-l la ora cinci dimineaţa urmărind-o cu maşina. Era clar: oamenii lui o supravegheaseră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi s-au luat după ea încă de când a ieşit de pe poarta palatului, ceea ce înseamnă că Tony ştia acum de legătura ei cu sultanul. Dar pentru cine îşi juca el rolul? Un rol care îi deschidea accesul la o eficientă reţea de informatori din Oman, care îi punea la dispoziţie şoferi şi maşini la orice oră din zi şi din noapte într-o ţară în care orice străin era pus la *microscop.* De partea cui era Tony? Şi, dacă era de cea a duşmanilor, de cât timp juca rolul ăsta murdar?

Cine era în spatele lui? Vizita acestui englez periculos avea vreo legătură cu venirea lui Evan Kendrick? Ahmat vorbise în termeni generali despre obiectivul pe care-l urmărea Kendrick aici, dar era posibil orice. Tot ce a spus Ahmat se reducea la faptul că fostul inginer constructor american, acum congressman de Colorado, credea că masacrul din ambasada americană avea în spate un om şi o conspiraţie industrială ale cărei origini fuseseră, probabil, descoperite acum patru ani în Arabia Saudită. Descoperite, dar nu dovedite. Era, oricum, mai mult decât îi spuseseră oamenii ei. Şi totuşi, un american isteţ, căruia afacerile îi mergeau strălucit, n-ar fi riscat prosteşte să se infiltreze printre terorişti fără să fie foarte sigur de ceva. Pentru Ahmat, sultanul Omanului şi suporter înflăcărat al echipei *New*

England Patriots, asta era destul. În afară de faptul că îl ajutase pe Kendrick să ajungă aici, Washingtonul nu mai voia să se implice. *Dar noi putem să-l ajutăm, eu pot s-o fac*! strigase Ahmat. Şi apăruse acest Anthony MacDonald şi le dăduse toate planurile peste cap.

Instinctul ei de profesionistă îi spunea Khalehlei să plece, să renunţe acum, dar nu putea să facă asta. Se întâmplase ceva, cineva schimbase datele problemei. Nu va cere un avion ca să se întoarcă la Cairo! Nu, nu încă! Nu acum! Erau prea multe de aflat şi prea puţin timp. Nu se putea opri tocmai acum!

— Nu opri! ţipă MacDonald, apucând mânerul de deasupra scaunului ca să se ţină mai bine. A avut ea un motiv, din moment ce a ieşit cu maşina la ora asta!

— Poate că v-a văzut, domnule.

— Nu cred, dar dacă totuşi m-a văzut, sunt şi eu un client fraierit de o curvă. Mergi mai departe şi aprinde farurile. Cineva aşteaptă, trebuie să aflăm cine e.

— În orice caz, nu cred să fie de-ai noştri.

— Dacă-i aşa, rămâne că eu sunt un beţiv, iar firma te-a angajat să ai grijă de mine, să nu păţesc ceva. Se mai întâmplă. Ai priceput?

— Cum doriţi, domnule.

Şoferul aprinse farurile.

— Ce se vede în faţă?

— Nimic, domnule. E doar un drum vechi spre Jabal Sham.

— Asta ce naiba mai e?

— Locul unde începe deşertul. Şi unde se termină munţii aceia care se văd departe, la graniţa cu Arabia Saudită.

— Mai sunt şi alte drumuri?

— Spre est, dar sunt foarte grele.

— Când spui că nu e nimic în faţă, la ce te referi?

— La nimic, domnule. E vorba doar de drumul spre Jabal Sham.

— Dar drumul ăsta pe care suntem unde duce? insistă englezul.

— Nicăieri. Face o curbă la stânga şi iese în drumul spre…

— Aha, spre Jabal nu-mai-ştiu cum, îl întrerupse MacDonald. Înţeleg, da. Va să zică nu e vorba de două drumuri, ci doar de unul care duce spre deşertul ăla afurisit.

— Da, domnule…

— Un punct de întâlnire, interveni omul lui Mahdi, vorbind în şoaptă ca pentru sine. Băiete, m-am, răzgândit, continuă el repede. Stinge farurile alea, pare-se că luna luminează destul de bine, nu?

— Da, domnule, răspunse şoferul cu o notă de triumf în voce. Eu drumul ăsta îl cunosc foarte bine. De fapt nu că mă laud, dar ştiu cu ochii închişi toate drumurile dintre Masqat şi Matrah. Chiar şi pe cele mai grele, dinspre est şi sud. Dar drept să spun, domnule, nu prea înţeleg ce căutăm noi aici.

— E destul de simplu, băiete. Dacă putoarea aia a noastră n-a ajuns unde a vrut, atunci o să apară altcineva, chiar înainte de a se lumina, adică repede de tot.

— Acum se luminează repede, domnule.

— Exact.

MacDonald îşi puse pistolul sus, pe bordul maşinii, apoi scoase din buzunar un binoclu.

— Încă e prea întuneric ca să vedeţi ceva, domnule, zise şoferul.

— Nu şi pentru binoclul meu, mormăi englezul în timp ce se apropiau de altă curbă. Oricât ar fi cerul de negru, cu binoclul ăsta pot să număr şi copacii, pe rază de un kilometru şi mai bine.

Urmară drumul sinuos, care îl silea pe şofer să frâneze destul de des şi să răsucească volanul în toate părţile. Ajunseră în sfârşit la o porţiune mai dreaptă şi destul de netedă, care se pierdea în întuneric.

— Încă doi kilometri şi ajungem la Jabal Sham, domnule. Aici are să trebuiască să mergem foarte încet, pentru că sunt multe curbe şi drumul e numai gropi şi bolovani.

— Doamne sfinte! strigă MacDonald, scrutând întunericul cu binoclul. Ieşi din drum, ia-o undeva! Repede!

— De ce?

— Fă ce-ţi spun! Opreşte motorul!

— Dar, domnule…

— Opreşte-l când îţi spun! Încearcă să ajungi cât mai departe de drum! Hai o dată, pentru Dumnezeu!

Şoferul întoarse spre dreapta, încercând să stăpânească volanul pe pământul plin de hârtoape şi ocolind mai mult la noroc tufişurile care abia dacă se puteau zări în întunericul nopţii. Nu după mult timp, maşina se opri în faţa unui copac căzut la pământ.

— Domnule…

— Taci! şopti grăsanul, punând binoclul la loc în buzunar şi întinzând mâna ca să ia pistolul.

Cu cealaltă mână apucă mânerul portierei, apoi, brusc, se opri şi întrebă:

— Luminile se aprind dacă deschid uşa?

— Da, domnule, răspunse şoferul arătând spre plafonul maşinii. Lumina de sus, domnule.

MacDonald izbi lampa din plafon cu pistolul apoi şopti:

— Eu ies. Rămâi aici, să nu te mişti şi nu cumva să apeşi pe claxon! Un sunet dacă aud eşti un om mort, ai priceput?

— Da, domnule. Dar nu puteţi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă?

— Sunt nişte oameni pe drum, în faţa noastră, nu ştiu câţi sunt, trei sau patru. Sunt doar nişte nenorociţi, dar vin spre noi.

Englezul deschise apoi uşa maşinii încet şi sări greoi afară, apoi porni mergând aplecat şi se îndepărtă iute de drum. Era greu de observat în costumul lui negru. Se adăposti lângă un copac pitic, îşi sprijini arma de trunchiul lui răsucit şi îşi scoase din nou binoclul din buzunar. Îl îndreptă spre dram, spre siluetele care alergau.

Azra! Chiar Azra era! Fără barbă, dar era el, nu mai încăpea nici o îndoială! Cel mai tânăr membra al consiliului, fratele Zayei Yatim, singurul din toţi nespălaţii ăia de acolo care gândea... Iar omul din stânga lui... Cum naiba îl mai chema şi pe ăsta? MacDonald nu-şi putea aduce aminte numele lui, dar văzuse nişte fotografii şi era sigur că nu e o părere. Avea un nume de evreu, era un terorist vechi, cu experienţă de aproape douăzeci de ani. Să fie Yosef? Da, Yosef era! Se antrenase cu forţele libaneze, după ce acestea părăsiseră înălţimile Golan. Dar cu omul din dreapta era ceva ciudat, Tony avea impresia că şi pe ăsta îl ştie de undeva. Reglând binoclul cu lentile infraroşii, privi atent şi rămase uimit de ce văzu. Omul părea de aceeaşi vârstă cu Yosef şi puţini oameni din ambasadă care să aibă peste treizeci de ani aveau ce căuta aici, cei care rămăseseră erau nişte imbecili fanatici, uşor de manipulat. Abia după asta observă un lucru care ar fi trebuit să-i sară în ochi de la început: cei trei erau în haine de puşcăriaşi. Însemna că evadaseră de undeva? Dar asta chiar că nu mai avea nici un sens! Deci spre ăştia gonea putoarea de Khalehla? Dacă era aşa, atunci chiar că nu mai era nimic de înţeles. Jigodia asta ipocrită lucra pentru duşmanul din Cairo, era clar, informaţia fusese confirmată în Bahrain şi era

foarte sigură. De aceea englezul o şi cultivase, îndrugându-i poveşti peste poveşti, că firma lui are interese mari în Oman, că lui îi e frică să meargă singur acolo... Khalehla muşcase momeala ca o toantă ce era şi acceptase să-l însoţească, dar cu o anumită cursă, la o anumită oră dintr-o anumită zi. Hm! Telefonase în Bahrain şi i se spusese să se conformeze dorinţelor ei. Şi s-o urmărească, desigur. Piţipoanca nu se întâlnise cu nimeni şi nu făcuse nimic suspect! Dar în haosul din Masqat părea la un moment dat că se rătăcise. Ei, fir-ar să fie! Se tot fâţâise fără rost pe lângă depozit, dar când o găsise el, era singură. Oare apucase să se întâlnească cu cineva, undeva, să transmită ceva informaţii, să primească instrucţiuni? Şi dacă da, avea vreo legătură cu cei trei care evadaseră? Pentru ăştia venise ea încoace? Aiurea!

Adică, de fapt... Era clar că o legătură exista. Da, dar care?

În timp ce evadaţii alergau pe lângă el, Anthony MacDonald, lac de transpiraţie, se ridică gâfâind. Înţelegând că în următoarele ore se hotăra soarta atâtor milioane de dolari, grăsanul trase o anumită concluzie: misterul care o învăluia pe Khalehla trebuia elucidat, iar răspunsurile de care el avea o nevoie disperată se aflau la ambasada americană. Nu numai că s-ar pierde milioane, dar dacă putoarea asta blestemată pune la cale o lovitură şi el nu reuşeşte s-o oprească, era al naibii de posibil ca de la Bahrain să se ordone lichidarea unui anume Anthony MacDonald! Mahdi nu suporta eşecurile. Aşa că el, Tony, trebuia acum să ajungă cu orice preţ în ambasadă şi să vadă exact cum stau lucrurile.

Avionul Lockheed C-130 Hercules cu însemnele Israelului se ridică deasupra deşertului saudit, mai exact deasupra zonei estice, denumite Al Ubaylah. Planul de zbor de la Hebron stabilea linia spre sud, străbătând zona Negev până în Golful Acaba şi Marea Roşie, apoi spre sud, la distanţă egală de coastele Egiptului, Sudanului şi Arabici Saudite. La Hamdanah cursul se schimbă spre nord-est, spărgând grilele radar de pe aeroporturile din Mecca şi Qal Bishah, apoi spre est la Al Khurmah, în deşertul Rub al Kali din sudul Arabiei. Avionul făcuse plinul în aer, în afara Sudanului, la vest de Jiddah, deasupra Mării Roşii şi urma să facă la fel la întoarcere, când nu-i va mai avea pe cei cinci pasageri. Aceştia stăteau în partea din spate; erau cinci soldaţi în civil, în haine de proastă calitate. Erau voluntari din brigada Massada,

puţin cunoscută, specializată în operaţiuni de salvare, sabotaj şi lichidarea indezirabililor. Nici unul nu avea mai mult de treizeci şi doi de ani şi toţi vorbeau cu uşurinţă idiş, ivrit, arabă şi engleză. Erau bine clădiţi şi bronzaţi datorită antrenamentului în deşert şi fuseseră educaţi în spiritul unei discipline care le dezvoltase capacitatea de a lua decizii rapide; fiecare din ei avea un coeficient de inteligenţă foarte înalt şi motivaţii puternice pentru această acţiune: fie ei fie familiile lor suferiseră din greu din cauza teroriştilor arabi. Ştiau să râdă, dar mult mai bine ştiau să urască.

Stăteau pe bancheta de pe o latură din partea din spate a avionului, jucându-se cu gesturi mecanice cu sforile paraşutelor care le fuseseră puse în spate. Patru din ei mai schimbau din când în când între ei câte o vorbă, dar al cincilea rămânea tăcut. Era comandantul lor. Stătea în faţă şi privea absent peretele opus al avionului. Avea aproape de treizeci de ani, iar părul şi sprâncenele îi erau decolorate de soare. Avea ochi mari, căprui, pomeţi înalţi, un nas ascuţit simetric şi buze subţiri, dar cu linie fermă. Nu era nici cel mai în vârstă din cei cinci, nici cel mai tânăr, dar el era şeful. Se vedea asta în ochii şi pe faţa lui.

Misiunea lor în Oman fusese ordonată de la cel mai înalt nivel al Ministerului Apărării din Israel. Şansele de succes erau minime, iar probabilitatea ca ei să eşueze sau să moară era foarte mare. Şi cu toate astea încercarea trebuia tăcută. Căci la ambasada americană din Masqat, printre cei două sute treizeci şi şase de ostatici, se afla şi unul din cei mai importanţi agenţi ai Mossadului. Dacă ar fi fost descoperit, ar fi fost dus imediat într-o clinică a duşmanilor sau poate chiar a prietenilor, unde o injecţie intravenoasă cu anumite substanţe era mai eficientă decât orice tortură. Astfel, zeci de secrete ar fi fost date în vileag, secrete care ar periclita siguranţa statului Israel şi ar diminua puterea Mossadului în Orientul Mijlociu. Ordinul era fără echivoc: *Scoateţi-l de-acolo dacă puteţi. Dacă nu, omorâţi-l.*

Comandantul cel tăcut al echipei se numea Yakov, iar agentul Mossadului din ambasada americană era tatăl său.

— *Adonim,* rosti în ivrit o voce în difuzor. Începem coborârea. Ţinta va fi atinsă în şase minute, treizeci şi patru de secunde, dacă nu întâlnim curenţi potrivnici de aer dinspre munţi, ceea ce ar prelungi perioada de timp până la şase minute, patruzeci şi opt de secunde sau poate cincizeci şi cinci de secunde, dar ce mai contează?

Primii patru pufniră în râs; Yakov, şeful lor, clipi fără să spună nimic. Pilotul continuă:

— Ne rotim o dată deasupra ţintei, la o înălţime de două mii patru sute de metri, deci va trebui să faceţi pregătirile necesare privind chestiile alea din spatele vostru. Puteţi să începeţi deja. Personal, nu am nici un chef să ies să iau o gură de aer la înălţimea asta, pentru că sunt reţinut aici de alte treburi.

Yakov zâmbi; ceilalţi râseră mai tare decât înainte.

Vocea pilotului se auzi din nou:

— Trapa va fi deschisă de fratele nostru Jonathan Levy, care, ca toţi uşierii experimentaţi din Tel Aviv, aşteaptă, desigur, un bacşiş gras pentru serviciul pe care vi-l face. Nu se admite doar o recunoştinţă formală. Lumina roşie înseamnă că va trebui să părăsiţi acest luxos *hotel* din cer, deşi domnii din parcarea de jos refuză să aibă grijă de *automobilele* voastre, mai ales în circumstanţele date. Dar au şi ei alte treburi şi se zice că sunt destul de pricepuţi, nu ca anumiţi turişti din avionul ăsta.

Hohotele de râs izbucniră din nou şi chiar şi Yakov zâmbi slab.

Vocea pilotului se mai auzi încă o dată:

— Fie ca iubitul nostru Israel să dăinuiască în veci! Dumnezeul nostru atotputernic să vă aibă în pază, dragii mei prieteni! Terminat.

Una câte una, paraşutele se deschiseră în noapte, deasupra deşertului şi cei cinci agenţi israelieni din Brigada Massada aterizară la o sută cincizeci de metri de lumina ca de chihlimbar reflectată de nisipuri. Fiecare avea un aparat de emisie-recepţie prin care ţinea legătura cu ceilalţi. Făcură la iuţeală câte o groapă, fiecare pe locul pe care aterizase şi-şi îngropară paraşutele ascunzând înăuntru şi lopeţile, apoi se îndreptară cu toţii în direcţia luminii. Cineva ţinea îndreptată spre ei o lanternă. Era un om venit din Masqat, un agent al Mossadului.

— Vreau să mă uit mai bine la voi, spuse el luminându-i cu lanterna. Nu arătaţi prea rău. Aveţi exact mutrele unor bătăuşi din port.

— La instrucţiunile tale, cred, spuse Yakov.

— Care nu sunt respectate întotdeauna, replică agentul. Voi sunteţi probabil…

— *Nu avem nume,* îl întrerupse răstit Yakov.

— Da, aşa e, spuse omul. Drept să spun, îl ştiu doar pe al tău, ceea ce e de înţeles, adăugă el, adresându-se de data asta lui Yakov.

— Uită-l, replică Yakov.

— Cum să vă numesc?

— Suntem nişte culori, doar culori, atât. De la dreapta la stânga: Galben, Gri, Negru şi Roşu.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse agentul, luminându-i pe rând cu lanterna. Şi tu? îl întrebă el pe Yakov.

— Eu sunt Albastru.

— Normal. Ca şi steagul.

— Nu, spuse fiul ostaticului din Masqat, albastrul este simbolul celui mai măreţ foc. Mai mult nu e nevoie să înţelegi.

— Dar poate fi şi altceva, de exemplu gheaţa cu reflexele ei albăstrii. De fapt, n-are importanţă. Maşina mea e la câteva sute de metri spre nord. Cred că trebuie să mai mergem puţin până la ea.

— Ne descurcăm noi, spuse Gray, făcând un pas înainte. De fapt abia suport să sar cu paraşuta. Poţi să faci buba, înţelegi?

Maşina era varianta japoneză a unui Land Rover, dar mai puţin comodă; era suficient de turtită şi de zgâriată ca să nu bată la ochi într-o ţară arabă, unde limitarea vitezei şi în general disciplina în circulaţie erau noţiuni relative, iar maşinile buşite le întreceau ca număr pe cele tefere. Drumul spre Masqat a fost totuşi la un moment dat întrerupt. La câteva mile de oraş se vedea o lumină care clipea la anumite intervale.

— Se întâmplă ceva, spuse agentul Mossadului către Yakov, care şedea lângă el, pe locul din faţă. Nu-mi place chestia asta. În mod normal nu trebuia să fie stopuri în apropierea Masqatului. Dar sultanul are patrule peste tot. Pregăteşte-ţi arma, tinere. Nu ştii niciodată cine se poate amesteca în treburile tale.

— Cum adică? întrebă Yakov enervat, scoţându-şi repede puşca. Doar suntem în siguranţă. Nu ştie nimeni că venim, nici măcar soţia mea, care mă crede în Negev, într-o operaţiune de rutină!

— Liniile de comunicaţie subterane trebuie tot timpul menţinute deschise. Dar uneori duşmanul sapă prea adânc, fără să ţină seamă de nevastă-ta. Spune-le şi camarazilor tăi să fie pregătiţi să tragă.

Yakov îl ascultă; cei patru îşi pregătiră şi ei puştile şi începură să pândească la ferestrele maşinii. Se dovedi însă o alarmă falsă.

— E Ben-Ami! strigă omul trimis de Mossad, oprind maşina în scrâşnet de cauciucuri, cu un derapaj uşor din cauza crăpăturilor şoselei prost asfaltate. Deschide uşa!

Era un bărbat mic de statură, slab, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă albă şi largă de bumbac. Pe cap era acoperit cu *ghotra.* Sări în maşină, înghesuindu-l pe Yakov pe locul său.

— Dă-i drumul, ordonă el. Dar încet. Nu sunt patrule pe-aici şi mai sunt cam zece minute până când am putea fi opriţi. Are careva o lanternă?

Agentul Mossadului se aplecă şi îi întinse una, iar nou-venitul o aprinse şi îi cercetă cu luare aminte pe toţi cei din maşină.

— Perfect! spuse el. Arătaţi ca nişte vagabonzi din port. Dacă sunteţi opriţi, bodogăniţi câteva cuvinte pe arăbeşte şi ziceţi-le ceva de muieri, aţi înţeles?

— Da, spuse trei dintre ei.

Al patrulea, Galben, nu era de acord.

— Talmudul spune să nu minţi. Dar dacă-mi găseşti o hurie cu sâni mari, atunci sunt şi eu de partea voastră. Mari şi elastici, nu…

— Taci! strigă Yakov, fără să râdă de gluma lui.

— Ce te-a adus aici? întrebă agentul Mossadului.

— Nebunia, răspunse nou-venitul. La o oră după ce aţi plecat voi din Hebron unul de-ai noştri ne-a adus o ştire de au sărit toţi în sus. O informaţie referitoare la un american. Un congressman, nici mai mult nici mai puţin. E aici şi s-a vârât în povestea asta, sub acoperire, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva!

— Dacă e adevărat, replică şoferul, strângând cu putere volanul, atunci tot ce am crezut eu dintotdeauna despre incompetenţa agenţilor CIA a fost o nimica toată. Dacă tipul e prins, toată lumea civilizată o să-i scuipe pe americani între ochi ca pe nişte paria. În spinarea lor au să le pună pe toate. Cu chestii de genul ăsta nu te joci!

— Dar uite că lor le arde să se joace. Tipul e aici.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Şi ce legătură avem noi cu el? se revoltă Yakov. După ce că e american, mai e şi prost pe deasupra. E susţinut de cineva?

— Da, are un spate solid, trebuie să-ţi spun, răspunse Ben-Ami. Şi noi trebuie să-i dăm tot ajutorul de care are nevoie.

— Ce?! sări ca ars Yakov. Noi? De ce?!

— Pentru că, dragul meu coleg, Washingtonul e pe deplin conştient de riscurile şi consecinţele tragice care ar putea decurge din toată povestea şi atunci l-a lăsat în plata Domnului. Tipul lucrează pe cont propriu, aşa trebuie să se ştie. Dacă e luat

prizonier, nu se va apela la guvernul american, pentru că ei nu-l cunosc, nu ştiu de el, înţelegi? Omul e venit încoace pe riscul lui şi gata!

— Şi dacă americanii nu se interesează de el, de ce am face-o exact noi, poţi să-mi spui?

— Pentru că nu l-ar fi lăsat aici dacă cineva de foarte sus n-ar fi fost sigur că el poate face o treabă extraordinară.

— Dar de ce noi? Avem propria noastră misiune. De ce noi?!

— Poate pentru că noi putem şi ei... Şi ei nu, cam aşa ar veni.

— Ce porcărie! mârâi nemulţumit şoferul. Mai ales din punct de vedere politic! Washingtonul începe treaba şi pe urmă nu şi-o duce la capăt, ne lasă pe noi să-i acoperim pe tâmpiţii lor. Probabil că decizia asta a fost luată tot de niscaiva tipi din Departamentul de Stat care ţin partea arabilor. Dacă noi o zbârcim, adică americanul ăsta tâmpit, toate execuţiile de aici înainte de la ambasadă au să fie puse în cârca noastră, a evreilor! Parcă-i aud: *ucigaşii lui Christos continuă să omoare!* Ce mai tura-vura, Washingtonul, iar ne-a fraierit!

— Nu-i chiar aşa, îl întrerupse Ben-Ami. Nu ne-a fraierit, pentru că nimeni de-acolo nu ştie că noi ştim. Şi dacă ne facem treaba cum trebuie, n-o să fie nimeni cu ochii pe noi; îl ajutăm discret, numai dacă e nevoie şi cu asta basta, noi n-am văzut, n-am auzit.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare! strigă Yakov. *De ce noi?*

— Ba da. Dar n-ai fost atent, băiete! Te gândeai la altceva. Am spus că facem ce facem pentru că, probabil, noi putem s-o facem. Nu sunt sigur că putem cu adevărat, dar... E vorba de două sute treizeci şi şase de oameni care suferă ce am suferit şi suferim şi noi, deci ştim cum e. Printre ei este şi tatăl tău, unul din cei mai remarcabili oameni pe care-i are Israelul. Dacă tipul ăsta, congressmanul, are o soluţie, o şansă cât de mică, trebuie să facem tot ce e omeneşte posibil, măcar pentru a dovedi că a avut sau nu dreptate. Numai că deocamdată trebuie să-l găsim.

— Cine e? Întreabă fără chef şoferul. Are şi el un nume sau americanii, au avut grijă să nu transpire nici numele?

— Îl cheamă Kendrick...

Maşina se opri brusc, iar lui Ben-Ami i se opriră cuvintele în gât. Agentul Mossadului reacţionase atât de neaşteptat, încât maşina aproape că ieşise de pe carosabil.

— *Evan* Kendrick? întrebă el, ţinându-se de volan şi privindu-l uluit pe Ben-Ami.

— Da.

— *Kendrick Group!*

— Ce grup?!

— Compania pe care a condus-o el aici.

— În seara asta ni se trimite de la Washington dosarul lui. Complet. Mâine dimineaţă îl avem.

— Nu-i nevoie! exclamă cel care conducea. Avem noi un dosar despre el, mai gros ca tablele lui Moise. Şi îl mai avem şi pe hahalera de Emmanuel Weingrass, mai bine nu l-am mai fi avut!

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu acum, Ben-Ami, n-am timp. Ne-ar lua câteva ore şi mult vin ca să-ţi povestesc. Lua-l-ar toţi dracii pe jigodia de Weingrass!

— Vrei să fii mai clar?

— Pe scurt, prietene, deşi nu ştiu cât de clar am să pot fi, dacă acest Kendrick s-a întors, urmăreşte ceva şi e aici pentru că are o poliţă de plătit, veche de patru ani. Într-o explozie au murit şaptezeci şi ceva de oameni, bărbaţi, femei, copii... Erau ca şi familia lui, pricepi? De fapt ar trebui să-l cunoşti ca să înţelegi povestea asta.

— Dar tu l-ai cunoscut?! întrebă Ben-Ami aplecându-se spre el. Îl cunoşti cu-adevărat?!

— Nu prea bine, dar destul ca să-l înţeleg. Cel mai bine îl cunoştea Emmanuel Weingrass, care era pentru el în acelaşi timp un tată, un tovarăş de petreceri, un sfătuitor, un geniu şi cel mai bun prieten..

— Omul pe care, evident, nu-l poţi suferi, interveni cu patimă Yakov, fără să-şi ia privirea de la el.

— Da, îl dezaprob, spuse agentul Mossadului. Dar are şi el o valoare. Adică aş vrea să aibă o valoare, dar nu are, sau nu mai are.

— O valoare pentru Mossad? întrebă Ben-Ami.

Şoferul se simţi brusc foarte stânjenit.

Replică pe un ton coborât:

— Ne-am folosit de el la Paris, spuse el, înghiţind în sec. Are relaţii în cercuri destul de ciudate, contacte cu oameni din lumea interlopă... Cu toate că... o, Doamne, nu-mi place s-o recunosc, dar ce-i al lui e-al lui... A fost destul de eficient. Prin intermediul lui am ajuns la teroriştii care puseseră bombe într-un restaurant evreiesc pe Rue de Bac. Rezolvam noi oricum problema, dar un tâmpit i-a dat voie să intre în nebunia aia de-acolo. Idiotul! Şi tot

pe banii lui, Weingrass ne-a sunat la Tel Aviv şi ne-a dat nişte informaţii care ne-au ajutat să mai depistăm încă cinci locuri unde se puseseră bombe.

— A salvat multe vieţi, spuse Yakov. Vieţi de evrei. Şi totuşi îl dezaprobi?

— Tu nu-l cunoşti! Vezi, nimeni nu dă atenţie unui hodorog de şaptezeci şi opt de ani căruia îi place viaţa, un curvar bătrân care se tot plimbă înconjurat de *modele* pariziene pe care le-a îmbrăcat din cap până în picioare în Saint-Honore cu bani de la *Kendrick Group.*

— Şi cu ce îi reduc toate astea din valoare? întrebă Ben-Ami.

— Ne trimite nouă notele de plată de la *La Tour d'Argent,* ghiujul naibii! Câte trei-patru mii de biştari! Şi putem noi să-l refuzăm? De la el am ştiut şi apoi a fost şi martor ocular la un eveniment extraordinar de violent, după ce noi am luat controlul asupra faptelor. Un lucru pe care el ni-l reaminteşte din când în când, dacă se întâmplă să întârziem cu plata.

— Eu zic că are tot dreptul s-o facă, spuse Ben-Ami, clătinând din cap. E un agent al Mossadului într-o ţară străină şi trebuie să-şi menţină acoperirea.

— Ne-a prins la mijloc, şopti ca pentru el. Şi încă nu e tot, de acum încolo vine greul.

— Poftim? întrebă Yakov.

— Dacă e cineva care-l poate găsi pe Evan Kendrick în Oman, acela e Emmanuel Weingrass. Când ajung în Masqat, la cartierul nostru general, îl sun la Paris, fir-ar să fie!

— *Je regrette,* spuse centralista de la hotelul Pont Royal din Paris. Dar *Monsieur* Weingrass este plecat pentru câteva zile. A lăsat totuşi un număr de telefon din Monte Carlo…

— *Je suis desolee,* spuse centralista de la *L'Hermitage* din Monte Carlo. *Monsieur* Weingrass nu este în apartament. Urma să ia masa la *Hotel de Paris,* vizavi de cazino.

— Aveţi numărul de telefon de-acolo, vă rog?

— Desigur, replică volubilă femeia. *Monsieur* Weingrass este un domn fermecător. În seara asta ne-a adus flori tuturor, mie şi colegelor mele! Ce persoană drăguţă. Numărul este…

— *Desole* – se auzi vocea bărbatului de la centrala telefonică de la *Hotel de Paris.* Salonul este închis, dar *Monsieur* Weingrass

– ce domn simpatic – ne-a spus că în următoarele două ore va fi la cazino, la masa unsprezece. Dacă îl caută cineva, ne-a spus să-l chemăm pe Armand de la cazino. Numărul este…

— *Je suis tres desole,* spuse Armand, băiatul bun la toate de la *Casino de Paris* din Monte Carlo. Încântătorul domn Weingrass şi doamna cea drăguţă care era cu domnia sa nu au avut noroc la ruleta noastră în seara asta, aşa că s-au hotărât să plece la *Loew's,* jos, pe faleză, un stabiliment… inferior, desigur, dar au crupieri competenţi; cei francezi, nu cei italieni. Întrebaţi de Luigi, un italian care de fapt e grec, dar el îl poate găsi pe Mons*ieur Wei*ngrass pentru dumneavoastră. Transmiteţi-i urările noastre de bine şi spuneţi-i că-l aşteptăm din nou la noi, poate norocul îi va surâde. Formaţi numărul…

— *Naturalmente*! strigă triumfător nevăzutul Luigi. Cel mai bun prieten al meu! *Signor* Weingrass. *Fratello mio* evreu care vorbeşte italieneşte de parcă s-ar fi născut lângă lacul Como sau *Lago di Grada* – ce mai, îl adorăm pe domnul Weingrass!

— *Vreţi,* vă rog, să-l chemaţi la telefon?

— E foarte prins, *signore.* Distinsa *signora* care-l însoţeşte are un noroc *completamente fantastico.* Nu cred că e bine să-l întrerupem tocmai acum.

— Amice, uite ce e, spune-i măgarului ăluia bătrân că dacă nu vine imediat la telefon, îi prăjesc fuduliile lui alea prăpădite în seu de capră arăbească, ai auzit?

— *Che cosa?*

— Hai, hai, lasă fiţele şi fa cum ţi-am spus eu! Dacă babalâcul face mutre, spune-i cuvântul „Mossad", atât. Şi dă mai repejor! Hai, executarea!

— *Pazzo*! spuse Luigi pentru el. E nebun! spuse el, iar, ca pentru sine, îndreptându-se fără grabă spre mesele de joc.

Emmanuel Weingrass, cu o mustaţă spilcuită sub nasul acvilin care-i dădea un aer aristocratic, cu părul alb dat pe spate, îmbrăcat într-o jachetă galben-canar şi cu papion roşu la gât, stătea imperturbabil în mijlocul agitaţiei din sala micului cazinou de pe faleză. Privea atent la jucători, părând mai interesat de fizionomiile lor decât de jocul însuşi, conştient de fiecare dată dacă cineva îşi aţintea privirile asupra lui. Înţelegea o asemenea reacţie, pentru că ajunsese să înţeleagă multe lucruri despre

ceilalţi, sau chiar despre el însuşi. Pe unele le aproba, pe altele nu. De fapt oamenii se uitau la faţa lui, faţa unui om bătrân care mai păstra încă ceva copilăros, avea încă ceva tânăr pe chip în ciuda anilor, totul accentuat de îmbrăcămintea lui elegantă, chiar dacă uşor excentrică. Dar cei care îl cunoşteau vedeau la el alte lucruri. Vedeau că ochii lui verzi sunt încă vii, ochii unui pribeag niciodată mulţumit, niciodată senin, mereu gata să exploreze alte tărâmuri. Oricine îşi putea da seama, dintr-o singură ochire, că Weingrass era un excentric nu numai în materie de vestimentaţie. Era şi artist, dar şi om de afaceri. Aşa era Weingrass, care acceptase propriul său talent pentru arhitectură ca pe un fel de joc al sorţii faţă de el, un joc care din punctul lui de vedere nu mai putea dura prea mult. Cu puţin noroc, jocul acesta se putea sfârşi chiar în somn... Dar tot mai erau lucruri pe care trebuia să le cunoască, să le experimenteze, deşi trebuia să fie realist, chiar dacă asta îl înspăimânta sau îl plictisea. Se uita la fata superbă, îmbrăcată luxos, de lângă el. Era atât de tânără şi de plină de viaţă... O va lua cu el în pat, probabil doar ca să-i mângâie sânii, apoi va adormi...

— *Mea culpa.*

— Dar ce s-a întâmplat, dragul meu?

— *Signore*! şopti italianul la urechea lui Weingrass. Vă caută cineva la telefon, cineva pe care nu cred că l-aş putea respecta vreodată.

— Nu prea te înţeleg, Luigi.

— V-a insultat, dragă domnule şi onorat oaspete. Dacă doriţi, pot să-i spun, în cuvinte la fel de grosolane ca şi limbajul lui, să vă lase în pace.

— Nu toată lumea mă iubeşte ca tine, Luigi. Dar ce-a spus?

— Oh! Mi-e imposibil să repet în faţa acestui barbar crupier francez ce-a spus individul acela!

— Eşti un prieten nepreţuit, dragul meu. Ţi-a spus cum îl cheamă?

— Da, până şi numele e sucit, îl cheamă *signor* Mossad. Dar vă spun, *signore,* că e *completamente* plecat cu sorcova, e *pazzo!*

— A, păi ăştia cam aşa sunt toţi, de felul lor, spuse Weingrass.

Şi se îndreptă repede spre telefon.

Capitolul 10

Zorii ameninţau treptat să se ivească. Azra se uită la cerul dimineţii, blestemându-se nu numai pe el, ci şi pe Yosef, pentru că o luaseră într-o direcţie greşită la turnul Kabritta şi pierduseră astfel timp preţios. Cei trei evadaţi îşi rupseseră o parte din pantalonii de închisoare, sus, deasupra gleznei şi îşi rupseseră şi mânecile de la cămăşi. Dacă era mai întuneric şi nu-i vedeai prea bine, puteai să-i iei drept muncitori din Liban sau Abu Dhabi, care-şi risipeau banii pe singurele două lucruri accesibile lor: târfele şi whiskyul. Pe astea le puteau obţine în Shari el Mishkwiyis, insula din oraş.

Erau în dreptul intrării pentru personal a spitalului Waljat, la mai puţin de două sute de yarzi de porţile ambasadei americane. La dreapta se făcea o stradă îngustă, iar în colţ stăteau înşiruite mai multe prăvălii, greu de diferenţiat în spatele grilajelor de fier. De când cu nebunia de la ambasadă, în Masqat aproape întreg comerţul era paralizat. În depărtare se vedeau porţile ambasadei, dincolo de care se zăreau grupuri de terorişti slinoşi, târşâindu-şi armele a lehamite; făceau ce li se ordonase să facă pentru *jihad,* războiul sfânt al musulmanilor. Apatia lor totuşi avea să dispară la cele dintâi raze ale soarelui, iar energia lor nebunească să se reverse la apariţia primele valuri de gură-cască, mai ales reporteri de radio şi de televiziune. Într-o oră, dementii aveau să înceapă spectacolul.

Azra privi atent în piaţa care se întindea în faţa porţilor. Peste drum, în partea de nord, erau două clădiri cu câte două etaje, apropiate una de cealaltă. Ferestrele aveau transperantele trase, nu se vedea nicăieri vreo lumină. Dacă înăuntru erau cumva oameni care-i urmăreau, erau prea departe de porţi ca să-i poată auzi cuvintele rostite încet, printre barele porţilor, iar lumina zorilor era încă prea palidă pentru ca vreunul din ei să-l identifice – asta în caz că evadarea lor a fost deja anunţată tuturor posturilor de poliţie. Şi chiar dacă ar fi fost anunţată, duşmanul nu s-ar fi hazardat să atace fără motive bine întemeiate. Consecinţele ar fi fost prea grave. De fapt, piaţa era pustie, cu excepţia câtorva cerşetori zdrenţăroşi, lipiţi de zidurile ambasadei, cu nişte blide plate în faţă, pentru pomană şi înconjuraţi de propriile excremente. Ar fi fost greu de crezut că

printre cerşetorii ăştia împuţiţi s-ar fi strecurat agenţi ai sultanului sau ai altor guverne, dar asta nu însemna că nu puteau fi pe aproape. Azra îi scrută cu privirile. Un impostor n-ar fi putut sta aşa, ceasuri întregi, fără să amorţească şi s-ar fi dat de gol foindu-se puţin, din când în când. Însă nici unul din cerşetori nu făcea o mişcare, nici unul nu-şi schimba cât de cât poziţia picioarelor. Nu era neapărat o dovadă că erau *curaţi,* dar Azra era nevoit să se mulţumească cu atât. Îi atrase atenţia lui Yosef pocnind din degete, apoi scoase de sub cămaşă arma, un MAC-10 şi i-o dădu bătrânului terorist.

— Plec, spuse Azra. Acoperă-mă. Dacă vreun cerşetor face o mişcare în neregulă, ai tu grijă de el.

— Bine, du-te! Eu am să fiu în urma ta, în umbra clădirii spitalului şi o să mă strecor pe partea dreaptă, din uşă în uşă. Pentru mine e clar, dacă vreunul din cerşetori face o mişcare greşită, adio!

— Yosef, fii calm! Să nu faci o greşeală şi să tragi în cine nu trebuie. Trebuie să ajung la fraţii noştri dinăuntru. O să merg mai târşâit, ca unul pe jumătate mort de foame.

Tânărul palestinian se întoarse spre Kendrick, care stătea ghemuit în tufişurile de lângă zidul spitalului.

— Hei, Bahrudi! şopti el. Când ajungi la prima clădire de acolo, ieşi încet şi ia-te după el, dar ai grijă să nu fii văzut! Opreşte-te din când în când, scarpină-te bine, scuipă cât poţi de des şi nu uita că trebuie să arăţi ca un prăpădit!

— Asta ştiu şi eu! minţi Evan, vrând să arate cât mai sigur pe el dar impresionat de noutatea aflată acum despre asemenea tertipuri. Crezi că n-am mai făcut treburi de-astea, de atâtea ori până azi?

— Nu ştiu ce să cred! spuse Azra simplu. Ştiu doar că nu ţi-a plăcut deloc felul în care ai trecut pe lângă moscheea Zawawi. Mullahii[10] şi muezinii tocmai se adunau… Poate că eşti mai bun în capitalele luxoase ale Europei.

— Poţi fi sigur, spuse cu o voce îngheţată Kendrick, ştiind că trebuia să susţină ideea de putere a arabilor, pe care o venera şi Azra.

Dar jocul său fu repede dezumflat de reacţia tânărului terorist, care izbucni deodată în râs. Era un râs sincer, primul râs care suna astfel la Azra.

— Da, da, sunt sigur! spuse Azra, clătinând din cap. Sunt aici

[10] Mullahi – preoţi musulmani. (n. trad.).

şi nu în deşert, mort. Pentru asta îţi mulţumesc, Amal Bahrudi. Acum fii atent la mine! Du-te unde îţi arăt eu.

Azra se ridică iute şi se îndreptă şchiopătând spre pajiştea din faţa spitalului, apoi pe aleea largă care ducea spre piaţă. În câteva secunde, Yosef îl urmă, mergând în dreapta lui, traversă aleea îngustă la douăzeci de picioare de colţ şi se prelinse pe lângă ziduri, căutând ungherele cele mai întunecoase. Când silueta lui Azra apăru în vizor, clătinându-se în drum spre porţile ambasadei, Yosef dădu colţul străzii. Kendrick ştia că era momentul să se mişte, dar o parte din el dori ca în acea clipă să fi fost din nou în Colorado, la poalele munţilor, împăcat cu el şi cu lumea. Apoi mintea îi fu copleşită de sunete şi imagini: *tunete,* bubuituri, explozii asurzitoare, fum. Ziduri prăbuşindu-se acoperite de strigătele copiilor îngroziţi de apropierea morţii. *Copiii!* Şi femei, tinere mame, urlând înnebunite în timp ce tone de moloz se năpusteau asupra lor de la o înălţime de o sută de picioare. Şi bărbaţi neputincioşi, prieteni, soţi, taţi, gemând în timp ce priveau la cascada infernală care se prăbuşea peste ei şi sub care urma să le fie mormântul… *Mahdi!*

Evan se ridică în picioare, respiră adânc şi porni spre piaţă. Ajunse la trotuarul dinspre nord, din faţa magazinelor baricadate, cu umerii aplecaţi; se oprea des ca să se scarpine îndelung şi să scuipe.

— Femeia avea dreptate! şopti arabul cu pielea măslinie, îmbrăcat în haine europene, privind atent printre jaluzelele unui magazin unde, doar cu douăzeci şi două de zile în urmă, se afla o cafenea care gemea de muşterii, veniţi pentru cafeaua cu cardamom, pentru prăjiturile şi fructele pe care le puteau găsi aici.

— Câinele ăla mai bătrân a fost atât de aproape încât aş fi putut să-l ating când a trecut pe lângă noi! Mi se oprise până şi respiraţia!

— Ssst! îl avertiză omul de lângă el, îmbrăcat în haine arăbeşti. Uite-l! Americanul! Îl trădează înălţimea.

— Şi-l vor trăda şi altele. N-are cum să supravieţuiască.

— Cine e?

— Nu trebuie să ştim noi cine e. Contează faptul că îşi riscă viaţa pentru noi. Ordinele noastre sunt clare: s-o ascultăm pe femeie.

Afară, omul încovoiat trecu pe lângă magazin, scărpinându-se

mai tot timpul şi oprindu-se din când în când ca să scuipe oţărât. Mai departe, în colţul opus al pieţei, în lumina palidă a dimineţii apăru o nouă figură care se apropie de porţile ambasadei.

— Femeia ne-a spus, continuă arabul în haine europene, să-i urmărim pe chei, să verificăm bărcile mici şi toate drumurile care duc spre nord şi spre sud şi chiar aici, unde ne aşteptam cel mai puţin să-i vedem. Ei bine, caut-o şi spune-i că minunea s-a produs. Apoi sună-i pe ceilalţi de la Kalbah şi Bustafi Wadis şi spune-le că nu mai e nevoie să stea la pândă.

— Desigur, spuse celălalt, îndreptându-se spre capătul opus al cafenelei cu scaunele ridicate pe mese.

Apoi arabul se opri, întorcându-se spre tovarăşul său.

— Şi pe urmă ce facem?

— O să ne spună femeia. Hai, grăbeşte-te! Porcul ăla de la poarta ambasadei face semne dinăuntru. Înseamnă că acolo vor să ajungă. Vor să intre în ambasadă!

Azra se apucă de barele de fier şi scrută cerul cu privirile; spre răsărit, fâşiile de lumină creşteau din ce în ce mai mult. În curând cenuşiul mohorât al pieţii avea să fie înlocuit de soarele orbitor şi asta se va întâmpla dintr-o dată, aşa cum veneau de fiecare dată zorii în această parte a lumii: o explozie de lumină.

Repede! Fiţi atenţi la mine, idioţilor! Duşmanul e *peste tot, ne pândeşte fiecare mişcare, aşteptând momentul prielnic să ne atace, iar pe capul meu s-a pus acum un preţ foarte mare. Unul din noi trebuie să ajungă în Bahrain, să ajungă la Mahdi! În numele tui Allah, nu vine nimeni mai aproape de porţi? Nu pot să strig!*

Şi iată că cineva s-a apropiat în sfârşit! Un tânăr într-o salopetă soioasă se desprinsese dintr-un grup şi privea neîncrezător spre omul ciudat îmbrăcat care se afla în stânga porţii uriaşe, cu drugi de fier. Pe măsură ce se apropia de poartă, expresia feţei i se schimba vizibil, transformându-se în uimire.

— Azra! Tu eşti?!

— Şşşşt! Nu striga! şopti şuierat Azra, strângând cu putere barele de fier ale porţii.

Adolescentul era unul din zecile de recruţi pe care Azra îi instruise să folosească mitraliera şi, dacă mai ţinea bine minte, nu fusese chiar unul din elevii lui cei mai străluciţi.

— Se spunea că ai plecat într-o misiune secretă, o misiune sfântă şi trebuie să-i mulţumim preamăritului Allah că ţi-a dat

puterea s-o duci la capăt!

— Am fost prins şi închis…

— Allah fie lăudat!

— Lăudat pentru ce?

— Pentru că i-ai ucis pe necredincioşi! Dacă nu i-ai fi ucis, ai fi fost acum în braţele lui Allah!

— Am reuşit să evadez…

— Fără să-i omori pe feciorii de căţea? întrebă tânărul, cu surprindere alarmată şi parcă ofensată.

— Sunt morţi toţi! replică Azra exasperat. Acum ascultă-mă…

— Allah fie lăudat!

— Allah fie… Ascultă aici când îţi spun! Trebuie să intru în ambasadă, imediat. Du-te la Yatim sau Ahbyahd, aleargă ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta…

— Viaţa mea nu înseamnă nimic! Eu, în lupta noastră sfântă…

— Dar a mea înseamnă, fir-ar să fie! Adu încoace pe cineva ca să-i spun ce să facă! Du-te!

Din cauza încordării, Azra simţea cum îi pocnesc tâmplele. Privea atent cerul care începea să se lumineze şi ştia foarte bine că în clipa în care va fi lumină, îl vor putea lua la ochi cu uşurinţă, îl vor ucide ca pe un câine şi nu va mai putea să lupte cu ticăloşii care îi furaseră viaţa, îi înecaseră copilăria în sânge.

Părinţii lui şi ai surorii sale, Zaya, fuseseră ucişi de israelieni. Îşi amintea totul atât de clar, durerea era încă atât de vie! Tatăl său, un om de o inteligenţă strălucită, studiase medicina la Tel Aviv, până când, în al treilea an de facultate, autorităţile declaraseră că pentru el era mai potrivit să fie farmacist şi nu medic. De fapt voiau să elibereze un loc pentru un evreu care se reîntorsese în ţară. Era metoda lor obişnuită: să nu-i lase pe arabi să aibă acces la profesiile de prestigiu. Timpul trecea şi tatăl său ajunsese totuşi să fie singurul *doctor* în statul lor din vest. Medicii trimişi de guvern din Be’er Sheva erau slabi, de-a dreptul incompetenţi, forţaţi să-şi câştige shekelii în oraşele mici şi în sate. Când un asemenea medic a făcut o plângere, căreia autorităţile i-au acordat imediat o atenţie nemaipomenită, farmacia tatălui său a fost pe loc închisă.

— De ce nu ne lasă să ne trăim bietele noastre vieţi în linişte? strigase tatăl său atunci. Când au să ne lase în pace?

Dar răspunsul a venit doar pentru fata lui, Zaya şi fratele ei, Azra, teroristul de mai târziu. O comisie a hotărât din nou că tatăl lor le făcea probleme. Li s-a ordonat să părăsească localitatea şi

au pornit în pribegie.

S-au îndreptat spre nord, spre Liban, de fapt mergeau încotro vedeau cu ochii, căutând un loc unde să fie acceptaţi de ceilalţi şi în acest exod al lor s-au oprit într-o tabără de refugiaţi de lângă Shatila. Aici, în timp ce fratele şi sora priveau înnebuniţi, ascunşi după zidul de piatră al unei grădini, mama şi tatăl lor au fost ucişi, la fel ca şi ceilalţi din tabără, ciuruiţi de gloanţe; le-au văzut mai târziu trupurile mutilate şi pline de sânge. Iar sus, pe dealuri, s-a auzit un tunet prelung şi monstruos: era artileria israeliană care parcă sărbătorea acest infernal triumf.

Aşa au crescut Zaya Yatim, care dintr-o copilă blândă a devenit un strateg al terorii şi fratele ei, Azra, cunoscut de toţi ca cea mai tânără şi mai neînduplecată căpetenie teroristă.

Cursul amintirilor se opri brusc la vederea unui om care alerga spre porţile ambasadei. Deja i se putea desluşi capul cărunt.

— Azra! şopti uimit Ahbyahd cu vocea lui aspră. În numele lui Allah, ce s-a întâmplat? Sora ta e tulburată, ştii că nu poate ieşi la ora asta, ca femeie şi mai ales pentru că eşti tu aici. Suntem urmăriţi de peste tot… Ce s-*a* întâmplat?!

— Îţi spun imediat după ce intru. Acum nu e timp. Grăbeşte-te!

— Nu înţeleg.

— Eu, Yosef şi un tip, Bahrudi… Vine pentru Mahdi, înţelegi? Trebuie să intrăm, repede! În curând va fi lumină. Pe unde intrăm?

— Oh, Allah, atotputernice stăpâne! Pentru Mahdi?

— Haide o dată, Ahbyahd!

— Peretele dinspre est, la vreo patruzeci de metri de colţul din sud, este un canal acolo…

— Ştiu! Am lucrat la el, dar e o mizerie acolo că nu se poate trece nici cu mască de gaze…

— Acum e curat… Trebuie să te ghemuieşti şi să te urci încet… Există o trecere îngustă…

— Ştiu, sub cele trei pietre mari, spuse Azra, dând grăbit din cap. Trimite pe cineva acolo. Trebuie să ne grăbim acum, cât mai e întuneric.

Azra se strecură apoi pe lângă porţile de fier şi se îndreptă încet spre sud, apoi ocoli colţul clădirii. Se opri şi se sprijini cu spatele de perete. Privi atent la magazinele baricadate, înşirate în faţa lui. Yosef ieşi puţin afară din intrarea acoperită în care stătuse până atunci şi îl urmărise tot timpul. Bătrânul fluieră uşor

şi în câteva secunde Bahrudi ţâşni de pe alea dintre clădiri, alergând pe lângă ziduri până la locul unde era Yosef. Azra făcu un gest cu mâna spre stânga lui, arătându-le un drum pietruit în faţă, paralel cu peretele ambasadei, dincolo de magazinele din piaţă. Acolo nu era altceva decât nisip şi câteva fire de, iarbă uscată şi aspră.

În depărtare se zărea coasta stâncoasă a Golfului Oman. Unul câte unul, *evadaţii* o luară repede la fugă şi trecură de zidurile ambasadei, în lumina care creştea văzând cu ochii, grăbind pasul până ajunseră la un mic promontoriu deasupra valurilor zgomotoase. Azra începu să coboare cu agilitate pe stânci, oprindu-se din când în când pentru a le arăta celorlalţi doi zonele acoperite cu muşchi, extrem de periculoase, căci în orice clipă puteai aluneca pe muşchiul umed şi să te prăbuşeşti în colţii ascuţiţi ai stâncilor de dedesubt. În mai puţin de un minut ajunseră la o adâncitură ciudată aflată la baza unei stânci mai mici, deasupra câtorva bolovani uriaşi care ieşeau din mare. Locul era marcat de trei bucăţi de stâncă ce formau un triunghi ciudat la baza căruia era o deschidere ca de peşteră, nu mai largă de trei picioare, prin care vântul şuiera întruna.

— Aici e! exclamă cu uşurare în glas Azra. Ştiam eu că o s-o găsesc!

— Ce-i asta? strigă Kendrick ciulind urechile, pentru că zgomotul valurilor acoperea vorbele.

— Un canal mai vechi, strigă Azra. E construit de sute de ani, pentru cărat apă la o baie; robii cărau apă din mare zilnic până la bazinele stăpânilor.

— Dar cum l-au făcut, au găurit stânca?

— Nu, Amal. Au fălţuit suprafaţa stâncilor de deasupra, iar natura a avut grijă de rest. De fapt e un fel de apeduct invers, dacă vrei. E un urcuş abrupt, dar pentru că e făcut de oameni ai să găseşti adâncituri unde să-ţi pui piciorul, unde au călcat atâţia oameni. Sclavi, cum suntem şi noi acum, nu-i aşa?

— Şi la intrarea în canal cum ajungem?

— Mergem prin apă. Dacă Iisus a mers pe apă, atunci o să putem şi noi măcar să mergem prin ea. Acum hai, spre ambasadă!

Asudând din greu, Anthony McDonald urcă treptele care duceau spre chei, pe latura dinspre vechiul depozit. Din când în când vedea schifuri şi traulere vechi care porneau la pescuitul de

zi cu zi şi patrule ale Forţelor Navale care opreau bărcile cu un semnal sonor, somându-le să se oprească spre a fi controlate.

Tony îi spusese şoferului său să-l ducă înapoi în Masqat pe drumul vechi şi să meargă cu farurile stinse până ajunge la o ulicioară dosnică din As Saada, care făcea legătura dintre oraş şi ţărm. Doar când au ajuns pe străzi luminate i-a spus şoferului să aprindă şi el farurile, ca să vadă mai bine. Habar n-avea în ce direcţie fugiseră cei trei evadaţi sau unde aveau de gând să se ascundă, mai ales că poliţia îi căuta de bună seamă peste tot, dar presupunea că vor lua legătura cu careva din oamenii lui Mahdi. Voia să-i evite, fiindcă mai erau de aflat prea multe lucruri şi rămâneau de limpezit prea multe elemente contradictorii până să dea ochii cu ambiţiosul Azra. Pentru Tony însă, exista un loc unde putea să meargă liniştit, exista un om pe care-l putea vedea fără să-i fie teamă de nimic. Era un ucigaş plătit care pentru bani era în stare de orice, o lepădătură care era angajat de clienţi pe străzile mizere din el Shari el Mishkwiyis. Îl cunoştea doar cine trebuia să-l cunoască.

Tony se chinui să urce şi ultima treaptă ce ducea la uşa mică şi groasă în spatele căreia se afla omul căutat de el şi se pregăti să bată. Pe neaşteptate însă, uşa se izbi cu violenţă de perete şi Toni se pomeni cu stăpânul casei că-i propteşte în beregată cu mâna stângă lama lucitoare a unui cuţit cât toate zilele, iar cu dreapta îi înfige în tâmplă un pistol de calibrul douăzeci şi doi. Totul cu iuţeala fulgerului. Tony simţi că i se taie respiraţia şi-l lasă picioarele, aşa că se prinse cu mâinile de balustrada şubredă de lemn.

— A, tu erai, spuse omul, aruncându-i musafirului o privire plină de scârbă.

Era un individ slab, aproape gol, cu obrajii scofâlciţi şi cu priviri rele şi scormonitoare. Lăsă jos pistolul de la tâmpla lui Tony, dar, în compensaţie, schiţă cu vârful cuţitului câteva mişcări iuţi şi nervoase pe sub bărbia lui, parcă încercându-i grosimea pielii de pe guşă.

— Ce cauţi aici? Nu ştiai că nu trebuie să vii încoace? Ai?

Cu ochii holbaţi de groază şi tremurând ca o piftie, MacDonald bâlbâi răguşit şi clănţănind din dinţi:

— E urgent... altfel nu... nu veneam... Atâta lucru ştiu şi eu...

— Ce ştiu eu e că am fost minţit! replică individul răsucindu-şi ameninţător cuţitul. Ai merita să te ucid chiar acum, câine, cum l-am ucis şi pe băiatul importatorului. Şi fetei ăleia... i-am scrijelit

mutrişoara şi am lăsat-o în stradă dezbrăcată. Credeam că o să-mi fiţi recunoscători şi când colo… am fost trădat!

— Nimeni n-a vrut să te trădeze, prietene!

— Nimeni n-o fi vrut, dar vorba e că cineva a făcut-o! Să mai ai încredere în nişte feciori de căţea ca de-alde voi! Ptiu!

— De treaba asta mă ocup eu, îţi jur! Îi dau eu de urmă şi-n fundul pământului, de mine nu scapă! Acuma trebuie să vorbim de altceva. Şi ţi-am mai spus, e urgent. Eu aş zice să intrăm…

— Spune-mi aici! se răsti arţăgos arabul. Tu nu intri. *Nimeni* n-are voie să intre!

— Foarte bine, ai dreptate, prietene. Dar dacă ai fi puţin mai înţelegător şi nu m-ai ţine aici, deasupra scărilor ăstora… Ştii, pot oricând să cad şi…

— Atâta pagubă! Zi o dată ce vrei, moară hodorogită!

Tony încercă să-şi găsească echilibrul pe a treia treaptă de sus, îşi scoase o batistă şi-şi tamponă fruntea transpirată, fără să-şi ia ochii de la cuţitul din mâna arabului.

— Trebuie să ajung la cei dinăuntrul ambasadei. Pentru că ei nu pot ieşi, asta e clar şi atunci trebuie să intru cu până la ei.

— E prea periculos, mai ales pentru ăla care te duce înăuntru, pentru că el rămâne afară pe urmă. Tu intri şi el rămâne afară şi-l poate mierli cine pofteşte. Pricepi?

Arabul păru că are de gând să lase cuţitul în jos, dar se mulţumi doar să-l potrivească mai bine la baza gâtului lui Tony.

— Poţi să vorbeşti foarte bine cu ei la telefon. Şi alţii fac la fel.

— Ce am eu de discutat cu ei, sau mai bine zis ce vreau eu să-i întreb nu se poate spune la telefon. Trebuie să mă audă doar ei, chestia asta e esenţială. Dacă mai ştiu şi alţii n-am făcut nimic!

— Pot să-ţi dau un număr mai puţin cunoscut, dar trebuie să plăteşti.

— Oricum e publicat pe undeva; dacă îl ştii tu, poate îl ştiu şi alţii şi oricum e lucru sigur că e ascultat. Nu pot să risc. *Trebuie să intru,* pricepi?

— Mă cam enervezi, spuse arabul şi pupilele începură să i se dilate, iar ochii să clipească des. De ce insişti atât?

— Pentru că sunt bogat, iar tu nu eşti. Şi ştii bine că ai nevoie de bani pentru plăcerile…

— Mă jigneşti! îi spuse printre dinţi ucigaşul, cu o voce şuierată, având grijă să nu fie auzit de pescarii şi hamalii care erau peste tot în jurul lor, la o distanţă nu prea mare.

— Sunt doar realist. Vreau să intru în ambasadă. Cât vrei

pentru asta?

Slăbănogul începu să tuşească, stropindu-l pe MacDonald cu salivă pe faţă; îşi retrase mâna care ţinea cuţitul, apoi îl aţinti cu privirea lui de psihopat pe neaşteptatul binefăcător.

— Costă o grămadă de bani, omule. Mai mult decât ai plătit tu vreodată.

— Sunt pregătit să suport o oarecare sumă, dar să nu fie exorbitantă, evident. Ai înţeles? Nu exorbitantă. Ştii doar că noi avem întotdeauna ceva de lucru pentru tine, doar suntem prieteni, nu?

— O să fie o conferinţă de presă la ambasadă în dimineaţa asta, îl întrerupse ucigaşul, aruncându-i o privire cu sclipiri de nebun.

„E drogat”, îşi spuse Tony, simţind fiori reci pe şira spinării. Un brânci, din neatenţie şi era destul!

— … o conferinţă de presă… da. Pe ziarişti îi aleg ăia dinăuntru, anunţă în ultimul minut înainte de a începe conferinţa, le strigă tare numele la porţile ambasadei. Ai grijă să fii acolo. Dă-mi un număr de telefon unde te pot găsi, te sun peste două ore şi-ţi dau un nume.

Tony îi spuse hotelul unde stătea şi camera.

— Cât, băiete? Ai uitat să-mi spui.

Ucigaşul stătu o clipă pe gânduri, coborî mâna care ţinea cuţitul şi-i spuse preţul în moneda din Oman; era echivalentul a trei mii de lire sterline sau aproape cinci mii de dolari.

— Am multe cheltuieli de făcut, lămuri el. Ştii că trebuie să ung gras de tot în dreapta şi-n stânga, altfel…

— Dar e prea mult! strigă MacDonald.

— Atunci o lăsăm baltă!

— Bine, spuse englezul luându-şi un aer resemnat. O lăsăm baltă.

În ochi îi sclipea o luminiţă vicleană, pe care însă arabul n-o băgă de seamă.

În camera ei de la hotel, Khalehla fierbea de furie. Până acum, la vârsta de treizeci şi doi de ani, renunţase de şase ori la fumat, dar azi aprindea acum ţigară de la ţigară, fără să-şi ia ochii de la telefon. Nu putea sub nici un chip să acţioneze chiar din interiorul palatului. Legătura ei cu sultanul fusese şi aşa destul de expusă.

Fir-ar să fie de ticălos! Anthony MacDonald… agent! Grăsanul

ăsta făcuse aşa bine pe prostănacul şi pe beţivul... cine-ar fi crezut? Şi al cui agent era? Avea o reţea eficientă aici în Masqat, dar nici ea nu era chiar lipsită de informatori şi asta datorită unei foste colege de la Radchiffe, care acum era soţia sultanului şi mulţumită faptului că în urmă cu nişte ani ea îi prezentase pe unul celuilalt în Cambridge, Massachusetts. Doamne, ce mică era lumea! Mama ei, născută în California, îl întâlnise pe tatăl ei, care venise din Port Said, în timp ce erau amândoi la Universitatea din Berkeley: ea urma cursurile de egiptologie, iar el pe cele de istoria civilizaţiilor occidentale. S-au îndrăgostit unul de celălalt şi s-au căsătorit. Fata blondă din California cu egipteanul din Port Said...

Ce m-a găsit tocmai acum? îşi spuse Khalehla. Nu era timp pentru amintiri, prezentul era cel mai important! Apoi îşi dădu seama de ce mintea ei pornise să rătăcească în trecut. Tensiunea devenise prea mare şi avea nevoie de câteva minute care să fie numai ale ei, în care să se gândească la ea şi la cei care o iubeau, măcar pentru a înţelege de ce aici, în Masqat, clocotea atâta ură. De fapt, asta voia: să înţeleagă ce se întâmplă aici.

Cândva, Khalehla fusese plină de entuziasm şi de încredere. Apoi ajunsese în America, ţara tuturor făgăduinţelor!

*Shvartzeh Arviyah!... O arăboaică corcită cu ochi negri! Ace*ste vorbe pe care le-a auzit au fost primul contact cu ura. Nu ura oarbă, iraţională, a fanaticilor care aleargă pe străzi, care poartă pancarte şi fac tot felul de semne, blestemând la tot pasul un duşman nevăzut, ci ura unor tineri ca şi ea, tineri care trăiau într-o lume deschisă, în care puteai să înveţi, să împărţi cu colegii tăi sălile de clasă, să mergi cu ei în cafenele. Important era individul ca atare, de când intra în colegiu şi până la absolvire. Da, fiecare făcea parte dintr-un întreg, dar el s*au* ea înseamnă ceva unic şi unicitatea asta era respectată. Oamenii nu erau văzuţi ca nişte roboţi, decât poate cel mult pe terenurile de sport, dar şi acolo performanţa individuală era recunoscută.

Şi totuşi, pentru mult timp nu fusese văzută ca o fiinţă unică, nu era ea însăşi, ci reprezenta ceva numit abstract, insidios, generic, *arabi.* Se spunea *arabi murdari, arabi ticăloşi, arabi criminali. Arabi, arabi, arabi!* Până când n-a mai putut suporta! Stătea în camera ei, singură şi refuza toate propunerile de a merge la cluburile studenţeşti. Îi fusese destul că mersese de două ori.

De fapt, încă de prima dată ar fi trebuit să înţeleagă. Se dusese la toaletă, dar în faţa ei stăteau doi studenţi; erau evrei, dar erau cetăţeni americani.

— Am crezut că voi, arabii, nu beţi alcool! îi strigă unul din ei, cu o voce de om beat.

— Nu ne obligă nimeni să nu bem.

— Am auzit că voi, *Arviyahh,* vă uşuraţi în corturile în care dormiţi! strigă şi celălalt.

— Ai auzit greşit. De fapt, suntem foarte pretenţioşi. Şi-acum, aş vrea să intru…

— Nu aici, arăboaico! Cine ştie cu ce sculament sau sifilis ne mai procopseşti şi sunt şi nişte *yehudiah* cu noi. Ai priceput?

Punctul culminant a fost însă în al doilea semestru. Se descurcase foarte bine la cursul ţinut de un profesor evreu, atât de bine încât profesorul o remarcase. Studenţilor care se luau examenul în mod strălucit, profesorul obişnuia să le ofere drept premiu câte un exemplar dintr-un tratat publicat de el. Mulţi din colegii de grupă, evrei sau nu, au venit s-o felicite, dar după ce totul s-a terminat a fost oprită de trei tineri mascaţi pe aleea care ducea spre dormitoare.

— Ce i-ai făcut prafului, arăpoaică jegoasă? a întrebat-o unul din ei. L-ai ameninţat că-i pui o bombă în casă?

— Sau poate că ai de gând să-i ciopârţeşti copiii cu vreun cuţit de-alea de care aveţi voi, acolo, în deşerturile voastre puturoase?

— Hei, băieţi! De unde ştiţi că nu l-a ameninţat că o să-l cheme pe Arafat?

— Ascultă, corcitură păduchioasă ce eşti, o să-ţi dăm o lecţie!

— Dacă vă interesează aşa mult cartea pe care mi-a dat-o profesorul, luaţi-o voi! le spusese ea atunci. V-o dau!

— Nu, arăboaico, ai să vezi tu ce ne interesează!

Au violat-o. *Asta e pentru Munchen*! îi strigase unul. *Şi asta e pentru copiii de pe Golan!* urlase altul. *Asta e pentru vărul meu, pe care l-aţi omorât voi, câinilor, pe plaja din Ashdod*! ţipase şi cel de-al treilea.

Violul nu reprezentase, de fapt, nevoia de sex, ci ura nestăvilită faţă de tot ce era arab sau avea vreo legătură cu arabii.

Khalehla se târâse pe alee, fără să scape un geamăt, deşi trupul îi era fulgerat de mii de tăişuri ascuţite; încerca să se ridice când tocmai a apărut Roberta Aldridge, extraordinara Bobbie.

— Nemernicii! ţipase ea atunci.

— Nu trebuie să spui nimănui ce s-a întâmplat! gemuse Khalehla. Nu înţelegi, tu nu poţi să înţelegi!

— Nu-ţi face griji, iubito! Aici, în Boston, noi avem o vorbă: *faptă şi răsplată!* E valabilă din Southie până în Beacon Hill. Şi-ţi garantez că porcii ăia o să-şi primească răsplata cu vârf şi îndesat!

— Nu! N-or să mă lase în pace, ai să vezi, n-or să înţeleagă! *Eu* nu-i urăsc pe evrei; cea mai bună prietenă a mea e fata unui rabin, unul dintre colegii cei mai apropiaţi ai tatălui meu. Nu-i urăsc pe evrei! Toţi cred că-i urăsc pentru că sunt arăboaică, dar nu-i adevărat! Noi nu-i urăm pe evrei!

— Staţi puţin, drăguţo! Eu n-am spus nimic despre evrei, tu ai spus. Am spus *porcii ăia* gândindu-mă la toţi bărbaţii care fac aşa ceva!

— Nu, s-a terminat. Nu mai pot rămâne în ţara asta. Trebuie să plec!

— Pleci pe naiba! O să te vadă un doctor pe care îl cunosc eu şi pe urmă o să te muţi la mine! O, Doamne, de doi ani nu s-a mai întâmplat aşa ceva!

Slavă lui Allah, lui Iisus şi tuturor puterilor cereşti care există! În sfârşit, am o prietenă! Cred că atunci, în acele zile, am înţeles ce am de făcut.

Atunci, fata de optsprezece ani a înţeles că ştia pentru ce să lupte.

Se auzi telefonul. Gata, trecutul era, iar departe, important era acum prezentul!

Alergă spre aparat şi aproape smulse receptorul din furcă.

— Da.

— E aici.

— Unde?

— La ambasadă.

— O, Doamne, ce se întâmplă? Ce face?

— E cu încă doi indivizi…

— Sunt trei, nu *patru?*

— Am văzut doar trei. Unul e la poartă, amestecat printre cerşetori. A vorbit cu teroriştii dinăuntru.

— Şi americanul unde e?

— A rămas cu cel de-al treilea. Stau amândoi în întuneric, doar primul se mai zăreşte uneori. El ia hotărârile, nu americanul.

— Cum adică?

— Se pare că încearcă să aranjeze cu cei din ambasadă să intre.

— Nu! ţipă, Khalehla. E imposibil, el nu poate să intre, nu trebuie să intre! Opreşte-i, opreşte-l!

— Asemenea ordine ar trebui să ne vină direct de la palat, doamnă…

— Asemenea ordine trebuie să vină de la *mine!* Doar vi s-a spus! Prizonierul din lagăr nu are ce căuta în ambasadă! Ieşiţi şi opriţi-i, omoară-i, omoară-i dacă e nevoie!

— Repede, strigă arabul în haine lungi, alergând înspre colegul lui care stătea în faţa restaurantului şi-şi potrivea mitraliera în poziţie de tragere.

— Ni s-a ordonat să-i oprim, să-l oprim pe american cu orice preţ. Dacă e nevoie îl omorâm.

— Să-l omorâm?! întrebă uluit celălalt.

— Astea sunt ordinele. Îl omorâm.

— O fi, dar acuma e deja prea târziu! Au dispărut deja!

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Omul din camera întunecată atinse tastele cu degete precise dar pline de nervozitate.

Am spart accesul la codul Langley, e o nebunie! Nu e vorba de CIA, pentru că omul nostru de legătură nu deţine nimic. În schimb, totul e o nebunie în jurul lui! Şi a înnebunit şi el! A intrat în ambasadă! Dar nu va supravieţui! Îl vor depista, când va mânca la un loc cu ei, sau când se va dezbrăca, sau când cine ştie ce cuvânt greşit va spune la un moment dat! A fost destul timp plecat dintre ei! Am calculat toate posibilităţile, dar speranţele sunt foarte mici. Poate că am judecat pripit. Poate că acest. „Mesia” naţional al nostru e un prost, dar toţi cei care au fost. „Mesia” la un moment dat au fost consideraţi proşti sau nebuni. Până la proba contrarie. E singura mea speranţă. Mă rog să reuşească.

Capitolul 11

Cei trei evadaţi urcau târâş prin vechiul canal spre punctul unde se afla deschiderea: în partea de est a curţii ambasadei americane. Drumul prin canalul întunecat era un chin, se răniseră la mâini şi rănile începuseră să sângereze.

Ieşiră în cele din urmă la lumină ca să fie martorii unei scene pe care Evan Kendrick ar fi vrut s-o poată uita. Şaizeci sau mai mulţi ostatici fuseseră aduşi în curte ca să se spele şi să-şi mănânce prăpăditele de raţii. Era şi o latrină improvizată din câteva scânduri găurite, iar compartimentul pentru femei era despărţit de cel pentru bărbaţi printr-un geam care fusese luat din ambasadă. Umilinţa era dincolo de orice imaginaţie, căci bărbaţii şi femeile care îşi făceau nevoile acolo puteau fi priviţi în voie de teroriştii, iar aceştia râdeau şi îşi băteau joc de ostatici. Hârtia pe care o foloseau o primeau în batjocură, însoţită de glume porcoase şi culmea, provenea din topurile de hârtie de imprimantă.

În faţă erau alţi ostatici care formau un şir lung ce ducea la cele trei mese înguste pe care erau aşezate farfurii de metal cu pâine uscată şi bucăţi de brânză mucegăită. Tot pe mese mai erau şi nişte căni murdare cu o băutură cenuşie, probabil lapte de capră mult diluat. Laptele era turnat în căni, pe rând, de câţiva teroriştii înarmaţi care stăteau în spatele meselor. Uneori câte unui ostatic i se refuza farfuria cu mâncare sau cana cu lapte; era inutil să se roage să i se dea totuşi ceva să mănânce, căci primea în schimb pumni în faţă sau palme, ghionturi şi îmbrânceli sau picioare în burtă.

Deodată, în timp ce ochii lui Kendrick încercau să se obişnuiască cu lumina puternică a soarelui, un tânăr prizonier, un băiat care nu avea mai mult de paisprezece-cincisprezece ani, începu să strige printre hohote de plâns:

— Ticăloşi nenorociţi! Mama mea e bolnavă! Nu poate să mănânce scârboşenia asta, o vomită! Daţi-i ceva care să fie comestibil, nemernicilor!

Vorbele băiatului fură brusc întrerupte de ţeava unei puşti care-l izbi în faţă sfâşiindu-i pielea obrazului stâng. În loc să-l potolească, lovitura mai tare îl înfurie. Se azvârli peste masă, apucându-l de cămaşă pe teroristul care îl lovise şi i-o sfâşie, dar

nu reuşi altceva decât să răstoarne de pe masă farfuriile şi cănile. Imediat se iviră câţiva terorişti care-l trântiră pe pavajul de piatră şi începură să-l lovească fără milă cu bocancii lor grei. Alţi câţiva ostatici, înfuriaţi, prinseră curaj şi se repeziră spre terorişti, strigând vlăguiţi şi agitându-şi braţele slăbite. Urmă o reprimare brutală a micii revolte. Pe măsură ce ostaticii cădeau la pământ, teroriştii îi băteau până leşinau, lovindu-i din răsputeri, ca pe nişte animale.

— Porcilor! strigă un bătrân care ieşea împleticindu-se dintr-una dintre latrine, de-abia ţinându-şi pantalonii. Animalelor! Sălbaticilor! Nu e printre voi măcar unul care să aibă o urmă de civilizaţie în el? Asta vă face eroi ai Islamului, să omorâţi în bătaie oameni lipsiţi de apărare? Dacă e aşa, luaţi-mă pe mine şi mai faceţi rost de nişte medalii, dar pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-i în pace pe oamenii ăştia!

— Care Dumnezeu? Al cui? strigă un terorist pe deasupra trupului băiatului leşinat. Iisus, ai cărui credincioşi îi înarmează pe duşmanii noştri ca să ne ucidă copiii cu bombe şi tunuri? Sau alt Mesia rătăcitor, ai cărui adepţi ne fură pământurile şi ne ucid părinţii? Puţin ne pasă nouă de dumnezeii voştri!

— Destul! comandă Azra îndreptându-se cu paşi mari spre terorişti.

Kendrick îl urmă, nesigur pe picioare. Se gândea că, doar cu câteva minute în urmă, ar fi putut să smulgă mitraliera MAC-10 de pe umărul lui Azra şi să-i împuşte pe toţi teroriştii. Ocazia asta unică se prezentase atât de neaşteptat încât o ratase!

Aplecat deasupra trupului tânărului, Azra continuă cu vocea lui obişnuită:

— Gata, o lecţie e de ajuns! Dacă îi învăţăm prea mult îi năucim! Du-i pe oamenii ăştia la infirmerie, la doctorul lor. Găsiţi-o pe mama băiatului. Aduceţi-o aici şi daţi-i ceva mai ca lumea de mâncare.

— De ce, Azra? strigă un palestinian. Mamei mele nu i-a arătat nimeni asemenea consideraţie! A fost…

— Nici mamei mele nu i s-a arătat consideraţie, spuse Azra cu fermitate, întrerupându-l. Şi uită-te la noi! Du-l pe băiat jos şi lasă-l să stea cu mama lui.

Kendrick privi tulburat cum erau luate din curte trupurile scheletice şi pline de sânge.

— Ai făcut exact ce trebuia să faci, îi spuse el lui Azra în englezeşte, pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi vorbit despre o

problemă tehnică. Trebuie să ştii când să te opreşti, oricât ar fi de complicat.

Prinţul teroriştilor îl cercetă atent pe Evan, apoi spuse:

— Am vorbit serios. Uită-te la noi unde am ajuns. Când vor ai noştri, ne schimbăm. Azi suntem copii, mâine adulţi, indiferent ce vârstă avem de fapt; am ajuns experţi în a muri şi în a ucide, pentru că nu putem să uităm.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, Amal Bahrudi. Războiul tău e de idei, e un război ideologic, abstract. Pentru tine moartea este un act politic. Crezi cu fervoare, nu mă îndoiesc de asta, dar credinţa ta e de fapt tot o politică. Ăsta nu e războiul meu. Eu am altă ideologie, altă politică decât supravieţuirea, asta ca să pot răspunde cu moartea la moarte şi totuşi să supravieţuiesc.

— De ce? întrebă Kendrick, brusc interesat de vorbele lui Azra.

— Poate e greu de crezut, dar o fac pentru pace, ca să trăiesc în tihnă, ceea ce le-a fost interzis părinţilor mei. Ca să trăim cu toţii pe pământurile noastre care ne-au fost furate, care au fost date duşmanilor noştri în schimbul unor sume fabuloase plătite de naţiunile bogate ca să-şi mai răscumpere vina. Ei şi-au cumpărat nevinovăţia. Au făcut crime. Acum suntem noi victime. Şi ce altceva putem face decât să luptăm?

— Dacă tu crezi că asta e politică, te sfătuiesc să te mai gândeşti. Eşti un poet, Azra.

— Dar am şi cuţit şi puşcă, Bahrudi.

Era din nou agitaţie în curte, dar nu ca înainte. Pe o uşă se năpustiseră o femeie acoperită cu un văl şi un bărbat cu părul alb. Zaya Yatim şi Ahbyahd, adică *Alb,* cum Azra însemna *Albastru.* Întâlnirea dintre frate şi soră fu ciudată: îşi strânseră mâinile cu calm, aproape cu răceală, apoi se îmbrăţişară. Această îmbrăţişare era ca un gest protector al unei surori mai mari faţă de un frate mai mic – acesta din urmă stângaci, necontrolat, iar sora lui, mai înţeleaptă, cu o atitudine mai stăpânită. Sigur că tânărul va creşte, va deveni mai puternic, dar sora lui mai mare va fi lângă el tot timpul ca să-l îndrume. Ahbyahd nu se comportă la fel de formal, dimpotrivă, îl îmbrăţişă emoţionat pe Azra şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Ai multe să ne spui! exclamă Ahbyahd.

— Aşa e! spuse Azra întorcându-se spre Kendrick. Din cauza acestui om. El e Amal Bahrudi din Berlinul de Est, trimis de Mahdi la noi aici, în Masqat.

Cu ochii săi pătrunzători, Zaya Yatim îl cercetă pe Evan pe deasupra vălului ce-i acoperea faţa.

— Amal Bahrudi... repetă ea. Am auzit de numele ăsta, bineînţeles. Legăturile lui Mahdi ajung peste tot. Dar eşti departe de terenul pe care lupţi de obicei.

— Da, din păcate, răspunse Kendrick în limba îngrijită folosită în Riad. Dar ceilalţi sunt urmăriţi în continuare la fiecare mişcare pe care o fac. S-a ajuns la concluzia că e mai bine să plece cineva foarte repede, fără un acord prealabil, iar Berlinul de Est e un loc convenabil din care să pleci într-o călătorie. Oricum, există oameni care pot să jure că eu mai sunt încă acolo. Când Mahdi m-a chemat, am răspuns. De fapt eu am fost primul care i-a contactat pe oamenii lui în legătură cu o problemă pe care o aveţi aici, o să vă explice fratele tău. Poate că avem obiective diferite, dar trebuie să cooperăm, mai ales că suntem plătiţi pentru asta.

— Dar tu, spuse Azra încruntându-se, tu Bahrudi, cel care se mişcă oriunde şi oricând, ai fost descoperit?

— Este adevărat că am reputaţia că umblu mult, răspunse Evan zâmbind uşor, dar asta n-are legătură cu ce mi s-a întâmplat aici.

— Deci ai fost trădat? întrebă Zaya Yatim.

— Da. Ştiu de cine şi o să-l găsesc. O să i se vadă capul plutind în apele portului...

— Bahrudi ne-a ajutat să evadăm, spuse Azra. În timp ce eu mă tot gândeam cum s-o fac, el a acţionat. Îşi merită reputaţia.

— Să intrăm, dragul meu frate. Vorbim înăuntru.

— Scumpa mea soră, spuse Azra, aici sunt trădători, pentru asta a venit Amal, ca să ne spună că ei există aici înăuntru. Şi mai mult, au făcut chiar fotografii cu cei de aici şi le-au vândut! Dacă ieşim vii de-aici o să fim vânaţi ani de zile şi toată lumea o să ştie cum arătăm şi ce-am făcut.

Sora îşi privi atent fratele cu ochii ei negri.

— Fotografii?! Luate cu camere ascunse, sofisticate, pe care să nu le fi observat nimeni?! Dar crezi că avem printre noi oameni care să ştie să facă fotografii, când de fapt ei abia, dacă ştiu să citească?

— Dar el a văzut fotografiile! În Berlin!

— Să intrăm, vorbim înăuntru!

Cei doi englezi stăteau în faţa biroului imens din Ambasada Britanică, în timp ce ataşatul de legaţie, toropit de căldură, cu toată instalaţia de aer condiţionat, făcea eforturi vizibile să rămână treaz.

— Da, domnilor, spuse el căscând. Trebuie să sosească din minut în minut şi dacă nu vă deranjează, sper că veţi avea ce să ne spuneţi. MI-6 e băgat până peste cap în chestia asta de-aici şi nu cred că oamenii lor vor fi prea încântaţi să vadă că doi englezi îi fac să-şi piardă vremea.

— Prietenul meu Dickie a făcut armata la Infanteria Regală! exclamă Jack indignat. Dacă el crede că are ceva de spus, înseamnă că aşa e, ar trebui să-l luaţi în seamă. Altfel, de ce-ar fi aici?

— Ca să faceţi afaceri, nu? o întoarse ataşatul.

— Da, desigur, dar nu numai pentru asta, spuse Jack. Mai întâi şi mai întâi, noi suntem cetăţeni britanici şi nu putem să uităm asta. N-avem chef să vedem cum piere Imperiul nostru. Nu-i aşa, Dickie?

— Păi s-a cam dus, spuse ataşatul. Acum patruzeci de ani…

— Vedeţi, îl întrerupse Dickie, prietenul meu Jack este specialist în metale feroase, iar eu sunt specialist în textile, aşa că eu pot să vă spun cum era îmbrăcat beţivul ăla nenorocit înainte şi cum era după. Vă spun eu că pune ceva la cale. Hainele nu trebuie potrivite numai cu omul care le poartă, ci şi cu nenorocitele lui de activităţi, pe care le face el, nu? Şi cum prima dată avea pe el ceva din lână extra… să porţi aici aşa ceva…

— Cei de la contraspionaj au fost informaţi, îi întrerupse ataşatul, plictisit că trebuia să repete. Trebuie să sosească din clipă în clipă.

Şi într-adevăr, nici nu apucă să termine că doi bărbaţi nebărbieriţi şi cu priviri cam sumbre intrară în birou. Unul din ei aducea un plic mare.

— Dumneavoastră ne-aţi chemat? întrebă cel cu mâinile goale.

— În stânga mea este domnul Richard Harding, iar în dreapta domnul John Preston, spuse ataşatul. Acum pot să plec?

— Îmi pare rău, băiete, dar tu ai vorbit cu noi şi ne-ai adus aici. Aşa că va trebui să fii de faţă, spuse pe un ton brutal celălalt, apoi se apropie de birou şi deschise plicul.

— Ce amabili sunteţi! surâse cam strepezit ataşatul. Dar nu eu v-am adus aici, eu v-am informat doar că sunt doi cetăţeni britanici care insistă să vorbească cu voi. Aşa că e cazul să mă

duc să dorm şi eu puţin, doar nu cu mine aveţi treabă.

— De fapt, interveni Jack Preston, Dickie a insistat, dar eu consider că în situaţii dificile nu trebuie să ignorăm intuiţia, iar Dickie Harding, care a făcut armata la Infanteria Regală, ştiţi, are un instinct extraordinar, nu prea i se întâmplă lui să se înşele…

— Fir-ar să fie, Jack, asta n-are legătură cu nenorocitul ăla de instinct, ci cu hainele tipului. Vreau să zic că ce purta el prima dată se potrivea poate cu o vacanţă petrecută la munte, în nici un caz cu nenorocita asta de climă de pe-aici. Bumbac, asta e! Aici trebuie să porţi bumbac, altfel te topeşti de cald. Şi pe urmă croiala, ei bine…

— O clipă, domnule, spuse cel de-al doilea bărbat întrerupând vorbăria celuilalt şi scoţând din plic nişte fotografii pe care le aruncă grăbit în faţa lui Preston şi Harding. Uitaţi-vă puţin la ele şi spuneţi-ne dacă recunoaşteţi pe cineva.

După câteva secunde doar, Dickie strigă:

— Ăsta e!

— Da, cred că ăsta e, spuse şi Jack.

— Aţi nimerit-o, spuse unul dintre agenţii britanici. Îl cheamă MacDonald şi e un obişnuit al barurilor din Cairo. Socrul lui deţine o companie, iar el lucrează în cadrul acesteia, e vorba de o firmă constructoare de maşini. De fapt, a fost plantat aici pentru că e un imbecil notoriu şi i s-a dat pe mână filiala asta de aici fiindcă altfel nu mai aveau cum să scape de el. Cam atât pentru dimineaţa asta. Şi cam unde rămâneţi peste noapte, dacă pot să vă întreb?

— Vezi, Dickie, ţi-am spus că exagerezi…

— Un minut, vă rog, îi întrerupse al doilea agent luând fotografia lui MacDonald şi privind-o cu atenţie. Acum un an sau cam aşa ceva, unul din agenţii noştri ne-a contactat şi ne-a cerut să fixăm o întâlnire. Era ceva în legătură cu E.E.

— Cu ce?! întrebă ataşatul.

— Cu Evaluarea Echipamentului – mă rog, o problemă de spionaj. N-a spus prea multe la telefon, dar a remarcat că persoana implicată va fi o surpriză pentru noi. *O sugativă de englez care lucrează în Cairo,* astea au fost cuvintele lui. Oare ăsta să fie omul?

— Şi totuşi, continuă Jack, eu am insistat ca Dickie să-l urmărească şi să nu renunţe.

— Ei, prietene, parcă ţi-a mai trecut entuziasmul. Cine ştie, poate aranjăm chestia cu avionul care vă îngrijora atât de mult.

— Şi ce s-a întâmplat la întâlnire? întrebă ataşatul uitându-se fix la cel de-al doilea agent.

— N-a mai avut loc. Informatorul nostru a fost ucis pe chei, i-au tăiat beregata. S-a zis că a fost un jaf, pentru că nu i s-a găsit nimic în buzunare.

— Dickie, părerea mea e că mai putem să prindem afurisitul ăla de avion…

— Mahdi?! întrebă uimită Zaya Yatim, stând în spatele biroului, scaunul pe care cu trei săptămâni în urmă stătuse ambasadorul Statelor te. Vrei să duci pe unul dintre noi la el? Deseară?

— Aşa i-am spus şi fratelui tău, răspunse Kendrick, care stătea pe scaun lângă Ahbyahd, în faţa femeii. Instrucţiunile erau probabil în scrisoarea pe care trebuia să ţi-o dau.

— Da, da, spuse grăbită Zaya. Mi-a explicat el câte ceva cât am fost împreună, câteva momente. Dar te înşeli, Bahrudi. Eu n-am cum să ajung la Mahdi direct, nimeni nu ştie cine este el de fapt.

— Presupun că trebuie să vorbeşti cu cineva care la rândul lui va vorbi cu Mahdi.

— Probabil, dar asta ar dura o zi sau două. Drumurile până la el sunt cam întortocheate. Se dau cinci telefoane, iar acestea la rândul lor se transformă în cincizeci. Sunt numere neînregistrate în Bahrain şi doar unul din ele duce la Mahdi.

— Şi în caz de urgenţă cum se procedează?

— Nu e voie să se ia direct legătura cu el, interveni Azra sprijinit de zid exact lângă fereastră. Ţi-am mai spus.

— Dar e ridicol, tânărul meu prieten! Nu putem să facem munca asta fără să luăm în consideraţie şi neprevăzutul.

— Adevărat, recunoscu Zaya Yatim clătinând din cap. Totuşi, fratele meu are în vedere ceva anume. Noi suntem pregătiţi să rezistăm în stare de urgenţă şi săptămâni în şir, dacă este nevoie.

— Foarte bine, spuse Evan simţind broboanele de transpiraţie alunecându-i pe gât, deşi adierea răcoroasă a dimineţii se strecura pe fereastră înăuntru. Atunci explică-i lui Mahdi de ce nu vom fi deseară în Bahrein. Eu misiunea mi-am îndeplinit-o şi l-am salvat şi pe fratele tău.

— Are dreptate, Zaya, fu de acord Azra, dezlipindu-se de perete. Altfel, acum aş fi doar un cadavru în deşert.

— Eu cred că ar trebui să încerci măcar.

Kendrick aruncă o privire spre Ahbyahd, apoi se întoarse spre Zaya.

— Mahdi a cheltuit mulţi bani şi a făcut probabil tot felul de planuri ca să mă aducă până aici şi cred că asta înseamnă clar că are ceva urgent pentru mine.

— Ştirile despre prinderea ta vor fi o explicaţie bună, spuse Ahbyahd.

— Chiar crezi că poliţia din Oman o să anunţe că m-a capturat? Ca apoi să fie nevoită să anunţe că am evadat?

— Sigur că nu, spuse Zaya.

— Mahdi e cel care dezleagă baierele pungii, dacă vrea, adăugă Kendrick. Şi bineînţeles că prin asta mă influenţează şi pe mine, treabă care nu prea îmi place.

— Fondurile noastre sunt destul de reduse, interveni Ahbyahd. Avem nevoie de bărci rapide din Emirate, altfel tot ce facem e treabă degeaba. Schimbăm repede locurile cu prizonierii noştri.

— Poate găsim totuşi o soluţie, spuse Zaya sculându-se brusc de pe scaun, sprijinindu-se cu mâinile pe birou şi privind undeva departe, fără ţintă. Am anunţat o conferinţă de presă pentru dimineaţa asta. Va fi văzută de toată lumea şi desigur şi de Mahdi. În ceea ce o să spun o să menţionez la un moment dat că trimitem un mesaj prietenilor noştri. Un mesaj care cere un răspuns imediat.

— La ce-ar folosi aşa ceva? întrebă Azra. Toate căile de comunicaţie sunt urmărite, doar ştim asta. Nici un om de-ai lui Mahdi nu va risca să ia legătura cu noi.

— Nici nu trebuie s-o facă, îl întrerupse Evan. Înţeleg la ce se referă sora ta. Răspunsul nu trebuie să fie verbal, nu e necesară o comunicare propriu-zisă. Noi nu cerem instrucţiuni, noi le dăm.

Şi se întoarse spre Zaya.

— La asta te-ai gândit şi tu, nu-i aşa?

— Nu chiar, recunoscu Zaya, dar ce spui tu e posibil. De fapt eu m-am gândit doar să accelerăm puţin operaţiunile prin care să ajungem la Mahdi. Oricum, se poate face şi ce spui tu.

— Asta e soluţia! strigă Ahbyahd. Bahrudi ne-a dat-o!

— Încă nu e nimic rezolvat, spuse femeia acoperită cu văl. Rămâne problema cealaltă: cum să ajungă Azra şi domnul Bahrudi în Bahrain. Cum să facem?

— De asta s-a avut deja grijă, spuse Evan, cu inima bătându-i nebuneşte, uimit de propria lui stăpânire de sine, de vocea lui

calmă.

Era aproape! *Aproape de Mahdi!*

— I-am spus lui Azra că am un număr de telefon pe care nu vi-l pot da şi vouă, fiindcă nu mi se permite s-o fac, dar la telefonul ăsta pot obţine un avion.

— Chiar aşa? strigă Ahbyahd.

— Binefăcătorul nostru are aici, în Oman, puteri la care voi nici n-aţi visat.

— Toate convorbirile noastre telefonice sunt interceptate, obiectă Azra.

— Ce am eu de spus poate fi auzit, nu însă şi ce îmi va spune persoana respectivă. Mi s-a cerut foarte clar să fac aşa.

— Deci e nevoie de un trucaj? întrebă Zaya.

— Se practică în toată Europa… E suficient să pui peste microfon o scoică şi gata. Alterarea vocii e asigurată.

— Dă telefon, spuse Zaya ridicându-se şi ocolind biroul.

Kendrick veni în locul ei şi formă numărul, acoperind cifrele cu mâna.

— Alo da?

Era vocea lui Ahmat.

— Un avion, spuse Kendrick. Doi pasageri. Unde? Când?

— În sfârşit! izbucni bucuroasă vocea tânărului sultan al Omanului. Stai să mă gândesc… La aeroport, normal. E o curbă la un kilometru de zona de îmbarcare. O să vină cineva să te ia cu o maşină a armatei. Spune-le că a fost furată ca să te transporte dincolo de porţi.

— Când?

— În foarte scurt timp. Forţele de securitate se află peste tot şi trebuie făcute nişte pregătiri. Poţi să-mi spui destinaţia?

— A douăzeci şi doua literă împărţită la doi.

— V împărţit… Iran?

— Nu. Cu cifre.

— Douăzeci şi doi… doi… Atunci B…?

— Da.

— Bahrein?

— Exact.

— S-a făcut. O să dau nişte telefoane. Când ai nevoie de avion?

— În culmea *ceremoniei.* Confuzia o să ne ajute să ieşim.

— Adică la prânz.

— Da. Întâmplător e… nevoie de un doctor. Pentru sănătatea

mea.

— Banii… Da. Vor ajunge la tine.

— Bine.

— Deci curba dinaintea zonei de îmbarcare. Să fii acolo!

— O să fim!

Evan închise telefonul.

— Trebuie să fim la aeroport la amiază, la ora douăsprezece.

— La aeroport?! strigă Azra. Păi o să ne înhaţe cât ai clipi.

— Pe *drumul* spre aeroport. Cineva o să fie acolo cu o maşină a armatei. Ne conduc ei.

— Vorbesc cu unul din oamenii noştri să vă ducă până acolo cu maşina, spuse Zaya. Lui îi vei spune locul de întâlnire din Bahrain. Mai aveţi exact cinci ore până la plecare.

— Avem nevoie de haine, să facem un duş şi să ne odihnim puţin, spuse Azra.

— Aş vrea să arunc o privire pe-aici, spuse Kendrick. Poate mai aflu şi eu câte ceva.

— Cum doreşti, Amal Bahrudi, spuse Zaya apropiindu-se de Evan. Ai salvat viaţa iubitului meu frate şi nu am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— E de-ajuns dacă mă ajuţi să ajung la aeroport la prânz, răspunse aspru Evan. Sincer să fiu, abia aştept să ajung în Germania.

— Ne vedem la prânz, zise femeia.

— Weingrass va fi aici la prânz! exclamă ofiţerul Mossadului către Ben-Ami şi cei cinci oameni ai Brigăzii Massada.

Se aflau în pivniţa unei case din Jabal Sa’ali, la câteva minute de şirul de morminte englezeşti vechi de câteva secole. Locul fusese transformat de spionajul israelian într-o bază a Mossadului.

— Şi cum o să ajungă aici? întrebă Ben-Ami, care-şi dăduse jos *ghotra* de pe cap.

Blugii şi cămaşa închisă la culoare îi veneau mult mai bine.

— Are paşaport israelian, poate că nu e cea mai bună soluţie…

— N-o să-l oprească nimeni pe Emmanuel Weingrass. Are mai multe paşapoarte decât îţi închipui tu. A spus să nu facem nimic până nu ajunge el aici. *Absolut nimic,* aşa a spus.

— Parcă nu-l mai dezaprobi ca înainte, spuse Yakov.

— Asta pentru că nu va trebui să-i semnez eu cecurile! Tot ce a trebuit să fac eu a fost să menţionez numele lui Kendrick şi

uite-l că vine în goana mare.

— Asta nu înseamnă că n-o să ceară bani! râse Ben-Ami. Şi încă o grămadă!

— A, nu! Am fost foarte clar. L-am întrebat cât ne costă *ajutorul* lui, dar el cică *las' pe mine.* Aşa zic americanii când plătesc ei. Înseamnă că pe noi ne lasă în pace de data asta, aşa că daţi-mi voie să mă simt… *extraordinar de satisfăcut!*

— Prrrrpt! Or fi zicând americanii aşa, dar el nu ştim dacă…

— Pierdem timpul cu tâmpeniile astea! ţipă Yakov. Acum trebuia să fim deja în ambasadă, să vedem ce-i pe-acolo. Am studiat bine planurile. Sunt mai multe posibilităţi de a intra. Trebuie să-l salvăm pe tatăl meu!

Toţi ridicară capul şi-l priviră uimiţi pe cel numit Albastru.

— Te înţelegem, spuse agentul Mossadului.

— Îmi pare rău că am avut ieşirea asta, zise Yakov răsuflând adânc.

— De fapt, tu ai tot dreptul să spui asemenea lucruri, zise blând Ben-Ami.

— N-ar fi trebuit. Îmi cer din nou scuze. Dar de ce trebuie să-l aşteptăm pe Weingrass ăsta?

— Pentru că el le ştie pe toate, prietene.

— Aha! Voi ăştia din Mossad sunteţi cu stilul ăsta, trosc-pleosc. Acum văd că vreţi să-l ajutaţi pe american şi să nu mai aveţi în cap planul nostru iniţial! Şi tatăl meu…

— Rezultatul ar putea fi acelaşi, Yakov…

— Nu sunt Yakov! strigă tânărul lider. Pentru tine sunt doar Albastru, fiul unui tată care la rândul lui a văzut cu propriii lui ochi cum tatăl şi mama lui se agăţau disperaţi unul de celălalt în timp ce erau duşi spre camera de gazare. Vreau ca tata să iasă teafăr de acolo, vreau să-l ajut şi pot s-o fac! Şi am s-o fac! Oare cât să mai sufere omul ăsta? O copilărie plină de atrocităţi, în care sub ochii lui copiii erau spânzuraţi pentru că scormoneau în gunoaie după mâncare, erau violaţi de porcii din Wehrmacht[11], ascunzându-se morţi de foame şi de spaimă prin pădurile Poloniei până la sosirea aliaţilor. Apoi a avut trei fii, doar ca să vadă cum doi din ei sunt măcelăriţi în Sidon de câinii de arabi! Şi acum mie trebuie să-mi pese de cowboy-ul ăsta, un politician care vrea să ajungă erou doar ca să joace în filme sau ca să-şi vadă mutra în reclame?

[11] Wehrmacht – armata germană de uscat în timpul celui de-al doilea război mondial. (*n. trad.).*

— Din cât mi s-a spus, zise calm Ben-Ami, nimic din tot ce spui nu e adevărat. Americanul ăsta îşi riscă viaţa fără nici un ajutor din partea alor lui şi fără vreo răsplată, în caz că va supravieţui. Aşa cum ne-a spus şi prietenul nostru aici de faţă, tot ce face el are un scop, nu foarte diferit de al tău. O face ca să îndrepte o tragedie care i s-a întâmplat lui şi celor dragi lui.

— Ducă-se la naiba! A fost vorba de cei care îi erau lui dragi, nu de un popor întreg! Eu zic că trebuie să mergem la ambasadă!

— Iar eu zic că nu, spuse agentul Mossadului punându-şi pistolul pe masă. Acum trebuie să asculţi de ordinele Mossadului.

— Porcilor! ţipă Yakov. Toţi sunteţi nişte porci!

— Exact, spuse Ben-Ami! Toţi suntem exact cum ai spus!

Ora 10:48 a.m., ora Omanului. Conferinţa de presă se terminase. Ziariştii îşi puneau bine carneţelele, aşteptându-se să fie aruncaţi pe porţile ambasadei, păzite de o sumedenie de bărbaţi şi femei, acestea acoperite cu văl, care îşi tot zăngăneau armele, gata oricând să apese pe trăgaci. În sala de conferinţe un grăsan numai zâmbete reuşise să treacă de gardieni şi, îndrugând în dreapta şi-n stânga vorbe mieroase, se apropia de masa unde se afla Zaya Yatim.

— Vin din partea lui Mahdi, îi susură el, cel care vă plăteşte pentru tot ce faceţi voi aici.

— Ah şi tu?! Urgenţa din Bahrein devine o treabă serioasă.

— Vă rog, doamnă?

— L-aţi verificat? îi întrebă Zaya pe gardieni, care încuviinţară tăcut din cap.

— Mulţumesc, doamnă… dar la ce urgenţă vă referiţi?

— Nici noi nu ştim. Unul de-ai noştri pleacă deseară în Bahrein să primească instrucţiuni şi ne spune la întoarcere despre ce e vorba.

MacDonald se holbă la ochii ce-l priveau pe deasupra vălului, simţind că-l apucă ameţeala. *Oare ce se întâmpla de fapt? De ce la tot pasul venea vorba de Bahrein? Se luaseră nişte hotărâri care nu-l priveau pe el? De ce? Oare ce făcuse târfa aia blestemată?*

— Doamnă, urmă cu voce scăzută grasul, urgenţa din Bahrein e ceva nou, dar eu sunt preocupat de altă problemă, la fel de serioasă. Binefăcătorul nostru ar vrea să ştie ce caută femeia numită Khalehla aici în Masqat.

— Khalehla? Nu e nici o femeie cu numele ăsta printre noi... Dar numele n-are vreo importanţă, nu-i aşa?

— Femeia aceea nu e aici, adică nu se află în ambasadă, dar e în legătură cu oamenii noştri, mai exact cu fratele dumneavoastră.

— Cu fratele meu?!

— Exact. Au evadat trei prizonieri care au alergat pe urmă să se întâlnească cu ea la Jabal Sham, adică să se întâlnească cu duşmanul!

— Ce vrei să spui?

— Nu spun, doamnă, cer să mi se explice. *Noi* cerem o explicaţie. Mahdi insistă să i se explice.

— Habar n-am despre ce vorbeşti! Este adevărat că au evadat trei prizonieri, unul dintre ei fiind fratele meu, celălalt Yosef şi cel de-al treilea, un individ numit Bahrudi din Berlinul de Est.

— Berlinul de Est... Chiar că nu mai înţeleg nimic!

— Dacă vii într-adevăr din partea lui Mahdi, mă mir că n-ai auzit de el.

Deodată Zaya se opri şi privi mai atent la MacDonald.

— Pe de altă parte, ai putea să vii de fapt din partea altcuiva...

— În Masqat eu sunt singurul care îl reprezintă pe Mahdi! Sunaţi în Bahrein şi convingeţi-vă singură!

— Ştii foarte bine că asemenea convorbiri nu sunt permise!

Zaya făcu un semn către gardieni, care se grăbiră să vină lângă masă.

— Luaţi-l pe omul ăsta şi duceţi-l în camera de consiliu. Apoi treziţi-i pe fratele meu şi pe Yosef şi găsiţi-l pe Amal Bahrudi. E nevoie de o nouă conferinţă. Cât mai repede!

Hainele pe care le alese Evan pentru el erau cele purtate de mai toţi teroriştii: pantaloni kaki, un fel de vestă în stil american şi o cămaşă neagră deschisă la piept. Cu excepţia vârstei şi a ochilor, Kendrick nu se deosebea prin nimic de fanaticii care atacaseră ambasada. Trecerea anilor era ascunsă de culoarea pielii, iar pe cap îşi pusese o şapcă şi îşi lăsase cozorocul pe ochi. Ca să desăvârşească imaginea, îşi atârnă de vestă un cuţit băgat într-o teacă de piele, iar din buzunarul vestei i se zărea patul unui pistol. În felul acesta era *asigurat:* făcea parte dintre ei, dintre teroriştii şi faptul că salvase viaţa lui Azra îi dădea dreptul să umble prin ambasadă oricât şi pe oriunde voia, văzând cu ochii lui grupurile de ostatici epuizaţi, înnebuniţi de spaimă,

lipsiţi de orice speranţă.

— Hei, Bahrudi!

— Da.

— Zaya vrea să te vadă. Vino în camera de consiliu!

Evan fi urmă pe terorist spre terasă, apoi coborî scările unui coridor lung. Îşi scoase şapca udă de transpiraţie şi fu condus într-un coridor mare. Intră şi crezu că i se prăbuşeşte tavanul în cap când auzi:

— Doamne sfinte! Păi ăsta e Evan Kendrick!

Capitolul 12

— *Meen ir rah-gill da?*! spuse Evan, paralizat de groază, încercând să se mişte firesc, apoi o întrebă pe Zaya cine e grăsanul care vorbea englezeşte.

— Spune că vine din partea lui Mahdi, răspunse Azra, care stătea în picioare între Yosef şi Ahbyahd.

— Şi ce-a vrut să spună adineauri?

— Doar l-ai auzit. Spune că tu eşti de fapt un tip cu numele de Kendrick.

— Ăsta cine mai e? întrebă Evan în englezeşte întorcându-se spre Anthony MacDonald.

Încerca disperat să rămână calm şi să înţeleagă ce căuta aici individul ăsta pe care nu-l mai văzuse de cinci ani. MacDonald, tocmai el! Faimosul beţiv din colonia engleză din Cairo!

— Numele meu este Amal Bahrudi, al tău care e?

— Ştii foarte bine cine sunt! ţipă englezul gesticulând enervat.

Se uită pe rând la cei patru arabi din sala de consiliu şi în special la Zaya Yatim, apoi ţipă:

— Nu e Amal şi nu mai ştiu cum şi nu vine din partea lui Mahdi! E american şi-l cheamă Evan Kendrick!

— Am studiat în două universităţi americane, spuse Evan cu un zâmbet crud, dar nimeni nu mi-a spus Kendrick. Am avut multe nume, dar pe ăsta nu.

— Minţi!

— Dimpotrivă, aş spune că tu minţi, pretinzând că lucrezi pentru Mahdi. Am văzut fotografii cu toţi oamenii lui din Europa, iar tu nu erai printre ei. Cu o mutră ca asta, mi-aş fi adus aminte de tine!

— Impostorule! Minţi! Lucrezi împreună cu Khalehla, curva aia, cu duşmanul! Azi-dimineaţă în zori aveai nevoie de ea!

— Ce tot spui acolo? mârâi Kendrick privind spre Yosef şi Azra. N-am auzit în viaţa mea de Khalehla asta, habar n-am dacă e curvă sau duşmanul nostru, iar azi-dimineaţă eu şi prietenii mei fugeam cât puteam ca să ne salvăm vieţile. Nu aveam timp de umblat după curva aia de care zici tu, de asta poţi să fii sigur!

— Vă spun că minte! Am fost acolo şi am văzut-o! V-am văzut pe toţi!

— *Ne-ai văzut*? întrebă Evan încruntându-se. Cum?

— Am ieşit cu maşina în afara drumului şi…

— Ne-ai văzut şi nu *ne-ai ajutat?* se înfurie Kendrick. Şi spui că vii din partea lui Mahdi?

— Are dreptate, englezule. De ce nu i-ai ajutat? întrebă Zaya.

— Pentru că trebuia să aflu ceva anume, de-aia! Şi acum am aflat! El şi Khalehla…

— Ai o imaginaţie extraordinară, asta da, domnule burduhănos. Dar o să aflăm cine eşti. Oricum trebuie să plecăm în Bahrein ca să ne întâlnim cu Mahdi. Te luăm cu noi. Marele Mahdi va fi încântat să te vadă, mai ales că eşti atât de important pentru el.

— Sunt de acord, spuse Azra hotărât. Îl luăm cu noi.

— În Bahrein? pufni cam speriat MacDonald. Cum naiba o să ajungeţi acolo?

— Vrei să spui că nu ştii? i-o întoarse Kendrick.

Emmanuel Weingrass coborî din limuzină în faţa cimitirului din Jabal Sa’ali, încercând să-şi oprească accesul de tuse. Se întoarse spre şofer şi îi vorbi pe un ton ceremonios, exagerându-şi accentul englezesc:

— Mă voi ruga aici pentru strămoşii mei britanici – deşi nu sunt prea mulţi. Întoarce-te peste o oră!

— Cum? întrebă omul ridicând un deget. *Iss’a*? repetă el în arabă cuvântul care înseamnă oră.

— Da, prietene. Fac un pelerinaj aici în fiecare an. Ai înţeles?

— Da, da. *El Sallah. Allahoo Akbar*! răspunse şoferul, dând repede din cap, spunând că a înţeles şi că Dumnezeu e mare.

În mână avea mulţi bani, mai mulţi decât se aşteptase să primească şi ştia că va mai primi când va reveni, peste o oră.

— Acum poţi să pleci, spuse Weingrass. Vreau să fiu singur – *sibni fihahlee.*

— Da, da!

Omul închise portiera şi porni maşina. Manny tuşi scurt, de-abia ţinându-se să nu izbucnească într-un acces în regulă, privi în jur ca să vadă dacă nu e urmărit, porni spre cimitir şi merse până la o casă de piatră aflată la câteva sute de metru mai încolo. Zece minute mai târziu fu condus în pivniţa unde comandoul israelian îşi stabilise postul de comandă.

— Weingrass, exclamă agentul Mossadului, mă bucur că te revăd!

— Nu-i adevărat. Nu te bucuri niciodată când mă vezi sau când

mă auzi la telefon. Habar n-ai să-ţi faci meseria, eşti doar un contabil şi încă unul din cale afară de prăpădit.

— Hai, Manny, nu începe, iar…

— Ba încep chiar acum, îl întrerupse Weingrass, privindu-l pe Ben-Ami şi uitându-se în acelaşi timp şi la ceilalţi cinci membri ai unităţii Massada. Are vreunul dintre voi ceva care să se numească whisky? Întreb fiindcă ştiu că *zohlah*-ul ăsta cărpănos n-are, preciză el privindu-l dispreţuitor pe Ben-Ami.

— Nu avem nici măcar vin, replică Ben-Ami. Nu a fost inclus în proviziile noastre.

— Ei bine, contabile, spune-mi tot ce ştii. Unde-i fiul meu, Evan Kendrick?

— E aici, dar asta-i tot ce ştim.

— Vechea poveste. Sunteţi întotdeauna cu un pas în urmă.

— Manny…

— Linişteşte-te! O să ai un atac de cord şi nu vreau ca Israelul să-şi piardă unul dintre cei mai strălucitori socotitori. Cine ştie ceva în plus?

— Eu! strigă Yakov, cel supranumit *Albastru.* Ar fi trebuit să studiem deja ce se întâmplă la ambasadă, să facem planuri de atac! Avem o misiune care n-are nici o legătură cu americanul tău!

— A, deci pe lângă un contabil, mai aveţi şi un isteric, spuse Weingrass. Altcineva?

— Kendrick este aici neoficial. Până aici a avut o acoperire, a sosit cu avionul americanilor, dar ajuns aici a fost lăsat să lucreze pe cont propriu. Dacă e prins, nimeni nu mişcă un deget pentru el.

— De unde ştii toate astea?

— De la unul din oamenii noştri din Washington. Nu ştiu exact de la ce departament a aflat.

— Ţi-ar trebui o carte de telefon. Cât de sigur e telefonul ăsta? întrebă Weingrass, aşezându-se lângă masă.

— N-avem nici o garanţie, spuse agentul Mossadului. A fost instalat în mare grabă.

— Pentru foarte puţini bani, sunt sigur.

— Manny!

— Oh, taci din gură!

Weingrass scoase din buzunar un blocnotes, îl răsfoi şi se opri la un nume şi un număr. Ridică receptorul şi formă numărul. Peste câteva secunde, spuse:

— Mulţumesc, dragul meu prieten de la palat, pentru amabilitate. Numele meu este Weingrass. Desigur, pentru tine nu înseamnă nimic, dar pentru marele sultan Ahmat da. Bineînţeles, nu vreau să-l deranjez pe marele sultan, dar poate îi spuneţi că l-am sunat. Să vă las un număr de telefon.

Manny spuse numărul.

— Mulţumesc, dragă prietene şi aş vrea să adaug, cu respectul cuvenit, că este vorba de o problemă foarte urgentă şi că sultanul te va aprecia pentru promptitudine. Mulţumesc.

Weingrass închise telefonul şi se lăsă pe spătarul scaunului, respirând adânc pentru a-şi potoli bătăile inimii.

— Acum să aşteptăm, spuse el, privindu-l pe ofiţerul Mossadului. Şi să sperăm că sultanul are mai multă minte şi mai mulţi bani decât voi... Doamne, s-a întors deci! După patru ani, m-a ascultat şi s-a întors! Băiatul meu s-a întors!

— De ce? întrebă Yakov.

— Din cauza lui Mahdi, spuse Weingrass în şoaptă, furios, cu privirile în podea.

— Din cauza cui?

— O să afli, istericule!

— Dar, Manny, el nu este băiatul tău.

— E fiul pe care mi-l dorisem toată viaţa...

Telefonul sună şi Weingrass se repezi să răspundă.

— Da.

— Emmanuel?

— Pe vremuri, în Los Angeles, nu mă luai atât de protocolar.

— Allah fie lăudat, n-am uitat. Am verificat asta pe pielea mea când m-am întors aici.

— Spune-mi, tinere, ai luat măcar o notă de trecere la examenul de economie din anul trei?

— Da, am luat o notă mediocră, Manny. Ar fi trebuit să te ascult. Mi-ai spus că trebuie să fac o lucrare mai stufoasă, aşa le plăceau lor chestiile astea.

— Poţi să vorbeşti? întrebă Manny încet, devenind brusc serios.

— Pot, dar e bine să ai grijă ce spui. De aici încolo, totul e static, înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Vechea noastră cunoştinţă... Ştii unde e?

— În drum spre Bahrein, cu încă doi oameni din ambasadă. Ar fi trebuit să fie doar el şi cu încă o persoană, dar totul s-a schimbat în ultimul moment. Nu cunosc motivul.

— Probabil că e un fir care duce la altcineva. Atât?

— Mai e ceva, spuse sultanul după o scurtă pauză. Există o persoană cu care nu trebuie deloc să te întâlneşti sau să te amesteci în vreun fel. Este vorba de o femeie, o cheamă Khalehla. Îţi spun asta pentru că am încredere în tine şi pentru că ar trebui să ştii şi tu de ea, să ştii că e aici, dar în afară de tine nimeni nu mai trebuie să afle de ea. Prezenţa ei aici e la fel de secretă ca şi a prietenului nostru.

— E clar, tinere. Şi cum o să ştiu eu să mă ţin la distanţă de ea?

— Sper să reuşeşti. S-a ascuns în cabina pilotului până când o să ajungă cu toţii în Bahrein.

— Asta-i tot?

— Despre ea, da.

— Trebuie s-o întind. Cum poţi să mă ajuţi?

— Te trimit cu un alt avion. Imediat ce va putea, prietenul nostru ne va suna şi ne va spune cum a decurs totul. Când ajungi acolo, sună-mă. Şi fii cu ochii în patru, prietene!

Ahmat îi spuse lui Manny numărul său secret.

— Prin urmare, un nou schimb, spuse Weingrass.

— Nu. Deci te pot găsi la numărul ăsta? întrebă tânărul sultan.

— Da.

— Voi suna din nou să-ţi spun ce-am aranjat cu telefonul. Dacă e un zbor comercial va fi mai uşor să găseşti loc.

— Îmi pare rău, dar nu pot aşa.

— Cum adică?

— Totul trebuie să fie discret. Mai am încă şapte inşi cu mine.

— Şapte?

— Da, dar nu e cazul să te sperii. Încearcă să te gândeşti la *păsările alea deştepte,* în alb şi albastru.

— Cum? Mossadul?

— Exact.

— Fir-ar să fie!

Avionul Rockwell pentru şase pasageri zbura spre nord-vest la o mie două sute de metri deasupra Emiratelor Arabe Unite, spre Golful Persic şi şeicatul Bahrein. În faţă stătea singur Anthony MacDonald, liniştit şi încrezător. În spatele lui se aflau Azra şi Kendrick. Uşa de la cabina pilotului era închisă şi ştiau de la cel care îi condusese cu maşina *furată* la aeroportul din Masqat că uşa avea să rămână închisă până când pasagerii vor părăsi

avionul. Nimeni nu trebuia să-i vadă la faţă. Vor fi aşteptaţi pe aeroportul internaţional Muharraq din Bahrein, de o persoană care îi va escorta şi îi va trece prin vamă.

Evan şi Azra studiaseră planul iniţial de mai multe ori dar pentru că nu cunoşteau Bahreinul îşi notau numele locurilor şi felul în care erau scrise. Era absolut necesar ca Azra şi Evan să se separe pentru o oră. Asta din cauza lui Anthony MacDonald – posibilul agent al lui Mahdi. Englezul îi putea duce spre Mahdi, dacă era cu adevărat omul lui şi atunci Evan trebuia să se despartă de Azra.

— Ţine minte, am evadat împreună din Jabal Sham şi dacă te gândeşti la Interpol şi la toate agenţiile de spionaj din Europa şi America, îţi dai seama că suntem căutaţi peste tot, au fotografiile noastre. Nu putem risca să fim prinşi amândoi, mai ales dacă umblăm împreună în plină zi. După ce apune soarele, riscul e mai mic, dar chiar şi aşa trebuie să fim precauţi.

— Adică?

— Să ne cumpărăm alte haine, astea de pe noi se potrivesc în Masqat, aici bat la ochi. Iei un taxi spre Manamah, ăsta e un oraş în insula mare şi opreşti o cameră la hotelul Aradous, pe Wadi Al Ahd. În hol e un magazin; îţi cumperi un costum ca de om de afaceri şi te duci la frizer şi te tunzi. Scrie tot ce-ţi spun eu!

— Asta şi fac, spuse Azra notând de zor sfaturile lui Kendrick.

— Şi te înregistrezi cu numele de... ia să vedem ce nume alegem. Yatim e un nume frecvent în Bahrain, dar nu putem risca.

— Atunci numele mamei mele, Ishaad?

— Şi ăsta e în fişierele poliţiei... Mai bine foloseşti numele Farouk, e destul de obişnuit. Deci vei îl T. Farouk. O să te sun după o oră sau două.

— Şi tu ce faci în timpul ăsta?

— Păi ce să fac? zise Kendrick fără să încerce să mintă. Stau cu englezul care pretinde că lucrează pentru Mahdi. Dacă nu minte şi canalul lui de informaţii mai poate fi folosit, atunci întâlnirea din seara asta e uşor de aranjat. Deşi, sincer să fiu, eu nu-l cred şi dacă tot ce spune el e numai o minciună, atunci trebuie să aflu pentru cine lucrează.

Azra îl privi pe cel care-şi spunea Amal Bahrudi şi spuse încet:

— Tu trăieşti într-o lume mai complicată decât cea în care trăiesc eu. Noi ne cunoaştem duşmanii, ne îndreptăm armele spre ei şi încercăm să-i ucidem, ca să nu ne ucidă ei. Dar mie mi

se pare că tu nu eşti prea sigur în cine tragi şi trebuie mai întâi să afli cine îţi sunt duşmanii.

— Trebuie să te infiltrezi şi să iei în calcul posibilitatea existenţei trădătorilor. Măsurile luate pe urmă nu diferă prea mult de ale voastre.

— Infiltrarea nu e dificilă când mii de oameni în jurul nostru se îmbracă la fel ca noi şi vorbesc la fel ca noi. E o problemă de comportament. Cât despre trădători, în Masqat am dat greş, conform spuselor tale.

— Spuselor mele?

— Da, chestia cu fotografiile, Bahrudi.

— A, da, iartă-mă, mi-era mintea la altceva.

Trebuie să acţionez repede, îşi zise în gând Kendrick. Tânărul terorist se uita cam ciudat la el. Trebuia să-i spulbere orice urmă de îndoială.

— Dar fiindcă veni vorba de fotografii, sora ta va trebui să aducă dovezi că a lichidat toată afacerea asta împuţită. Ar fi bine să facă şi ea la rândul ei nişte fotografii. Corpurile celor pedepsiţi lângă aparatul de fotografiat distrus – imagini din astea sau benzi înregistrate cu declaraţiile celor vinovaţi, cred că ar fi foarte bune.

— Zaya ştie ce să facă; ea e cea mai tare dintre noi şi cea mai devotată. N-o să aibă linişte până n-o să scotocească fiecare cameră şi fiecare om.

— Vorbe, poetule! replică pe un ton aspru Evan. Poate că nu înţelegi. Ce s-a întâmplat în Masqat dintr-o neglijenţă poate afecta *toate* operaţiunile noastre, nu numai pe cele de aici. Dacă treaba răsuflă, tot felul de agenţi, de toate naţiile, vor încerca să se infiltreze în grupurile noastre, vor mişuna căutând fotografii şi înregistrări! Îţi dai seama ce-nseamnă asta?

— Bine, bine! spuse Azra clătinând din cap, dornic să pună capăt criticilor. Sora mea va avea ea grijă de toate. Cred că ai convins-o abia în momentul în care a aflat că ne-ai salvat la Jabal Sham şi când a văzut cu ochii ei ce poţi obţine cu un singur telefon. Are să facă tot ce trebuie, te asigur.

— Bine! Să ne odihnim puţin, poetule. Avem în faţa noastră un drum lung de făcut.

Kendrick se lăsă pe spate ca şi cum s-ar fi pregătit să aţipească, dar printre pleoapele întredeschise îl urmărea pe MacDonald. Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească, pe care trebuia să le analizeze, dar nu avea timp. Iată totuşi că

acest Mahdi exista! Nu Mahdi care asediase oraşul Khartoum pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, ci Mahdi din Bahrein în carne şi oase, Mahdi care răspândea teroarea *aici* şi *acum!* Şi exista un lanţ întreg de oameni care ducea la monstrul ăsta! Un lanţ ascuns, bine deghizat de profesionişti de înaltă clasă, un lanţ neştiut de nimeni dar care, cu toate astea, exista! Kendrick găsise un cordon ombilical. Ucigaşul de lângă el îl putea duce la Mahdi, aşa cum un neînsemnat fir electric dintr-o clădire putea duce la sursa principală. *Dacă dai cinci telefoane, se amplifică de zece ori şi fiecare poate să ducă la Mahdi,* spusese Zaya şi ea ştia foarte bine ce vorbea. Deci printre zecile de legături, un bărbat sau o femeie putea duce la Mahdi şi-i putea dezvălui cine era Mahdi!

Kendrick crease o stare de urgenţă exact cum îi spusese Manny Weingrass de nenumărate ori s-o facă în cazul în care există clienţi care nu au cum sau nu vor să comunice între ei. *Spune-i primului fraier că trebuie să ai răspunsul miercuri, altfel plecăm la Riad. Spune-i celui de-al doilea că nu putem să aşteptăm decât până joi, fiindcă ne aşteaptă o afacere grasă la Abu Dhabi.*

Desigur, ce se întâmpla acum nu mai era acelaşi lucru, dar ca tehnică, mergea. Liderii teroriştilor din ambasada din Masqat erau convinşi că exista ceva urgent de rezolvat pentru binefăcătorul lor, Mahdi, căci tocmai pentru asta venise Amal Bahrudi până aici. Deci i se trimisese lui Mahdi un mesaj deghizat prin conferinţa de presă.

Manny, oare am făcut bine? Trebuie să-l găsesc, să-l dobor, să-l ucid pentru tot ce ne-a făcut el!

Numele lui Weingrass îi răsuna lui Evan în minte în timp ce somnul îl copleşea treptat. Şi totuşi un hohot de râs îl încerca acum, la amintirea primei călătorii a lor spre Bahrein.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu uita că avem de-a face cu oameni care conduc un întreg arhipelag, nu două fâşii amărâte de pământ care-şi spun de convenienţă ţări. E vorba de un şeicat care cuprinde mai mult de treizeci de insule din Golful Persic. Nu e ceva pe care să-l măsori în metri pătraţi şi asta e puterea lor.

— Ce vrei să spui, Manny?

— Încearcă să înţelegi, băiete. Aici e vorba de putere. Acesta este un stat independent, o adevărată salbă de erupţii din mare care protejează porturile de furtunile din Golf şi este situată între Qatar şi coasta Hasa a Arabiei Saudite. Mai ales asta din urmă e

extrem de importantă.

— Şi ce legătură are asta cu o insulă amărâtă? Manny, tu joci golf? Eu niciodată n-am putut să-mi permit.

— Să alergi ca nebunul după o minge, străbătând kilometri întregi de iarbă în timp ce te chinuie artrita, iar inima îţi bate în disperare... Nu, nu mi s-a părut niciodată că chestia asta ar ţine de civilizaţie. Şi totuşi, ştiu ce am pus noi în amărâta asta de insulă.

— Ce anume?

— Amintiri. De fapt, e o dovadă vie a puterii lor.

— Vrei să vorbeşti mai clar, te rog?

— Citeşte şi tu. Istoria Asiriei, a Persiei, a Greciei, a Romei. Uită-te puţin pe desenele vechi ale cartografilor portughezi şi gândeşte-te la călătoriile lui Vasco da Gama. Toţi s-au străduit de-a lungul secolelor să controleze într-un fel sau altul arhipelagul. Portughezii l-au stăpânit timp de o sută de ani. Nu te-ai întrebat de ce?

— Sunt sigur că o să-mi spui tu, chiar dacă nu m-am întrebat.

— Pentru poziţia geografică a acestei insule în Golf, pentru importanţa ei strategică. Aici a fost de secole un puternic centru comercial şi financiar...

Tânărul pe-atunci Evan Kendrick sărise ca un arc, tulburat de ceea ce înţelesese în sfârşit, din vorbele lui Manny.

— Deci asta se întâmplă şi acum, îl întrerupsese el, banii curg aici din toate colţurile lumii.

— Da, e un stat independent, fără ameninţarea de a fi cucerit, preciză Weingrass. Bahreinul îşi serveşte deopotrivă şi aliaţii şi duşmanii. Aşa că extraordinarul nostru club îi va reflecta întreaga istorie. O să-i facem şi fresce. Oamenii de afaceri vor sta la bar şi când vor ridica ochii vor vedea toate scenele acelea pictate şi vor spune: «Doamne, ăsta zic şi eu loc! Toată lumea a alergat cu limba scoasă după el! Şi ia te uită ce de bani au cheltuit pentru el!» Şi astfel fiecare va fi şi mai dornic să-l aibă. Da, tinere neştiutor, afacerile se fac la club sau pe terenul de golf. Aşa că ţi-e clar de ce vor un teren de golf sau un club?

După ce construiseră clubul – un impecabil *kitch* până la urmă, aşa cum îl voiseră stăpânii – *Kendrick Group* a mai încheiat contracte pentru construirea a trei bănci şi două clădiri ministeriale. Iar lui Manny Weingrass i-au fost iertate toate năzbâtiile de la cafeneaua de pe Al Zahara.

Evan stătea cu ochii închişi. În clipa aceea auzi uruitul

motoarelor avionului.

— Eu mă opun acestei operaţiuni şi vreau ca chestia asta să apară în dosar, spuse Yakov, *Albastru,* în timp ce urcau cu toţii în avionul de pe aeroportul din Masqat.

Emmanuel Weingrass se duse imediat şi se aşeză lângă pilot, tuşind uşor în timp ce-şi prindea centura. Agentul Mossadului rămăsese în Oman pentru că mai avea ceva de făcut, pistolul lui însă era acum la Ben-Ami, slăbănogul, care nu şi-l puse în toc decât după ce toţi ceilalţi se aşezaseră pe locurile lor.

— Da, prietene, va fi specificat în dosar faptul că te-ai opus, replică Ben-Ami în timp ce avionul rula pe pista aeroportului. Trebuie să-ţi intre în cap că există lucruri care nu pot fi spuse, tocmai pentru binele nostru, al tuturora. Noi suntem soldaţi, adică executanţi, ordinele le dau cei de sus. Ei îşi fac meseria lor şi noi pe a noastră, adică le executăm ordinele.

— Atunci trebuie să-ţi spun că nu sunt de acord cu o chestie, zise *Gri.* Adică treaba asta cu executatul ordinelor mi se pare discutabilă.

— Trebuie să-ţi reamintesc, domnule Ben-Ami, adăugă încet *Galben,* că în ultimele trei săptămâni ne-am antrenat doar pentru o singură misiune, pe care credem cu toţii că o putem îndeplini, în ciuda îndoielilor celor de-acasă. Şi suntem gata, suntem pregătiţi să începem şi când colo, fără nici o explicaţie, ne trezim în drum spre Bahrain pe urmele unui om pe care nu-l cunoaştem, cu un plan de care habar n-avem.

— Dacă există un plan, spuse *Albastru şi* nu doar o datorie de-a Mossadului faţă de un bătrânel care îl caută pe un american, pe care îl numeşte *fiul lui...*

Weingrass se răsuci spre el, în timp ce avionul lua înălţime.

— Ascultă-mă, idiotule! strigă el. Dacă americanul ăsta a plecat în Bahrein cu un terorist arab, un dement, înseamnă că are un motiv al naibii de serios. Poate că nu ţi-a trecut prin ţeasta aia zevzeacă a ta că tot ce se întâmplă în Masqat nu e plănuit de mucoşii ăia care se joacă de-a hoţii şi vardiştii la ambasadă. Creierul întregii afaceri, cap sec ce eşti, e în Bahrein şi el după asta umblă, asta caută!

— Explicaţia ta, spuse *Alb,* nu prea arată să fie vorba de un plan. E un fel de baba-oarba.

— Asta e, cum ne-o fi norocul. Imediat după ce aterizăm şi ne stabilim, o să sun la Masqat la fiecare cinsprezece minute până

căpătăm informaţia de care avem nevoie. Apoi facem şi un plan.

— Adică? întrebă bănuitor *Albastru.*

— Vedem la faţa locului.

Englezul cel gras stătea încremenit de uimire în timp ce Azra pleca împreună cu funcţionarul de pe aeroportul din Bahrein. Omul în uniformă îi aşteptase dincolo de ultimul hangar.

— Hei, stai aşa! strigă MacDonald privind disperat spre Evan, care venea în spatele lui. Nu poţi să mă laşi cu omul ăsta, îi spuse el lui Azra. Ţi-am mai spus, minte! Nu e *de-ai noştri!*

— Nu, nu e, îi răspunse palestinianul peste umăr. E din Berlinul de Est şi mi-a salvat viaţa. Şi dacă spui adevărul, te asigur că o să ţi-o salveze şi pe a ta.

— Dar nu poţi să…

— Trebuie, îl întrerupse Azra şi se întoarse clătinând din cap spre funcţionar.

Acesta, fără vreo intenţie anume, i se adresă lui Kendrick:

— După cum vedeţi, colegul meu tocmai iese din hangar. El vă va escorta până la cealaltă ieşire. Bun venit în ţara noastră.

— Azra! strigă MacDonald, dar zgomotul motoarelor îi acoperi vocea.

— Uşurel, Tony, spuse Evan în timp ce al doilea funcţionar se apropia de ei. Ce facem noi e ilegal şi am putea fi împuşcaţi.

— Lasă, lasă! Ştiu cine eşti! Eşti Kendrick!

— Bineînţeles că sunt Kendrick şi dacă vreunul din oamenii din Bahrein află de chestia asta, atunci iubita ta Cecilia – parcă aşa o cheamă, nu? – va fi văduvă înainte să apuce să mai tragă o duşcă.

— Doamne, nu-mi vine să cred! Îţi vânduseşi firma şi te întorseseşi în America! Mi s-a spus că ai devenit politician sau cam aşa ceva!

— Cu ajutorul lui Mahdi aş putea deveni chiar preşedinte!

— O, Dumnezeule sfinte!

— Zâmbeşte, Tony! Omului ăstuia nu prea îi place ce face, aşa că în nici un caz nu trebuie să creadă că-i suntem nerecunoscători. Zâmbeşte, nemernicule!

Khalehla, îmbrăcată în pantaloni cafenii, jachetă de aviator şi caschetă de ofiţer, cu ochelari care o făceau de nerecunoscut, stătea la coada avionului şi urmărea operaţiunile desfăşurate la nici treizeci de metri de ea. Tânărul ucigaş palestinian *Albastru*

tocmai ieşise pe uşă; congressmanul american şi incredibilul MacDonald ieşeau şi ei, însoţiţi de un alt bărbat, în uniformă, care îi orientă printr-un labirint de culoare formate între containerele de mărfuri, pe unde puteau evita postul de control al. Kendrick, acest aparent apărător al unei cauze teribile, arăta mai bine decât ar fi crezut ea. Nu numai că supravieţuise ororilor de la ambasadă – lucru pe care ea, cu numai nouă ore în urmă, îl considerase o imposibilitate şi care îi crease o stare de panică – dar acum mai mergea şi umăr la umăr cu teroriştii. *Oare ce era în mintea lui? Ce punea la cale?*

— Grăbeşte-te! îi strigă ea pilotului, care vorbea cu un mecanic lângă aripa dreaptă a avionului. Hai să mergem!

Pilotul încuviinţă dând din cap şi amândoi se îndreptară spre ieşirea rezervată personalului navigant. Ahmat, tânărul sultan, *apăsase* pe toate butoanele de comandă din Masqat. Cei trei pasageri ai avionului urmau să fie conduşi în sala de aşteptare aflată la un nivel inferior, departe, în spatele staţiei de taxiuri a terminalului, unde cele câteva maşini staţionate aveau la volan agenţi ai poliţiei secrete din Bahrein. Nici unuia din ei nu i se dăduse vreo lămurire, ci numai un ordin laconic: *Raportaţi imediat destinaţia fiecărui pasager.*

Khalehla şi pilotul îşi luară fugar la revedere şi se despărţiră. El o luă spre Centrul de control al zborurilor, ca să primească instrucţiuni pentru întoarcerea la Masqat, iar ea se îndreptă spre zona prestabilită unde urma să-l preia pe american şi să-l urmărească. Avea nevoie de toată abilitatea de care putea să dea dovadă pentru a rămâne nevăzută în timp ce-i urmărea pe Kendrick şi MacDonald. Tony ar fi putut s-o recunoască imediat, iar americanului nu i-ar fi trebuit să se uite de două ori la ea ca să-şi amintească de o stradă întunecoasă şi murdară din Shari el Mishkwiyis şi de femeia care ţinuse o armă în mână. Faptul că arma nu fusese îndreptată asupra lui ci asupra celor patru inşi care încercaseră s-o jefuiască, asta nu constituia, desigur, un argument prea convingător pentru un om care trăia într-un permanent pericol. Motivaţia şi paranoia puteau conduce la infinite posibile reacţii ale unei minţi aflate sub influenţa unui stress acut. Tipul era acum înarmat şi fulgerul provocat de recunoaşterea unei figuri văzute anterior putea declanşa o reacţie violentă. Khalehla nu se temea pentru viaţa ei: opt ani de antrenament, incluzând şi patru ani petrecuţi în miezul violenţelor din Orient Mijlociu, o învăţaseră să anticipeze, să

ucidă înainte de a fi ucisă. Ce o întrista era faptul că acest om cumsecade n-ar fi trebuit să moară pentru ce făcea şi că ar fi fost cu putinţă ca tocmai ea să fie nevoită să-l lichideze. Clipă de clipă varianta devenea tot mai posibilă.

Ajunse în zona respectivă înaintea pasagerilor avionului omanez. Traficul din zona *Sosiri* era înfiorător: limuzine cu geamuri fumurii, taxiuri, autoturisme obişnuite, camionete de toate formele şi mărcile.

Zgomotul şi mirosul de gaze de eşapament erau groaznice, iar zarva se amplifica sub tavanul de beton, devenind pur şi simplu asurzitoare. Khalehla găsi o nişă între două containere şi aşteptă.

Primul care apăru fu Azra, însoţit de un oficial în uniformă. Cel din urmă făcu semn unui taxi care ţâşni în viteză spre tânărul aflat la cotitura drumului. Acesta se urcă în maşină şi îi citi şoferului instrucţiunile de pe o bucăţică de hârtie.

Câteva minute mai târziu, ciudatul american şi incredibilul Tony MacDonald apărură şi ei pe trotuar. *Ceva* nu pare în regulă, îşi zise Khalehla observând desfăşurarea lucrurilor. Tony se comporta ca pe vremuri în Cairo! Fiecare mişcare a trupului lui împănat cu grăsime trăda agitaţie, vădea o necontenită risipă de energie care atrăgea atenţia. Ochii îi ieşiseră din orbite, expresia feţei i se schimba cu repeziciune, toate erau în totală nepotrivire cu controlul absolut de care ar fi trebuit să dea dovadă un agent infiltrat în rândurile duşmanului şi care dispune de o reţea de informatori capabili să se descurce în orice situaţie, oricât de critică ar fi fost ea. *Totul* era pe dos!

Şi apoi totul se întâmplă cu o iuţeală de fulger!

În timp ce taxiul grăbea spre curbă, Tony îşi repezi tot trupul lui gras în american, trântindu-l drept în faţa taxiului. Kendrick fu luat pe capotă şi aruncat de acolo exact în mijlocul drumului. Se auziră scrâşnete de frâne, claxoane şi congressmanul din al nouălea district din Colorado se înfipse în parbrizul unei maşini. *Doamne sfinte, e mort*! îşi zise Khalehla ţâşnind în drum. Apoi el se mişcă. I se mişcară ambele braţe în timp ce încerca să se ridice în patru labe. Se prăbuşi însă imediat, neputincios. Khalehla se repezi spre maşină, trecând printre câţiva poliţişti care se şi adunaseră la locul accidentului şi îi trase unuia un pumn zdravăn în splină, îndoindu-l într-o clipă ca pe o nuia. Se aruncă peste Kendrick, care se zbătea spasmodic, îşi scoase pistolul din jachetă şi îi vorbi celui mai apropiat om în uniformă, îndreptându-şi arma spre capul lui.

— Mă numesc Khalehla şi nu ai nevoie să ştii mai mult. Omul ăsta-i proprietatea mea şi merge cu mine. Spune mai departe alor tăi şi ajută-mă să ies cu el de aici sau te împuşc.

Persoana intră grăbită în camera sterilă, cu atâta agitaţie încât trânti uşa în urma sa şi aproape că se împiedică prin întuneric căutând echipamentul. Cu mâini tremurânde porni aparatul.

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Ceva s-a întâmplat! Victorie sau eşec, cu vânătorul sau cu vânatul. Ultimul raport vorbeşte despre Bahrein, dar fără a da detalii, doar că subiectul se află într-o stare de extremă surescitare, cerând să fie dus imediat acolo cu avionul. Desigur, asta presupune că ori a scăpat din ambasadă ieşind printr-un subterfugiu, ori că nu a intrat deloc în interior. Dar ce să caute în Bahrein? Totul e prea incomplet, ca şi când umbra subiectului ar masca înadins evenimentele. O posibilitate deloc de neglijat, având în vedere tot ce s-a întâmplat în ultimii câţiva ani, cu implicarea Congresului şi a unor politicieni de prim rang.

Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă acum? Aparatura geme după informaţii, iar eu nu-i pot da nimic! Să-i dau doar nişte nume fără o referire specifică n-ar face decât s-o pună să debiteze date istorice introduse de mult de mine. Uneori am senzaţia că talentele mele mă copleşesc, căci dincolo de factori şi ecuaţii descopăr nişte fantasme.

Şi totuşi el este omul! Aparatura mea îmi spune asta, iar eu am încredere în ea.

Capitolul 13

Evan se luptă cu banda care-i încorseta strâns umărul şi imediat simţi o înţepătură care se extindea prin tot toracele, însoţită de un miros strident de alcool medicinal. Deschise ochii şi descoperi mirat că se afla într-un pat şi că era rezemat pe nişte perne. Era un dormitor de femeie. În stânga lui, lângă perete, se afla o masă de toaletă cu un scaun micuţ, tapiţat cu material auriu. Pe măsuţă erau înşirate o mulţime de sticluţe frumos ornate, cu loţiuni şi parfumuri, toate aranjate în faţa unei oglinzi mari, în trei fâşii, pe marginea căreia se aflau nişte becuri mici. Măsuţa era încadrată de două ferestre înalte, ca de catedrală, în faţa cărora atârnau draperii transparente de culoarea piersicii coapte, poate puţin cam ţipătoare, cum de altfel era şi toată mobila stil Rococo. În faţa ferestrei din fundul camerei era o canapea mică tapiţată cu satin, lângă care se afla o măsuţă de telefon cu rastel pentru reviste şi cu placa din marmură roz. Peretele din faţa patului, aflat carnala şase metri distanţă, era acoperit cu un şir lung de dulapuri cu oglinzi. În dreapta, dincolo de noptieră, se afla o masă de scris de culoarea sidefului, având în faţă tot un scaun tapiţat în auriu, iar mai încolo, Evan văzu cel mai lung birou pentru o singură persoană pe care îl văzuse vreodată; şi acesta era lăcuit în culoarea piersicii – *peche,* cum fără îndoială că ar fi insistat Manny Weingrass să-i spună. Podeaua era acoperită cu un covor moale şi gros, pus acolo parcă anume să mângâie tălpile celui care s-ar fi îndurat să calce în picioare o asemenea adevărată operă de artă. Din tot acest talmeş-balmeş nu mai lipsea decât o oglindă pe pat.

Uşa sculptată era închisă, dar Evan auzi voci dincolo de ea, o voce de bărbat şi una de femeie. Îşi răsuci încheietura mâinii ca să se uite la ceas, dar ceas nu mai avea. *Unde se afla? Cum ajunsese aici? Oh, Cristoase! Sala de aşteptare a aeroportului... Maşina care l-a izbit, de fapt cele două maşini, apoi mulţimea care se adunase în jurul lui şi care îl luase pe sus şi-l dusese de acolo. Azra! Azra îl aştepta la hotelul Aradous!... Şi MacDonald! Dus! Oh, Dumnezeule, de toate s-a ales praful!* Intrat în panică, numai vag conştient de soarele după-amiezii târzii care se prelingea prin ferestre, aruncă la o parte cearşaful cu care era

învelit şi se ridică nesigur, clătinându-se şi scrâşnind din dinţi la fiecare mişcare, dar *putea* să se mişte şi acum numai asta conta. Observă că era gol puşcă şi în aceeaşi clipă, pe neaşteptate, uşa se deschise.

— Mă bucur că te-ai putut ridica, spuse femeia cu pielea măslinie în clipa în care Kendrick se trântea înapoi în pat şi se ascundea sub aşternutul de culoarea piersicii coapte.

Intrusa închise uşa.

— Se confirmă diagnosticul doctorului, continuă ea. Tocmai a plecat. Zice că ai fost plesnit rău de tot dar radiografiile n-au semnalat nici un os rupt.

— Radiografii? Unde *suntem?* Iar *tu* doamnă, cine naiba eşti?

— Deci nu-ţi aminteşti de mine?

— Dacă *ăsta* e modestul tău culcuş din Bahrain, te asigur că nu l-am mai văzut niciodată. Nu pare un loc pe care să-l uiţi uşor.

— Nu-i al meu, spuse Khalehla dând uşor din cap şi venind zâmbind la capul patului. Aparţine unui membru al familiei regale, unui văr al emirului, un bătrân cu o nevastă tânără, cea mai tânără dintre ele. Amândoi sunt acum la Londra. Augustul stăpân al casei este de fapt foarte bolnav, ceea ce motivează echipamentul medical de la subsol. Rangul şi avuţia atrag privilegii oriunde, dar în special aici, în Bahrain. Prietenul tău, sultanul Omanului, a făcut acest lucru posibil pentru tine.

— Dar cineva a trebuit să aducă lucrurile astea la cunoştinţa lui, pentru ca el să poată face posibil şi restul!

— Eu am făcut-o, desigur.

— Bine, dar *te cunosc,* o întrerupse Kendrick încruntându-se. Numai că nu-mi amintesc de unde.

— N-am fost îmbrăcată aşa şi ne-am văzut într-o situaţie la fel de neplăcută pentru amândoi. În Masqat, pe o fundătură întunecată şi murdară…

— Oraşul ăla împuţit! strigă Evan, cu capul într-o poziţie rigidă şi cu ochii larg deschişi. El-Baz!… Gata, acuma ştiu: eşti femeia cu pistolul, ai î*ncercat să* mă ucizi.

— Nu, nu-i adevărat. Mă apăram de tâlhari, trei bărbaţi şi o fată.

Kendrick închise pentru scurt timp ochii.

— Îmi aduc aminte. Un puşti cu pantaloni scurţi kaki care te ţinea de braţ.

— Nu era un puşti, obiectă Khalehla. Era un drogat, la fel ca şi prietena lui şi amândoi m-ar fi ucis ca să-şi poată plăti drogurile.

Eu te urmăream pe tine, nici mai mult nici mai puţin. Informaţia, asta-i meseria mea.

— Pentru cine?

— Pentru cei pentru care lucrez.

— Şi de mine cum ai aflat?

— La asta nu răspund.

— Pentru cine lucrezi?

— În mare fie spus, pentru o organizaţie care caută soluţii la ororile din Orientul Mijlociu.

— Israelienii?

— Nu, răspunse cu calm Khalehla. Rădăcinile mele sunt arabe.

— Chestia asta nu-mi spune nimic, doar că mă sperie al naibii.

— De ce? E atât de greu pentru un american să se gândească la arabi ca la un popor care vrea să găsească soluţii echitabile la problemele lumii ăsteia în care trăim?

— Tocmai vin de la ambasada americană din Masqat. Iar ce-am văzut acolo n-a fost deloc drăguţ. După tipicul arăbesc, vreau să zic.

— N-a fost nici pentru noi. Totuşi aş putea oare să citez un congressman american care a afirmat în Camera Reprezentanţilor că *teroristul nu se naşte terorist, ci devine terorist?*

Uimit, Evan îi aruncă femeii o privire dură.

— Ăsta a fost singurul comentariu pe care l-am făcut vreodată pentru Registrul Congresului. *Singurul.*

— Ai făcut-o în urma unui discurs al congressmanului de California care practic ceruse lichidarea tuturor palestinienilor care trăiesc în ceea ce el a denumit *Eretz Israel.*

— Că doar n-a auzit de *Eretz* la Biarritz[12]! Tipul nu voia să piardă voturile evreilor din Los Angeles. Chiar el mi-a spus asta cu o zi înainte de discurs, luându-mă din greşeală drept un aliat de-al lui şi, lua-l-ar toţi dracii, mi-a mai făcut şi cu ochiul!

— Încă mai crezi ce ai spus atunci?

— Da, replică Kendrick ezitând puţin, ca şi când ar fi stat să-şi cântărească propria afirmaţie. Nimeni din cei care au trecut prin mizeria taberelor de refugiaţi nu poate gândi că de acolo poate apărea ceva cât de cât normal. Dar ce am văzut eu în Masqat a întrecut orice închipuire. Şi nu pun la socoteală ţipetele sălbatice şi lozincile strigate; acolo e ceva făcut la rece. O brutalitate

[12] Biarritz – oraş în sud-vestul Franţei, în golful Biscaya. Celebră staţiune balneară de lux. (n. trad.).

metodică care se hrănea din propria ei sevă. Animalele alea se desfătau, le plăcea să facă ce făceau.

— Marea majoritate a acelor animale tinere n-au avut niciodată o casă. Cele mai vechi amintiri ale lor sunt legate de orbecăiala prin mizeria şi gunoaiele taberelor de refugiaţi în căutarea hranei sau a vreunei hăinuţe pentru fraţii şi surorile lor mai mici. Numai o jalnică părticică din ei ar avea o oarecare pregătire, de-abia dacă au urmat primele clase primare. Aceste lucruri nu le-au fost puse la dispoziţie. Aii fost consideraţi proscrişi în propriul lor teritoriu.

— Spune asta copiilor de la Auschwitz sau Dachau! spuse Evan cu o furie rece în glas. Oamenii ăştia sunt *vii.* Ei fac parte din rasa umană.

— Şah-mat, domnule Kendrick. La asta nu mai am răspuns, ci numai ruşine.

— N-am nevoie de ruşinea ta. Vreau doar să ies de-aici.

— Nu eşti în stare să continui ce-ai început. Uită-te la tine. Eşti epuizat şi pe lângă asta ai fost şi foarte rău lovit.

Trăgându-şi cearşaful până la piept, Kendrick se ridică pe marginea patului.

— Am avut un pistol, un cuţit şi un ceas, printre alte câteva lucruri de valoare. Le-aş vrea înapoi, te rog.

— Cred că ar trebui să discutăm situaţia.

— Nu e nimic de discutat, spuse congressmanul. Absolut nimic.

— Dacă ţi-aş spune că l-am găsit pe Tony MacDonald?

— Tony?

— Eu lucrez lângă Cairo. Aş vrea să pot spune că îl avem în mână de luni de zile, poate de ani de zile, dar nu pot s-o spun, n-ar fi adevărat. Nu ştiam cine e. De fapt, prima bănuială mi-a fost stârnită abia azi-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Tipul m-a urmărit cu o maşină cu farurile stinse.

— Pe drumul spre Jabal Sham? o întrerupse Evan.

— Da.

— Atunci înseamnă că tu trebuie să fii Cawley, sau cam aşa ceva. Cawley-duşmanul, printre altele.

— Numele meu e Khalehla. Primele două silabe pronunţate ca în cuvântul francez Calais; şi sunt într-adevăr duşmanul lui, dar nu şi altele, pe care mi le pot lesne imagina.

— Pe mine mă urmăreai, nu?

— Da.

— Atunci înseamnă că ai ştiut de evadarea noastră.

— Da.

— Ahmat?

— Are încredere în mine. Ne cunoaştem de mult.

— Atunci înseamnă că are încredere şi în oamenii pentru care lucrezi.

— La asta nu pot răspunde. Am zis că are încredere în *mine.*

— E o afirmaţie alambicată. De fapt, e vorba de două afirmaţii alambicate.

— Este *o situaţie* alambicată, da.

— Unde-i Tony?

— Într-o cameră la hotelul Tylos de pe Bulevardul Guvernamental. S-a înregistrat sub numele de Strickland.

— Cum ai dat de el?

— Prin compania de taxiuri. Pe drum s-a oprit la un magazin de echipamente sportive suspectat că vinde arme de contrabandă. Acum e înarmat... Hai să zicem că şoferul a fost cooperant.

— Să zicem?

— E de-ajuns. Dacă MacDonald face vreo mişcare, sunt imediat informată. Deja a dat unsprezece telefoane.

— Cui?

— La numere care nu figurează în cartea de telefon. Peste vreo oră merge un om de-al nostru la centrala telefonică ca să obţină şi numele. Ţi le transmite imediat ce ajunge la un telefon public.

— Mulţumesc, am nevoie de numele astea.

Khalehla trase scăunelul stil Rococo din faţa toaletei şi se aşează lângă Kendrick.

— Spune-mi cu ce te ocupi, congressmanule. Lasă-mă să te ajut.

— De ce-aş face-o? Văd că nu vrei să-mi dai nici pistolul, nici cuţitul, nici ceasul şi nici câte ceva din hainele mele pe care probabil până acuma le-ai şi vândut. Nici măcar nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi.

— În ceea ce priveşte pistolul, cuţitul, ceasul şi portofelul *plus* o centură cu vreo cincizeci de mii de dolari americani *plus* bricheta de aur *plus* un pachet mototolit de ţigări americane – *interzise la export,* o prostie din partea ta – le primeşti pe toate înapoi dacă mă convingi că acţiunea ta nu va duce la masacrarea celor două sute treizeci şi şase de americani din

Masqat. Noi arabii nu putem tolera o astfel de posibilitate; suntem şi aşa priviţi cu destulă ură pentru o grămadă de lucruri oribile pe care nu le putem controla. Cât despre pentru cine lucrez, de ce-ar trebui să te intereseze pe tine mai mult decât pe prietenul nostru Ahmat? Tu ai încredere în el, iar el are încredere în mine. Deci şi tu poţi avea încredere în mine. A=B, iar B=C. Deci A=C. Întâmplător, hainele tale au fost spălate şi călcate, de vândut am uitat să le vând. Sunt în primul dulăpior din stânga.

Evan, aplecat peste marginea patului, rămase cu ochii ţintă la tânăra femeie.

— Da’ ştiu că-ţi merge gura, nu glumă, doamnă. Trebuie s-o iau în ordine alfabetică.

— Nu ştiu ce program ai tu, dar să ştii că nu ai prea mult timp la dispoziţie.

— Între unsprezece jumătate şi douăsprezece fix, noaptea asta, spuse Kendrick fără intenţia de a dezvălui altceva în afară de o banală perioadă de timp. În avion cu mine s-a aflat şi un tânăr terorist de la ambasada din Masqat.

— Da, s-a înregistrat la hotelul Aradous de pe Wadi Al Ahd, sub numele de T. Farouk.

— Cum? Cum? …

— Un alt şofer cooperant, răspunse Khalehla îngăduindu-şi un zâmbet larg. Să zicem, doar atât, să zicem! adăugă ea.

— Pentru oricine-ai lucra, tipii au o grămadă de pioni plasaţi într-o puzderie de locuri.

— Destul de straniu, însă oamenii pentru care lucrez nu au nici o legătură cu afacerea asta. Ei n-ar merge atât de departe.

— Dar tu ai făcut-o.

— A trebuit. Motive personale; există totuşi şi limite.

— Eşti grozavă, Cawley.

— Khalehla. *Kah-layla.* De ce nu-ţi suni prietenul de la Aradous? A cumpărat haine de la un magazin din hotel şi s-a tuns. Presupun că astea au fost instrucţiunile date de tine. Hai, sună-l. Ca să răsufle şi el uşurat.

— Şi tu eşti la fel de cooperantă ca şi şoferii. Poate mai cooperantă decât s-ar cuveni.

— Fiindcă nu-ţi sunt duşman şi pentru că vreau să fiu cooperantă. Sună-l pe Ahmat dacă vrei. O să-ţi spună acelaşi lucru. Dacă-ţi vine prea greu, fac eu oficiul de secretară şi stabilesc legătura. Întâmplător, am şi eu numărul cu trei de cinci în faţă. Întâmplător!

Pentru prima oară, Evan îi studie ochii mari şi căprui. Cuvintele femeii parcă i-ar fi luat un văl de pe faţă, lăsând să se vadă o figură mai mult decât atrăgătoare. Se apostrofa imediat în gând pentru slăbiciunea lui de începător, datorită căreia nu ştiuse să discearnă realul de fals! *Între unsprezece jumătate şi douăsprezece fix!* Atunci era ora Z, perioada de treizeci de minute în care poate va reuşi să prindă un fir care să-l ducă la Mahdi. Putea avea încredere în această femeie teribil de eficientă, care nu-i spusese totuşi prea multe? Putea s-o facă de unul singur? Avea şi ea numărul cu trei de cinci în faţă… cum de intrase în posesia lui? Deodată, camera începu să se învârtească repede, cu el cu tot, iar soarele deveni o explozie de pulbere portocalie. Dumnezeule, unde erau ferestrele?

— Nu, Kendrick! strigă Khalehla. Nu acum! Nu leşina *acum*! Sună chiar acum, te ajut eu! Prietenul tău Farouk trebuie să ştie că totul e în regulă. E terorist şi a ajuns în Bahrain! Nu are unde să se ducă, Kendrick, *trebuie* să dai telefon!

Evan simţi pe faţă palme mici şi iuţi, care-i puseră sângele în mişcare. Capul i se sprijinea acum pe braţul drept al Khalehlei, care, cu mâna stângă, se silea să ajungă la un pahar de pe noptieră.

— Bea asta! îi comandă ea, ducându-i paharul la buze.

Evan bău şi lichidul tare îi explodă în gâtlej.

— Iisuse! gemu el.

— O sută douăzeci la sută vodcă şi coniac, zise Khalehla zâmbind şi continuând să-i sprijine capul. Reţeta mi-a dat-o un englez de la MI-6, unul Melvyn care-a zis *dă-i unuia trei înghiţituri de dinamită de-asta şi pe urmă poţi să-i vinzi orice.* Ce zici, acum pot să-ţi vând ceva, domnule congressman? Un telefon, ceva?

— Nu cumpăr nimic, n-am cu ce. Sunt lefter, nu mai am sfanţ. Banii mei sunt la tine toţi.

— Hai, dă telefonul ăla, te rog, zise Khalehla eliberându-l pe Evan şi retrăgându-se pe scăunelul auriu. Sunt sigură că e ceva groaznic de important.

Kendrick scutură din cap încercând să se concentreze asupra telefonului.

— Nu ştiu numărul.

— Îl am eu aici, spuse Khalehla ducând mâna la buzunarul jachetei de zbor şi scoţând o bucăţică de hârtie. Este 59591.

— Mulţumesc, doamnă secretară.

Evan se întinse după telefon şi, îndoindu-se, simţi o mie de

înţepături prin tot corpul. Luă aparatul în poală. Extenuarea devenise copleşitoare, de-abia dacă se mai putea mişca să formeze numărul.

— Azra, spuse el auzind vocea teroristului. Ai studiat harta Manamahului? Bun. Te iau de la hotel la zece fix. Făcu o pauză uitându-se spre Khalehla. Dacă pentru vreun anumit motiv am să întârzii, ne întâlnim pe stradă la capătul de nord al moscheii Juma, unde strada dă în şoseaua Al Khalifa. Dau eu de tine. *Înţeles?* Bun.

Încă tremurând de slăbiciune, Kendrick puse receptorul în furcă.

— Mai ai un telefon de dat, congressmanule.

— Lasă-mă un minut.

Şi Kendrick se lăsă pe spate pe perne. Dumnezeule, ce obosit era! Se simţea sleit cu totul de puteri.

— Să ştii că ar trebui să suni acum. Trebuie să-i spui lui Ahmat unde te afli, ce-ai făcut şi ce se întâmplă. Aşteaptă veşti de la tine, să ştii. Şi merită să audă lucrurile astea de la tine, nu de la mine.

— Bine, bine.

Cu mare efort, Evan se ridică în capul oaselor şi luă telefonul care se afla încă pe pat.

— Uite că acum nu mai ştiu prefixul pentru Masqat.

— 968, spuse Khalehla. Şi fă 001 înainte.

— Ar trebui să cer cu taxă inversă, spuse Kendrick formând numărul mai mult pe bâjbâite.

Abia putea să vadă cifrele.

— Când ai dormit ultima dată? îl întrebă Khalehla.

— Acum vreo două zile.

— Şi… de mâncat? Când ai mâncat ultima dată?

— Nu-mi aduc aminte… dar tu? Ai fost şi tu destul de ocupată.

— Nici eu nu-mi mai aduc aminte… Oh, da, păi am mâncat când am plecat din Shari el Mishkwiyis, când m-am oprit la o brutărie groaznică, acolo în piaţă şi-am luat o *baclava cu portocale.* Mai mult ca să aflu cine-a fost acolo, decât de foame…

Evan ridică mâna, cerând linişte; linia secretă a sultanului începuse să sune.

— *Iwah?*

— Ahmat, sunt Kendrick.

— Ah, în sfârşit răsuflu şi eu uşurat.

— Iar eu sunt supărat.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— De ce nu mi-ai spus nimic despre ea?

— *Ea?* Care *ea?* Că lumea e plină de *ele!*

Evan îi întinse receptorul Khalehlei.

— Sunt eu, Ahmat, zise ea stânjenită.

Opt secunde mai târziu, după ce se auzi numai vocea uluită a tânărului sultan, Khalehla continuă:

— Trebuia să se întâmple aşa, altfel toată presa ar fi aflat despre un congressman american înarmat cu cincizeci de mii de dolari care a intrat în Bahrain fără să treacă prin vamă. Cât crezi că ar mai fi durat până să se afle că a venit la bordul unui avion comandat de casa regală a Omanului? Şi cât crezi că ar fi durat speculaţiile în legătură cu misiunea congressmanului din Masqat?... M-am folosit de numele tău şi l-am rugat pe unul dintre fraţii emirului, pe care-l cunosc de ani de zile, să aranjeze locul ăsta pentru noi... Îţi mulţumesc, Ahmat. Acum ţi-l dau pe Kendrick.

Evan luă receptorul.

— E foarte scorţoasă doamna asta, tinere prieten, dar presupun că e mai bine pentru mine să mă aflu aici decât unde ar fi trebuit să fiu. Te rog doar să nu-mi mai faci surprize din astea, bine?... De ce taci?... Las-o baltă, uite programul şi nu uita, nu vreau să te amesteci decât dacă ţi-o cer eu! Băiatul nostru de la ambasadă e la hotelul Aradous, iar în ceea ce priveşte situaţia lui MacDonald, despre care presupun că eşti la curent...

Khalehla dădu aprobator din cap, iar Evan continuă repede:

— ... înţeleg că da. Tipul a fost dus la Tylos şi e pus sub urmărire; o să ni se dea o listă cu telefoanele pe care le dă. Din nefericire amândoi sunt înarmaţi.

Evan Kendrick descrise apoi detaliile în legătură cu terenul unde urma să aibă loc întâlnirea cu agenţii lui Mahdi.

— Ahmat, avem nevoie de unul din ei, doar de unul, care să ne conducă la el. Am să mă dau şi peste cap ca să obţin informaţia.

Kendrick închise telefonul şi se prăbuşi între perne.

— Ai nevoie de hrană, zise Khalehla.

— Trimite după ceva mâncare chinezească, spuse Evan. Tu ai cei cincizeci de mii de dolari, nu eu.

— Am să le spun celor de la bucătărie să pregătească ceva pentru tine.

— Pentru mine?

Cu pleoapele pe jumătate închise, Kendrick se uită la femeia cu pielea măslinie de pe ridicolul scăunel auriu stil Rococo. Albul ochilor ei cafenii era acum roşu. Iar cearcănele vineţii evidenţiau o mare oboseală. Ridurile de pe faţă erau mult mai pronunţate decât ar fi trebuit să fie la vârsta ei.

— Dar tu, tu nu mănânci nimic?

— Eu nu contez, tu însă da.

— Mai ai puţin şi cazi de pe tronul ăla minuscul al tău.

— Mă descurc, mulţumesc, spuse Khalehla îndreptându-şi spatele şi clipind sfidător.

— Din moment ce nu vrei să-mi dai ceasul, măcar spune-mi cât arată.

— Patru şi zece.

— Mda, să zicem că se leagă bine, spuse Evan, scoţându-şi picioarele de sub cearşaf şi trecându-le peste marginea patului. Şi-mi închipui că în spaţiul ăsta luxos îţi poţi permite să fii sculat la telefon. *Odihna reprezintă o armă*, am citit eu undeva, mai demult. Se pare că bătăliile câştigate sau pierdute datorită somnului sau nesomnului au fost mai numeroase decât cele datorate puterii de foc a combatanţilor… Dacă ai să te uiţi în altă parte, am să-mi iau un prosop din ceea ce presupun că e cea mai mare baie din Bahrain şi am să-mi caut un alt pat în care să dorm.

— Nu poţi ieşi din camera asta decât dacă părăseşti casa.

— De ce?

— Astea sunt aranjamentele. Emirului nu-i pasă de nevasta vărului lui, deci pângărirea pe care o poate aduce persoana ta se reduce la camera ei. Afară există nişte gardieni care au misiunea să vegheze la respectarea acestei reguli.

— Nu cred o iotă!

— Se poate, dar nu eu am stabilit regulile astea, eu pur şi simplu ţi-am găsit un loc unde să stai.

Închizând ochii, Evan se răsturnă la loc în pat şi măsură din ochi dimensiunile acestuia.

— În regulă, *miss* Cairo. Dacă nu vrei să aluneci de pe scaunul ăla ridicol şi să cazi în nas pe podea, uite, ai locul tău aici, lângă mine. Dar înainte de toate, te avertizez asupra a două lucruri: să nu sforăi şi să te asiguri că voi fi trezit la opt treizeci.

Douăzeci de minute grele mai târziu, incapabilă să-şi mai ţină ochii deschişi, după ce fusese de două ori gata să cadă de pe scaun, Khalehla se urcă în pat.

Şi incredibilul se produse, incredibil pentru că nici unul din ei nu l-a aşteptat şi nu l-a căutat. Doi oameni epuizaţi şi înspăimântaţi simţiră fiecare prezenţa celuilalt şi, mai mult adormiţi decât treji, se apropiară, se atinseră, apoi, încet, parcă cu îndoială, se strânseră în braţe respirând din greu. Buze umflate, întredeschise, arse de sete, căutară disperate şi dornice contactul umed care le promitea descătuşarea de spaime. Făcură dragoste într-o izbucnire frenetică – nu ca nişte străini imitând comportarea animalelor, ci ca un bărbat şi o femeie care au descoperit că într-o lume care a înnebunit trebuie să existe şi o pată de căldură sufletească.

— Presupun că ar trebui să spun că-mi pare rău, spuse Evan, cu capul cufundat în perne şi cu pieptul tresăltând de parcă acum-acum şi-ar fi tras ultima suflare.

— Te rog, n-o face, spuse Khalehla încet. Mie nu-mi pare rău. Uneori… uneori toţi avem nevoie să ni se aducă aminte că facem parte din specia umană. Oare nu astea au fost chiar cuvintele tale?

— Ba da, dar cred că într-un context diferit.

— Nu chiar. Dormi acum, Evan Kendrick. N-am să-ţi mai pronunţ numele încă o dată.

— Asta ce vrea să însemne?

— Dormi…

Trei ore mai târziu, aproape la minut, Khalehla se ridică din pat, îşi luă hainele de pe covorul alb şi, uitându-se la americanul care dormea mai departe, începu să se îmbrace în linişte. Scrise ceva pe o coală de hârtie cu antetul casei regale şi o puse pe noptieră lângă telefon. Se îndreptă apoi spre măsuţa de toaletă, trase un sertar şi luă de acolo toate lucrurile lui Kendrick, inclusiv pistolul, cuţitul, ceasul şi centura cu bani. Puse totul pe podea lângă pat, cu excepţia pachetului de ţigări americane pe jumătate consumat, pe care-l sfărâmă şi şi-l strecură în buzunar. Apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi afară.

— *Esmah*! îi şopti ea gardianului în uniformă, spunându-i cu un singur cuvânt să îi asculte ordinele. Va trebui trezit exact la opt şi treizeci. Am să verific personal dacă faci aşa. Ai înţeles?

— *Iwah, iwah*! răspunse grăbit gardianul dând supus din cap.

— S-ar putea să se primească un telefon pentru el. Va trebui ca apelul să fie înregistrat, iar informaţiile scrise şi puse într-un

plic care să fie strecurat pe sub uşă. Rezolv eu cu autorităţile. Vor fi doar nişte numere de telefon ale unor persoane cu care face afaceri firma lui. *Înţeles*?

— *Iwah, iwah!*

— Bun.

Încet şi cu vădită intenţie de a fi urmărită cu privirea, Khalehla puse în buzunarul gardianului un teanc de dinari în valoare de cincizeci de dolari americani. De-acum tipul era al ei. Cel puţin pentru cinci ore. Coborî pe scara interioară curbată în foaierul imens şi se îndreptă spre uşa sculptată, deschisă deja de un alt gardian care se înclină cu respect la apariţia ei. Apoi ieşi afară în stradă, unde robe albe şi costume negre se mişcau în toate direcţiile. Porni în căutarea unui telefon public. Văzu unul la colţul străzii şi fugi într-acolo.

— Convorbirea asta va fi acceptată, vă asigur, îi spuse ea centralistei dându-i numerele pe care fusese instruită să le folosească numai în cazuri extreme.

— Da?

Vocea aflată la cinci mii de mile distanţă răsună aspră şi iritată.

— Mă numesc Khalehla. Cred că sunteţi cel pe care trebuia să-l contactez.

— Nimeni altul. Centralista mi-a spus *Bahrain.* Confirmi?

— Da. E aici. Am fost cu el câteva ore.

— Ce se întâmplă?

— Va avea loc o întâlnire între ora unsprezece şi jumătate şi miezul nopţii lângă moscheea Juma, pe şoseaua Al Khalifa. Ar trebui să fiu şi eu acolo, domnule. El nu e deloc echipat pentru aşa ceva, n-o să se descurce.

— În nici un caz să nu te amesteci, doamnă!

— În comparaţie cu cei de-aici el e un copil! Eu pot să-l ajut!

— Şi poţi în acelaşi timp să ne *implici* şi pe noi, ceea ce e exclus şi ştii bine asta! Acum pleacă de-acolo!

— Am ştiut c-o să spuneţi asta, domnule. Dar daţi-mi voie, vă rog, să vă explic care sunt părţile periculoase ale acestei acţiuni, după părerea mea.

— Gata, nu vreau să ascult nimic din toate prostiile astea! Pleacă mai repede de-acolo şi lasă-l în pace!

Şi Khalehla tresări când Frank Swann trânti nervos receptorul telefonului din biroul său din Washington D.C.

— Cunosc bine hotelurile Aradous şi Tylos, spuse Emmanuel Weingrass în receptorul telefonului dintr-un mic birou de pe aeroportul Muharraq. Desigur, T. Farouk şi Strickland – bunule Dumnezeu, nu-mi vine să cred! Mimoza aia beţivă din Cairo?... Oh, iartă-mă Stinker, am uitat. Adică francezul ăla aiurit din Alger, asta am vrut să zic. Zi mai departe, te ascult.

Weingrass îşi notă informaţiile din Masqat, transmise de un tânăr pentru care începea să aibă un enorm respect. Cunoştea bărbaţi de două ori mai în vârstă decât Ahmat şi de trei ori mai experimentaţi ca acesta, care s-ar fi îndoit sub presiunea stresului pe care-l încerca acum sultanul Omanului, neexcluzând, desigur, cumplita presă occidentală care habar n-avea de curajul lui. Curajul de a aborda riscuri care i-ar fi putut aduce detronarea şi chiar moartea.

— În regulă, zise el. Am notat totul. Hei, Stinker, află că eşti un tip grozav. Ai devenit un adevărat bărbat. Probabil că toate astea le-ai învăţat de la mine.

— De la tine, Manny am învăţat un lucru foarte important: să văd lucrurile aşa cum sunt ele, nu să caut scuze. Şi la bine şi la rău, ai zis tu. Mi-ai spus că un om poate trăi cu povara greşelilor lui, dar nu poate trăi cu scuzele care i-ar fi răpit dreptul de a greşi. Mi-a trebuit al naibii de mult timp să învăţ asta.

— Foarte drăguţ din partea ta, tinere prieten. Transmite chestia asta copilului pe care am auzit că-l aştepţi. Numeşte-o amendamentul lui Weingrass la *Cele Zece Porunci.*

— Dar, Manny...

— Da?

— Te rog să nu-ţi pui unul din papioanele alea ale tale cu buline galbene sau roşii. Ştii, aici în Bahrain... te cam scot în evidenţă, înţelegi ce vreau să spun?

— Acuma ai ajuns şi croitorul meu! Ţinem legătura, tinere prieten. Şi urează-ne spor la vânătoare.

— O fac, prietene. Şi totodată aş vrea să fiu cu voi.

— Ştiu. N-aş fi eu aici dacă n-aş şti-o. Şi dacă prietenul nostru n-ar şti-o şi el.

Weingrass închise telefonul şi se întoarse spre cei şase din spatele lui, care stăteau fie pe marginea mesei, fie pe scaune, fie în picioare, verificându-şi bateriile de la aparatele de emisie-recepţie, dar toţi ascultându-l atenţi pe bătrân.

— Ne împrăştiem, spuse acesta. Ben-Ami şi *Gri* vor veni cu mine la Tylos. *Albastru,* tu îi duci pe ceilalţi la hotelul Aradous...

Manny se opri, scuturat de un acces de tuse. Faţa i se congestiona puternic, iar trupul lui firav se cutremură violent. Ben-Ami şi ceilalţi membri unităţii Massada se uitară unii la alţii; nici unul nu se clinti, fiecare ştiind dinainte că Weingrass ar respinge orice încercare de a fi ajutat. Aveau în faţă un muribund.

— Apă? întrebă Ben-Ami.

— Nu, răspunse tăios Manny, de îndată ce accesul se mai domoli. Ticăloasa de viroză, ticăloasa de vreme din Franţa... Bine, unde rămăsesem?

— Eu trebuia să-i duc pe ceilalţi la hotelul Aradous, răspunse *Albastru.*

— Luaţi-vă nişte haine ca lumea, ca să nu vă treziţi aruncaţi pe uşă afară încă din hol. Există magazine aici în aeroport şi nişte sacouri curate cred că ajung.

— Astea sunt hainele noastre de lucru, obiectă *Negru.*

— Băgaţi-le în nişte saci de hârtie, spuse Weingrass.

— Şi ce facem la Aradous? întrebă *Albastru* dându-se jos de pe masa pe care stătea.

Manny îşi privi notiţele, apoi se uită la tânărul lider.

— În camera 201 se află un om pe nume Azra.

— E cuvântul arab pentru *albastru,* îl întrerupse *Roşu,* privind spre Yakov.

— Tipul e în consiliul de conducere al teroriştilor din Masqat, interveni *Galben.* Se pare că el a condus echipa care a atacat kibuţul de lângă Galileea, au măcelărit treizeci şi doi de oameni, inclusiv nouă copii.

— Tot el a plantat bombe în trei clădiri din West Bank, adăugă *Gri şi* încă una într-o farmacie şi şi-a mai scris şi numele cu vopsea pe un perete. După explozie, bucăţile din zid au fost puse cap la cap şi atunci numele lui a ieşit la iveală. Am văzut la televizor.

— *Porcul,* spuse Yakov încet, aranjându-şi curelele tocului de armă de pe sub haină. Şi când ajungem la Aradous, ce facem? Îi oferim ceai şi fursecuri sau îi dăm o medalie pentru umanitarism?

— Nu vă apropiaţi de el! zise aspru Weingrass. Dar nici să nu-l scăpaţi din ochi. Doi inşi vă luaţi camere lângă a lui şi păziţi uşa. Nu beţi apă, nu vă duceţi la toaletă, doar păziţi uşa clipă de clipă. Ceilalţi doi luaţi poziţie pe stradă, unul în faţa clădirii, celălalt la intrarea pentru personalul hotelului. Menţineţi permanent

legătura prin radio şi folosiţi coduri simple, dintr-un singur cuvânt în arabă. Dacă tipul se mişcă, vă mişcaţi şi voi o dată cu el, dar nu-i daţi ocazia să vă miroasă că sunteţi pe-acolo. Nu uitaţi, e la fel de bun ca şi voi şi ştie şi el că trebuie să supravieţuiască.

— Îl escortăm din umbră la un dineu, cumva? întrebă sarcastic *Albastru.* De fapt nu acţionăm după nici un plan!

— Planul va veni de la Kendrick, spuse Manny neluând în seamă insulta. Dacă o fi având vreunul, adăugă el în şoaptă, preocupat.

— *Cum*? exclamă Ben-Ami ridicându-se uluit de pe scaun.

— Dacă totul merge după program, el îl va lua pe arab la ora zece şi împreună cu teroriştii va aştepta să intre în legătură cu unul dintre agenţii lui Mahdi, cu cineva care să-i poată conduce fie direct la acesta, fie la un intermediar care s-o poată face el.

— Pe ce bază? întrebă neîncrezător Ben-Ami.

— De fapt. Nu-i rău deloc. Oamenii lui Mahdi au impresia că e vorba de o urgenţă, dar nu ştiu despre ce e vorba.

— Un *amator,* mârâi nemulţumit *Roşu.* Au să apară tot felul de momeli şi de piste false. Ce naiba căutăm noi aici?

— Sunteţi aici ca să eliminaţi momelile şi pistele false! strigă Weingrass. Dacă trebuie să vă spun eu ce aveţi de făcut, mai bine plecaţi înapoi şi începeţi instruirea babelor patrioate din Tel Aviv. Urmăriţi! Protejaţi! Eliminaţi-i pe *tipii cei răi.* Eliberaţi calea *amatorului* care-şi pune viaţa în joc. Acest Mahdi e cheia afacerii de la ambasada din Masqat şi dacă nici atâta lucru n-aţi înţeles până acum, eu n-am ce să vă mai fac. E de ajuns un cuvânt din partea lui, de preferat având un pistol la tâmplă şi nespălaţii de la ambasadă îşi iau imediat tălpăşiţa.

— Eu zic că merită, rosti Ben-Ami.

— Dar n-are sens! strigă Yakov. Să zicem că acest Kendrick ajunge la Mahdi ăsta al tău. Ce o să fiică acolo, *ce-o să spună?* Or să-l împuşte în cap în clipa în care au să-l întrebe care-i urgenţa, atât.

— Şi asta şi merită, repetă Ben-Ami.

— Acum am pe cap şi o gloată de avocaţi! ţipă Manny. Credeţi că băiatul meu e tâmpit? Credeţi voi că a clădit un imperiu al construcţiilor de prost ce era? În clipa în care are ceva concret, un nume, un loc, o legătură, în clipa aia se întoarce în Masqat, iar prietenul nostru comun, sultanul, are să-i cheme pe americani, pe englezi, pe francezi şi pe oricare alţii de încredere şi se apucă toţi de treabă.

— Merită, spuse din nou Ben-Ami încuviinţând din cap.

— Iar *tu* ce-ai să faci? întrebă Yakov, parcă ceva mai potolit dar tot provocator.

— Eu am să prind în cursă o vulpe grasă care a halit o grămadă de pui dintr-un coteţ pe care nu-l cunoaşte nimeni.

Kendrick deschise brusc ochii, trezit de un anumit zgomot, un fâşâit, o întrerupere a liniştii din dormitor care n-avea nimic comun cu traficul de afară. Era ceva mai apropiat, mai personal, ceva parcă intim. Şi totuşi nu era femeia, Khalehla, ea nu se mai afla lângă el. Clipi puţin în direcţia pernei goale şi simţi o mare tristeţe în suflet. În puţinul timp petrecut cu ea simţise că ţine cu adevărat la o fiinţă, simţise o căldură care se înfiripase între ei, care era numai o parte din frenezia cu care făcuseră dragoste…

Oare cât era ceasul? Dădu să se uite la încheietura mâinii, dar ceasul nu era acolo. La naiba! *E tot la ticăloasa aia,* îşi zise el. Se răsuci în pat şi puse picioarele pe covor fără să se uite unde calcă şi simţi ceva dur sub talpă. Se uită la covorul din blană de urs polar şi clipi din nou. Tot ce avusese el în buzunare era acolo – totul, în afară de pachetul de ţigări, de care ar fi avut mare nevoie chiar în clipa asta. Şi apoi privirea îi căzu pe hârtia cu chenar auriu de pe noptieră; o luă în mână.

Cred că amândoi am fost buni unul cu altul într-un moment când amândoi aveam nevoie de puţină bunătate. Regret un singur lucru. Că n-am să te mai văd niciodată. Adio.

Fără semnătură, fără adresă. Ca două vapoare care îşi întretaie cu indiferenţă drumurile prin Golful Persic sau ca doi oameni obosiţi care trec unul pe lângă altul pe stradă, într-o după-amiază târzie. Îşi dădu însă seama că deja nu mai era după-amiază. De-abia dacă reuşi să citească notiţa Khalehlei; prin ferestrele mari se strecurau ultimele raze portocalii ale soarelui care sta să apună. Se întinse după ceas: era opt fără cinci, dormise aproape patru ore. Era mort de foame, iar anii petrecuţi în deşert printre munţi şi dune de nisip alb îl învăţaseră că nu era bine să călătorească niciodată cu stomacul gol. Un *gardian,* spusese ea. *Afară,* îi explicase tot ea. Apucă cearşaful, se înfăşură în el şi traversă camera, dar în faţa uşii se opri: pe podea se afla un plic. Deci acesta fusese zgomotul care-l trezise, plicul strecurat pe sub uşă, forţat pe, sub ea, împins şi tras înapoi de mai multe ori din cauza covorului gros. Îl luă, îi desfăcu şi citi ce era înăuntru. O listă cu şaisprezece nume, adrese şi numere

de telefon. Alia, *MacDonald!* Convorbirile lui MacDonald în Bahrain. Încă un pas spre Mahdi!

Deschise uşa şi schimbă rapid câteva cuvinte de politeţe cu gardianul în uniformă.

— V-aţi sculat deja, domnule. Nu trebuia să fiţi deranjat înainte de opt şi jumătate.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai deranja cu ceva de mâncare. Femeia a zis că aş putea primi ceva de la bucătăria voastră.

— Într-adevăr, orice doriţi, domnule.

— Orice găseşti. Carne, orez, pâine... şi lapte. Mi-ar plăcea nişte lapte. Şi cât mai repede, te rog.

— Foarte repede, domnule!

Gardianul se întoarse şi o luă grăbit în jos pe scara interioară.

Evan închise uşa şi rămase un moment pe loc ca să se reorienteze în camera acum cufundată în întuneric. Aprinse lampa de pe marginea imensului birou, apoi traversă camera până la uşa care dădea într-una dintre cele mai somptuoase săli de baie din Bahrain.

Zece minute mai târziu apăru, îmbăiat şi bărbierit, îmbrăcat cu un halat de baie flauşat. Se duse la dulapul pe care i-l arătase Khalehla şi în care-i spusese că o să-şi găsească hainele *spălate şi călcate.* Deschise uşa cu oglindă şi de-abia putu să recunoască ciudata adunătură de haine pe care le luase din Masqat. Totul părea o uniformă paramilitară respectabilă. Fără să le scoată de pe umeraşe, le aşeză pe un scaun, se duse din nou la pat şi se aşeză pe marginea lui, uitându-se la obiectele de pe podea. Fu tentat să verifice centura cu bani ca să vadă dacă lipsea vreuna din bancnotele mari, dar se răzgândi. Dacă *ea* era o hoaţă, ei bine, el nu vroia să ştie. Nu încă.

Telefonul sună cu un zbârnâit lung, metalic. Pentru o clipă Evan se uită la aparat întrebându-se *cine* putea fi... Avea lista lui Tony MacDonald; ăsta era singurul apel despre care spunea Khalehla că-l va primi. *Khalehla?* Oare se răzgândise? Nerăbdător, smulse receptorul din furcă şi-l duse la ureche. Câteva secunde mai târziu îşi dori să n-o fi făcut niciodată.

— *Americanule,* se auzi o voce aspră de bărbat. Dacă ieşi din casă înainte de ivirea zorilor, eşti un om mort. Iar mâine nu uita să-ţi iei catrafusele şi s-o ştergi frumuşel înapoi de unde-ai venit!

Capitolul 14

Emmanuel Weingrass luă emiţătorul lui *Gri,* îl duse la gură şi spuse:

— Daţi-i drumul şi nu uitaţi să lăsaţi linia liberă. Trebuie să aud *absolut tot!*

— Scuză-mă, Weingrass, răspunse Ben-Ami din umbra de dincolo de *Government Road.* M-aş simţi ceva mai în siguranţă dacă aş şti că şi colegul nostru *Gri* a auzit ce-ai spus. Tu şi cu mine nu suntem chiar aşa de obişnuiţi cu situaţii dintr-astea, cu tineretul ăsta.

— Ăştia n-au pic de creier în capul lor colectiv, pe când noi avem două.

— Treaba asta nu-i curată, Emmanuel, ce avem noi aici se numeşte teren de bătălie şi situaţia poate deveni repede cocoşabilă.

— Am toată încrederea în tine, Benny băiatule, atâta timp cât garantezi că jucărelele astea cu antenă bat şi prin pereţi de oţel.

— Sunt cele mai bune şi unde mai pui că pot funcţiona şi cu transmisie directă. Doar să ştie omul pe ce buton să apese.

— Nu trebuie să ştie *omul,* spuse Weingrass, *tu* trebuie să ştii. Dă-i drumul, te urmărim şi noi după ce auzim ce spune MacDonald ăsta.

— Trimite-l întâi pe *Gri,* te rog.

Ieşind din umbră în apropierea plăcii pe care scria *Tylos Hotel,* Ben-Ami se amestecă în mulţimea din preajma intrării. Oamenii veneau şi plecau, în marea lor majoritate bărbaţi îmbrăcaţi în costume occidentale, dar şi câte o femeie. Taxiuri debarcau pasageri şi luau alţii, care înainte de a se urca în ele dădeau bacşişuri unui portar a cărui singură ocupaţie era să deschidă şi să închidă uşi şi din când în când să mai fluiere după câte un băiat de hotel care să ducă cine ştie ce bagaj. Ben-Ami intră şi imediat formă un număr de telefon la un aparat din hol. Afară, nerăbdător şi iritat, Manny ridică radioemiţătorul. Primele cuvinte venite din camera 202 se auziră prost, apoi se desluşi clar vocea agentului Mossadului.

— *Shaikh Strickland*?

— Cine-i la telefon?

Şuierul prudent al englezului devenise acum distinct. Ben-Ami

îşi reglase propriul aparat de emisie-recepţie.

— Sunt jos… *Anah henah, littee gahrah…*

— Prostălăul dracului! ţipă MacDonald. Eu nu vorbesc păsărească asta afurisită! De ce mă suni din hol?

— Te încercam, domnule Strickland, doar atât, răspunse prompt Ben-Ami. Un om aflat sub imperiul emoţiei se poate da uşor de gol. Ai fi putut să mă întrebi unde urmează să efectuez viitoarea călătorie de afaceri, sau ceva care să facă trimitere la vreun limbaj codificat. Atunci aş fi ştiut că nu eşti tu omul…

— Da, înţeleg! Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici! Dar ţi-a trebuit al naibii de mult timp. Te aşteptam acum o jumătate de oră. Trebuia să-mi spui ceva. Spune!

— Nu la telefon, răspunse ferm omul Mossadului. Niciodată la telefon, chestia asta s-ar fi cuvenit s-o ştii.

— Dacă ai impresia că o să te las să intri la mine în cameră…

— Dacă aş fi în locul tău n-aş vorbi aşa, îl întrerupse din nou Ben-Ami. Ştim că eşti înarmat.

— Zău?

— Ştim totul despre toate armele care se vând pe sub tejghea.

— Da, desigur.

— Deschide uşa dar lasă lanţul pus şi dacă nu ţi se par potrivite cuvintele mele, n-ai decât să mă ciuruieşti.

— Da… foarte bine. Bănuiesc că nu va fi nevoie. Dar înţelege-mă, oricine-ai fi, o silabă greşită şi eşti direct cadavru!

— Am să fiu atent cu engleza mea, *Shaikh* Strickland.

Un beculeţ verde minuscul începu deodată să pâlpâie pe micul aparat din mâna lui Weingrass.

— Asta ce mama dracului mai vrea să însemne? se alarmă el.

— Transmisie directă, spuse *Gri.* Dă-mi-l mie.

Agentul unităţii Massada luă aparatul şi apăsă pe un buton.

— Zi-i.

— E singur! spuse Ben-Ami. Trebuie să ne mişcăm repede, luaţi-l acum!

— Nu facem nici o mişcare, imbecilule! se zbârli Weingrass apucând emiţătorul. Până şi mutanţii de la Departamentul de Stat au putut auzi ce-aţi vorbit, numai sfântul Mossad nu! Ei aud doar vocile lor şi poate şi-a lui Abraham, dacă ar avea şi el un aparat ca ăsta ascuns într-un cornet de floricele de porumb!

— Manny, n-avem nevoie de aşa ceva, spuse în şoaptă şi cu tristeţe în glas Ben-Ami.

— Ai nevoie de urechi, de aşa ceva ai nevoie, *ganza macher!*

Mimoza aia aşteaptă din clipă-n clipă un semn din partea lui Mahdi, adică pe cineva care nu trebuia să dea telefon din hol şi să urce direct în camera lui. Ai auzit că MacDonald o să-i deschidă uşa: *exact* în clipa aia întrăm noi în acţiune şi-i umflăm pe amândoi! Ce-ai în cap? Să sparg uşa profitând de bunătatea *omului din Neanderthal* de lângă mine?

— Ei bine, da.

— Nici eu n-am nevoie de asta, mormăi *Gri.*

— Nu-i de mirare că voi, de deştepţi ce sunteţi, aţi dat-o-n bară la Washington. Aţi avut impresia că *Parola* e o chestie de-a Mossadului şi nu o emisiune TV.

— Manny!

— Mişcă-ţi bucile alea secrete până la etajul doi! Suntem şi noi acolo în două minute, bine, *Clopoţel?*

— Domnule Weingrass, spuse *Gri* încleştându-şi fălcile în timp ce oprea transmisia. Sunteţi probabil cel mai enervant individ pe care l-am întâlnit vreodată.

— Oh, ce cuvinte! În Bronx ai fi încasat-o pentru asta, dacă vreo zece-doisprezece din amicii mei irlandezi şi italieni auzeau obrăznicia asta sfruntată. Hai, mişcarea!

Manny porni să traverseze cu pas tacticos Government Road, urmat de *Gri,* care continua să clatine din cap.

Coridorul hotelului era lung, cu mocheta uzată. Era ora mesei şi cei mai mulţi din călători nu se aflau în clădire. Weingrass se opri la un cap al coridorului. Încercase să fumeze o Gauloise dar când începuse să simtă în piept un vuiet devastator o strivise lăsând o gaură în mocheta din fire sintetice. Ben-Ami se duse la liftul cel mai depărtat de ei, unde aşteptau mai multe persoane. *Gri* se afla cel mai aproape de camera 202 şi se sprijinea nevinovat de perete lângă o uşă aflată cam la patru metri în diagonală în partea cealaltă de uşa camerei *domnului Strickland.* Era într-adevăr un profesionist: îşi luase exact aerul unei licheluţe frumuşele care aşteaptă ca pe ghimpi o femeie.

Şi iată că evenimentul aşteptat se petrecu, impresionându-l teribil pe Weingrass. Portarul în uniformă ieşi brusc din lift şi, cu şapca în mână, se apropie de camera 202. Se opri, ciocăni, aşteptă ca uşa să se întredeschidă şi vorbi. Lanţul nu era pus. Deodată, cu viteza şi hotărârea agresivă a unui atlet la o olimpiadă, *Gri* se rupse de lângă perete şi se aruncă în cei doi din uşă, scoţând în acelaşi fracţiune de secundă o armă, Dumnezeu mai ştie de unde. Se aruncă literalmente peste cei doi, trântindu-

i pe podeaua din cameră. Două focuri înfundate plesniră din pistolul lui şi arma din mâna lui MacDonald zbură cât colo, împreună cu două degete de la mâna grăsanului.

Weingrass şi Ben-Ami veniră şi ei la uşă şi se grăbiră să intre, trântind uşa după ei.

— Dumnezeule, uitaţi-vă la mine! horcăi englezul căzut pe podea, ţinându-se de mâna dreaptă plină de sânge. Iisuse Hristoase! Nu mai am…

— Adu un prosop din baie, ordonă calm *Gri* întorcându-se spre Ben-Ami.

— Eu sunt doar un mesager! bâlbâi portarul, clănţănind din dinţi şi ghemuindu-se îngrozit lângă pat. Eu doar am adus un mesaj, atât!

— Aiurea, mesager, spuse Weingrass aplecându-se peste portar. Eşti perfect, nenorocitule. Tu vezi tot ce intră şi tot ce iese, tu eşti ochii şi urechile câinilor ălora! Alt, dacă ai şti cât am aşteptat să am întrevederea asta cu tine…

— N-am mână, gemu disperat MacDonald, cu sângele şiroindu-i în jos pe braţ.

— Ia de colea! zise Ben-Ami aplecându-se şi înfăşurând prosopul în jurul cioatelor englezului.

— Nu face asta! ordonă *Gri* trăgând de prosop.

— Nu mi-ai spus tu să-l aduc? protestă Ben-Ami derutat.

— M-am răzgândit, zise *Gri* pe un ton devenit brusc rece şi întorcând în jos braţul lui MacDonald din care sângele ţâşni acum şi mai tare. *Sânge,* continuă el calm, adresându-se englezului, în special sânge de la braţul drept, de la aortă. Nu mai are unde să curgă decât pe jos. Te-ai prins, *khanzeer*? Spune-ne ce trebuie să ştim sau te goleşti de sânge, porcule. Unde e Mahdi? Cine e Mahdi?

— Nu ştiu! strigă MacDonald tuşind şi lăcrimând abundent. Ca toată lumea, nu dau nici eu decât nişte telefoane, de căutat mă caută ei pe mine! Asta-i tot ce ştiu!

Agentul ridică brusc capul. Era antrenat să audă şi să simtă vibraţii pe care alţii nu erau capabili s-o facă.

— Jos! le şopti el lui Ben-Ami şi lui Weingrass. Rostogoliţi-vă la perete! În spatele scaunelor, oriunde!

Uşa camerei se deschise izbindu-se de perete. Trei arabi cu feţele mascate năvăliră având în mâini pistoale mitralieră puse pe foc automat şi cu amortizoare. Ţintele erau precise: MacDonald şi portarul hotelului, ale căror trupuri tresăriră violent

sub ploaia de gloanţe până când din gurile lor însângerate nu mai ieşi nici un sunet. Deodată, ucigaşii simţiră că nu erau singuri în încăpere şi se întoarseră căutând cu armele noile ţinte dar era prea târziu. *Gri* se refugiase în stânga, în spatele uşii deschise şi, lipit cu spatele de perete, îşi scosese iute ca fulgerul Uzi-ul din curelele de sub haină. Cu o rafală scurtă de plesnituri seci îi rase într-o clipă pe toţi trei. Fără reflexe ale morţii. Tras direct la cap şi pulverizat creierii.

— Afară! strigă *Gri* întinzându-se după Weingrass şi ajutându-l să se ridice în picioare. Luaţi-o spre treptele de lângă lift!

— Dacă ne opreşte cineva, adăugă Ben-Ami alergând spre uşă, suntem şi noi nişte oameni paşnici speriaţi de încăierarea asta.

Nu-i opri nimeni, hotelul parcă era pustiu. Ajunseră netulburaţi de nimeni pe Government Road şi se opriră să-şi mai tragă sufletul pe o alee care dădea în bulevardul Shaikh Hamad.

— La dracu! mârâi *Gri* în barbă, mai mult ca pentru el. *Am fost nevoit* să-i ucid!

— N-ai avut de ales, spuse agentul Mossadului. Dacă apucau să apese ei pe trăgaci, acum eram noi în locul lor. Nu mai discutăm.

— Dar dacă puneam mâna măcar pe unul din ei, viu, aflam multe, spuse *Gri.*

— Ceva am aflat totuşi, *Clopoţel,* spuse Weingrass.

— Vrei să termini?!

— De fapt nu fac decât să te alint, tinere…

— Ce zici c-am aflat, Manny?

— MacDonald a vorbit prea mult. În panica în care era, le-a spus tipilor de la telefon şi nişte chestii pe care nu trebuia să le spună, aşa că a trebuit să-l lichideze pentru că era prea guraliv.

— Dar cu portarul cum rămâne? întrebă *Gri.*

— Putea foarte bine să fie sacrificat. El deschisese uşa pentru plutonul de execuţie… oamenii lui Mahdi. De fapt arma ta a făcut zgomot, nu armele lor… Iar acum, că ştim despre limbariţa şi execuţia lui MacDonald, putem presupune două fapte de importanţă vitală. Exact ca în diagrama de forţe din proiectul unui balcon al unei clădiri, cu o forţă aplicată excentric…

— Ce dracu tot îndrugi acolo, Manny?

— Băiatul meu, Kendrick, a făcut probabil o treabă mai bună decât îşi poate el da seama. Mahdi e speriat şi dezorientat. Nu ştie deloc ce se petrece şi, ucigându-l acum pe guraliv, nu mai

are pe nimeni care să-i spună ce şi cum. A făcut o greşeală, nu-i şi asta ceva? Mahdi a făcut o greşeală, domnilor, închipuiţi-vă!

— Dacă şi proiectele tale sunt deştepte ca tine, domnule Weingrass, spuse *Gri,* sper ca nici unul din ele să nu prindă viaţă în Israel.

— Vai, ce limbaj de persoană needucată foloseşte băiatul ăsta! Eşti sigur că n-ai absolvit Liceul de ştiinţe din Bronx? Las-o baltă. Haideţi să cercetăm locul la moscheea Juma... Spune-mi, Clop*oţel, oa*re tu a*i* făcut vreodată în viaţa ta vreo greşeală?

— Da, cred că am făcut una. Una zdravănă. Când m-am luat după un bou bătrân şi am venit după cai verzi pe pereţi în Bahrain.

Dar Emmanuel Weingrass nu mai fu în stare să audă răspunsul. Se frânse din mijloc într-un acces de tuse şi se rezemă de unul din copacii de pe alee.

Uimit, Kendrick se uită fix la receptorul din mâna lui, apoi, înfuriat, îl trânti în furcă. Era furios, deznădăjduit şi înfricoşat. *Dacă ieşi din casă înainte de ivirea zorilor, eşti un om mort. Iar mâine... frumuşel înapoi de unde-ai veniţi* Dacă mai era nevoie de confirmarea faptului că se apropia de Mahdi, ei bine, acum o avea. Era practic prizonier. Un pas în afara cochetului palat şi ar fi fost împuşcat pe loc de tipi care ştiau al naibii de bine care e trăgaciul şi care e ţinta. Chiar şi hainele lui spăl*ate şi călcate nu* puteau fi luate decât ceea ce erau: echipament terorist curat şi aranjat. Kendrick ştia prea multe pentru ca alţii să poată avea un avantaj în faţa lui; soluţia aleasă de Mahdi era mai mult decât evidentă. Americanul curios şi băgăreţ va fi o nouă victimă a acestor vremuri teribile, laolaltă cu alţii, desigur. Un masacru la un terminal de aeroport; un avion aruncat în aer în timpul zborului, o bombă într-o cafenea, erau destule posibilităţi, atâta timp cât era vorba de un bărbat care aflase prea multe.

Lucrurile stăteau deci aşa cum intuise încă de la început. El şi Mahdi. El *sau* Mahdi. Acum pierduse el şi avea senzaţia că se afla într-o clădire şi că asupra lui se prăbuşeau tone de beton şi oţel.

Se auzi o bătaie în uşă.

— *Odkhul,* spuse Kendrick.

Instinctiv, ridică pistolul de pe covor. Gardianul intră ducând cu îndemânare în palma mâinii stângi o tavă. Evan vârî arma sub pernă şi se ridică, în timp ce omul aşeza tava pe masă.

— Totul este aici, domnule! exclamă omul cu un soi de

mândrie în glas. Eu personal am ales fiecare fel. Soţia mea susţine că ar fi trebuit să mă fac bucătar, nu luptător…

Kendrick de fapt nu mai auzi şi restul laudei de sine a gardianului, rămăsese parcă vrăjit la vederea lui. Era cam de un metru şi optzeci înălţime, cu umeri respectabili şi cu o talie de invidiat. Aceleaşi măsuri ca ale lui, sau foarte apropiate. Kendrick se uită la hainele curate şi scrobite aşezate pe scaun, apoi se uită din nou la impozanta uniformă roşu cu albastru a soldatului-bucătar. Şi aproape fără să se gândească, duse mâna sub pernă şi luă arma, în timp ce gardianul, umflându-şi cu mândrie pieptul, punea cu eleganţă pe masă farfuriile aburinde. Singurul gând care-i dădea năvală în cap lui Kendrick era că echipamentul lui de terorist ar fi fost o ţintă clară pentru o salvă de gloanţe, pe când o uniformă a gărzii regale nu, mai ales când ieşea dintr-o reşedinţă ca asta. Dacă nu făcea nimic, dimineaţă avea să fie oricum un om mort. Trebuia deci să facă ceva, aşa că o făcu. Dădu ocol patului supradimensionat, veni până în spatele gardianului şi-l lovi drept în moalele capului.

Gardianul căzu leşinat şi Evan mai întâi se năpusti hulpav asupra tăvii, înfulecând pe nemestecate tot ce se nimerea, fără să mai ia seama la savoarea delicateselor care-i fuseseră înfăţişate. Cinci minute mai târziu, gardianul încă leşinat era legat fedeleş, avea un căluş în gură şi era instalat confortabil pe mătăsurile de pe pat. Kendrick se uită în oglinda şifonierului. Uniforma bine călcată, roşu cu albastru, ar mai fi putut fi îmbunătăţită de degetele experte ale unui croitor, dar mergea şi-aşa, era acceptabilă pentru străzile întunecoase.

Scotoci prin toate dulapurile până găsi o sacoşă de plastic şi puse în ea hainele lui. Se uită la telefon. Ştia că nu-l va folosi, că *nu putea* să-l folosească. Dacă ieşea viu de aici, avea să-l sune pe Azra din altă parte.

Dezbrăcat de haină dar cu bretelele pentru armă la locul lor, Azra păşea nervos în sus şi în jos prin camera de la hotelul Aradous, fierbând de gânduri de trădare. Unde era *Amal Bahrudi,* sau omul cu ochi albaştri care-şi spunea Bahrudi? Era el în realitate altcineva, pe care umflatul ăla de englez tâmpit îl numea *Kendrick?* Nu cumva totul fusese numai o cursă pentru a prinde un membru al consiliului de organizare din Masqat, o capcană pentru a-l prinde pe el, pe *Albastru? Terorist?* Cuvânt tipic! Ce repede uită ei de masacrele de la Jephtah şi Deir Yasin,

ca să nu mai amintim de monstruoasele execuţii de la Sabra şi Shatila! Ăştia fură o patrie şi vând apoi ce nu-i al lor şi ucid un copil doar pentru că are în mână un steag palestinian. *Un accident provocat din exces de zel,* l-au numit ei, dar tot *noi* suntem teroriştii! Dacă hotelul Aradous era o capcană, atunci nu mai putea rămâne încarcerat aici în cameră. Şi totuşi... dacă nu era aşa? Atunci trebuia să se ducă acolo unde era programată întâlnirea. Mahdi era totul, chemările lui erau ordine, căci el le dădea mijloacele pentru a putea spera, pentru a-şi răspândi mesajele de legitimitate. Oare pe ei când îi va înţelege lumea asta crudă şi oarbă?

Telefonul sună şi Azra se repezi să răspundă.

— Da?

— Am fost reţinut, dar acum sunt pe drum. M-au descoperit; aproape că m-au ucis la aeroport, dar am scăpat. S-ar putea ca deja să-ţi fi luat urma şi ţie.

— Ce?

— Scurgeri în sistem. Ieşi din hotel, dar să nu treci prin hol. Există o scară de incendiu, cred că e la capătul dinspre sud al culoarului. Nord sau sud, nu contează. Ia-o pe-acolo, treci prin bucătăria restaurantului şi ieşi pe uşa de acces a personalului, dă în Wadi Al Ahd. Traversezi şi ne vedem acolo.

— Dar tu eşti *tu,* Amal Bahrudi? Pot avea încredere în tine?

— Nici unul din noi n-are de ales, nu-i aşa?

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Eu nu sunt duşmanul tău, minţi Evan Kendrick. Noi doi n-o să fim niciodată prieteni, dar nu sunt duşmanul tău. Nu-mi pot permite. Iar tu pierzi timpul, poetule şi pe-al tău şi pe-al meu. Am să fiu acolo în cinci minute. Grăbeşte-te!

— Am plecat.

— Ai grijă.

Azra închise telefonul şi se duse la armele pe care le curăţase de nenumărate ori şi le aranjase frumos pe birou. Luă micuţul Heckler şi un Koch P9S automatic, îngenunche ridicându-şi manşeta pantalonului şi strecură arma sub bretelele speciale de la pulpă. Se ridică, luă şi un Mauser Parabellum şi-l vârî în tocul de la subraţ, apoi luă şi cuţitul de vânătoare cu teacă cu tot. Luă de pe spătarul scaunului haina de la costumul atunci cumpărat, se îmbrăcă şi ieşi iute pe coridor.

Dacă n-ar fi fost atât de încordat, nu i s-ar fi părut nimic ciudat, însă timpul se măsura acum pentru el în secunde. O porni

spre dreapta, observând cu coada ochiului o uşă întredeschisă care se închise repede la loc când trecu el. Poate ceva fără importanţă, îşi zise el. Cine ştie ce oaspete neglijent al hotelului sau vreo europeancă încărcată cu prea multe cumpărături, care nu putuse închide bine uşa. Apoi, nereuşind să dea de nici un indicator pentru ieşirea de incendiu, se întoarse repede spre capătul celălalt al culoarului. O a doua uşă, de data asta crăpată nu mai mult de trei centimetri, se închise încet, fără zgomot. Acum prima uşă nu mai era deloc un subiect de neglijat, iar a doua la fel. Deci îl găsiseră! Camera lui fusese supravegheată! *De cine!* Cine erau *ei?* Azra continuă să înainteze pe culoar dar după ce trecu de a doua uşă, se lipi iute de perete, scoase de sub haină cuţitul cu lamă lungă şi aşteptă. După câteva secunde, uşa se întredeschise neauzit şi Azra se întoarse şi dădu nas în nas cu un tip bine bronzat şi musculos, aproape de aceeaşi vârstă cu el, un tip care puţea de la o poştă a comando israelian antrenat în deşertul arid Numai că în loc de armă, evreul avea în mână un aparat de emisie-recepţie.

Azra îi repezi cuţitul spre gât, dar evreul avu un reflex salvator şi lama fu deviată de la traiectoria ei, înfigându-i-se însă în antebraţ Aparatul căzu pe jos şi Azra trânti uşa în urma lui cu piciorul, scoţând cu o mişcare iute automatul.

Ţinându-se de braţul lovit, evreul îl lovi cu precizie de expert exact sub rotula stângă. Azra se prăbuşi pe covor şi în aceeaşi clipă evreul i expedie un bombeu lateral în gât şi altul drept între coaste, ca nişte ghiulele de oţel. Dar din cauza unghiului de atac îşi pierdu echilibrul gata să cadă, aşa că Azra, cu un suprem efort, se întinse ca un arc şi î înfipse adânc cuţitul în stomac. Sângele ţâşni, împroşcându-l pe Azra îi faţă şi *Galben* din brigada Massada se prăbuşi la podea fără un geamăt.

Palestinianul se strădui să se ridice, sfâşiat de dureri ascuţite în coaste şi simţindu-şi tendonul gâtului aproape paralizat. Deodată, fără vreun foşnet sau vreun ecou de paşi, uşa se izbi de perete cu broasca smulsă din şuruburi. Al doilea agresor, de data asta unul mai tânăr şi cu mâinile goale, se năpusti asupra lui şi duse mâna la şoldul stâng să-şi scoată arma. Azra se aruncă în el cu tot trupul, izbindu-l şi închizând uşa cu el. *Albastru* scăpă pistolul din mână şi apucă mâna dreaptă a palestinianului, cu cuţitul plin de sânge. Îl lovi pe Azra cu genunchiul în piept şi îi răsuci mâna, forţându-l să se lase în jos. Şi totuşi, teroristul nu dădu drumul cuţitului. Cei doi se retraseră ghemuiţi uitându-se

fix unul la altul, cu ochii scăpărând de ură.

— Dacă ai de gând să mai omori evrei, încearcă să mă omori şi pe mine, porcule! şuieră Yakov.

— De ce nu? răspunse Azra, încercând să-l lovească cu cuţitul. Tu-i ucizi pe arabi! Tu mi-ai omorât părinţii, fecior de curvă ce eşti!

— Ba tu mi-ai ucis fraţii care patrulau în Sidon!

— Poate. Sper s-o fi făcut eu. *Eu am fost acolo*!

— *Ai fost, câine! Tu eşti Azra şi ştiu sigur că tu cu mâna ta i-ai omorât! De când te caut!*

Ca două animale înnebunite, cei doi se aruncară turbaţi unul asupra altuia, într-o încleştare scurtă al cărei final veni la fel de neaşteptat cum fusese şi începutul: forţa brută fu victorioasă şi cuţitul se înfipse până la prăsele în beregata teroristului Azra.

Epuizat şi scăldat în sânge, Yakov se desprinse de cadavrul duşmanului său şi se uită la camaradul mort, *Galben.* Se duse la el şi-i închise ochii.

— *Shalom,* îi şopti el. Să găseşti pacea pe care o căutăm cu toţii, prietene. Acum, iartă-mă, dar nu e vreme de jelit…

Cele două cadavre, al camaradului şi al duşmanului, trebuiau duse repede de acolo. Iar el trebuia să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Trebuia să dea de ceilalţi. Ucigaşul Azra era mort. Acum puteau să plece înapoi la Masqat, *erau siliţi* s-o facă. *La tatăl lui!* Străfulgerat de dureri cumplite, *Albastru* se duse şchiopătând până la pat şi smulse cuvertura sub care găsi pistolul automat Uzi al camaradului mort. Îl luă, îl prinse anevoie peste umăr cu bretelele lui şi se duse la uşă să verifice holul.

La tatăl lui!

Ascuns în umbra străzii Wadi Al Ahd, Kendrick înţelese că nu mai putea să aştepte şi nici să rişte dând vreun telefon. Dar nici să rămână ascuns în frunzişul de peste drum de hotelul Aradous şi *să nu facă nimic,* nu, nici asta nu se putea! Timpul se scurgea, iar tipul care trebuia să-i facă legătura cu Mahdi se aştepta să se întâlnească cu Azra, noul prinţ încoronat al teroriştilor. Totul devenea acum evident. Fusese dat de gol, ori din cauza evenimentelor de la aeroport, ori datorită unor scurgeri de informaţii din Masqat. De la oamenii aceia terorizaţi cu care vorbise şi care, spre deosebire de Mustafa, refuzaseră să-l vadă. S-ar fi putut să-l trădeze ca să se pună ei înşişi în siguranţă, la fel de evident cum unul din ei ordonase lichidarea lui Musty pentru

acelaşi motiv. *Noi nu ne putem lăsa implicaţi! E o nebunie. Familiile noastre sunt ca şi moarte! Copiii noştri sunt violaţi, desfiguraţi... morţi! Morţi! ...*

Strategia lui Mahdi era evidentă: să-l izoleze pe american şi să-l aştepte pe terorist să se apropie singur de locul de întâlnire. Să-l ia doar pe tânărul ucigaş, evitând astfel capcana, căci din moment ce nu mai exista americanul, nu mai putea fi vorba de nici o capcană, ci doar de un terorist palestinian pe care la nevoie îl putea lichida uşor. Îi rămâneau destui. Putea să-l ucidă pe Azra, dar mai întâi trebuia să afle ce se petrecuse în Masqat.

Unde era Azra? Trecuseră treizeci şi şapte de minute de când vorbiseră la telefon, trebuia să fi apărut de o jumătate de oră! Evan se uită la ceas a suta oară şi înjură furios printre dinţi. *Trebuia să se mişte, să facă ceva!* Să afle unde era Azra, căci fără el nu mai exista nici capcana pentru Mahdi, al cărui om de legătură nu se putea arăta cuiva pe care nu-l cunoştea. Ah, Dumnezeule şi doar ajunsese *atât de aproape*! Iar acum se trezea dintr-o dată *atât de departe!*

Kendrick luă sacoşa de plastic cu hainele lui, aduse din Masqat şi spălate în Bahrain şi o aruncă în cel mai des tufiş de pe marginea străzii Wadi Al Ahd. Traversă apoi strada spre intrarea personalului de la hotelul Aradous, arătând, în uniforma lui de soldat din garda regală, ca un gardian ţanţoş şi plin de ifose. Trecând pe aleea pavată cu piatră cubică fu salutat cu temenele până la pământ de mai mulţi angajaţi ai hotelului, care plecau de la slujbă şi care parcă sperau ca prin umilinţa lor să-l înmoaie ca să nu fie opriţi şi percheziţionaţi, poate găsiţi cu mici comori asupra lor, şterpelite din hotel, ceva săpunuri scumpe, hârtie igienică fină sau farfurii de porţelan. Era procedura standard. Evan mai fusese acolo, tocmai pentru asta alesese hotelul Aradous. Şi din nou îşi aduse aminte de Emmanuel Weingrass. Fugiseră amândoi valvârtej din hotelul ăsta luând-o prin bucătărie, deoarece răsuflase ştirea că Weingrass promisese unei surori a emirului să-i aranjeze obţinerea cetăţeniei americane dacă se culca cu el. O augustă bunăvoinţă de care sărmanul Manny oricum nu s-ar mai fi putut bucura…

Kendrick trecu prin bucătărie, ajunse la casa scării din partea de sud şi urcă prudent treptele până la etajul doi. Scoase arma de sub haină şi deschise uşa de la casa scării. Dincolo, coridorul era pustiu, căci era ora la care turiştii se aflau deja prin cafenele sau prin cazinouri dosnice. Evan se lipi de peretele din stânga

camerei 202 şi păşi cu grijă pe mocheta uzată. Ascultă cu atenţie: nici un sunet. Bătu abia auzit în uşă.

— *Odkhuloo,* rosti o voce de bărbat.

Ciudat, *ceva nu e-n regulă*, îşi zise Evan atingând clanţa. De ce a folosit pluralul? Apăsă clanţa, se lipi înapoi de perete şi lovi uşa cu piciorul drept.

Înăuntru, linişte, ca şi când încăperea ar fi fost un cavou gol. Strângând tare în palmă arma cu care nu era deloc familiarizat, dar care îi era acum atât de necesară, Kendrick intră… Oh, *Dumnezeule!* Priveliştea din cameră îl făcu să îngheţe de groază! Azra era înghesuit la perete, cu un cuţit înfipt în gât, cu ochii morţi larg deschişi şi cu sângele încă curgându-i în mici pârâiaşe pe piept.

— Prietenul tău, porcul, e mort, spuse o voce din spatele lui.

Evan se întoarse iute şi dădu cu ochii de un tânăr la fel de plin de sânge ca şi Azra. Asasinul rănit era rezemat de perete şi făcea eforturi mari ca să se ţină pe picioare. Avea în mână un Uzi.

— Cine eşti? şopti Kendrick. Ce dracu-ai făcut?

Omul se duse şchiopătând şi închise uşa, ţinând mereu arma îndreptată spre Evan.

— Am ucis un om care mi-ar fi omorât semenii de cum i-ar fi văzut şi care m-ar fi omorât şi pe mine.

— Cristoase, eşti evreu!

— Iar tu eşti americanul.

— De ce-ai făcut-o? Şi ce cauţi aici?

— Nu eu am vrut să fiu aici.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Am ordine să nu dau răspunsuri.

— *Trebuia* să-l ucizi? gemu Kendrick crispându-se la vederea palestinianului mort.

— Ca să folosesc cuvintele lui: *de ce nu?* Ei ne-au măcelărit copiii în curţile şcolilor, au aruncat în aer avioane şi autobuze pline cu concetăţeni de-ai mei, au executat sportivi de-ai noştri nevinovaţi în Munchen, au împuşcat în cap bătrâni doar pentru că erau evrei. Se târăsc ca şerpii pe plaje şi ne ucid tinerii, fraţii şi surorile. *De ce?* Pentru că noi suntem evrei şi trăim *în sfârşit* pe o fâşie de pământ arid şi sălbatic dar pe care am reuşit să-l îmblânzim. *Noi! Nu alţii!*

— Nici măcar n-a apucat…

— Scuteşte-mă, americanule! Ştiu ce urma şi asta mă umple de scârbă. Până la urmă e la fel ca-ntotdeauna. Acolo, în adâncul

sufletului lumii ăsteia, oamenii tot mai vor să dea vina pe evrei. După toate câte ni s-au făcut, tot noi suntem găsiţi ţapi ispăşitori. Ei bine, ascultă la asta, amatorule care-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, noi n-avem nevoie de comentariile şi de mila ta. Nu vrem decât ce ne aparţine! Noi am reuşit să ieşim din lagărele de concentrare, din cuptoarele crematoriilor şi din camerele de gazare ca să revendicăm ce-i al nostru.

— Luate-ar toţi dracii de tâmpit! scrâşni Evan gesticulând spre cadavrul însângerat al lui Azra. Vorbeşti exact ca el! Exact la fel! Când or să vă iasă gărgăunii ăştia din capetele alea idioate?

— Ce importanţă are asta pentru tine? Du-te înapoi la vila ta şi la clubul tău privat, americanule! Lasă-ne-n pace! Du-te înapoi acolo de unde ai venit!

Fără să-şi dea seama prea bine ce se întâmplă cu el, Kendrick se pomeni deodată că se repede cu lacrimi în ochi la evreul rănit.

— Ticălos arogant ce eşti! scrâşni el smulgându-i arma din mână şi izbindu-l de perete. Cu ce drept îmi spui tu mie ce să fac şi unde să mă duc? Noi vedem cum vă tot spulberaţi voi ăştia unii pe alţii în numele unor convingeri oarbe! Ne irosim vieţile şi banii şi creierii şi energia încercând să vă inoculăm puţină raţiune, dar nu, nici unul din voi n-ar lăsa nimic de la el! Poate ar trebui să vă lăsăm să vă măcelăriţi reciproc, poate că aşa rămâne până la urmă *cineva* care să aibă măcar o scamă de raţiune-n cap!

Se ridică şi se duse să-şi ia arma de jos, apoi se întoarse şi o îndreptă ameninţător spre pieptul evreului.

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Sunt *Albastru.* Alt răspuns n-am.

— Cum eşti?!

— *Albastru.*

— Ah, Dumnezeule, şopti Evan aruncându-şi din nou privirile către Azra.

Se întoarse spre rănit şi fără o vorbă îi întinse automatul.

— Uite, ia-l, spuse el încet. Împuşcă dracului toată lumea de pe pământul ăsta. Nu-mi pasă.

Şi ieşi furios din cameră.

Yakov rămase cu ochii aţintiţi la uşa închisă, apoi îşi mută privirea la cadavrul întins lângă perete. Îndreptă ţeava armei spre podea şi cu mâna stângă scoase emiţătorul miniatural de la centură. Apăsă pe buton.

— *Itklem,* se auzi vocea lui *Negru* din afara hotelului.

— Ai dat de ceilalţi?

— Da. Sunt aici, sau mai bine zis pot să-i văd urcând acum pe strada Al Ahd. Tu cum stai?

— Acum nu-ţi pot fi de folos, poate mai târziu.

— *Galben?*

— S-a dus…

— Cuuum?

— N-am timp acum. S-a dus. La fel şi porcul. Subiectul tocmai iese din hotel; e îmbrăcat într-o uniformă roşu cu albastru. Urmăreşte-l. A sărit calul. Caută-mă în camera mea, voi fi acolo.

Ameţit, Evan traversă Wadi Al Ahd şi se duse direct la şirul de arbuşti în spatele cărora aruncase sacoşa de plastic. Dacă mai era acolo sau nu, pentru el nu mai avea acum nici o importanţă, doar că s-ar fi simţit mai confortabil şi cu siguranţă că s-ar fi mişcat mai repede, fără să mai constituie o ţintă uşor de reperat. Fără să-şi dea seama mersese prea departe. Acum nu mai putea da înapoi. *Doar un singur om* îşi tot repeta el în gând. Dacă l-ar fi putut găsi în zona locului de întâlnire! Mahdi! *Trebuia* să-l găsească!

Sacoşa era acolo, iar umbra frunzişului îi servea de minune. Se lăsă pe vine, se schimbă la repezeală şi, după ce termină, ieşi pe trotuar şi o luă spre vest, către Shaikh Isa Road, spre moscheea Juma.

— *Itklem,* zise Yakov în aparat în timp ce stătea întins pe pat, cu prosoape peste rănile sângerânde.

— Sunt *Gri.* Cât de rău eşti?

— În principal tăieturi. Am pierdut ceva sânge. O scot la capăt.

— Atunci eşti de acord să preiau eu comanda până îţi revii tu?

— Aşa-i normal să fie.

— Am vrut s-o aud de la tine.

— Ai auzit-o.

— Trebuie să mai aud ceva. Acum, că porcul e eliminat, nu eşti de părere că ar fi cazul să abandonăm şi să ne întoarcem la Masqat? Aş putea forţa puţin treaba asta dacă răspunsul tău este *da.*

Yakov se uită fix la tavan, cutremurat de sentimente contradictorii, având încă în urechi vorbele usturătoare ale americanului. Zise:

— Nu. Tipul a mers prea departe, riscă prea mult. Stai cu el.

— În legătură cu Weingrass. Aş vrea să-l las mai în spate. Să rămână cu tine, de exemplu.

— N-o să vrea în ruptul capului. Doar e în joc soarta *fiului lui,* ai uitat?

— Ai dreptate, las-o baltă. Aş putea adăuga că babalâcul e de-a dreptul insuportabil, mereu îmi vine să-i trag una-n cap!

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Îţi spun, zise *Gri.* Subiectul a lăsat uniforma şi tocmai a trecut pe lângă noi, a traversat strada. Weingrass l-a reperat. Umblă de zici că-i mort.

— Probabil că şi e.

— Terminat.

În drum spre Juma, Kendrick se răzgândi. Instinctul îi poruncea să nu se separe de mulţime. O luă spre nord, pe Bab Al Bahrain, urmând ca din uriaşa piaţă Bab Al s-o ia la dreapta prin Al Khalifa Road. Era copleşit de gânduri dezlânate, care i se ciocneau tot timpul în minte. Intrase într-un labirint, ştia bine asta, dar mai ştia că în interiorul acestui labirint cineva îl aştepta pe Azra să apară. Iar Azra era mort. Numai că *ei* nu ştiau asta, aici era singurul lui avantaj, însă era un avantaj considerabil. El ştia pe cine şi ce anume căutau ei, dar ei nu-l cunoşteau pe el. Va da deci târcoale locului de întâlnire până ce va vedea *pe cineva,* un tip căruia să i se citească pe mutră spaima de moartea care-l aşteaptă dacă nu-l duce la Mahdi pe prinţul încoronat al teroriştilor. Se va da singur de gol, poate chiar va opri pe câte unii şi se va uita în ochii lor, devenind clipă de clipă mai neliniştit. Lui îi mai rămânea doar să-l repereze pe individ... Doamne, nu cumva se amăgea singur, orbit de obsesia lui? Oricum, nu mai avea importanţă, de fapt nimic nu mai avea acum importanţă, doar pas după pas pe asfaltul tare, croindu-şi drum prin învălmăşeală...

Aglomeraţia. O *simţea.* Era înghesuit de bărbaţi. O mână îi atinse umărul! Se întoarse smucindu-se, ca să se desprindă din strânsoare şi deodată simţi vârful ascuţit al unui ac pătrunzându-i în spate, puţin mai jos de ceafa. Apoi peste toate se lăsă o pânză grea de întuneric. Beznă totală.

Telefonul îl făcu pe Yakov să tresară.

— Da?

— Îl au pe american! spuse *Gri.* Şi mai precis, *ei există!*

— Unde s-a-ntâmplat? Cum?

— Nu contează; oricum, eu nu cunosc străzile. Contează doar că ştim unde l-au dus!

— Ce ştii? Cum? Şi să nu-mi spui că nu contează!

— Weingrass a rezolvat chestia asta. La dracu, a fost Weingrass. Ştia că n-o să poată ajunge pe jos, aşa că i-a dat arabului ăluia zece mii de dolari pe hodorogitura lui de taxi! Individul o să umble beat şase luni de zile. Ne-am îngrămădit toţi în maşină şi-am ajuns să vedem chiar cum s-a întâmplat treaba. La dracu, Weingrass a făcut-o!

— Ia mai termină cu tâmpeniile astea! se răsti Yakov. Unde zici că e ţinut subiectul?

— Într-o clădire numită Sahalhuddin de pe Tujjar Road.

— Proprietatea cui?

— Dă-ne ceva timp, *Albăstruie.* Dă-i lui Weingrass ceva timp. A început deja să ia legătura cu toţi care-i sunt datori din Bahrain şi n-am chef să ştiu ce-ar zice *Comisia pentru morală* din Ierusalim dacă ar afla că ne-am înhăitat exact cu el.

— Răspunde la ce te-ntreb eu, dobitocule!

— Aparent, complexul e ocupat de şase firme. E doar o problemă de timp până-i trecem prin strecurătoare.

— Să vină cineva să mă ia, ordonă Yakov.

— Deci iată că l-ai găsit pe Mahdi, congressmanule! …

Arabul era îmbrăcat într-o robă de un alb sclipitor şi purta pe cap o *ghotra* din mătase albă încrustată cu safire. Se aflau într-o încăpere largă cu tavanul boltit, în formă de cupolă şi împodobit cu plăcuţe de mozaic. Ferestrele erau înalte şi înguste, iar mobila, puţină şi rară, era din lemn negru lăcuit. Atrăgea privirile un imens birou de mahon care aducea mai mult a altar sau a tron decât a piesă de mobilier. Încăperea părea să aibă ceva din aerul unei moschei.

— Ei, acum eşti satisfăcut? continuă Mahdi din spatele biroului. Sau eşti poate dezamăgit să vezi că şi eu sunt un om la fel ca şi tine? De fapt nu, nu la fel ca şi tine sau ca altcineva, dar tot un om.

— Eşti un ucigaş!

Evan se smuci în scaunul cu spetează dreaptă în care era ţinut, dar fu ţintuit la loc de doi gardieni care-l flancau şi pe care până atunci nu-i observase.

— Tu i-ai ucis pe cei şaptezeci şi opt de oameni nevinovaţi,

bărbaţi, femei şi copii, peste care s-a prăbuşit întreaga clădire! Eşti un gunoi, asta eşti!

— Acela a fost numai începutul războiului, Kendrick. Toate războaiele înseamnă şi victime din partea necombatanţilor. Îmi permit să-ţi atrag atenţia că am câştigat acea bătălie importantă, tu ai dispărut pentru patru ani, iar de atunci eu am făcut progrese extraordinare, pe care nu le-aş fi făcut dacă tu nu spălai putina. Sau dacă n-ar fi plecat evreul ăla scârbos, Weingrass, cu limba lui spurcată.

— Manny?… Tot timpul ne spunea de tine, ne a *vertiza.*

— Eu asemenea limbi le aduc la tăcere cu ascuţişul săbiei! Sau cu un glonţ în cap, dar când am auzit de tine, am ştiut imediat că te-ai întors din pricina acelei prime bătălii pe care ai pierdut-o acum patru ani. Ai venit să-ţi iei revanşa şi m-ai dominat, cu alte cuvinte totul a fost o urmărire veselă până acum nouă ore, Amal Bahrudi.

— Oh?

— Ruşii se pricep de minune să dea de oameni care au nevoie de bani. Şi noi ştim să li-i scoatem în drum. Bahrudi, euro-arabul, a fost ucis acum câteva zile în Berlinul de Est… Şi uite aşa a ieşit la iveală numele lui Kendrick. Un arab mort cu ochi albaştri şi cu pronunţate trăsături occidentale apare brusc în Masqat. Ecuaţia avea în ea ceva imaginaţie, chiar o imaginaţie incredibilă, recunosc, dar tot cusută cu aţă albă era. Se pare că ai fost ajutat, fiindcă tu n-ai experienţă în chestii de-astea.

Evan se uită lung la figura izbitoare, cu pomeţi înalţi şi ochi de foc care-l privea la rândul ei lung.

— Ochii tăi, spuse Kendrick dând din cap, încercând să scuture ultimele efecte ale drogului care îi fusese injectat. Te-am mai văzut cândva!

— Bineînţeles că da, Evan. Gândeşte-te.

Mahdi îşi scoase încet *ghotra* dând la iveală un cap cu păr negru şi puţin înspicat pe la tâmple. Fruntea înaltă şi fină era acum pusă în evidenţă de sprâncenele negre şi arcuite; era chipul unui om dominat de obsesii care puteau răbufni în orice moment.

— Mă vezi cumva într-un cort în Irak? Sau poate pe un podium într-o armurărie din Midwest?

— Iisuse Hristoase! şopti Kendrick începând să-şi amintească. Ai venit să ne vezi în Basrah acum şapte sau opt ani şi ne-ai promis să ne îmbogăţeşti dacă abandonăm proiectul. Ziceai că

există planuri pentru a zdrobi Iranul, de a-l zdrobi pe şahinşah şi că n-aveai nevoie de aeroporturi moderne în Irak.

— Vezi că exact aşa *s-a întâmplat?* Acum Iranul e o adevărată societate islamică.

— Prostii! Trebuie că de-acum le-ai şi secat câmpurile petroliere. Şi eşti musulman cum sunt eu popă. Eşti din Chicago, acolo-i armurăria din Midwest şi-ai fost aruncat afară din oraş acum douăzeci de ani pentru că nici măcar alegătorii de sânge negru ca al tău, pe care între timp se pare că l-ai renegat, nici măcar ei n-au putut înghiţi rahaturile tale profasciste! Le-ai luat milioanele şi-ai venit aici să-ţi împrăştii gunoaiele şi să prăseşti alte milioane la fel de împuţite. Dumnezeule, Weingrass a ştiut de la început cine erai şi de ce ne îmbiai pe noi cu milioanele alea, de-aia ţi-a şi spus să ţi le bagi în c...! A zis că eşti o scursură, o lătură omenească de fapt, dacă-mi mai aduc eu bine aminte şi că dacă nu ieşi dracului imediat din cortul ăla din Basrah, chiar că o să-şi piardă răbdarea şi-o să-ţi arunce în ochi cu nişte decolorant ca să se poată spune că n-a împuşcat decât un nazist alb!

— Weingrass este, sau mai bine zis era un evreu, spuse calm Mahdi. M-a umilit pentru că mărirea la care se aştepta el l-a ocolit, începând în acelaşi timp să înflorească pentru mine. Evreii turbează când văd succesul altora, de-aia numai el agită lumea asta...

— Pe cine dracu vrei tu să duci? Ţi-a spus că eşti un *Shvartzeh* împuţit şi chestia n-a avut nimic de a face albii, cu negrii sau cu oamenii de alte rase! Eşti un puroi, Al Falaf sau cum te-o fi chemând, iar culoarea pielii tale nu spune nimic... După Riad, după acea foarte importantă bătălie, cum îi spui tu, pe câţi ai mai omorât? Câţi oameni ai mai măcelărit cu bombele tale nenorocite?

— Numai cât a fost necesar în războiul nostru pentru menţinerea purităţii rasei, a culturii şi credinţei în partea asta de lume.

Şi buzele lui Mahdi din Chicago, Illinois, se strâmbară încet într-un zâmbet rece şi batjocoritor.

— Ptiu! Al dracului ipocrit nenorocit! strigă Kendrick.

Nemaiputând să se controleze, se smuci din nou din scaun, repezindu-se cu ghearele ca un vultur, peste birou, ţintind roba ucigaşului, însă alte mâini îl opriră înainte de a ajunge să-l atingă pe Mahdi. Fu trântit la podea şi izbit zdravăn cu picioarele în

stomac şi în coloana vertebrală. Încercă să se ridice tuşind şi în timp ce se afla în genunchi, gardianul din stânga îl apucă de păr trăgându-i capul pe spate, iar cel din dreapta îi lipi de beregată lama unui cuţit.

— Gesturile tale sunt la fel de patetice ca şi cuvintele tale, spuse Mahdi ridicându-se din spatele biroului. Noi suntem pe drumul cel drept în a clădi aici un regat, iar vestul leneş şi parazitar deja nu mai poate face nimic în privinţa asta. Noi reuşim să asmuţim oamenii unii împotriva altora cu ajutorul unor forţe care nu pot fi controlate; noi dezbinăm total şi cucerim complet fără să tragem un singur foc de armă. Iar tu, Evan Kendrick, ne-ai făcut un mare serviciu. Avem fotografii cu tine luate la aeroport, când ai venit în Oman. Mai avem şi alte fotografii, cu armele tale, cu actele false şi cu centura doldora de bani, care se pare că ascunde sute de mii de dolari. Avem documente, deţinem dovezi că tu, un congressman american, folosindu-te de numele de Amal Bahrudi, ai reuşit să intri fraudulos în ambasada din Masqat, unde ai ucis pe singurul conducător omenos, pe nume Nassir, iar mai târziu pe un tânăr luptător pentru libertate numit Azra. Şi toate acestea petrecute în decursul preţioaselor zile ale armistiţiului încheiat de ambele părţi. Ai fost un animal periculos, o fiară, Kendrick. *Aşa că se pune acum întrebarea, domnilor: a fost oare acest individ un agent al brutalului său guvern?* Evident, cum ar putea fi altfel? Un val de lături se va revărsa peste aşa-zisele democraţii. Colosul american a făcut-o din nou fără să ţină seama de atâtea şi atâtea vieţi nevinovate.

Evan sări în sus, apucând încheietura mâinii care îi ţinea cuţitul şi răsucindu-şi capul pentru a scăpa de mâna care-l ţinea de păr. Fu însă lovit în ceafă şi trântit din nou la podea.

— Execuţiile vor reîncepe mâine dimineaţă, continuă Mahdi pe un ton aproape duios. Asta din cauza activităţilor tale insidioase, care vor fi făcute publice. Va rezulta haos şi vărsare de sânge, datorită americanilor lacomi şi criminali şi totul va dura până ce se va găsi o soluţie. Soluţia finală, soluţia *mea.* Dar pe tine evident că nu trebuie să te preocupe asta, congressmanule. Tu vei fi atunci dispărut de pe faţa pământului, mulţumită fără îndoială guvernului tău teribil de stânjenit de situaţia în care a fost pus şi care ştii bine că nu, iartă eşecul, în timp ce neagă cu fervoare orice implicare. Nu va exista nici un *corpus delicii* şi nici nu vor fi indicii despre locul în care vei putea fi găsit. Mâine, o

dată cu ivirea zorilor, vei zbura spre mare gol puşcă, având legat în spate un porc jupuit şi însângerat şi vei fi lăsat să cazi în apele puţin adânci ale Qatarului. Ape care... hm! Ştii bine că mişună de rechini...

Capitolul 15

Se aflau în sufrageria unui oficial bahrainian pe care Weingrass îl cunoştea de când *Kendrick Group* construise cu ani în urmă un club pe o insulă din arhipelag.

— Nu-i nimic aici! strigă supărat bătrânul arhitect, aplecat peste actele de pe masă. După câte-am făcut pentru tine, Hassan, după toate şperţurile grase care ţi-au intrat în buzunar mulţumită mie, *asta-i tot* ce-mi oferi?

— Mai am şi altele, Emmanuel, replică nervos arabul, fiindcă spusele lui Weingrass erau auzite şi de Ben-Ami şi de cei patru inşi cu mutre de bătăuşi care stăteau la câţiva metri de ei.

Pentru Yakov fusese chemat un doctor, ca să-i sutureze şi să-i panseze rănile, dar ceilalţi refuzaseră să se întindă pe canapele sau paturi şi stăteau pe fotolii. Numitul Hassan se uită la Yakov, chiar şi numai pentru a schimba subiectul.

— Băiatul nu arată deloc bine, Manny.

— Prrrt! Totdeauna se zgârie în câte ceva, ce pot să zic? Cineva a încercat să-i fure trotineta. Acuma zi ce mai ai pentru mine şi când! Astea sunt nume de companii şi de firme care vând produse sau servicii. Eu am nevoie să văd nume *de oameni.*

— Asta o să şi am. Nu-i uşor să-l convingi pe ministrul reglementărilor industriale să iasă din casă la ora două noaptea şi să se ducă la biroul lui ca să comită o ilegalitate.

— *Reglementări* şi *industrial* sunt noţiuni care se exclud reciproc în Bahrain.

— Dar e vorba de acte secrete!

— Un alt imperativ care nici el n-are ce să caute aici!

— Nu-i adevărat, Manny!

— Oh, taci din gură şi adu-mi un whisky.

— Eşti incorigibil, bătrâne prieten.

— Mie-mi spuneţi? se auzi din salon glasul lui *Gri* care se întorsese de la telefon.

— Pot să vă aduc şi dumneavoastră ceva, domnilor? întrebă Hassan trecând din sufragerie în salon.

— Cafeaua cu nucşoară e mai mult decât suficient, răspunse Ben-Ami. Şi e absolut delicioasă.

— Avem şi alcool, dacă doriţi, după cum chiar aţi auzit de la domnul Weingrass. Aceasta-i o casă de dreptcredincios, însă noi

nu impunem nici unui oaspete credinţa noastră.

— Nu vreţi s-o puneţi pe hârtie, domnule? râse *Negru.* Aş trimite-o nevesti-mii, să mai afle şi ea cum trebuie să se poarte oamenii.

— Mulţumim, dar fără alcool, domnule Hassan, spuse *Gri* lovindu-l pe *Negru* cu palma peste genunchi. Cu puţin noroc, noi o să cam avem treabă la noapte.

— Iar cu şi mai mult noroc, eu am să scap cu mâinile netăiate, spuse trist arabul, îndreptându-se spre bucătărie.

Se opri însă din cauza clopoţelului de la uşa de la intrare. Sosiseră datele cerute atât de imperios.

Patruzeci de minute mai târziu, cu masa plină de listinguri de imprimantă, Weingrass studia în mod deosebit două pagini pe care le alesese din toate, uitându-se atent când la una când la cealaltă.

— Spuneţi-mi despre această *Zareeba Limited.*

— Numele provine din limba sudaneză, spuse oficialul, care refuzase să fie prezentat celor de faţă. *Zareeba* s-ar putea traduce aproximativ prin *loc de tabără înconjurat de stânci şi de frunziş des.*

— Sudan?

— E un stat în Africa.

— *Ştiu ce e Sudanul.* Khartoum.

— Khartoum e capitala.

— Ei taci! Doamne şi eu care ziceam că Sudanul are capitala Budalo! i-o reteză Weingrass. Cum de sunt listate atâtea filiale?

— E o societate care controlează multe societăţi mai mici, s-a dezvoltat extensiv. Dacă una din societăţile mai mici vrea să obţină licenţe guvernamentale pentru import şi export, acestea sunt obţinute mai repede sub umbrela unei firme mai solide.

— Exact o baligă!

— Pardon?

— Jargon de Bronx care vrea să spună *Doamne, sfinte!* Cine conduce compania?

— Există un consiliu de directori…

— Altă baligă, mai mare, vezi să nu te năclăieşti în ea! Un consiliu de directori oricum trebuie să existe. Eu întreb cine o conduce.

— Sincer să fiu, nimeni nu ştie sigur. Şeful executivului e un tip cumsecade, am luat cândva o cafea cu el şi nu pare să fie un om agresiv, înţelegeţi ce vreau să spun.

— Deci e altcineva.

— N-am de unde să ştiu.

— Unde-i lista cu directorii?

— Chiar în faţa dumneavoastră. Sub pagina din dreapta.

Weingrass ridică pagina şi o luă pe cea de dedesubt. Pentru prima dată în decursul celor două ore de când se afla aici, se aşeză pe un scaun şi începu să parcurgă avid cu privirea înşiruirea de nume. *Zareeba... Khartoum, rep*eta el încet, închizând din când în când ochii strâns, făcând tot felul de grimase, ca şi când ar fi încercat să-şi amintească ceva ce uitase demult. În final, luă un creion şi încercui un nume; apoi împinse foaia peste masă spre oficialul rigid care stătea tot în picioare.

— E un negru, spuse acesta.

— Cine-i negru şi cine-i alb aici?

— De obicei asta se observă după trăsături. Desigur, secolele de amalgamare a raselor de multe ori le estompează.

— De unde-a apărut?

— Dacă-i imigrant, ţara de origine-i scrisă acolo.

— Aici scrie *secret.*

— În general asta înseamnă că persoana a fugit de un regim autoritar, de obicei fascist sau comunist. Noi protejăm astfel de oameni când contribuie la dezvoltarea societăţii noastre.

— *Sahibe al Farrahkhaliffe,* spuse Weingrass întărind fiecare segment al acestui nume. Ce naţionalitate are numele ăsta?

— N-am idee. Cu siguranţă parţial african şi evident parţial arab. E destul de logic.

— Aiurea, amice! exclamă Manny. E o şmecherie pur americană! Dacă e cine cred eu că e, tipul ăsta e fix o jigodie de negrotei pocit din Chicago care a fost pus pe liber de propriii lui concetăţeni, pentru că el le-a umflat banii – întâmplător numai vreo douăzeci de milioane – şi i-a depus în bănci de prin locurile astea. Acum vreo optsprezece sau douăzeci de ani era un fanatic şi se numea Al Farrah. Ştiam că barosanul e în consiliul directorial al unei corporaţii grase, dar nu ştiam care. Şi de fapt eu căutam într-o direcţie greşită. Khartoum? Pe dracu Khartoum! Împuţita parte de sud a împuţitului oraş Chicago. Ăsta-i Mahdi al tău.

— Sunteţi sigur? întrebă Hassan stând sub arcul intrării sufrageriei. Afirmaţia e pur şi simplu incendiară!

— Sunt sigur. Trebuia să-l fi împuşcat pe ticălos atunci, în cortul ăla din Basrah. Scăpăm lumea de un limbric nenorocit.

— Vă rog?

Oficialul bahrainian era vădit şocat.

— Lasă, n-are rost.

— Nimeni n-a părăsit clădirea Sahalhuddin! spuse *Gri* intrând în sufragerie.

— Eşti sigur?

— Am plătit un şofer de taxi şi îl sun din cinci în cinci minute la un telefon public. Cele două maşini ale lor sunt încă acolo.

— Poţi avea încredere în el? întrebă Yakov din fotoliu.

— Am numele lui şi numărul maşinii.

— Asta înseamnă fix zero! protestă Manny.

— I-am spus că dacă minte îl găsesc şi-l căptuşesc cu gloanţe.

— A, aşa mai merge. Retrag afirmaţia. *Clopoţel.*

— Vreţi să…

— Gura! Care parte a clădirii e ocupată de compania *Zareeba?*

— Ultimele două etaje, dacă nu mă înşel. Etajele inferioare sunt ocupate de filiale. *Zareeba* e proprietara clădirii.

— Convenabil, spuse Weingrass. Aţi putea să ne faceţi rost de nişte planuri actualizate care să includă sistemele de securitate şi de pază împotriva incendiilor? Ştiu să le citesc destul de bine.

— La ora asta? strigă oficialul, sufocându-se. Domnule, dar e trecut de trei noaptea! Nu cred că există cineva care…

— Încearcă cu un milion de dolari, îl întrerupse Manny cu blândeţe. Îţi trimit banii din Paris. Pe cuvânt de onoare.

— Ce?

— Îi împărţiţi cum vreţi. *Fiul meu* e acolo. Aduceţi-le.

În mica încăpere era întuneric, singura lumină care pătrundea prin fereastra de sus era o rază slabă de lună. Dar fereastra se afla prea sus şi nu se putea ajunge la ea, căci în interior nu exista nici un alt obiect de mobilier în afară de o canapea îngustă cu tapiţeria ruptă. Un gardian îi lăsase o sticlă cu *seebertoo ahbyahd,* un whisky autohton, sugerându-i astfel că ceea ce-l aştepta ar fi fost mai uşor de suportat într-o stare de totală beţie. Sticla îl tenta; era înspăimântat şi era leoarcă de transpiraţie. Numai furia care mai clocotea încă în el îl împiedica s-o destupe şi s-o zvânte. Avea de gând să se lupte cu toată puterea pe care şi-o mai putea aduna, sperând poate undeva în ungherele minţii lui că va căpăta un glonţ care să-l sfârşească repede.

Cristoase, cum de-i trecuse prin cap că s-ar putea să reuşească? Ce l-a făcut, ce l-a ameţit în aşa hal încât să creadă

că ar fi fost el în stare să întreprindă lucruri pe care adevăraţi profesionişti, oameni mult mai experimentaţi decât el, le considerau sinucidere curată? Desigur, cine ştie ce duh rău îi luase minţile. Vântul fierbinte al urii îl pârjolea: dacă n-ar fi încercat asta, gândul că trebuia totuşi s-o facă l-ar fi mistuit cumplit. Şi de fapt nici nu dăduse greş de tot. Îşi pierduse viaţa, dar numai pentru că obţinuse un oarecare succes. Dovedise existenţa lui Mahdi! Tăiase o potecă prin jungla înşelătoriei şi a manipulării. Vor urma şi alţii; asta îl consola.

Se uită, iar la sticla cu lichidul alb care l-ar fi scos din circulaţie. Inconştient, începu să clatine din cap înainte şi înapoi. Mahdi zicea că gesturile lui erau la fel de patetice ca şi cuvintele. Dar nici unele nici altele nu vor fi patetice în apele din zona Qatarului.

Fiecare agent al brigăzii Massada înţelesese de la început ce avea să urmeze şi fiecare îşi curăţa şi verifica banda adezivă de la încheietura mâinii stângi pentru a se asigura de existenţa la locul cuvenit a micii capsule cu cianură. Nici unul nu avea acte asupra lui sau alte obiecte care ar fi dus la identificare; hainele lor *de lucru,* ca şi pantofii şi nasturii ieftini de la şliţurile pantalonilor, fuseseră toate cumpărate de agenţi ai Mossadului în Libia, la Benghazi, în inima locurilor de recrutare a teroriştilor. În zilele acestea, cu chimicalele injectabile, cu amfetaminele şi cu scopolaminele existente, nici un agent nu-şi putea permite să fie capturat de viu în locuri unde acţiunile lui ar fi putut, chiar şi tangenţial, să fie legate de evenimentele din Oman. Israelul nu-şi putea permite să fie declarat răspunzător de uciderea a două sute treizeci şi şase de ostatici americani, iar spectrul implicării israeliene trebuia evitat, chiar şi cu preţul sinuciderii profanatoare a tuturor celor trimişi în sud-vestul Asiei. Toţi au înţeles; toţi îşi întinseseră mâinile pe aeroportul din Hebron pentru ca doctorul să le aplice banda de plastic. Şi toţi priviseră cum acelaşi doctor le arătase cum să procedeze: mâna stângă dusă rapid la gură şi bula moale strivită între dinţi. O perforare fulgerătoare şi moartea venea instantaneu. Dumnezeu avea să-i ierte pentru păcatul acesta...

Locul era pustiu şi străzile slab luminate erau estompate de valurile de ceaţă ce se abătea domol dinspre Golful Persic. Impozantul edificiu numit Sahalhuddin era cufundat în întuneric, cu excepţia câtorva birouri de la ultimul etaj şi a holului aflat cu

cinci etaje mai jos, unde un om plictisit stătea tolănit la un birou şi citea un ziar la lumina lăptoasă a lămpilor cu neon. O limuzină albastră şi alta mare, neagră, erau parcate la curbă. În faţa uşilor lor stăteau doi gardieni în uniformă, ceea ce însemna că probabil în spatele clădirii se afla un sediu al serviciilor de siguranţă.

Gri, Negru şi *Roşu* se întoarseră la taxiul rablagit care îi aştepta la două sute de metri mai spre vest, la colţul străzi Al Monthanna. Înăuntru, pe bancheta din spate, se afla Yakov, rănit. În faţă erau Ben-Ami şi Emmanuel Weingrass, ultimul încă studiind planurile clădirii în lumina slabă a plafonierei. *Gri* dădu informaţia prin geamul deschis, iar Yakov le dădu instrucţiunile.

— Voi, *Negru* şi *Roşu,* scoateţi gărzile din funcţiune şi intraţi în clădire. *Gri,* tu te duci cu Ben-Ami şi tăiaţi firele…

— Stai niţel, cercetaşule! spuse Weingrass întorcându-se. Afurisita asta de relicvă a Mossadului care stă lângă mine habar n-are de sistemele de alarmă, el ştie doar să le arunce în aer.

— Nu-i chiar adevărat, Manny, protestă Ben-Ami.

— Ai de gând să te iei după cablurile care au fost intenţionat lăsate ca să te conducă la receptori falşi, puşi exact pentru necalificaţi ca tine? Ai declanşa un adevărat festival! Merg eu cu ei!

— *Domnule Weingrass,* accentuă *Albastru* din spatele lor. Să presupunem că începeţi să tuşiţi, cu alte cuvinte că vă apucă unul din accesele pe care noi cu tristeţe le-am observat…

— N-o să am nimic, răspunse simplu arhitectul. V-am spus, fiul meu e-acolo, înăuntru.

— Eu îl cred, zise *Gri* de la geam. Şi eu plătesc dacă greşesc.

— Mergi şi tu, *Clopoţel.*

— Vreţi să…

— Oh, taci din gură. Haideţi.

Dacă ar fi existat un observator neutru, următoarele câteva minute i-ar fi părut ca mişcările complete ale unui mecanism de ceas, fiecare rotiţă învârtind o alta, care la rândul ei pune în mişcare mecanismul, toate funcţionând pentru a elimina cea mai mică eroare.

Roşu şi *Negru* îi înlăturară pe cei doi gardieni din faţă, înainte ca vreunul din ei să sesizeze măcar vreo prezenţă ostilă pe o rază de o sută de metri în jurul lor. *Roşu* îşi scoase haina şi îmbrăcă tunica unuia din gardieni, se încheie la nasturi, îşi puse casca, lăsă viziera în jos şi o luă la fugă spre uşa de sticlă, bătând grăbit cu degetele de la o mână şi ţinându-se în acelaşi

timp cu cealaltă de fund, cu gesturi caraghioase care voiau să dea de înţeles că cere să-i fie permis să se uşureze. Se ştie că durerile de stomac sunt o calamitate universală. Omul din interior rânji amuzat, lăsă ziarul din mână şi apăsă pe un buton de pe birou. Uşa se deschise, *Roşu* şi *Negru* se repeziră înăuntru şi până să înţeleagă portarul ce greşeală făcuse, zăcea întins pe pardoseala de marmură.

Gri îi urmă pe cei doi, târând după el un gardian, iar în spatele lui intră Emmanuel Weingrass, aducând haina pe care o aruncase *Roşu.* Imediat, *Negru* fugi afară pentru a-l aduce pe cel de-al doilea gardian, în timp ce Weingrass ţinea uşa cu piciorul, să nu se închidă. Când se adunară toţi, *Roşu* şi *Gri* îi legară pe cei trei oameni din personalul clădirii şi le înfundară gurile cu bucăţi de cârpă, trăgându-i apoi în spatele biroului portarului, în timp ce *Negru* scoase o seringă din buzunar şi, verificând nivelul lichidului, injectă câte o doză în ceafa fiecăruia, după care îi târâră pe toţi spre cel mai depărtat colţ al enormului hol de intrare.

— Plecaţi din lumină! şopti *Roşu* adresându-se lui Weingrass. Treceţi colo, lângă lifturi.

— Ce?

— Aud pe cineva afară!

— Parol?

— Sunt doi sau trei. Hai, repede!

Linişte. Şi apoi dincolo de uşa de sticlă groasă a uşilor se iviră doi americani beţi turtă, care lălăiau un cântec binecunoscut:

Către mesele de la cârciuma lui Mory,
Către locul nostru mult iubit...

— Ticăloşii, i-ai auzit? întrebă Weingrass impresionat.

— Du-te în spate, îi spuse *Gri* lui *Negru.* Ştii pe unde s-o iei?

— Păi mă uit pe planuri, sigur că ştiu. Aştept semnalul tău. Mai am încă jumătate din elixirul meu vrăjit.

Negru dispăru imediat pe coridorul dinspre sud, în timp ce *Gri o* luă la fugă de-a latul holului. Weingrass se afla acum în faţa lui, îndreptându-se spre uşa de oţel care ducea în subsolul clădirii.

— Rahat! strigă Manny. E încuiată!

— Era de aşteptat, zise *Gri* scoţând o cutiuţă din buzunar şi deschizând-o. Nici o problemă, zise el.

Scoase din ea un fel de plastilină şi o lipi cu mişcări iuţi şi

precise în jurul broaştei, după care introduse în ea un fitil cam de doi centimetri lungime.

— Înapoi vă rog, avertiză el. Nu explodează, însă căldura degajată e groaznică.

Weingrass privi uimit cum gelul devine la început roşu aprins, apoi se transformă în cel mai albastru albastru din câte văzuse el vreodată. Oţelul se topi sub ochii lui şi întreaga broască pică pe jos.

— Eşti grozav, *Clopo...*

— N-o spuneţi.

— Bine, să mergem, fu Weingrass de acord.

Găsiră mecanismul de alarmă, care se afla într-un panou uriaş de oţel din la capătul de nord al complexului subteran al clădirii.

— Îmi place, e un model îmbunătăţit, spuse arhitectul scoţând un patent din buzunar. Există câte două prize false pentru fiecare şase fire. Cum fiecare fir acoperă o suprafaţă cam de şase mii de metri pătraţi de clădire, ceea ce, luând în considerare mărimea ei, vin probabil nu mai mult de optsprezece fire....

— Optsprezece fire, repetă *Gri.* Asta înseamnă şase prize false.

— Exact, *Clopo...* adică lasă.

— Mulţumesc.

— Dacă tăiem unul din astea, ne trezim afară cu câteva orchestre de lăutari, cu dirijori cu tot.

— Şi cum se pot deosebi unul de altul? Aţi spus doar că ei au inversat intenţionat firele, pentru necalificaţi ca Ben-Ami. Dar experţii ca *dumneavoastră,* domnule, ei cum le deosebesc?

— Prin bunăvoinţa electricienilor, prietene. Tăntălăilor ăstora puturoşi care lucrează la chestiile astea nu le place deloc să se uite pe scheme, aşa că îşi uşurează sarcina cât pot şi pentru ei şi pentru tipii de la service, care vin după ei. Pe fiecare fir fals ei fac câte un semn discret, de obicei cu patentul, în partea de sus, lângă doză. Pe urmă, după ce remediază sistemul, se pun pe telefoane şi urlă că le-a trebuit o oră ca să găsească firele false, pentru că diagramele nu sunt precise.

— Şi dacă greşiţi, domnule Weingrass? Dacă aici a lucrat un electrician *cinstit*?

— Imposibil. Nu sunt destui prin zonă, zise Manny scoţând din buzunar o lanternă mică şi o dăltiţă. Haide, zise el, smulge panoul; avem doar optzeci-nouăzeci de secunde ca să retezăm douăsprezece fire. Înţelegi ce înseamnă asta? Noroc că ticălosul

ăla de Hassan mi-a spus că bateriile astea sunt slabe. Hai, dă-i drumul!

— Pot să folosesc plastic, spuse *Gri.*

— Nu zău? Şi cu temperatura aia să declanşezi toate alarmele posibile, inclusiv sistemul de stingere a incendiilor? *Meshuga!* Te trimit înapoi la *shul.*

— Mă supăraţi foarte tare, domnule…

— Gura. Tu fă-ţi treaba şi aranjez eu să-ţi dea o medalie.

Arhitectul îi întinse dăltiţa pe care o luase de la Hassan.

— Şi dă-i zor, băiete, chestiile astea sunt al naibii de sensibile.

Gri dădu o lovitură cu dalta sub încuietoarea panoului, cu forţa a trei oameni obişnuiţi, iar aceasta plesni parcă ar fi fost de sticlă.

— Daţi-mi lanterna! Acuma dumneavoastră să găsiţi firele!

Emmanuel Weingrass începu agitat să umble când în stânga, când în dreapta, pe la toate firele colorate.

— Opt, nouă, zece… unsprezece. Unde-i al doisprezecelea? strigă Manny. Am găsit firele false! Dar trebuie să mai fie unul! Fără el declanşăm un tămbălău…

— Aici! E un semn aici! spuse *Gri* atingând al şaptelea fir. E lângă al treilea fir fals. V-a scăpat!

— Gata, îl am!

Deodată, Weingrass se prăbuşi doborât de un acces de tuse. Se ghemui pe podea încercând din răsputeri să se stăpânească.

— Nu vă forţaţi, domnule Weingrass spuse *Gri* cu blândeţe, atingându-l pe bătrân pe umăr. Tuşiţi. Aici nu vă poate auzi nimeni.

— Am promis să n-o fac.

— Există promisiuni care sunt mai presus de puterea noastră de a ne controla, domnule.

— Încetează să mai fii atât de al dracului de politicos!

Manny tuşi sec o dată, apoi, nesigur pe el şi chinuit de dureri, se ridică în picioare. Intenţionat, tânărul nu se oferi să-l ajute.

— Bine, soldăţelule, spuse Weingrass respirând adânc. Locul ăsta e acum sigur din punctul nostru de vedere. Acuma hai să-mi găsesc băiatul.

Gri rămase pe loc.

— În ciuda personalităţii dumneavoastră mai mult decât bizare, eu vă respect, domnule, spuse israelianul. Şi pentru binele nostru, al tuturor, nu-mi pot permite să vă las să veniţi cu noi.

— Nu-ţi poţi permite să ceee?!

— Nu ştim de ce putem da la etajele superioare.

— *Eu ştiu,* ticălosule! Băiatul meu e acolo, sus!... Dă-mi arma, *Clopoţel,* sau trimit imediat o telegramă la Ministerul Apărării al Israelului şi te denunţ că eşti proprietarul unei ferme de porci!

Şi brusc, Weingrass îl lovi pe israelian în vintre.

— Incorigibil! mârâi *Gri* fără să-şi mişte picioarele. Imposibil!

— Hai, *bubbelah.* Doar un pistolaş. Ştiu că ai unul.

— Vă rog să nu-l folosiţi decât dacă vă spun eu, zise tânărul, suflecându-şi cracul stâng al pantalonului şi luând de acolo micul revolver prins cu bandă adezivă în spatele genunchiului.

— De fapt nu ţi-am spus că am făcut parte din Havanah?

— Havanah?

— Sigur. Eu şi Menahem făceam tot soiul de giumbuşlucuri...

— Menahem n-a făcut niciodată parte din Havanah...

— Mda, probabil că trebuie să fi fost un alt tip, tot cu chelie. Hai să mergem!

Ben-Ami, ascuns în umbra intrării, cu un automat Uzi în mână, ţinea în permanenţă legătura cu ceilalţi prin radio.

— De ce l-ai luat cu tine?

— Pentru că-i imposibil!

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Altul n-am. Terminat. Am ajuns la şase. Te contactez când intrăm pe felie.

— Înţeles.

Doi din ei încadrară uşa dublă aflată pe partea dreaptă a palierului şi un al treilea se postă la celălalt capăt al culoarului, în faţa singurei uşi prin crăpătura căreia se vedea lumină din interior. Deşi n-ar fi vrut, Emmanuel Weingrass rămase pe treptele de marmură. Agitaţia îi provoca dureri în piept şi numai cu eforturi extraordinare de voinţă reuşea să nu tuşească.

— *Acum*! şopti *Gri.*

Amândoi izbiră uşa cu umerii, aruncându-se apoi fulgerător la podea, exact în clipa în care doi arabi în veşminte albe, aflaţi în colţuri opuse ale camerei, deschiseră foc automat. Fără să-i nimerească, desigur şi căzură amândoi sub ploaia de gloanţe ţâşnită din armele celor doi israelieni. Alţi doi arabi încercară să fugă. Unul din ei, într-o robă orbitor de albă, ţâşni din spatele unui enorm birou din lemn de mahon, încercând să ajungă la uşă.

— *Staţi pe loc, sau sunteţi morţi amândoi*! strigă *Gri.*

Individul cu pielea măslinie îmbrăcat în roba albă rămase nemişcat, sfredelindu-l pe israelian cu nişte ochi plini de furie şi ură neputincioasă.

— Ai cumva idee ce-ai făcut? Chelălăi el pe un ton ameninţător. Clădirea asta are cel mai bun sistem de securitate din Bahrain. Autorităţile vor fi aici în câteva minute. Lăsaţi armele jos sau veţi fi ucişi!

— Salut, gunoiule! strigă Emmanuel Weingrass intrând în cameră cu mersul greoi al oamenilor bătrâni, pe care picioarele nu-i mai ascultă ca altădată. Să ştii că sistemul nu-i chiar atât de bun, adăugă el.

— *Tu!*

— Cine altul? Ar fi trebuit să-ţi zbor creierii cu ani în urmă, în Basrah. Dar am ştiut că băiatul meu se va întoarce să te caute, lepădătură scârboasă ce eşti! Era doar o chestiune de timp. *Unde e?*

— Viaţa mea pentru a lui.

— Nu pui tu condiţiile, limbric murdar!

— Ba poate că da, îl întrerupse Mahdi. Tocmai acum se îndreaptă spre un aerodrom secret de unde un avion îl va duce spre mare. Destinaţia o bănuieşti, apele puţin adânci ale Qatarului.

— Rechini, spuse în şoaptă Weingrass.

— Desigur. Ce să-i faci, natura!... Ei, acum ce facem, negociem? Numai eu îi pot opri.

Tremurând din tot corpul în timp ce trăgea adânc aer în piept, bătrânul arhitect se uită fix în ochii bărbatului înalt îmbrăcat în robă şi îi răspunse cu o voce sugrumată.

— Negociem. Şi pe bunul Dumnezeu, ai face bine să mi-l aduci, că altfel am să te vânez şi până-n gaură de şarpe cu o armată de mercenari.

— Întotdeauna ai fost un evreu melodramatic, nu-i aşa? rânji Mahdi uitându-se la ceas. E timpul. După cum e obiceiul când e vorba de zboruri de genul ăsta, nu poate exista contact radio sol-aer şi nici examinare medico-legală a avionului după efectuarea cursei. Trebuie să decoleze la ivirea zorilor. O dată ajuns afară, am să dau un telefon şi avionul nu mai pleacă, însă tu, împreună cu mica ta armată de cine-or fi ei, ei bine, tu o vei face.

— Nici cea mai mică şmecherie să nu-ţi treacă prin cap, jegule. Tratăm.

— *Nu*! şuieră pe neaşteptate *Gri.*

Scoase cuţitul, se repezi la Mahdi şi-l apucă de robă, trăgându-l spre el peste birou.

— Nu negociem nimic, nu tratăm nimic. În clipa asta e-n joc numai şi numai viaţa ta!

Şi, cu o mişcare iute şi precisă, înfipse vârful cuţitului în carnea de sub ochiul stâng al individului din Chicago, apăsând uşor în sus. Mahdi scoase un ţipăt ascuţit de durere şi sângele îi ţâşni pe obraji, scurgându-i-se în gură.

— Dă telefonul ăla *acum*, lepră, sau îţi scot ochiul ăsta şi pe urmă şi pe celălalt! După aia n-o să mai conteze pentru tine pe unde mai umblă prin tine cuţitul meu, fiindcă tu oricum n-ai să mai vezi.

Şi *Gri* se întinse, luă telefonul şi-l trânti pe birou lângă capul însângerat al banditului.

— Acuma negociază tu, jigodie! Dă-mi numărul! Îl formez eu pentru tine, ca să fiu mai sigur că e vorba de un aerodrom şi nu de o bază militară particulară. Dă-mi-l!

— Nu! Nu, nu pot!

— Crezi că glumesc? răcni Gri şi apăsă cu cruzime în sus, într-o mişcare bruscă.

— Nu, stai! zbieră Mahdi sufocându-se de durere. Nu există nici un avion şi nici un aerodrom!

— Minţi, fecior de căţea!

— Acuma nu. Mai târziu o să existe!

— Îţi pierzi primul ochi, rahatule! Să-l scot?

— E aici! Dumnezeule, opreşte-te! E aici!

— Unde? tună Manny repezindu-se spre birou.

— Aripa dinspre vest... e o casă a scării pe hol la dreapta, un mic depozit sub acoperiş...

Emmanuel Weingrass nu mai auzi restul. Zbură din cameră strigând din tot pieptul:

— Evan! Evan!

Am halucinaţii, îşi zise Kendrick. Îl striga o persoană dragă, de undeva din trecutul lui şi încerca să-l încurajeze. Unicul privilegiu al condamnatului, conchise el. Se uită în sus la fereastră; lumina lunii pălea din ce în ce mai mult. O altă lună nu va mai apuca să vadă. Curând pentru el nu va mai fi decât întuneric.

— *Evan! Evaaan!*

Vocea care-l striga semăna aşa tare cu vocea lui Manny! El a

fost întotdeauna acolo unde avea nevoie de el. Iar acum, la sfârşit, venise să îl consoleze. *Oh, Doamne, Manny, sper ca într-un fel să afli cândva că m-am întors! Că în sfârşit te-am ascultat. L-am găsit, Manny! O vor face alţii, ştiu bine! Te rog să fii puţin mândru de mine...*

— Fir-ar să fie, Kendrick! Unde naiba eşti, băiete?

Vocea nu era o halucinaţie! Şi nici zgomotul de paşi pe scara îngustă! Mai multe feluri de paşi! Iisuse Hristoase, era deja mort?

— Manny...? Manny? strigă el.

— E aici! Asta-i uşa! Sparge-o, pachet-de-muşchi!

Cu un pârâit asurzitor, uşa cămăruţei se prăbuşi, cu balamalele smulse din toc.

— Fir-ar să fie, băiete! strigă Emmanuel Weingrass văzându-l pe Kendrick ridicându-se în capul oaselor din colţul unde zăcea. Aşa e normal să se comporte un congressman respectabil? Credeam că te-am învăţat mai bine!

Cu lacrimi în ochi, *tatăl* şi *fiul* se îmbrăţişară.

Se aflau adunaţi în salonul vilei lui Hassan de la periferia oraşului. Weingrass avusese o lungă convorbire cu tânărul sultan Ahmat, în Masqat, iar acum Ben-Ami pusese el stăpânire pe telefon. La cinci metri distanţă, în jurul unei mese mari, stăteau şase oficiali reprezentând guvernele Bahrainului, Omanului, Franţei, Marii Britanii, Germaniei de Vest, Israelului şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. După cum fusese înţelegerea, nu era de faţă nici un reprezentant al guvernului de la Washington, însă, în ceea ce privea interesele unui anume congressman, nu exista nici o temere. Emmanuel Weingrass se afla şi el la masă, aşezat între israelian şi omul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei.

Evan se afla lângă Yakov, stând amândoi în fotolii moi, căci amândoi erau răniţi.

— M-am gândit mult la ce mi-ai spus la hotelul Aradous, spuse *Albastru* în şoaptă.

— Asta şi voiam să faci.

— E greu, Kendrick. Poate imposibil. Am trecut prin atâtea... Nu eu, ci taţii şi mamele noastre, bunicii şi bunicile noastre...

— Şi tot atâtea generaţii înaintea lor, spuse Evan. Oricine are un dram de inteligenţă şi sensibilitate nu poate nega asta şi totuşi, într-un fel toţi o fac. Palestinienii n-au fost răspunzători pentru pogromuri sau holocausturi, dar deoarece lumea liberă

era vinovată până la Dumnezeu, aşa cum era absolut normal să fie, ei au devenit noile victime fără ca măcar să ştie de ce.

— Ştiu, ştiu, dădu Yakov încet din cap. I-am ascultat pe *Meir Kahanes* şi m-am înspăimântat aşa de tare…

— Te-au înspăimântat?

— Sigur. Foloseau aceleaşi cuvinte debitate împotriva noastră de generaţii întregi, aşa cum ai spus… Şi totuşi, ei ucid*! Mi*-au ucis doi fraţi şi pe câţi alţii!

— Cineva trebuie totuşi să se oprească. E o pierdere groaznică.

— Trebuie să mă gândesc. S-ar putea să fie un început.

*

Oamenii din jurul mesei se ridicară în picioare. Se înclinară unii în faţa altora şi ieşiră pe rând afară, unde îi aşteptau maşinile. Gazda, Hassan, intră în salon şi începu să le vorbească celor rămaşi. La început fu dificil să-şi facă vorbele auzite, din cauza accesului de tuse care-l apucase pe Emmanuel Weingrass. Evan încercă să se ridice, dar Yakov, dând din cap, îl apucă de braţ. Evan pricepu şi dădu şi el din cap, aşezându-se la loc.

— Ambasada americană din Masqat va fi eliberată în trei ore. Teroriştilor li se va asigura o escortă pentru a ajunge la un vas furnizat de Sahibe al Farrahkhaliffe.

— Şi cu el cum rămâne? întrebă Kendrick supărat.

— Răspunsul se va da în această cameră şi *numai* în această cameră. Am împuterniciri din partea Casei Regale să vă informez că tipul nu va merge mai departe. Vreau să ştiu dacă lucrul acesta este înţeles de dumneavoastră şi acceptat.

Toţi dădură afirmativ din cap.

— Sahibe al Farrahkhaliffe, cunoscut de dumneavoastră sub numele de Mahdi, va fi executat fără proces sau sentinţă, căci crimele lui împotriva umanităţii sunt atât de groaznice încât individul nu merită demnitatea vreunei curţi de judecată. După cum zic americanii, *o s-o facem în felul nostru.*

— Pot să vorbesc? întrebă Ben-Ami.

— Desigur, răspunse Hassan.

— S-au făcut aranjamente pentru mine şi pentru colegii mei să zburăm înapoi în Israel. Din moment ce nici unul din noi nu are paşaport, sau alt fel de acte, ni s-a pus la dispoziţie de către Emir un avion special, într-o oră trebuie să fim la aeroport. Vă rog să ne scuzaţi că plecăm atât de brusc. Să mergem, domnilor.

— *Noi* vă rugăm să ne scuzaţi pentru că nu avem cele de

trebuinţă ca să vă mulţumim cum se cuvine, zise Hassan.

— Ceva whisky aveţi? întrebă *Roşu.*

— Oricât doriţi.

— De aşa ceva dumneavoastră vă puteţi lipsi. Avem de făcut drum lung şi nu suport avionul. Spun drept că fac pe mine de frică…

Evan Kendrick şi Emmanuel Weingrass stăteau unul lângă altul, în fotolii, în salonul lui Hassan. Aşteptau instrucţiuni de la ambasadorul american, căruia i se permisese, spre stupefacţia lui, să ia legătura cu ei, e drept că numai telefonic. Era ca şi când cei doi vechi prieteni nu s-ar fi despărţit niciodată, elevul mereu zăpăcit şi magistrul sever şi tăios. Însă elevul era acum conducătorul, iar magistrul înţelegea situaţia.

— Ahmat trebuie că răsuflă uşurat acum, zise Evan sorbindu-şi încet paharul de coniac.

— Îl mai chinuie câteva lucruri.

— Da?

— Se pare că există o grupare care a vrut să-l dea jos şi să-l trimită înapoi în Statele Unite, pentru că-l consideră prea tânăr şi prea lipsit de experienţă pentru a conduce ţara. Iar el îi aduce azi la palat ca să-i pună la punct.

— Ăsta-i unul. Care-i al doilea?

— Mai există o grupare care a vrut să ia puterea în mâinile ei, să arunce în aer ambasada, dacă ar fi fost nevoie, adică să facă orice ca să-şi poată lua ţara înapoi. Ăştia sunt nişte descreieraţi cu degetul în permanenţă pe trăgaciul armelor. Sunt tot tipii care-au fost recrutaţi ca să vă scoată pe dumneavoastră din aeroport.

— Şi cu ei cum o să se descurce?

— În nici un caz n-o să facă ceva ca să vă auziţi numele strigat din toate minaretele. Dacă îi ia cineva în seamă, atunci toţi nebunii din Orientul Mijlociu or să mai aibă încă o cauză sfântă pentru care să lupte.

— Ahmat ştie mai bine. Probabil că de-asta îi lasă în pace.

— Mai e ceva, o ultimă problemă, de care trebuie să se ocupe personal. Trebuie să arunce-n aer vasul ăla şi să-i ucidă pe toţi ticăloşii ăia.

— *Nu,* Manny, nu asta-i rezolvarea. Crima asta va cere altă crimă şi tot aşa mai departe…

— Greşeşti! strigă supărat Weingrass. Greşeşti! Trebuie date

exemple din nou şi din nou, până ce toţi vor afla preţul pe care trebuie să-l plătească!

Deodată, bătrânul arhitect fu scuturat de o tuse lungă şi clocotitoare, pornită parcă din cele mai adânci cavităţi ale plămânilor lui. Se făcu roşu ca focul la faţă, iar venele de la gât şi de pe frunte deveniră vinete, părând gata să plesnească. Evan îl apucă de umeri şi-l sprijini.

— O să vorbim mai târziu, zise el când accesul de tuse al bătrânului se mai domoli. Manny, vreau să te întorci cu mine.

— Din cauza *asta*? făcu Weingrass dând dezaprobator din cap. E numai o virozăă. Vremea nenorocită din Franţa, asta e tot.

— Nu mă gândeam la asta, minţi Kendrick, vrând să fie cât mai convingător. Am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— S-ar putea să iau câteva proiecte şi aş dori sfaturile tale.

Era o altă minciună, una slabă de data asta, aşa că Evan adăugă repede:

— Chiar şi casa mea trebuie complet restaurată.

— Păi parcă de-abia ai construit-o.

— Eram preocupat de alte lucruri şi nu prea i-am dat atenţie. Proiectul e groaznic. Nu văd nici jumătate din câte ar fi trebuit să văd, nici munţii, nici lacurile.

— N-ai fost niciodată prea bun în descifrarea proiectelor de exterioare.

— Aşa că vezi, am nevoie de tine. Te rog.

— Am afaceri în Paris. Trebuie să trimit bani, pe cuvântul meu.

— Trimiţi de la mine. Îţi dau eu.

— Ce-ai zice de-un milion?

— Şi zece dacă vrei. Eu sunt acum aici şi nu în burta vreunui rechin... N-am de gând să te implor, Manny, dar te rog, zău *că* am nevoie de tine.

— Bine, poate pentru o săptămână sau două, spuse irascibilul bătrân. Ştii doar că şi Parisul are nevoie de mine...

— Iar bunăstarea se va abate asupra oraşului, da, da, spuse Evan încetişor, răsuflând uşurat.

— Ce?

Din fericire telefonul începu să sune, împiedicându-l pe Kendrick să repete. Sosiseră instrucţiunile pentru ei.

— Sunt omul pe care nu l-ai mai întâlnit şi nu l-ai mai auzit niciodată, spuse Evan în receptorul telefonului public de la baza

forţelor aeriene Andrews, din Virginia. Mă îndrept din nou spre apele albe şi spre munţi, unde am fost în ultimele cinci zile. Înţeles?

— Înţeleg, răspunse Frank Swann, director adjunct al secţiei Operaţiuni Consulare din cadrul Departamentului de Stat. Nici măcar n-am să încerc să-ţi mulţumesc.

— Nu e cazul s-o faci.

— Nici n-aş avea cum. Nu ştiu cum te cheamă.

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Bărbatul stătea aplecat peste tastatură şi deşi trupul îi era sleit de oboseală, ochii îi erau vioi, iar mintea îi lucra iute. Inspira adânc, ţinând aerul mult timp în piept, de parcă următoarea inhalare a oxigenului i-ar fi împiedicat creierul să funcţioneze. Nu dormise de aproape patruzeci şi opt de ore, aşteptând evoluţia evenimentelor din Bahrain. Survenise o întrerupere a comunicaţiilor. Băgăreţii de la Departamentul de Stat şi din Agenţia Centrală de Investigaţii probabil că respirau şi ei adânc. Acum. Înainte nu. Înainte precis că toţi îşi ţinuseră respiraţia într-un înduioşător spirit de fraternizare. Bahrainul reprezentase ireversibilul, finalul tăios, sfârşitul exploziv şi năucitor. Nu mai era cazul. Se terminase, iar *subiectul* se afla acum în avion.

Învinsese.

Degetele începură să alerge pe taste:

Omul nostru a făcut-o. Aparatele mele sunt în extaz, fiindcă mi-au indicat dinainte că el ar putea reuşi şi au avut dreptate. În felul lor neomenesc, ele mi-au desluşit viziunea.

Subiectul a ajuns aici azi-dimineaţă, crezând probabil că totul s-a terminat, că viaţa lui se va reîntoarce la acea normalitate anormală. Greşeşte. Toate sunt la locul lor, aşa cum stă scris. Mijloacele trebuie găsite şi vor fi găsite. Fulgerul va lovi, iar el va fi scânteia care va schimba o naţiune. Pentru el, acesta a fost numai începutul.

CARTEA A DOUA

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Au fost găsite mijloacele! Ca şi în Vechea Scriptură, printre oameni a sosit un mesager sub forma unui zeu de foc. L-am cunoscut şi el m-a cunoscut pe mine. Dosarul Oman *este acum complet. Am totul! Şi am obţinut totul, iar eu i-am dat la rândul meu totul. E un bărbat remarcabil, aşa cum în mod realist cred şi despre mine, iar el se dăruieşte în aceeaşi măsură ca şi mine.*

Dosarul fiind complet şi intrând în entitatea lui, jurnalul e acum terminat. Un altul e pe cale să fie început.

Capitolul 16

Un an mai târziu
Duminică, douăzeci august, ora 20.30.

Una câte una, lunecând majestuoase şi tăcute, cele cinci limuzine îşi lăsară stăpânii în faţa treptelor de marmură din faţa intrării cu frontoane a proprietăţii de pe malul golfului Chesapeake.

Sosirile fuseseră prevăzute la intervale neregulate de timp, pentru ca nimic să nu atragă atenţia curioşilor. Era doar o întâlnire obişnuită cu caracter social a unor oameni fabulos de bogaţi, o imagine ca oricare alta în această enclavă a puterilor financiare nelimitate. Prosperul bancher local ar fi putut să se uite pe fereastră şi să vadă limuzinele strălucitoare trecând pe lângă casa lui fără să-şi dorească privilegiul de a-i asculta pe posesorii lor discutând la un pahar de coniac sau la un joc de biliard...

Cei fabulos de bogaţi erau generoşi cu cei din jurul lor. Firimiturile care picau de la mesele lor furnizau bonificaţii frecvente armatelor de servitori şi grădinari, ale căror rude umflau statele de plată fără ca stăpânii să obiecteze vreodată, atâta timp cât proprietăţile lor arătau excelent la întoarcerea stăpânilor de la Londra, Paris sau Gstaad. Iar pentru cei din partea superioară a scalei profesiilor mai existau şi ponturile cu privire la operaţiile bursiere, primite la un pahar, într-un bar din centrul oraşului. Bancherii, comercianţii şi rezidenţii permanenţi fineau la domeniile lor, care le apărau izolarea şi discreţia. Omul obişnuit de pe stradă se putea îmbăta ca un porc sau putea să-şi snopească în bătăi nevasta ori vecinul, ba îşi putea chiar permite să moară într-un accident de maşină fără ca unii să se repeadă să-i facă fotografii groteşti care să apară în toate publicaţiile. De ce erau aleşi numai cei bogaţi pentru a furniza asemenea lecturi sinistre oamenilor care habar n-aveau de meritele lor? Pentru că cei bogaţi erau o specie aparte. Ei ofereau slujbe şi vărsau sume importante colectelor în scop de caritate, de multe ori făcând viaţa ceva mai uşoară pentru aceia cu care veneau în contact,

dar asta însemna ca tocmai ei să fie ţinta unor asemenea persecuţii?

Se ştie însă că secretul este un termen prin excelenţă relativ. Secretul unuia poate însemna pentru altul un excelent subiect de glumă. De exemplu, un dosar guvernamental oarecare, purtând ştampila «Clasat», are în principiu toate şansele să rămână cuminte pe raftul lui. Însă există cazuri când acelaşi dosar, purtând aceeaşi ştampilă, poate pica în mâna cine ştie cărui păcălici care, vrând să-i joace unui prieten o mică farsă nevinovată, face ce face şi dosarul respectiv nimereşte, din pură întâmplare, evident, pe prima pagină a mai multor ziare cu un foarte pronunţat simţ al umorului, care nu pot scăpa prilejul de a-şi amuza cititorii cu o glumă bună. E limpede pentru oricine că nu mai poate fi vorba de secret. Sau un alt exemplu: isprăvile sexuale ale cutărui membru proeminent al cabinetului sunt absolut confidenţiale dacă le raportăm la propria lui consoartă, la fel cum sunt şi micile ei jocuri nevinovate în ceea ce-l priveşte pe el. Anumite expresii inteligente, cum ar fi *„pe cuvântul meu de onoare*" şi *„să mor eu dacă nu",* sunt promisiuni făcute de copiii de toate vârstele, care şi le calcă întotdeauna cu deplină seninătate. Însă acolo unde intervine ca personaj moartea reală, cercul în mijlocul căruia sălăşluieşte secretul trebuie să fie impenetrabil şi gluma e silită, uneori cu brutalitate, să dispară. Exact ca în această noapte, când cele cinci limuzine lunecau tăcute şi neobservate de nimeni prin mărunta localitate Cynwid Hollow de lângă golful Chesapeake.

În interiorul imensei case, în aripa cea mai apropiată de malul apei, biblioteca înaltă era mobilată şi ornamentată auster, trădând gusturile unui bărbat singur, cu nimic tributar fanteziilor unei stăpâne a casei. Predominau pielea naturală de cea mai bună calitate şi lemnul fin lustruit, în timp ce ferestrele gen catedrală lăsau să se vadă curtea înconjurătoare plină de sculpturi şi luminată de reflectoare. Rafturile de cărţi, înalte de peste doi metri, formau adevărate ziduri impozante de cunoştinţe. Ferestrele erau flancate de fotolii mari îmbrăcate în piele cafenie, având alături lămpi cu picior. În colţul din dreapta se afla un birou din lemn de cireş, având în spate un fotoliu rotativ cu spetează înaltă, tapiţat în piele neagră. Aspectul, până aici obişnuit, al acestei încăperi era completat de o imensă masă rotundă aşezată în centru, teren pentru conferinţe ţinute în cea mai sigură atmosferă provincială, departe de orice priviri

indiscrete.

Totuşi trebuie spus că aici izbeau privirea şi destule lucruri neobişnuite. Pe suprafaţa mesei, în faţa fiecărui loc, se afla o lampă de alamă lustruită, cu lumina îndreptată asupra câte unui blocnotes. Era ca şi când micul dar puternicul cerc luminos i-ar fi ajutat pe cei de la masă să se concentreze asupra notiţelor pe care le mâzgăleau, fără să fie distraşi de imaginea figurilor şi mai ales a ochilor celor aşezaţi alături sau de partea cealaltă a mesei. Căci dacă se trăgeau draperiile groase, în încăpere nu mai exista nici o altă lumină; feţele lor intrau şi ieşeau din umbră, expresiile lor putând fi doar ghicite, nu examinate mai îndelung.

La capătul vestic al bibliotecii, prins de tavan deasupra rafturilor, se afla un tub lung şi negru, acţionat prin telecomandă, care lăsa să cadă un ecran argintiu, desfăşurându-l până la jumătatea distanţei până la parchet. Accesoriul folosea unui alt echipament, la fel de neobişnuit, încastrată în peretele dinspre răsărit, dincolo de masă, se afla o consolă care cuprindea toate componentele audio-vizuale posibile, de la proiectoare de film şi aparate video până la diapozitive şi înregistratoare de sunet. Toată această aparatură sofisticată era conectată la o antenă parabolică de satelit de mare putere amplasată pe acoperişul clădirii, prin intermediul căreia se puteau capta sunete şi imagini din orice punct al globului. Acum, într-o margine a consolei strălucea un beculeţ roşu, semnalând că tocmai fusese introdus un carusel de diapozitive şi că vizionarea putea începe la o simplă apăsare pe buton.

Toate acestea erau desigur neobişnuite pentru o bibliotecă, fie ea şi proprietatea unui individ fabulos de bogat, căci includerea lor în spaţiul interior ducea cu gândul la o altă ambianţă, aceea a unei camere strategice de la Casa Albă sau de la Pentagon, sau la camerele sterile ale Agenţiei pentru Securitate Naţională. O apăsare pe buton şi lumea trecută şi prezentă era supusă examinării, iar deciziile se luau într-o ambianţă izolată de clar-obscur.

În colţul îndepărtat din dreapta al acestei încăperi atât de neobişnuite se afla un obiect de un anacronism curios: o veche sobă Franklin cu burlan care ieşea prin tavan. Lângă ea se afla un coş metalic plin cu cărbuni. Şi mai ciudat era faptul că soba era în clipa de faţă încălzită la roşu, lucru total nepotrivit cu foşnetul abia perceptibil al instalaţiei centrale de aer condiţionat, atât de necesară în nopţile fierbinţi şi umede din zona golfului

Chesapeake.

Totuşi, această sobă constituia o necesitate pentru conferinţa care era pe punctul de a începe. Tot ce se scria în această încăpere urma să fie ars, ca şi blocnotesurile, căci nimic din ce se discuta aici nu putea fi comunicat lumii exterioare. Era o tradiţie născută din necesităţi imperioase, căci nişte cuvinte rostite aici puteau face să cadă guverne, puteau înălţa sau prăbuşi finanţele unor state sau puteau declanşa războaie pustiitoare. Aceşti oameni erau moştenitorii celei mai puternice organizaţii din lumea liberă.

Erau cinci.

— Preşedintele va fi reales cu o majoritate covârşitoare în noiembrie peste doi ani, spuse bărbatul cărunt cu figură aristocratică.

Se numea Samuel Winters şi era stăpânul casei.

— Nici nu e nevoie de multe calcule pentru a stabili asta, urmă el. E stăpân pe situaţie şi dacă nu face nişte erori catastrofale, pe care de altfel consilierii lui le pot preîntâmpina cu uşurinţă, nimeni nu poate face nimic în privinţa asta, nici chiar noi. De aceea trebuie să ne pregătim de inevitabil şi să ne amplasăm din timp omul nostru.

— Un termen ciudat, acest *omul nostru,* comentă un bătrân micuţ de statură, de vreo şaptezeci de ani, cu obrajii supţi şi ochi mari şi blânzi. Va trebui să ne mişcăm repede. Şi chiar şi aşa pot să se ivească modificări neprevăzute. Preşedintele e un om atât de încântător, atât de atrăgător şi ştie atât de bine să se facă plăcut şi iubit de toţi!

Bătrânul se numea Jacob Mandel.

— Şi atât de superficial! interveni pe un ton moale, de om care nu ţine să stârnească animozităţi, un bărbat de culoare între două vârste şi lat în umeri, într-un costum impecabil croit, ce denota bun gust şi bani din belşug. Eu nu am nimic personal împotriva lui, continuă el, căci instinctele lui sunt decente; şi *este* un om decent, poate chiar un om bun. Asta văd oamenii şi probabil că au dreptate. Deci nu e vorba de el, ci de acele corcituri din spatele lui, atât de mult în spatele lui încât el nici nu-i bagă de seamă altfel decât ca pe nişte trepăduşi ai campaniei lui electorale.

Negrul acesta era Gideon Logan.

— Nu ştie – spuse al patrulea de la masă, un bărbat plinuţ între două vârste, cu o figură angelică şi ochi limpezi şi frumoşi

iscodind de sub o chică roşcată şi răvăşită. Şi pun pariu pe zece dintre patentele mele, continuă el, că încă înainte de a-i expira primul mandat, va avea loc o eroare majoră de calcul.

Era Eric Sundstrom şi, judecând după sacoul său cu bazoane de piele la coate, părea a fi profesor universitar.

— Ai pierde, spuse a cincea persoană din jurul mesei, o femeie în vârstă, cu păr argintiu şi îmbrăcată elegant într-o rochie de mătase neagră, purtând doar câteva bijuterii simple. Nu pentru că îl subestimezi, ci pentru că el şi cei din spatele lui vor consolida consensul în care lucrează până când el va deveni invincibil din punct de vedere politic. Poate că retorica lui se va diminua dar nu vor exista decizii fundamentale până ce opoziţia nu va fi adusă practic la tăcere. Cu alte cuvinte, îşi păstrează aşii în mânecă până la al doilea mandat.

Femeia se numea Margaret Lowell.

— Atunci eşti de acord cu Jacob că trebuie să ne mişcăm repede, spuse căruntul Samuel Winters dând din cap spre Jacob Mandel, aflat în dreapta lui.

— Sigur că da, Sam, răspunse Margaret Lowell, netezindu-şi nepăsătoare părul, apoi se aplecă deodată în faţă, înfigându-şi ferm coatele în masă şi plesnind din palme, într-o mişcare bruscă şi autoritară. Încercând să privim lucrurile în faţă, continuă ea grăbită, eu nu sunt convinsă că ne putem mişca destul de repede. S-ar putea să trebuiască să avem în vedere o abordare mai abruptă a problemei.

— Nu, interveni Eric Sundstrom, universitarul cu părul roşcat din stânga lui Lowell. Totul trebuie să fie perfect normal, să se potrivească unei administraţii optimiste care transformă slăbiciunile în însuşiri de preţ. Aceasta *trebuie* să fie abordarea noastră. Orice deviere de la principiul evoluţiei naturale – natura fiind prin excelenţă neprevăzută – ar transmite intolerabile semnale de alarmă. Acest consens pe care l-ai menţionat se va realiza în jurul cauzei, inflamat de corciturile de care vorbea Gid. Vom avea un stat poliţienesc.

Gideon Logan dădu aprobator din capul lui mare şi negru, afişând un zâmbet şters.

— Oh, ce-or să mai danseze în jurul focului de tabără, atrăgând toţi oamenii cu conştiinţele curate şi arzându-le fundurile politicienilor! Nu există scurtcircuite, Margaret. Eric are dreptate.

— Eu nu mă gândeam la o melodramă, insistă Lowell. Nici la

focuri de armă în Dallas şi nici la puştani dezaxaţi. M-am referit pur şi simplu la timp. *Avem* noi timpul necesar?

— Dacă îl folosim corect îl vom avea, spuse Jacob Mandel. Factorul cheie este candidatul, timpul pică pe planul doi.

— Atunci haideţi s-ajungem la el, interveni Samuel Winters. După cum toţi ştiţi, colegul nostru, domnul Varak şi-a definitivat cercetările şi e convins că a găsit exact omul care ne trebuie. N-am să vă plictisesc cu toţi cei pe care i-a eliminat, în afara faptului că trebuie să vă spun că, dacă nu există o deplină unanimitate între noi în privinţa celui ales, vom trece la examinarea celor respinşi. El a studiat parametrii delimitaţi de noi, părţile bune pe care le căutăm şi lipsurile pe care vrem să le evităm, în esenţă, talentele de care suntem convinşi că trebuie să existe întrunite într-un singur om. Şi omul a fost găsit. După părerea mea, domnul Varak a scos la iveală o perspectivă strălucită, deşi total neaşteptată. N-am să vorbesc eu în locul prietenului nostru, fiindcă o va face el mai bine decât mine, dar aş considera o ingratitudine din partea mea dacă n-aş recunoaşte că în numeroasele noastre conferinţe a demonstrat aceeaşi dăruire faţă de noi pe care se spune că a manifestat-o unchiul său, Antonin Varak, faţă de predecesorii noştri de acum cincisprezece ani.

Winters făcu o pauză sfredelind cu ochii lui cenuşii privirea fiecăruia din jurul mesei.

— Poate că era nevoie de un european privat de libertăţile sale ca să ne înţeleagă pe noi, ca să înţeleagă motivele existenţei noastre. Noi suntem moştenitorii grupului Inver Brass, pe care l-am înviat din morţi şi trebuie să continuăm opera celor care ne-au precedat. Noi înşine ar fi trebuit să fi fost aleşi de acei bărbaţi, dacă avocaţii lor ar fi considerat că vieţile noastre continuă în felul pe care l-au prevăzut ei. Când fiecăruia dintre noi i s-a înmânat plicul sigilat, am înţeles cu toţii. Nu vor exista avantaje din partea societăţii în care trăim şi nici beneficii sau poziţii, altele decât cele pe care le posedăm deja. Şi cu abilitatea de care-am putut dispune, ajutaţi de noroc sau de ghinionul altora, am ajuns la o libertate de care se bucură puţini oameni în lumea asta atât de tulbure. Însă o dată cu această libertate vine şi responsabilitatea, iar noi o acceptăm, la fel cum au făcut şi predecesorii noştri cu ani în urmă. Trebuie să ne folosim resursele pentru a face din ţara noastră o ţară mai bună şi, în acest context, să facem din lumea în care trăim o lume mai

bună. Şi o facem pentru că noi *credem* cu toată tăria în judecata noastră colectivă şi imparţială.

— Nu fi aşa defensiv, Sam, îl întrerupse cu blândeţe Margaret Lowell. Suntem noi privilegiaţi, dar suntem şi destul de diverşi. Noi nu reprezentăm un singur compartiment al componenţei sociale.

— N-am putea oare să ne întoarcem la candidatul nostru? rosti cu nevinovăţie Sundstrom. Personal, sunt absolut fascinat. Sam zice că e o alegere strălucită însă total *neaşteptată.* Eu m-aş fi gândit că ar putea fi exact invers, ţinând cont, cum spunea Margaret, de factorul timp. Am crezut că va fi vorba de cineva purtat pe aripi, dacă vreţi, pe aripile politice ale unui Pegas.

— Cred că trebuie să mă apuc într-o bună zi să citesc una din cărţile lui, îl întrerupse Mandel. O fi vorbind el înţelept ca un rabin, dar eu unul nu înţeleg o iotă.

— Nici nu cred că e cazul să încerci, spuse Winters zâmbindu-i amabil lui Sundstrom.

— Candidatul, prieteni, candidatul! repetă pe un ton imperativ Sundstrom. Să înţelegem că Varak a pregătit o prezentare?

— Cu obişnuita sa grijă pentru detalii, spuse Winters întorcând capul spre stânga şi indicând beculeţul roşu de pe consola din spatele lui. Şi a mai obţinut şi nişte informaţii extraordinare referitoare la evenimentele care au avut loc acum aproape un an.

— *Oman*? întrebă Sundstrom, mijindu-şi ochii pe deasupra luminii lămpii lui. Săptămâna trecută au fost ţinute slujbe comemorative în mai bine de zece oraşe.

— Mai bine să-l lăsăm pe Varak să ne explice, rosti blând istoricul cu părul alb, apăsând un buton încastrat în tăblia mesei.

Se auzi bâzâitul unei sonerii. Câteva secunde mai târziu, uşa bibliotecii se deschise şi apăru un bărbat blond, ce nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. Era foarte bine clădit, cu o statură de atlet ai cărui umeri laţi păreau să întindă ţesătura hainei. Nou venitul se opri în dreptul pragului. Purta un costum subţire de vară şi avea la gât o cravată de un roşu închis.

— Suntem gata, domnule Varak. Vă rog să intraţi.

— Vă mulţumesc, domnule.

Milos Varak închise uşa şi se îndreptă spre capătul îndepărtat al camerei. Oprindu-se în faţa ecranului coborât, dădu din cap politicos spre membrii grupului Inver Brass. Strălucirea lămpilor de alamă reflectată de masa lucioasă i se aşternea difuz pe faţă,

scoţându-i în evidenţă pometii proeminenţi şi fruntea lată de sub părul blond pieptănat drept. Avea pleoapele uşor arcuite în jos, ducând cu gândul la nişte strămoşi slavi, amestecaţi cu triburile din răsăritul Europei. Ochii din spatele lor erau calmi, adânci şi lăsau să se vadă o mare putere de stăpânire.

— Îmi permiteţi să spun că îmi pare bine să vă văd din nou pe toţi? spuse el într-o engleză precisă dar cu accent praghez.

— Ne pare bine să te vedem, Milos, răspunse Jacob Mandel, pronunţând numele exact ca în cehă, adică *Miloş.*

Ceilalţi rostiră şi ei cuvinte asemănătoare.

— Arăţi bine, Milos, spuse Gideon Logan înclinând din cap.

— Arăţi ca un jucător de fotbal, zise zâmbind Margaret Lowell. Să nu te vadă tipii de la *Redskins.* Au nevoie de fundaşi.

— Jocul acesta e mult prea confuz pentru mine, doamnă.

— Şi pentru ei la fel.

— Arăţi excelent, domnule Varak, zâmbi cald Sundstrom.

— Le-am spus tuturor despre progresele tale, spuse Winters. Asta doar dacă tu consideri că e vorba de progrese. Înainte de a dezvălui identitatea omului pe care-l vei supune atenţiei noastre, n-ai vrea să reiei puţin elementele principale?

— Da, domnule, răspunse liniştit Varak examinând pe rând cu privirea pe toţi ocupanţii mesei, în timp ce îşi aduna gândurile. Şi ca să încep, omul dumneavoastră ar trebui să fie atrăgător din punct de vedere fizic, dar nu *frumos* sau feminin. Cineva care să întrunească cerinţele maxime ale creatorilor dumneavoastră de imagine – orice altceva mai puţin ar prezenta prea multe obstacole pentru timpul scurt pe care-l mai avem la dispoziţie. Prin urmare, un bărbat pe care bărbaţii să-l identifice cu virtuţile masculine ale societăţii noastre şi pe care femeile să-l găsească agreabil. N-ar trebui să fie un ideolog inacceptabil pentru anumite segmente ale electoratului. Mai departe, el trebuie să pară ceea ce dumneavoastră numiţi *un om pe picioarele lui,* care să nu poată fi cumpărat de anumite interese speciale şi să aibă un spate care să justifice o astfel de judecată. Natural, trebuie să nu aibă secrete compromiţătoare pe care să le ascundă. Omul nostru trebuie să aibă acele calităţi personale atrăgătoare care pot ajuta la propulsarea lui în ierarhia politică prin intermediul expunerii publice accelerate. Un personaj care să degaje o reală căldură şi un umor fin, având dovezi documentate ale actelor lui de curaj din trecut, dar pe care să nu le poată exploata cu scopul de a umbri personalitatea actualului preşedinte al Statelor Unite.

— Oamenii preşedintelui n-or să accepte în ruptul capului aşa ceva, spuse Eric Sundstrom.

— În orice caz, nici nu vor avea de ales, domnule, răspunse Varak pe un ton moale dar convingător. Influenţarea publicului va avea loc în patru etape. În decursul a trei luni, omul nostru anonim va deveni rapid vizibil. În şase luni va ajunge să fie cunoscut relativ bine. Iar la sfârşitul anului va avea un coeficient de recunoaştere la paritate cu cel al liderilor Senatului şi Camerei. Acestea sunt primele trei faze. A patra se va declanşa cu câteva luni înainte de convenţiile partidelor şi va culmina cu apariţia lui pe coperţile revistelor *Times* şi *Newsweek* şi în cadrul unor editoriale elogioase în principalele cotidiene şi pe posturile de televiziune cele mai solicitate. Având finanţarea necesară în zonele necesare, toate acestea pot fi garantate.

Varak făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Evident, garantate în contextul existenţei candidatului potrivit, pe care eu cred că l-am găsit.

Membrii lui Inver Brass se uitară plini de curiozitate nerăbdătoare la coordonatorul ceh, apoi priviră prudenţi unul la celălalt.

— Dacă e aşa, se oferi Margaret Lowell şi-l văd că vine singur la vale, mă mărit imediat cu el.

— Şi eu! spuse Gideon Logan, făcându-i pe toţi ceilalţi să pufnească în râs. Să fie ale dracului căsătoriile mixte!

— Scuzaţi-mă, îi întrerupse Varak. N-am avut intenţia să romanţez subiectul. Omul e într-adevăr un bărbat normal, iar calităţile pe care i le atribui eu sunt în bună măsură rezultatul încrederii născute din averea pe care o are, pe care a dobândit-o muncind din greu şi riscând în locurile potrivite şi la momentele potrivite. Se simte foarte bine aşa cum e, fiindcă nu aşteaptă nimic din partea nimănui, cunoscându-şi adevărata valoare.

— Cine e? întrebă Mandel. Că ne-ai făcut curioşi foc! E aici?

— Pot să vi-l arăt acum? întrebă Varak pe un ton respectuos, fără să răspundă la întrebare.

Scoase telecomanda din buzunar şi se dădu la o parte din faţa ecranului.

— E posibil ca unii dintre dumneavoastră să-l recunoaşteţi şi în acest caz am să-mi retrag remarca în legătură cu anonimatul lui.

O săgeată de lumină ţâşni din consolă şi ecranul se umplu cu figura lui Evan Kendrick. Fotografia era color, accentuând atât bronzul puternic, cât şi începutul de barbă şi firele de păr

castaniu deschis care-i cădeau peste urechi şi ceafă. Privea cu ochii întredeschişi în soare, peste apă, într-o expresie deopotrivă serioasă şi ageră.

— Arată ca un vagabond, spuse Margaret Lowell, dezamăgită.

— Circumstanţele ar explica reacţia dumneavoastră, răspunse Varak. Poza a fost făcută săptămâna trecută, în cea de a patra săptămână a călătoriei anuale pe care o face la râurile cu apă cristalină din Munţii Stâncoşi. Se duce acolo singur, chiar şi fără ghid.

Cehul schimbă în continuare diapozitivele, lăsându-l pe fiecare câteva secunde pentru examinare. Fotografiile îl reprezentau pe Kendrick în diferite ipostaze, coborând în barca lui pneumatică vârtejurile iuţi, balansându-se cu dibăcie pentru a cârmi printre înşelătoarele stânci zimţate, înconjurat de cascade de spumă albă. Pădurile din spate scoteau şi mai mult în evidenţă micimea omului în raport cu natura dar mai ales pericolele la care se expunea acest turist atât de temerar.

— Stai puţin! strigă Samuel Winters, uitându-se mai atent prin lentilele ochelarilor lui cu ramă din carapace de broască ţestoasă. Mai las-o pe asta, zise el în continuare. Nu mi-aţi spus nimic despre aşa ceva. Văd că dă curba care duce la tabăra de sub cascada Lava.

— Exact, domnule.

— Atunci trebuie să c-a trecut deja de pragurile de mai sus de Class Five.

— Da domnule.

— Fără ghid?

— Da.

— E nebun! Acum mai mulţi ani, când eram tânăr, am fost şi eu pe traseul ăsta, cu doi ghizi şi am fost îngrozit de moarte, îmi spuneam la tot pasul că acolo-mi rămâne pielea. El de ce-o face?

— O face de ani de zile, ori de câte ori se întoarce în Statele Unite.

— De câte ori se întoarce? întrebă Jacob Mandel aplecându-se în faţa. Şi de unde se întoarce el mereu în Statele Unite?

— Până acum cinci ani a fost inginer constructor. A lucrat în Mediterana de est şi în Golful Persic. În partea aceea a lumii nu găseşte munţii şi râurile de la noi. Cred că a găsit pur şi simplu o anumită descărcare o dată cu schimbarea scenariului. Stătea o săptămână sau mai mult la treaba lui, apoi pleca în nord-est.

— Pleca singur, ziceţi, spuse Eric Sundstrom.

— Pe atunci nu, domnule. Îl însoţea frecvent o femeie.

— Atunci cu siguranţă că nu e homosexual, observă singura femeie din grupul Inver Brass.

— Nici n-am avut intenţia să sugerez c-ar fi.

— Dar nici n-aţi menţionat ceva despre vreo soţie sau familie, ceea ce cred c-ar fi o problemă care-ar merita să fie luată în consideraţie. Ne-aţi spus doar că acum călătoreşte singur în vacanţele lui.

— E burlac, doamnă.

— Asta ar putea fi un punct delicat, strecură Sundstrom.

— Nu neapărat necesar, domnule. Avem la dispoziţie doi ani pentru a redresa situaţia şi, ţinând cont de factorii de probabilitate, o căsătorie încheiată în decursul unui an electoral ar putea fi de mare efect.

— Dacă ar fi implicat, desigur şi cel mai popular preşedinte din istoria Statelor Unite, chicoti Gideon Logan.

— Nu e deloc imposibil, domnule.

— Dumnezeule, dar pierdem esenţialul, Milos.

— Un moment, vă rog, interveni Mandel potrivindu-şi ochelarii cu ramă din oţel. Ziceţi că a lucrat în Mediterana acum cinci ani.

— Pe atunci se ocupa de producţie. Pe urmă şi-a vândut compania şi a plecat în Orientul Mijlociu.

— De ce?

— A avut loc un accident tragic, în care au murit aproape toţi angajaţii lui şi familiile lor. Pierderea aceasta l-a afectat adânc.

— A fost responsabil de ceea ce s-a întâmplat?

— Nicidecum. S-a dovedit că o firmă le livrase echipamente de proastă calitate.

— Dar a profitat el în vreun fel de pe urma tragediei? întrebă Mandel, ai cărui ochi blânzi deveniseră dintr-o dată duri.

— Dimpotrivă, domnule, am verificat toate amănuntele. A vândut compania pentru o mică parte din valoarea ei pe piaţă. Până şi avocaţii conglomeratului care a cumpărat au fost uimiţi. Fuseseră autorizaţi să plătească de câteva ori mai mult.

Ochii tuturora se întoarseră la ecranul unde bărbatul şi barca lui tocmai treceau de o curbă plină de vârtejuri şi de spumă.

— Cine-a făcut astea? întrebă Logan.

— Eu, domnule, răspunse Varak. L-am urmărit. Nu m-a observat deloc.

Diapozitivele continuară apoi deodată interveni o schimbare bruscă. Subiectul nu mai era îmbrăcat în haine ponosite sau în

pantaloni scurţi şi în tricou, ci arăta acum curat, proaspăt bărbierit, tuns şi pieptănat cu grijă şi purta un costum închis la culoare. Mergea pe o stradă cunoscută şi avea în mână o servietă diplomat.

— Aici e în Washington, spuse Eric Sundstrom.

— Iar aici, pe treptele care duc la Rotondă, adăugă Logan la apariţia unui nou diapozitiv.

— E la Capitol Hill, exclamă Mandel.

— Îl cunosc! zise deodată Sundstrom strângându-şi tâmplele în palme. Îi cunosc faţa şi ştiu că există şi o poveste în legătură cu faţa asta, dar nu-mi aduc aminte acum despre ce e vorba.

— În orice caz, nu-i povestea pe care am eu de gând să v-o spun, domnule.

— Bine, Milos, zise categoric Margaret Lowell. Ce-i prea mult e prea mult şi strică. Cine naiba e tipul ăsta?

— Se numeşte Evan Kendrick şi reprezintă cel de-al nouălea district al statului Colorado.

— Un *congressman*? exclamă Jacob Mandel examinând poza lui Kendrick aflat pe treptele Capitoliului. N-am auzit niciodată de el şi eu care credeam că-i ştiu pe toţi de-acolo. După nume, desigur, nu personal.

— E relativ nou, domnule, iar alegerea lui nu a fost prea intens mediatizată. A candidat din partea partidului preşedintelui, pentru că în acel district opoziţia este ca şi inexistentă. Vă spun asta pentru că omul nu pare a fi de acord din punct de vedere politic cu doctrina generală a Casei Albe. În timpul primului tur de scrutin a evitat subiectele legate de politica internă.

— Vreţi să sugeraţi cumva că ar avea o anumită independenţă, cam ca cea a lui Lowell Weicker? întrebă Gideon Logan.

— Într-un fel foarte discret, da.

— Discret şi nou şi oarecum mai nedornic să se impună alegătorilor, asta e sigur. Poate prea sigur. Nimic nu e mai labil în politică decât un congressman nou ales şi neştiut de nimeni, dintr-un district anonim. Denver e în primul, Boulder în al doilea, Springs în al cincilea… Al nouălea unde naiba e?

— La sud-vest de Telluride, lângă graniţa cu Utah, răspunse Jacob Mandel dând apoi din umeri ca şi când ar fi vrut să se scuze că ştia asta. Acum câţiva ani am analizat nişte acţiuni foarte suspecte din domeniul mineritului. Însă omul de pe ecran nu e congressmanul pe care l-am întâlnit atunci şi care mai

degrabă a încercat disperat să ne convingă să subscriem şi noi.

— Şi aţi făcut-o, domnule? întrebă Varak.

— Nu. Sincer să fiu, speculaţia depăşea riscul calculat pentru capitalul investit.

— Adică poate să fi fost un fel de *ţeapă?*

— N-am avut dovezi, Milos. Noi doar ne-am retras, atât.

— Dar congressmanul din acel district a făcut tot ce i-a stat în putinţă să obţină suportul dumneavoastră?

— Da, într-adevăr.

— De aceea acum e congressman Evan Kendrick, domnule.

— Nu înţeleg.

— Eric, îi întrerupse Gideon Logan, mişcându-şi capul lui mare pentru a se putea uita la inventatorul de tehnologii spaţiale. Ziceai că-l cunoşti, sau că cel puţin îi ştii figura.

— Da, sunt sigur că da. Acum, că Varak ne-a spus cine e, cred că l-am întâlnit la unul din cocktailurile acelea interminabile din Washington sau din Georgetown şi-mi amintesc cu precizie că cineva a zis că tipul avea o poveste grozavă... Asta a fo*st. Eu* n-am auzit povestea, a fost pur şi simplu o afirmaţie.

— Dar Milos a zis că oricare-ar fi povestea, pe care de fapt nici n-o ştii, tot nu e cea pe care are el de gând să ne-o spună, zise Margaret Lowell. Nu-i aşa? adăugă ea întorcându-se spre Varak.

— Da, doamnă. Remarca auzită de profesorul Sundstrom cu siguranţă că a avut implicaţii în privinţa alegerii lui Kendrick. Acesta a obţinut victoria îngropându-şi oponentul sub o avalanşă de adunări, care au fost de fapt mai mult un fel de petreceri publice, decât nişte adunări politice. Se zice că atunci când adversarul s-a plâns de încălcarea legislaţiei electorale, Kendrick l-a pus faţă-n faţă cu avocaţii săi, dar pentru a discuta nu corectitudinea campaniei, ci performanţele atinse de oponentul său în timpul mandatului. Şi plângerile au încetat pe loc, iar Kendrick a câştigat la pas.

— S-ar zice că ştie să-şi plaseze banii exact acolo unde fac pui, chiar dacă plasamentul pare foarte riscant, remarcă Winters. Totuşi, informaţiile pe care le aveţi sunt absolut remarcabile, domnule Varak. Vă rog să continuaţi.

— Da, domnule.

Cehul apăsă butonul telecomenzii şi, cu un plescăit uşor, rama următoare fu aruncată în dreptul obiectivului. Kendrick şi treptele Capitoliului dispărură, fiind înlocuite cu un plan general în care o mulţime isterică alerga înnebunită pe o stradă îngustă,

mărginită doar de clădiri cu arhitectură vizibil islamică, trecând pe lângă prăvălii cu firme scrise cu semne de neînţeles.

— *Oman,* spuse Sundstrom uitându-se la Winters. Acum un an.

Istoricul dădu din cap a încuviinţare.

Urmară alte diapozitive, repede, unul după altul, cu scene de haos şi măcel. Se vedeau cadavre, ziduri cu urme de gloanţe, porţile ambasadei americane din Masqat smulse şi dărâmate, şiruri de ostatici îngroziţi ţinuţi în genunchi în spatele unui grilaj de şipci, înalt până la acoperişul clădirii; câteva prim-planuri prezentau tineri pletoşi şi murdari care-şi agitau extaziaţi armele, cu gurile deschise în culmea triumfului şi cu ochi larg deschişi. Deodată, diapozitivele se opriră şi atenţia tuturora fu atras; brusc de o imagine care la prima vedere nu părea să spună nimic. Şi vedea acolo un bărbat înalt şi cu pielea tuciurie, îmbrăcat în robă albă, ci capul acoperit de o *ghotra* şi cu faţa văzută din profil, care tocmai ieşea dintr-un hotel; apoi imaginea se împărţi în două, partea a doua arătându-l pe acelaşi om alergând printr-un bazar prin faţa unei fântâni arteziene Fotografiile rămaseră pe ecran şi liniştea stârnită de deruta generală fi spartă de vocea lui Milos Varak.

— Omul este Evan Kendrick, spuse el simplu.

Surprinderea luă locul derutei. Cu excepţia lui Samuel Winters toţi ceilalţi se aplecară în faţă, dincolo de strălucirea lămpilor, pentru; studia figura mărită de pe ecran. Varak continuă:

— Aceste fotografii au fost făcute de un ofiţer CIA a cărui sarcini a fost să-l ţină pe Kendrick sub supraveghere cât mai mult posibil Femeia a făcut o treabă excelentă.

— *Femeia*? întrebă Margaret Lowell.

— E o foarte bună specialistă în problemele Orientului Mijlociu Tată egiptean, mamă americană, din California. Vorbeşte curgător limba arabă şi e folosită de agenţie în situaţiile de criză apărute în această zonă.

— În această zonă? şopti uimit Mandel. Dar ce Dumnezeu ştie să facă ea *în această zonă?*

— Numai puţin, zise Logan, sfredelindu-l pe Varak cu ochii lui negri. Opreşte-mă dacă greşesc, tinere, dar dacă-mi aduc eu bine aminte era un articol anul trecut în *Washington Post* în care se sugera că un american necunoscut ar fi intervenit exact la momentul oportun în Masqat. Mulţi au crezut că s-ar putea să fi fost texanul Ross Perot, da povestea n-a mai fost pusă pe tapet niciodată. A fost lăsată să moară.

— Nu greşiţi, domnule. Americanul a fost Evan Kendrick, iar povestea a fost lăsată să moară în urma presiunilor făcute de Casa Albă.

— De ce? Tipul ar fi putut beneficia de enorme avantaje politice dacă într-adevăr contribuţia lui a dus la rezolvarea situaţiei.

— El o *rezolvat* situaţia.

— Atunci chiar că nu mai înţeleg nimic, exclamă Logan, privind întrebător spre Samuel Winters.

— Nimeni nu înţelege nimic, spuse istoricul. Nu există nici e explicaţie, ci doar un dosar îngropat în arhive, pe care Milos a reuşit să-l obţină. În afara acestui document nu există nicăieri nimic despre vreo legătură între Kendrick şi evenimentele din Masqat.

— Există chiar şi un memoriu către secretarul de stat, care neagă orice astfel de legătură, interveni Varak. Nu-i face o reclamă bună congressmanului. În esenţă, memoriul sugerează că omul a fost un oportunist, un politician care a vrut să urce pe seama crizei ostaticilor, pentru că lucrase în trecut în Emiratele Arabe Unite şi în special în Oman. Recomandarea era ca, pentru binele ostaticilor, să nu se atingă nimeni de el.

— Dar vezi bine că *s-au atins*! exclamă Sundstrom. S-au atins şi s-au folosit de el! El n-ar fi putut ajunge acolo dacă ei n-ar fi făcut-o, doar se ştie bine că toate zborurile comerciale erau anulate. Doamne Dumnezeule, trebuie că a fost strecurat acolo ilegal.

— Şi cu siguranţă că nici oportunist nu e, adăugă încet Margaret Lowell. Îl putem vedea aici în faţa ochilor noştri, iar Milos ne spune că el a fost instrumentul care a pus capăt crizei şi totuşi n-a scos un cuvânt despre implicarea lui. Am fi auzit de el dacă ar fi făcut-o.

— Şi nu există *nici o* explicaţie? întrebă Gideon Logan adresându-se lui Varak.

— Nici una acceptabilă, domnule, deşi am mers până la sursă.

— Casa Albă? întrebă Mandel.

— Nu. Mă refer la omul care conduce centrul nervos de aici din Washington. Se numeşte Frank Swann.

— Cum ai dat de el?

— N-am dat eu, domnule, ci Kendrick.

— Şi de Kendrick cum ai dat? întrebă Margaret Lowell.

— La fel ca domnul Logan, mi-am amintit şi eu de povestea cu

un american în Masqat pe care mass-media au lăsat-o atât de brusc să moară. Pentru motive cărora îmi vine greu să le găsesc o explicaţie, m-am decis să-i iau urma, probabil gândindu-mă că s-ar putea să implice pe cineva sus-pus, pe cineva pe care noi ar trebui să-l luăm în seamă, în cazul în care povestea ar avea vreun dram de credibilitate. De obicei, cele mai evidente măsuri de securitate le joacă feste celor care vor să le aplice. În acest caz a fost vorba de registrele de poartă ale Departamentului de Stat. De când cu asasinatele de acum câţiva ani, toţi vizitatorii, fără excepţie, trebuie să semneze la intrare şi la ieşire, trecând prin dreptul unor detectori de metale. Printre miile care au făcut-o în timpul crizei ostaticilor, a figurat şi numele unui proaspăt congressman din Colorado, venit în audienţă la un oarecare domn Swann. Nici unul din nume nu-mi spunea nimic, desigur, dar calculatoarele noastre erau mai bine informate. Domnul Swann este expertul numărul unu al Departamentului de Stat în problemele Asiei de sud-vest, iar congressmanul era un om care făcuse avere în Emirate, în Bahrain şi în Arabia Saudită. În agitaţia aceea stârnită de criza din Oman, cineva a uitat să şteargă numele lui Kendrick din registru.

— Aşa că v-aţi dus să-l vedeţi pe domnul Swann, spuse Mandel scoţându-şi ochelarii cu rame de oţel.

— Da, domnule.

— Şi ce v-a spus?

— Că greşeam totalmente. Că ei au refuzat oferta lui Kendrick de a-i ajuta, deoarece acesta nu avea cu ce să le fie de vreun folos. A adăugat că Kendrick a fost unul dintre zecile de oameni – dintre cei care lucraseră în Emirate – care le avansaseră oferte similare.

— Dar nu l-aţi crezut, nu-i aşa? interveni Margaret Lowell.

— Am avut un motiv foarte serios să nu-l cred. Congressmanul Kendrick n-a semnat de ieşire în acea după-amiază. Era miercuri, două august, iar numele lui nu apare nicăieri în coloana de ieşiri. Deci cu siguranţă că a fost scos printr-un aranjament special, ceea ce în mod normal semnifică demararea unei operaţiuni de acoperire, de obicei a unei acoperiri puternice.

— Operaţiuni Consulare, spuse Sundstrom. Exact veriga dintre Departamentul de Stat şi Agenţia Centrală de Informaţii.

— Un compromis nedorit dar necesar, adăugă Winters. În întuneric, oamenii se pot călca pe picioare. Nu-i nevoie să mai spunem că domnul Varak şi-a continuat investigaţiile atât la

Departamentul de Stat cât şi la Langley.

— Eroul din Oman – descoperit, spuse încet Gideon Logan, privind fix figura de pe ecran. Dumnezeule, ce cârlig!

— Un congressman care a devenit un cruciat fără reproş, chicoti Mandel. Un duşman dovedit al corupţiei!

— Un om de curaj, spuse doamna Lowell, un om care şi-a riscat viaţa pentru două sute de americani pe care n-avea de unde să-i cunoască şi n-a vrut nimic pentru el…

— Când ar fi putut avea tot ce şi-ar fi dorit pe lume, completă Sundstrom. În politică, vreau să spun.

— Spuneţi-ne tot ce ştiţi despre Evan Kendrick, domnule Varak, spuse Winters întinzându-se după blocnotes, la unison cu ceilalţi.

— Înainte însă, răspunse cehul cu o vagă ezitare în glas, trebuie să vă spun că am fost în Colorado săptămâna trecută şi am fost pus într-o situaţie pe care nici chiar până în clipa asta nu mi-o pot explica. În casa lui Kendrick de la periferia localităţii Mesa Verde trăieşte un bătrân. Am aflat că se numeşte Emmanuel Weingrass şi că e arhitect cu dublă cetăţenie, israeliană şi americană şi că acum câteva luni a suferit o operaţie foarte grea. De atunci, se află în convalescenţă, fiind oaspetele congressmanului.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Eric Sundstrom.

— Nu ştiu, dar merită să notăm trei lucruri. Unu, din câte-am putut eu să determin, acest Weingrass a apărut ca din senin la scurt timp după întoarcerea lui Kendrick din Oman. Doi, există cu siguranţă o legătură strânsă între cei doi şi trei, lucru destul de straniu, prezenţa bătrânului la Mesa Verde nu e ţinută sub vălul unui secret foarte strict, dar persoana lui e păzită cu mari precauţii. În acest context, Weingrass pare a nu fi un om *curat.*

— S-ar putea să fi avut şi el un rol în operaţiunea Oman, spuse Margaret Lowell. Şi nu e deloc un punct negativ.

— Sigur că nu, fu de acord Jacob Mandel.

— Trebuie că are influenţă asupra lui Kendrick, vorbi din nou Sundstrom, notând în acelaşi timp şi în blocnotes. Dumneata n-ai zice acelaşi lucru, Milos?

— Aş presupune că da. Dorinţa mea este ca dumneavoastră să ştiţi când eu *nu* ştiu ceva.

— Aş zice că datele adunate de prietenul nostru Milos constituie un bun câştigat, constată Samuel Winters. Din toate punctele de vedere. Continuă, domnule Varak.

— Da, domnule. Întrucât s-a stabilit că nimic nu trebuie să iasă din camera asta, am copiat dosarul congressmanului pe diapozitive pregătite pentru proiecţie.

Cehul apăsă pe buton şi imaginea lui Kendrick umblând deghizat pe străzile bântuite de violenţă din Masqat fu înlocuită cu o pagină dactilografiată cu litere mari scrise la trei rânduri.

— Fiecare diapozitiv, continuă Varak, reprezintă aproximativ o pătrime dintr-o pagină normală. Toate negativele au fost bineînţeles distruse în laboratorul de la subsol. Mi-am dat toată silinţa să-l studiez pe candidat cât mai amănunţit posibil, dar nu exclud posibilitatea să fi omis anumite elemente care s-ar putea dovedi relevante. Aşa că nu ezitaţi să mă întrebaţi. Eu am să mă uit pe rând la dumneavoastră, iar dacă veţi da fiecare din cap după ce veţi termina de citit şi de notat, am să ştiu să avansez la următorul diapozitiv… Timp de o oră, sau poate mai mult, veţi vedea viaţa congressmanului Evan Kendrick, de la naştere şi până săptămâna trecută.

La fiecare ramă, Eric Sundstrom era primul care dădea din cap. Margaret Lowell şi Jacob Mandel erau mereu ultimii, însă aveau notiţe la fel de multe ca şi Gideon Logan. Samuel Winters nu-şi notase aproape nimic: el era dinainte convins.

Trei ore şi patru minute mai târziu, Milos Varak opri proiectorul. După alte două ore şi şapte minute întrebările luară sfârşit, iar Varak părăsi încăperea.

— Pentru a-l parafraza pe prietenul nostru, spuse Winters, o înclinare din cap de la fiecare semnifică aprobarea. Dacă nu, scuturaţi din cap. Vom începe cu Jacob…

Încet, meditativ, unul câte unul, membrii lui Inver Brass consimţim, înclinând frunţile.

— Deci suntem toţi de acord, continuă Winters. Congressmanul Evan Kendrick este viitorul vicepreşedinte al Statelor Unite ale Americii şi va deveni preşedinte la unsprezece luni de la preluarea mandatului. Numele de cod este *Icarus,* un avertisment, o rugă a noastră ca să nu încerce să zboare prea aproape de soare şi să-şi ardă aripile şi să cadă în mare. Şi Dumnezeu cel bun şi atotputernic să aibă milă de sufletele noastre…

Capitolul 17

Reprezentantul celui de-al nouălea district congresional din Colorado, Evan Kendrick, stătea la biroul lui privindu-şi secretara, vajnica Ann Mulcahy O'Reilly, o femeie bătoasă, între două vârste, veterană hârsită a cabinetelor din Washington, care turuia încruntată şi neobosită despre prioritatea corespondenţei, despre agenda Camerei, despre situaţia actelor normative care aveau să intre în plen şi despre funcţiile sociale pe care *trebuia neapărat, dar neapărat, adică de fapt obligatoriu* să le îndeplinească un congressman. Buzele ei continuau să se deschidă şi să se închidă cu rapiditatea unei mitraliere şi sunetele ei nazale însemnau un adevărat potop de decibeli.

— Deci, domnule congressman, acesta este programul pentru săptămâna aceasta.

— E într-adevăr grozav, Annie. Dar n-ar fi cel mai bine să le trimiţi la toţi câte o scrisoare în care să le spui că am o boală socială foarte gravă şi că nu vreau să infectez pe nimeni cu ea?

— Încetează, Evan, strigă supărată Ann Mulcahy O'Reilly. Stai aici în mlaştina asta şi eu nu pot să accept aşa ceva! Ştii ce se spune la Capitol Hill? Se zice că puţin îţi pasă, că-ţi cheltuieşti banii doar ca să te întâlneşti cu tipi la fel de bogaţi ca şi tine.

— Asta crezi şi tu, Annie?

— Cum dracu aş putea să cred? Tu nu te duci niciodată nicăieri, tu *nu faci* niciodată nimic. Mă rog la toţi sfinţii să fii prins gol puşcă în piscina cu oglinzi, cu cel mai barosan din Washington! Atunci am să ştiu *că faci* ceva!

— Poate că nu vreau să fac nimic.

— La naiba, nu zic, dar ar trebui! Ţi-am dactilografiat punctele de vedere pe zeci de rezoluţii şi sunt cu ani lumină mai bune decât varza scrisă de mamelucii ăştia de aici, dar tu nu vezi că nu le dă nimeni nici o atenţie?

— Sunt îngropate pentru că nu interesează, Annie. Şi nici eu nu interesez. Nu mă vor în tabăra lor. M-au remarcat câţiva din ambele tabere, dar m-au etichetat în atâtea feluri încât s-au exclus reciproc. Nu mă pot contracara, aşa că mai bine mă îngroapă, ceea ce nu e prea dificil pentru că eu nu mă vait. Şi nici nu-mi pasă.

— Dumnezeu ştie că eu de foarte multe ori nu sunt de acord

cu line, dar ştiu să recunosc o minte care lucrează... Las-o baltă. Care sunt răspunsurile tale?

— Mai târziu. A sunat Manny?

— De două ori, dar am scăpat de el. Aveam treabă, trebuia să ne apucăm să punem la punct ordinea de zi, nu stăteam de...

Kendrick se aplecă în faţă, cu ochii lui albaştri deveniţi deodată întunecaţi şi plini de mânie.

— Să nu mai faci în viaţa ta aşa ceva, Annie. Pentru mine nu e nimic mai important decât omul ăsta din Colorado.

— Da, domnule, zise O'Reilly coborând intimidată privirea.

— Scuză-mă, schimbă el repede tonul, nu trebuia să spun asta. Tu încerci doar să-ţi faci treaba, iar eu nu-ţi sunt de mare ajutor.

— Nu te scuza, Evan. Ştiu prin ce-ai trecut împreună cu domnul Weingrass şi ce înseamnă el pentru tine. Nu ţi-am adus eu de lucru de la el de la spital de atâtea ori? N-am nici un drept să mă amestec. Pe de altă parte, *încerc* şi eu să-ţi fac treaba, iar tu nu eşti întotdeauna cel mai cooperant şef din *deal*[13].

— Pe alte *dealuri* aş vrea eu să hoinăresc acum...

— Cunoaştem, aşa că tăiem funcţiile sociale, precis că ţi-ar face mai mult rău decât bine, mormăi Ann O'Reilly ridicându-se şi punând dosarul pe biroul lui Kendrick. Dar cred că ar trebui să te uiţi pe o propunere. Senatorul de Colorado cred că are de gând să taie vârful muntelui şi să facă acolo un lac de acumulare. Ştii că asta presupune şi o scrie de vile luxoase pe marginea lui. Am să-l chem la telefon pe domnul Weingrass.

— Tot cu *domnul Weingrass* o ţii? întrebă Evan întorcând paginile dosarului. Nu te laşi, nu? L-am auzit de nenumărate ori spunându-ţi să-i zici Manny.

— Oh, o fac din când în când, dar nu-i deloc uşor.

— De ce? Fiindcă ţipă?

— Dumnezeule, nu. Nu te poţi supăra pe un om aşa fin când eşti măritată cu un poliţist irlandez. Nu, nu din cauză că ţipă.

— Atunci?

— Are umor când se tot repetă. Îmi tot zice şi-mi tot zice, în special când îi spun pe numele de familie, *puştoaico,* zice el, *cred că aici avem un vodevil, hai să-i zicem „Annie, irlandeza lui Manny*", *ce crezi, ar merge?* Eu zic *nu prea-mi place numele*

[13] Joc de cuvinte referitor la Capitol Hill, „Colina Capitoliului" (*hill* înseamnă în limba engleză „deal"). Clădirea Capitoliului din Washington este sediul Congresului Statelor Unite *(n. trad.).*

ăsta, Manny, iar el cică *lasă-ţi, prietenă, animalul şi zboară cu mine, el nu înţelege pasiunea mea nemuritoare.* Şi eu îi spun că poliţistul irlandez nu şi-o înţelege nici măcar pe-a lui.

— Să nu-i spui asta soţului tău, zâmbi Kendrick.

— Oho, i-am şi spus! Şi ce crezi c-a zis? Cică foarte bine, bravo, ne cumpără el bilete de avion. Bineînţeles că el şi Weingrass s-au îmbătat bine de câteva ori, s-au făcut criţă.

— Ce vorbeşti? Nici măcar n-am ştiut că se cunosc.

— E vina mea, am să regret până la moarte. Când erai plecat la Denver, acum vreo opt luni…

— Îmi amintesc. Plecasem la conferinţa de stat, când mai era Manny în spital. Te-am rugat atunci să te duci să-l vezi şi să-i duci *Tribuna* din Paris.

— Iar eu l-am luat pe Paddy cu mine. Nu sunt fricoasă de felul meu, dar nici n-am curaj să umblu noaptea pe stradă, aşa că poliţistul meu irlandez a trebuit să fie şi el bun la ceva.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A, ziceai că s-a-ntâlnit tuşea cu junghiul. Eu a trebuit să lucrez peste program într-o noapte din săptămâna aia, iar Paddy a insistat să se ducă singur la spital.

Evan scutură încet din cap.

— Îmi pare rău, Annie. N-am ştiut. N-am vrut să vă amestec pe tine şi pe soţul tău în viaţa mea particulară. Mie Manny nu mi-a spus nimic din toate astea, acum aud. A fost al naibii de discret.

— Probabil din cauza sticlelor de *Listerine.*

— Ce sticle?

— E o chestie de aceeaşi culoare ca *scotch*-ul. Ţi-l prind imediat la telefon.

Emmanuel Weingrass stătea rezemat de stâncile din vârful dealului de pe mica proprietate de cincisprezece hectare a lui Kendrick de la poalele munţilor. Cămaşa în carouri, cu mâneci scurte, era descheiată până la brâu, permiţându-i să se bucure de razele soarelui şi de aerul pur al Stâncoşilor sudici. Se uită la pieptul lui şi la cicatricele rămase de pe urma operaţiei şi pentru o clipă se întrebă dacă ar trebui să creadă în Dumnezeu sau în Evan Kendrick. Doctorii îi spuseseră, la luni de zile de la operaţie şi după nenumărate verificări postoperatorii, că scoseseră din el celulele murdare care îi măcinau viaţa. Acum era *curat,* aşa se pronunţaseră ei. Şi o făcuseră în faţa unui om care până azi susţinea că are optzeci de ani. Trupul lui nu mai era la fel de

fragil, căci acum se mişca mai repede, vorbea mai bine şi nu mai tuşea deloc. Totuşi ducea amarnic dorul ţigărilor Gauloise şi al trabucelor Monte Cristo. Ce rău îi puteau face ele? I-ar fi scurtat viaţa cu câteva săptămâni sau luni, poftim.

Ei; şi?

Se uită spre sora care stătea la umbra unui pom în apropierea maşinuţelor de golf. Era una din cele care îi asigurau asistenţa medicală douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, însoţindu-l peste tot, iar el se întreba ce-ar zice fata asta dacă el i-ar face o anumită propunere. Fusese întotdeauna curios să ştie care ar fi reacţia în faţa unor avansuri directe şi, mai ales cu trecerea anilor, refuzurile începuseră de-a dreptul să-l amuze.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? strigă el.

— De-a dreptul minunată, domnule Weingrass.

— Ce-ai zice să ne dezbrăcăm amândoi şi să ne simţim şi mai bine?

Expresia de pe faţa femeii nu se schimbă, iar răspunsul ei veni după un moment de gândire şi sună neaşteptat de blând:

— Domnule Weingrass, eu sunt aici ca să am grijă de dumneavoastră, nu ca să vă provoc un atac de cord.

— Mda… Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

Pagerul din maşinuţa de golf începu să bâzâie. Femeia se duse şi ridică receptorul, apoi se întoarse către Manny:

— Vă caută congressmanul, domnule Weingrass. M-a întrebat dacă nu cumva v-am strangulat până acum.

Bătrânul arhitect luă receptorul şi rosti cam nervos:

— Femeia asta e o scorpie!

— Încercăm să-ţi fim de ajutor, spuse Evan Kendrick. Toate sunt în regulă?

— Da’ ce, ar trebui să sun numai în stare de criză?

— Tu suni rar. Punct. Privilegiul ăsta e aproape în exclusivitate al meu. Ce este?

— Mai ai ceva bani puşi de-o parte?

— Nu pot să trăiesc din dobânzi. Bineînţeles. De ce?

— Ştii anexa pe care am construit-o pe veranda dinspre vest ca să poţi avea o privelişte mai bună?

— Sigur.

— M-am jucat cu nişte schiţe. Cred că ar trebui să ai terasa deasupra. Două grinzi de oţel ar prelua întreaga sarcină. Poate încă o a treia, dacă optezi pentru o saună cu pereţi de sticlă.

— Pereţi de sticlă…? Hm, sună grozav. Gata, dă-i bătaie!

— Bun. Mâine dimineaţă vin instalatorii. Dar după ce termin, plec înapoi la Paris.

— Cum spui tu, Manny. Totuşi, ziceai că ai făcut nişte planuri pentru un chioşc de vară lângă izvor.

— Tu singur ai spus că nu vrei să mergi atât de departe.

— M-am răzgândit. Ar fi un loc bun pentru cineva care vrea să se retragă şi să mediteze.

— Asta îl exclude pe proprietarul domeniului, desigur.

— Eşti numai inimă. Sosesc săptămână viitoare pentru câteva zile.

— De-abia aştept, spuse Weingrass ridicând vocea şi uitându-se la sora medicală. Iar când ai să ajungi aici, ai putea să mi le iei de pe cap pe maniacele astea sexuale cu respiraţie grea. Nu mai ştiu cum să scap de ele, nu le e ruşine că aş putea să le fiu bunic!

Trecuse puţin de ora zece seara când Milos Varak pătrunse în coridorul pustiu din clădirea Camerei. Fusese programat în audienţă la un anume Arvin Partridge, congressman de Alabama. Ajunse la uşa din lemn masiv cu placă de alamă lustruită şi bătu discret. În câteva secunde, uşa fu deschisă de un ins slăbuţ, un tinerel abia trecut de douăzeci de ani, ai cărui ochi priveau neliniştiţi din spatele ochelarilor mari cu ramă din carapace de broască ţestoasă. Oricine-ar fi fost el, nu era nicidecum severul şi practicul preşedinte al *grupului* Partridge, acel comitet pentru investigaţii hotărât să descopere de ce serviciile armatei absorbeau atât de multe fonduri. Nu era vorba, desigur, de bideurile de o mie două sute de dolari bucata şi nici de cheile franceze de şapte sute de dolari, nişte mărunţişuri care nu puteau fi luate în serios de cineva. Pe ei îi preocupau licitaţiile în domeniul contractelor pentru apărare, cu depăşirile de cinci sute la sută şi mai ales cu nişte restricţii cam ciudate în privinţa înscrierii ofertanţilor. Începuse să iasă la iveală un fluviu al corupţiei cu atât de mulţi afluenţi încât nu existau nici cercetaşi şi nici bărci îndeajuns pentru a-l putea parcurge şi urmări pe de-a-ntregul.

— Am venit la congressmanul Partridge, spuse blondul cu acelaşi accent ceh.

— V-aţi… ăăă… adică sunteţi… ăăă? începu stângaci individul care părea să fie secretarul congressmanului. Adică… aţi trecut, vreau să zic… de paznicii de jos…?

— Dacă vrei să mă întrebi dacă am fost sau nu căutat de arme de foc, răspunsul e sigur că da, iar tu ar trebui s-o ştii. Doar te-au sunat de la serviciul de pază. Congressmanul, te rog. Mă aşteaptă.

— Desigur, domnule. E în… în birou. Pe-aici, domnule.

Nesigurul secretar îl conduse pe Milos la o a doua uşă mare şi bătu.

— Să intre! se auzi tare o voce cu inflexiuni sudiste. Iar tu rămâi acolo şi nu mă mai dai la nici un telefon. Nu-mi pasă dacă e purtătorul de cuvânt sau preşedintele! Nu-s aici pentru nimeni!

— Intraţi, spuse asistentul deschizând uşa.

Milos intră într-o cameră mare, încărcată cu fotografii dispuse peste tot, pe pereţi, pe birou şi pe masă, fiecare la rândul ei atestând într-un fel sau altul influenţa lui Partridge, patriotismul şi puterea lui. Omul în sine, aşa cum stătea lângă draperia de la fereastră, nu era la fel de impresionant ca în fotografii. Era scund şi gras, cu o faţă umflată şi cu păr rar şi vopsit, iar faţa asta era posacă şi rea.

— Nu ştiu ce-ai de vânzare, băiete, spuse plin de acreală congressmanul înaintând ca un porumbel ţâfnos, dar dacă e cumva vorba de ce-mi miroase mie, te arunc afară aşa de repede că o să-ţi pară rău că nu ţi-ai luat paraşuta cu tine.

— Eu nu vând nimic, domnule, eu pur şi simplu dau. Dau ceva de o valoare considerabilă, de fapt.

— Rahat de măgar! Vrei cine ştie ce nenorocită de acoperire, dar de la mine nu pupi aşa ceva, să fie clar… Aşa că şterge-o!

— Clienţii mei nu caută nici o acoperire şi desigur că nici eu. Dar trebuie să precizez, domnule congressman, că s-ar putea ca dumneavoastră să vă vedeţi imediat în postura de a căuta aşa ceva.

— Ei taci! Te-am ascultat la telefon şi mi se pare că m-am lămurit. Ai auzit şi tu ceva, cineva ţi-a spus ceva în legătură cu nişte droguri şi c-ar fi mai bine ca eu să te ascult şi alte chestii de-astea, aşa că am făcut şi eu nişte investigaţii şi am aflat ce trebuia să aflu şi ăsta era adevărul! Noi suntem curaţi aici, băiete, curaţi ca spuma laptelui! Acum vreau să aflu cine te-a trimis, ce hoţ din ce sală de consiliu a crezut că mă poate speria pe mine cu rahaturile astea împuţite! Aud?

— Nu cred că aţi dori ca rahaturile acestea să fie făcute publice, domnule. Informaţiile sunt incendiare.

— Informaţii? Aiurea! Zvonuri, bârfe! Ca rahatul ăla de

negrotei pârţâit care a încercat să mă acuze în Congres cu aiurelile lui!

— Nu-s zvonuri şi nici bârfe, domnule, spuse liniştit Milos Varak ducând mâna la buzunarul de la piept al hainei. Doar nişte fotografii, atât, urmă el, aruncând pe birou un plic alb.

— Ce? Să văd!

Cu o mişcare grăbită, Partridge întinse mâna după plic. Se aşeză şi îl deschise scoţând fotografiile una câte una şi ţinându-le sub lumina lămpii de pe birou. Făcu ochii mari şi se albi la faţă, apoi se făcu roşu de furie. Ce vedea întrecea tot ce ar fi putut el să-şi imagineze. Era vorba de grupuri de câte doi, trei şi chiar patru tineri, parţial sau total dezbrăcaţi, care foloseau paie şi o pulbere albă. Alte imagini păreau luate în grabă, fiind cam neclare: seringi, pastile, sticle de bere şi whisky. La sfârşit, fotografii clare, cu câteva perechi făcând dragoste într-o învălmăşeală de trupuri în care totuşi chipurile se puteau desluşi mulţumitor.

— Cred că ştiţi, domnule, că în ziua de azi aparatele de fotografiat se găsesc în cele mai diferite dimensiuni, spuse Varak. Microtehnologia le-a făcut mici cât un nasture de la cămaşă.

— Oh, Iisuse Hristoase! se tângui Partridge. Asta-i casa mea din Arlington! Astalaltă e...

— Da, e casa congressmanului Bookbinder din Silver Springs, iar celelalte sunt casele altor trei membri ai comitetului pe care-l prezidaţi. Munca dumneavoastră vă absoarbe destul de mult timp.

— Cine-a făcut astea? întrebă Partridge abia şoptit.

— Nu vă pot răspunde, dar vă asigur că persoana se află acum la mii de kilometri depărtare, fără să aibă negativele şi vreo şansă de a mai reveni în ţară. Era vorba, ca să zic aşa, de un schimb de studenţi pe tărâmul politologiei. Schimbul s-a încheiat.

— Am realizat atâtea şi acuma s-au dus toate pe apa sâmbetei... Oh, Dumnezeule!

— De ce, domnule congressman? întrebă sincer Varak. Aceşti tineri nu fac parte din comisie. Nu sunt nici avocaţi, nici contabili, nici măcar consilieri. Sunt nişte copii care au greşit teribil în interiorul mediului fortificat al celei mai puternice capitale din lume. Scăpaţi de ei, spuneţi-le că vieţile şi carierele lor se vor ruina dacă nu se îndreaptă, dar nu stopaţi activitatea comisiei.

— Nimeni nu ne va mai crede vreodată, spuse Partridge

privind fix drept în faţă, de parcă ar fi vorbit unui perete. Suntem la fel de stricaţi ca şi cei pe care îi vânăm. Suntem toţi nişte făţarnici împuţiţi, asta suntem.

— Nimeni nu trebuie să ştie că…

— Rahat! izbucni congressmanul din Alabama lovind telefonul şi apăsând un buton pe care-l ţinu apăsat mai mult decât ar fi fost nevoie ca să fie auzit. Vino-ncoace! răcni el. Acuma! S-a auzit?

Tânărul secretar intră în cameră în clipa în care Partridge tocmai se ridica de la birou.

— Lichea ipocrită şi ticăloasă ce eşti! Ţi-am cerut să-mi spui adevărul, lepră! Şi m-ai minţit ca un păduche!

— Ba nu, n-am minţit! ţipă la rândul lui tânărul, cu ochii înlăcrimaţi în spatele ochelarilor cu ramă din carapace de broască ţestoasă. M-ai întrebat ce se întâmplă, ce se întâmplă, nu? Iar eu am zis că nimic, că nu se întâmplă nimic! Câţiva dintre noi ne-am trosnit rău de tot acum vreo trei săptămâni şi ne-am speriat ca dracu'! Bine, am fost proşti, tâmpiţi, toţi am fost de acord cu asta, dar n-am făcut rău nimănui, ci numai nouă! Am renunţat la tot şi-am spălat pe rând putina, dar tu şi barosanii din jurul tău n-aţi observat nimic. Angajaţii tăi ne muncesc optzeci de ore pe săptămână şi după aia nu ne mai scot din tâmpiţi, dar materialele noastre sunt bune când e vorba ca dumnealor să ajungă în faţa camerelor de luat vederi! Ei bine, ce n-ai observat tu deloc e că ai acum aici o nouă clasă de copii de grădiniţă. Ceilalţi şi-au dat toţi demisia, iar tu nici măcar n-ai observat! Eu sunt singurul care-a rămas, pentru că eu *n-am putut* să plec! încheie el, după acest acces de volubilitate neaşteptată.

— Pleci acum!

— Al dracului de multă dreptate mai ai! spuse tânărul, ieşind vijelios din cameră şi trântind uşa după el.

— Cine e domnul? întrebă politicos Varak.

— Arvin Partridge Junior, răspunse congressmanul încet, aşezându-se pe scaun fără să scape uşa din ochi. E student în anul trei la drept, în Virginia. Toţi au fost studenţi la drept, iar noi i-am muncit de le-am rupt şalele douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru un scuipat şi un şut în c… Dar vorba e că ne-au trădat încrederea pe care le-am acordat-o. Fiul meu m-a minţit în legătură cu ceva care ne poate distruge pe toţi. N-am să mai pot avea niciodată încredere în el.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu-i treaba ta! replică răstit Partridge renunţând brusc la tonul meditativ. În regulă, gunoierule, continuă el aspru, ce vrei pentru ca activitatea comisiei să nu se oprească? Zici că acoperire nu vrei, dar presupun că există câteva zeci de feluri de a o cere fără s-o spui. Trebuie să cântăresc şi eu plusurile şi minusurile, nu?

— Pentru dumneavoastră nu există minusuri, domnule.

Şi scoase la iveală câteva pagini împăturite pe care le desfăcu şi le puse pe birou în faţa congressmanului. Pagina de deasupra avea şi o mică fotografie în colţul din dreapta sus al primei pagini.

— Clienţii mei şi-l doresc pe acest om în comisia dumneavoastră, domnule. Asta-i tot.

— Înseamnă că e ceva necurat cu el! se repezi Partridge.

— Absolut nimic compromiţător, e mai presus de orice reproş în ceea ce-l priveşte. Pentru a repeta, clienţii mei nu caută vreo acoperire, nu vor să jecmănească pe nimeni, nu vor moţiuni pe care comisia să le blocheze sau să le valideze. Clienţii mei nu-l cunosc personal pe acest om, nici el nu-i cunoaşte pe ei şi e complet în necunoştinţă de cauză în ce priveşte întâlnirea noastră de acum.

— Atunci de ce-l vreţi la mine?

— Deoarece clienţii mei consideră că el va fi un excelent membru al comisiei pe care o conduceţi.

— Un singur om nu poate să facă mare lucru, ştii asta, nu?

— Desigur.

— Dacă-l plantaţi pentru a obţine informaţii, să ştii că de la noi nu se scurge nimic, mârâi în scârbă Partridge şi se mai uită o dată la fotografii punându-le pe rând sub lampă, apoi le întoarse pe dos şi le plesni de birou. Cel puţin aşa ştiu că a fost până acuma!

Varak se aplecă şi luă fotografiile.

— Făceţi-o, domnule congressman. Numiţi-l în comisia dumneavoastră, sau, cum singur aţi spus, totul se va duce pe apa sâmbetei. După ce va fi instalat, vă vom remite fotografiile împreună cu negativele. Numiţi-l.

Partridge rămăsese cu ochii ţintă pe instantaneele din mâna vizitatorului.

— Întâmplător, e un loc liber. Bookbinder şi-a dat demisia ieri. Probleme personale.

— Ştiu, spuse Milos Varak.

Congressmanul îl privi fix în ochi pe vizitatorul său.

— Şi la urma urmei, tu de unde mama dracului ai mai ieşit? Cine ziceai că eşti?

— Cineva devotat patriei de adopţiune, dar nu eu sunt important. Important este omul acela, domnule.

Partridge îşi coborî ochii pe foile din faţa lui.

— Evan Kendrick, a noua, Colorado, citi el. Rahat! Abia dacă am auzit de el... şi ce-am auzit nu m-a furnicat deloc. E un nimeni, un zero călare pe nişte saci de biştari, atât.

— Vă veţi schimba opinia mai repede decât vă puteţi închipui, domnule, spuse Varak întorcându-se şi luând-o spre uşă.

— Domnule congressman, domnule congressman! strigă consilierul şef al lui Evan Kendrick ţâşnind din birou şi luând-o la fugă pe culoarul Camerei pentru a-şi prinde din urmă şeful.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebă Evan luând degetul de pe butonul liftului şi părând surprins de frâna pusă de tânăr când acesta se opri în faţa lui. Phil, nu-ţi stă în caracter să ridici vocea mai mult de o şoaptă *foarte* confidenţială. Oare districtul al nouălea din Colorado a fost îngropat sub o alunecare de teren?

— Ba e posibil ca tocmai să fi fost dezgropat după o foarte lungă stagnare, domnule! Adică din punctul dumneavoastră de vedere.

— Ia zi!

— Congressmanul Partridge, domnule! Partridge din Alabama!

— Un tip dur, dar valoros. Riscă. Îmi place ce face. Ce-i cu el?

— Vrea s-o faceţi cu el.

— Ce să fac cu el?

— Să fiţi în comisie!

— Ce?

— E un pas extraordinar de mare înainte, domnule!

— Ba e chiar un pas nenorocit de mare înapoi, îl contrazise surprins Kendrick. Membrii comisiei apar la ştirile de noapte în fiecare săptămână şi sunt *plini* pentru dimineţile de duminică, când cele mai noi comete congresionale de-ale noastre nu sunt încă disponibile. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Scuzaţi-mă, domnule congressman, dar e primul lucru pe care ar trebui să vi-l doriţi, spuse consilierul liniştindu-se şi uitându-se în ochii lui Evan.

— De ce?

Tânărul Phil atinse braţul lui Kendrick, luându-l de lângă cei

câţiva care aştepta liftul.

— Mi-aţi spus că aveţi de gând să demisionaţi după alegeri, iar eu înţeleg asta. Dar v-am auzit spunând că aţi vrea să aveţi un cuvânt în numirea succesorului dumneavoastră.

— Da, intenţionez să am, încuviinţă Evan cu o înclinare din cap. M-am luptat cu nemernica aia de maşinărie şi vreau s-o ţin mai departe imobilizată. Christoase, coţcării ăia ar vinde şi ultimul munte din Stâncoşii sudici drept mină de uraniu, dacă ar putea pune mâna pe *o singură* exploatare cu girul guvernului.

— N-o să aveţi nici o şansă dacă îl refuzaţi pe Partridge.

— De ce nu?

— Pentru că el *într-adevăr* vă vrea.

— De ce?

— Nu sunt sigur, ştiu doar că el nu vrea niciodată ceva fără un motiv serios. Poate vrea să-şi extindă influenţa spre vest, să aibă o bază pentru propria lui avansare, cine ştie? Însă ştiţi că el controlează al naibii de multe delegaţii de stat. Şi dacă dumneavoastră vă apucaţi să-l jigniţi spunându-i *nu, mulţumesc, amice,* o să considere refuzul ca un act arogant şi vă desfiinţează cu totul şi aici şi acasă. Vreau să spun că tipul e un barosan acolo-n *Deal.*

Kendrick oftă încruntându-şi sprâncenele.

— Cred că ştiu totuşi să-mi ţin gura atunci când trebuie.

Trecuseră trei săptămâni de la numirea congressmanului Evan Kendrick în comisia Partridge, de fapt o numire care nu a uimit pe nimeni la Washington, în afară de Ann Mulcahy O’Reilly şi, prin contagiune, pe soţul acesteia, Patrick Xavier O’Reilly, locotenent de poliţie transferat de la Boston pentru iscusinţa lui în materie de criminalistică. În general, s-a considerat că bătrânul preşedinte Partridge, un profesionist uns cu tot ce se putea numi alifie politică pe lumea asta, voia ca luminile reflectoarelor să fie aţintite asupra lui, nu asupra celorlalţi membri ai comisiei. Dacă această presupunere era justă, Partridge n-ar fi putut face o alegere mai bună. Reprezentantul celui de-al nouălea district al statului Colorado rar deschisese gura în timpul audierilor televizate bisăptămânale, iar când a făcut-o, n-a spus altceva decât *n-am întrebări, domnule preşedinte,* atunci când îi venea rândul să chestioneze martorii. De fapt, cea mai lungă frază pe care a spus-o în timpul scurs de la instalare, a fost răspunsul de douăzeci şi trei de secunde pe

care l-a dat preşedintelui comisiei când acesta i-a urat bun venit. Prin cuvinte simple, îşi exprimase atunci surprinderea pe care i-o produsese onoarea de a fi ales şi se angajase să se străduiască să confirme încrederea care i se acordase. Camerele de luat vederi îl părăsiseră în toiul discursului după exact douăsprezece secunde, pentru a prezenta telespectatorilor sosirea unui om de serviciu îmbrăcat într-o uniformă plină de fireturi, care începuse să treacă şi să golească scrumierele.

— Doamnelor şi domnilor, spusese vocea liniştită a crainicului, chiar şi pe parcursul unor audieri ca aceasta la care asistăm, guvernul nu scapă din vedere măsurile elementare… Ce?… Oh, da, congressmanul *Owen Cambridge* şi-a terminat *depoziţia.*

Totuşi, în ziua de marţi a celei de-a patra săptămâni s-au petrecut nişte lucruri de-a dreptul ciudate. Era dimineaţa primei audieri televizate a săptămânii, iar interesul era mai mare ca de obicei, pentru că martorul principal era delegatul Serviciului de Achiziţionări al Pentagonului. Era un bărbat cu înfăţişare energică şi hotărâtă, în ciuda cheliei premature, un colonel plin care îşi făcuse cu agresivitate un nume în logistică, un ofiţer extrem de devotat patriei şi om cu convingeri neclintite. Era inteligent, spontan, cu o prezenţă de spirit de invidiat şi cu raţionamente impecabile. Era însăşi întruchiparea bărbăţiei vajnice a militarului de carieră şi, din punctul de vedere al civililor, era cel mai *barosan* din Arlington. Nu e deci de mirare că mulţi îşi frecau mâinile în aşteptarea înfruntării dintre aprigul colonel Robert Barrish şi la fel de inteligentul, la fel de spontanul şi, desigur, la fel de bătăiosul preşedinte al Comisiei Partridge.

Totuşi, ciudată în acea dimineaţă era tocmai absenţa congressmanului Arvin Partridge din Alabama. Acesta n-a apărut şi n-a putut fi găsit la telefon, iar consilierii lui, care scotociseră disperaţi toată noaptea, umblând forfota şi cotrobăind tot Washingtonul, se întorseseră fără nici un rezultat. Pur şi simplu omul parcă ar fi intrat în pământ şi toată lumea era foarte dezorientată.

Însă comisiile congresionale nu se pot învârti doar în jurul preşedinţilor lor, mai ales atunci când e prezentă şi televiziunea, aşa că se hotărî ca lucrările să se desfăşoare sub preşedinţia decanului de vârstă al comisiei, un foarte respectat congressman din Dakota de Nord, care însă se resimţea cumplit după cea mai îndrăcită mahmureală din viaţa lui. O treabă, iarăşi ciudată, ba chiar foarte ciudată dacă ne gândim că venerabilul congressman

era cunoscut ca nebăutor, fiind ştiut de toată lumea drept un om blând şi cumpătat, de-a dreptul abstinent în mai toate privinţele, un om care mergea regulat la biserică, se împărtăşea şi purta cu smerenie în suflet cuvântul scripturii. Astfel că, aşa cum stăteau lucrurile în acea dimineaţă, sărmanul bătrânel se anunţa drept o pradă sigură pentru vijeliosul leu care era colonelul Robert Barrish.

— ... şi pentru a-mi încheia declaraţia în faţa acestei nedemne şi antipatriotice inchiziţii *civile* şi a lămuri lucrurile o dată pentru totdeauna, declar în modul cel mai categoric că sunt trup şi suflet pentru o societate puternică şi liberă în încleştarea ei pe viaţă şi pe moarte cu forţele răului, care la primul semn de slăbiciune din partea noastră ar fi gata să ne rupă în bucăţi, încheie tăios colonelul Barrish. Vă recomand să vă gândiţi bine la un lucru, domnilor: oare e bine să ne legăm singuri de mâini şi de picioare cu astfel de chestiuni academice şi minore, simple mofturi financiare, care n-au practic nimic comun cu poziţia de *status quo* a inamicilor noştri?

— Dacă vă înţeleg bine... rosti moale preşedintele interimar al comisiei, privind cu ochi înceţoşaţi spre bătăiosul colonel, daţi-mi voie să vă asigur că nimeni din cei de aici nu pune la îndoială devotamentul dumneavoastră în ceea ce priveşte apărarea naţională...

— Sper şi eu că nu, domnule.

— ... şi nu cred, domnule colonel, că dacă...

— Stai puţin, soldat! spuse deodată Evan Kendrick din cealaltă parte a mesei.

— Pardon?

— Am spus stai puţin, te rog!

— Stimate domn, vă atrag atenţia că am gradul de colonel în armata Statelor Unite şi mă aştept ca oamenii să mi se adreseze în consecinţă! răspunse Barrish din vârful limbii, privind plin de dispreţ spre intrus.

Evan îi răspunse cu o privire dură, uitând o clipă de microfon.

— Am să vorbesc cu tine cum vreau eu, ticălos arogant ce eşti!

Camerele de luat vederi îşi schimbară brusc orientarea, microfoanele fură închise, dar era prea târziu.

— ... doar dacă tu personal ai amendat Constituţia, pe care mă îndoiesc că ai citit-o, continuă Kendrick privind la hârtiile pe care le avea în faţă.

— Mă simt jignit de o asemenea atitudine…

— O grămadă de contribuabili sunt jigniţi de tine, îl întrerupse Evan, uitându-se la dosarul lui Barrish şi amintindu-şi exact cuvintele spuse de Frank Swan cu un an în urmă. Dă-mi voie să te întreb, *colonele,* ai tras vreodată cu arma?

— Sunt soldat, stimabile…

— Am stabilit amândoi asta, nu-i aşa? Ştiu că eşti soldat, cum să nu ştiu, că doar noi, inchizitorii civili, îţi plătim soldele. Asta dacă nu cumva uniforma aia de pe tine e închiriată, adăugă Evan, făcând pe mai mulţi din sală să pufnească în râs. Eu te-am întrebat dacă ai tras vreodată cu arma!

— De nenumărate ori. Dar tu?

— De multe ori, nu chiar nenumărate, dar multe. Şi niciodată purtând uniformă.

— Atunci consider chestiunea încheiată.

— Nu chiar. Ai folosit vreodată arma pentru a ucide o altă fiinţă omenească, apărându-te?

Se lăsă dintr-o dată o linişte atât de adâncă încât răspunsul şoptit al colonelului fu auzit limpede de toată sala:

— N-am fost niciodată într-o confruntare armată, dacă la aşa ceva vă referiţi.

— Dar adineauri spuneai nişte chestii cu nu ştiu ce încleştare pe viaţă şi pe moarte şi aşa mai departe, tralala şi tralala, ceea ce lasă să se înţeleagă pentru toată lumea care te aude că ai fi un fel de Davy Crockett[14] modern rezistând la fortul Alamo, sau poate un sublim Indiana Jones[15] zdrobindu-i pe-ăia răi. Dar nu-i deloc aşa, nu, colonele? Eşti doar un simplu contabil care încearcă să justifice furtul a milioane de dolari, dacă nu cumva miliarde, din buzunarul contribuabililor, sub faldurile roşu, alb şi albastre ale superpatriotismului.

— Ia ascultă, nemer…! Cum îndrăzneşti…

Din nou camerele de luat vederi şi microfoanele fură deconectate prea târziu, surprinzându-l pe colonelul Barrish cum se ridica din scaunul lui dând furios cu pumnul în masă.

— Lucrările comisiei se suspendă! reuşi să strige epuizat preşedintele interimar. Se suspendă, fir-ar ale dracului!

---

[14] Davy Crockett – erou american căzut în bătălia de la fortul Alamo în anul 1886. *(n. trad.).*

[15] Indiana Jones – erou fictiv, personaj al unor filme de aventuri celebre în anii ’80 *(n. trad.).*

În întunecata cabină de control a uneia din reţelele de televiziune din Washington, un crainic cărunt stătea într-un colţ şi studia monitorul care prezenta imagini de la audierea comisiei. Aşa cum mai toată America îl văzuse făcând de nenumărate ori, îşi ţuguie şi acum buzele meditativ, apoi se întoarse spre asistentul de lângă el.

— Îl vreau pe congressmanul ăla, oricine-ar fi el. Îl vreau în emisiunea de duminica viitoare.

— Unde dracu mă aflu? şopti Arvin Partridge senior, scuturând din cap şi încercând să-şi fixeze vederea pe perdelele de la fereastra camerei de motel. Cumva într-o vizuină de şobolani?

— Nu-i chiar greşit, spuse blondul apropiindu-se de pat. Doar că şobolanii care vin aici vin doar pentru o oră sau două.

— Tu! ţipă reprezentantul Alabamei, cu ochii holbaţi la ceh. Ce mama dracului mi-ai mai făcut, nemernicule?

— Nu v-am făcut dumneavoastră, domnule, ci *pentru* dumneavoastră, spuse Varak. Din fericire, am reuşit să vă sustrag dintr-o situaţie potenţial stânjenitoare.

— Ce? Unde? Cum?

Partridge se ridică şi-şi dădu picioarele jos din pat. Deşi încă nu se putea orienta bine, îşi dădu seama că era complet îmbrăcat.

— Unul din clienţii mei lua masa la Carriage House, în Georgetown, când dumneavoastră eraţi acolo cu congressmanul din Dakota de Nord. Când a avut loc neplăcutul eveniment, m-a sunat imediat. Din fericire locuiesc în zonă şi am reuşit să ajung acolo la timp. Şi întâmplător o spun, bineînţeles, că aici la motel nici nu sunteţi trecut în registru. Vă daţi seama ce catastrofă…

— Stai puţin! strigă Partridge. Rahat de măgar! Întâlnirea aia a fost aranjată! La biroul lui s-a primit un telefon prin care i s-a spus că *eu* vreau să stau de vorbă cu el în legătură cu o problemă foarte urgentă a comisiei. Şi, la mine la birou s-a primit tot aşa un telefon ca venind din partea lui. Îl aveam pe gâscanul ăla fudul de Barrish în audierea de dimineaţă, aşa că ne-am gândit amândoi c-ar fi bine să ne vedem înainte. Eu l-am întrebat ce treabă are cu mine şi el m-a întrebat acelaşi lucru!

— Nu ştiu nimic în privinţa asta, domnule.

— Rahat de porc! Ce eveniment neplăcut ziceai că a intervenit?

— Aţi tras prea mult la măsea.

— Rahat de iepure! Am luat un nenorocit de Martini cu sifon şi lămâie, atât, iar colegul a luat o limonadă! E total abstinent, nu bea, nu fumează, nu femei, nu nimic...

— Dacă aşa stau lucrurile, amândoi aveţi toleranţe ciudate. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi, dar dumneavoastră aţi căzut peste masă, iar onorabilul dumneavoastră coleg depunea nişte eforturi extraordinare ca să bea sarea din solniţă.

Preşedintele comisiei senatoriale făcu ochii mari.

— *Finns,* spuse el încet. Ne-ai drogat, nemernicule, ne-ai drogat pe amândoi cu *Mickey Finns!*

— Vă înşelaţi, domnule. Până noaptea trecută n-am pus niciodată piciorul în restaurantul ăla.

— Şi mai eşti şi mincinos. Unul al dracului de experimentat... Christoase, cât e ceasul?

Partridge încercă să se uite la ceas, dar Varak îl întrerupse.

— La ora asta, audierea a luat deja sfârşit.

— Rahat!

— Înlocuitorul dumneavoastră n-a fost prea util dar noul dumneavoastră coleg a făcut o impresie de neuitat, domnule. Sunt sigur că veţi vedea secvenţe din reprezentaţia sa la ştirile de seară, cu unele cuvinte cenzurate, desigur, însă oricum...

— Oh, Dumnezeule, şopti congressmanul. Şi ce-au zis despre mine? Ce-au zis că n-am fost acolo?

— Biroul dumneavoastră a înaintat o declaraţie perfect acceptabilă. Vă aflaţi la pescuit cu iahtul în largul mării, când motorul s-a stricat şi aţi fost nevoit să aruncaţi ancora la o milă de mal. Lumea s-a arătat înţelegătoare. N-au fost probleme.

— Biroul meu a înaintat o astfel de declaraţie? Autorizată de cine?

— De fiul dumneavoastră. E un tânăr remarcabil şi foarte cu cap. Vă aşteaptă afară, în maşina dumneavoastră.

Supărată, femeia plângea în receptorul telefonului.

— Îţi spun, mamă, nu l-am văzut niciodată în halul ăsta! Adică era *beat* de-a binelea, beat mort, turtă! Slavă cerului că a fost acolo străinul acela drăguţ care l-a adus acasă! A zis că l-a găsit în faţa unui restaurant, nu mai era în stare nici să stea pe picioare, îţi imaginezi? Nu se mai putea ţine pe picioare! Omul l-a recunoscut şi fiind un bun creştin, s-a gândit c-ar fi mai bine să-l culeagă de pe stradă. Şi ce mă înnebuneşte cel mai mult, mamă, e că eu ştiam că n-a pus strop de alcool în gură în viaţa lui. Ei

bine, desigur, m-am înşelat. Mă întreb câte alte secrete îmi mai ascunde devotatul meu ales al naţiunii! Azi-dimineaţă pretindea că nu-şi aminteşte nimic, dar nimic, nimic... Oh, Doamne sfinte! Mamă, dacă poţi să-ţi închipui, când l-am adus în casă, eu şi omul acela cumsecade, soţul meu cel abstinent a... Oh, sfinte Dumnezeule!... A vomitat pe covor! Ca un porc, mamă!...

Vânzătorul roşcat din magazinul reprezentanţei SAAB strălucea de bucurie când semna actele şi număra în palmă bancnotele de câte o mie de dolari.

— O să avem maşina pregătită pentru dumneavoastră la ora trei după amiază, domnule.

— Drăguţ, zise cumpărătorul.

În actele maşinii figura profesia de barman, angajat la Carriage House, din Georgetown.

Capitolul 18

— Ora zero, domnule Kendrick, spuse colonelul Robert Barrish zâmbind binevoitor în faţa camerei de luat vederi. Trebuie să fim pregătiţi şi, controlând cursa înarmărilor, să împingem faptele cât mai departe.

— Sau, dimpotrivă, să stocăm arsenalul până la punctul în care o mică eroare ar arunca planeta în aer.

— Oh, te rog, îl chemă aspru la ordine ofiţerul. Nu e nici o problemă, schema asta de raţionalizare a căpătat de mult statutul de *modus non operandi.* Doar suntem profesionişti.

— Adică noi?

— Da, noi. Cred că eşti de acord că suntem profesionişti, nu?

— Bineînţeles că da. Şi cu duşmanul cum rămâne? El nu are profesionişti?

— Dacă încerci să faci o analogie între performanţele tehnice ale inamicului şi ale noastre, cred că ai să descoperi că eşti la fel de puţin – informat ca şi în cazul eficienţei costurilor din sistemul nostru.

— Înţeleg deci că ei nu sunt la fel de buni ca noi.

— Iată o deducţie inteligentă, domnule congressman. Dincolo de superioritatea angajamentului nostru moral, un angajament făcut faţă de Dumnezeu, antrenamentul forţelor noastre armate în folosirea tehnicii de vârf este cel mai bun din lume. Dacă îmi este permis aici, trebuie să spun că fiind parte a unei mari echipe, sunt extrem de mândru de băieţii noştri şi de fetele noastre de sub arme.

— Ohoho, păi şi eu sunt, spuse Evan afişând un simulacru de zâmbet. Însă şi *eu* trebuie să spun aici, colonele, că ţi-am pierdut ideea, sau a fost doar o eschivă controlată din partea ta? Credeam că remarca ta în legătură cu profesionalismul trebuia să fie un răspuns la afirmaţia mea despre posibilitatea unei erori, cu toate arsenalele astea pline.

— A fost. Vezi, domnule Kendrick, eu încerc cu multă răbdare să-ţi explic aici faptul că personalul care manevrează armele noastre este atât de bine încorsetat în regulamente şi proceduri de manual, încât orice posibilitate de eroare este practic eliminată. Suntem virtual siguri că nu se poate greşi!

— S-ar putea să fim, fu Evan de acord. Dar cum stăm cu

celălalt? Spuneai, sau *mi s-a părut mie că ai spus,* că tipul nu-i prea deştept, că nu s-ar putea face nici o analogie cu noi, oricare ar fi ea. Să presupunem că face el o greşeală. Şi-atunci ce va fi?

— N-ar mai avea niciodată şansa să mai greşească o dată. Cu pierderi minime din partea noastră, vom scoate...

— Stai puţin, soldat! îl întrerupse Kendrick devenind dintr-o dată aspru, cu o voce sunând de parcă ar fi dat un ordin. Să revenim. *Cu pierderi minime din partea noastră...* Ce vrea să însemne asta?

— Sunt convins că înţelegi că nu am libertatea să discut astfel de probleme.

— Ba cred că ar trebui s-o ai. Spunând *cu pierderi minime* ai vrut cumva să te referi la Los Angeles sau la New York, sau poate la Albuquerque sau St. Louis? Din moment ce toţi plătim pentru această umbrelă-a-pierderilor-minime, de ce nu vrei să ne spui şi nouă cum va fi vremea?

— Dacă îţi închipui că am de gând să pun în primejdie securitatea naţională prin intermediul unei reţele de televiziune... ei bine, domnule congressman, regret sincer că trebuie s-o spun, dar nu ştiu dacă ai vreun drept să reprezinţi poporul american.

— Tot poporul, luat aşa la grămadă? Nici n-am crezut aşa ceva. Mi s-a spus că acest program e doar între noi doi, că te-am insultat pe post şi că aveai dreptul la replică în acelaşi context. De aceea sunt eu aici. Aşa că răspunde, colonele, dă-mi replica. Nu-mi arunca în faţă lozinci de Pentagon, am prea mare respect pentru forţele noastre armate ca să te las să ne scapi aşa de uşor.

— Dacă prin termenul de *lozinci* vrei să aduci o insultă conducătorilor noştri din domeniul apărării, oamenii loiali şi de onoare care, mai presus de toate, vor să menţină puternică naţiunea noastră, atunci te deplâng.

— Hai, las-o baltă. Ştii că nu sunt de mult timp pe-aici, dar printre puţinii prieteni pe care mi i-am făcut sunt şi câţiva ofiţeri de la Arlington care probabil că se înfioară acum când te aud cu ideea asta de *modus non operandi.* Eu mă silesc aici să-ţi explic cu multă răbdare, colonele, că tu ai încetat să mai ai un cec în alb. Noi trăim cu realităţile de zi cu zi.

— Atunci lasă-mă să-ţi explic eu realităţile! izbucni Barrish.

— Lasă-mă să termin, spuse Evan zâmbind.

— Domnilor, domnilor, interveni mediatorul.

— Nu vreau să arunc nici o urmă de îndoială asupra angajamentelor tale, colonele, reîncepu Kendrick, luând o foaie de hârtie. Îţi faci treaba şi-ţi protejezi ograda, înţeleg asta. Dar când ai afirmat în timpul audierii, uite, mi-am notat aici cuvintele tale, *chestiuni academice şi minore*, *simple mofturi financiare,* m-am întrebat ce-ai vrut să spui. Oare chiar eşti mai presus de orice echilibru contabil? Dacă asta crezi, atunci spune-i-o omului de pe stradă care încearcă să echilibreze balanţa financiară a familiei şi nu prea reuşeşte.

— Acelaşi om de pe stradă va veni în genunchi la noi când are să înţeleagă că de fapt tocmai noi îi asigurăm supravieţuirea!

— Am impresia că tocmai am auzit nişte mormăituri în Arlington, colonele. Omul de pe stradă nu trebuie să vină în genunchi la nimeni. Cel puţin nu aici.

— Îmi răstălmăceşti vorbele! Ştii foarte bine ce-am vrut să spun, congressmane Partridge!

— Nu, colonele, congressmanul Partridge e altcineva. Eu sunt subalternul care-a fost lăsat să-i ţină locul.

— *Lăsat* e un cuvânt potrivit!

— E o afirmaţie interesantă. Pot să citez?

— Te ştiu eu, zise Barrish devenind brusc ameninţător. Nu-mi îndruga mie aici verzi şi uscate despre omul de pe stradă, pretinzând că eşti şi tu ca toţi ceilalţi. Nici măcar nu eşti căsătorit!

— Asta-i cea mai precisă afirmaţie pe care ai făcut-o aici. Nu, nu sunt, dar dacă-mi propui o întâlnire, să ştii că va trebui mai întâi s-o întreb pe prietena mea.

Fără cuvinte. Barosanul Pentagonului riposta, dar pulberea folosită îi sărea tot lui în faţă, direct pe postul naţional de televiziune.

— Ăsta cine naiba mai e? întrebă domnul Joseph Smith de pe strada Cedar numărul 70 din Clinton, New Jersey.

— Nu ştiu, răspunse doamna Smith, aşezată lângă soţul ei în faţa televizorului. E drăguţ şi dur, nu-i aşa?

— Eu nu ştiu ce-i aia drăguţ, dar tocmai l-a pus la punct pe un papiţoi din ăia care umblau să-mi bage mie pe gât o grămadă de porcării în Vietnam. Gata, ăsta-i omul meu.

— E bun, e chiar foarte bun, zise Eric Sundstrom ridicându-se şi stingând televizorul din apartamentul său din New York, cu

vedere spre Gramercy Park.

Îşi goli paharul de Montrachet şi se uită la Margaret Lowell şi la Gideon Logan, care stăteau amândoi pe scaune în junii mesei.

— E ager la minte şi rămâne rece ca gheaţa. Îl ştiu pe şarpele ăsta veninos de Robert Barrish. Cel mai mult îi place să sugă sângele victimelor sub luminile reflectoarelor. Kendrick l-a îngropat în propriul lui rahat.

— Iar omul nostru e şi drăguţ, spuse doamna Lowell.

— Cum?

— Ei bine, e atrăgător, Eric. Ăsta nu e deloc un punct slab.

— E nostim, spuse Logan. Iar ăsta e un bun câştigat. Are suficientă abilitate şi prezenţă de spirit ca să treacă rapid de la seriozitate la amuzament şi ăsta nu-i deloc un talent ieftin. La fel a fost şi în timpul audierii. Nu-i deloc accidental. Kennedy avea şi el darul ăsta, peste tot făcea numai ironii pline de umor. Şi oamenilor le plăcea al naibii... Totuşi, cred că se întrezăresc nori negri la orizont.

— Adică? întrebă Sundstrom.

— Un om atât de ager va fi foarte greu de controlat.

— Dacă-i omul potrivit, spuse Margaret Lowell, iar noi avem toate motivele s-o credem, atunci nu contează, Gideon.

— Bun, dar dacă nu e? Dacă există ceva ce noi nu ştim? Noi vom fi răspunzători de propulsarea lui, nu procesul public.

Departe, în Manhattan, între bulevardele Cinci şi Madison, într-o clădire cu şase nivele, căruntul Samuel Winters şedea faţă în faţă cu prietenul său, Jacob Mandel. Se aflau în uriaşul birou al lui Winters, aflat la ultimul etaj. Pe pereţi, între diferitele etajere şi rafturi, erau atârnate câteva tapiserii splendide, iar mobilierul era de un gust rafinat. Încăperea era confortabilă şi călduroasă şi cei doi vechi prieteni se simţeau bine. Istoricul luă telecomanda şi stinse televizorul.

— Ei bine? întrebă Winters.

— Vreau să mă gândesc o clipă, Samuel, zise Mandel şi îşi roti ochii prin birou. Ai toate astea încă de la naştere. Şi totuşi întotdeauna ai muncit din greu.

— Am ales un domeniu unde banul uşura mult mai mult toate lucrurile, spuse Winters. Uneori m-am simţit chiar vinovat în legătură cu asta. Totdeauna m-am putut duce unde am vrut, am avut mereu acces la arhive la care alţii n-au avut, am studiat cât de mult am vrut. Iar dacă mi-am adus o contribuţie cât de mică,

aceasta a fost minoră în comparaţie cu plăcerea pe care am resimţit-o. Nevastă-mea aşa obişnuia să spună.

Istoricul îşi aruncă privirea pe portretul unei doamne frumoase, cu păr negru, îmbrăcată în stilul anilor patruzeci; tabloul era atârnat în spatele biroului, între două ferestre uriaşe care dădeau în strada 73. Astfel, cine stătea la birou şi lucra se putea uita cu uşurinţă afară şi la portret.

— Fie că e de admirat sau nu, urmă Winters, eu n-a trebuit niciodată să *câştig* ceva. După cum a spus cândva Averell, *din fericire sau din nefericire, eu n-a trebuit să depind de munca mea pentru a mă hrăni.* Se pare că asta spune totul.

— Noi de ce nu apărem la vedere, Samuel?

Winters se uită cu ochi trişti şi reci la Mandel.

— Pentru că noi jucăm rolul lui Dumnezeu. Trebuie s-o facem, pentru că noi ştim lucruri pe care alţii nu le ştiu. Nu ştim ce se va întâmpla dacă nu ne urmăm calea aleasă. Altfel, poporul unei mari republici se va trezi că nu mai are un preşedinte, ci un dictator, un stăpân absolut peste toate statele uniunii. Şi tocmai asta nu înţeleg ei, ce se află în spatele acestui stăpân. Acei şacali din umbră nu pot fi îndepărtaţi decât înlocuindu-i. Altfel e cu neputinţă să scăpăm de ei.

— Înţeleg. Sunt prudent pentru că mă tem.

— Da. Şi trebuie să fim extraordinar de precauţi şi să ne asigurăm că Evan Kendrick nu va afla de noi. E simplu.

— Nimic nu e simplu, obiectă Mandel. Kendrick nu e deloc prost. O să înceapă să se întrebe de ce toată atenţia e îndreptată spre el. Varak va trebui să fie un scenarist de excepţie. Fiecare secvenţă va trebui să conducă logic şi fără cusur la următoarea.

— Ai dreptate. Îşi va pune întrebări, dacă nu cumva a şi început să şi le pună. Şi atunci? Va vrea să câştige?

— Asta el Febra, Samuel. Febra, foamea, setea de putere, astea trebuie să-l cuprindă într-un fel şi pe Kendrick. La o analiză finală, el va trebui *să vrea* să câştige, să vrea cu disperare să câştige.

— Focul din stomac, spuse istoricul. Toţi trebuia să ne fi gândit la el mai întâi, însă unii au presupus pur şi simplu că acest Kendrick va sări în sus de bucurie auzind de şansa care i se iveşte. Ce proşti am fost, Dumnezeule!

— Harry Truman a avut dreptate, conducătorii configurează istoria. Statele Unite ale Americii n-ar fi existat fără Thomas Jefferson, al treilea Reich n-ar fi existat fără Adolf Hitler… sau cel

puţin n-ar fi fost ce a fost. Dar nici o fiinţă omenească nu poate ajunge să conducă dacă nu vrea asta. Trebuie să fie mistuită de o dorinţă arzătoare pentru a ajunge acolo.

— Şi crezi că lui Kendrick al nostru îi lipseşte dorinţa asta?

— Am senzaţia că da. Ce am văzut la televizor, mai ales acum cinci zile, la audierea comisiei, a fost un om imprudent căruia nu-i pasă cui îi rupe oasele, pentru că era din cale-afară de furios. Creier, da. Curaj, desigur. Chiar şi isteţime şi farmec, toate astea sunt lucruri asupra cărora am căzut de acord că sunt componentele unui personaj ideal pe care ni l-am dorit. Dar am văzut în el şi o bucăţică din prietenul meu, Samuel Winters, un om care pe vremuri a putut să se îndepărteze de jocul puterii şi a rămas mereu în umbră pentru că n-a fost mistuit de acea febră de a înhăţa marele premiu.

— Şi e chiar atât de rău, Jacob? Nu în privinţa mea, niciodată n-a fost ceva important, dar e atât de sănătos ca cei în căutare de demnităţi înalte să fie devoraţi de acest foc al dorinţei?

Şi Winters îşi sorbi încet băutura, cu ochii pierduţi la tapiseria de pe perete.

— Cum îi injectăm febra asta lui Evan Kendrick? E teribil de important s-o facem. Acum văd totul foarte clar.

— Cred că trebuie să începem cu Milos Varak.

Ann Mulcahy O'Reilly se afla la biroul ei. Cele patru linii telefonice din cabinetul congressmanului erau de obicei folosite pentru a face apeluri în exterior. Acest congressman atât de deosebit nu prea primea telefoane. Totuşi, ziua de azi nu numai că era diferită de altele, dar era de-a dreptul o nebunie. În douăzeci şi patru de ore, cel mai mic şi mai obscur grup de cabinet din *Deal* devenise deodată cel mai activ şi mai solicitat. Annie fusese nevoită să-i cheme de acasă pe cei doi arhivari ai ei, care nu veneau niciodată lunea la serviciu, unde oricum nu aveau nimic de făcut, *haide, Annie, te înduri să strici bunătate de week-end*! Apoi dăduse de Phillip Tobias, isteţul consilier şef şi-i spusese să lase imediat meciul de tenis şi să-şi mişte fundul la birou, că altfel îl mănâncă fript. *Dar ce naiba a putut să se întâmple, Annie? Cum, deşteptule ce eşti, n-ai văzut ieri emisiunea lui Foxley? Nu, am fost cu barca în larg. De ce, era cazul s-o văd? Păi* a apărut *în ea! Ceee? Păi asta nu se poate întâmpla fără aprobarea mea! Trebuie că l-au căutat acasă şi mie măgarul nu mi-a spus nimic! Nici mie nu mi-a spus, dar i-am*

văzut cu ochii mei numele în Post *Iisuse! Să-mi dai o bandă, Annie! Te rog! Numai dacă vii aici să ne ajuţi să facem faţă la telefoane, drăguţule. Ei, rahat! Alo, fii mai atent cum vorbeşti cu mine, marţafoi obraznic! Eu sunt o doamnă, dacă n-ai ştiut pân-acuma! Îmi pare rău, Annie, zău că-mi pare rău! Te rog! Lasă găligia şi mişcă-te-ncoace, lichea afurisită!*

În cele din urmă, ajunsă la disperare şi fiindcă soţul ei, Patrick Xavier O'Reilly, avea liber lunea asta pentru că sâmbătă fusese în tură de noapte, îl sună şi-i spuse că dacă nu vine imediat s-o ajute, depune o plângere împotriva lui pentru viol, drept care se văzu imediat ascultată. Singura persoană pe care nu reuşi s-o găsească rămânea afurisitul congressman din al nouălea district din Colorado.

— Îmi pare tare rău, doamnă O'Reilly, spuse arabul care avea în grijă casa lui Kendrick şi pe care Annie îl suspecta că ar fi fost chirurg şomer sau fost rector de universitate. Congressmanul a spus că va lipsi câteva zile. N-am idee unde se află.

— E o mare grămadă de rahat, domnule *Sahara...*

— Mă simt măgulit de asemenea dimensiuni, doamnă...

— Să faci bine şi să dai de încornoratul ăla de servitor al naţiunii şi spune-i că praful se alege de cabinetul lui! Şi că toată povestea asta e din cauza apariţiei lui în emisiunea lui Foxley!

— A fost remarcabil de eficient, nu-i aşa?

— Ştii şi dumneata de asta?

— I-am văzut numele în *Washington Post,* doamnă. Şi în *Times* din New York şi Los Angeles şi în *Chicago Tribune.*

— Cumpără el toate ziarele astea?

— Nu, doamnă, eu. Dar poate oricând să le citească şi el.

— Doamne Dumnezeule!

Hărmălaia de afară, de la uşa biroului, devenise insuportabilă. Annie trânti receptorul şi alergă la uşă. O deschise şi îi văzu pe Evan Kendrick şi pe soţul ei croindu-şi cu greu drum prin masa de reporteri, consilieri şi gură-cască.

— Intraţi aici! strigă ea, cu un gest eroic de om care întinde unor naufragiaţi un colac de salvare.

Ce doi pătrunseră cu greu în secretariat şi domnul O'Reilly, nu fără oarecare opinteli, reuşi să închidă uşa în urmă.

— Io-s bărbac-su ei, spuse cu răsuflarea tăiată poliţistul, arătând spre Annie. Încântat de cunoştinţă, domnule congressman.

Era un ins roşcat, cu umeri laţi, cu o burtă cam măricică faţă

de cât i-ar fi permis înălţimea şi cu o faţă rozalie, însufleţită de doi ochi verzi şi plini de vioiciune.

— Dumneata eşti cel care-mi apără spatele, văd, spuse Kendrick întinzându-i mâna şi studiindu-l rapid. Îmi pare bine că am ajuns aici în acelaşi timp.

— Cu toată sinceritatea trebuie să vă spun că n-a fost întâmplător. Ţicnită asta de nevastă-mea m-a sunat acum vreo oră şi abia am reuşit să ajung aici acum vreo douăzeci de minute. Am văzut tămbălăul ăla de pe culoar şi mi-am zis că trebuie să apăreţi. Aşa că v-am aşteptat.

— Puteai să mă fi anunţat, irlandez bădăran! ţipă furioasă secretara. Am înnebunit de tot aici înăuntru!

— Nu zău! Ca să mă trezesc pe urmă acuzat de viol, tigroaico?

— Chiar că-i un irlandez bădăran, domnule Kendrick…

— Staţi puţin, zise Evan uitându-se la uşă. Ce naiba ne facem cu ăştia de-afară? Ce s-a întâmplat?

— Te-ai dus la emisiunea lui Foxley, aia s-a întâmplat, spuse supărată foc doamna O’Reilly. Noi nu. Am stat frumos acasă.

— Eu am un principiu: niciodată nu mă uit la porcăriile astea, mormăi Kendrick. Dacă m-aş uita, câte ceva aş mai şti şi eu.

— Nu-i nimic, acum o omenire-ntreagă te ştie pe tine.

— Aţi fost al dracului de bun, domnule congressman, adăugă detectivul. Câţiva băieţi din departament m-au sunat şi m-au rugat să-i spun lui Annie să vă mulţumească. Ţi-am spus, Annie, nu?

— Mai întâi că n-am avut ocazia să-i transmit, iar în al doilea rând, cu zăpăceala de aici, probabil că aş fi uitat. Dar cred, Evan, că singurul lucru cu cap pe care mai poţi să-l faci, după ce ai stârnit tot tărăboiul ăsta, e să ieşi la ei şi să dai şi tu o declaraţie, ceva…

— Stai puţin, o întrerupse Kendrick întorcându-se spre Patrick O’Reilly. De ce să vrea cineva din departamentul de poliţie să-mi mulţumească?

— Pentru felul în care i-aţi rezistat lui Barrish şi pentru cum l-aţi luat la tăvăleală în faţa naţiunii.

— Mi-am închipuit eu, dar ce treabă au ei cu Barrish?

— Cu Barrish? Păi ăsta-i cel mai mare barosan de la Pentagon, umblă cu nişte relaţii şi cu nişte pile şi lucrături de stă mâţa-n coadă! Şi mai e şi laş pe deasupra, adică după ce că te pune să nu dormi trei nopţi pentru un rahat de operaţiune de supraveghere, în loc să-ţi mulţumească, după aia te bagă tot pe

tine la apă. O scârnăvie!

— Ce operaţiune de supraveghere? Ce s-a întâmplat?

— *Domnule* Kendrick, îl întrerupse Annie. Afară e o grădină zoologică! Trebuie să te-arăţi şi să le spui două vorbe, acolo. Altfel de ăştia nu mai scăpăm!

— Nici nu vreau s-aud. Continuaţi, domnule... Pot să-ţi spun Patrick sau Pat?

— Paddy e mai bine, zise irlandezul şi se bătu pe burtă.

— Mie te rog să-mi spui Evan. Peste vorba asta, *congressman,* te rog să sari. Nu-mi place. Eu vreau s-o sar definitiv. Şi zi mai departe, te rog. Cum ziceai că a ajuns Barrish să fie amestecat în treburi de-ale poliţiei?

— N-am zis asta. El, în ce-l priveşte, e mai curat ca un cimpoi irlandez, care ştiţi cu ce e tăbăcit pe dinăuntru.

— Voi, cei din branşa voastră, nu prea le mulţumiţi oamenilor care spală lucruri curate.

— Ei bine, nu zic că e cea mai tare chestie care s-a întâmplat vreodată, între noi fie vorba, a fost un mărunţiş, dar din mărunţişul ăsta ar fi putut ieşi ceva dacă am fi mers până la capăt... Băieţii l-au urmărit pe un *mozzarella* cunoscut ca spălător de bani în Miami şi insulele Cayman. În a patra noapte de supraveghere la sânge la hotelul Mayflower, am zis că gata, am pus laba pe el. Unul din tipii urmăriţi a urcat în camera lui la ora unu noaptea cu o servietă mare. Unu noaptea nu-i chiar o oră la care să începi o zi de muncă, nu?

— Aşa e.

— Ei bine, a reieşit că tipul avea nişte investiţii legale, nişte afaceri cu *mozzarella,* iar registrele Pentagonului arătau că tocmai avusese loc o şedinţă pentru analiza unor achiziţionări, până aproape de ora unşpe jumate şi am mai aflat că tipul trebuia să prindă un avion spre Los Angeles la opt dimineaţa, aşa că ora unu se explică.

— Dar cu servieta cum rămâne?

— Păi ne-am putut atinge de ea? Peste tot mişunau tipii de la securitatea naţională. Rezultă că cineva a dat un număr de telefon.

— Da, dar nu unui avocat, spuse Evan. Ci unui anumit colonel Robert Barrish de la Pentagon, nu?

— Bingo. Şi noi am luat-o peste ochi de nu ne-am văzut pentru că îndrăzniserăm să suspectăm un foarte bun şi loial american care ajuta ca Statele Unite ale Americii să se menţină puternice.

Ai noştri au luat o grămadă de şuturi în c… pe chestia asta.

— Dar tu nu crezi aşa ceva, nu? Tu eşti un cetăţean corect şi eşti convins că erau nişte investiţii legale.

— Domnule! Maică-mea avea o vorbă: *„Băiete, dacă vezi o chestie care merge ca o raţă şi se leagănă ca o raţă, că măcăne ca o raţă şi se spârcuie şi se cufureşte ca o raţă, bagă de seamă să nu fie cumva de-adevăratelea o raţă.”* Dar individul respectiv nu, nici vorbă. El nu era o raţă, era o nevăstuică şi numele ei nu ştiu cine mama dracului l-a suflat din lista noastră cu raţe.

— Mulţumesc, Paddy… în regulă, doamnă O’Reilly, ce să spun afară?

— Orice ţi-aş sugera eu, Phil Tobias probabil că are să obiecteze, ar trebui să ştii asta. E pe drum încoace.

— I-ai anulat meciul de tenis de lunea dimineaţa? Dai dovadă de un curaj ieşit din comun.

— E un băiat deştept, Evan, dar nu cred că sfatul lui te poate ajuta cine ştie ce; acum eşti un om singur. Nu uita, şmecherii de acolo, de-afară, sunt convinşi că toată săptămâna tu ai stat la tribuna oficială, cu hăţurile în mână şi ai condus interimar lucrările comisiei până la emisiunea lui Foxley. Puteai să-ţi dai seama şi singur că nimeni n-a dat doi bani pe toată povestea asta, dar nici nu te-a interesat. Te-ai agăţat de un tip din linia întâi şi l-ai făcut să pară un bandit ordinar. Şi asta te-a adus în prim-planul atenţiei. Acum toţi vor să afle încotro baţi. Şi cam au dreptate.

— Atunci ce-mi sugerezi? Tu ştii încotro bat eu, Annie. Ia zi, ce să le spun?

Ann Mulcahy O’Reilly îl privi pe Kendrick drept în ochi.

— Orice vrei tu. Numai să şi crezi ce spui.

— Deci cântecul lebedei? Cântecul meu de lebădă, Annie?

— Asta o s-o ştii numai tu, când ajungi faţă-n faţă cu ei.

Zgomotul din hol se completă cu o erupţie spontană de blitzuri şi de foşnet de reflectoare şi de camere de luat vederi mutate în graba mare de echipele de reporteri şi tehnicieni. Toţi strigau din toate părţile întrebări peste întrebări. Reporterii celebri cereau cu aroganţă să fie lăsaţi să ajungă în cele mai bune poziţii, alţii răcneau că ei fuseseră aici primii, spiritele se încingeau din ce în ce, astfel încât congressmanul din cel de-al nouălea district din Colorado se îndreptă spre biroul recepţionerei, dădu la o parte registrul şi telefonul şi se urcă pe el. Zâmbi amabil, ridică ambele mâini de câteva ori şi refuză să vorbească. Treptat, zarva se mai

potoli, doar din când în când răsuna câte o voce stridentă la care Kendrick răspundea prin tăcere, luând o figură mirată şi întrebătoare. În cele din urmă înţeleseră: congressmanul nu avea de gând să deschidă gura până când nu se putea face auzit de toţi. Aşa că se lăsă o linişte deplină.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Evan. Am nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru a putea să exprim tot ce vreau să vă spun şi asta înainte de a spune dumneavoastră ce vreţi să spuneţi, ceea ce e o mare deosebire, pentru că dumneavoastră ştiţi deja ce aveţi de gând să spuneţi, în timp ce eu nu.

— Domnule congressman Kendrick, strigă un reporter de televiziune, supărat, desigur, de poziţia din rândul doi pe care o ocupa. Este adevărat că dumneavoastră nu…

— Oh, haideţi vă rog, îl întrerupse Evan cu fermitate. Daţi-mi un moment, vă rog. Dumneavoastră sunteţi obişnuiţi cu asta, eu nu.

— Dar nu aşa v-aţi prezentat la televiziune, domnule! replică reporterul.

— Din câte înţeleg eu, aceea a fost o situaţie de unu la unu. Aici e unu contra unui Colosseum întreg, care aşteaptă cina leului. Mai întâi lăsaţi-mă să spun ceva, bine?

— Desigur, domnule.

— Mă bucur că săptămâna trecută n-ai fost dumneata, Stan… cred că aşa te cheamă, nu?

— Da. Domnule.

— Ai fi fost în stare să-mi iei capul în timp ce-ţi beai coniacul.

— Sunteţi foarte amabil domnule.

— Nu glumeşti? E un compliment, nu-i aşa?

— Da, domnule. Este. Asta-i meseria noastră.

— O respect. Aş vrea al dracului de mult să v-o faceţi mai des.

— Cum?

— Unul dintre cei mai respectabili membri ai echipei mele, continuă Kendrick repede, mi-a explicat că ar trebui să fac o declaraţie. Chestia asta e groaznică dacă n-ai mai fost niciodată silit s-o faci…

— Dar *aţi candidat* la funcţia asta, domnule, îl întrerupse înţepat o blondă spălăcită. Atunci au fost necesare unele declaraţii.

— Nu şi dacă adversarul reprezenta versiunea *Planetei maimuţelor,* în ceea ce priveşte districtului nostru. Verificaţi. Ce spun acum sunt gata să susţin. Acum pot să continuu sau să

plec? Voi fi cât se poate de cinstit cu dumneavoastră. Vă spun că nu-mi pasă.

— Continuaţi, domnule, spuse cel pe care-l chema Stan, afişând un zâmbet larg pe faţa lui telegenică.

— Bine… Foarte valorosul meu membru de echipă a menţionat de asemenea că unii dintre dumneavoastră, dacă nu ştiţi, s-ar putea să aveţi impresia că toată săptămâna trecută m-am aflat, ca să zicem aşa, la tribuna oficială. Tribuna oficială… dacă înţeleg bine termenul, înseamnă să atragi atenţia asupra ta prin interpretarea unui anumit rol, cu sau fără substanţă, care atrage atenţia mulţimii care te urmăreşte. Dacă această definiţie e corectă, atunci trebuie să-mi declin titlul de persoană care stă la tribuna oficială, pentru că eu nu caut aprobarea nimănui pentru ceea ce fac. Din nou vă spun, nu-mi pasă deloc.

Toată asistenţa rămase tăcută, ca sub impresia unui şoc.

— Sunt foarte sincer, doamnelor şi domnilor. Nu mă aştept să mai stau prea mult timp pe aici.

— Aveţi o problemă de sănătate, domnule? strigă un tânăr din spatele sălii.

— Vrei o partidă de box?… Nu, n-am o astfel de problemă…

— În colegiu am fost campion la box, domnule, adăugă ţanţoş tânărul, încăpăţânându-se să reziste, în ciuda râsetelor celor din jur. Îmi pare rău, domnule, spuse el apoi, stânjenit.

— Să nu-ţi pară, tinere. Dacă aş avea talentul tău, probabil că i-aş provoca pe şeful compartimentului de achiziţii al Pentagonului şi pe omologul lui de la Kremlin şi aş rezolva totul după moda veche. Câte un concurent de fiecare parte şi salvăm de la măcel sute de divizii. Dar nu, eu n-am talentul tău şi nici probleme de sănătate nu am.

— Atunci ce-aţi vrut să spuneţi? întrebă politicos un ziarist de la *The New York Times.*

— Mă simt flatat de faptul că vă aflaţi aici, spuse Evan, recunoscându-l. Nici nu mi-a trecut prin cap că merit să vă pierdeţi timpul cu mine.

— Cred că meritaţi, iar timpul meu nu e chiar atât de preţios. De unde veniţi, domnule congressman?

— Nu sunt sigur, dar pentru a vă răspunde, vă spun că nu sunt sigur că mă aflu aici la locul meu. Iar în ceea ce priveşte a doua întrebare, din moment ce nu sunt sigur că ar trebui să mă aflu aici, iată-mă în invidiata postură de a putea spune ce vreau să spun, fără să-mi pese de consecinţe. De consecinţele politice,

evident.

— Astea da noutăţi, spuse acerbul Stan, notând de zor în carneţelul lui. Declaraţia dumneavoastră, domnule.

— Mulţumesc. Cred că aş vrea să termin mai repede. Ca şi multor altora, nici mie nu-mi place ce văd. Am fost mulţi ani plecat din ţară şi poate ar trebui ca şi dumneavoastră să plecaţi pentru a putea înţelege ce avem noi, măcar pentru a face o comparaţie cu ce au alţii şi ce nu au. N-ar trebui ca acest guvern să fie condus de o oligarhie şi totuşi mie mi se pare că una a cam pus deja mâna pe hăţuri. Nu pot s-o arăt cu degetul, n-o văd, dar simt că este acolo, o ştiu. Şi dumneavoastră la fel. Vor înarmare, *mereu înarmare,* mereu să arate cu degetul spre un adversar care el însuşi a ajuns la capătul puterilor lui economice şi tehnologice. Unde dracu o să ne oprim? Unde se vor opri *ei?* Când o să încetăm să mai provocăm coşmaruri copiilor promiţându-le tot timpul nenorocita de anihilare? Când o să înceteze şi copiii *lor* să mai audă aşa ceva?... Sau vom continua să urcăm cu liftul ăsta blestemat, proiectat în iad, până când nu vom mai putea coborî, ceea ce de fapt nici nu va mai conta, din moment ce toate străzile din jur vor fi în flăcări... Iertaţi-mă, ştiu că nu-i cinstit, dar aşa deodată, nu mai vreau întrebări. Plec înapoi acasă, în munţi...

Evan Kendrick se dădu jos de pe birou şi trecu prin mulţimea înmărmurită spre uşa cabinetului. O deschise şi, grăbit, dispăru în spatele ei.

— N-o să plece în munţi, îi şopti Patrick Xavier O'Reilly soţiei sale. Omul ăsta o să rămână aici, în oraş.

— Oh, şşşt! şopti Annie cu lacrimi în ochi.

Capitolul 19

Cu cămaşa descheiată şi cu haina aruncată pe umăr, Kendrick hoinărea pe străzile încinse ale Washingtonului, neavând nici o idee încotro mergea. Încerca doar să-şi limpezească mintea punând un pas înaintea altuia şi nimic mai mult. De nenumărate ori fusese oprit de străini ale căror comentarii fuseseră împărţite aproximativ egal, totuşi cu o uşoară înclinare a balanţei de partea celor favorabile lui, ceea ce nu era deloc sigur că lui îi făcea plăcere.

— Aţi făcut o treabă al dracului de bună cu guralivul ăla, domnule senator! Mi-a plăcut cum i-aţi închis gura!

— Nu-s senator, ci congressman. Dar vă mulţumesc.

— Cine te crezi, congressman nu-ştiu-cum-te-cheamă? Încerci să calci în picioare un american loial şi bun patriot ca domnul colonel Barrish? Al dracului Făt-Frumos de trei parale ce eşti!

— Hei, omule, ce mişto e MTV-ul tău! Te mişti bine şi cânţi în registru înalt. Porcul ăla i-ar trimite pe toţi fraţii înapoi în Vietnam drept carne de tun!

— Nu prea cred, soldat. El nu face discriminări. Pentru el noi toţi suntem carne de tun.

— Faptul că eşti isteţ nu înseamnă că ai şi dreptate, omule! Iar faptul că el a fost păcălit – având în vedere propriile lui cuvinte – nu înseamnă că a şi greşit. E un bărbat devotat puterii naţiunii noastre, iar tu evident că nu eşti!

— Eu cred că sunt dedicat raţiunii, domnule. Ceea ce nu exclude puterea ţării noastre, sau cel puţin aşa sper eu.

— Nu văd nici o dovadă!

— Îmi pare rău, e acolo.

— Vă mulţumesc domnule congressman, pentru că aţi spus ceva gândit de mulţi dintre noi.

— Dumneavoastră de ce n-o spuneţi?

— Nu ştiu sigur. Oriunde te întorci, apare câte unul care strigă să fim duri. Eu am copilărit în Bastogne şi n-a trebuit să-mi spună

nimeni să fiu dur. Eu am fost dur! Şi al dracului de speriat. Pur şi simplu s-a întâmplat, trebuia să trăiesc. Dar acuma lucrurile stau altfel. Nu mai e cazul unui bărbat contra altui bărbat sau a tunurilor contra avioanelor. E vorba de maşinării care zboară şi fac găuri uriaşe în pământ. Nu le poţi ţinti, nu le poţi opri. Nu poţi să faci decât să aştepţi.

— Aş vrea să fi fost prezent la audiere. Tocmai aţi spus-o mai bine decât aş fi putut eu vreodată s-o fac.

Nu mai voia să vorbească cu nimeni; vorbise prea mult, iar străinii din stradă nu-l ajutau deloc să găsească singurătatea de care avea nevoie. Acceptase numirea în Comisia Partridge pentru un motiv precis: să poată avea un cuvânt în alegerea succesorului său, iar Phil Tobias îl convinsese că acceptând solicitarea lui Partridge, va avea garantat acest cuvânt. Iar acum ajunsese să se întrebe dacă îi păsa într-adevăr de asta.

Să gândească. Trebuia neapărat să gândească. Probabil că va păstra proprietatea din Colorado pentru încă un timp; avea patruzeci şi unu de ani; peste nouăsprezece ani va avea şaizeci. Ce importanţă avea asta?... Avea importanţă. Se va întoarce în Asia de sud-vest, la ocupaţia lui şi la oamenii cu care ştia cel mai bine să lucreze. Dar şi el, ca şi Manny, n-avea de gând să-şi trăiască ultimii ani, sau cu puţin noroc, următorii zece douăzeci... Manny Weingrass, geniul, strălucirea profesională întruchipată, autocratul, renegatul, fiinţa omenească total imposibilă şi totuşi, singurul părinte pe care-l cunoştea. Pentru că tatăl adevărat nu şi-l cunoscuse niciodată. Murise construind un pod în Nepal pe vremea când el nici nu împlinise opt ani, lăsând în urmă o nevastă ironică şi plină de cinism, care susţinea întruna că, măritându-se cu un insuportabil şi prea tânăr căpitan din corpul de ingineri militari în timpul celui de-al doilea război mondial, avusese mai puţine momente de fericire conjugală decât Caterina de Aragon.

— Hei! strigă un bărbat rotofei care tocmai ieşise pe uşa capitonată a unui bar de pe strada 16. Te-am văzut la televizor, erai la un birou! La programul de ştiri! N-am înţeles nimica, m-am plictisit de-mi venea să mor! Nu ştiu ce dracu ai zis, dar nişte golani au aplaudat şi alţii ţi-au arătat pumnul. Tu ai fost!

— Trebuie că te înşeli, spuse Kendrick grăbindu-se pe trotuar.

Dumnezeule, îşi zise el, cei de la Cable News au băgat pe post conferinţa de presă! De-abia dacă plecase de acolo de o oră:

aşadar, cineva se grăbea. Şi ştia că postul *Cable News* avea nevoie de material ca să-şi facă emisiunea plină, dar circulau în Washington atâtea ştiri încât aveau de ales. Atunci de ce tocmai el? Adevărul era că cel mai mult îl neliniştea o observaţie a lui Tobias în timpul primelor lui zile petrecute în *Deal.*

— Cable News *reprezintă un proces de incubare, domnule congressman şi ne putem baza pe asta. Reţelele de televiziune vă pot considera insuficient de important ca să vă prezinte, dar ele scormonesc mereu prin cuferele de la* Cable News *după câte ceva anormal, ceva ieşit din comun. Putem crea situaţii în care oamenii lor să muşte momeala şi după opinia mea, domnule Kendrick, imaginea dumneavoastră şi observaţiile publice pe care le faceţi...*

— *Atunci hai să nu greşim niciodată, domnule Tobias şi să nu-i chemăm niciodată pe băieţii de la* Cable News, *bine?*

Remarca îl cam dezumflase pe consilier, care era doar parţial liniştit de promisiunea lui Kendrick că următorul ocupant al biroului va fi mult mai cooperant. Atunci vorbise serios. Tot serios vorbise şi acum, dar se temea să nu fie prea târziu.

O luă înapoi spre hotelul Madison, aflat doar la un bloc sau două distanţă, unde-şi petrecuse noaptea de duminică – pentru că avusese prezenţa de spirit să sune la casa lui din Virginia şi să afle că apariţia lui în emisiunea lui Foxley crease o grămadă de întreruperi în reţeaua telefonică.

— Nici nu apuci să dai un telefon, Evan, spusese doctorul Sabri. Aparatul nici nu se opreşte din sunat.

— Atunci rămân în oraş. Nu ştiu unde, dar te anunţ eu.

— De ce să te deranjezi? Probabil că nici n-ai putea să prinzi legătura. Mă surprinde că acum ai reuşit.

— Ei bine, în caz că mă sună Manny…

— Dar de ce nu-l suni tu şi să-i spui unde eşti, ca să nu fiu eu nevoit să mint? Jurnaliştii din ţara asta de-abia aşteaptă să prindă un arab cu minciuna. Evreii pot să spună ce le pofteşte inima şi diplomaţii lor conving imediat Congresul vostru că totul e spre binele poporului american. Cu noi însă e altceva.

— Las-o baltă, Sabri…

— Trebuie să te lăsăm, Evan. Nu suntem buni pentru tine, nu *vom* mai fi buni pentru tine.

— Ce dracu vrei să spui?

— Kashi şi cu mine ne-am uitat la program azi-dimineaţă. Ai fost foarte eficient, prietene.

— Vorbim mai târziu.

Toată după-amiaza şi-o petrecuse vizionând un meci de baseball şi bând câte o înghiţitură de whisky. La şase şi jumătate comutase pe diferitele canale de ştiri şi se văzuse peste tot, în secvenţe scurte, în timpul emisiunii lui Foxley. Dezgustat, comutase pe un alt post şi urmărise un documentar despre împerecherea balenelor în largul Ţării de Foc. Fusese foarte încântat. Şi adormise repede.

Ajuns în camera de la hotel se dezbrăcă rămânând în şort şi se întinse pe pat. Şi ori ca un gest om frustrat, ori din pură curiozitate, luă telecomanda şi comută pe *Cable News.* Şapte minute mai târziu, se văzu ieşind din biroul lui.

Doamnelor şi domnilor, tocmai aţi urmărit una dintre cele mai neobişnuite conferinţe de presă. Nu numai neobişnuită, dar şi inimaginabil de unilaterală. Acest reprezentant de primă clasă din Colorado a ridicat probleme de evidentă importanţă naţională, dar a refuzat să răspundă la întrebări în legătură cu concluziile pe care le poate trage. Pur şi simplu a plecat. În folosul lui, trebuie spus că neagă termenul de tribună oficială *deoarece, aparent, nu e sigur că intenţionează să rămână în Washington – ceea ce noi presupunem că ar însemna participarea lui la guvernare. Totuşi, afirmaţiile pe care le-a făcut au fost provocatoare, ca să nu spunem mai mult.*

Înregistrarea se opri brusc, iar pe ecran apăru imaginea în direct a unei reportere.

— Trecem acum la Departamentul Apărării, unde înţelegem că un subsecretar are pregătită o declaraţie. Preia tu, Steve.

Apăru imediat un reporter brunet, cu prea mulţi dinţi care apăreau în obiectivul camerei.

— Subsecretarul Jasper Heffelfinger, care reuşeşte să rămână în afara cauzei de câte ori cineva încearcă să atace Pentagonul, vrea să umple breşa creată de congressmanul... De congressmanul Henrik din Wyoming... Poftim?... ăăă... Colorado! Iată-l pe subsecretarul Heffelfinger.

O altă figură. Un bărbat arătos, cu maxilare zdravene, cu o faţă puternică şi un păr argintiu, ce sugera şi el putere şi impunea atenţie. Şi cu o voce pentru care fără îndoială că l-ar fi invidiat cei mai tari crainici de radio ai anilor treizeci sau patruzeci.

— Îi comunic congressmanului că noi primim cu bucurie comentariile sale. Şi noi dorim acelaşi lucru, domnule

congressman! Evitarea catastrofei, consolidarea libertăţilor…

Şi subsecretarul Jasper Heffelfinger continuă în aceeaşi notă spunând orice şi nimic, fără să vorbească măcar o clipă despre accelerarea nebunească a cursei înarmărilor şi stocarea armamentelor.

De ce eu? îşi strigă Kendrick. De ce eu? La dracu'! La dracu' cu totul! Stinse televizorul, luă receptorul telefonului şi formă numărul de la el de acasă, din Colorado.

— Bună Manny, spuse el.

— Băiete, da' grozav mai eşti! strigă bătrânul în receptor. De fapt te-am educat bine, nu-i aşa?

— Las-o mai moale, Manny, vreau să ies din rahatul ăsta.

— Ce vrei? Nu, că eşti culmea! Tu nu te-ai văzut la televizor?

— Păi de-aia şi vreau să ies. Uită de sauna cu pereţi de sticlă şi de chioşcul de lângă izvor. Le facem noi şi pe astea, dar mai târziu. Hai să plecăm împreună în Emirate… Trecând prin Paris, desigur. Uite, poate stăm câteva luni la Paris, dacă vrei. Bine?

— Ba nu-i bine deloc, măscăriciule ce eşti! Dacă ai ceva de spus, spune acuma! Totdeauna te-am învăţat, chiar dacă am pierdut nişte contracte din cauza asta, să spui ce crezi tu că e bine… Mă rog, mă rog, poate că am mai avut şi vreo întârziere, dar de predat am predat totul cum trebuie! Şi n-am cerut niciodată bani în plus, chiar dacă au fost destule situaţii când ar fi fost cazul s-o facem!

— Manny, dar asta chiar că n-are nici o legătură cu aiureala asta care se petrece aici…

— Ba are şi încă bine de tot! Tu construieşti ceva… Şi fiindcă veni vorba de construcţii, ştii ceva băiete?

— Ce?

— Am început lucrul la sauna de pe terasă şi am dat mai departe planurile pentru chioşcul de lângă izvor. *Nimeni* nu-l mai întrerupe pe Emanuel Weingrass până când planurile lui nu devin construcţii aşa cum le vrea el!

— Manny, eşti imposibil!

— Mi se pare că am mai auzit chestia asta.

Milos Varak păşea pe aleea cu pietriş din parcul Rock Creek, îndreptându-se spre o bancă aşezată cu faţa către apele râului Potomac. Era o zonă liniştită şi izolată, departe de pavajele betonate, preferată vara de turiştii care voiau să scape de arşiţă şi de aglomeraţia străzilor. După cum se aştepta, preşedintele

Camerei Reprezentanţilor era deja acolo, pe bancă, cu vâlvătaia de păr alb ascunsă sub o şapcă irlandeză, cu cozorocul tras peste jumătate de faţă, îmbrăcat într-un trenci fără rost în căldura umedă şi înăbuşitoare din august. Era limpede, nu voia să fie recunoscut de careva. Varak se apropie şi deschise discuţia.

— Domnule preşedinte, sunt onorat să vă întâlnesc.

— Ticălosule, dar văd că eşti străin! Poate chiar rus! Ei bine, dacă ştii cumva vreun nenorocit de emisar comunist, poţi să te cari chiar acum, Ivane băiete! Eu nu candidez pentru un nou mandat. Gata, sunt terminat, *kaput,* începând din ianuarie şi nişte chestii întâmplate acum treizeci-patruzeci de ani nu înseamnă pentru mine nimic! Ai băgat la cap, Boris băiatule?

— Aţi avut o carieră deosebită, domnule şi aţi fost o forţă pozitivă pentru ţara dumneavoastră, de fapt acum şi a mea. Cât despre a fi rus sau agent al blocului răsăritean, să ştiţi că m-am luptat împotriva acestor două concepte în ultimii zece ani, după cum ştiu şi nişte oameni din actuala administraţie.

Politicianul îl studie pe Varak cu ochi duri, de granit.

— N-ai avea curajul sau stupiditatea să-mi spui toate astea dacă n-ai avea şi cu ce să le dovedeşti, intonă el cu accentul lui de New England. Şi totuşi, *m-ai ameninţat*!

— Numai pentru a vă atrage atenţia, pentru a vă convinge să mă întâlniţi. Îmi permiteţi să stau jos?

— Stai, spuse cu un gest dispreţuitor preşedintele Camerei, ca şi cum s-ar fi adresat unui câine care trebuia să i se supună.

Varak se aşeză păstrând o distanţă respectuoasă între ei.

— Ce zici că ştii despre evenimentele care s-ar fi putut sau nu să aibă loc în anii cincizeci?

— Era şaptesprezece martie 1951, ca să fiu mai precis, răspunse rece Milos. În ziua aceea, la spitalul *Lady of Mercy* din Belfast s-a născut un copil de sex masculin, dintr-o mamă care emigrase în America în urmă cu câţiva ani şi care se întorsese în Irlanda dând o explicaţie într-adevăr tristă. Soţul ei murise şi în disperarea ei, îşi dorise să nască copilul acasă, în sânul familiei ei.

— Şi? zise preşedintele sfredelindu-l cu răceală dispreţuitoare.

— Restul cred că-l ştiţi, domnule. În America nu existase nici un soţ, ci numai un bărbat care trebuie s-o fi iubit foarte mult. Un tânăr politician în plină ascensiune, prins în capcana unei căsătorii nefericite din care nu putea să scape din cauza regulilor bisericii catolice şi a adeziunii oarbe a alegătorilor lui faţă de

această biserică. Ani de zile acest om, care era avocat, i-a trimis bani femeii şi a vizitat-o în Irlanda, pe ea şi pe copilul ei, de câte ori i-a stat în putinţă... ca fiind un unchi al decedatului soţ american, desigur...

— Poţi dovedi cine au fost oamenii aceia? îl întrerupse răstit preşedintele Camerei. Nu din auzite sau din zvonuri sau cu martori dubioşi, ci cu probe precise?

— Pot.

— Cu ce? Cum?

— Au existat scrisori.

— Mincinosule! răbufni septuagenarul. Ea le-a ars pe toate înainte de-a muri!

— Mă tem că una tot a rămas, spuse Varak cu blândeţe. Cred că a avut intenţia să o distrugă şi pe aceea, cea mai duioasă şi cea mai scumpă inimii ei, dar moartea a surprins-o mai repede decât s-a aşteptat. Soţul ei a găsit-o şi a îngropat-o sub mai multe obiecte de pe noptiera ei. Desigur că nu ştie cine este *El* şi nici nu ţine să ştie. E doar recunoscător că soţia lui v-a declinat oferta şi a rămas cu el în aceşti ultimi douăzeci de ani.

Bătrânul se întoarse, încercând să se controleze. Lacrimile îi inundau faţa.

— Atunci m-a părăsit soţia mea, şopti el abia auzit. Fiica noastră şi fiul nostru erau la colegiu şi nu mai avea rost să menţinem la nesfârşit relaţia noastră putredă. Lucrurile se schimbaseră, perspectivele se schimbaseră, situaţia mea era acum absolut sigură. Până şi arhiepiscopia tăcea din gură... desigur, avusesem grijă să-i înştiinţez pe câţiva dintre ticăloşii ăia cucernici că dacă biserica avea cumva de gând să-şi bage nasul în timpul alegerilor, am să-i încurajez pe radicalii negri şi pe evrei să facă un scandal groaznic în Cameră în legătură cu statutul lor de neplătitor de impozite. Episcopul aproape c-a făcut apoplexie, proferând tot felul de blesteme la adresa mea, dar l-am potolit imediat, l-am spus că probabil nevastă-mea care mă părăsea s-a culcat şi cu el. Dumnezeule, gemu el, am vrut s-o aduc înapoi pe fata aia!

— Sunt sigur că nu vă referiţi la soţia dumneavoastră.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, domnule Fără-nume! Dar ea n-a putut s-o facă. De mai bine de cincisprezece ani, un om cumsecade îi oferise un cămin şi un nume fiului nostru. Ea nu putea să-l părăsească, nici măcar pentru mine. Am să-ţi spun adevărul. Şi eu am păstrat ultima ei scrisoare. Ambele scrisori au

fost ultimele pentru amândoi. *Vom fi împreună în viaţa de dincolo*, mi-a scris ea, *dar nu şi pe acest pământ, dragul meu.* Ce fel de rahat a mai fost şi ăsta? Am fi putut avea o viaţă înaintea noastră, o parte bună din viaţă!

— Dacă-mi permiteţi, domnule, cred că a fost exprimarea unei femei iubitoare care avea tot atât respect pentru dumneavoastră cât avea şi pentru ea şi pentru fiul ei. Aţi avut şi dumneavoastră copii şi ştiţi că explicaţiile trecutului pot distruge viitorul. Dumneavoastră aţi avut un viitor, domnule preşedinte. V-aţi fi putut descotorosi într-o zi de tot ce vă împiedica.

— Ea n-ar fi permis aşa ceva, ar fi însemnat să-l distrugă pe omul care le dăduse ei şi copilului ei un cămin şi un nume.

Bătrânul îşi scoase o batistă şi-şi şterse ochii şi tonul lui reveni dintr-o dată la asprimea dinainte.

— Dar de unde naiba ştii dumneata toate astea?

— N-a fost prea greu să aflu. Sunteţi liderul Camerei Reprezentanţilor, al doilea candidat la preşedinţie şi am vrut să ştiu mai multe despre dumneavoastră. Iertaţi-mă, dar oamenii mai în vârstă vorbesc mai liber decât cei mai tineri şi cred că această caracteristică se trage în bună măsură de la necunoaşterea importanţei unor secrete. Şi desigur, am aflat că dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, amândoi catolici, aţi divorţat. Luând în considerare statutul politic pe care îl aveaţi la timpul respectiv, cât şi legile bisericii, pe care dumneavoastră le respectaţi cu atâta tărie, evenimentul acesta trebuia să fi constituit pentru dumneavoastră o decizie capitală.

— La dracu', aici nu te pot contrazice. Deci i-ai căutat pe cei mai bătrâni, care erau la vremea aceea în preajma mea.

— I-am găsit. Am aflat despre soţia dumneavoastră, fiică a unui proprietar bogat care voia influenţă politică şi care v-a finanţat campania la început. Avea o reputaţie nu tocmai de invidiat.

— Înainte şi după, domnule Fără-nume. Numai că eu am fost ultimul care a aflat.

— Da, dar până la urmă aţi aflat, spuse ferm Varak. Şi simţindu-vă umilit şi stânjenit, aţi căutat altceva. Pe atunci eraţi convins că nu puteţi face nimic în legătură cu căsătoria dumneavoastră, deci aţi căutat consolare în altă parte.

— Aşa se spune acuma? Aiurea! Am căutat pe cineva care să fie al meu, aia am căutat, nu consolări şi rahaturi de-ale dumitale!

— Şi aţi găsit-o în spital, unde v-aţi dus să donaţi sânge în timpul campaniei. Ea era soră medicală venită din Irlanda, care studia pentru a primi cetăţenia americană.

— Cum dracu' ai aflat-o şi pe asta? se minună preşedintele.

— Bătrânii vorbesc, domnule.

— Pee Wee Mangecavallo, şopti preşedintele Camerei, cu ochii deodată sclipitori, ca şi când memoria i-ar fi adus înapoi o frântură de fericire. Avea o ospătărie cu o mâncare siciliană nemaipomenită, cam la patru blocuri de spital. Nimeni nu ne deranja acolo, nu cred că ştiau cine sunt. Va să zică ticălosul ăla bătrân şi-a amintit.

— Domnul Mangecavallo are acum aproape nouăzeci de ani dar pot spune că are o memorie într-adevăr fenomenală. O duceaţi acolo pe frumoasa dumneavoastră, iar el închidea localul la ora unu noaptea şi vă lăsă pe amândoi înăuntru, rugându-vă doar să nu daţi tonomatul prea tare.

— Bătrânul Pee Wee s-a purtat ca un om de toată isprava.

— Şi are memorie incredibilă pentru cineva de vârsta lui, dar mă tem că fără controlul pe care îl avea ca tânăr. Uneori o cam ia razna şi spune lucruri pe care cu siguranţă că acum douăzeci sau treizeci de ani, de exemplu, nu le-ar fi spus în ruptul capului.

— La vârsta lui ce să-i faci, are tot dreptul…

— Iar dumneavoastră v-aţi destăinuit lui, domnule preşedinte, îi spuse Varak.

— Nu, nu chiar, îl dezaprobă bătrânul politician. Dar Pee Wee a pus ideile cap la cap; de fapt nici nu cred că i-a fost prea greu. După ce ea a plecat în Irlanda, eu mă duceam des acolo, câţiva ani chiar foarte des. Începusem să beau mai mult ca de obicei pentru că, după cum ţi-am mai spus, nu mă cunoştea nimeni şi la urma urmei nici nu-mi mai păsa, iar Pee Wee mă ducea mereu acasă întreg. Probabil că atunci am vorbit prea mult.

— V-aţi întors la localul domnului Mangecavallo când ea s-a măritat…

— Oh, da, asta am făcut! Mi-aduc aminte parcă a fost ieri, dar nu-mi aduc aminte când am ieşit de acolo…

— Domnul Mangecavallo îşi aminteşte perfect ziua aceea, cu amănunte. Nume, o ţară, un oraş… o dată. M-am dus în Irlanda.

Preşedintele Camerei îşi întoarse brusc capul spre Varak, rămânând cu ochii pironiţi pe el, întrebător.

— Ce vrei de la mine? Totul s-a terminat, a rămas în urmă şi nu-mi mai poţi face nici un rău. Ce vrei?

— Nimic care să vă facă să regretaţi sau să vă simţiţi ruşinat, domnule. S-ar putea efectua cele mai eficiente cercetări ale trecutului, iar dumneavoastră nu puteţi decât să fiţi întru totul de acord cu recomandarea clienţilor mei.

— Clienţii… tăi? Recomandare…? Vreo numire în Cameră?

— Da, domnule.

— Lăsând rahaturile la o parte, de ce-aş fi eu de acord cu tâmpenia care mi-ai spune-o? Astea-s chestii îngropate.

— Din cauza unui detaliu din Irlanda pe care nu-l cunoaşteţi.

— Care anume?

— Aţi auzit de criminalul care-şi spune Tam O'Shanter, comandantul provizoriu al Armatei Republicane Irlandeze?

— O lepră nenorocită! Sigur că am auzit de el, că doar nu trăiesc pe altă lume! O pată pe blazoanele tuturor clanurilor irlandeze!

— E fiul dumneavoastră, domnule.

Trecuse o săptămână care pentru Kendrick era o dovadă în plus de cât de repede i se ducea faima în Washington. Audierile televizate ale Comisiei Partridge au fost suspendate la cererea Pentagonului, care lansase două declaraţii prin care anunţa că începuse revizuirea unor anumite dosare financiare *de adâncime.* Se anunţase totodată avansarea colonelului Robert Barrish la gradul de general de brigadă şi trimiterea lui în insula Guam, la comanda acestui vital bastion al libertăţii americane.

Un anume Joseph Smith de pe strada Cedar, numărul 70 din Clinton, New Jersey, al cărui tată luptase în Guam, izbucni în râs şi-o înţepă pe nevastă-sa cu degetul în sânul stâng, în timp ce se uitau amândoi la televizor.

— L-a pus cu botul pe labe, draga mea! Asta a făcut *Cum îl cheamă* ăsta, bravo lui! Ăsta-i prietenul meu de azi încolo! Acolo era de la început locul rahatului ăluia de Barrish, în Guam!

Dar după cum toate perioadele scurte de euforie trebuie să aibă un sfârşit brusc, la fel a luat sfârşit şi relaxarea temporară a reprezentantului celui de-al Nouălea District din Colorado. Iar asta s-a întâmplat în ziua în care Phil Tobias, consilier şef al congressmanului, a răspuns la telefon şi, de la primele cuvinte, s-a schimbat la faţă şi a rămas cu ochii holbaţi.

— Iisuse Hristoase! îngăimă el întinzându-i lui Kendrick receptorul. E însuşi preşedintele Camerei Reprezentanţilor!

Personal! Nu tu consilier, nu tu secretar, ci el, preşedintele în carne şi oase!

— Alo! Kendrick?

— Da, domnule preşedinte?

— Ai câteva minute libere?

— Desigur, domnule preşedinte, dacă dumneavoastră consideraţi că e ceva important.

— Eu nu sunt un pifan căcăcios şi dacă n-aş considera că-i important, atunci nu te-aş chema încoace.

— Atunci nu pot decât să sper că un preşedinte căcăcios de Cameră are un subiect vital de discutat, mârâi Kendrick. Dacă nu, am să-l trec în agenda mea cu orarul consultărilor. Aşa e bine, domnule preşedinte?

— Îmi place stilul tău, băiete. Ne aflăm în tabere diferite, dar îmi place stilul tău.

— S-ar putea să nu vă mai placă atunci când o să mă vedeţi în cabinetul dumneavoastră.

— Ba s-ar putea să-mi placă chiar şi mai mult.

Uimit, Kendrick stătea în faţa biroului uitându-se fix şi tăcut la privirea piezişă şi la faţa suptă a încărunţitului preşedinte al Camerei Reprezentanţilor. Bătrânul irlandez tocmai tăcuse o afirmaţie extraordinară, care suna a propunere dar care, în schimb, părea o bombă pusă în calea retragerii lui Evan de la Washington D. C.

— Subcomisia pentru supraveghere şi evaluare? spuse Kendrick cu o furie disimulată. Adică subcomisia pentru *informaţii?*

— Da, asta, ce te miri aşa! răspunse preşedintele uitându-se în jos la hârtiile de pe biroul lui.

— Cum îndrăzneşti? Nu puteţi face aşa ceva!

— E şi făcută. Numirea ta a fost anunţată.

— Cuuum?! Fără consimţământul meu?!

— Rahat! N-am nevoie de el. Nu spun că ai avut cel mai bun vânt din pupa cu propriii tăi lideri de partid, fiindcă nu eşti cel mai popular tip din partea asta a gardului, dar cu puţină convingere, au fost de acord. Eşti un fel de simbol al bipartenerialului independent.

— Simbol? Ce fel de simbol? Nu-s nici un simbol!

— Ai cumva o bandă cu emisiunea lui Foxley?

— E istorie! S-a uitat!

— Sau cu chestia din biroul tău de a doua zi dimineaţă? Când tipul ăla de la *New York Times* a făcut un articol grozav despre tine şi care te-a tăcut un fel de… Cum era, că am recitit ieri… Da, zicea aşa: o voce a *raţiunii în vacarmul de croncăninturi de corbi.*

— Toate astea au fost acum nu mai ştiu câte săptămâni şi nimeni n-a avut nici un cuvânt substanţial de spus pe chestia asta. Cu timpul au intrat în anonimat.

— Ba tocmai dimpotrivă.

— Refuz numirea, domnule! Nu vreau să fiu împovărat cu secrete care privesc securitatea naţională. Eu nu rămân în administraţie şi consider că asta reprezintă o poziţie în care eu nu pot în nici un fel să mă aflu. O poziţie periculoasă, ca s-o spun mai deschis.

— Dacă refuzi public, partidul tău te pulverizează tot public. Or să te facă în toate felurile, cum că ai fi o eroare grosolană şi un iresponsabil şi-au să-i scoată la lumină pe tâmpiţii pe care i-ai îngropat tu, pe banii tăi. Au să te expulzeze ca pe o măsea stricată, aia e, băiete, întări preşedintele Camerei şi făcu o pauză, privindu-l lung. Ăştia se dau în vânt după orice om căruia îi plac avioanele particulare şi apartamentele luxoase, din Hawaii până în sudul Franţei. N-are nici o importanţă din ce partid faci parte, ei vor doar să aplice legislaţia. La naiba, congressmane, află că dacă refuzi ne-ai putea face tuturora un serviciu.

— Chiar că sunteţi un căcăcios, domnule preşedinte.

— Sunt practic, băiete.

— Dar aţi făcut atâtea lucruri bune, ce naiba! Sunteţi cineva!…

— Aia e, fiindcă sunt practic, îl întrerupse bătrânul. Toate astea nu se rezolvă cu găleţi de oţet, băiete, ci cu ceşti de sirop cald. Am realizat toate lucrurile astea, căcăciosule, închizând ochii la unele şi la altele, când tipii care adunau caimacul de pe ele credeau că ţin ochii închişi. Ticălos bogat ce eşti, tu nu poţi înţelege chestia asta. Sigur, avem câţiva milionari pe-aici, dar cei mai mulţi nu sunt. Ei trăiesc din rahaturile lor de salarii anuale pe care tu le-ai face praf într-o lună. Şi de-aia pleacă din funcţiile pe care le au, pentru că nu pot să-şi ţină cei copiii în colegiu din cât câştigă, ca să nu mai vorbim de vacanţe. Aşa că ai al dracului de multă dreptate. Închid ochii.

— Bine! strigă Kendrick. Asta pot înţelege, dar nu înţeleg ce e cu numirea mea la *supraveghere,* aşa, din senin! Nimic din trecutul meu nu mă califică pentru o funcţie ca asta. Pot să înşir imediat alţi treizeci-patruzeci de inşi care ştiu cu mult mai multe

decât mine, ceea ce nici nu-i greu, din moment ce eu nu ştiu nimic. Şi lor le-ar plăcea al naibii de mult să se afle în miezul chestiei ăsteia tâmpite. Fiindcă cu cred că e o chestie tâmpită! Sunaţi-l pe oricare din ei. La toţi le lasă gura apă după o baftă ca asta.

— Noi nu umblăm după un astfel de apetit, fiule, spuse preşedintele Camerei pe un ton care ascundea experienţa a zeci de ani de sofisticate negocieri politice în capitala naţiunii. Trânta dreaptă şi sănătoasă, cum ai arătat tu în disputa cu rahatul ăla de Barrish în emisiunea lui Foxley, ăsta-i afurisitul de bilet de intrare. Ai să-ţi aduci o contribuţie adevărată. Şi serioasă!

— Greşiţi, domnule preşedinte, pentru că eu nu am cu ce să contribui şi n-am nici cel mai vag interes. Barrish se folosea de generalităţi şi abuza de ele, refuzând cu aroganţă să vorbească deschis. A fost cu totul altceva. Eu, repet, nu am nici măcar cel mai mic interes la Supraveghere.

— Ei bine, tinere prieten, *interesele* se pot schimba o dată cu condiţiile, la fel ca şi în cazul depunerilor la bancă[16]. Când se întâmplă câte o afurisită de chestie, ratele dobânzilor cresc sau scad. Unii dintre noi sunt mai mult sau mai puţin familiarizaţi cu anumite zone tulburi din lume, iar în privinţa asta eşti calificat. După cum spune cartea aia frumoasă, talentele îngropate nu fac nimănui nici un bine, dar o dată aduse la suprafaţă, ele pot să înflorească. Aşa cum tu poţi înflori acum din nou.

— Dacă vă referiţi la perioada petrecută în Emirate, vă rog să nu uitaţi că eram inginer constructor şi că singurele mele preocupări au fost slujba şi profiturile.

— Chiar aşa?

— Orice turist ştia mai multe decât mine despre politica şi cultura locurilor ălora. Noi, cei din construcţii, eram destul de retraşi, aveam propriul nostru cerc din care arareori ieşeam.

— Găsesc că e greu să cred, aproape imposibil, de fapt. Am raportul congresional în legătură cu trecutul tău, tinere şi te asigur că ce-am citit acolo m-a făcut să-mi sară ciorapii din picioare. Iată-te chiar aici, în Washington, după ce ai construit aerodromuri şi clădiri guvernamentale pentru arabi, ceea ce cu siguranţă înseamnă că ai avut o grămadă de aranjamente cu barosanii de acolo. Vreau să spun *aerodromuri;* asta-i chestie de spionaj militar, băiete! Apoi am aflat că vorbeşti o groază de

[16] Joc de cuvinte: *interest* în limba engleză înseamnă şi „interes” şi „dobândă bancară”. *(n. trad.).*

limbi arabe, nu una, ci mai multe!

— Există doar o limbă, celelalte sunt pur şi simplu dialecte…

— Eu îţi spun că eşti nepreţuit şi că e de datoria ta patriotică să-ţi serveşti ţara, împărţind cu alţi experţi ceea ce ştii tu.

— Eu nu sunt expert!

— Uite ce e, băiete, spuse preşedintele Camerei lăsându-se pe spate şi luând o atitudine meditativă, în circumstanţele astea şi cu dosarul pe care-l ai, dacă refuzi numirea, eu am să consider că ai ceva de ascuns, poate o afurisită de chestie pe care s-ar putea să fie cazul s-o aflăm, ca s-o ştim şi noi. Ai ceva de ascuns, domnule congressman? rosti batjocoritor preşedintele privindu-l pe Kendrick în ochi.

Ceva de ascuns? Dumnezeule, dar la el totul era de ascuns! De ce se uita preşedintele aşa la el? Nimeni nu ştia de Oman, Masqat şi Bahrain. Nimeni nu va şti nimic, niciodată! Aşa fusese înţelegerea.

— Nu-i nimic de ascuns, dar e totul de lăsat baltă, zise Kendrick cu fermitate. Aţi face un deserviciu subcomisiei. Faceţi-vă un favor. Chemaţi pe unul din ceilalţi.

— Până una-alta, afurisita de conducere congresională a partidului tău a decis că tu eşti alesul. Aşa că eşti ales, doar dacă ai ceva de ascuns, ceva ce noi ar trebui să aflăm… Acum, vira. Am de lucru.

— *Vira?* Adică cum?

— Adică ieşi dracului afară de-aici, Kendrick!

Capitolul 20

Cele două organisme ale Congresului, Senatul şi Camera Reprezentanţilor, aveau mai multe comisii cu scopuri şi denumiri aproape identice. De exemplu *Comisia pentru alocaţii bugetare a Senatului* şi *Comisia pentru alocaţii bugetare a Camerei Reprezentanţilor.* Sau *Comisia pentru relaţii externe a Senatului* şi *Comisia pentru afaceri externe a Camerei Reprezentanţilor.* Apoi *Comisia Senatului pentru selectare în domeniul informaţiilor* şi *Comisia permanentă pentru selectare în domeniul informaţiilor a Camerei Reprezentanţilor,* aceasta din urmă având o foarte băgăreaţă şi foarte temută subcomisie pentru supraveghere şi evaluare. Acest paralelism constituie un alt exemplu al grijii sistemului în privinţa verificărilor şi a bilanţurilor. Ramura legislativă a administraţiei, reflectând activ vederile curente ale unui mult mai mare spectru politic decât al încorsetatei ramuri executive sau judiciare, trebuie să negocieze în sânul ei şi să ajungă la un consens în privinţa fiecărui subiect dintre sutele de subiecte prezentate dezbaterilor. Procesul e unul anevoios, chiar exasperant de încet, dar în general corect. Dacă compromisul este arta guvernării într-o societate pluralistă, nimeni n-o face mai bine sau cu mai multă gravitate decât administraţia Statelor Unite ale Americii şi în special ramura legislativă, cu nenumăratele sale comisii, de multe ori nesuferite şi ridicole, dar de o eficienţă mulţumitoare. Cu toate imperfecţiunile, vocea poporului se face destul de bine auzită.

Dar sunt la Capitol Hill şi comisii unde vocile amuţesc din raţiuni de logică şi de necesitate. Acestea sunt comisii mici şi izolate care se concentrează asupra strategiilor formulate de diverse agenţii de informaţii ale guvernului. Vocile acestea sunt în esenţă foarte tăcute, iar membrii comisiilor respective sunt examinaţi, din raţiuni stricte de securitate, în condiţii cu totul aparte, ceea ce face ca în jurul membrilor comisiilor de selectare să se formeze o anumită aură. Ei cunosc lucruri pe care alţii nu au privilegiul să le cunoască, ei sunt deosebiţi şi alcătuiesc un compartiment cu totul privilegiat al speciei umane. Există totodată o înţelegere tacită între Congres şi mediile de informare în masă, ca acestea din urmă să se abţină să pătrundă în zone care preocupă aceste comisii. Este numit un senator sau un

congressman? Foarte bine, numirea este anunţată publicului, dar scurt, simplu, fără înfloriturі, fără comentarii şi fără speculaţii. În cazul reprezentantului celui de-al nouălea district din Colorado, congressmanul Evan Kendrick, s-a spus simplu că e un inginer constructor foarte competent şi cu o vastă experienţă în Orientul Mijlociu şi în special în Golful Persic. Cum puţini ştiau câte ceva despre această zonă, s-a admis că respectivul congressman fusese director executiv angajat undeva în Mediterana cu ani în urmă, aşa numirea a fost considerată motivată şi nu s-au făcut pe seama ei nici un fel de interpretări şi nimeni nu a încercat să găsească aici dedesubturi sau aranjamente care să ţâşnească pe prima pagină a marilor cotidiene.

Totuşi, editorii, comentatorii şi politicienii sunt perfect conştienţi de nuanţele recunoaşterii crescânde, căci în Washington D.C. recunoaşterea întovărăşeşte puterea. Fiindcă există comisii şi comisii. Cineva numit la *Afacerile Indiene* nu se află pe picior de egalitate cu cineva trimis, să spunem, la *Căi şi mijloace.* Nici *Mediul înconjurător* nu se află la paritate cu *Serviciile armatei,* bugetele primului fiind permanent şi drastic reduse, în timp ce cheltuielile pentru armament întrec orice închipuire. Alocările de sume constituie laptele de mamă al influenţei. Dar puţine comisii din *Deal* pot egala nimbul de mister care le învăluie pe acelea asociate cu lumea clandestină a spionajului. Când au loc numiri apărute ca din senin în vreuna din aceste comisii selecte, ochii devin dintr-o dată iscoditori, toţi şoptesc pe la garderobe, iar mass-media e gata de start în faţa procesoarelor de text, a microfoanelor şi a camerelor de luat vederi, poate iese ceva. Nu iese de obicei nimic, iar numele respective pică într-o uitare confortabilă sau neconfortabilă, în funcţie de împrejurări. Dar nu totdeauna, iar dacă Evan Kendrick ar fi cunoscut mai bine anumite dedesubturi, ar fi putut risca să-i spună încăpăţânatului preşedinte al Camerei Reprezentanţilor să se ducă la toţi dracii.

Totuşi, el nu fusese conştient de ce-l aştepta şi chiar dacă ar fi fost, mare lucru n-ar tot fi realizat.

Fiindcă transpunerea în practică a planului de la Inver Brass atinsese punctul în care nu mai putea fi oprită.

Era şase şi jumătate luni dimineaţă. Soarele încă nu răsărise de tot deasupra dealurilor Virginiei şi Kendrick, gol puşcă, plonja în piscina casei lui, sperând ca zece-douăzeci de lungimi de bazin

în apa rece a lunii octombrie să-i îndepărteze pânza de păianjen care-i împiedica vederea şi care i se împrăştiase dureros până la tâmple. Seara băuse cam multe pahare de coniac cu Emmanuel Weingrass în Colorado, stând amândoi într-un chioşc ridicol de opulent şi hlizindu-se extaziaţi la vederea izvorului care şipotea pe sub podeaua din sticlă încasabilă.

— Curând ai să vezi şi balene! exclamase Manny.

— La fel cum le-ai promis şi copiilor la râul ăla pe jumătate secat.

— Aiurea, am avut momeală proastă. Trebuia s-o fi folosit pe una din mamele lor. Fata aia neagră. Aia era extraordinară!

— Iar soţul ei era maior, un *mare* maior din corpul inginerilor militari. S-ar fi putut să aibă ceva obiecţii.

— Fiica lor era un copil frumos. A fost ucisă laolaltă cu ceilalţi.

— Oh, Dumnezeule, de ce Manny, de ce?

— Gata, hai, e timpul să pleci.

— Dar nu vreau.

— Trebuie, băiete! Ai o întâlnire dimineaţă.

— Pot s-o sar. Am mai sărit peste vreo două.

— Una făcându-mi chiar mie mult rău. Avionul te aşteaptă pe aerodromul Mesa Verde. În patru ore eşti la Washington. Şterge-o!

Înotând acum în piscină, parcurgând fiecare lungime mai repede decât pe cea dinainte, Kendrick se gândea la conferinţa pe care urma să o aibă la *Comisia de supraveghere şi evaluare,* admiţând în sinea lui că Manny avusese dreptate când îl pisase atâta să se întoarcă în capitală, întrunirile din cadrul comisiei îl fascinaseră. Îl înfuriaseră, îl uimiseră, îl îngroziseră, dar înainte de orice îl fascinaseră. Descoperea cu răsuflarea tăiată că existau o groază de lucruri care se petreceau în lume, atât în folosul Statelor Unite cât şi în detrimentul lor şi el habar n-avusese de nimic din toate astea! Dar de-abia la a treia întrunire a înţeles el eroarea regretabilă pe care o făceau colegii lui în chestionarea martorilor proveniţi din diferitele branşe ale spionajului. Greşeala consta în faptul că ei căutau lacune în strategiile folosite de martori în executarea anumitor operaţiuni, când de fapt ar fi trebuit să pună sub semnul întrebării tocmai operaţiunile respective.

Era de înţeles, căci toţi câţi treceau prin comisia lor şi-şi susţineau cazurile – în exclusivitate bărbaţi, ceea ce ar fi trebuit să constituie o cheie – erau autentici profesionişti ai limbajului

blând, descinşi cu discreţie dintr-o violentă lume clandestină. Îşi lansau toţi jargonul lor ezoteric, făcându-le capetele mari celor care-i ascultau. Printre martori nu existau colonei de genul Robert Barrish, în schimb toţi erau atrăgători, corect îmbrăcaţi, modeşti şi moderaţi şi apăreau în faţa subcomisiei pentru a explica în termeni reci, profesionali, ce ar fi putut ci realiza dacă li s-ar fi pus la dispoziţie fondurile cerute şi de ce realizarea acestor lucruri era atât de imperios necesară pentru securitatea naţională. Tot mai des, întrebarea care se punea era: *Puteţi s-o faceţi?* Nu *dacă era bine* s-o facă sau *dacă avea sens.*

Aceste lacune în judecată se petreceau destul de des pentru a ajunge să-l exaspereze pe congressmanul din Colorado, care pentru scurt timp făcuse şi el parte din acea lume sălbatică şi violentă din care proveneau martorii din faţa lor. Nu putea să romanţeze lucrurile astea, fiindcă le ura de moarte. De fapt, în acea lume nu se trăia ci se îndura, se îndura cu râuri de sudoare şi cu dureri în stomac, cum îndurase şi Evan pentru un timp. Dar ştia că lumea aceea mergea înainte. Locuitorii ei îl salvaseră de rechinii Qatarului. Totuşi, în timpul şedinţelor următoare, sondă terenul şi începu să pună întrebări din ce în ce mai aspre. Înţelegea că numele lui era rostit acum pe şoptite pe culoarele Congresului, ale Agenţiei Centrale de Informaţii şi chiar ale Casei Albe. *Cine mama dracului mai era şi agitatorul ăsta? De unde a mai ieşit băgăreţul ăsta? Scandalagiul ăsta?* Lui nu-i păsa. Întrebările pe care le punea erau justificate şi avea să le pună în continuare. În fond cine naiba se putea considera sacrosanct? Era cineva mai presus de lege?

Auzi deodată zgomote, strigăte speriate, care se amestecau cu clipocitul şi plescăiturile apei. Se opri în mijlocul piscinei şi îşi scutură capul. Era Sabri, dar un Sabri Hassan pe care nu-l văzuse de multe ori aşa alarmat. Mereu calmul doctor în filosofie din Dubai era lângă el, încercând cu disperare să-şi controleze reacţiile şi cuvintele dar fără să reuşească prea mult.

— Trebuie să pleci! strigă el în timp ce Evan îşi scotea apa din urechi.

— Ce? Ce?

— Oman! Masqat! Povestea e pe toate canalele, pe toate staţiile de televiziune! Sunt şi fotografii cu tine în Masqat, îmbrăcat în haine arabe! Şi la radio şi la televiziune se întrerup tot timpul emisiunile pentru ultimele ştiri! Ziarele îşi amână

apariţia ediţiilor de dimineaţă pentru a culege noi declaraţii…

— Iisuse Hristoase! strigă Kendrick sărind afară din apă în timp ce Sabri îl înfăşură într-un prosop.

— Reporterii şi o grămadă de oameni trebuie să ajungă fără îndoială aici în câteva minute, spuse arabul. Am scos receptorul din furcă, iar Kashi încarcă maşina noastră… De fapt, iartă-mă, maşina pe care cu atâta generozitate ne-ai pus-o la dispoziţie…

— Lasă asta, strigă Evan luând-o spre casă. Ce face soţia ta cu maşina?

— Pune în ea haine de-ale tale, destule cât să-ţi ajungă mai multe zile, dacă e nevoie. Maşina ta s-ar putea să fie recunoscută, a noastră şade mai mereu în garaj şi n-o ştie nimeni. Am presupus că vei avea nevoie de ceva timp de gândire.

— Ceva timp ca să plănuiesc nişte crime! scrâşni Evan repezindu-se pe uşa salonului şi luând-o pe scara din spate, urmat îndeaproape de doctorul Hassan. Cum dracu’ s-a întâmplat? Fir-ar ai dracului de lichele nenorocite!

— Mă tem prietene că ăsta e numai începutul.

— Cuuum? întrebă Kendrick intrând grăbit în uriaşul dormitor principal de deasupra piscinei şi deschizând repede sertarele, zvârlind afară ciorapi, chiloţi şi cămăşi.

— Posturile de televiziune intervievează tot felul de oameni, iar vorbele lor sunt în marea lor majoritate elogioase, să ştii.

Kashi, soţia lui Sabri, apăra şi ea în cameră.

— *Anahasfa!* se scuză ea speriată şi se întoarse imediat cu spatele.

— N-avem acum timp de *eltakaled,* Kashi, strigă Kendrick. Cum te descurci cu hainele?

— S-ar putea să nu-ţi placă ce ţi-am pus, dragă Evan, dar să ai măcar cu ce să te acoperi, spuse femeia. Şi m-am gândit că o să poţi să ne suni de unde ai să vrei, iar eu pot să vin să-ţi aduc ce-ţi trebuie. Mulţi ziarişti îl cunosc pe soţul meu, dar pe mine nu mă cunoaşte nimeni. Eu nu apar deloc la vedere.

— Tu ai vrut aşa, nu eu, zise Kendrick punându-şi o haină şi întorcându-se la birou după portofel şi brichetă. S-ar putea să închidem casa asta, Kashi şi să ne ducem în Colorado. Acolo veţi putea fi gazdele mele oficiale.

— Oh, asta-i o prostie, dragă Evan, spuse doamna Hassan. Nu se cuvine.

— Sabri, tu eşti profesor, spuse Kendrick trecându-şi rapid un

pieptene prin păr. Când ai de gând s-o înveţi?

— Când o să aibă de gând să asculte? Femeile noastre se pare că au nişte atuuri de care noi, bărbaţii, nu ştim nimic.

— Să mergem!

— Cheile sunt în maşină, dragă Evan…

— Mulţumesc, Kashi, spuse Kendrick ieşind şi luând-o iute după Sabri pe trepte. Ia spune, continuă el pe când intrau în garaj, cât de mult crezi tu că au aflat ei din toată povestea asta?

— Eu nu pot decât să compar ce-am auzit acum cu ce ştiu de la Emmanuel, pentru că tu de fapt nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Să ştii că n-am avut intenţia să-ţi ascund ceva…

— Te rog, Evan, îl întrerupse profesorul. De când te cunosc, ştiu că nu-ţi place să te lauzi. Nici măcar indirect.

— Să mă laud pe naiba! exclamă Kendrick deschizând uşa garajului. O dădusem în bară! Eram un om mort, cu un porc însângerat legat de spate şi pe punctul de a fi dat la rechini în largul Qatarului! Alţii au făcut-o, nu eu! Ei mi-au salvat fundul meu preţios.

— Fără tine ei n-ar fi făcut nimic…

— Las-o baltă, spuse Evan oprindu-se lângă uşa Cadillacului. Cât de multe au aflat?

— După părerea mea, foarte puţine. Nici a zecea parte din câte mi-a spus Emmanuel, chiar şi lăsând la o parte exagerările lui obişnuite. Ziariştii sapă de zor în toate părţile după detalii, dar se pare că detaliile astea nu vor să apară.

— Asta nu-mi spune multe. De ce mi-ai spus, când am ieşit din piscină, că e numai un început?

— Din cauza unuia care i-a răspuns reporterului, un coleg de-al tău din subcomisia aia, un congressman pe nume Mason.

— Mason?… întrebă Kendrick încruntat. A făcut mare vâlvă prin Tulsa şi Phoenix, nu ştiu nimic precis, dar tipu-i un zero. Acum câteva săptămâni se vehicula ideea că ar trebui scos din subcomisie.

— Dar să ştii că n-a fost deloc prezentat aşa.

— Sunt sigur că nu. Ce-a zis?

— Că tu eşti cel mai valoros membru al comisiei. Că eşti cel mai competent şi pe tine toţi te ascultă şi te privesc cu admiraţie.

— Rahat! Am zis şi eu câteva cuvinte şi am pus câteva întrebări, atât, mare brânză! Şi-n al doilea rând nu cred că Mason şi cu mine ne-am spus vreodată mai mult de *bună ziua.* E o

nulitate.

— Da, dar se vorbeşte în toată ţara…

Zgomotul unui automobil întrerupse tăcerea care se lăsase între ei, apoi imediat se auzi altul frânând în faţa casei.

— Dumnezeule! şopti Evan. M-au încolţit!

— Încă nu, spuse Hassan. Kashi ştie ce-are de făcut. Îi va primi vorbindu-le în ebraică şi îi va conduce în solar. Va pretinde că nu-i înţelege şi astfel îi va întârzia – doar pentru câteva minute, desigur, dar va fi suficient. Du-te, Evan, ia-o pe drumul dinspre câmp până la autostradă. Peste o oră pun la loc receptorul în furcă. Sună-ne. Kashi îţi va aduce tot ce vrei.

Kendrick tot forma numărul dar suna mereu ocupat până când, spre uşurarea lui, auzi în receptor soneria aparatului.

— Reşedinţa congressmanului Kendrick…

— Sunt eu.

— Acum chiar că sunt uimit că ai putut să ne prinzi. Şi totodată sunt încântat, căci am să pot lăsa din nou telefonul deschis.

— Cum merg lucrurile?

— Catastrofal, prietene. La fel şi la birou şi la casa din Colorado. Peste tot e asediu.

— De unde ştii?

— Aici nimeni nu vrea să plece, iar Emmanuel a dat în sfârşit de noi… după care ne-a făcut în toate felurile. Pretindea că a-ncercat aproape o jumătate de oră…

— Eu numai zece minute! Ce zicea?

— Casa e înconjurată. Peste tot viermuiesc oameni. Ai zice că cei de la ziare şi de la televiziune au ajuns toţi la Mesa Verde, unde e o înghesuială groaznică, fiindcă nu e loc pentru atât de multă lume.

— Toată treaba asta cred că-l scoate pe Manny din minţi.

— Ce-l scoate pe el din minţi, cum spui tu, e lipsa de igienă.

— Cum?

— Nu i-a lăsat să intre în casă, la toaletă, el s-a gândit că poate se simt şi pleacă, dar pe urmă a observat că indivizii îşi făceau nevoile peste tot pe lângă casă, aşa că imediat a pus mâna pe arma ta de vânătoare.

— Oh, Dumnezeule, să se uşureze nenorociţii ăia pe pajiştea mea! Pe peisajul lui!

— L-am auzit de multe ori pe Emmanuel când e supărat, dar

ca acum n-a fost niciodată. A reuşit totuşi, în ciuda accesului de furie, să-mi spună s-o sun pe doamna O'Reilly la tine la birou, pentru că ea nu reuşea deloc să prindă numărul de-aici.

— Şi Annie ce-a zis?

— Ţi-a transmis să nu te mai arăţi un timp dar chiar ea a spus s-o suni imediat, *pentru numele lui Dumnezeu!*

— Nu cred c-am s-o fac, spuse Evan gânditor. Cu cât ştie Annie mai puţin, cu atât mai bine.

— Unde eşti?

— La un motel pe lângă Woodbridge, pe şoseaua 95. Se numeşte *La Trei Urşi* şi stau în căsuţa 23. E ultima pe partea stângă, cum mergi spre pădure.

— Din descrierea făcută presupun că ai nevoie de lucruri. În special hrană, desigur, nu poţi ieşi afară riscând să fii recunoscut.

— Nu, mâncare nu. M-am oprit în drum la o ospătărie şi am mâncat zdravăn, să-mi ţină.

— Nu te-a recunoscut nimeni?

— Nimic, erau desene animate la televizor, nu le-a ars de mine.

— Atunci de ce ai nevoie?

— Aşteaptă până apare ediţia întârziată a ziarelor de dimineaţă şi trimite-l pe Jim grădinarul la Washington, să ia cât mai multe. În special din cotidienele principale, astea au cei mai buni oameni care se ocupă de povestea asta.

— Am să-i fac o listă, apoi Kashi vine şi ţi le aduce.

Se făcuse deja unu şi jumătate când nevasta lui Sabri ajunse la motelul din Woodbridge, Virginia.

Evan deschise uşa căsuţei 23, mulţumit să vadă că femeia venise cu camioneta grădinarului. El nu fusese în stare să se gândească la asemenea stratageme, dar cei doi prieteni ai lui din Dubai ştiuseră mai bine ce să facă. Kendrick ţinu uşa, iar Kashi făcu repede câteva drumuri până la maşină, căci pe lângă vraful de ziare adusese şi de mâncare. Sandvişuri împachetate în celofan, două cutii cu lapte, patru farfurii fierbinţi cu mâncare americană şi arabă şi o sticlă de whisky canadian.

— Kashi, dar n-am de gând să stau aici o săptămână, spuse Kendrick.

— Asta e pentru o zi şi pentru la noapte, dragă Evan. Te afli într-o tensiune teribilă şi trebuie să te hrăneşti bine. Cutia de pe masă are tacâmuri de argint. Sunt de asemenea şi feţe de masă

şi şerveţele de pânză, dar dacă-mi permiţi să ţi-o spun, în cazul în care eşti nevoit să pleci brusc, te rog să mă suni ca să pot să vin şi să iau argintăria şi feţele de masă.

— De ce? Ne aruncă şeful de echipaj peste bord?

— Eu sunt şeful de echipaj, dragă Evan.

— Mulţumesc, Kashi.

— Arăţi obosit, *yasahbee.* Nu te-ai odihnit?

— Nu. M-am uitat la blestematul ăla de televizor şi cu cât mă uit mai mult, cu atât mă enervez mai tare. Şi când eşti furios nu te poţi odihni ca lumea.

— După cum spune soţul meu, iar eu sunt de acord cu el, tu produci un efect foarte puternic pe micul ecran. Tot el mai spune că trebuie să te părăsim.

— De ce? Mi-a spus şi mie chestia asta acum câteva săptămâni şi nu ştiu de ce!

— Ştii. Noi suntem arabi, iar tu trăieşti într-un oraş care nu are încredere în noi. Te afli acum într-o arenă politică unde pentru noi nu există toleranţă, far noi nu vrem să-ţi facem nici un rău.

— Kashi, asta nu-i arena mea! Gata, ies afară, m-am săturat de ea! Spui că ăsta-i un oraş care nu are încredere în voi? De ce să fiţi voi altfel? Oraşul ăsta n-are încredere în nimeni! E un oraş al mincinoşilor, al intriganţilor şi al farsorilor, bărbaţi şi femei care-ar călca în picioare pe oricine ca să ajungă mai aproape de ciolan. Se adună grămadă folosindu-se de un sistem al dracului de bun, sugând sângele din orice vână pe care pot s-o apuce, proclamând sfinţenia patriotică a cauzelor lor, în timp ce ţara stă pasivă şi aplaudă mascarada asta pe care nici măcar n-o pricepe. Nu e de mirare, Kashi. Gata!

— Eşti supărat...

— Nu zău!

Kendrick se repezi la pat şi luă maldărul de ziare.

— Dragă Evan, izbucni femeia cu o fermitate pe care Kendrick nu i-o cunoştea. Articolele acelea te vor ofensa, continuă ea văzându-l întorcându-se cu câteva ziare în mână. Şi ca să fiu sinceră, unele articole ne ofensează şi pe noi, pe mine şi pe Sabri.

— Înţeleg, spuse şoptit Kendrick urmărind-o cu atenţie. Toţi arabii sunt terorişti. Sunt sigur că totul e aici, tipărit pe fiecare rând.

— Da. Aşa-i.

— Dar nu ăsta-i punctul vostru de vedere.

— Nu. Am zis că vei fi ofensat, dar cuvântul nu e destul de tare. Te vei mânia, dar înainte să faci ceva ce n-ai să mai poţi desface, te rog ascultă-mă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kashi, ce este?

— Mulţumită ţie, soţul meu şi cu mine am asistat la numeroase sesiuni ale Senatului şi ale Camerei Reprezentanţilor. Şi tot datorită ţie, am avut privilegiul să fim de faţă la şedinţe ale Curţii voastre Supreme de Justiţie.

— Nu sunt toate astea ale mele. Şi?

— Ce am văzut şi am auzit a fost remarcabil. Probleme de stat, legi, dezbătute deschis, nu de nişte simpli petiţionari, ci de oameni învăţaţi… Tu vezi partea rea a lucrurilor şi nu mă îndoiesc că spui adevărul, dar oare nu mai există şi un alt adevăr? Am urmărit mulţi oameni împătimiţi, femei şi bărbaţi care îşi susţineau crezul fără să se teamă că vor fi trecuţi cu vederea sau că li se va pune pumnul în gură vreodată.

— Trecuţi cu vederea e posibil, dar niciodată să li se pună pumnul în gură.

— Şi totuşi ei *riscă* pentru cauzele lor.

— La dracu', da. Totul se face în mod public.

— Pentru crezurile lor?

— Da…

Kendrick lăsă cuvântul să se evapore în aer. Punctul de vedere al lui Kashi era mai mult decât clar; era un avertisment pentru el în aceste momente de furie pustiitoare.

— Atunci există oameni buni în ceea ce tu numeşti un sistem al dracului de bun. Nu uita asta, Evan. Te rog, nu le diminua meritele.

— Să nu le ce?

— Mă exprim destul de nesigur. Iartă-mă. Trebuie să plec, zise Kashi ducându-se repede la uşă, apoi se întoarse. Dar te rog din suflet, *yasahbee,* dacă în mânia ta simţi că trebuie să faci ceva drastic, în numele lui Allah, sună-l mai întâi pe soţul meu, sau pe Emmanuel, dacă vrei… Totuşi, fără prejudecăţi ţi-o spun, căci îl iubesc pe fratele nostru evreu la fel de mult ca pe tine, dar soţul meu ar putea să fie mai cumpătat.

— Poţi să te bazezi pe asta.

Kashi se duse din nou la uşă, iar Kendrick se năpusti pur şi simplu asupra ziarelor, deschizându-le pe toate unul după altul.

Şi dacă un urlet primitiv i-ar fi putut alina durerea, vocea lui ar fi spart cu siguranţă geamurile ferestrei.

New York Times
New York, marţi, 12 octombrie
CONGRESMANUL EVAN KENDRICK DIN COLORADO – UN INSTRUMENT AL CRIZEI OMANULUI!

CONFORM UNUI MEMORANDUM SECRET, KENDRICK ÎI PĂCĂLEŞTE PE TERORIŞTII ARABI!

The Washington Post
Washington D.C., marţi, 12 octombrie
KENDRICK DIN COLORADO, DECONSPIRAT CA FIIND ARMA SECRETĂ A STATELOR UNITE ÎN OMAN!
DISTRUGĂTORUL FILIEREI TERORIŞTILOR ARABI

Los Angeles Times
Los Angeles, marţi, 12 octombrie
OSTATICII DEŢINUŢI DE TERORIŞTII COMUNIŞTI AU FOST PUŞI ÎN LIBERTATE DE CONGRESSMANUL KENDRICK!
SÂNGEROŞII CRIMINALI ARABI SE ÎMPRĂŞTIE PESTE TOT ÎN DEZORDINE!

New York Post
New York, marţi, 12 octombrie
EVAN, MASCULUL DIN OMAN, LE-A ÎNFIPT-O ARABILOR!
IERUSALIMUL DOREŞTE SĂ-L FACĂ PE KENDRICK CETĂŢEAN DE ONOARE AL ISRAELULUI! MUNICIPALITATEA ORAŞULUI NEW YORK SOLICITĂ O PARADĂ ÎN CINSTEA LUI!

U. S. A. TODAY
Miercuri, 13 octombrie
«COMANDO» KENDRICK A FĂCUT-O!
TERORIŞTII ARABI VOR CAPUL LUI KENDRICK! NOI VREM O STATUIE A LUI!

Kendrick rămase aplecat deasupra patului, uitându-se încruntat când la un titlu, când la altul, cu mintea golită de toate gândurile în afară de unul: *De ce?* Şi, cum răspunsul îl ocolea, o altă întrebare începea să apară în prim plan: *Cine?*

Capitolul 21

Dacă existau răspunsuri la întrebările lui, în nici un caz nu puteau fi găsite în ziare. Acestea erau pline de articole „din surse de încredere”, sus-puse şi chiar confidenţiale, unele trăgând concluziile clasice: *Fără comentarii.* Sau: *Evenimentele în cauză sunt în curs de analizare.* Dacă nu chiar: *În acest moment nu avem nimic de adăugat.* Evident că toate acestea nu constituiau, de fapt, decât declaraţii subtile de confirmare.

Dar cea mai mare agitaţie a stârnit-o un memoriu considerat super-strict-secret şi ţinut sub şapte chei în cele mai bine blindate seifuri ale Departamentului de Stat. Memoriul acesta ieşise nu se ştie cum la suprafaţă, nesemnat şi se presupunea că fusese făcut să transpire de către un angajat sau mai mulţi, care consideraseră că unui om i se făcuse o nedreptate gravă, sub paravanul anormal al stricteţii legate de securitatea naţională şi al fricii bolnave de represalii teroriste. Toate ziarele importante şi cele mai căutate reţele de radio şi televiziune primiseră câte o copie, la care se adăugau, ca o completare din cele mai convingătoare şi nişte fotografii ale congressmanului în Masqat. Totul a fost plănuit, îşi spunea Kendrick. Totul fusese cronometrat pentru a surprinde naţiunea din primele clipe ale zilei următoare. *De ce?*

Faptele dezvăluite erau remarcabile. Remarcabile şi prin ce relatau, dar şi prin ce omiteau. Erau uimitor de precise şi uneori mergeau până la detalii surprinzător de minuţioase. Se relata de exemplu cum fusese transportat Kendrick pe calea aerului în Oman, sub acoperire perfectă şi scos din aeroportul din Masqat de agenţii care-i procuraseră îmbrăcămintea arabă şi gelul pentru înnegrirea tenului, spre a căpăta trăsăturile compatibile cu *zona în care operase.* Iisuse! *Zona în care operase,* auzi!

Existau până şi schiţe, de multe ori detalii ipotetice ale contactelor pe care le avusese în trecut cu oameni ale căror nume, din motive lesne de înţeles, fuseseră cenzurate – de fapt, cenzurarea asta însemna un strat de tuş aplicat peste cuvintele care nu trebuiau cunoscute. Exista şi un paragraf care se referea la infiltrarea lui voluntară în celula teroriştilor, unde aproape că-şi pierduse viaţa dar aflase nişte nume, în special pe al unuia din capii terorişti – aici numele era din nou acoperit cu tuş. Dăduse

de urma unui individ care ţinuse în mână toate căpătâiele sforilor – numele cenzurat – şi îl forţase să dizolve gruparea teroristă care ocupase şi ţinea sub ameninţare ambasada americană din Masqat. Individul acesta fusese apoi împuşcat – detaliile cenzurate, un paragraf întreg înnegrit iar Evan Kendrick, reprezentantul celui de-al nouălea district din Colorado, fusese adus înapoi în Statele Unite, sub acoperire. Toate ziarele mari apelaseră imediat la experţi de mare autoritate pentru examinarea fotografiilor. Fiecare fotografie fusese supusă analizei spectrografice pentru a i se determina autenticitatea, ţinând cont de vechimea negativelor şi de posibilitatea de a se fi aplicat trucaje de laborator. Totul se confirmase, până şi ziua şi data, extrase din mărirea de douăzeci de ori a paginii unui ziar pe care îl avusese în mână un trecător din Masqat. Ziarele mai responsabile atrăgeau atenţia asupra lipsei surselor alternative, care ar fi putut sau nu să dea mai multă credibilitate acestor fapte, dar nici unul nu putea pune la îndoială autenticitatea fotografiilor sau a omului din ele. Iar omul acela, congressmanul Kendrick, pur şi simplu parcă intrase în pământ şi nu era de găsit pentru a confirma sau infirma această bombă care ridicase toată America în picioare. *New York Times* şi *Washington Post* scoseseră la lumină pe câţiva din puţinii prieteni sau vecini de-ai lui din capitală şi din Virginia şi Colorado. Nici unul din ei nu-şi amintea să-l fi văzut sau să-l fi auzit pe congressman în zilele respective, nu că s-ar fi aşteptat în mod special să aibă ocazia, dar oricum, dacă ar fi fost cazul şi-ar fi adus aminte.

Los Angeles Times mersese şi mai departe şi, fără să dezvăluie sursele, făcuse o verificare a convorbirilor telefonice avute de domnul congressman Evan Kendrick. În afara telefoanelor date la diferite magazine şi unui anumit James Olsen, un grădinar, de la reşedinţa din Virginia a congressmanului se înregistraseră, în decurs de o lună de zile, numai cinci apeluri care s-ar fi putut dovedi relevante. Trei din ele fuseseră pentru Departamentul de Studii Arabe de la universităţile din Georgetown şi Princeton, unul pentru un diplomat din Dubai, care se întorsese acasă în urmă cu şapte luni de zile, iar al cincilea pentru un avocat din Washington, care fusese imediat căutat de o armată de reporteri dar refuzase să discute cu ei. Blestemată afacere! Copoii luaseră urma vânatului, dar acesta dispăruse…

Ziarele mai puţin responsabile – adică marea majoritate a

celor fără resurse financiare cu care să poată finanţa investigaţii de amploare, toate fiind din sfera presei de scandal, cărora puţin le păsa de verificări şi reverificări – luaseră memoriul deconspirat şi-l folosiseră ca pe o trambulină pentru a sări peste apele învolburate ale speculaţiilor eroice, ştiind dinainte că articolele acestea vor fi oricum devorate de cititori, aşa că nu mai era nevoie de nici o verificare.

Din toate dezvăluirile acestea senzaţionale lipsea totuşi ceva, anume adevărurile profunde care se întrezăreau dincolo de fapte. De exemplu nu se menţiona nimic despre un tânăr şi curajos sultan al Omanului, care-şi riscase viaţa şi tronul ca să-l ajute pe Kendrick. Sau despre omanezii care-l păziseră pe congressman la aeroport şi de-a lungul străzilor lăturalnice ale Masqatului. Sau despre o ciudată şi surprinzător de profesionistă femeie care-l salvase dintr-o împrejurare periculoasă pe aeroportul din Bahrain, după ce fusese aproape omorât şi care-i găsise ca prin minune un adăpost şi un doctor pentru rănile lui. Şi, mai presus de toate, nu se sufla nicăieri nici un cuvânt despre o echipă de şoc a Mossadului, care-l salvase de la o moarte înspăimântătoare. Nimic nici despre celălalt american, un arhitect bătrân şi cam într-o ureche, în lipsa căruia Kendrick ar fi fost mort, iar rămăşiţele lui ar fi fost acum de mult digerate de rechinii din jurul coastelor Qatarului.

În schimb, toate articolele băteau din plin monedă pe o altă temă: tot ce era arab era osândit cu tărie şi asimilat terorismului brutal, inuman şi fanatic. Simplul cuvânt *arab* era asociat cu cruzimea şi barbaria. Cu cât studia mai mult ziarele, cu atât Kendrick se mânia mai tare. Deodată, într-o izbucnire de furie, le aruncă pe toate de pe pat, abia stăpânindu-se să nu urle:

— De ce? Cine?

Iar apoi simţi o durere adâncă în capul pieptului. *Ahmat!* Oh, Dumnezeule, ce făcuse? Va înţelege oare tânărul sultan? Va putea el să înţeleagă? Prin omisiune, prin tăcere, mass-media americană condamnase întregul stat al Omanului, lăsând pradă speculaţiilor insinuante *neputinţa sa* specific *arabă* în faţa teroriştilor, sau mai rău, *complicitatea sa* specific *arabă* la uciderea cu sălbăticie a atâtor cetăţeni americani.

Trebuia să-l sune pe tânărul lui prieten, să dea de el şi să-l convingă că el nu putuse controla tot ce se întâmplase. Se aşeză pe marginea patului, apucă telefonul şi căută portofelul în buzunarul de la pantaloni, apoi îşi înfipse receptorul sub bărbie şi

căută cartea de credit. Nu mai ţinea minte şirul de numere pentru a suna în Masqat, aşa că formă zero pentru centrală. Deodată, tonul se pierdu şi pentru o clipă Kendrick intră în panică şi, cu ochii mari, îşi aruncă privirea pe fereastră.

— Da, douăzeci şi trei? se auzi vocea răguşită a unui bărbat.

— Încercam să prind centrala.

— Orice ai forma, tot la mine ajungi.

— Eu… trebuie să fac o convorbire transoceanică, spuse Evan descumpănit.

— Nu de la telefonul ăsta.

— Am carte de credit. Cum dau de o centrală, plătesc cu cartea mea de credit.

— Am să ascult până te aud că dai numărul cărţii şi că e acceptată drept bună, de acord?

Nu înţelegea! Era o capcană? Fusese descoperit la motelul ăsta dărăpănat din Woodbridge, Virginia?

— Nu cred că pot să accept aşa ceva, spuse el şovăitor. E o convorbire particulară.

— Cum vrei, spuse vocea ironică. Deci te duci să-ţi cauţi un telefon public. Pa, poponarule, m-ai ţinut destul…

— Stai o clipă! Bine, rămâi pe fir. Dar când centrala o să confirme acceptarea cărţii de credit, vreau să aud declicul, da?

— Bine. De fapt eu voiam s-o pun pe Louella Parsons.

— Cine?

— Las-o baltă, poponel. Formez numărul. Oamenii care stau în casă toată ziua sunt ori maniaci sexuali, ori terorişti.

Undeva, departe, în Golful Persic, un dispecer vorbitor de limbă engleză confirmă că nu se schimbase nimic şi că prefixul pentru Masqat din Oman era tot 555.

— Formaţi-l, vă rog! insistă Evan.

Se auziră opt ţârâituri până ce să se audă vocea necăjită a lui Ahmat.

— *Iwah?*

— Sunt eu, Ahmat, spuse Kendrick în engleză. Trebuie să vorbesc neapărat cu tine…

— Să vorbeşti cu mine? explodă deodată tânărul sultan. Mai ai obraz să mă mai şi suni, ticălosule?

— Deci ştii? Despre… ce se spune despre mine?

— Să ştiu? S-a întâmplat să fie pe acoperişuri antene parabolice cu care să prinzi orice şi oricând vrei! Ba ţi-am luat-o chiar înainte, *ya shaikh.* Ai văzut rapoartele de aici, din Orientul

Mijlociu? Din Bahrain şi Riadh, din Ierusalim şi Tel Aviv?

— Desigur că nu. Le-am văzut doar pe…

— Sunt toate acelaş gunoi, un morman mare, iar tu stai călare pe el, cocoţat în vârf! Să fii sănătos acolo în Washington, dar pe aici să nu te prind că mai calci vreodată!

— Dar *vreau* să mă întorc. Chiar *mă întorc!*

— Să n-o faci. Nu aici. Noi ştim să citim şi să ne uităm la televizor. Tu *singur* ai făcut-o! Tu ne-ai înfipt-o nouă, arabilor! Să nu-mi mai ieşi vreodată în cale, fătărniciile!

— Ahmat!

— Ai auzit ce-am spus? Nu trebuia să am încredere în tine! Ai devenit cineva în Washington făcându-ne pe noi animale şi terorişti! Asta era singura cale?

— N-am făcut niciodată aşa ceva! N-am zis niciodată aşa ceva!

— Lumea ta a făcut-o! Şi după cum o tot repetă, observ că vrei să ne pui pe toţi în lanţuri! Toţi suntem terorişti nemernici şi scenariul ăsta blestemat e numai al tău!

— Nu! ripostă Kendrick strigând. Nu-i al meu!

— Citeşte presa voastră!

— E presa, nu eu şi tu!

— Tu eşti tu, încă un ticălos de iudeo-creştin arogant şi ipocrit, iar eu sunt eu, un arab islamic. Şi n-am de gând să-ţi mai dau ocazia să mă scuipi vreodată în faţă!

— N-am vrut niciodată, cum aş fi putut…

— Şi nici pe fraţii mei, ale căror pământuri ai decretat că trebuie să le fie furate, forţând sate întregi să-şi abandoneze căminele şi slujbele şi afacerile lor mărunte. Da, mărunte, dar sunt ale lor de generaţii întregi!

— Pentru numele de Dumnezeu, Ahmat, vorbeşti ca unul din *ei!*

— Nu zău! zise sultanul cu sarcasm în glas. Prin *ei* presupun că vrei să desemnezi acele mii şi mii de familii mânate cu bâta în lagăre bune numai pentru porci. Pentru porci, nu pentru oameni! Nu pentru mame şi taţi şi copii!… Domnule Le-ştiu-pe-toate, eminent american cinstit, dacă vorbesc ca unul dintre ei, *dom*nule, îmi pare rău! Şi-ţi mai spun şi de ce îmi pare rău: am ajuns aici prea târziu. Azi înţeleg mai multe decât înţelegeam ieri.

— Ce dracu’ vrea să mai însemne şi asta?

— Repet: citeşte presa voastră, uită-te la programele voastre de televiziune, ascultă posturile voastre de radio. Voi, poporul ăla

superior, sunteţi gata să aruncaţi bomba atomică peste toţi arabii jegoşi ca să puteţi dormi în sfârşit liniştiţi, nu? Sau aveţi de gând să lăsaţi treaba asta pe seama amicilor voştri cu sânge rece din Israel, care oricum vă dictează ce şi cum să faceţi? Voi doar bombele să li le daţi şi treaba s-a făcut.

— Ia stai puţin, acum! strigă Kendrick. Israelienii ăia mi-au salvat viaţa!

— Aşa e, nu neg, dar asta s-a întâmplat doar accidental! Tu ai fost doar un element secundar faţă de misiunea lor.

— Ce tot spui acolo?

— Am să-ţi spun, pentru că nimeni n-are să ţi-o spună şi nimeni n-are s-o publice. N-au dat doi bani pe tine, domnule erou. Echipa aia de şoc a lor a venit aici cu alte chestii, aveau de recuperat un tip din ambasadă, un agent al Mossadului, un mahăr cu grad mare, atât.

— Oh, Dumnezeule, şopti Evan. Şi Weingrass a ştiut?

— Nu ştiu ce a ştiut şi ce n-a ştiut Weingrass. Dacă da şi-a ţinut gura. El ştie ce mama dracului a făcut şi-a dres de i-a făcut să meargă după tine în Bahrain. *Aşa* ţi-au salvat viaţa. N-a fost ceva plănuit. Lor nu le pasă de nimeni şi de nimic, ci numai de ai lor, de evreii lor! La fel ca şi ţie, domnule erou.

— La naiba, ascultă-mă, Ahmat! Nu sunt responsabil pentru ce s-a întâmplat aici, nici pentru ce se publică în ziare sau se dă la radio şi la televizor. E ultimul lucru pe care l-aş dori…

— Aiurea! Nimic din ce-a apărat n-ar fi putut să apară fără ştirea ta. Şi fără să le fi dat tu informaţii Eu acum am aflat lucruri de care nici măcar n-am avut idee. Cine sunt agenţii ăia ai tăi care mişună prin ţara mea? Cine sunt cei cu care ai luat contact?

— Mustafa, de exemplu!

— Aiurea, Mustafa e mort de un an de zile. Cine te-a transportat aici sub acoperire, fără ca eu să fiu măcar informat? Doar eu conduc prăpădita asta de ţară! Ce sunt eu, un pion în jocul vostru de şah?

— Ahmat, eu nu ştiu nimic din toate astea. Ştiu doar că *a trebuii* să ajung acolo.

— Şi eu sunt tot accidental? De ce nu trebuia să se aibă încredere în mine?… Desigur, doar sunt şi eu tot arab*, sân*gele apă nu se face, aşa e!

— Acum chiar că spui tâmpenii. Era nevoie să fii protejat!

— Cine să mă protejeze? Şi împotriva cui? Era nevoie de o operaţiune mascată americano-israeliană? Îmi place! Bravo!

Mulţumesc!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! N-am ştiut nimic despre vreun agent al Mossadului din ambasadă până adineauri, când mi-ai spus tu. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus! Şi dacă tot suntem aici, tinere devenit brusc fanatic, află că n-am avut nici o legătură cu lagărele de concentrare sau cu mânatul familiilor cu bâta sau cu ce mama dracului a mai fost, sub ameninţarea armelor şi a altor…

— Toţi aţi avut câte ceva comun! ţipă sultanul Omanului. Genocid după genocid, iar *noi* n-am avut nimic de-a face cu ultimul. Terminat!

Se auzi receptorul trântit cu furie şi linia rămase mută. Un om bun şi un prieten bun dispărea acum din viaţa sa. Şi la fel şi planurile lui de a se întoarce în acea parte a lumii pe care o iubea cu adevărat.

Înainte de a se hotărî să apară în public, trebuia să afle ce se întâmplase, cine făcuse să se întâmple şi *de ce!* Trebuia să înceapă de undeva, iar acel undeva însemna Departamentul de Stat şi un om pe nume Frank Swann. Un atac frontal asupra Departamentului de Stat era desigur exclus, căci în clipa în care s-ar fi identificat s-ar fi dat numaidecât alarma în toate părţile şi ar fi început să fie hăituit de jumătate din Washington. Trebuia să înceapă cu începutul: cum să ajungă la Frank Swann fără ca acesta sau membrii echipei lui să afle? Cabinetul lui? Evan îşi aduse aminte. Cu un an în urmă intrase acolo şi vorbise cu o secretară, spunându-i câteva cuvinte în arabă pentru a o convinge de urgenţa vizitei lui. Atunci ea dispăruse în alt birou şi zece minute mai târziu el şi Swann se aflau faţă în faţă. Secretara aceea nu era numai eficientă ci şi excesiv de ocrotitoare, aşa cum păreau a fi cele mai multe secretare din Washington. Şi din moment ce acea secretară atât de ocrotitoare era conştientă de existenţa unui anume congressman Kendrick, cu care vorbise cu un an în urmă, putea să fie acum receptivă la o voce la fel de prietenoasă în legătură cu şeful ei. Merita să încerce, mai ales că pe moment, altă soluţie nu-i venea în minte. Ridică receptorul şi formă 202 pentru Washington.

— Operaţiuni Consulare, biroul directorului Swann, spuse cu voce dulce secretara.

— Bună, păpuşo. Sunt Ralph de la Identificări, începu alene Kendrick. Am nişte veşti pentru Frank.

— Cine-i acolo?

— E-n regulă, sunt un prieten de-al lui Frank. Vreau doar să-i spun că s-ar putea să aibă loc o şedinţă interdepartamentală, ceva mai încolo, după-amiază.

— Încă una? Nu sunt sigură că are nevoie de ea.

— Cum stă cu agenda?

— Supraîncărcată! O să fie-n conferinţe până la ora patru.

— Ei bine, dacă nu vrea să fie luat, iar la un afurisit de interogatoriu al naibii de sever, ar trebui poate să-şi ia restul zilei liber şi să se ducă liniştit acasă cu maşina.

— Cu maşina? El? Oho, mai repede s-ar paraşuta în jungla din Nicaragua decât să intre în traficul din Washington.

— Păpuşo, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau eu să-ţi spun. Pe-aici se cam îngroaşă gluma, pricepi? S-ar putea să fie pus pe liber.

— Păi cam e deja, începând de azi-dimineaţă de la ora şase.

— Încercam doar să ajut un prieten şi îmi pare al naibii de rău că eşti aşa tare de urechi.

Secretara tăcu preţ de câteva secunde, apoi spuse deodată:

— De fapt, mi se pare că… are oră la doctor. Şi chiar are!

— Zău?

— Acum da. Mulţumesc, Ralph. Eşti un băiat bun.

— Eu? Păpuşo, eu nici nu te-am sunat, bagă de seamă!

— Bineînţeles, scumpule. A, da, a sunat un tip de la Identificări, nu ştiu ce voia, că n-a spus, dar în rest eu nu ştiu nimic, de Ralph ăsta n-am auzit în viaţa mea. În orice caz, domnul Swann are oră la doctor, domnule. Îmi pare rău, încercaţi mâine sau lăsaţi un număr unde să vă poată găsi. Pa!

Evan stătea ascuns în mulţime, în staţia de autobuz, fără să scape din ochi intrarea principală a Departamentului de Stat. După ce vorbise cu secretara lui Swann, plecase de la motel şi condusese repede spre centrul Washingtonului, oprindu-se pentru scurt timp la un supermagazin unde-şi cumpărase nişte ochelari fumurii, o pălărie de doc cu boruri late, ca de pescar şi o jachetă dintr-o ţesătură subţire. Era ora patru fără douăsprezece minute după-amiaza; dacă secretara era la fel de ocrotitoare cum o ştia el, Frank Swann, director adjunct la Operaţiuni Consulare, avea să iasă pe imensa uşă de sticlă în următorul sfert de oră. Şi aşa se şi întâmplă. La patru şi trei minute omul apăru, grăbindu-se şi luând-o spre stânga, îndepărtându-se de staţia de autobuz, iar Kendrick se desprinse din mulţime şi porni

după el, având grijă să se ţină în permanenţă cam la zece metri în spatele lui.

Dar omul n-avea de gând să meargă pe jos, ci se gândise să ia un autobuz în direcţia bulevardului Virginia. Swann se opri în staţie şi tocmai atunci autobuzul îşi făcu apariţia, apropiindu-se greoi. Evan o luă mai iute la pas, nu-şi putea permite să-l lase pe directorul de la Operaţiuni Consulare să se urce. Se apropie şi-l atinse pe umăr.

— Bună, Frank, spuse el amabil scoţându-şi ochelarii fumurii.

— Tu! strigă uimit Swann, speriindu-i pe ceilalţi pasageri.

— Eu, admise liniştit Evan. Cred c-ar fi mai bine să vorbim.

— Christoase! Cred că ţi-ai ieşit din minţi!

— Dacă sunt, tu m-ai adus în halul ăsta, chiar dacă nu tu personal conduci…

Atâta apucară să-şi spună, căci deodată o voce izbucni din mulţime, de undeva de lângă uşa autobuzului.

— El e! ţipă un tip ciudat, neîngrijit, cu ochi mari, ieşiţi din orbite şi cu un păr lung care-i cădea peste urechi şi peste frunte. Uitaţi-vă! Vedeţi? El e! *Comando* Kendrick! Toată ziua l-am văzut la televizor, am şapte aparate în casă! Mie nu-mi scapă nimica! El e!

Înainte ca Evan să poată reacţiona, omul îi înhăţă pălăria şi i-o smulse de pe cap.

— Hei! ţipă Kendrick.

— Vedeţi? Uitaţi-vă! El e! Ce v-am spus eu?

— Hai să plecăm de-aici! strigă exasperat Swann.

Începură să alerge amândoi pe stradă urmăriţi de individul cu pantalonii mototoliţi, care-i fluturau printre picioare şi cu pălăria lui Kendrick în mână.

— Ne urmăreşte! gâfâi directorul de la Operaţiuni Consulare uitându-se în urmă.

— Are pălăria mea în mână! spuse Kendrick.

Două blocuri mai încolo, o femeie tocmai cobora dintr-un taxi, ajutându-se de un baston.

— Uite-acolo! strigă Swann. Taxiul!

Strecurându-se printre şirurile de maşini, traversară în fugă bulevardul. Evan se urcă pe uşa din partea lui, iar Swann ocoli şi ajunse în cealaltă parte a maşinii; o ajută pe bătrână să coboare şi se repezi să se urce, dar fără să vrea îi lovi bastonul cu piciorul şi-l trânti pe asfalt. Apoi căzu şi femeia.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Swann năpustindu-se pe locul

din spate.

— Dă-i drumul! ţipă Kendrick. Grăbeşte-te! Ieşi de-aici!

— Voi, măscăricilor, aţi spart cumva vreo bancă? întrebă şoferul manevrând maneta schimbătorului de viteze.

— Dacă te grăbeşti o să fii ceva mai bogat, răspunse Evan.

— Mă grăbesc, mă grăbesc, dar n-am brevet de pilot. Ştii, aţi dat peste o maşină care merge numai cu roţile pe pământ, înţelegi? Nu zboară. Ghinionul vostru, trebuia să căscaţi ochii mai bine!

Kendrick şi Swann se întoarseră amândoi ca să se uite pe geamul din spate. Rămas în colţul străzii, omul cu păr răvăşit şi pantaloni mototoliţi, scria ceva pe colţul unui ziar. Pălăria lui Evan şi-o pusese în cap, ca să aibă amândouă mâinile libere, desigur.

— Şi-a notat numele societăţii de taxiuri şi numărul maşinii, şopti directorul de la Operaţiuni Consulare la urechea lui Evan. După două colţuri ne dăm jos şi schimbăm taxiul.

— De ce acolo şi nu la staţia de taximetre?

— Ca să nu vadă şoferul în ce maşină ne urcăm.

— Se pare că ştii cam ce ai de făcut.

— Sper, spuse Swann cu răsuflarea tăiată, scoţând o batistă şi ştergându-şi faţa de sudoare.

Peste o jumătate de oră, după ce mai schimbaseră două taxiuri, congressmanul şi demnitarul de la Departamentul de Stat mergeau în pas vioi pe o stradă de la periferia Washingtonului, privind din când în când în sus, la firme, până dădură de una care păru să le convină, o firmă cu neon roşu din care lipseau trei litere. Era un bar mizer. Se uitară unul la altul, dădură din cap aprobator şi intrară, mirându-se de întunericul din interior care contrasta puternic cu strălucirea zilei de octombrie din stradă. Singura sursă de lumină era un televizor prins cu şuruburi în perete, deasupra barului sărăcăcios. Câţiva inşi cocoşaţi deasupra paharelor lor, cu feţele răvăşite de oboseală şi cu ochii împăienjeniţi de alcool, confirmau statutul localului. Forţându-şi amândoi vederea, Kendrick şi Swann se îndreptară spre cea mai întunecată parte a barului, găsiră un separeu gol şi se aşezară faţă în faţă.

— Chiar insişti să vorbim? întrebă Swann respirând din greu, roşu la faţă şi transpirând abundent.

— Insist până la punctul de a te face cel mai proaspăt candidat la un frigider de la morgă.

— Ai grijă, am centură neagră!

— La ce?

Swann se încruntă.

— Nu prea ştiu nici eu, dar în filme figura asta ţine de fiecare dată. Ani nevoie să beau ceva.

— Fă-i tu semn ospătarului. Eu rămân în umbră, spuse Kendrick.

— Umbră? zise Swann ridicând prudent mâna şi făcând semn unei negrese mătăhăloase, cu păr roşcat şi cu şorţ de chelneriţă. Dar unde vezi tu lumină pe-aici?

— Când crezi că ai făcut ultimele exerciţii de abdomen, domnule Karate Kid?

— Cândva, prin anii şaizeci, cred.

— Tot cam atunci au schimbat şi becurile în localul ăsta…. Acum despre mine. Cum naiba ai putut să-mi faci una ca asta, fătărniciile?

— Cum naiba ai putut să crezi că aş fi făcut-o? zise cu glas plângăreţ directorul, amuţind brusc în clipa în care lângă ei apăru ospătăriţa cu mâinile în şold. Ce iei? îl întrebă el pe Kendrick.

— Nimic.

— Mda, nu-i deloc drăguţ aici. Şi nici sănătos. Două rachiuri duble, mulţumesc. Dacă aveţi, am vrea canadian.

— Las-o baltă, zise negresa şi le întoarse fundul cât toate zilele.

— Am lăsat-o, fu de acord Swann după ce femeia se depărtă. Eşti nostim, domnule congressman, aş zice chiar că mă faci să râd! Operaţiunile Consulare îmi vor capul! Secretarul de stat a dat o declaraţie în care spune clar că nici măcar nu mă cunoaşte, auzi la el, boşorogul dracului! Iar Israelul urlă cu spume la gură, pentru că ei cred că preţiosul lor Mossad ar putea să se compromită dacă cineva ar face săpături. Şi bineînţeles că arabii de pe statele noastre de plată au început să-şi cam arate colţii, fiindcă cu chestiile astea care au ieşit acuma la iveală nu mai pupă nici un fel de credite! Nu-ţi mai spun că azi după-masă, pe la trei jumate, preşedintele, îţi dai seama, preşedintele în persoană, plesni-i-ar ficaţii în el, m-a sunat şi m-a luat la şuturi în c…, pentru *neglijenţă în serviciu.* Auzi la el, nenorocitul! Şi dă-mi voie să-ţi spun, aşa mieros rotunjea cuvintele şi aşa vorbea ca din carte, că mie mi-a mirosit că trebuie să mai fi fost pe fir încă cel puţin doi inşi care trăgeau cu urechea… Sau convorbirea era

înregistrată! Şi stai să vezi, colac peste pupăză, nici n-apuc să-nchid bine şi zbang, alta şi mai şi: îmi spune secretara că tocmai o sunase un tip şi-i spusese că era cazul s-o şterg de urgenţă, că e vorba să mă cheme la nu ştiu ce conferinţă interdepartamentală, cu televiziune, chestii, nenorociri, să mă beleasc de tot! Eşti cumva fugar? Şi eu sunt! Am şters-o cu liftul pentru personalul de serviciu, aşa am ajuns, după aproape treizeci de ani blestemaţi în serviciul ăsta tâmpit…

— Aşa am zis şi eu, îl întrerupse Kendrick liniştit. Îmi pare rău!

— Ar fi şi cazul să-ţi pară, spuse Swann neieşindu-şi din ritm. Că cine altcineva să se ocupe de rahatul ăsta dacă nu ticăloşi ca noi? Auzi, Charlie, avem nevoie de tine, nu uita. Problema e că nu prea putem s-o arătăm. Vreau să spun că n-am nevoie să dau fuga acasă ca să mă asigur că apa din piscina din spatele casei a fost tratată împotriva algelor… În primul rând pentru că n-am piscină şi în al doilea pentru că nevastă-mea a câştigat casa la divorţ, pentru că era bolnavă şi se săturase de plecările mele până la colţ după pâine şi de întoarcerile mele după câte trei luni, plin de praful din Afganistan! Oh, nu, domnule congressman-acoperit, nu eu am bătut toba în privinţa ta. De fapt am făcut tot ce s-a putut ca să opresc răspândirea poveştii. Acum nu mi-a mai rămas mare lucru, dar eu vreau să rămân curat şi să scap din afacerea asta cât pot mai bine.

— Ai încercat să opreşti maşinăria?

— Discret, indirect, dar foarte profesional. I-am arătat până şi o copie după memoriul prin care te respingeam.

— I-ai arătat? *Cui i-ai arătat?*

Swann se uită disperat la Kendrick în timp ce ospătăriţa apăruse cu băuturile şi se plantase lângă ei bătând darabana pe masă cu un gest grăitor, părea să fie un local unde clienţii cam obişnuiau s-o şteargă cu consumaţiile neplătite. Swann scoase o bancnotă din buzunar, o cercetă atent în lumina slabă şi i-o întinse femeii. Aceasta o luă şi se îndepărtă cu un aer dispreţuitor.

— Ziceai că *i-ai arătat*? repetă Evan întrebarea.

— Zi-i înainte, spuse Swann fără intonaţie, luând o înghiţitură din paharul lui. Bagă cuţitul, ce mai contează? Şi aşa, tot n-a mai rămas prea mult sânge.

— Înţeleg că vrei să zici că nu-l cunoşti. Cine e *i-am arătat* ăsta?

— Oh, un nume şi o poziţie socială şi chiar şi o recomandare

clasa întâi.

— Şi?

— Păi… nu există.

— Cine nu există?

— Am spus o dată.

— *El* nu există? accentuă Kendrick supărat.

— Ei bine, unul din ei există, dar nu tipul care a venit să mă vadă, zise Swann golindu-şi paharul.

— Asta nu pot s-o cred…

— Nici Ivy n-a crezut, adică secretara mea. Ivy e o fată nemaipomenit de deşteaptă.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Kendrick fierbând.

— Ivy a primit un telefon de la cabinetul senatorului Allison, de la un tip cu care se întâlnea ea acum vreo doi ani. Tipul ăla a ajuns unul din cei mai buni consilieri ai senatorului şi a rugat-o pe Ivy să aranjeze să-l primesc pe unul de la ei, un tip care lucra la ceva confidenţial pentru Allison, iar ea mi l-a pus în faţă. Ei bine, tipul ăsta e un spiriduş blond cu un accent pe care l-aş plasa undeva prin Europa centrală, ungur, ceh, polonez ceva… Să ştii că nu-i deloc o născocire, individul te avea pur şi simplu pe tavă. Dacă ai cumva din naştere o cicatrice pe care maică-ta a uitat-o, poţi fi sigur că el are un set de fotografii cu ea, din toate unghiurile.

— E o nebunie, îl întrerupse Evan domol. Mă întreb de ce?

— Şi eu m-am întrebat. Adică întrebările pe care le-a pus el erau pline de DR-uri.

— Poftim?

— *Date retroactive* în legătură cu tine. Scotea din el la fel de multe câte primea de la mine. Şi al naibii să fiu dacă nu era bun, dar bun de tot, dacă ştii ce-i aia! Era atât de profesionist că eram pe punctul de a-i oferi pe loc o *euroslujbă.*

— Şi de ce îl interesa pe el exact persoana mea?

— Ţi-am mai spus, asta m-am întrebat şi eu. Aşa că am pus-o pe Ivy să facă verificări la cabinetul lui Allison. Mă gândeam de unde până unde un senator aşezat ca Allison a ajuns să aibă lângă el mutre de-astea şi mai ales de ce le pune la asemenea treburi. Aşa că Ivy îl sună pe vechiul ei iubit şi ăsta rămâne cu gura căscată. Că el nu i-a dat niciodată în ultima vreme nici un telefon şi n-a auzit în viaţa lui de vreun angajat pe nume… cum mă-sa îl mai cheamă.

— Adică ea nu-şi dăduse seama cu cine vorbise la telefon?

Vocea lui, ciripelile lor de îndrăgostiţi, toate vorbele pe care şi le cunoşteau unul altuia...

— Prietenul ei era din Georgia şi mai avea şi laringită când a sunat-o, aşa a susţinut Ivy. Dar guşterul care chiar a sunat-o chiar că ştia o groază de lucruri, până şi motelurile din Maryland unde se întâlneau şi bineînţeles că Ivy nu vrea ca bărbatu-său să afle...

— Christoase sfinte, dar asta-i o adevărată operaţiune! exclamă Kendrick şi întinse mâna să ia paharul lui Swann. *De ce?*

— De ce mi-ai luat băutura? N-am piscină, ai uitat? Şi n-am nici casă, adu-ţi aminte că ţi-am spus şi asta.

Deodată, televizorul de deasupra barului porni din nou şi din difuzorul lui se auzi clar numele de *Kendrick!*

Amândoi îşi întoarseră brusc capetele spre ecran, uitându-se şi nevenindu-le să creadă.

Ştiri! Ştirea orei sau poate a decadei! tună un reporter TV dintr-o mulţime de feţe răutăcioase care se uitau spre camera de luat vederi. *De douăsprezece ore tot Washingtonul încearcă să dea de urma congressmanului Evan Kendrick din Colorado, eroul nostru din Oman, însă fără nici un rezultat. Sunt temeri mari în privinţa posibilităţii unei răzbunări arabe. Am fost informaţi că guvernul a ordonat ca poliţia, spitalele şi morgile să fie puse în stare de alertă. Totuşi, acum câteva minute, congressmanul a fost văzut chiar pe această stradă, la acest colţ şi a fost identificat de domnul Kasimer Boia... Boia... slawski. De unde sunteţi, domnule?*

— *Din Jersey City,* răspunse individul care îi urmărise mai înainte şi care purta încă pe cap pălăria lui Kendrick, *din Jersey City sunt, dar rădăcinile le am în Varşovia!*

— *Deci v-aţi născut în Polonia.*

— *Nu, în Newark. Şi sunt mândru de aceasta.*

— *Dar l-aţi văzut pe* congressmanul *Kendrick?*

— *Desigur. Vorbea lângă un autobuz cu un tip cărunt. Apoi, când am strigat* El e! Comando Kendrick! *Au luat-o amândoi la fugă. Ştiu! Eu am televizoare în toate camerele, chiar şi la toaletă. Nu pierd niciodată nimic!*

— *Spuneţi că l-aţi văzut deci la colţ, la două străzi de Departamentul de Stat, nu-i aşa?*

— *Ba bine că nu!*

— *Suntem siguri,* adăugă confidenţial reporterul privind spre camera de luat vederi, *că autorităţile fac deja verificări serioase*

la Departamentul de Stat pentru a vedea dacă o persoană ca aceea descrisă de martorul nostru ar fi putut fi implicată în această extraordinară întâlnire.

— *L-am urmărit*! strigă agitat martorul cu pantaloni mototoliţi, luându-şi de pe cap pălăria lui Evan. *Am pălăria lui! Vedeţi, e chiar pălăria lui* Comando Kendrick!

— *Dar ce-aţi auzit, domnule Bolaslawski? Acolo, lângă autobuz, ce aţi auzit dumneavoastră?*

— *Vă spun, lucrurile nu stau niciodată aşa cum par! Niciodată nu poţi fi îndeajuns de prudent. Înainte s-o ia la goană, omul cu părul alb i-a dat lui* Comando Kendrick *un ordin. Cred că omul avea un accent rusesc, sau poate jidovesc! Comuniştii şi jidanii, nu poţi avea niciodată încredere în ei, înţelegeţi ce vreau să spun? Nemernicii ăştia n-au intrat niciodată în vreo biserică! Ei nu ştiu ce spune Sfânta Liturghie şi nu vor să audă cuvântul sfânt al mântuirii... câinii ăştia spurcaţi ar trebui lichidaţi toţi, la un loc cu arabii, fiindcă nu vor să...*

Emisiunea se comută brusc pe o reclamă a unui deodorant.

— Mă predau, zise Swann luându-şi înapoi cu forţa paharul de la Evan şi dând pe gât tot lichidul. Acuma am ajuns şi *cârtiţă.* Un jidan rus de la KGB, care habar n-are ce-i aia liturghie. E clar şi-ţi mulţumesc, Kendrick. Eşti dispus să mai foci şi altceva pentru mine?

— Nu, te cred. Dar tu poţi face ceva pentru mine şi e şi în interesul tău. Trebuie să aflu cine-mi face toate figurile astea şi de ce.

— Şi dacă ai să afli, îl întrerupse Swann aplecându-se în faţă, ai să-mi spui şi mie? Pe mine altceva nu mă mai interesează în momentul de faţă. Trebuie să scap din cârligul ăsta blestemat şi să agăţ pe altcineva în el.

— Vei fi primul care va afla.

— Ce-ţi trebuie pentru asta şi-ţi pot eu da?

— O listă cu toţi care au ştiut de plecarea mea în Masqat.

— Dar asta nici măcar nu-i o listă, e doar un cerc de persoane. Foarte mic şi foarte bine închis. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi spus că s-ar putea să ai nevoie de noi dacă se iveşte o situaţie din care să nu poţi să ieşi. Eu ţi-am spus-o foarte clar. Din cauza ostaticilor, noi nu ne putem permite să te cunoaştem.

— Şi cât de strâns e cercul ăsta?

— Totul a fost pe cale verbală, cred că înţelegi.

— Înţeleg. Dar cât e de strâns?

— Tâmpitul ăla de Herbert Dennison, ştii, directorul de personal al Casei Albe, secretarii de la Departamentul de Stat şi de la Departamentul Apărării şi preşedintele Comisiei directorilor de personal. Eu am fost omul de legătură între ei patru. În caz că tu ai fi ieşit până la urmă la iveală, nici unul din ei n-avea nimic de câştigat, numai de pierdut, preciză Swann şi se lăsă pe spate, încruntându-se. Departamentul *Operaţiuni* funcţionează strict pe baza principiului *„vreau să ştiu”.* Mai era şi Lester Crawford, din Langley. Les e analistul de la CIA pentru activităţile de acoperire în zonă, iar ultimul a fost şeful lui din Bahrain, Grayson. James Grayson. Ăsta începuse să ne cam preseze cu scoaterea ta şi a lui Weingrass din zonă, probabil i s-o fi părut că agenţia se cam ţicnise şi că se îndrepta spre o situaţie de *„prins cu mâţa-n sac”.* Îţi dai seama, CIA prinsă cu mâţa-n sac?

— Mai bine să nu-mi dau seama.

— Deci în scenă au existat patru sau cinci arabi, cei mai buni pe care i-am avut noi şi agenţia şi fiecare din ei a studiat fotografia ta dar nu li s-a spus şi identitatea. Că doar nici nu puteam dezvălui ceva ce nu ştiam, nu? Doar ultimii doi ştiau cine erai. Unul era la faţa locului, celălalt era aici, în camera OHIO-Patru-Zero, la calculator.

— La calculator? întrebă Kendrick.

— Da, erai legat la unitatea centrală. Îl cheamă Gerald Bryce, dar dacă a ciripit ceva băiatul ăsta, eu mă predau la FBI ca fiind o *cârtiţă* jidănească a ruşilor, aşa cum spunea adineauri domnul Boleslawski ăla sau cum... mă-sii îi mai cheamă. Bryce e şi inteligent şi iute. Şi e asul echipamentelor electronice, n-avem altul mai bun. Într-o zi are să fie director la departamentul Operaţiuni Consulare, dacă fetele or să-l lase în pace să ponteze şi el normal.

— Un playboy?

— Ce, părinte, trecem la slujba de vecernie? Puştiul are douăzeci şi şase de ani şi arată nemaipomenit. Nu e însurat, aşa că trage tare, cel puţin asta o ştiu de la alţii, că de la el n-ai să auzi niciodată vreo vorbă despre propria lui persoană. Ştii ce-i aia om cu lacăt la gură? Cred că de-asta îmi place aşa mult de el. N-au mai rămas prea mulţi oameni integri pe lumea asta.

— Deja îmi place şi mie. Şi care-a fost ultima persoană care mă cunoştea, cea de la faţa locului?

Frank Swann se aplecă conspirativ învârtind între degete

paharul gol şi uitându-se fix la el înainte de a-şi ridica ochii la Kendrick.

— Am crezut că ţi-ai dat singur seama de asta.

— Cum adică? De ce?

— Adrienne Rashad.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Lucra sub acoperire…

— Adrienne…? Va să zică o femeie?

Swann dădu afirmativ din cap. Evan se încruntă, apoi făcu deodată ochii mari şi ridică din sprâncene.

— *Khalehla*? şopti el. Era şi asta una de-a ta?

— Nu, nu chiar. Una *de-a noastră.*

— Christoase sfinte, dar femeia asta m-a scos de pe aeroportul din Bahrain! Ticălosul ăla de MacDonald m-a împins în mijlocul traficului, m-a lovit o maşină, aproape că m-a omorât şi nici măcar nu ştiam unde mă aflam. *Ea* m-a scos de-acolo, cum naiba a făcut de m-a tras afară din viermuiala aia de lume zău dacă ştiu!

— Eu ştiu, spuse Swann. I-a ameninţat pe câţiva poliţişti că le zboară creierii dacă nu transmit mai departe numele ei de cod şi dacă nu fac loc ca să te scoată de-acolo. Şi nu numai că i-au făcut loc, dar au obţinut şi o maşină de la garajul regal.

— Spui că era una *de-a voastră,* nu *de-a ta.* Chestia asta cam ce vrea să zică?

— Adică e de la Agenţie, e drept, dar are un statut special, e practic de neatins. Are contacte peste tot în Golf şi în Mediterană. Agenţia Centrală de Investigaţii nu permite nimănui să se combine cu ea.

— Deci fără ea, acoperirea mea ar fi fost aruncată în aer de la aeroport.

— Da, fără ea erai o ţintă vie pentru toţi pistolarii din Bahrain. În primul rând pentru măcelarii lui Mahdi.

Kendrick rămase câteva clipe tăcut, cu gura întredeschisă, mişcându-şi doar ochii când în stânga, când în dreapta şi încercând să-şi aducă aminte.

— Ţi-a spus unde m-a ascuns?

— N-a vrut să scoată o vorbă.

— A avut voie să facă asta?

— Ţi-am spus. E ceva special.

— Înţeleg.

— Cred că şi eu înţeleg, spuse Swann.

— Adică ce vrei să spui?

— Nimic. Te-a scos din aeroport şi cam după şase ore ne-a contactat pe noi.

— E ceva neobişnuit aici?

— În circumstanţele de atunci, ai putea zice că a fost extraordinar, nu neobişnuit. Sarcina ei a fost să te ţină sub observaţie şi să raporteze imediat orice mişcare bruscă a ta la Langley, lui Crawford, care trebuia să mă caute pe mine pentru instrucţiuni. Ei bine, ea n-a făcut chestia asta şi la interogatoriul oficial la care a fost supusă, a omis deliberat orice referire la cele şase ore.

— Trebuia să protejeze locul în care ne ascunseserăm.

— Desigur. Care trebuia să fie ceva regesc, nu?

— Bineînţeles, încuviinţă Kendrick făcându-se că nu bagă de seamă ironia, apoi tăcu din nou şi îşi roti, iarăşi privirea prin părţile întunecate ale barului. Era o persoană foarte drăguţă, spuse el după o vreme, rar şi ezitant. Am stat de vorbă... A înţeles atâtea lucruri... Am admirat-o, recunosc.

— Haide, lasă chestiile astea, congressmane, zise împăciuitor Swann şi se aplecă spre Kendrick peste paharul gol. Crezi că ar fi chiar pentru prima dată?

— Ce să fie pentru prima dată?

— Ei, drace! Văd că te faci că nu pricepi. Doi oameni aflaţi într-o situaţie pe muchie de cuţit, bărbat şi femeie, nici unul nefiind sigur că va mai apuca să vadă lumina zilei de mâine... Deci, se simt şi ei bine împreună, e natural. E ceva rău în asta?

— Dar să ştii că mă jigneşti al dracului, Frank. Ea *a însemnat* ceva pentru mine.

— Bine, am să ţi-o spun atunci pe şleau. Eu nu cred că tu ai însemnat ceva pentru ea. Tipa e o profesionistă de înaltă clasă care a trecut prin câteva războaie negre din ZEDO.

— De unde? Vrei te rog să vorbeşti mai pe înţeles, măcar în arabă, ca să aibă cât de cât sens ceea ce spui?

— Zona ei de operaţii.

— Au folosit expresia asta în ziare.

— Nu-i vina mea. Dacă ar fi după mine, le-aş închide gurile la toţi rahaţii care au scris blestematele alea de articole. I-aş neutraliza!

— Te rog să nu-mi explici prea larg ce-ar vrea să însemne cuvântul ăsta, *neutralizare.*

— Nu, n-am s-o fac. Îţi spun doar că în teren fiecare din noi

mai călcăm şi strâmb când suntem extenuaţi sau speriaţi. Şi atunci ne luăm câteva ore de plăcere sigură. Îţi vine să crezi că predau şi lecţii pe subiectul ăsta oamenilor pe care-i trimitem în acţiune?

— Acum îmi vine să cred. Ca să fim sincer cu tine, la momentul respectiv ideea asta chiar mi-a trecut prin minte.

— Bun. Acum nu te mai gândi la fata asta. E dedicată trup şi suflet zonei Mediteranei şi cu scena de aici n-are nici în clin nici în mânecă. De fapt, probabil c-ar trebui să pleci în Africa de nord ca să dai de ea.

— Deci tot ce am e un bărbat numit Crawford din Langley şi un şef de sector din Bahrain.

— Nu. Ai un blestemat de blond cu accent central-european, care operează aici în Washington. Şi operează foarte adânc, are informaţii, nu glumă. Şi nu de la mine. Nici de la OHIO-Patru-Zero. Găseşte-l!

Swann îi dădu lui Evan numerele secrete de la telefoanele de acasă şi de la birou şi se grăbi să iasă din barul jegos şi întunecos, ca şi când ar fi avut nevoie disperată de aer.

Kendrick comandă încă un pahar negresei mătăhăloase cu păr roşcat şi o întrebă unde putea găsi un telefon public.

— Acolo, domnule. Dacă-l pocneşti de două ori în colţul din stânga jos, îţi dă fisa înapoi, zise femeia.

— Şi dacă mi-o dă, eu ţi-o dau ţie, bine?

— Dă-i-o mai bine prietenului tău. Zgârciobii la costum nu dau niciodată bacşiş, poa' să fie ei negri sau albi, că-i tot un drac.

Kendrick se ridică şi se duse prudent la telefon. Era timpul să sune la birou. Nu putea s-o mai ţină în tensiune pe Annie Mulcahy O'Reilly. Forţându-şi privirea, introduse moneda şi formă numărul.

— Biroul congressmanului Ken...

— Sunt eu, Annie.

— Dumnezeule, unde umbli, Evan! E trecut de cinci şi aici e mai rău ca la o casă de nebuni!

— Păi de-aia nici nu sunt acolo.

— A, să nu uit! strigă doamna O'Reilly într-un suflet. Manny a sunat mai devreme şi părea cât se poate de serios.

— Ce-a zis?

— Cică să nu încerci să-l prinzi la numărul din Colorado.

— Cum?

— Mi-a zis să-ţi spun doar atâta: *allcott massghoul,* ce naiba o

mai însemna şi asta.

— E foarte clar, Annie.

Weingrass spusese de fapt *alkhatt mashghool,* care însemna în arabă „linia e ocupată”, adică, mai exact, „linia e supravegheată”. Dacă Manny avea dreptate, orice apel putea fi identificat în câteva secunde.

— Bine, n-am să sun în Colorado, adăugă Evan.

— A zis să-ţi spun că după ce se mai potolesc lucrurile se duce el cu maşina la Mesa Verde şi mă sună aici ca să-mi dea numărul la care pot să-l sun.

— Perfect, te sun şi eu din nou.

— Acuma, domnule Superman, ia zi, e adevărat ce. Spun toţi? Chiar ai făcut toate lucrurile alea în Oman sau mai ştiu eu pe unde?

— Numai câteva din ele. Au lăsat pe dinafară o grămadă de oameni care ar fi putut să fie şi ei menţionaţi. Cineva încearcă să mă scoată pe mine în evidenţă şi scormonesc nişte chestii care de fapt nu mă reprezintă deloc. Tu cum te descurci?

— Standard. Adică *Nu avem declaraţii de făcut* sau *Şeful nostru lipseşte momentan din oraş,* răspunse O’Reilly.

— Bun. Îmi pare bine s-o aud.

— Nu, congressmane, nu-i bine, pentru că unele lucruri nu pot fi rezolvate conform standardelor. Putem să-i fraierim pe ţicniţi şi pe ziarişti, dar nu putem fraieri o mie şase sute de oameni.

— Casa Albă?

— Însuşi directorul de personal, în carne şi oase. Nu puteam să-i spunem ăstuia *Nu comentăm.* Şi zău dacă am pomenit în viaţa mea un tip mai greţos! Mi-e şi scârbă, zău!

— De ce? Ce-a zis?

— Mi-a dat un număr şi cică să suni urgent. E linia lui secretă şi mi-a spus de nu ştiu câte ori că numărul ăla îl au mai puţin de zece inşi din ţară. Voia să fie sigur că am băgat la cap chestia asta…

— Mă întreb dacă e şi preşedintele printre ei.

— El zice că da, ba chiar a lăsat să se înţeleagă că are un ordin direct prezidenţial ca tu să-l suni imediat pe şeful *lui* de personal.

— Un direct ce?

— Un ordin prezidenţial.

— Zău, dar nimeni nu le citeşte mamelucilor ăstora constituţia? Ramura legislativă a unei administraţii nu primeşte

ordine de la executiv, nici de la preşedinte nici de la alte păsări măiestre.

— Se pare că nu şi-a ales cuvintele chiar cum trebuie, continuă Annie repede, dar dacă mă laşi să termin să-ţi spun ce-a zis, s-ar putea să devii mai maleabil.

— Bine, zi mai departe.

— Cică ei au înţeles de ce nu apari la vedere şi că aranjează ei pentru o camionetă cu număr fals, oricând vrei… Acum. Îmi dai voie să-ţi vorbesc ca o persoană mai în vârstă, domnule?

— Te rog.

— Nu poţi să tot fugi mereu de ei, Evan. Mai devreme sau mai târziu tot o să trebuiască să te-arăţi şi e mai bine să ştii acum ce-i în capul lor. Îţi place sau nu, ei sunt o realitate. De ce nu vrei să afli cu ce ofertă vin ei? S-ar putea evita un dezastru.

— Bine. Care-i numărul?

Capitolul 22

Herbert Dennison, directorul personalului de la Casa Albă, închise uşa de la baie şi duse mâna după sticla de Maalox pe care o ţinea în colţul din dreapta al tejghelei de marmură. Luă iute patru înghiţituri din lichidul de culoarea cretei, aşteptând apoi ca medicamentul să-l scape de fulgerele fierbinţi din piept. Cu mulţi ani în urmă, în New York, când începuseră atacurile astea blestemate, fusese atât de speriat încât de-abia dacă mai putuse să mănânce şi să doarmă şi era foarte convins că scăpase din iadul din Coreea numai ca să moară în stradă, răpus de un atac de inimă. Nevasta lui de atunci, prima din cele trei, nu se putuse hotărî nici ea dacă era cazul să-l ducă mai întâi la spital sau la agentul de asigurări. Până la urmă doamna Dennison, femeie cu scaun la cap, se dusese singură la respectivul agent, iar după o săptămână, Herbert îşi luase inima în dinţi şi se prezentase la Centrul Medical Corneli pentru analize complete.

Răsuflase uşurat când medicii îi spuseseră că avea inima mai zdravănă ca a unui taur tânăr, explicându-i că durerile astea sporadice se datorau excesului de acizi produşi de organism. Iar asta din cauza stresului, fără îndoială. De atunci, sticluţele cu lichid alb deveniseră nelipsite din dormitoare, birouri, automobile sau serviete. Hipertensiunea făcea parte integrantă din viaţa lui.

Diagnosticul doctorului fusese atât de precis încât, cu timpul, Herbert Dennison ajunsese să prevadă cu o aproximaţie de o oră sau două declanşarea atacurilor acide. În zilele petrecute în Wall Street, atacurile se declanşaseră invariabil în funcţie de fluctuaţiile bursei, care se suprapuneau cu o regularitate de ceasornic manevrelor subterane ale colegilor lui care-l lucrau cu îndârjire ca să-i ia averea şi poziţia socială, mama lor de idioţi! Herbert îi considera pe toţi nişte raliaţi. Nişte mucoşi răsfăţaţi, proveniţi din familii răsfăţate, membri ai unor cluburi răsfăţate, care e drept că nu-l scuipau în faţă dar nici nu-l acceptau ca membru. Şi totuşi cluburile acelea ajunseseră să primească membri evrei, ba chiar şi negri, poftim! Şi tot ce aveau tipii ăştia de făcut era să vorbească din vârful limbii şi să se îmbrace de la Paul Stuart sau de la casa de mode a cine ştie cărui poponar de francez. Ei bine, el îi scuipase pe toţi în cap! El îi înfrânsese pe toţi! Avea curajul şi instinctul unui luptător şi reuşise să realizeze

atât de multe încât blestemata de firmă trebuise să-l pună preşedinte, căci altfel el le-ar fi făcut exact figura pe care o meritau, plecând cu milioanele lui cu tot şi lăsându-i pe toţi cu buzele umflate, mama lor de lichele şi lepădături! Apoi el formase corporaţia, aducând-o la forma cea mai penetrantă şi făcând-o cea mai agresivă din întregul Wall Street. Ştiuse să se descotorosească de toate uscăturile şi de toţi tâmpiţii care nu făceau altceva decât să sugă bani şi să consume inutil timpul altora. Avea două maxime pe care le respecta cu sfinţenie. Prima era: *Depăşeşte cifrele de anul trecut sau cară-te naibii de aici, iar* a doua suna la fel de limpede: *Aici nu înveţi, aici vii învăţat.*

Dacă celor din jur le plăcea sau nu să lucreze cu el, asta era o chestie care pentru Herbert Dennison valora ceva mai puţin decât un scuipat. Principiul lui era că scopul scuză mijloacele şi asta i se potrivea de minune. În Coreea băgase imediat de seamă că ofiţerii moi erau de cele mai multe ori răsplătiţi cu sicrie de lemn lăcuit pentru lipsa de autoritate şi de severitate, aşa că se arătase de-a dreptul câinos cu toţi pe câţi îi avea sub comandă. Era conştient că trupa îl ura şi învăţase să se păzească de grenadele americane mai cu grijă decât de cele ruseşti. Dar trupa de sub comanda lui avea mereu pierderi mai mici decât altele, unde ofiţerii îşi luau subordonaţii cu duhul blândeţii, deşi chestia asta nu făcuse ca ura împotriva lui Dennison să scadă cu ceva. Ba parcă dimpotrivă, mama lor de idioţi!

După cum sunau sloganurile de pe Wall Street: *Noi vrem să clădim încredere, Herb, continuitate..., sau*: *Tinerii de azi sunt conducătorii de corporaţii de mâine: cei loiali.* Rahat! Nu se face profit din încredere, continuitate şi loialitate. Profitul se face făcând bani din bani, asta însemnau încrederea, continuitatea şi loialitatea după care se dădeau toţi de ceasul morţii! Şi dreptatea se arătase şi acum tot de partea lui: umflase lista clienţilor până când calculatoarele ajunseseră gata să plesnească de date, furase talentele altor firme şi se asigurase de fiecare dată că obţinea din prima mişcare cel puţin banii investiţi. Iar de aici încolo, profitul!

Sigur, era şi dur, poate chiar necruţător, cum i-au strigat mulţi în faţă şi l-au atacat în gazete, ei da, pierduse pe drum câţiva oameni buni, dar principalul era că în ceea ce privea procentele, el avea mereu dreptate. O dovedise întâi în Coreea, în armată şi pe urmă şi în afacerile din viaţa civilă... Şi totuşi, până la urmă scursurile societăţii reuşiseră să-l copleşească şi într-o parte şi în

cealaltă. În Coreea, comandantul aproape că-i promisese gradul de colonel plin la lăsarea la vatră. Şi nici vorbă, mama lui de hahaleră! Apoi, la New York – ah, sfinte Dumnezeule, o porcărie mai usturătoare ca asta nici nu-i puteau face! – se şoptise la un moment dat că el avea să fie cel mai nou membru al Consiliului directorial al firmei *Wellington Midlantic Industries,* cel mai tare consorţiu din lumea finanţelor internaţionale. Nu se întâmplase nici aici nimic. În ambele cazuri, relaţiile, pilele şi lucrăturile altora îi tăiaseră fusceaua scării exact în clipa când se avânta să urce în şa. Aşa că până la urmă, Herb îşi luase milioanele şi plecase cătrănit, iar în prag, în loc de la revedere, le trântise acru: Să v*ă f... pe toţi!*

Din nou avusese dreptate, căci dăduse peste un om care avea nevoie de banii şi de talentul lui: un senator din Idaho care începuse să cam ridice tonul spunând lucruri în care Herbert Dennison a crezut din prima clipă cu toată tăria. Era unul din acei rari politicieni care-şi puteau amuza auditoriul şi în acelaşi timp îl convingeau pe nesimţite de spusele lor.

Senatorul din Idaho era un bărbat înalt şi atrăgător, cu un zâmbet cum nu se mai văzuse de pe vremea lui Eisenhower sau a lui Shirley Temple, ştiind oricând să dea spuselor lui un anumit ton de glumă, numai că glumele astea ale lui sunau imediat foarte serios şi căpătau pentru oricine subînţelesuri care se refereau la vechile valori ale puterii şi curajului. Dar mai presus de toate, pentru Dennison ele subliniau lucru cel mai preţios, anume libertatea de alegere. Herb venise la Washington şi încheiase un pact cu acest senator. Apoi, timp de trei ani, îşi pusese la bătaie toate energiile, toată iscusinţa şi toată duritatea lui. Plus o groază de milioane, la care s-au adăugat alte şi alte milioane, provenite de la indivizi anonimi cărora el le făcuse averile, până când amândoi realizaseră o trezorerie de război cu care puteau cumpăra şi Vaticanul, dacă cineva l-ar fi scos la vânzare. Şi au câştigat. Nu se putea altfel. Acum ei ţineau hăţurile.

Herbert Dennison mai râgâi o dată. Lichidul alb-cretos îşi făcea treaba, dar nu destul de rapid. Şi, fir-ar să fie, licheaua aia afurisită de Kendrick urma să pice aici în câteva minute, iar el nu era pregătit! Mai luă două înghiţituri şi se privi în oglindă, necăjit să vadă că în continuare îi cădea părul pe care şi-l pieptăna pe spate şi cu cărare pe stânga. Îşi dorise toată viaţa ca ochii lui verzi-cenuşii să fie mai mari. Îi deschise din răsputeri, holbându-

se în oglindă, dar degeaba, tot mici rămâneau. Iar maxilarul inferior începea să apară din ce în ce mai lăsat cu trecerea anilor, amintindu-i că ar trebui să se apuce serios de gimnastică sau să mănânce mai puţin. Mda, numai că nici una din variantele astea două nu era pe placul lui. Şi la urma urmei de ce mama dracului mai dădea pe costume atâtea mormane de bani dacă nu arăta şi el ca tipii din reclamele pe care i le trimiteau întruna afurisiţii lui de croitori englezi? Mama lor de canalii idioate! Hm! Şi totuşi... Mda, emana totuşi un aer de forţă impozantă, accentuat de ţinuta lui rigidă şi de înclinaţia maxilarului. La urma urmei...

Râgâi din nou şi mai luă o gură din elixirul său personal. *Al dracului ticălosul ăsta de Kendrick*! îşi zise el în gând. Acest congressman nimeni-devenit-deodată-cineva devenise una din cauzele supărării şi neliniştii lui... Ei bine, dacă era să fie sincer cu el însuşi, acum nu mai putea fi vorba pur şi simplu de persoana acestui caraghios de nimeni-devenit-deodată-cineva, ci de efectul ticălosului asupra lui Langford Jennings, preşedintele Statelor Unite ale Americii. Rahat şi oţet, plus pişălău de cal! Ce-avea Langford în minte?

Fiindcă în cei trei ani de luptă înverşunată. Herbert Dennison ajunsese deja să-l tutuiască, înlocuind apoi *preşedintele* cu *Langford,* iar asta îl enerva chiar şi mai tare; era parte din tensiunea care îl măcina, parte a distanţei pe care autoritatea Casei Albe o impunea, iar el o ura... După primirea investiturii şi după trei ani în care se tutuiseră, spunându-şi pe numele de botez, Jennings îi spusese directorului său de personal în timpul unei serate inaugurale, pe acel ton moale şi amuzat: *«Ştii bine că mie nu-mi pasă, Herb, dar cred că funcţia – deci nu eu, ci funcţia – ar cam cere ca tu să mi te adresezi cu „domnule preşedinte”, tu nu crezi că aşa ar trebui?»* La dracu'! îşi zise Herbert Dennison. Asta fusese!

Aşadar, ce-avea Jennings în cap? În privinţa acestui Kendrick, preşedintele fusese de acord cu tot ce propusese Herb însă răspunsurile fuseseră *prea* neglijente, vecine chiar cu dezinteresul, iar asta îl frământa nespus pe directorul personalului. Vocea mai mereu dulce a lui Jennings sunase acum aproape lipsită de preocupare, spre deosebire de ochii lui care nu arătau deloc acelaşi lucru. Din când în când, Langford Jennings obişnuia facă cine ştie ce lucru cu care să-i surprindă pe toţi cei de la Casa Albă, însă Dennison spera ca acum să nu fie vorba de

una din ciudăţeniile astea…

Telefonul din baie începu să zbârnâie, făcându-l pe directorul personalului să tresară şi să verse conţinutul sticluţei de Maalox pe reverul costumului Savile Row. Apucă stângaci telefonul din perete cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga răsucea robinetul de apă caldă şi înmuia repede o cârpă sub jetul de apă. În timp ce răspundea îşi freca nervos petele albe de pe haină, observând de la o vreme cu mulţumire că acestea dispăreau în ţesătura închisă la culoare.

— Da?

— Congressmanul Kendrick a sosit la poarta de est, domnule. Percheziţia corporală e în plină desfăşurare…

— Ceeee?

— Îl caută de arme şi explozibili…

— Iisuse! M-aţi auzit pe mine că ăsta ar fi terorist, boule? A venit într-o maşină guvernamentală cu doi tipi de la Serviciile Secrete, vită-ncălţată ce eşti! Mai era nevoie să-i umbli tu în chiloţi?

— Domnule, aţi indicat un grad înalt de prudenţă…

— Trimite-l imediat încoace, că te ia mama dracului!

— Va trebui să se îmbrace mai întâi, domnule.

— Rahat! Mişcă-te, n-auzi? Mama voastră de idioţi!

Şase minute mai târziu, furios dar tăcut, Evan Kendrick fu introdus de o secretară plină de solicitudine, dar expresia de pe figura lui nu părea nicidecum să spună *mulţumesc*, ci mai degrabă *Cară-te din faţa mea, femeie, eu cu omul ăsta am treabă, nu cu dumneata.* Secretara plecă repede, intimidată de privirile posace ale vizitatorului, în timp ce directorul personalului se apropie de Kendrick întinzându-i mâna, dar acesta se prefăcu a nu băga de seamă şi îl lăsă cu mâna întinsă.

— Am auzit de destul timp de distracţiile şi de jocurile tale de aici, Dennison, zise cu răceală Kendrick, dar când e vorba să percheziţionezi un membru al Camerei care vine aici la invitaţia ta… căci asta trebuie să fie, o invitaţie, nu un ordin, eu nu primesc ordine de la un găinaţ nenorocit ca tine…

— A fost o totală neînţelegere a instrucţiunilor mele, congressmane! Dumnezeule, cum ai putea să crezi altceva?

— Când e vorba de tine, e foarte uşor să cred orice. Prea mulţi colegi de-ai mei s-au tamponat de tine! Există o bogăţie de poveşti de groază, inclusiv cu un tip din Kansas căruia i-ai tras un pumn între ochi, după câte am înţeles şi după aia te-a luat în

serios şi te-a făcut terci.

— Asta-i o minciună! A nesocotit procedurile Casei Albe, de care sunt răspunzător eu. L-oi fi atins, nu zic, ca să-l fac să stea în banca lui, dar asta a fost tot. Pe urmă m-a luat prin surprindere.

— Eu am auzit că te-a făcut *rahat-de-maior-de-două-parale* şi exact chestia asta te-a scos din sărite.

— Deformat! *Complet* deformat! făcu Dennison strâmbându-se din cauza erupţiei acide din stomac. Uite, eu îmi cer scuze pentru percheziţia la piele…

— Nu-ţi cere. N-a avut loc. Am acceptat să-mi scot haina, gândindu-mă că aşa e rutina aici, dar când gardianul a menţionat şi cămaşa şi pantalonii, escorta mea, ceva mai inteligentă decât oamenii tăi, a intrat în acţiune.

— Atunci de ce eşti aşa înţepat?

— Pentru faptul c-ai avut intenţia. Şi dacă n-ai avut-o, eşti de condamnat pentru că ai creat o mentalitate în privinţa asta.

— Mă pot apăra de acuzaţia ta, dar nu mă obosesc s-o fac. O să mergem acum în Biroul Oval şi pentru numele lui Dumnezeu, nu-l zăpăci pe omul de acolo cu toate rahaturile tale arăbeşti. Nu uita, el nu ştie ce s-a întâmplat şi nu faci deloc bine dacă te apuci să-i explici punctul tău de vedere. Îl lămuresc eu mai târziu.

— Şi de unde ştiu eu că eşti în stare s-o faci?

— Adică cum?

— Ai auzit cum. De unde ştiu eu că pot avea încredere în tine?

— Ce tot spui acolo?

— Eu cred că ai să clarifici exact ce ai să vrei tu să clarifici, spunându-i exact ce vrei tu să audă.

— Cine mama dracului te crezi ca să vorbeşti aşa cu mine?

— Cineva probabil tot atât de bogat ca şi tine. Şi totodată mă cred un om care tocmai pleacă naibii din oraşul ăsta, după cum sunt sigur că ţi-a spus Swann, aşa că blagoslovelile tale politice nu înseamnă pentru mine nimic. Şi oricum, tot nu le accept. Ştii ceva, Dennison? Cred că la capitolul bună credinţă eşti un şobolan. Nu ca Mickey Mouse din benzile desenate, ci ca şobolanul şobolan, animalul în carne şi oase. Un rozător pocit şi dezgustător, cu colţi ascuţiţi şi coadă lungă, care se hrăneşte cu hoituri şi care împrăştie în jurul lui o boală îngrozitoare: iresponsabilitatea.

— Îmi place că nu faci economie de cuvinte, nu-i aşa?

— Nici n-am de ce. Plec.

— Dar *el* nu pleacă! Iar eu îl vreau puternic şi convingător. Ne conduce spre o eră nouă. Suntem din nou tari pe picioarele noastre şi era şi timpul. Noi dictăm rahaţilor din lumea asta ce să facă, altfel îi aruncăm din căruţă!

— Expresiile tale sunt la fel de banale ca şi tine.

— Şi tu ce mare rahat cu moţ crezi că eşti? Vreun şmecher cu diplomă la limba maternă? Potoleşte-te, congressmane. Noi jucăm tare aici. Asta e! Oamenii din administraţia asta îşi mişcă bucile cum li se cântă sau zboară afară de nu se văd. Ai priceput?

— Am să încerc să nu uit.

— Şi cât timp eşti cu el, nu uita că-i displace să nu fii de acord cu el. Totul trebuie să fie normal, te-ai prins? Fără să faci valuri, adică toată lumea trebuie să fie fericită, te-ai prins?

— Te repeţi, nu-i aşa?

— Eu rezolv lucrurile, Kendrick şi ar fi spre binele tău să bagi chestia asta la cap. Aşa se numeşte jocul ăsta dur.

— Eşti o maşinărie josnică, asta eşti.

— Văd limpede că ne simpatizăm al dracului unul pe altul. Ţie ţi se pare cumva mare scofală?

— De asta m-am prins, fu Evan de acord.

— Să mergem.

— Nu aşa repede, spuse Kendrick cu fermitate, întorcându-se spre una dintre ferestre. Care-i scenariul? Că parcă ăsta-i *termenul,* nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Ce vrei de la mine? întrebă liniştit Kendrick privind afară la pajiştea din faţa Casei Albe. Din moment ce tu gândeşti totul, spune-mi de ce m-ai adus aici.

— Pentru că a te ignora ar fi fost neproductiv.

— Nu zău! exclamă Kendrick întorcându-se din nou cu faţa la directorul personalului al Casei Albe. Neproductiv zici?

— Trebuia să fii luat în seamă, e destul de clar, da? El nu poate să stea pur şi simplu pe fundul lui şi să pretindă că nu exişti, clar?

— Oh, înţeleg. Adică zici că în timpul unei distractive dar deloc luminate conferinţe de presă de-a lui, cineva s-ar putea să pronunţe numele meu, ceea ce în clipa de faţă pare să fie inevitabil. Iar el n-ar putea să spună dacă eu joc pentru *Jets* sau pentru *Giants*[17], nu-i aşa?

[17] Jets şi Giants – două dintre cele mai populare echipe de fotbal

— Te-ai prins. Hai să mergem. Am să deschid eu discuţia.

— Adică vrei să spui că ai s-o controlezi, nu-i aşa?

— Zi-i cum vrei să-i zici, congressmane. El e cel mai mare preşedinte al secolului douăzeci, să nu uiţi asta. Sarcina mea e să păstrez *status quo*-ul.

— Dar nu şi sarcina *mea.*

— Ba pe naiba! Cum să nu fie? E sarcina fiecăruia dintre noi. Eu am fost în război, tinere şi-am văzut bărbaţi care au murit apărând libertatea noastră, modul nostru de viaţă. Îţi zic, a fost un lucru al dracului de sfânt de văzut! Iar acest om, acest preşedinte, a readus aceste valori, aceste sacrificii pe care le preţuim atât de mult. El a mişcat ţara asta în direcţia bună pur şi simplu prin forţa voinţei lui, a personalităţii lui, dacă vrei. El e cel mai bun! Cel mai mare!

— Dar nu în mod necesar şi cel mai inteligent, zise Kendrick.

— Asta nu înseamnă nici un rahat. Galilei ar fi fost un papă prost şi un cezar şi mai prost.

— Presupun că e ceva în ce spui.

— Cu siguranţă. Acum, în legătură cu scenariul, explicaţia e simplă şi al dracului de familiară. Un ticălos oarecare a făcut să transpire povestea cu Omanul, iar tu vrei s-o faci uitată cât mai curând.

— Aşa vreau? De unde ştii ce vreau eu şi ce nu?

Dennison făcu o pauză, studiind figura lui Kendrick cu aerul că o găseşte total neatrăgătoare.

— Chestia asta se bazează direct pe ce i-a spus căzătura aia nenorocită de Swann preşedintelui comisiilor reunite…

— De ce e Swann căzătură? Nu el a făcut să transpire povestea. El a încercat să se descotorosească de tipul care a venit la el.

— Pentru că el a permis ca lucrul ăsta să se întâmple. El era comandantul acelei operaţiuni, iar eu am să am grijă să fie spânzurat pentru asta.

— Dar ca să fim siguri că folosim acelaşi scenariu, de ce vreau eu ca totul să fie dat uitării cât mai repede posibil?

— Pentru că s-ar putea să aibă loc represalii împotriva nespălaţilor tăi de prieteni arabi de acolo. Asta i-ai spus lui Swann şi asta le-a spus el superiorilor lui. Vrei să schimbi ideea?

— Nu, bineînţeles că nu, scenariul e acelaşi.

— Bun. Vom schiţa o scurtă ceremonie în care *el* o să apară

---

american din Statele Unite. *(n. trad.).*

mulţumindu-ţi ţie în numele întregii ţări. Fără întrebări, ceva fotografii şi pe urmă te cari.

Dennison arătă spre uşă într-un gest de invitaţie şi porniră amândoi.

— Ştii ceva, congressmane? zise directorul personalului cu mâna pe clanţă. Nenorocita asta de expunere a ta în felul ăsta tâmpit a distrus una din cele mai bune campanii şoptite la care-ar fi putut vreodată să viseze orice administraţie.

— Campanie şoptită?

— Mda. Cu cât am fi păstrat-o mai mult sub tăcere, evitând întrebările legate de securitatea naţională, cu atât mai mulţi oameni ar fi gândit că preşedintele a rezolvat el singur criza din Oman.

— Cu siguranţă că el ar fi propagat ideea asta, zise Evan zâmbind amabil, ca şi când ar fi admirat un talent pe care nu-l aproba în mod necesar.

— Îţi spun eu, s-ar putea să nu fie el chiar un Einstein, dar e totuşi un geniu al dracului.

Dennison deschise uşa dar Evan nu se mişcă din loc.

— Pot să-ţi aduc aminte că în Masqat au fost ucişi unsprezece bărbaţi şi femei? Şi ştii că alţi două sute vor avea coşmaruri pentru câte zile or mai avea?

— Ai dreptate! răspunse Dennison. Şi *el* a spus-o şi încă cu lacrimi în ochi, nu ca tine! A zis că ei au fost nişte adevăraţi eroi americani, la fel de bravi ca aceia care-au luptat la Verdun, Omaha, Panmunjong şi Danang! Omul *a spus-o,* congressmane şi chiar *a gândit-o,* iar noi am rămas fermi pe picioarele noastre! Aia e!

— Da, a spus-o în aşa fel încât a restrâns la maximum opţiunile, făcându-şi cât se poate de clar mesajul, fu de acord Kendrick. Şi dacă a fost cineva responsabil de salvarea celor două sute treizeci şi şase de ostatici, trebuie că el a fost.

— Şi?

— N-are importanţă. Hai să terminăm o dată.

— Eşti o bomboană, congressmane. Şi să ştii că ai dreptate. Locul tău nu-i în oraşul ăsta.

Evan Kendrick îl mai întâlnise pe preşedintele Statelor Unite numai o singură dată. Întâlnirea durase cinci-şase secunde şi avusese loc în timpul unei recepţii la Casa Albă, dată în cinstea unui congressman debutant venit din partea partidului

preşedintelui. Prezenţa lui fusese obligatorie, după cum afirmase Ann Mulcahy O'Reilly, care practic ameninţase să-i arunce în aer biroul dacă Evan refuza să se ducă. Nu că lui Kendrick i-ar fi displăcut omul, cum de fapt îi şi spusese lui Annie, dar nu putea fi de acord cu multe din ideile lui Langford Jennings, poate chiar cu toate. Şi pentru a răspunde la întrebarea doamnei O'Reilly, cum a ajuns el să fie ales congressman, îi spusese că la alegeri, întâmplător, celălalt candidat nu avusese nici o şansă de a fi ales.

Impresia predominantă a lui Evan în urma scurtei strângeri de mână cu Langford Jennings fusese mai mult de domeniul abstractului. *Funcţia* era deopotrivă intimidantă şi copleşitoare. Faptul că o singură fiinţă omenească putea fi investită cu o asemenea putere punea la grea încercare mintea oricărui om care gândea cât de cât. O infimă greşeală de calcul putea arunca în aer întreaga planetă. Şi totuşi… şi totuşi… în ciuda evaluării pe care o acorda Kendrick omului, exista în Langford Jennings o imagine izbitoare, o imagine după care cetăţenii de rând ai ţării tânjiseră cu disperare. Evan încercase să înţeleagă vălul subţire sub care omul se ferea de o analiză mai amănunţită şi ajunsese la concluzia că analiza în esenţa ei era irelevantă în comparaţie cu impactul pe care-l producea el. Acelaşi impact îl avuseseră şi Nero şi Caligula şi toţi papii şi împăraţii nebuni şi tiranii până la ultimii mari sceleraţi ai secolului, Mussolini, Stalin şi Hitler. Omul acesta nu etala nici unul din relele prezente la ceilalţi, în schimb transmitea un sentiment puternic şi pătrunzător de încredere, care iradia din sufletul lui. Jennings era binecuvântat cu un fizic atrăgător şi generos şi cu un crez şi mai generos, iar puritatea crezului său era pentru el lucrul cel mai important. Pe scurt, era unul din cei mai încântători oameni pe care-i întâlnise Kendrick vreodată.

— La naiba, ce bine-mi pare că te văd, Evan! Pot să-ţi spun Evan, domnule congressman?

— Desigur, domnule preşedinte.

Jennings ocoli biroul pentru a da mâna cu Kendrick şi îl prinse afectuos de braţul stâng.

— Tocmai am terminat de citit materialele secrete cu privire la tine şi-ţi spun că sunt mândru…

— Au fost mult mai mulţi oameni implicaţi în asta, domnule. Fără ei, azi aş fi fost un om mort.

— Înţeleg. Stai jos, Evan, stai jos, stai jos! zise preşedintele

întorcându-se la scaunul lui, în timp ce Herbert Dennison rămânea în picioare. Ceea ce-ai făcut tu, Evan, va însemna istorie pentru generaţiile viitoare ale Americii. Tu ai luat biciul în mâinile tale şi l-ai făcut să plesnească.

— Nu de unul singur, domnule. E o listă lungă de oameni care şi-au riscat vieţile ca să mă ajute. Şi unii din ei şi le-au şi pierdut. După cum am spus, fără ajutorul lor, azi aş fi fost mort. Au fost cel puţin zece omanezi, de la tânărul sultan în jos, plus o grupă de comando israelian care-a ajuns la mine când mai aveam doar câteva ore de trăit. Sau poate minute. Execuţia mea fusese deja pusă la punct…

— Da, înţeleg toate astea, Evan, îl întrerupse Langford Jennings dând din cap şi încruntându-se cu compasiune. Înţeleg de asemenea că prietenii noştri din Israel insistă să nu se facă nicăieri nici o referire la amestecul lor şi că oamenii noştri de la informaţii, de aici din Washington, refuză să rişte să expună personalul nostru din Golful Persic.

— Golful Omanului, domnule preşedinte.

— Eu sunt de partea ta, spuse Jennings cu faimosul lui zâmbet cu care încântase o întreagă naţiune. Nu prea ştiu să fac diferenţa dintre ele, dar sper să învăţ în noaptea asta. Iar dacă ar fi să mă iau după caricaturiştii mei, nevastă-mea n-o să-mi mai dea fursecurile mele preferate şi laptele cald până nu lămuresc bine toată afacerea.

— N-ar fi corect, domnule. E vorba de o parte complexă din punct de vedere geografic şi e destul de greu de înţeles pentru cineva care nu e familiarizat cu ea.

— Da, bine, dar cred că m-aş descurca eu până la urmă, cu câteva hărţi de şcoală…

— N-am vrut nicidecum să insinuez…

— E-n regulă, Evan. E vina mea. Mai greşesc şi eu din când în când. Ideea principală e ce vom face cu tine. Ce facem, ţinând cont de restricţiile pe care le întâmpinăm de dragul protejării vieţilor agenţilor care lucrează pentru noi în această parte explozivă a lumii.

— Eu aş spune că aceste restricţii atât de necesare cer ca totul să fie păstrat sub tăcere, adică clasat…

— E puţin cam târziu pentru asta, Evan, interveni Jennings. Alibiurile legate de securitatea naţională nu pot merge nici ele prea departe. Şi dincolo de un anumit punct ajungi să stârneşti o curiozitate prea mare şi atunci lucrurile devin alunecoase şi

periculoase.

— De asemenea, interveni acru Herbert Dennison, după cum am menţionat, domnule congressman, domnul preşedinte pur şi simplu nu vă poate ignora. N-ar fi un lucru nici generos, nici patriotic. Acum, modul în care văd eu lucrurile, iar domnul preşedinte este de acord cu mine... Aranjăm o scurtă întâlnire cu fotografii, aici, în Biroul Oval, unde veţi fi felicitat de domnul preşedinte, cu o serie de alte fotografii în care să apăreţi amândoi ca într-o conversaţie confidenţială. Asta va fi foarte util pentru serviciile noastre antiteroriste. Ţara va înţelege asta. Că doar n-o să dezvăluiţi chestiuni de tactică jegosilor ălora de arabi.

— Fără ajutorul multor jegoşi de arabi, n-aş fi ajuns nicăieri şi dumneata ştii al naibii de bine asta, spuse Kendrick privindu-l cu asprime.

— Oh, o ştim cu toţii, îl întrerupse Jennings amuzat de mica înfruntare. Cel puţin *eu* o ştiu. Apropo, Herb, m-a sunat Sarn Winters azi după-amiază şi cred că are o idee al dracului de bună care n-ar încălca nici una din schemele tale de securitate, ci mai degrabă le-ar pune în valoare.

— Samuel Winters nu e în mod necesar un prieten, replică plin de acreală Dennison. Când a fost vorba de luarea mai multor decizii pe care le-am fi putut folosi în Congres, Sam nu ne-a sprijinit.

— Vrei să spui că n-a fost de acord cu noi. Dar asta ni-l face duşman? La naiba, dacă da, am putea concedia jumătate din gărzile de puşcaşi marini. Haide, Herb, Samuel Winters a fost consilierul atâtor preşedinţi proveniţi din ambele partide, nici nu-mi mai aduc aminte de când. Numai un prost ar refuza din start o părere de-a lui.

— Mda... Dar ar fi trebuit să ia mai întâi legătura cu mine.

— Vezi, Evan? spuse preşedintele uitându-se pieziş. Pot să fac orice, în afară de a-mi alege prietenii.

— Dar n-am vrut...

— Ba cu siguranţă că ai vrut, Herb şi n-am nimic împotrivă. Tu pui lucrurile la punct aici şi în mod constant nu uiţi să-mi aminteşti asta, dar nici aici n-am nimic împotrivă.

— Ce-a vrut domnul Winters... domnul *profesor Win*ters, să vă sugereze? întrebă Dennison apăsând cu sarcasm pe titlul academic.

— Ei bine, e *profesor,* Herb, dar nu-i deloc de nasul tău, nu-i

aşa? Vreau să spun că dacă ar vrea, presupun că ar putea băga în buzunar câteva universităţi bunicele. Cu siguranţă şi pe cea pe care am absolvit-o cu.

— Cu ce idee a venit? insistă nerăbdător directorul personalului.

— Ca eu să-i decernez prietenului meu de aici, Evan Kendrick, Medalia Libertăţii, zise preşedintele. Este vorba de echivalentul civil al Medaliei Congresionale de Onoare, Evan.

— Ştiu domnule. Dar n-o merit. Şi nici n-o vreau.

— Ei bine, Sam mi-a clarificat mai multe lucruri şi cred că are dreptate. În primul rând, *o meriţi* şi indiferent dacă o vrei sau nu, aş fi în ochii lumii o hahaleră dacă nu ţi-aş acorda-o. Iar aşa ceva băieţi, ei bine, eu nu pot accepta. E clar, Herb?

— Da, domnule preşedinte, spuse gâtuit Dennison. Ar trebui totuşi să ştiţi că deşi domnul congressman Kendrick nu are în prezent un contracandidat la noile alegeri, intenţionează să-şi dea demisia în viitorul apropiat. Deci n-are nici un rost să concentrăm în continuare atenţia publicului asupra lui.

— Ideea e, Herb, că eu n-am de gând să fiu o hahaleră şi un idiot. Oricum, Kendrick arată ca şi cum ar fi fratele meu mai mic, ba chiar am putea câştiga enorm din asta. Sam Winters mi-a şi atras atenţia. Imaginea unei familii americane, a spus el. Nu-i rău, nu crezi şi tu?

— Nu-i deloc necesar, domnule preşedinte, remarcă Dennison, acum posomorât de-a binelea, cu o voce răguşită din care se ghicea că nu era dispus să mai înghită multe. Temerile congressmanului sunt justificate. Se teme că ar putea avea loc represalii asupra prietenilor lui arabi.

Preşedintele se lăsă pe spate în scaunul lui şi-l fixă pe directorul personalului cu nişte ochi lipsiţi de expresie.

— Asta nu ţine la mine. Trăim într-o lume plină de pericole şi n-am face decât să accentuăm pericolele dacă am îngenunchea în faţa unor astfel de tâmpenii speculative. Dar eu am să explic ţării, de pe poziţia care mi-o dă puterea, nu teama, că n-am să permit dezvăluirea totală a operaţiunii din Oman, pe motive de strategie antiteroristă. Ai avui dreptate în privinţa asta, Herb. De fapt, Sam Winters mi-a spus-o primul. Totodată, n-am de gând să apar ca o hahaleră ticăloasă. Pur şi simplu n-aş fi eu. Acuma e clar, Herb?

— Da, domnule.

— Evan, spuse Jennings din nou cu zâmbetul pe buze. Eşti

tipul de om care-mi place. Ce ai făcut tu a fost grozav! Apropo, Samuel Winters a menţionat că ar trebui să reiasă că am lucrat împreună. Ce dracu, doar *oamenii mei* au lucrat cu tine, ăsta-i adevărul adevărat.

— Domnule preşedinte…

— Fă propunerea, Herb. M-am uitat în agenda mea, dacă nu cumva te deranjează. Marţea viitoare, la zece dimineaţa. O să avem ocazia să prindem toate reţelele de televiziune pentru ştirile de noapte şi ştii doar că marţea noaptea e o noapte grea.

— Dar, domnule preşedinte… începu supărat Dennison.

— Şi totodată, Herb, vreau fanfara puşcaşilor marini. În Salonul Albastru. Să fiu al dracului dacă am să las să mă creadă toţi o nenorocită de hahaleră şi un idiot! Nu sunt eu ăla!

Fierbând de furie, Herbert Dennison se întoarse în biroul lui, urmat de Kendrick, pentru a îndeplini ordinul prezidenţial: fixarea detaliilor pentru ceremonia de premiere din Salonul Albastru de marţea viitoare. Cu participarea fanfarei puşcaşilor marini! Directorul de personal era atât de furios încât îşi ţinea fălcile încleştate.

— Chiar că-ţi stau pe cap, nu-i aşa, Herbie? întrebă Evan observând privirea de taur întărâtat a lui Dennison.

— Chiar că-mi stai pe cap şi nici Herbie nu mă cheamă!

— Oh, cu ştiu? Păi semeni cu Herbie ăla de adineauri. Omul ţi-a retezat-o rău de tot, nu-i aşa?

— Preşedintele are şi momente când e înclinat să asculte de persoane nepotrivite… mama lor de idioţi!

În timp ce păşeau pe culoar, Kendrick îl studie mai atent pe directorul de personal. Dennison se făcu a nu băga de seamă saluturile adânci ale mai multor oameni din personalul Casei Albe care, recunoscându-l pe Kendrick, îi aruncau priviri curioase.

— Nu înţeleg, spuse Evan. Lăsând la o parte antipatia noastră reciprocă, ce te deranjează pe tine? *Eu* sunt cel prins cu uşa, nu tu. De ce te tot văicăreşti?

— Pentru că vorbeşti al dracului de mult. Te-am urmărit în timpul emisiunii lui Foxley şi în timpul micii mascarade din biroul tău de a doua zi. Eşti total *neproductiv.*

— Îţi place cuvântul ăsta, nu-i aşa?

— Mai am o mulţime pe care le-aş putea folosi.

— Sunt sigur că ai. Şi s-ar mai putea să am şi eu o surpriză pentru tine.

— Încă una? Ce dracu' mai e şi asta?

— Aşteaptă până ajungem în biroul tău.

Dennison îi ordonă secretarei să oprească toate apelurile telefonice în afară de cele venite pe linia de *prioritate roşie.* Fata dădu iute din cap în semn că a înţeles, dar spuse cu voce gâtuită de teamă:

— Aveţi deja mai mult de zece apeluri, domnule. Aproape toate solicită un răspuns urgent.

— Sunt cu *prioritate roşie?* Nu? Păi ce-am spus eu adineauri, paţachina dracului? Vacă nenorocită, că de nimica nu eşti bună…

Cu aceste cuvinte amabile, şeful de cadre îl împinse pe congressman în birou şi trânti furios uşa după el.

— Acum ia zi, care-i surpriza ta?

— Ştii, Herbie, chiar că trebuie să-ţi dau un sfat, spuse Evan ducându-se nepăsător spre fereastră unde mai stătuse şi mai înainte. Cu persoanele din subordinea ta poţi să fii mojic cât vrei şi când vrei, dar să nu mai pui niciodată în viaţa ta mâna pe un membru al Camerei Reprezentanţilor şi să-l împingi în biroul tău ca şi când te-ai pregăti să-l iei la şuturi.

— Dar nu te-am împins!

— Eu aşa am interpretat şi asta-i tot ce contează. Ai o mână grea, Herbie. Sunt convins că distinsul meu coleg din Kansas a simţit acelaşi lucru când te-a luat atunci la pocealã.

Pe neaşteptate, Herbert Dennison făcu o pauză apoi începu să râdă încet, parcă gânditor, nici supărat, nici duşmănos, ci mai curând cu un aer de uşurare sufletească. Îşi lărgi nodul de la cravată şi se aşeză în fotoliul din piele din faţa biroului lui.

— Christoase, tare-aş vrea să fi fost mai tânăr cu zece-cinşpe ani, Kendrick! Ce te-aş mai fi luat la pumni! Aş încerca-o eu şi aşa, dar la şaizeci şi trei de ani înveţi, totuşi, că prudenţa e şi ea o componentă a valorii. Nu-mi pasă dacă aş lua, iar cafteală. Doar că în ziua de azi e ceva mai greu să te ridici de jos.

— Atunci n-o căuta. Doar eşti un tip prea *productiv* pentru asta.

— Stai jos, congressmane. În scaunul *meu,* la biroul *meu.* Hai, nu te jena, te rog, insistă el până când Evan se aşeză. Cum e? Simţi aşa, o furnicătură pe şira spinării, simţi cum ţi se urcă sângele la cap? Ei?

— Nici una, nici alta. E un birou ca oricare altul.

— Mda. Ei, presupun că suntem diferiţi. Vezi tu, acolo la capătul culoarului se află cel mai puternic om din lume, iar el se

bizuie al naibii de mult pe mine. Şi ca să-ţi spun adevărul, eu nici măcar nu sunt un geniu, dacă îţi poţi imagina aşa ceva! Eu menţin doar jucăria în funcţiune. Ung rotiţele maşinăriei ca să nu stea din învârtit şi uleiul pe care-l folosesc e foarte acid, ca şi mine. Dar e singurul lubrifiant pe care-l am şi al dracului să fiu dacă nu dă rezultate!

— Da, e un punct de vedere, spuse Kendrick. Adică admitem cazul că dă rezultate.

— Aşa consider şi eu şi nu cred că ai să te simţi ofensat pentru ce-ţi spun. De când sunt aici, mai bine zis de când *suntem* aici, toată lumea se ploconeşte până la pământ în faţa mea, spunându-mi tot felul de lucruri ca să mă flateze, cu tot felul de zâmbete mieroase... dar ochii lor îmi spun că mai curând mi-ar trage un glonţ în cap. Am mai trecut prin asta, sunt învăţat, nu mă deranjează. Şi uite că apari tu şi-mi trânteşti în faţă să mă duc dracului. Asta chiar că-i *reconfortant.* Fiindcă mă simt în stare să fac faţă. Vreau să spun că-mi place că nu mă simpatizezi şi că nu te simpatizez. Înţelegi ce v*re*au să spun, nu?

— Oarecum, da. Însă asta înseamnă că eşti un om pervers.

— De ce? Pentru că prefer să vorbesc pe şleau şi să nu mă ascund după deget? Vorbele goale şi pupatul în c... nu ne-ar face decât să pierdem un timp al naibii de preţios. Dacă aş putea să scap de amândouă, am realiza toţi de zece ori mai multe decât realizăm aşa.

— Ai mai spus asta şi altora vreodată?

— Am încercat, congressmane, aşa să mă ajute Dumnezeu, am încercat. Şi să-ţi spun o chestie interesantă: nu mă crede nimeni.

— Tu ai crede dacă ai fi în locul lor?

— Probabil că nu. Şi poate că dacă aş fi în locul lor şi aş face-o, jucărica asta de aici s-ar transforma într-un coteţ de ţicniţi. Ia gândeşte-te puţin, Kendrick. Perversitatea mea nu are numai o latură.

— Nu e treaba mea să comentez asta, dar conversaţia noastră face lucrurile mai uşoare pentru mine.

— Mai uşoare? Adică te referi la surpriza pe care o ai pentru mine?

— Da, admise Evan. Vezi tu, până la un punct am să fac ce vrei tu să fac. Pentru un preţ, bineînţeles. E pactul meu cu diavolul.

— Mă flatezi.

— N-am avut de gând să te flatez. Nici eu nu sunt adeptul pupatului în c…, pentru că risipeşte timpul meu *pre*ţios. Ca să te citez, eu sunt *neproductiv* pentru că am făcut ceva valuri în legătură cu nişte lucruri la care ţin foarte mult şi ce-ai auzit tu nu-ţi pică deloc bine. Am dreptate până aici?

— Până în cele mai mici amănunte, puştiule. În tot ce zici tu eu nu văd altceva decât tot porcăriile pletoşilor ălora protestatari, chiar dacă nu arăţi ca ei, mama lor de idioţi!

— Şi ai impresia că dacă îmi creez o oarecare platformă s-ar putea să mai apară şi altceva de aici, nu? Şi pe chestia asta chiar că simţi cum te ia cu frig. Am din nou dreptate?

— Da. Eu nu vreau ca ceva sau cineva să *îi* întrerupă glasul sau să *îi* contrazică crezul. El ne-a scos pe toţi la lumină şi suntem pe o direcţie bună.

— N-am să încerc să înţeleg asta.

— Probabil că nici n-ai putea…

— Însă în esenţă tu vrei două lucruri de la mine, continuă apăsat Evan. În primul rând vrei ca eu să vorbesc cât mai puţin cu putinţă şi dacă se poate să nu scap nimic care să pună la îndoială isteţimea care emană din jucărica asta a ta de aici. Sunt pe-aproape?

— N-ai putea să te apropii mai mult fără să fii arestat.

— Şi în al doilea rând, ce ai spus înainte. Vrei să mă dau la fund şi încă repede. Cum îţi sună chestia asta?

— Ai medalia de bronz.

— Bine, îţi îndeplinesc ambele dorinţe, până la un punct. Pe urmă, după mica ceremonie de marţi, pe care nici unul din noi n-o vrea dar n-avem ce face, omul o vrea, va să zică după mica ceremonie de marţi biroul meu va fi inundat cu cereri din partea mediilor de informaţii. Ziare, radio, televiziune, revistele săptămânale, mă rog, tot tacâmul. Eu sunt noutatea, iar ei vor să-şi vândă marfa…

— Nu-mi spui nimic nou sau plăcut, îl întrerupse Dennison.

— Am să las totul baltă, spuse Kendrick. N-am să dau nici un interviu. Nu vorbesc public pe nici o temă şi mă dau la fund cât pot de repede.

— Te-aş pupa chiar acum dacă n-ai fi spus o chestie al dracului de neproductivă: *„până la un punct”.* Treaba asta vrea să însemne ce?

— Înseamnă că în Cameră am să votez aşa cum mă îndeamnă conştiinţa, iar dacă sunt contrazis la tribună, îmi expun părerile

cât mai cu calm. Dar numai în Cameră; în *Deal* n-am să fiu disponibil pentru nici un comentariu.

— La noi punctul forte în cadrul relaţiilor publice se află în afara *Dealului,* nu în el, spuse gânditor directorul de personal al Casei Albe. *Registrul Congresional* şi reţelele de televiziune prin cablu nu dau o iotă în *Daily News* şi *Dallas.* Mulţumită măgarului ăluia bătrân de Sam Winters, oferta ta e atât de irezistibilă încât mă întreb care i-o fi preţul. Că doar n-o să-mi spui acuma că e pe gratis!

— Ai dreptate, nu e pe gratis. Vreau să ştiu cine-a bătut toba în privinţa mea. Cine-a făcut să transpire atât de *profesional* povestea din Oman. De profesional şi de... *productiv!*

— Şi tu chiar crezi că eu ştiu? sări Dennison ca ars. Păi dacă ştiam chestia asta, până acuma al dracului să fiu dacă nu-i beleam pe toţi, mama lor de rahaţi nenorociţi!

— Atunci ajută-mă să aflu. Ăsta-i preţul meu. Acceptă-l sau fă-mă să repet spectacolul din emisiunea lui Foxley peste tot prin ţară, spunându-vă exact pe nume, ţie şi alor tăi. O adunătură jalnică de neanderthalieni bâlbâiţi, confruntaţi cu o lume complicată pe care nu vă duce scăfârlia aia seacă s-o înţelegeţi.

— Cumva eşti tu expertul? Salvatorul? Hai, zi, curaj!

— Doamne, nu. Ştiu doar că nu eşti *tu.* Urmăresc şi ascult şi văd cum îi dobori pe atâţia care te-ar putea ajuta, dar dai cu ei de pământ numai pentru că au în tiparele lor un *zig* sau un *zag* care nu se potriveşte cu tiparul tău preconceput. Şi în după-amiaza asta am mai aflat o chestie. Am văzut-o şi am auzit-o. Preşedintele Statelor Unite a stat de vorbă cu Samuel Winters, un om pe care tu îl dezaprobi, dar când ai explicat de ce nu-ţi place de el, fiindcă n-a susţinut nişte propuneri care te-ar fi putut ajuta în Congres, Langford Jennings a zis ceva care m-a impresionat foarte tare. Ţi-a spus că dacă acest Sam Winters nu e de acord cu vreo politică sau alta, *nu înseamnă că e un duşman.*

— Preşedintele nu prea înţelege cine-i sunt duşmanii. Îşi găseşte repede aliaţi ideologici şi nu se mai desparte de ei şi câteodată chiar pentru mult timp. De multe ori zici că-l trage dracu cu aţa ca să bată palma exact cu tipi care să-i submineze poziţia, mama lor de idioţi!

— Ăsta-i cel mai slab şi cel mai îngâmfat argument pe care l-am auzit vreodată, *Herbie.* Împotriva a ce îl aperi pe şeful tău? Împotriva divergenţelor de păreri?

— Mai bine ia hai să ne întoarcem noi la surpriza ta aia mare, congressmane. Îmi place mai mult subiectul ăsta.

— Sunt convins.

— Ce ştii tu şi noi nu ştim şi ne-ar putea ajuta să aflăm cine-a făcut să transpire povestea cu Omanul?

— În esenţă ştiu doar ce am aflat de la Frank Swann. Ca şef al unităţii OHIO-Patru-Zero, el era omul de legătură cu secretarii de la Apărare şi de la Stat, care toţi ştiau de mine. Mi-a spus să nu-i consider suspecţi şi totuşi…

— Exclus, îl întrerupse Dennison. Ăştia-s oameni unşi cu toate alifiile. Nu sunt în stare să răspundă la cele mai simple întrebări şi par nişte idioţi primitivi, dar întâmplător nu sunt idioţi şi se află de suficient timp în meserie ca să ştie ce înseamnă un material notat cu „strict secret”. Punct. Altceva ce ziceai că mai ştii?

— Atunci, în afară de tine… şi sincer să fiu te scot din cauză numai pentru că ieşirea mea la lumină e cam la fel de *neproductivă ca* şi materia ta cenuşie… în afară de tine, deci, ar mai rămâne încă trei persoane.

— Care?

— Primul e un tip pe nume Lester Crawford de la Agenţia Centrală de Informaţii; al doilea e şeful de secţie din Bahrain, James Grayson. Ultimul e de fapt o femeie, Adrienne Rashad şi s-ar părea că e o agentă specială care operează în zona Cairo.

— Şi ce-i cu ăştia?

— Swann susţine că ei sunt singurii care-mi cunoşteau identitatea când am fost dus în Masqat.

— Ăsta-i personalul *nostru*, spuse Dennison. Dar cum rămâne cu oamenii tăi de acolo?

— Nu spun că e imposibil, dar le venea greu, foarte greu. Cei câţiva cu care am luat legătura, cu excepţia tânărului sultan, sunt atât de rupţi de orice contact cu Washingtonul încât nu pot să-i consider decât cel mult ultimii. Sultanul Ahmat, pe care-l cunosc de ani de zile, cu siguranţă că n-a putut s-o facă pentru o groază de motive, începând cu tronul lui şi, la fel de important, cu legăturile lui cu acest guvern. Din cei patru inşi cu care am vorbit la telefon, numai unul a răspuns şi a venit să stăm de vorbă, treabă pentru care a fost omorât, cu siguranţă cu acordul celorlalţi, care probabil că s-au scăpat în pantaloni de frică. Nu voiau să aibă nimic de-a face cu mine, nu voiau să ştie de prezenţa mea în Oman şi la fel toţi pe care îi cunoşteau şi cu care m-am întâlnit. Dacă n-ai fost acolo e greu să înţelegi. Toţi

trăiesc cu sindromul teroriştilor, cu cuţitul la gât şi nu numai la gâtul lor, ci la gâturile tuturor membrilor de familie. Au fost represalii, un fiu ucis, o fiică violată şi desfigurată deoarece verii sau unchii ei cereau o intervenţie serioasă împotriva palestinienilor. Cred că oamenii ăia n-ar fi pronunţat numele meu nici măcar la urechea unui câine surd.

— Christoase, în ce fel de lume trăiesc nenorociţii ăia de arabi?

— Una în care marea majoritate încearcă să supravieţuiască pentru ei şi pentru copiii lor. Iar noi nu i-am ajutat cu nimic, ticălos făţarnic ce eşti!

Dennison înclină capul şi se încruntă.

— Poate că meritam înţepătura asta, congressmane, am să mă gândesc puţin. Nu de mult era la modă să-i înjuri pe evrei, să n-ai încredere în ei, să le mai tragi şi câte-o copită şi aşa mai departe şi acum lucrurile s-au schimbat şi arabii le-au luat locul în schema asta. Poate totul nu-i decât o prostie, cine ştie?... Dar ce vreau eu să ştiu e cine te-a scos pe tine afară din cutiuţa secretă. Deci tu crezi că e cineva din rândurile noastre.

— Altfel nu se poate. Lui Swann i-au oferit un cârlig şi el aproape că a muşcat ca un fraier, după cum s-a dovedit. A venit la el un tip blond cu accent european care deţinea o groază de date al naibii de amănunţite despre mine. Şi e clar că asemenea informaţii nu le putea avea decât din dosarele guvernamentale, probabil dosarul meu congresional. Tipul ăsta a-ncercat să mă lege de situaţia din Oman, dar Swann l-a luat pe nu ştiu în braţe, că nu şi nu, că el mă respinsese de la început şi în rest nu ştie nimic. Totuşi, Frank a avut impresia că omul n-a fost deloc convins.

— Am auzit şi noi de strigoiul ăsta blond, spuse Dennison. Dar să fie el al dracului, nu reuşim deloc să dăm de el, mama lui de...

— Dar Swann a săpat mai departe şi a găsit pe altcineva care i-a confirmat intenţionat sau neintenţionat ce căuta el. Dacă te scoatem şi pe tine din cauză şi dacă îi scoatem şi pe cei de la Apărare şi Stat, atunci trebuie să fie Crawford, Grayson sau femeia aia, Rashad.

— Taie-i pe primii doi, spuse şeful de cadre al Casei Albe. Azi-dimineaţă l-am luat la întrebări pe Crawford chiar aici, în biroul ăsta şi era gata să mă provoace la o ruletă rusească doar fiindcă m-am putut gândi la chestia asta. E curat, ştiam dinainte, verificasem la sânge, dar am vrut numai să-l frec puţin, să nu-şi ia nasul prea mult la purtare, că se adunaseră cam multe şi

chestia asta îmi pica la ţanc. Cu Grayson aceeaşi figură, eram sigur dinainte, dar l-am contactat în Bahrain acum cinci ore şi aproape că a făcut apoplexie când a auzit. Nici unul din ei n-ar risca să arunce la gunoi o viaţă de muncă pentru tine şi nici nu s-ar lăsa fraieriţi de cineva să facă aşa ceva. Amândoi sunt vulpoi prea bătrâni pentru tâmpenii de-astea de începător.

Kendrick se aplecă în faţă în scaunul lui Dennison, rezemându-şi coatele pe birou. Rămase cu privirea fixă pe peretele din faţă, frământat de gânduri contradictorii. Prin urmare această Khalehla, născută Adrienne Rashad, îi salvase viaţa, dar i-o salvase numai pentru ca apoi să-l vândă? Era şi o prietenă apropiată a lui Ahmat, care s-ar fi putut distruge datorită asocierii numelui lui cu al ei, iar Evan îl jignise şi aşa destul de mult pe tânărul sultan, ca să mai adauge şi un agent pe lista lui. Totuşi, Khalehla îl înţelesese când avusese cel mai mult nevoie de înţelegere. Fusese bună când el avusese nevoie de bunătate pentru că-i era foarte frică. Dacă ea fusese indusă în eroare, sau dacă pentru motive numai de ea ştiute, îl deconspirase, atunci tot ce urma să deconspire el era trădarea ei. Care era adevărul? Prostie sau minciună? Oricare ar fi fost, trebuia să afle singur, fără tămbălăul verificărilor oficiale. Mai presus de toate, indiferent că a fost proastă ori mincinoasă, trebuia să afle *pe cine* a contactat ea sau *cine* a contactat-o. Căci numai răspunsul la întrebarea *cine* putea spune şi *de ce* fusese Evan expus în acest fel în Oman. Iar el exact asta trebuia să afle!

— Deci din şapte, numai unul a rămas neluat în scamă.

— Femeia, da, fu de acord Dennison dând din cap. Am să pun s-o verifice până-n măduva oaselor. Până acuma n-am făcut-o, fiindcă nu ştiam ce trebuie.

— Ba nu, n-ai s-o faci, se împotrivi Kendrick. Tu şi oamenii tăi nu vă apropiaţi de ea până când nu vă dau eu semnal verde, dacă am să vi-l dau vreodată. Şi încă ceva. Nimeni nu trebuie să fie la curent cu aducerea ei aici, o aduceţi sub acoperire, nu? Cred că ăsta e termenul. Absolut *nimeni.* S-a înţeles?

— Ia ascultă, dar cine mama dracului eşti tu să mă…

— Am mai discutat asta, Herbie. Ai uitat chestia de marţea viitoare din Salonul Albastra? Cu fanfara puşcaşilor marini, cu camerele de luat vederi şi cu toţi ziariştii? Din câte am înţeles, aici, în şandramaua asta, tu ţii pâinea şi cuţitul, aşa că nu uita să instalezi o platformă mare pe care să mă urc ca să-mi expun câteva opinii. Şi te rog să mă crezi că tu ai să fii printre ţintele

mele favorite.

— Rahat! mârâi Dennison frecându-şi bărbia cu degetele, apoi luă un aer resemnat. Mda, mormăi el, ia spune, congressmane, ar putea o fiinţă omenească atât de şantajată să fie atât de îndrăzneaţă încât să întrebe de ce o anumită arăpoaică jegoasă trebuie să primească un tratament preferenţial? Mama ei de putoare!

— Sigur că da, răspunse Evan privindu-l ţintă pe şeful de cadre. Putoarea asta de arăpoaică jegoasă mi-a salvat viaţa şi n-o să fii atât de câinos încât să i-o ruinezi pe a ei, lăsându-i pe oamenii tăi să ştie că ai luat-o la ochi. Ai făcut destule figuri de-astea pe-aici.

— Bine, bine! Dar hai să clarificăm un lucru. Dacă ea e gura spartă, o laşi pe mâna mea şi nu mai ai nici o pretenţie.

— Asta depinde, spuse Kendrick aşezându-se în scaun.

— Depinde de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Depinde de *ce* şi de *cum.*

— Dar chiar că eşti culmea, omule! Continuăm cu ghicitorile?

— Nu pentru mine, răspunse Kendrick ridicându-se. Scoate-mă de aici, Dennison. Şi din moment ce nu mă pot duce nici acasă, în Virginia sau în Colorado, fără să fiu asaltat, ar putea cineva din vizuina asta să-mi închirieze o casă sau o cabană la ţară undeva sub un alt nume? Plătesc eu, pentru o lună de zile sau cât o trebui să stau acolo. Vreau doar să-mi limpezesc gândurile înainte de a mă întoarce la birou.

— S-a avut deja grijă de asta, spuse brusc directorul de personal. De fapt a fost ideea lui Jennings să te trecem pe liber pentru sfârşitul de săptămână într-o casă sterilă din Maryland.

— Ce dracu’ vrei să spui cu casa asta sterilă? Nu poţi folosi un limbaj pe care să-l înţeleg şi eu?

— Hai s-o spunem aşa: rezultă că tu eşti oaspetele preşedintelui Statelor Unite şi te vei afla într-un loc pe care nu-l va şti nimeni şi care este rezervat celor pe care noi vrem să-i ţinem aşa fel încât să nu fie găsiţi. Chestia asta vine în concordanţă cu opinia mea că primele declaraţii publice despre tine trebuie să le facă Langford Jennings. Ai fost văzut aici şi vorba se va răspândi ca fulgerul, la fel de sigur cum pisica mănâncă şoareci.

— Tu eşti scenaristul. Ce-o să spunem, mai exact ce *o să spui tu* în timpul în care eu am să fiu undeva izolat?

— A, asta-i simplu. Tu vei fi în siguranţă. Asta are să fie

principala preocupare a preşedintelui după prima întrevedere cu experţii noştri antiterorişti. Nu-ţi face griji, scenariştii noştri au să vină cu nişte chestii de-or să le facă pe femei să verse râuri de lacrimi în batiste şi pe bărbaţi să vrea să iasă pe stradă la manifestaţie. Şi din moment ce Jennings are ultimul cuvânt în treaba asta, va include probabil vreo imagine a unui puternic cavaler al Mesei Rotunde în căutarea unui frate mai tânăr care a plecat într-o misiune foarte periculoasă. Adică fix rahat, dar chestiile astea prind al dracului!

— Şi dacă e vreun adevăr în legătură cu teoria cu represaliile, adăugă Kendrick, eu voi deveni adevărata ţintă.

— Rezultă fără îndoială că da. Şi chiar ar fi drăguţ, fu din nou de acord Dennison dând din cap.

— Bine. Atunci rămâne că mă suni când ai aranjat totul în legătură cu Rashad.

Evan stătea în fotoliul din piele naturală din cabinetul impresionantei *case sterile* din Maryland, din apropiere de plajă, în perimetrul oraşului Cynwid Hollow. Afară, între zidurile care împrejmuiau curtea luminată ca ziua, gărzile patrulau încoace şi-ncolo, cu degetul pe trăgaci şi cu ochii în patru la orice mişcare suspectă.

Kendrick opri a treia înregistrare video, în care preşedintele Langford Jennings convocase pe neaşteptate o conferinţă de presă în legătură cu un oarecare congressman Evan Kendrick din Colorado. Fusese mult mai cumplită decât o proiectaseră Dennison şi scenariştii lui, plină de pauze cu mare impact psihologic, pe fundalul unor zâmbete atent filmate, din unghiuri studiate îndelung, care sugerau mândria şi forţa din spatele tabloului omului zâmbitor. Selecţionarea declaraţiilor fusese făcută cu infinită grijă, aşa că preşedintele spunea totul în termeni generali şi nimic specific, afară de un singur subiect: „*Până vor fi luate toate măsurile de securitate, i-am cerut congressmanului Kendrick, un om de care noi toţi suntem mândri, să rămână izolat sub protecţie strictă. Şi o dată cu aceasta, vreau să-i avertizez pe cei interesaţi asupra unui lucru. Dacă se va încerca vreo acţiune teroristă împotriva bunului meu coleg şi prieten, împotriva aceluia pe care eu îl consider fratele meu, întreaga putere militară a Statelor Unite se va dezlănţui atât pe pământ cât şi pe mare şi în aer împotriva enclavelor dovedite că s-au făcut vinovate de asta.*

Dovedite? Oh, Dumnezeule!

Un telefon sună.

— Alo, da?

— Fata vine încoace cu un avion militar de transport, împreună cu un ataşat de la ambasada din Cairo. E trecută pe lista de pasageri ca fiind secretara şi consiliera lui, numele nu are importanţă. Ajunge la şapte dimineaţă ora noastră şi cel târziu la zece e în Maryland.

— Ea ce ştie?

— Nimic.

— A trebuit totuşi să-i spui ceva, insistă Kendrick.

— I s-a spus că e vorba de instrucţiuni noi şi urgente din partea guvernului, care nu pot fi transmise decât *aici* şi *personal.*

— Şi ea a-nghiţit aiureala asta?

— N-a avut de ales. A fost luată din apartamentul ei din Cairo şi de atunci n-a mai scăpat de protecţie. Te aşteaptă o noapte groaznică, ticălosule.

— Mulţumesc, Herbie.

Evan închise telefonul, uşurat şi înspăimântat totodată de perspectiva zilei de mâine, când trebuia să se confrunte cu femeia pe care o cunoscuse sub numele de Khalehla, femeia cu care făcuse dragoste cu o frenezie născută din teamă şi epuizare. Acel act impulsiv şi disperarea care dusese la el trebuiau date uitării. Trebuia să afle dacă se reîntâlnea cu un duşman sau cu un prieten. Totuşi, trebuia să ţină cont că acum exista un scenariu, cel puţin pentru următoarele douăsprezece sau cinsprezece ore. Era timpul s-o sune pe Annie şi prin ea să dea de Manny. Nu avea importanţă cine ştia unde se afla el: era doar oaspetele oficial al preşedintelui Statelor Unite.

Capitolul 23

Emmanuel Weingrass se afla în separeul roşu împreună cu mustăciosul proprietar al cafenelei Mesa Verde. Ultimele două ore fuseseră pentru el foarte agitate, cam ca în zilele nebuneşti de la Paris, pe vremea când lucra pentru Mossad. E drept că situaţia de acum nu era nici pe departe la fel de dramatică, iar adversarii lui nu erau nişte ucigaşi. Trebuise însă şi acum să plece dintr-un loc în altul fără să fie văzut sau oprit. În locul teroriştilor palestinieni de la Paris, pe sub nasurile cărora trebuise să se strecoare de atâtea ori, aici avea de-a face cu echipa de surori medicale, care erau în culmea disperării din cauza agitaţiei de afară.

— Cum ai reuşit s-o ştergi fără să te dibuie scorpiile alea? îl întrebă Gonzales-Gonzales, proprietarul cafenelei, în timp ce-i turna whisky în pahar.

— Simplu. M-am dus la toaletă şi am ieşit pe fereastră. Pe urmă m-am amestecat printre tipii ăia, făcând fotografii cu un aparat de-al lui Evan, ştii, aşa, ca un reporter adevărat, până am găsit un taxi cu care am ajuns aici.

— Hei, omule, de când cu brambureala asta, jigodiile de taximetrişti scot o grămadă de parale, au urcat preţurile de…

— Nişte hoţi, asta sunt! Nici nu m-am urcat bine şi mi-a şi spus: *o sută de dolari până la aeroport, domnule.* Aşa că mi-am scos şi eu pălăria şi i-am spus că tipii de la Comisia de Transporturi vor fi al naibii de interesaţi să cunoască noile tarife de la Mesa Verde. Şi el atunci cică *oh, dumneavoastră eraţi, domnule Weingrass, am glumit doar, domnule Weingrass,* iar eu i-am spus *taxează-mă două sute dar du-mă la cafeneaua lui G-G!*

Amândoi începură să râdă exact în clipa când telefonul de pe peretele opus începu să zbârnâie. Weingrass dădu să se ridice, dar Gonzales îi puse o mână pe braţ, oprindu-l.

— Lasă-l pe Garcia să răspundă, zise el.

— De ce? N-ai zis adineauri că Evan a mai sunat de două ori?

— Garcia ştie ce să spună. L-am dădăcit eu.

— Păi spune-mi şi mie!

— O să-i dea congressmanului numărul telefonului meu de la birou şi o să-i spună să sune după două minute.

— G-G, ce dracu ai de gând să faci?

— La un minut după ce ai venit tu aici, a sosit un *gringo* pe care nu-l cunosc şi s-a turnat la masa de lângă uşă. Nu te uita la el, să nu se prindă. Unul cu o mutră care nu-mi place deloc.

— Şi? Aici la tine vin o mulţime de oameni pe care nu-i cunoşti. Şi de mutre nici nu mai vorbesc.

— Tipul nu-i de pe-aici, Manny. N-are fulgarin, n-are aparat de fotografiat, n-are pălărie, dar l-am mirosit la sigur că nu-i de pe-aici şi nici ziarist nu e. E pus la costum, ba nu zici că are şi vestă! Nu, am zis să nu te uiţi la el, îi ordonă Gonzales, strângându-l acum pe bătrân de mână, din când în când tipul se uită încoace, la masa noastră. Mi-e să nu fie cu ochii pe tine.

— Şi atunci ce facem?

— Aşteaptă. Te ridici de la masă când îţi spun eu.

Ospătarul Garcia agăţă receptorul în furcă, tuşi o dată şi se duse la bărbatul roşcat îmbrăcat în costum de culoare închisă cu vestă, se aplecă spre el şi-i şopti ceva la ureche. Bărbatul îi aruncă o căutătură rece, ospătarul ridică din umeri şi se întoarse la locul lui de la bar. Omul puse câteva bancnote pe masă, se ridică fără să se grăbească şi se îndreptă spre ieşire.

— Acum, şopti Gonzales-Gonzales, ridicându-se şi făcându-i lui Weingrass semn să-l urmeze.

Zece secunde mai târziu se aflau în biroul dezordonat al proprietarului cafenelei.

— Congressmanul ne sună în aproximativ un minut, spuse acesta, făcând semn spre un scaun din spatele biroului hodorogit, care abia se mai ţinea.

— Eşti sigur că a fost Kendrick? întrebă Weingrass.

— Tuşea lui Garcia mi-a dat de înţeles că da.

— Şi tipului de la masă ce i-a spus?

— Că el crede că mesajul de la telefon trebuie să fi fost pentru el, din moment ce nici un alt client nu se potrivea descrierii.

— Şi care-a fost mesajul?

— Foarte simplu, *amigo.* Că era foarte important pentru el să ia legătura cu oamenii lui de afară.

— Doar asta?

— Da, dar tipul a ieşit imediat, nu? Asta înseamnă ceva.

— Adică ce să-nsemne?

— *Uno,* înseamnă că are nişte oameni pe care trebuie să-i contacteze, nu? Altfel nu pleca. *Dos,* ori că ăştia sunt pe-aproape. Ori că poate lua legătura cu ei prin alte mijloace de comunicaţie, bunăoară un pager dintr-o maşină, da? *Tres,* n-a

venit el aici îmbrăcat în costumul ăla doar ca să bea o bere Tex-Mex, marca ud de mâţă, nu? *Cuatro,* tipul pute de la o poştă a *federal.*

— Nu mă-nnebuni! Adică… chiar de la guvern? întrebă Manny, luându-şi cea mai uimită mutră de care era el în stare.

— Noi ştim când vedem ceva. *Comprende, hombre?*

— Întotdeauna am zis, spuse Weingrass din spatele biroului, holbând ochii cât putea de tare. Găseşte cea mai împuţită şi mai nenorocită tavernă şi-acolo poţi afla mai multe despre viaţă decât în toate saloanele Parisului.

— Mă flatezi, Manny, ai o părere prea bună despre localul meu. Ia zi, Parisul, Franţa, chestiile astea înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

— Se pare că din ce în ce mai puţin, *amigo.* Nu ştiu de ce, dar mă interesează din ce în ce mai puţin. Ceva se întâmplă aici cu băiatul meu şi eu nu pot să înţeleg ce. Însă e foarte important.

— Şi el înseamnă mult pentru tine, nu?

— El e *fiul* meu.

Telefonul sună, iar Weingrass duse repede receptorul la ureche în timp ce Gonzales se îndrepta către uşă.

— *Aerianule,* eşti tu?

— Ce pază ai tu acolo, Manny? întrebă Kendrick din casa sterilă din Maryland. Te acoperă o unitate a Mossadului?

— Ceva mult mai eficient, răspunse bătrânul arhitect din Bronx. Pe-aici nu e nici un contabil care să-mi numere shekelii, aşa că zi fără frică. Despre tine. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu, jur că nu ştiu!

Evan îi povesti în detaliu evenimentele, începând cu veştile uluitoare pe care i le adusese Sabri Hassan despre dezvăluirile în legătură cu afacerea Oman în timp ce el era în piscină şi terminând cu recluziunea lui într-un hotel ieftin din Virginia. De la discuţia cu Frank Swann de la Departamentul de Stat şi până la sosirea lui sub escortă la Casa Albă. De la întâlnirea ostilă cu directorul de personal al Casei Albe până la prezentarea în faţa preşedintelui Statelor Unite, care hotărâse să-l decoreze în Salonul Albastru marţea viitoare, cu participarea fanfarei puşcaşilor marini. Şi în final, până la faptul că o femeie pe nume Khalehla, care îi salvase viaţa în Bahrain, era în realitate ofiţer al Agenţiei Centrale de Informaţii şi zbura chiar acum spre el pentru a fi supusă unui interogatoriu.

— Din ce mi-ai spus, tipa asta nu pare să aibă ceva de-a face

cu restul expunerii tale.

— De ce nu?

— Pentru că tu ai crezut-o atunci o arabă copleşită de ruşine, mie asta mi-ai spus. În unele feluri, aerianule, te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi. În anumite privinţe nu eşti deloc uşor de fraierit. Tocmai pentru asta erai aşa bun la *Kendrick Group...* Dacă te trăda, femeia asta n-ar fi făcut decât să adauge şi mai multă ruşine la câtă avea şi aşa. Şi şi-ar fi făcut situaţia şi mai cocoşată în lumea aia de sceleraţi în care trăieşte.

— Dar ea e singura care a mai rămas, Manny. Ceilalţi sunt scoşi din cauză, ei n-ar fi făcut-o.

— Atunci mai sunt şi alţii în spatele celorlalţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *cine?* Ăştia au fost singurii oameni care au ştiut că eu am fost acolo.

— Vezi? Vezi că eşti zevzec? Păi când îţi spun eu că eşti zevzec! Doar te-am auzit cu urechile mele zicând că hahalera aia de Swann ţi-a spus că un ticălos blond cu accent străin a dedus că tu ai fost în Masqat. De unde a luat el informaţia asta, ai?

— Nimeni nu-l poate găsi, nici măcar tipii de la Casa Albă!

— Poate că *eu* cunosc oameni care ar fi în stare să-l găsească şi în gaură de şarpe.

— Nu, Manny, refuză cu fermitate Kendrick. Aici nu e Parisul şi evreii tăi sunt prea departe ca să-ţi mai poată întinde vreo mână de ajutor. Le datorez prea multe, deşi într-o zi aş vrea să-mi explici ce a fost cu interesul pe care l-au avut ei faţă de o anumită persoană din ambasadă.

— Nu mi-au spus nici mie nimic, niciodată, zise Weingrass. Am ştiut despre un plan iniţial pentru care fusese antrenată unitatea şi am presupus că era vorba să ajungă la cineva din interior, dar ei n-au discutat niciodată despre asta de faţă cu mine. Oamenii ăia ştiu când trebuie să-şi ţină gura... Care-i următoarea ta mutare?

— Mâine dimineaţă, cu Rashad. Ţi-am spus doar.

— Bine şi după aia?

— Văd că nu te-ai uitat la televizor.

— Sunt la cafeneaua lui G-G. El nu pune decât videocasete, nu mai ţii minte? Are o grămadă de seriale de prin ’82 şi toată lumea cică sunt ultimul răcnet. Ia zi, ce-i nou la televiziune?

— Preşedintele. A anunţat oficial că mă aflu izolat sub proiecţie strictă.

— Mie-mi miroase mai curând a puşcărie.

— Într-un fel şi e, dar e suportabilă şi gardianul şef mi-a oferit o groază de privilegii.

— Poţi să-mi dai un număr de telefon?

— Nici eu nu-l ştiu. Nu e scris nimic pe aparat, dar te ţin la curent. Dacă e să fac vreo mişcare, te anunţ. Nimeni nu poate lua urma liniei ăsteia. Şi chiar dacă ar face-o, puţin mi-ar păsa.

— Bine, acum lasă-mă să te întreb o chestie. Ai pomenit cuiva de numele meu?

— Doamne sfinte, nu. S-ar putea să te afli pe undeva prin dosarul Omanului, care e trecut la secret. A, le-am spus că pe lângă mine mai sunt şi alţii care merită laude pentru reuşita acţiunii, dar numele tău nu l-am pronunţat. De ce?

— Am fost urmărit.

— *Cum?*

— E o chestie care mie nu-mi place deloc. G-G e de părere că mamelucul ăsta care şade pe capul meu e federal şi că s-ar putea să mai fie şi alţii cu el.

— Poate că Dennison te-a descoperit din dosar şi a pus oameni să te protejeze.

— Să mă protejeze? El? Pe mine? PAT! Şi împotriva cui să mă protejeze, mă rog? Până şi-n Paris sunt sigur ca nimeni altul pe ziua mea de mâine. Dacă nu era aşa, acum aveam un mormânt clasa întâi. Şi ce te face pe tine să crezi că aş figura în vreun dosar de-al tembelilor ălora? În afară de tipii din unitatea specială nimeni n-a ştiut cum mă cheamă şi *nimeni* n-a folosit numele noastre în timpul conferinţei de presă din dimineaţa în care am plecat. În sfârşit, *aerianule,* dacă tot sunt protejat, ar fi o idee bună s-o ştiu şi eu. Pentru că dacă sunt destul de periculos ca să beneficiez de o astfel de protecţie, s-ar putea ca din greşeală să-l tratez cu cine ştie ce glonţ în scăfârlie pe careva din aşii ăştia ai lor.

— Ca de obicei, spuse Kendrick, s-ar putea să ai un dram de logică în sacul tău de bazaconii. Am să verific treaba asta.

— Fă-o. Prea mulţi ani oricum nu mai am de trăit, dar asta nu înseamnă să-i pierd prosteşte. Sună-mă mâine, că acuma trebuie să mă întorc la locul unde se află vrăjitoarele alea afurisite, înainte să apuce ele să dea alarma că am dispărut.

— Transmite-i salutările mele lui G-G, adăugă Evan. Şi spune-i că după ce mă întorc acasă să facă bine să se lase dracului de afacerile cu importurile. Şi nu uita să-i mulţumeşti din partea mea, Manny.

Kendrick închise telefonul rămânând cu receptorul în mână, apoi formă imediat un zero. Auzi semnalul de apel, apoi altul, apoi, iarăşi altul...

— Centrala, se auzi vocea puţin ezitantă a unei femei.

— Nu sunt sigur de ce, începu Kendrick, dar am impresia că nu eşti o operatoare obişnuită care lucrează pentru compania de telefoane Bell.

— Domnule...?

— Nu contează, domnişoară. Mă numesc Kendrick şi vreau să vorbesc cu domnul Herbert Dennison, directorul de personal al Casei Albe, cât de curând. E foarte urgent. Te rog să faci tot posibilul să-l găseşti şi să-i spui să mă sune în următoarele cinci minute. Dacă-ţi va fi imposibil, am să fiu forţat să-l sun pe soţul secretarei mele, care e locotenent în poliţia din Washington şi să-i spun că sunt ţinut prizonier într-un loc pe care sunt foarte sigur că-l pot localiza cu precizie.

— Domnule, vă rog!

— Cred că sunt destul de rezonabil şi foarte clar în acelaşi timp, o întrerupse Evan. Domnul Dennison trebuie să mă sune în următoarele cinci minute şi numărătoarea inversă a şi început. Mulţumesc, centrala, vă doresc o zi bună în continuare.

Închise din nou telefonul, dar acum puse şi receptorul în furcă şi se duse la barul din perete în care se aflau o frapieră cu cuburi de gheaţă şi tot felul de sticle cu whisky scump. Îşi turnă un pahar, se uită la ceas şi se duse spre fereastra care dădea în curtea din spatele casei, luminată ca ziua. Fu încântat la vederea unui teren de crochet împrejmuit de un gărduţ din fier forjat vopsit în alb. Dar fu mai puţin încântat la vederea unui tip îmbrăcat civil care patrula în zonă, mergând cu pas de soldat pe o potecă de pe lângă zidul de piatră şi ţinându-şi arma grea în poziţie de tragere. Manny avusese dreptate: aici era de fapt o închisoare. Câteva secunde mai târziu, telefonul sună.

— Bună, Herbie, ce mai faci?

— Ce *mai fac eu,* ticălosule? Sunt al dracului de intrat la apă, asta fac. Sunt *fleaşcă*! Ce naiba mai vrei de la mine?

— Vreau să ştiu de ce e urmărit Weingrass. Vreau să ştiu de ce numele lui a apărut peste tot şi ai face bine să vii cu un răspuns al dracului de bun.

— Stai puţin, caraghiosule, se răsti şeful de cadre. Ce mama dracului mai e şi aia, Weingrass? Ceva ce merge cu *ketchup*?

— Emmanuel Weingrass e un arhitect cunoscut în toată lumea,

deşteptule. Şi de asemenea e un prieten al meu care locuieşte în casa mea din Colorado şi care pentru anumite motive, pe care nu mă simt deloc obligat să ţi le spun, se află acolo extrem de confidenţial. Unde şi cui i-ai spus numele lui de l-ai făcut să circule?

— Bombonel, eu nu pot să fac să circule ceva ce nu ştiu.

— Nu mă minţi, nu-i aşa, Herbie? Pentru că dacă mă minţi, aş putea face ca următoarele săptămâni să fie foarte grele pentru tine.

— Dacă m-aş fi gândit că minţindu-te aş putea să scap de tine, te-aş fi minţit până-n pânzele albe, dar în ce-l priveşte pe acest Weingrass n-am nici o minciună disponibilă. Nici măcar nu ştiu cine e, aşa că ajută-mă.

— Ai citit rapoartele despre acţiunea din Oman, nu?

— E un singur dosar şi e îngropat. Sigur că l-am citit.

— Numele lui Emmanuel Weingrass n apare deloc acolo?

— Nu. Dacă apărea îmi aduceam aminte. E un nume ciudat.

— Nu şi pentru Weingrass. Dar ar fi putut cineva de la Agenţia Centrală de Informaţii, de la Agenţia Naţională pentru Securitate sau de la vreuna din alte organizaţii de-astea să-mi pună oaspetele sub supraveghere fără să te informeze pe tine?

— Ei asta-i! În nici un caz! strigă ofensat directorul de personal. Eu ce mama dracului mai sunt aici, momâie? Paiaţă, sperietoare de ciori? În chestii de-astea nimeni nu mişcă un deget fără ştirea mea! Mama lor de…

— O ultimă întrebare. În dosarul Oman s-a făcut vreo referire la vreo persoană care a zburat înapoi cu mine din Bahrain?

Fu rândul lui Dennison să facă o pauză.

— Te exprimi foarte clar, congressmane.

— Eşti al naibii de aproape de ouăle clocite care stau gata să ţi se spargă în capul ăla deştept. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să speculezi vreo legătură între arhitect şi acţiunea de acolo. Lasă-l în pace.

— Am să-l las în pace, fu de acord şeful de cadre. După cum sună numele ăsta, mă duce gândul la alte chestii, care al dracului să fiu dacă-mi miros a bine: Mossadul.

— Bun. Acum, răspunde-mi doar la întrebare. Ce scrie în dosar despre întoarcerea mea din Bahrain? Cu cine mai eram?

— *Încărcătura* era compusă din tine şi un bătrân arab îmbrăcat în haine occidentale, un vechi agent al Operaţiilor Consulare care era adus o dată cu tine pentru tratament medical. Pare-mi-se că-l

chema Ali sau cam aşa ceva. Departamentul de Stat l-a lăsat să treacă, iar el a dispărut. Asta-i adevărul, Kendrick. Nimeni de aici n-are habar de vreun domn Weingrass.

— Mulţumesc, Herb.

— Mulţumesc pentru *Herb.* Mai pot face ceva pentru tine?

Evan se uită la fereastra acoperită cu bare şi în curtea interioară unde gărzile continuau să patruleze cu ochii în patru.

— Am să-ţi cer o favoare şi să nu zici nu. Cel puţin nu acum. Dar tu poţi clarifica ceva pentru mine. Telefonul ăsta, de la care vorbesc eu acum, are un microfon încorporat, nu?

— Nu ca cele folosite de obicei. Există o cutiuţă neagră, ca la avioane. Trebuie îndepărtată numai de personal autorizat, iar benzile sunt procesate sub cele mai stricte măsuri de securitate.

— Ai putea să opreşti drăcovenia asta... să zicem pentru treizeci de minute sau cam aşa ceva, până când dau eu de cineva? Şi tu ai vrea asta, crede-mă.

— Am să accept... Sigur, mai există o dublură pe linie. Toate casele astea au aşa ceva. Dă-mi cinci minute şi poţi să suni şi Moscova dacă pofteşti.

— Cinci minute.

— Acum te deranjează dacă mă duc să-mi termin duşul?

— Încearcă de data asta cu Clorox. Poate merge.

Kendrick puse receptorul în furcă şi scoase portofelul, căutând peticul de hârtie pe care i-l dăduse Frank Swann cu cele două numere private. Se uită din nou la ceas. Avea de gând să aştepte zece minute şi spera că directorul adjunct al Operaţiilor Consulare putea fi găsit pe undeva.

Şi îl găsi. Se salutară cu răceală şi Evan îi explică unde se află, mai exact unde credea el că se află.

— Cum stai cu protecţia? întrebă Swann părând îngrijorat. Am fost şi eu în mai multe case de-astea când a fost nevoie să interogăm transfugi. Sper ca tu să ai parte de unul cu grajduri sau măcar cu două piscine, una în interior, bineînţeles. Toate sunt la fel, cred că guvernul le cumpără pentru a-şi răsplăti politicienii bogaţi care se satură de proprietăţile lor şi vor să-şi facă rost de altele pe gratis. Sper ca cineva să ne asculte. Eu nu mai am de mult o piscină şi chiar îi invit să mă pupe-n...

— Există aici un teren de croquet, asta am văzut.

— Mare lucra nu-i. Altceva ce-ai să-mi spui? Am ceva şanse în plus să ies din cârligul ăla?

— Poate. Cel puţin am încercat să mai temperez spiritele în

privinţa ta… Frank, trebuie să-ţi pun o întrebare la care amândoi putem spune orice vrem şi să folosim orice nume vrem. Acum telefonul nu e deloc sub observaţie.

— Cine ţi-a spus asta?

— Dennison.

— Pprrrt! Şi tu *l-ai crezut!* De fapt nu m-ar deranja deloc dacă ce vorbim noi acum ajunge la urechile lui. Să mă pupe şi el în…

— Îl cred, fiindcă are nişte interese legate de ce vreau eu să-ţi spun şi nu vrea să amestece administraţia în chestia ăsta. Zice să fim atenţi să nu întindem coarda prea tare.

— Are dreptate. Îi e teamă că s-ar putea să cam piardă din galoane auzindu-ţi vorbele. Te ascult.

— E vorba de Manny Weingrass, iar Dennison crede că ar avea legături cu Mossadul…

— Şi eu i-am spus că nici vorbă de aşa ceva, îl întrerupse directorul adjunct. E-n regulă, cred că într-adevăr am întins coarda prea tare. Zi-i înainte.

— Dennison mi-a spus că dosarul privind *încărcătura* avionului plecat din Bahrain spre baza Forţelor aeriene de la Andrews conţinea pe lista pasagerilor numele meu şi al unui arab bătrân, îmbrăcat în haine occidentale, care era un subagent al Operaţiunilor Consulare…

— Şi care a fost adus aici pentru tratament medical, îl întrerupse Swann. După ani şi ani de servicii importante, îi datoram măcar atât lui Ali Saada şi familiei lui.

— Eşti convins că ăsta a fost ordinul?

— Cine ar fi putut şti mai bine? Eu l-am scris.

— *Tu?* Atunci înseamnă că ai ştiut că era vorba de Weingrass?

— N-a fost deloc greu. Instrucţiunile tale transmise prin Grayson erau foarte clare. Tu ai cerut – ai cerut, spun, ia aminte – ca o persoană nenumită să fie cu tine în avionul care se întorcea în State…

— Deci eu eram acoperirea pentru gruparea Mossad.

— Sigur că da şi eu la fel. Vezi tu, ca să aduci pe cineva în modul ăsta e împotriva regulilor, că de legi nici nu mai vorbesc. Merge doar dacă tipul e-n dosarele noastre. Aşa că l-am pus în dosarele noastre ca pe oricare altă persoană.

— Şi de unde ai ştiut că e vorba de Manny?

— Dar ce suntem noi aici, bebeluşi? Am vorbit cu şeful gărzilor regale din Bahrain, care îţi asigura escorta. Descrierea fizică pe care a făcut-o era destul de aproximativă, dar când mi-a spus că

ticălosul i-a tras un şut în genunchiul unuia dintre oamenii lui, am ştiut imediat că era vorba de Weingrass. Se spune că reputaţia lui l-a precedat întotdeauna.

— Apreciez ce faci, spuse Evan blând. Atât pentru mine cât şi pentru el..

— A fost singurul mod în care puteam să-ţi mulţumesc.

— Atunci pot să presupun că nimeni de la Washington nu ştie că Weingrass a fost implicat în afacerea Oman?

— Absolut. Uită şi tu că a fost în Masqat. El nici măcar nu e printre cei vii de acolo.

— Dennison nici măcar nu ştie cine este…

— Bineînţeles că nu.

— Dar e urmărit, Frank. Acolo, în Colorado, cineva îl ţine sub vizor.

— Nu-s ai noştri.

La două sute cincizeci de metri la nord de casa sterilă de pe malurile apelor golfului Chesapeake, se afla proprietatea doctorului Samuel Winters, un reputat istoric, de peste patruzeci de ani prieten şi consilier al preşedinţilor Statelor Unite ale Americii. În tinereţe academicianul, posesor al unei averi imense, era considerat un sportiv de excepţie. Trofeele de polo, tenis, ski şi yahting umpleau rafturile cabinetului lui, amintind performanţele lui sportive de odinioară. Acum, bătrânului nu-i mai rămăsese decât un joc liniştit, mai curând pasiv, care timp de generaţii fusese o pasiune ereditară a familiei Winters. Jocul se numea *croquet* şi de câte ori vreun membru al familiei îşi construia o casă, printre primele lucruri care hotărau amplasamentul era existenţa unei pajişti adecvate care nu trebuia să depăşească niciodată dimensiunile de o sută douăzeci de metri pe două sute douăzeci şi cinci, dimensiuni stabilite din 1882 prin *Regulamentul Asociaţiei Naţionale de Croquet.* Aşa că una din primele imagini care atrăgeau privirea oricărui vizitator al proprietăţii doctorului Winters era terenul de croquet aflat în dreapta enormei case ce străjuia plajele golfului Chesapeake. Farmecul acesteia era întregit de mobilierul din fier forjat vopsit în alb care împrejmuia terenul, unde participanţii puteau să-şi studieze viitoarele mişcări şi să bea ceva tare sau răcoritor.

Aspectul era identic cu cel al terenului de croquet al casei sterile aflate la nici trei sute de metri spre sud de proprietatea lui Winters. De fapt casa aceasta era ca şi a lui, din moment ce

terenul pe care se ridica fusese cândva proprietatea familiei Winters. În urmă cu cinci ani, cu aprobarea tacită a celor de la Inver Brass, doctorul Winters donase în secret guvernului Statelor Unite sudul proprietăţii sale spre a fi folosit drept o casă „sterilă” şi „sigură”. Pentru a opri curiozităţile inevitabile şi pentru a distrage atenţia de la sondajele ostile ale inamicilor Statelor Unite, tranzacţia nu a fost dată niciodată la iveală. În dosarele primăriei oraşului Cynwid Hollow, casa şi împrejurimile ei aparţineau încă lui Samuel şi Martei Jennifer Winters (ultima fiind decedată), iar contabilii familiei plăteau anual fără nici o întârziere taxele legale, rambursate apoi cu promptitudine din fondurile guvernamentale. Dacă vreun curios ar fi încercat să afle ce se întâmpla pe domeniul acesta, i se răspundea invariabil că lucrurile decurgeau absolut normal şi că permanent soseau aici limuzine cu oameni importanţi din lumea academică şi industrială, cu alte cuvinte din zona variatelor interese ale lui Samuel Winters. Câţiva grădinari foarte iscusiţi îngrijeau grădinile şi erau folosiţi de asemenea, la nevoie şi drept personal de serviciu, îngrijindu-se de nevoile şirului neîntrerupt de vizitatori. Imaginea aducea astfel cu aceea a reşedinţei unui multimilionar care vrea să trăiască departe de vacarmul lumii, dar nu vrea nici să fie rupt de ea.

Pentru a menţine integritatea acestei imagini, toate facturile erau trimise contabililor lui Samuel Winters, care le plăteau fără nici o discuţie. Însă înainte de asta scoteau după orice chitanţe duplicate, pe care le înaintau avocatului casei, iar acesta le preda cu maximum de discreţie Departamentului de Stat, pentru a fi rambursate. Era un aranjament simplu şi mulţumitor pentru toţi cei implicaţi, la fel de simplu cum fusese pentru doctorul Winters să-i sugereze preşedintelui Langford Jennings că Evan Kendrick, congressmanul de Colorado, ar putea să beneficieze de câteva zile departe de mass-media în casa aceasta *sigură* aflată la sud de proprietatea lui, din moment ce în momentul respectiv casa era şi aşa goală. Şi preşedintele fusese de acord fără nici un fel de rezerve, cerându-i Herb Dennison să facă imediat toate demersurile necesare.

Milos Varak îşi scoase căştile de pe urechi şi îşi roti scaunul spre stânga. Apăsă un comutator din peretele apropiat şi auzi imediat fâşâitul fin al antenei parabolice care se rotea pe acoperiş. Apoi se ridică din scaun şi, cuprinzându-şi tâmplele în

palme, începu să păşească fără nici o ţintă printre piesele sofisticate din studioul aflat în pivniţa casei lui Samuel Winters. Era alarmat. Ce auzise când interceptase convorbirea telefonică din casa sterilă era mai presus de puterea lui de înţelegere.

Aşa cum confirmase fără echivoc Swan de la Departamentul de Stat, nimeni din lumea spionajului de la Washington nu avea cunoştinţă de existenţa vreunui Emmanuel Weingrass. Acum afla că Swann reuşise să-l scoată în secret pe individul acesta din Bahrain şi să-l aducă în Statele Unite, deghizat şi acoperit. Din punct de vedere al dosarelor şi omul şi acoperirea lui dispăruseră. Iar Swann era acum decepţionat şi alarmat de legăturile lui Weingrass cu Mossadul, lucru pe care Kendrick îl înţelegea pe deplin. De fapt, congressmanul luase măsuri peste măsuri pentru a ascunde prezenţa şi identitatea bătrânului său prieten. Milos aflase că bătrânul fusese internat în spital sub numele de Manfred Weinstein şi tratat într-o rezervă dintr-o aripă privată a clădirii, cu o singură intrare, secretă şi aceea şi că la externare fusese transportat cu un avion particular până la Mesa Verde.

Totul fusese *privat.* Numele de Weingrass nu era înregistrat nicăieri. Chiar şi în timpul convalescenţei, irascibilul arhitect părăsise numai întâmplător casa şi nu se dusese niciodată în locuri unde congressmanul era cunoscut. *La dracu'*! se gândi Varak. Cu excepţia cercului personal al lui Kendrick, care excludea pe *oricine* în afară de secretara lui de încredere, soţul acesteia, doi soţi arabi din Virginia şi trei surori medicale plătite atât de gras încât salariile lor includeau totală confidenţialitate, acest Emmanuel Weingrass nici măcar *nu exista!*

Varak se întoarse la aparatele de pe masă, răsuci butonul de înregistrare, derulă banda şi găsi cuvintele pe care voia să le audă din nou.

— Atunci pot să presupun că nimeni de la Washington nu ştie că Weingrass a fost implicat în afacerea Oman?

— Absolut. Uită şi tu că a fost în Masqat. El nici măcar nu e printre cei vii de acolo.

— Dennison nici măcar nu ştie cine este...

— Bineînţeles că nu.

— Dar e urmărit, Frank. Acolo, în Colorado, cineva îl ţine sub vizor.

— Nu-s ai noştri.

„Nu-s ai noştri..."

Şi atunci ai cui sunt?

Întrebarea asta îl alarma pe Varak. Singurii oameni care ştiau de existenţa unui anumit Emmanuel Weingrass şi de cât de mult însemna bătrânul pentru Evan Kendrick erau cei cinci membri ai grupului Inver Brass. Ar fi putut fi unul din ei?

Milos nu mai voia să se gândească. Pe moment era prea dureros pentru el.

Adrienne Rashad fu trezită brusc de o scuturătură violentă a avionului. Se uită de-a lungul culoarului spre cabina luminată obscur. Ataşatul de la ambasadă din Cairo era speriat din cale afară, deşi avea la activ destule zboruri cu avionul. Îşi luase cu el un aliat de nădejde, anume o sticlă înfăşurată în piele naturală, pe care acum o smulse din geanta diplomat, o puse la gură şi bău din ea până când îşi dădu seama că cealaltă *încărcătură* a avionului se uita la el. Ruşinat, întinse sticla spre ea şi făcu un gest de invitaţie, dar fata scutură din cap cu un zâmbet amabil.

— Doar nişte goluri de aer! strigă ea tare, ca să acopere zgomotul motoarelor avionului.

— Hei, prieteni! se auzi vocea pilotului în intercomunicaţie. Îmi pare rău de golurile de aer prin care am trecut, dar mă tem că vremea rămâne neprielnică pentru încă vreo jumătate de oră. Va trebui să ne menţinem pe canalul nostru şi să nu ne apropiem de rutele comerciale. Ar fi trebuit să vă alegeţi niscaiva zone mai prietenoase. Am să vă rog să vă ţineţi bine.

Ataşatul mai luă o gură din sticla lui, de data asta mai lungă şi mai plină decât prima dată. Adrienne se întoarse cu spatele, ca să nu arate că a băgat de seamă teama omului şi se întoarse la gândurile ei.

Oare de ce primise ordinul acesta atât de categoric să se întoarcă la Washington? Dacă ar fi fost vorba de noi instrucţiuni delicate, care să nu poată fi transmise pe alte căi, atunci de ce o chemase Mitchell Payton fără ca măcar să-i dea un cât de mic indiciu? Nu-i stătea în fire *unchiului Mitch* să permită cuiva vreo imixtiune în munca ei decât dacă ar fi prevenit-o. Chiar şi cu debandada din Oman de anul trecut şi chiar dacă ar fi fost vorba de vreo situaţie prioritară, Mitch i-ar fi trimis instrucţiuni sigilate prin curier diplomatic, ordonându-i fără explicaţii să colaboreze cu Operaţiile Consulare ale Departamentului de Stat, oricât de ofensată s-ar fi simţit ea. Era ofensată, iar el o ofensase într-adevăr. Acum, din senin, i se ordonase să se întoarcă în State,

fără alte precizări şi fără posibilitatea de a lua legătura cu cineva, fără un singur cuvânt din partea lui Mitchell Payton.

Da. *Congressmanul Evan Kendrick.* În ultimele optsprezece ore numele acesta bântuise prin lume din ce în ce mai ameninţător, ca sunetul unui tunet care se apropia. Se puteau vedea feţele înspăimântate ale celor care avuseseră de-a face într-un fel sau altul cu americanul, îi vedeai parcă uitându-se spre cer şi întrebându-se dacă trebuia să se ascundă după vreun acoperiş sau să vâre în gaură de şarpe ca să-şi salveze viaţa în faţa furtunii care sta să se dezlănţuie. Aveau să pornească vendete necruţătoare împotriva celor care îl ajutaseră pe blestematul de yankeu să se amestece în treburile Orientului. Se întrebă cine oare făcuse să transpire povestea – ba nu, *să transpire* era un termen mult prea blând, prea inofensiv – cine făcuse să *explodeze* povestea asta! Ziarele din Cairo erau pline de comentarii aprinse şi o verificare rapidă confirma că în toată lumea arabă Evan Kendrick era ori un sfânt pios, ori un păcătos care trebuia jupuit de viu. Îl aştepta canonizarea sau moartea agonizantă, depinde de judecătorii cărora avea să le pice în mână. *De ce?* Chiar Kendrick făcuse toate astea? Îşi riscase viaţa acest om vulnerabil, acest politician diletant, tocmai pentru a lovi potul cel mare de pe tabla jocului politic? Dacă era aşa, nu putea fi omul pe care-l cunoscuse atât de puţin şi totuşi atât de aproape cu un an în urmă. Îşi amintea acum bine, deşi rezervată şi fără să regrete. Făcuseră dragoste, da, neverosimil, cu prea puţine şanse de continuare, frenetic, probabil că inevitabil în condiţiile date, dar momentele acelea trecătoare trebuiau date uitării.

Şi dacă acum ea fusese adusă înapoi la Washington din cauza unui congressman ambiţios, ei bine… clipele acelea n-au existat de fapt niciodată!

Capitolul 24

Kendrick stătea în faţa ferestrei care dădea în aleea circulară din faţa *casei sterile.* Dennison îl sunase ca să-l anunţe că avionul din Cairo aterizase şi că Adrienne Rashad fusese dusă la o maşină guvernamentală care o aştepta. Acum era sub escortă în drum spre Cynwid Hollow. Şeful de cadre voise ca Evan să ştie că femeia asta îndrăcită făcuse un tărăboi nemaipomenit când nu i se permisese să dea un telefon de la Baza Forţelor Aeriene de la Andrews.

— Dădea din picioare şi nu voia să urce în maşină, se plânsese Dennison. Spunea că ea n-are nici un ordin direct de la şeful ei şi că din partea ei poate să se aleagă praful de Forţele Aeriene. Auzi, scârnăvia dracului, făcea un tămbălău acolo de i-a speriat pe toţi! Eram în drum spre birou şi m-au căutat la telefonul din maşină. Şi ştii ce-a făcut? L-a smuls omului meu receptorul din mână şi face la mine, cică tu cine naiba mai eşti, mă boule! Adică aşa vorbea ea cu mine! Şi pe urmă, ca să facă şi mai tare pe nebuna, a luat receptorul de la ureche şi i-a întrebat pe tipii din maşină, dar tare, ştii, ca să aud şi eu, cică *ce-i aia Dennison*? Auzi la ea!

— Înseamnă că chiar nu te cunoaşte nimeni. E perfect! Cumva i-a spus careva din tipii ăia cine eşti?

— Jigodiile alea plesneau de râs, îi auzeam în receptor, mama lor de idioţi! Şi tipa cel mai rău a făcut scandal când i-am spus că e la ordinele preşedintelui şi că ori se suie în maşină ori s-ar putea să petreacă cinci ani la Leavenworth. Christoase, s-o fi auzit ce putea să-i mai iasă din gură…

— La Leavenworth? Păi aia e închisoare de bărbaţi!

— Ştiu, de-aia am zis şi eu. S-o scarpine ăia până-i scot toţi dracii din ea. Ha! Vezi că trebuie să ajungă la tine din clipă în clipă. Şi nu uita ce-am vorbit, dacă ea a bătut toba, a mea e. Al dracului să fiu dacă nu-i dau de-o satur… mama ei de putoare!

— Poate.

— Fii atent, că nu glumesc! Fac rost de un ordin prezidenţial!

— Iar eu am să-l citesc la ştirile de noapte. Cu adnotări cu tot.

— Rahat!

Kendrick tocmai voia să plece de la fereastră să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea, când văzu apărând jos, în curtea circulară, o

limuzină cenuşie care dădu curba şi se opri în faţa treptelor de piatră. Din maşină coborî sprinten un maior tânăr şi sprinten, care ocoli cu paşi vioi portbagajul şi deschise cealaltă portieră pentru pasagerul oficial.

Femeia pe care Evan o cunoscuse sub numele de Khalehla apăru în soarele dimineţii, închizând puţin ochii, deranjată de lumina puternică de afară, părând parcă neliniştită şi nesigură. Nu purta nimic pe cap, iar părul negru îi cădea pe umeri peste jacheta albă. Sub braţul drept ţinea strâns o geantă mare, tot albă. Urmărind-o cu privirile, Kendrick îşi aduse aminte de după-amiaza aceea târzie din Bahrain şi timp de o clipă retrăi şocul pe care-l avusese la apariţia ei parcă ireală în pragul somptuosului dormitor regal, amuzată să-l vadă fugind înapoi în pat şi acoperindu-se cu cearşafurile. Iar acum, în ciuda panicii, a uimirii şi a durerii care îl apăsau de atâta timp, se simţea marcat de figura de o delicateţe rece a euro-arabei şi de licărul de inteligenţă din ochii ei.

Avusese dreptate. Era într-adevăr o femeie izbitor de frumoasă, cu o ţinută dreaptă, aproape sfidătoare, chiar şi acum, când se îndrepta sub pază spre uşa masivă a casei sterile în interiorul căreia urma să ajungă faţă-n faţă cu necunoscutul. Kendrick o examină calm. Nu simţea nici o grabă, în sufletul lui nu era nimic din căldura cu care ar fi vrut să o întâmpine, ci numai o curiozitate intensă dar rece. În după-amiaza aceea de pe alte meleaguri ea îl minţise, prin ce-i spusese şi prin ce-i ascunsese. Se întrebă dacă şi acum îl avea să-l mintă la fel.

Maiorul deschise uşa enormului salon şi Adrienne Rashad intră. Făcu câţiva paşi, apoi se opri, rămânând nemişcată, cu privirile aţintite asupra lui Evan, care aştepta în dreptul ferestrei. În ochii ei nu se puteau vedea nici mirare nici furie, ci doar o licărire rece şi inteligentă.

— Eu plec, spuse ofiţerul, salutând cu eleganţă.

— Mulţumesc, maiorule.

Uşa se închise şi Kendrick înaintă.

— Bună, Khalehla. *A fost* Khalehla, nu-i aşa?

— Spune-mi cum vrei, zise ea cu calm.

— Prin urmare nu e Khalehla, nu-i aşa? E Adrienne. Adrienne Rashad.

— Spune-mi cum vrei, repetă ea.

— Nu sună puţin cam pleonastic?

— Ba da. Şi pe deasupra mai e şi o mare prostie,

congressmane. M-ai adus până aici doar ca să mai ai încă o persoană care să depună mărturie în favoarea ta? În cazul ăsta află că degeaba ţi-ai dat atâta osteneală, aşa ceva eu n-am de gând să fac.

— Să depui mărturie în favoarea mea? *Ăsta* e *ultimul* lucru pe care mi l-aş dori.

— Bun. Mă bucur pentru tine. Sunt sigură că domnul congressman de Colorado se bucură şi aşa de tot sprijinul de care are nevoie. Aşa că nu-i mai trebuie ca cineva a cărui viaţă depinde tocmai de anonimat, ca şi vieţile multora, să iasă în faţă şi să umfle rândurile celor care îi aclamă.

— Deci asta crezi? Că de aclamaţii am eu nevoie?

— Altceva ce-aş putea să cred? Doar tu m-ai forţat să plec de la munca mea, m-ai expus personalului ambasadei şi atâtor tipi din forţele aeriene, probabil că mi-ai distrus de tot şi acoperirea pe care am realizat-o cu atâta greutate în ani de zile… Şi asta numai pentru că m-am culcat cu tine? S-a întâmplat o dată, dar te asigur că a doua oară nu se va mai întâmpla.

— Hei, stai puţin, deşteapto, protestă Evan. Eu n-am căutat atunci o cucerire facilă. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu ştiam unde mă aflu, nici ce se întâmplase cu mine sau ce avea să se întâmple mai departe. Eram mort de frică şi ştiam că aveam de făcut lucruri pe care nici eu nu mai credeam că le-aş putea face.

— Da şi mai erai şi epuizat, adăugă Adrienne Rashad. Şi eu la fel. Se mai întâmplă.

— Aşa zicea şi Swann…

— Swann! Ticălosul ăla!

— Nu, stai puţin. Frank Swann are şi el păcatele lui, bineînţeles, dar nu e un ticălos…

— Atunci vrei să folosesc alt termen? Lichea? Canalie? Lepădătură? Sau poate codoş? Un codoş inconştient?

— Greşeşti. Nu ştiu ce afaceri ai avut tu cu Swann de eşti aşa pornită împotriva lui, dar el avea o treabă de dus la bun sfârşit.

— Cum ar fi, de exemplu, să te sacrifice?

— Se poate şi asta… Admit că gândul nu e deloc atrăgător, dar la momentul respectiv tipul era destul de bine băgat în corzi.

— S-o lăsăm baltă, congressmane. De ce sunt eu aici?

— Pentru că trebuie să aflu ceva, iar tu eşti singura persoană care ar putea să-mi spună.

— Despre ce e vorba?

— Cine-a bătut toba despre mine? Cine a violat înţelegerea pe care o făcusem? Mi s-a spus că cei care ştiau de plecarea mea în Oman – şi ăştia au fost al naibii de puţini, un cerc restrâns – *nici unul* n-ar fi avut vreun motiv să-şi dea drumul la gură. În afară de Frank Swann şi de omul lui de la computere, pentru care de altfel el e gata să bage mâna-n foc, mai erau şapte oameni din guvern care ştiau. Şase au fost deja verificaţi şi au fost toţi scoşi din cauză. Tu eşti a şaptea persoană, ultima.

Adrienne Rashad rămase nemişcată, pasivă parcă, aruncându-i doar o privire furioasă.

— Amator ignorant şi arogant ce eşti! spuse ea cu răutate.

— Poţi să-mi zici orice-ai vrea, începu Evan supărat, dar eu am de gând să…

— Am putea să facem o plimbare, congressmane? îl întrerupse femeia traversând camera spre o fereastră care dădea spre golf.

— Cum?

— Atmosfera de aici e la fel de apăsătoare ca şi tovărăşia ta. Aş vrea să ies la aer curat, te rog.

Rashad ridică mâna şi arătă într-o direcţie oarecare, apoi dădu de două ori din cap ca şi când ar fi vrut să întărească afirmaţia.

— Bine, murmură mirat Kendrick. E o ieşire în partea aceea.

— O văd, spuse Adrienne-Khalehla pornind într-acolo.

Ieşiră împreună într-o curte interioară placată cu dale de piatră ce şerpuiau de-a lungul unei pajişti tunse englezeşte, ducând în jos, spre un doc, unde bărcile care ar fi trebuit să fie amarate acolo fuseseră deja trase afară din apă, ca măsură de protecţie împotriva vânturilor toamnei.

— Continuă-ţi predicile, congressmane, zise Khalehla. N-ar trebui să te privezi de o asemenea delectare.

— Ia stai puţin domnişoară Rashad, sau cum dracu’ te cheamă de fapt! se răsti Evan oprindu-se pe aleea pavată cu beton alb, cam pe la jumătatea drumului spre plajă. Dacă tu crezi că mie îmi arde de predici, să ştii că-mi pare rău, dar află că te înşeli…

— Pentru Dumnezeu, continuă să mergi! Vei avea parte de câtă conversaţie o să pofteşti, ba chiar şi mai mult, deşteptule!

Plaja din dreapta docului era o amestecătură de dune de nisip şi stânci de culoare întunecată, un peisaj cât se poate de obişnuit pentru Chesapeake. În stânga se afla o baracă de scânduri pentru adăpostirea bărcilor, iarăşi ceva destul de obişnuit. Ce nu era deloc obişnuit pentru zona asta erau nişte copaci înalţi, aflaţi cam la cincizeci de metri de ambele părţi ale barăcii. Copacii

aceştia dădeau un sentiment brusc de singurătate şi izolare, mai mult în aparenţă decât în realitate, dar vederea lor îi făcu plăcere agentei din Cairo. O luă spre dreapta, peste dunele de nisip şi peste stânci, apropiindu-se de valurile care se spărgeau domol pe plajă. Trecură de bariera de copaci şi merseră mai departe, până ajunseră la o stâncă uriaşă care se ridica din pământ exact la marginea apei. În urma lor, imensa clădire din care plecaseră nu se mai vedea deloc.

— Aici e bine, zise Adrienne Rashad.

— Aici? exclamă Kendrick. De fapt, ce naiba se întâmplă? Şi fiindcă tot veni vorba de asta, hai să stabilim clar câteva lucruri. Apreciez faptul că probabil mi-ai salvat viaţa… *probabil,* pentru că nu am dovezi palpabile, dar cu nu primesc ordine de la tine şi după părerea mea, nu sunt deloc un al d*raculuI de prost şi* n-am de gând să-ţ*i răspund nim*ic ţie! Şah şi mat, doamnă!

— Ai terminat?

— Nici măcar n-am început.

— Atunci, înainte de a te hotărî să începi, lasă-mă să mă refer exact la ce ai spus mai adineauri. Am ieşit la plimbare pentru a te scoate din zonă. Presupun că ştii ce-i aia o *casă sigură* sau *sterilă.*

— Bineînţeles.

— Şi că tot ce spui în orice cameră, inclusiv la toaletă sau sub duş, totul se înregistrează pe bandă.

— Ei bine, ştiam că telefonul e…

— Mulţumesc, domnule Amator.

— Eu n-am nici cel mai neînsemnat lucru de ascuns.

— Nu vorbi tare. Vorbeşte spre apă, cum fac eu.

— Cum? De ce?

— Sistemele electronice de supraveghere audio! Copacii distorsionează sunetele, deoarece nu se observă raze direct vizibile…

— Cum?

— Laserele au îmbunătăţit toate tehnologiile…

— Adică?

— Taci din gură. Vorbeşte în şoaptă.

— Repet, n-am nici cel mai neînsemnat lucru de ascuns. Poate *tu* ai, eu însă nu!

— Nu zău? întrebă Rashad rezemându-se de stânca uriaşă şi vorbind spre valurile mărunte care se formau la baza ei. Vrei să-l implici pe Ahmat?

— I-am pomenit de el preşedintelui. Atât. Trebuia să ştie şi el cât mi-a fost băiatul ăla de ajutor…

— Oh, sunt sigură că Ahmat va aprecia asta. Dar doctorul lui personal? Dar cei doi veri care te-au ajutat şi te-au protejat? Dar El-Baz şi pilotul care te-a dus în Bahrain?… Ştii bine că ăştia toţi *ar* putea fi ucişi.

— Afară de Ahmat, n-am pomenit de nimeni în mod special.

— Doar numele sunt relevante. Funcţiile nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, înţelege, era preşedintele Statelor Unite! Ce naiba, doar nu e un ţânc cu caş la gură!

— Şi contrar zvonurilor, nu comunică el cu toţi din exterior prin intermediul unor microfoane?

— Aşa; şi?

— Ştii şi cu *cine* vorbeşte? Îi cunoşti personal? Ştii tu câtă bază se poate pune în ei când e vorba de maxima securitate? Dar el, crezi că el ştie? Îi ştii tu pe toţi indivizii care stau în faţa aparatelor de ascultat din casa aia?

— Bineînţeles că nu.

— Iar despre mine ce i-ai spus? Că sunt un ofiţer care acţionează în teren având o acoperire acceptabilă în Cairo? Ai vorbit cu cineva despre mine?

— Da, cu Swann.

— Nu mă refer la cineva care mă are oricum sub control total. Eu mă refer la tipii de acolo, *de sus.* Înţelegi că dacă te apucai să mă chestionezi acolo în casă, îi trezeai din somn pe toţi ăştia de care ţi-am vorbit, nu? Şi ca să n-o mai lungim, domnule Amator, ar fi de presupus că ai pomenit şi ceva de Mossad?

Evan închise ochii.

— S-ar putea să o fi făcut, spuse el încet, dând aprobator din cap. Doar dacă am ajuns şi la subiectul ăsta.

— Subiectul ăsta era inevitabil. De aceea te-am scos de acolo şi am venit aici.

— Dar toţi de-acolo sunt de partea noastră! protestă Kendrick.

— Sunt sigură că da, fu de acord Adrienne, dar noi nu ştim forţele şi slăbiciunile unor oameni pe care nu-i putem vedea sau întâlni niciodată, nu-i aşa?

— Am impresia că eşti paranoică.

— Se potriveşte de minune cu teritoriul, congressmane. Mai mult chiar, *eşti* un mare prost, după cum cred că ţi-am demonstrat destul de amplu prin lipsa ta de cunoştinţe legate de

casele sigure. Trec peste chestia cu cine dă ordine şi cine le execută, pentru că asta nu spune chiar nimic şi mă întorc la primul punct atins de tine. Nu de plăcere ţi-am salvat viaţa în Bahrain, ci din cauza deşteptului de Swann, care te-a pus acolo într-o poziţie imposibilă, pe care noi o numim în limbajul piloţilor *punctul fără întoarcere.* Nimeni nu se aştepta să supravieţuieşti, domnule Kendrick, iar eu *am avut obiecţii* în privinţa asta.

— De ce?

— Pentru că mi-a păsat.

— Pentru că *noi...*

— Nici asta nu e relevant. Erai un bărbat decent care încerca să facă un lucru decent pentru care nu era pregătit în mod decent. Atât. Şi după cum au ieşit lucrurile până la sfârşit, au existat alţii care te-au ajutat mult mai mult decât aş fi putut cu s-o fac vreodată. Eram în biroul lui Jimmy Grayson şi am răsuflat amândoi uşuraţi când am aflat că ai fost scos cu un avion din Bahrain.

— Grayson? El e unul dintre cei şapte care ştiau că eu eram acolo.

— N-a aflat nici el decât în ultima clipă, spuse Rashad. Nici eu nu i-am spus. Informaţia trebuia să-i vină de la Washington.

— În limbajul Casei Albe, tocmai a fost pus pe lista neagră ieri dimineaţă.

— Pentru ce?

— Ca să se afle dacă el a fost cel care a răspândit povestea despre mine.

— *Jimmy?* Asta-i o prostie mai mare decât dacă ai zice că eu aş fi aia. Grayson ţine enorm să prindă o funcţie de director. Şi e omul căruia nu-i pasă dacă cineva i-ar reteza gâtul sau i-ar mutila trupul. Nu mai mult decât mic.

— Rosteşti cuvintele astea cu foarte mare uşurinţă. Îţi vin repede pe limbă... Hm! Poate prea repede...

— În legătură cu Jimmy?

— Nu. În legătură cu tine.

— Înţeleg, zise simplu Khalehla şi se depărtă de stâncă. Crezi că am repetat în prealabil toate astea, cu mine însămi, bineînţeles, pentru că e al naibii de clar că n-am putut intra în legătură cu nimeni. Şi desigur, sunt pe jumătate arabă...

— Ai intrat acolo în camera aia de parcă te aşteptai să mă vezi. Faptul că eram acolo n-a fost o surpriză pentru tine.

— Aşa şi e, n-am fost surprinsă.

— De ce *aşa şi e* şi de ce *n-ai fost surprinsă?* În ambele cazuri?

— Procesul eliminărilor succesive şi un aranjament, un bărbat de mare sunt sigură că mă protejează de surprizele *reale.* De o zi şi jumătate, congressmane, deţii topul ştirilor în toată zona Mediteranei şi o grămadă de oameni tremură la ora asta din cauza ta, inclusiv eu. Nu atât pentru mine tremur, cât pentru mulţii anonimi pe care i-am folosit pentru a nu te slabi din vedere. Un agent de genul meu îşi formează o reţea pe bază de încredere şi tocmai acum acea încredere, cel mai de preţ bun al meu, este pusă la îndoială. Aşa că vezi tu, domnule Kendrick, n-ai făcut decât să risipeşti timpul şi concentraţia mea, plus o grămadă de bani de-ai contribuabililor pentru a mă aduce aici ca să mă întrebi ceva la care ţi-ar putea răspunde orice caporal de la contrainformaţii.

— Ai fi putut să mă vinzi, să-mi vinzi numele, pentru o anumită sumă de bani.

— Pentru ce? Pentru *viaţa mea?* Pentru vieţile celor pe care i-am folosit ca să mă aflu mereu pe urmele tale, oameni care sunt foarte importanţi pentru mine şi pentru munca pe care o fac? Fiindcă eu consider că lucrez cu valori adevărate, ceea ce de fapt am încercat să-ţi explic în Bahrain. Chiar crezi tu aşa ceva?

— Oh, Iisuse, nici nu mai ştiu ce să mai cred! admise Evan răsuflând din greu şi scuturând din cap. Tot ce am vrut să fac. Tot ce mi-am planificat să fac a fost dat la gunoi. Ahmat nu mai vrea să mă mai vadă vreodată, nu mă mai pot întoarce acolo... şi nicăieri în altă parte în Emirate sau în Golf. Va avea el grijă de asta.

— *Ai vrut tu* să te întorci acolo?

— Mai mult decât orice altceva. Am vrut să-mi reiau viaţa de unde am lăsat-o şi să fac din nou ce ştiu eu să fac mai bine. Dar mai întâi a trebuit să-l găsesc şi să scap de ticălosul care a dus totul de râpă, care a ucis atâţia oameni doar de dragul de a ucide.

— Mahdi, îl întrerupse Rashad dând din cap. Ahmat mi-a povestit. L-ai lichidat pe Mahdi. Ahmat e tânăr şi se va schimba. Cu timpul va înţelege ce ai făcut tu acolo pentru toţi şi-ţi va fi recunoscător... Dar tocmai mi-ai răspuns la o întrebare. Vezi tu, eu am crezut că chiar tu ai fost acela care a stârnit tot tămbălăul ăsta, ca să-ţi faci publicitate... Dar n-ai făcut-o tu, nu-i aşa?

— *Eu?* Ţi-ai pierdut minţile? Eu plec de-aici în şase luni!

— Atunci nu-i vorba de nici o ambiţie politică?

— Christoase, sigur că nu! Eu îmi fac bagajele şi o şterg! Numai că acum nu mai am absolut nici un loc unde să mă pot duce. Cineva încearcă să mă oprească, încearcă să facă din mine ce nu sunt. Ce dracu *se întâmplă* cu mine?

— Aşa, la prima vedere şi neoficial, s-ar putea spune că ai fost exhumat.

— Cum *exhumat?* Şi cine să mă… *exhumeze?*

— Cineva care crede că te potriveşti. Cineva care consideră că meriţi aclamaţiile publicului, laurii învingătorului.

— Iar eu exact asta nu vreau! Preşedintele nu m-ajută cu nimic în treaba asta. Marţea viitoare îmi pune în piept Medalia pentru Libertate în blestematul ăla de Salon Albastru, cu toată fanfara puşcaşilor marini! I-am spus clar că nu vreau, dar ticălosul a zis că trebuie să mă scoată în faţă, altminteri apare el în faţa alegătorilor *ca o hahaleră.* Ce fel de motiv o mai fi şi ăsta?

— Foarte prezidenţial… rosti sarcastică Adrienne Rashad se opri brusc. Hai să facem câţiva paşi, spuse ea repede văzând doi inşi din personalul de pază îmbrăcaţi în costume albe care apăruseră la marginea docului. Nu te uita înjur. Poartă-te normal. Umblăm puţin aşa, ca şi când am vrea să luăm şi noi o gură de aer.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă Kendrick grăbind pasul şi prinzând-o din urmă.

— Nimic specific. Aşteaptă până ajungem la curbă.

— De ce? Ne-ar putea auzi?

— Posibil. Nu sunt chiar sigură.

Urmară curbura plajei până la copacii din spatele cărora cei doi oameni de pază de lângă doc nu se mai vedeau.

— Japonezii au pus la punct un dispozitiv direcţional de ascultare. Există, deşi eu n-am văzut niciodată unul, continuă Rashad.

Apoi se opri, iar şi se uită în sus la Evan, cu ochi întrebători.

— Ai vorbit cu Ahmat? îl întrebă ea.

— Ieri. Mi-a spus să mă duc dracului şi să nu mai pun piciorul niciodată în Oman. Niciodată.

— Îţi dai seama că am să iau şi eu legătura cu el şi o să verific chestia asta, nu?

Brusc, Evan fu mai întâi uimit, apoi furios. *Ea* îl chestiona pe *el,* acuzându-l, iar acum îl şi verifica!

— Nu-mi pasă ce ai tu de gând să faci, singurul lucru care mă interesează e ce s-ar putea să fi făcut! Eşti convingătoare,

Khalehla – scuză-mă, domnişoară Rashad – şi ai putea crede şi tu ce spui, dar cei şase bărbaţi care au ştiut totul despre mine n-aveau decât de pierdui şi absolut nimic de câştigat dezvăluind că eu m-am aflat în Masqat anul trecut.

— Iar *eu* nu am nimic de pierdut în afară de viaţa mea şi de vieţile celor pe care i-am cultivat în sectorul meu, dintre care unii, în mod cu totul întâmplător, îmi sunt foarte dragi. Hai, las-o baltă, congressmane, eşti ridicol. Nu eşti numai amator, mai eşti şi nătăfleţ.

— Ştii, se poate ca eu să fi făcut vreo greşeală! strigă disperat Kendrick. Eu m-am îndoit în privinţa implicării tale, de fapt chiar l-am implorat pe Dennison să nu se atingă de tine.

— Oh, sunteţi prea bun, domnule.

— Nu. Aşa am tăcut. Tu *mi-ai* salvat viaţa, iar dacă ai făcut o greşeală şi ţi-a scăpat fără să vrei numele meu…

— Nu încerca acum să-ţi micşorezi prostia, îl întrerupse Rashad. E mult mai probabil ca oricare din cei cinci să fi făcut vreo greşeală, decât să mă acuzi pe mine sau pe Grayson de aşa ceva. Noi trăim în teren, noi nu facem astfel de greşeli.

— Hai să mai umblăm, spuse Evan nemaivăzând nici un paznic prin apropiere.

Era măcinat doar de îndoielile lui şi de confuzia în care plutea şi care îl silea să orbecăiască în hăţişul ăsta. Nenorocirea era că o credea şi mai credea şi ce spusese Manny Weingrass despre ea: *„Dacă te trăda, femeia asta n-ar fi făcut decât să adauge şi mai multă ruşine la câtă avea şi aşa. Şi şi-ar fi făcut situaţia şi mai cocoşată în lumea aia de sceleraţi în care trăieşte.” „Dar ea e singura care a mai rămas, Manny. Ceilalţi sunt scoşi din cauză, ei n-ar fi făcut-o.” „Atunci mai sunt şi alţii în spatele celorlalţi.”*

Ajunseră la o potecă nepavată care o lua în sus, printre copaci, pare-se spre un zid de piatră care împrejmuia proprietatea.

— Încercăm aici? o întrebă Evan.

— De ce nu? zise Adrienne cu răceală în glas.

— Uite ce e, continuă el pe când urcau umăr la umăr panta împădurită, să zicem că te cred…

— Mulţumesc foarte mult.

— Bine, bine, n-o lua aşa, *chiar te cred!* Şi ca să ţi-o dovedesc, am să-ţi spun ceva ce numai Swann şi Dennison ştiu. Alţii nu, sau cel puţin aşa cred eu.

— Eşti chiar sigur că ar trebui s-o faci?

— Am nevoie de ajutor, iar ei nu mă pot ajuta. Poate tu da; tu

ai fost acolo, cu mine şi ştii atâtea lucruri pe care eu nu le ştiu. De exemplu cum sunt ţinute sub tăcere anumite evenimente, sau cum sunt transmise informaţii secrete unor oameni care au nevoie de ele, treburi de genul ăsta.

— Ştiu câte ceva, e drept, dar oricum nu ştiu tot. Baza mea este la Cairo, nu aici. Dar spune mai departe, te ascult.

— Cu ceva timp în urmă, la Swann a venit un tip, un blond cu accent european care deţinea o mulţime de informaţii despre mine. Frank le-a numit DR-uri.

— Adică *date retroactive,* îl întrerupse Rashad. Se mai numesc şi *detalii privilegiate* şi de obicei provin din seifuri.

— Seifuri? Ce fel de seifuri?

— Seifurile sunt nişte chestii unde se ţin dosarele secrete, zise ea pe un ton batjocoritor. Dar continuă, te ascult.

Kendrick urmă, fără să se supere:

— După ce l-a impresionat pe Frank, adică vreau să spun *l-a impresionat* cu adevărat, tipul a atacat direct subiectul pentru care venise, l-a spus lui Swann că el a ajuns la concluzia că eu aş fi fost trimis la Masqat de către Departamentul de Stat, în timpul crizei ostaticilor.

— Cum? izbucni ea, prinzându-l pe Kendrick de braţ. Cine era?

— Nimeni nu ştie. Nimeni nu poate da de el. Când a vorbit cu Frank a folosit un nume fals.

— Doamne, spuse Rashad privind în sus, în lungul potecii, prin perdeaua de copaci de deasupra prin care pătrundeau săgeţi de soare. Rămânem aici un moment, spuse ea repede dar în şoaptă. Stai jos.

Se lăsară amândoi la pământ, printre trunchiurile copacilor şi tufele mărunte.

— *Şi*? insistă ea, agitată.

— Ei bine, Swann a încercat să scape de el, i-a arătat chiar o notă primită de la Secretarul de stat prin care ideea cu trimiterea mea era declarată o aiureală şi prin care eram irevocabil respins. Cu siguranţă că omul nu l-a crezut pe Frank şi a continuat să sape tot mai adânc, până a dezgropat tot ce-i trebuia. Chestiile care au ieşit la iveală ieri dimineaţă sunt atât de precise încât nu puteau proveni decât din dosarul Oman. Din *seifuri*, cum le spui tu.

— Ştiu asta, şopti Rashad, parcă temătoare şi furioasă în acelaşi timp. Dumnezeule, deci cineva a fost contactat!

— Unul dintre cei şapte? Adică din cei *şase?* se corectă repede

Kendrick.

— Cine au fost ăştia? Nu mă refer la Swann şi la tipul de la computere de la OHIO-Patru-Zero, ci la ceilalţi, afară de Dennison, Grayson şi de mine.

— Secretarii de la Stat şi Apărare şi şeful Statului Major.

— Exclus! Nici unul din ei nu putea fi nici măcar abordat.

— Dar ce-ai zice de omul de la calculator? Se numeşte Bryce, Gerald Bryce şi-i un tip tânăr. Frank jură pentru el dar mai mult decât cuvântul lui n-am.

— Mă îndoiesc că Swann s-ar vinde şi nu cred nici că ar putea fi dus de nas aşa uşor. Un tip ca Bryce e prima persoană la care te-ai gândi, iar dacă-i destul de deştept pentru a putea derula astfel de operaţiuni, ştie şi el chestia asta. Şi înţelege că ar putea să mai iasă de la Leavenworth peste treizeci sau patruzeci de ani. La un asemenea risc, nu există sumă care să corupă un om.

Evan zâmbi.

— Înţeleg că Dennison te-a ameninţat şi pe tine cu cinci ani acolo.

— I-am spus că-i o închisoare pentru bărbaţi, zise Adrienne zâmbindu-i şi ea.

— Şi eu la fel, râse Kendrick.

— Aşa că l-am informat că dacă mai are şi alte delicatese din astea pregătite pentru mine, eu una nu m-aş urca nici în corabia Cleopatrei, darămite într-o maşină guvernamentală.

— Şi atunci de ce-ai făcut-o?

— Din pură curiozitate. E singurul răspuns pe care ţi-l pot da.

— Îl accept… Deci, unde rămăsesem? Cei şapte au ieşit din cauză şi l-am băgat pe tipul blond, cu accent european.

— Nu ştiu, răspunse ea atingându-l din nou pe braţ. Evan, trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări…

— *Evan?* Mulţumesc.

— Scuză-mă. *Congressmane,* am vrut să spun. Mi-a scăpat.

— Hai, lasă te rog. Cred că avem dreptul să ne spunem pe nume.

— Acum ia stai…

— Dar te deranjează că-ţi spun Khalehla? Cred că mă simt mai bine folosind numele ăsta.

— Şi eu. Poate araba din mine a respins mereu numele de Adrienne.

— Pune întrebările, Khalehla.

— Bun. Când te-ai decis să te duci la Masqat? Considerând

circumstanţele şi ce erai capabil să faci, ajungeai acolo când deja era foarte târziu.

Kendrick trase adânc aer în piept.

— Eram în Arizona cu barca printre vârtejurile de apă, când am ajuns la o tabără numită Lava Falls şi acolo am auzit şi eu, pentru prima dată după mai multe săptămâni, un aparat de radio. Atunci am ştiut că trebuie să ajung la Washington…

Evan îşi reaminti detaliile acelor şaisprezece ore de frenezie, în care pornise de la o tabără primitivă din munţi ca să ajungă pe holurile Departamentului de Stat şi în final până jos, la complexul sofisticat plin cu calculatoare de la OHIO-Patru-Zero.

— Acolo jos, m-am înţeles cu Swann şi am plecat imediat. Şi dus am fost.

— Hai să ne mai gândim puţin mai înapoi, spuse Khalehla, luându-şi doar atunci ochii de la figura lui Kendrick. Ai închiriat un hidroavion care te-a dus până la Flagstaff, iar acolo ai încercat să iei o cursă charter spre Washington, aşa-i?

— Da, dar fata de la casa de bilete a zis că am ajuns prea târziu.

— Şi desigur că asta te-a neliniştit, spuse agenta. Probabil chiar te-a înfuriat. E de crezut că ai şi gesticulat foarte nervos şi ai ridicat tonul. Adică ce naiba, doar erai congressmanul de Colorado, reprezentantul naţiunii şi aşa mai departe, lucruri de-astea, nu?

— Da şi chiar mai rău. Am făcut chiar scandal.

— Bun. Ai ajuns apoi la Phoenix şi ai luat prima cursă oficială. Cu ce ţi-ai plătit biletul?

— Cu cartea de credit.

— Rău ai făcut, dar n-aveai de unde să ştii asta. În sfârşit… Mai departe: de unde ai ştiut ce persoană anume trebuia să contactezi la Departamentul de Stat?

— Nu ştiam, dar nu uita că am lucrat în Oman şi în Emirate ani de zile, aşa că mi-am dat imediat seama cam de ce fel de om aveam nevoie. Şi din moment ce moştenisem în Washington o secretară experimentată, dotată cu instincte de pisică maidaneză, i-am spus *ei* ce căutam. I-am spus clar că trebuie să fie neapărat cineva de la Operaţiunile Consulare, care se ocupa de sectoarele *Orientul Mijlociu* sau *Asia de sud-vest.* Majoritatea americanilor care au lucrat acolo sunt familiarizaţi cu oamenii ăştia, le ştiu până şi dinţii din gură.

— Aşadar, această secretară cu instincte de pisică maidaneză

a început să pună întrebări în stânga şi-n dreapta. Asta probabil că a cam dus la nişte ridicări din sprâncene. A păstrat cumva o listă cu cei pe care i-a sunat?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o. Totul s-a petrecut aşa, într-o nebunie, iar eu în timpul zborului de la Phoenix am ţinut legătura cu ea prin telefon. În clipa în care am aterizat, ea deja restrânsese posibilităţile la patru-cinci oameni, din care numai unul era considerat expert în problemele Emiratelor, un director adjunct la Operaţiuni Consulare. Frank Swann.

— Ar fi interesant de ştiut dacă secretara mai are o listă, spuse Khalehla, înclinând gânditoare capul.

— Am s-o sun.

— Nu de aici, zise ea repede. Şi stai puţin, că n-am terminat… Prin urmare, te-ai dus la Departamentul de Stat să-l cauţi pe Swann, ceea ce presupune că ai trecut prin cabina tipilor cu securitatea.

— Natural.

— Şi ai ieşit de acolo?

— Ei bine, de fapt nu. M-au scos pe altă parte, nu pe la biroul de recepţie, adică m-au dus acasă cu o maşină a Departamentului de Stat.

— La tine acasă?

— Da, plecam şi trebuia să-mi iau şi eu nişte lucruri…

— Dar de şofer ce-ţi mai aduci aminte? îl întrerupse Khalehla. Ţi s-a adresat pe nume?

— Nu. Deloc. A zis însă ceva care m-a şocat. L-am invitat să intre să ia un sandviş şi o cafea până îmi făceam eu bagajele, iar el a zis *s-ar putea să fiu împuşcat dacă cobor din maşina asta,* sau cam aşa ceva. Şi după aia a mai spus altă chestie cam ciudată: *Dumneavoastră sunteţi de la OHIO-Patru-Zero.*

— Ceea ce însemna că el *nu* era de la OHIO-Patru-Zero, zise repede Rashad. Şi vă aflaţi atunci chiar în faţa casei?

— Da. Pe urmă am coborât şi am mai văzut o maşină cam la cincizeci de metri mai în spate, la curbă. Mai mult ca sigur că ne urmărise, căci pe aleea aceea nu mai există şi alte case.

— O escortă înarmată, încuviinţă Khalehla înclinând fruntea. Swann te-a acoperit chiar din prima clipă şi a fost îndreptăţit s-o facă. A avut timp şi resurse să urmărească ce se întâmpla cu tine, mai puţin un anumit interval.

Evan fu uimit.

— N-ar trebui să-mi explici?

— Mai puţin un anumit interval, adică cel dinainte de intrarea ta în biroul lui. Un congressman bogat şi furios care vrea să ia o cursă charter din Flagstaff stârneşte fără îndoială o zarvă mare spunând că trebuie să ajungă neapărat la Washington. E refuzat, aşa că pleacă la Phoenix, unde fără îndoială că insistă să plece cu primul avion şi plăteşte cu cartea de credit şi începe să-şi sune secretara, cea cu instinctele unei pisici maidaneze, spunându-i să-i scoată din pământ din, iarbă verde pe un tip pe care el nu-l cunoaşte, dar despre care ştie sigur că există undeva în Departamentul de Stat. Ea începe şi dă de zor telefoane, contactând un număr de persoane care fără îndoială că au întrebat-o şi de ce. Apoi îţi dă o listă restrânsă, ceea ce demonstrează că a contactat o *groază* de indivizi care i-ar fi putut da informaţia şi care ar fi putut s-o întrebe la ce-ţi trebuie, după care tu ajungi în sfârşit la Departamentul de Stat cerând să-l vezi pe Frank Swann. Am dreptate? Ai cerut să-l vezi pe el anume?

— Da, pe el. Întâi au vrut să mă trimită la plimbare, mi-au spus că nu-i acolo, dar ştiam că nu-i adevărat, secretara se scăpase şi-mi spusese că *este extrem de ocupat.* Presupun că am fost destul de ferm, fiindcă până la urmă m-au lăsat să intru în biroul lui.

— Şi abia pe urmă, după ce ai vorbit cu el, atunci s-a decis să te trimită în Masqat...

— Şi?

— Ei, acel cerc restrâns de care mi-ai vorbit, ori n-a fost clar restrâns, ori n-a fost destul de discret, Evan. Tu ai făcut ce ar fi făcut oricine altcineva în circumstanţele astea, mai ales ţinând cont de tensiunea în care te aflai. Ai făcut impresie peste tot, în timpul agitatului drum de la Lava Falls la Washington. Ai putut fi uşor depistat ori în Phoenix, ori în Flagstaff, după ce ţi-ai trâmbiţat de atâtea ori numele, fiind auzit de o groază de lume, mai ales pentru că era noapte. Apoi apari la Departamentul de Stat, unde, iar faci zgomot, întâmplător, intrând în cabina de securitate *dar fără să mai ieşi tot pe acolo...* Până ţi s-a permis să pătrunzi în biroul lui Swann.

— Da, dar...

— Lasă-mă să termin, te rog, îl întrerupse Khalehla din nou. Vei înţelege, dar vreau ca amândoi să avem imaginea clară a lucrurilor... Ai vorbit cu Swann, ai fost de acord cu anonimatul şi, după cum ai spus tu însuţi adineauri, ai pornit spre Masqat.

Prima etapă a drumului a fost până la tine acasă, cu un şofer care nu era de la OHIO-Patru-Zero. El fusese pur şi simplu desemnat de un dispecer, iar tipii cu maşina din spate nu-şi făceau decât datoria. Ei nu erau din cercurile restrânse ale serviciului, nimeni de-acolo de sus nu desemnează oameni ca ei pentru activităţi de anvergură. Însă sunt şi ei oameni, se duc şi ei acasă şi discută cu nevestele lor şi cu prietenii lor şi pot să scape o chestie, că în timpul serviciului lor, de obicei plictisitor, s-a întâmplat ceva *deosebit.* S-ar fi putut să răspundă senini la întrebări puse de oameni pe care ei îi consideră birocraţi de-ai guvernului.

— Şi aşa, într-un fel sau altul, toţi ştiu cine sunt eu…

— La fel ca şi alţi oameni, din Phoenix şi Flagstaff, pentru care un lucru era clar: tipul ăsta important e supărat; acest congressman se grăbeşte; barosanul ăsta are el o chestie de face atâta scandal. Vezi câte urme ai lăsat în spatele tău?

— Da, văd, dar *cine să le fi căutat?*

— Nu ştiu. Şi asta mă preocupă mai mult decât pot să-ţi spun.

— Te *preocupă?* Oricine-ar fi fost el, mie mi-a făcut un rău ireparabil! *Cine* să fi făcut-o?

— Cineva care a găsit o fisură, o breşă care să-l ducă la restul urmei lăsate de la tabăra numită Lava Falls până la teroriştii din Masqat. Cineva care-a prins ceva din zbor, ceva care i-a dat ideea să caute mai departe. Poate au fost telefoanele date de secretara ta, poate zarva pe care-ai stârnit-o la Departamentul de Stat, în cabina securităţii, sau poate ceva la fel de nebunesc cum ar fi zvonul că un american necunoscut s-a infiltrat în Oman, ceea ce de fapt nu era nebunesc de loc. A fost tipărit şi retipărit, dar probabil că putea face pe cineva să înceapă să se gândească. Apoi toate celelalte piese ale jocului au căzut la loc, iar tu erai acolo.

Evan îi puse o mână peste a ei.

— Trebuie să ştiu cine-a fost, Khalehla, *trebuie.*

— Dar *ştim,* spuse ea domol, corectându-se imediat pe un ton plat, ca şi când ar fi văzut ceva ce mai văzuse şi înainte. Un blond cu accent european.

— *De ce*? întrebă Kendrick îndepărtându-şi mâna ca şi când întrebarea i-ar fi explodat în gât.

Khalehla se uită la el cu compasiune şi cu o anumită răceală.

— Răspunsul la asta trebuie să fie preocuparea ta prioritară, Evan, dar eu mă gândesc la altceva, care mă sperie.

— Nu înţeleg.

— Oricine-ar fi blondul ăla, pe oricine ar reprezenta, a ajuns să scotocească adânc de tot în seifurile noastre şi a scos de acolo lucruri care în ruptul capului nu trebuiau scoase. Sunt uimită, Evan, împietrită de uimire şi de spaimă, mai ales de spaimă. Nu numai prin ce ţi-au făcut ţie, ci şi prin ce ne-au făcut nouă. Am fost compromişi, am fost loviţi acolo unde o astfel de lovitură ar fi trebuit să fie imposibilă. Dacă *ei,* oricine-ar fi, te-au putut dezgropa din cele mai adânci şi mai sigure arhive pe care le avem, înseamnă că mai pot afla şi o grămadă de alte lucruri la care *nimeni* n-ar trebui să aibă acces. Şi acolo unde lucrează oameni de felul meu, treaba asta ar putea costa o mulţime de vieţi. Cam neplăcut, nu crezi?

Kendrick îi studie figura încordată şi pentru prima oară băgă de seamă spaima din ochii ei.

— Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? Chiar *eşti* înspăimântată.

— La fel ai fi şi tu dacă i-ai cunoaşte pe oamenii care ne ajută, care-şi riscă vieţile pentru a ne furniza informaţii. În fiecare zi îşi frământă mintea dacă ceva din ce-au făcut sau din ce n-au făcut i-ar putea da în vileag. Mulţi din ei s-au sinucis fiindcă n-au putut să mai suporte tensiunea nervoasă, alţii au înnebunit şi au dispărut în deşert preferând să moară în pace cu Allah decât să ducă mai departe viaţa asta sub o tensiune continuă. Dar cei mai mulţi *continuă să ne ajute*, pentru că au încredere în noi şi ne cred când le spunem că dorim cu adevărat pacea şi nu-i vom da de gol. La fiecare colţ de stradă pot fi oricând doborâţi de dementi înarmaţi şi faptul că situaţia nu e mai rea şi străzile nu mai sunt atât de pline de sânge, li se datorează în principal lor… Da, sunt înspăimântată, pentru că mulţi din oamenii ăştia îmi sunt prieteni, prieteni cu mama mea şi cu tatăl meu. Gândul că ar putea să fie trădaţi, cum ai fost trădat şi tu – şi să ştii că aşa a şi fost Evan, ai fost trăd*at* – *m*ă face să vreau să mă târăsc pe dunele alea de nisip şi să mor ca cei pe care i-am înnebunit. Pentru că cineva acolo, undeva în adânc, are posibilitatea să cotrobăiască după pofta inimii în dosarele noastre cele mai secrete. În cazul tău, el sau ea n-a avut nevoie decât de un singur nume, al tău, iar asta a făcut ca o groază de oameni să se teamă pentru vieţile lor acolo, în Masqat şi Bahrain. Oare câte alte nume ar mai putea fi scoase la iveală? Câte alte secrete ar mai putea fi dezvăluite?

Evan se aplecă, ţinând-o strâns de mână.

— Dacă tu crezi. Toate lucrurile astea, atunci de ce nu vrei să mă ajuţi?

— Să te ajut?

— Trebuie să aflu cine-mi face asta, iar tu trebuie să afli cine e acolo în spate şi face totul posibil. Eu aş zice că obiectivele noastre converg, tu nu crezi? L-am prins pe Dennison într-o menghină din care nu mai poate să scape şi-ţi pot face rost de o directivă discretă de la Casa Albă ca să rămâi aici. De fapt şi el ar sări în sus de bucurie dacă i s-ar da şansa să afle cine-a produs scurgerea de informaţii. Asta a ajuns şi pentru el o obsesie, dacă ar pune mâna pe individ l-ar trece prin maşina de tocat.

Khalehla se încruntă.

— Nu se poate. De fapt, m-aş simţi declasată. Eu sunt foarte bună acolo unde sunt, dar o dată scoasă din elementul meu arab, n-aş mai fi deloc o agentă de prima mână. Mi-e teamă că nici mediocră…

— Numărul *unu,* zise Kendrick cu fermitate. Eu te consider de clasa întâi fiindcă mi-ai salvat viaţa, iar eu zic că viaţa mea e relativ importantă. Şi *doi,* după cum am menţionat, eşti expertă în domenii despre care eu nu ştiu absolut nimic. *Procedurile şi mijloacele secrete de a ajunge la o instanţă superioară* – am învăţat chestia asta ca membru în Comitetul pentru Selecţionarea Agenţilor Secreţi, dar spun drept că habar n-am ce vrea să însemne. La dracu, doamnă, tu ştii până şi ce reprezintă *pivniţele* alea, în timp ce eu am ştiut totdeauna că sunt nişte construcţii cu care, mulţumesc lui Dumnezeu, n-a trebuit niciodată să-mi bat capul. Adu-ţi aminte, în Bahrain ai spus că vrei să mă ajuţi. Ajută-mă *acum!* Ajută-te de fapt pe tine!

Adrienne Rashad îi răspunse cercetându-l rece cu ochii ei negri.

— *Aş putea* să te ajut, dar s-ar putea întâmpla să trebuiască să faci cum spun eu. Ai putea s-o faci?

— Să ştii că nu mă dau în vânt după salturi de pe poduri sau de pe clădiri înalte…

— Nu, va fi vorba de ce va trebui să spui anumitor oameni. S-ar mai putea de asemenea să existe şi clipe când să n-am timp să-ţi explic nimic. Accepţi asta?

— Da. Deoarece te-am privit, te-am ascultat şi am încredere în tine.

— Mulţumesc, zise ea trăgându-şi mâna din mâna lui. Va trebui să iau pe cineva cu mine.

— De ce?

— Mai întâi pentru că e necesar. Aş avea nevoie de un transfer temporar, iar el mi l-ar putea obţine fără să trebuiască să dea explicaţii... Lasă Casa Albă, e prea periculoasă, prea instabilă. În al doilea rând, el s-ar putea să-mi fie de ajutor în zonele în care eu n-am să pot avea acces.

— Cine e?

— Mitchell Payton. E director la Proiecte Speciale. Numele ăsta e un eufemism pentru *Nu puneţi nici o întrebare.*

— Poţi avea încredere în el? Vreau să spun încredere totală, fără nici un fel de dubiu.

— Fără nici un fel de dubiu. El m-a introdus în Agenţie.

— Ăsta nu-i chiar un motiv.

— Faptul că-i zic *Unchiul Mitch* de când aveam şase ani şi mă aflam la Cairo poate fi totuşi un motiv. Cel puţin pentru mine. Era un tânăr ofiţer operaţional şi făcea pe preparatorul la universitate. S-a împrietenit cu părinţii mei, tata era profesor acolo, iar mama e americană, din California. La fel ca şi Mitch. Numai că nu suntem rude de sânge, atât.

— Şi îţi poate aranja transferul?

— Da, poate.

— Eşti sigură?

— N-are de ales. Ţi-am spus doar, cineva ne-a scos la vânzare o parte a sufletelor noastre care nu e de vânzare. De data eşti tu la mijloc. Data viitoare cine va urma?

Capitolul 25

La cei şaizeci şi trei de ani ai lui, Mitchell Jarvis Payton rămânea fără îndoială un bărbat cât se poate de prezentabil şi de impunător. Ajunsese să lucreze la CIA în urmă cu treizeci şi patru de ani, deoarece fizionomia lui corespundea cu a cuiva care fusese selecţionat de divizia de recrutare. Acel cineva a dispărut apoi, iar lui Payton nu i s-au dat nişte sarcini concrete, ci numai i s-au cerut informaţii şi toate marcate *urgent.* A sosit apoi şi ziua când cei care îl racolaseră au înţeles că de fapt nu prea aveau ce face cu el, dar era deja prea târziu. Fusese confirmat de agresivii birocraţi ai Agenţiei din Los Angeles şi trimis la sediul CIA din Langley, pentru îndoctrinare. Era o situaţie penibilă din moment ce doctorul în ştiinţe Payton, aflat într-un moment de înaltă fervoare patriotică, îşi şi prezentase demisia de la universitate. A fost un început de-a dreptul jalnic pentru un agent a cărui carieră urma să se evolueze apoi atât de frumos.

MJ, aşa cum i se zicea de când îşi amintea el, fusese numit la douăzeci şi nouă de ani profesor asociat, cu o diplomă de doctor în Studii Arabe la universitatea din California, unde a şi rămas apoi să predea, într-o dimineaţă însorită a fost vizitat de doi domni de la o importantă instituţie, care l-au convins că ţara avea nevoie urgentă de talentele lui. Detalii fireşte că nu erau autorizaţi să-i dezvăluie, dar atâta timp cât ei reprezentau cea mai excitantă sferă de activitate a serviciilor guvernamentale, l-au lăsat să înţeleagă că ar fi putut fi vorba de o activitate dincolo de ocean, în zona în care el era deja expert. Tânărul burlac a fost imediat de acord şi când a dat ochii cu superiorii lui de la Langley, care făcuseră ochii mari la vederea lui şi se tot întrebau ce-ar putea să facă cu el, el le-a declarat cu aplomb că se hotărâse s-o rupă cu toate câte-l mai legau de Los Angeles, fiindcă nutrea speranţa că va fi trimis în Egipt. Simţindu-se vinovaţi de faptul că îl încurcaseră pe tânărul profesor, domnii aceştia s-au gândit că pentru moment ar putea scăpa de el trimiţându-l într-adevăr în Egipt, unde să i se dea chiar şi câte ceva de lucra, din delicateţe, pentru ca omul să nu-şi dea seama de încurcătură. *Nu putem avea destui observatori în Egipt care să se descurce cu afurisita aia de limbă bolborosită a lor.* L-au numit prin urmare *observator,* adică ceva care nu se ştiuse

niciodată prea clar cam ce putea să însemne, iar o foarte onorabilă firmă din Roma, care era în realitate o şi mai onorabilă anexă a CIA, l-a plasat pe entuziastul MJ la Universitatea din Cairo, aranjându-l în funcţia cam ciudată de preparator vorbitor de limba arabă la catedra de literatura americană.

Acolo a făcut cunoştinţă cu soţii Rashad, doi oameni foarte plăcuţi care au devenit în scurt timp o parte importantă a vieţii lui. S-au cunoscut la universitate, la o conferinţă la care MJ a fost aşezat lângă renumitul profesor Rashad şi, în timpul obişnuitelor flecăreli dinaintea lucrărilor, Payton a aflat că Rashad nu numai că făcuse studii în California, dar se şi căsătorise cu o colegă. S-a legat astfel o prietenie trainică, pe care nimic n-avea s-o ştirbească şi care se întărea concomitent cu creşterea reputaţiei lui MJ în sânul Agenţiei Centrale de Informaţii. Datorită unor talente pe care habar n-avea nici el că le posedă şi care uneori aproape că-l şi speriau, a descoperit că era de fapt un mincinos nemaipomenit de convingător. În Egipt erau pe atunci vremuri tulburi, alianţele se schimbau peste noapte şi el trebuia să manevreze atent, accentuând şi menţinând în acelaşi timp în umbră infiltrarea americană. Vorbea acum foarte curgător limba arabă şi înţelesese că oamenii puteau fi sensibilizaţi cu cuvinte alese şi cu bani, astfel încât a reuşit să-şi organizeze câteva grupuri de nemulţumiţi care îi raportau regulat despre mişcările unora sau ale altora, în schimbul acestor informaţii, el le procura fonduri pentru susţinerea cauzei lor, fonduri care pentru bugetul sacrosanctei CIA însemnau cheltuieli mărunte dar pentru zeloşii şi înfometaţii ei sprijinitori erau adevărate averi. Şi datorită eforturilor depuse la Cairo de MJ, Washingtonul a fost capabil să evite o serie de situaţii stânjenitoare şi explozive. Aşa se face că, tipic pentru un anumit mod de gândire, dacă un tip foarte bun a făcut o treabă foarte bună *acolo,* trebuie să-l promovăm, adică să-l luăm de *acolo* şi să-l ducem *dincolo* sau să-l aducem *aici.* Numai că *dincolo* sau *aici* condiţiile care îl făcuseră să fie bun *acolo* nu mai există, aşa că tipul acela foarte bun are toate şansele să se arate prost, dar nu contează. E o regulă de neclintit pentru reţeaua de şcoală veche a comunităţii agenţilor de informaţii din Washington D.C. Numai că M.J. Payton deveni şi aici o excepţie, arătându-se foarte bun, întrerupând un lung şir de eşecuri şi ajungând până în funcţia de director la Proiecte Speciale, în locul lui James Jesus Angleton, *Vulpea Cenuşie* a operaţiunilor clandestine. Şi niciodată n-avea să uite cuvintele

prietenului său Rashad: *MJ, tu n-ai fi reuşit niciodată dacă ai fi fost căsătorit. Deţii acest atu formidabil, de a nu te lăsa niciodată manipulat.*

Poate.

MJ nu era căsătorit, aşadar nu avea familie, dar şi-a dat seama cu surprindere că îşi formase totuşi una, care l-a supus în forţă la un test de manipulare intensă: Adrienne Rashad, căpoasa fiică a dragilor lui prieteni, a sosit la Washington, mai hotărâtă decât o văzuse el vreodată. În Cambridge, Massachusetts, se petrecuse ceva teribil, care o schimbase profund. Era acum hotărâtă să-şi consacre viaţa, sau cel puţin o parte din ea, unor alte ţeluri. Nu i-a spus niciodată *Unchiului Mitch* ce i se întâmplase la universitate, pentru că nu putea concepe să primească din partea lui un răspuns negativ. Adrienne era exact omul după care orice serviciu ca cel condus de Payton se dă în vânt: vorbea la fel de bine engleza, franceza şi araba şi studia intens ebraica şi idiş. I-a sugerat la început să se înroleze în Corpul Păcii, dar ea a dat cu poşeta de podea în faţa biroului lui.

— *Nu!* Nu sunt un copil, unchiule Mitch şi nu am asemenea porniri de misionară. Pe mine mă preocupă locul de unde vin, în care m-am născut. Dacă tu n-ai să vrei să mă foloseşti, am să găsesc pe alţii care au s-o facă!

— S-ar putea să dai peste nişte *alţii* total nepotriviţi.

— Atunci opreşte-mă. Angajează-mă!

— Vii trebui să vorbesc cu părinţii tăi…

— *Să nu cumva să faci una ca asta!* Tata s-a pensionat… de fapt amândoi s-au pensionat şi trăiesc acum undeva în Băltim. S-ar îngrijora al naibii de mult de soarta mea şi nu le-ai face decât probleme. Găseşte-mi vreo slujbă de translator, de consultant flotant pentru exportatori, ceva… cu siguranţă că poţi s-o faci, la tine asta e un fleac, sunt sigură! Doamne Dumnezeule, unchiule Mitch, pe vremuri erai un preparator mărunt la universitate şi noi n-am *zi*s nimic niciodată!

— Nu aveai de unde să ştii, draga mea…

— Ei, n-aveam! Şoaptele din casă când apărea câte un *prieten* al unchiului Mitch şi când eu eram obligată să mă duc în camera mea şi apoi, într-o noapte când au venit dintr-o dată trei inşi, toţi cu *arme* la centură, ceea ce cu nu mai văzusem nicio…

— Acelea erau urgenţe. Tatăl tău a înţeles.

— Dacă-i aşa, înţelege-mă şi tu acum, unchiule Mitch. Trebuie să fac asta!

— Bine, consimţi M.J. Payton. Dar *înţelege-mă* şi tu pe mine, domnişoară. Vei fi nevoită să urmezi nişte afurisite de cursuri al naibii de concentrate în Fairfax, Virginia, într-o tabără care nu e trecută pe nici o hartă. Dacă dai greş acolo, eu n-am cum să te mai ajut.

— De acord, spuse zâmbind Adrienne-Khalehla Rashad. Pe ce facem pariu că reuşesc?

— Nu fac pariuri cu tine, tigroaico. Hai să mergem să mâncăm. Tu nu bei, nu-i aşa?

— Nu… Adică nu prea.

— Eu da şi am s-o fac, dar pariu cu tine nu pun.

Şi-a fost bine pentru portofelul lui Payton că n-a pariat. Candidata numărul 1344 a terminat distrugătorul curs de zece săptămâni din Fairfax, Virginia, ca şefa de promoţie. A fost mai bună decât douăzeci şi şase de bărbaţi, dar *unchiul Mitch* şi-a dat seama că ea avea o calitate în plus: era pe jumătate arabă.

Toate acestea se întâmplaseră însă cu nouă ani în urmă. Iar acum, în această după-amiază de vineri, Mitchell Jarvis Payton era îngrozit de-a binelea! Agentul de teren Adrienne Rashad, aflat de obicei la datorie în sectorul Cairo, tocmai îl sunase de la un telefon public la hotelul Hilton, de aici, din Washington! Ce Dumnezeu făcea ea *aici*? Din ordinul cui plecase ea de la postul ei? Sau cu aprobarea cui? Toţi ofiţerii lui de la Proiecte Speciale şi în special *acest* ofiţer nu puteau să primească ordine decât numai şi numai prin intermediul *lui.* Era incredibil! Şi faptul că ca nu venise la el la Langley, ci insistase să se întâlnească amândoi într-un restaurant din Arlington, undeva la periferie, nu făcea decât să-l neliniştească şi mai mult. Iar când a mai auzit şi *E absolut vital să nu mă întâlnesc din întâmplare cu cineva pe care îl cunosc, sau care m-ar cunoaşte, unchiule Mitch*, s-a gândit că treaba asta chiar că începea să miroasă a ceva din cale afară de urât. Nu era vorba numai de tonul cu care-i vorbise şi care oricum, tot nu prevestea nici el nimic bun, dar ea nu-i mai spusese *unchiule Mitch* de ani de zile, de fapt de când absolvise cursurile şi el devenise pentru ea şeful cel mare. Deci *nepoata* lui avea probleme…

Milos Varak coborî din avion la Durango, Colorado şi traversă spre terminal, îndreptându-se spre agenţia de închiriat automobile. Scoase un permis de conducere fals şi o carte de credit, tot falsă şi ea, semnă contractul de închiriere, primi cheile

şi actele şi fu îndrumat spre locul în care se afla maşina. În mapă avea o hartă amănunţită a zonei de sud-vest a statului Colorado, care cuprindea şi oraşul Mesa Verde, deşi denumirea de *oraş* nu prea se potrivea. Era o aşezare mai curând teoretică: un magazin universal, o frizerie, un mic aeroport particular şi o cafenea numită *La G-G.* Acestea erau singurele lucruri care susţineau puterea economică a oraşului. Mesa Verde era o localitate prin care se trecea, nu se locuia. Aşezarea asta exista doar pentru a veni în ajutorul fermierilor şi al angajaţilor sezonieri sau al acelor călători împătimiţi care umblau aiurea prin New Mexico şi Arizona şi până la urmă ajungeau fără greş să se rătăcească. Existenţa micului aeroport se explica prin faptul că era folosit de cei vreo zece barosani care aveau proprietăţi prin partea locului. Numai că asemenea personaje simandicoase călcau prea rar, sau mai bine zis niciodată, în magazinul universal, în frizerie sau în cafeneaua *La G-G.* Cumpărăturile lor soseau cu avionul de la Denver, Las Vegas sau Beverly Hills, ceea ce lămurea existenţa micului aeroport.

Totuşi, Varak voia foarte mult să vadă fâşia de drum pe care localnicii o numeau Mesa Verde, sau şi mai simplu Verde, aşa cum îi zicea şi Emmanuel Weingrass. Voia să vadă absolut tot: cum erau îmbrăcaţi oamenii, cum călcau, în ce măsură existenţa grea le influenţase constituţia corporală, musculatura, ţinuta. Pentru următoarele douăzeci şi patru sau cel mult patruzeci şi opt de ore trebuia să se contopească cu modul lor de viaţă. Avea de făcut ceva foarte clar: dacă în interiorul grupului Inver Brass exista cineva care trădase, atunci el, Varak, trebuia să-l găsească.

După o oră şi treizeci şi cinci de minute de condus, ajunse la cafeneaua numită *La G-G.* Nu putea să intre înăuntru cu hainele cu care era îmbrăcat, aşa că parcă maşina, îşi scoase vestonul şi traversă spre magazinul universal de peste drum.

— Nu v-am mai văzut pe-aici, ăi zise bătrânul proprietar în timp ce stivuia nişte săculeţi cu orez într-un raft. Pe-aici ne place oricând să vedem feţe noi. O luaţi înspre New Mexico? Vă arăt eu pe unde, nu-i nevoie să cumpăraţi nimic. Eu le arăt drumul la toţi, da’ ei se tem că trebuie să scoată niscaiva biştari dacă vor să afle pe ce drum s-o ia şi le e frică să-ntrebe. Parcă vorba ar fi pe bani!… Înseamnă că au avut de-a face numai cu oameni din cale afară de ai dracului, de-aia s-au învăţat aşa.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, spuse Milos, dar mă tem că

trebuie să scap şi eu de nişte *biştari,* nu ai mei, desigur, ci ai boşului, întâmplător tocmai trebuie să cumpăr nişte orez. Au uitat să aducă cu avionul când au adus proviziile de la Denver.

— Aha, care va să zică e un barosan dintre dealuri! Ia tot ce-ţi trebuie, fiule, cu biştari, bineînţeles. Dar îţi duci singur marfa la maşină. La vârsta mea nu mai pot să car greutate.

— Nici nu m-am gândit la asta, domnule.

— Hei, da' văz că eşti străin, nu?

— Scandinav, răspunse Varak. Sunt angajat temporar în locul lui John, şoferul. E cam bolnav.

Milos ridică cei trei săculeţi cu orez şi-i puse pe tejghea, iar bătrânul îl urmă spre casa de marcat.

— La cine lucrezi?

— La domnul congressman Kendrick. Dar el nu mă ştie…

— Eheee! Bravo, îmi place! Nu-i aşa că-i grozav tânărul Evan? Singurul nostru *erou* din Oman. Le-a tras-o puturoşilor ălora de arabi de nu s-au văzut! Îţi zic io, îi face pe oameni să se ţie tari, cum a zis şi preşedintele! Vine şi el pe-aici, de trei, patru ori pe an poate. Cel mai drăguţ tip pe care-ai vrea să-l întâlneşti, sarea pământului, înţelegi ce vreau să spun?

— Mă tem că nu l-am văzut niciodată în carne şi oase.

— Mda, da' precis că cu bătrânu' Manny o să ai de-a face, asta-i sigur! Ăla da om, pistolar cum erau pe vremuri, nu? Ascultă-mă pe mine, ovreiul ăsta o fi el cam sonat, dar e dintr-o altă stofa!

— Mai mult ca sigur.

— Face şase dolari şi treişunu de cenţi, fiule. Nu pune şi măruntu' dacă n-ai.

— Sunt sigur că am, zise Varak şi duse mâna la buzunar. Acest domn… Manny, vine des pe aici?

— Mai vine. Poate de două, trei ori pe lună. Îl aduce cu maşina una din surorile alea medicale de şade tot timpul cu el, cică vine la frizerie, da' cum se-ntoarce tipa cu spatele, moşu' o şterge la *G-G,* să-i ardă un păhărel E un tip grozav. Uite-ţi restul, fiule.

— Mulţumesc.

Milos ridică sacii cu orez şi se îndreptă spre uşă, dar cuvintele bătrânului îl făcură să se oprească brusc din drum.

— Mi se pare că fetele alea l-au cam scăpat din mână, că Evan mereu e nevoit să-l caute pe bătrânu' lui prieten. Da' presupun că chestiile astea le ştii, chiar dacă zici că eşti nou la ei.

— Da, desigur, spuse Varak uitându-se înapoi şi zâmbindu-i

amabil. Cum aţi aflat?

— Ieri, răspunse proprietarul. Cu toată zarva de acasă de la Evan, Manny a luat taxiul lui Jake şi a venit la G-G. Eu l-am văzut, aşa că m-am dus la uşă şi i-am strigat că-mi pare al naibii de bine să-l văz, chestii d-astea. El mi-a strigat ceva, parcă *Bombonică bătrână şi dulce,* sau cam aşa ceva şi a intrat în cafenea. Taman atunci am văzut a doua maşină încetinind pe stradă cu un tip care vorbea la un telefon, ştii, *telefoane* de-alea ’oaţe, din maşini. *A* parcat peste drum de *G-G* şi-a rămas aşa, cu ochii pironiţi pe uşa cafenelei. După aia, iar a vorbit la telefon şi după vreo două minute s-a dat jos şi a intrat şi el la Gonzales. Nimeni nu mai intrase acolo, aşa că m-am gândit că avea treabă cu Manny.

— Am să le spun să fie mai atenţi, zise Milos continuând să zâmbească. Dar… ca să fim siguri că vorbim despre acelaşi om, sau despre unul din ei: cam cum arăta?

— Ohoho, orăşean, fără discuţie. Ţoale a-ntâia, cu păr lins.

— Deci cam brunet?

— Nu, cam roşcat. Adică roşcat bine, uite ca mâţa aia de colo.

— Oh, *el*? zise Varak convingător. Aproximativ de talia mea.

— N-aş zice. Parcă niţel mai înalt, poate doar niţel.

— Da, desigur, fu cehul de acord. De multe ori ne credem mai înalţi decât suntem. E ceva mai zvelt, sau doar înălţimea…

— Da, ăsta-i, încuviinţă bătrânul. Nu prea avea carne pe el, nu ca dumneata, dumneata văz că eşti numa’ vână tot, ăla-i piele şi os.

— Atunci înseamnă că era cu Lincolnul cafeniu.

— Mie mi s-a părut albastră şi mare, da’ să ţi-o zic p-a dreaptă, al dracului care mai deosebeşte maşinile din ziua de azi. Toate-s la fel, să fie ei ai dracului care le-a făcut, că zici că-s nişte ploşniţe.

— Ei bine, mulţumesc, domnule. Am să le spun cu siguranţă să fie mai atenţi. Nu vrem ca Manny să se supere.

— Oho, nu-ţi face griji. Manny e cineva şi dacă tânărul Evan consideră că e nevoie să fie păzit mai de-aproape, atunci io-s pentru. Adică vreau să zic, bătrânu’ Manny e-un adevărat pistolar, până şi G-G îi pune apă în whisky de câte ori are ocazia.

— Încă o dată mulţumesc. Am să-l informez pe congressman despre splendida dumneavoastră cooperare.

— Păi parcă ziceai că nu-l cunoşti.

— Când am să-l cunosc, domnule. La revedere.

Milos Varak porni maşina închiriată şi conduse până la aleea care ducea până în spatele magazinului universal, al frizeriei şi al cafenelei lui G-G.

Un tip înalt şi zvelt cu păr roşcat şi pieptănat lins şi conducând o limuzină mare şi albastră.

Luase urma. Vânătoarea începuse.

— Nu pot să cred! şopti Mitchell Jarvis Payton.

— Crede-mă, MJ, spuse Adrienne Rashad, aflată în faţa lui la o măsuţă din restaurantul italian din Arlington. De fapt ce ai ştiut tu despre Oman?

— Asta a fost o operaţiune a celor de la OHIO-Zero-Patru în afara ţării şi intermediată de Lester Crawford, care voia o listă a celor mai buni oameni cu cea mai mare reţea de contacte din bazinul sud-vestic. *Asta-i* tot ce am ştiut. S-ar putea să existe şi alţii mai calificaţi decât tine. Dar nu în privinţa contactelor.

— Trebuia să ai în vedere faptul că erau implicaţi ostatici. Şi încă mulţi!

— Bineînţeles, nimeni nu putea scăpa vedere aşa ceva şi ca să-ţi spun adevărul, chestia asta m-a stors de tot. Prietenia ta cu Ahmat şi nevasta lui nu era un secret pentru mine, deci trebuia să presupun că mai ştiau şi alţii, care se aflau mai aproape de lucrurile astea. Ştii, eu n-am vrut să-i dezvălui lui Les numele tău, dar munca ta anterioară de la Proiecte m-a obligat să-i spun, mai ales că erau la mijloc şi legăturile tale cu familia regală. Şi m-am mai gândit şi că dacă te-aş fi ţinut departe de acţiunea asta. Mi-ai fi luat capul.

— Păi cu siguranţă c-aş fi făcut-o.

— Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că a fost un păcat minor, zise Payton zâmbind trist. După ce s-a terminat totul, m-am dus la biroul lui Crawford şi l-am făcut să priceapă că am înţeles regulile dar trebuie să ştiu dacă erai teafără. El s-a uitat în sus la mine cu ochii ăia ai lui de peşte şi mi-a spus că veniseşi deja înapoi la Cairo. Cred că până şi faptul că mi-a spus numai atât l-a deranjat… Iar acum tu î*mi* spui că toată operaţia asta blestemată a fost dată în vileag de unul din *noi!* Strategiile de la OHIO-Patru-Zero nu pot fi scoase din dosare zeci de ani! Există chestii din timpul celui de-al doilea război mondial care vor vedea lumina zilei probabil la mijlocul secolului viitor. Dacă o vor vedea vreodată!

— Şi cine are în mână dosarele astea, MJ?

— Sunt cartelate şi ascunse în depozite împânzite pe tot cuprinsul ţării, controlate de custozi guvernamentali, păzite de paznici înarmaţi şi sisteme de alarmă al naibii de perfecţionate, care transmit automat orice semnal direct la Washington şi ne alertează în primul rând pe noi, pe urmă Departamentul de Stat, Departamentul Apărării, plus camerele strategice de la Casa Albă. Desigur, în ultimii douăzeci de ani sau cam aşa ceva, de când cu calculatoarele astea sofisticate, cele mai multe sunt stocate în bănci de date cu coduri de acces care trebuie să fie coordonate de un minimum de trei servicii de informaţii, plus Biroul Oval. Când documentele originale sunt considerate vitale, sunt împachetate şi sigilate. Date uitării, draga mea, oftă Payton ridicând din umeri şi întorcând palmele cu faţa în sus. Totul e ultraprotejat, înţelegi?

— Da, dar vezi bine că nu-i aşa.

— Ba da, atunci când aceste date ajung la nivelul respectiv de control al securităţii, replică MJ. Dar eu cred că ar trebui mai întâi să-mi spui ce ştii şi ce ţi-a spus congressmanul. Fiindcă dacă ce-mi spui tu e adevărat, înseamnă că avem în rândurile noastre un ticălos înfipt undeva, între locul de luare a deciziilor şi băncile de date.

Adrienne Khalehla Rashad se lăsă pe spate în scaun şi începu. Nu-i ascunse nimic veşnicului ei *unchi Mitch,* nici chiar mica ei aventură cu Kendrick în Bahrain.

— Nu pot să spun că-mi pare rău din punct de vedere profesional, sau altfel, MJ. Amândoi eram sub o tensiune extraordinară şi sinceră să fiu, e un om neînchipuit de cumsecade. E ceva… o bunătate care vine din interiorul lui, cred. Concluzia mi s-a reconfirmat azi-dimineaţă în Maryland.

— În *pat?*

— Oh, nu, nici vorbă! Numai prin ce mi-a spus. De ce a făcut ce a făcut, de ce a devenit congressman şi acum nu mai vrea să fie şi aşa mai departe. Sunt convinsă că e plin de *bube,* dar furia lui e totuşi un lucru bun.

— Am senzaţia că detectez la *nepoata* mea anumite sentimente pe care aş fi dorit să le văd de mult timp.

— Oh, sentimentele sunt acolo, aş fi o ipocrită să le neg, dar mă îndoiesc să fie ceva de durată. Într-un fel, cred că ne cam asemănăm. Eu sunt la cârmă şi fac proiectele, dar cred că amândoi suntem mai consumaţi de ceea ce *avem de făcut* fiecare separat, decât de ce vrea celălalt să facă. Totuşi mie-mi

place, MJ, chiar îmi place. Mă face să râd, nu numai de el, ci chiar cu el.

— Asta-i teribil de important, spuse Payton zâmbind cu înţelepciune, apoi se încruntă, arătând parcă şi mai trist decât înainte. Eu n-am găsit niciodată pe cineva care să mă facă cu adevărat să râd… în special n-am găsit-o pe ea, *nu.* Desigur că asta e o dovadă de slăbiciune din partea mea, îmi dau seama foarte bine. Sunt al naibii de pretenţios şi asta-i cel mai rău.

— Tu nu ai nici slăbiciuni, nici *bube,* insistă Rashad. Tu eşti unchiul meu Mitch şi nici nu vreau s-aud de-aşa ceva.

— Tatăl tău o făcea mereu pe mama ta să râdă. Mărturisesc că uneori îi invidiam, în ciuda problemelor pe care le aveau. El *chiar* o făcea să râdă.

— Era de fapt un mecanism de apărare. Mama zicea că dacă el îi spunea de trei ori *divorţez,* trebuia să dispară din faţa lui.

— Aiurea! Prostii! Află de la mine că o adora… De ce a insistat de la bun început Kendrick asupra anonimatului? Se întoarse el brusc la subiect. Ştiu că mi-ai spus, dar mai spune-mi o dată.

— Pari suspicios şi n-ar trebui să fii. E o explicaţie perfect logică. Intenţiona să se întoarcă mai târziu acolo şi să-şi reia activitatea de unde o lăsase în urmă cu cinci-şase ani în urmă. Nu putea face asta cu povara Omanului legată de gât. Iar *acum* n-o poate face pentru că toţi îi vor capul, de la palestinienii fanatici până la Ahmat şi la toţi cei care l-au ajutat şi acum tremură toţi să nu fie daţi în vileag. Tot ce i s-a întâmplat în ultimele două zile dovedeşte că a avut dreptate. Vrea să se întoarcă şi nu poate. Nimeni n-o să-l lase.

Din nou Payton se încruntă şi pe faţă, în locul tristeţii de mai înainte, i se aşternu o curiozitate rece, vecină cu îndoiala.

— Da, înţeleg asta, draga mea, dar nu ai decât cuvântul lui că a vrut să se întoarcă. Sau că vrea să se întoarcă.

— Eu îl cred, spuse Rashad.

— S-ar putea s-o creadă şi el, obiectă directorul de la Proiecte Speciale. Dar acum, după cât s-ar părea, cam are el însuşi îndoieli în privinţa lui.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, MJ.

— S-ar putea să fie un motiv minor, dar cred că merită să fie luat în consideraţie. Un tip care vrea să dispară din Washington, dar să dispară cu adevărat, nu să-şi deschidă un birou de avocatură sau o firmă de relaţii publice sau altă aiureală de genul ăsta, un asemenea tip de obicei nu le arată colţii

barosanilor de la Pentagon în nişte emisiuni televizate, care se transmit duminica pe programele de cea mai mare audienţă din toată ţara şi nici nu ţine conferinţe de presă în care să spună ce-a spus el. Nici nu continuă să fie oaia neagră a unui subcomitet care selectează agenţi de informaţii, punând întrebări dure, care s-ar putea să nu-i impună numele în faţa publicului larg dar cu siguranţă că i-l impun al naibii de tare în cercurile înalte ale administraţiei. Ei bine, luate toate la un loc, chestiile astea nu prea seamănă a nerăbdare de a părăsi arena politică sau recompensele pe care i le poate oferi ea. Aici e sigur ceva care nu se potriveşte, ba chiar aş zice că nu se potriveşte deloc, nu crezi?

Adrienne Rashad dădu din cap.

— L-am întrebat despre toate chestiile astea. Mai întâi l-am acuzat că are nevoie de mine ca de o dovadă în favoarea lui despre întâmplările din Oman şi că are ambiţii politice. A sărit în sus ca ars, că nu şi nu, că el nu vrea decât să scape de Washington.

— S-ar putea ca între timp să-şi fi schimbat părerea şi să gândească aşa? sugeră Payton. Pun întrebarea asta fiindcă orice om sănătos la minte s-ar gândi la fel. Deci acest individ de foarte mare succes, iar el e orice altceva dar nu un individualist, asta am văzut-o eu însumi... Vii să zică acest individ de foarte mare succes se lasă contaminat virusul puterii care bântuie de-a lungul Potomacului[18] şi-şi pune în cap să nu mai scape de el, să se folosească de toate atuurile pe care le poate avea, inclusiv isprăvile lui din Oman. Apoi se trezeşte şi îşi zice *Dumnezeule, ce-am făcut? Ce caut eu aici? Ce caut eu printre lichelele astea! ... N-ar* fi pentru prima dată, să ştii. Am pierdut o grămadă de oameni de valoare şi bărbaţi şi femei, în care au ajuns şi ei la aceeaşi concluzie: locul *lor* nu era aici, în oraşul ăsta nenorocit. Cei mai mulţi sunt oameni groaznic de independenţi, care au încredere în judecata lor şi în general plini de succese într-un domeniu sau altul. Şi dacă nu vor puterea numai de dragul de a-şi satisface orgoliul personal – ceea ce instinctele tale par să nege în cazul lui Kendrick, iar eu am încre*dere în inst*inctele tale – oamenii ăştia n-au deloc răbdare să suporte nesfârşitele conferinţe şi compromisurile pe care le produce de fapt sistemul nostru social. Ar putea congressmanul nostru să fie un astfel de

[18] Pe malurile râului Potomac este situat oraşul Washington, capitala Statelor Unite. *(n. trad.).*

om?

— Dacă ar fi după mine, aş spune sus şi tare că da, numai că din nou îţi spun că e vorba numai de instinct.

— Deci, n-ar fi posibil ca atrăgătorul tău tânăr…

— Oh, haide, MJ, îl întrerupse Rashad, să fim serioşi! E atât de *antediluvian…*

— Acest termen eu îl substitui altuia pe care nu vreau să-l folosesc de faţă cu nepoata mea.

— Accept versiunea ta de politeţe.

— E dreptul tău, draga mea. Dar n-ar fi posibil ca *prietenul tău* să se fi trezit şi să-şi fi zis că a făcut o mare greşeală devenind un mit pe care acum e obligat să-l distrugă el însuşi?

— Ar fi, dacă ar fi un mincinos, dar eu nu cred că e.

— Dar observi inconsecvenţele din comportamentul lui, nu-i aşa? Acţionează într-un anumit fel şi pe urmă pretinde că de fapt ar fi alt om.

— Vrei să spui că protestează prea mult, iar eu spun că nu-i aşa, fiindcă nu minte. Nu mă minte nici pe mine, nici pe el însuşi.

— Eu încerc să explorez fiecare element înainte de a ne apuca să căutăm un ticălos care, dacă ai dreptate, a fost contactat de un alt ticălos, un blond… Ţi-a spus Kendrick de ce s-a luat în public de Pentagon şi de întreaga industrie de apărare, ca să nu mai vorbesc de criticile lui la adresa propriilor noastre servicii de informaţii? Astea-s mai puţin publice, dar ştii că vorbele circulă al naibii de repede!

— Pentru că se afla într-o postură care îi dădea posibilitatea să spună absolut liber tot ce considera el că trebuie spus.

— Chiar numai atâta? Asta-i explicaţia?

— Da.

— Dar el a căutat. De la bun început să ajungă în poziţiile care să-i ofere posibilităţile astea. Comisia Partridge, apoi Subcomitetul pentru Selectarea Agenţilor de Informaţii… Din punct de vedere politic, astea sunt scaune de invidiat, ca să nu spun rampe de lansare. Există cam patru sute de congressmani care l-ar vinde şi pe Christos numai ca să apuce un locşor în vreo comisie de-asta. Aşa ceva nu pică din cer în poala nimănui, pentru ele oricine trebuie să *muncească,* mai exact să *lupte* din greu, nu glumă! El cum explică toate astea? Cum i-au picat?

— Nu poate să explice în nici un fel. Pur şi simplu i-au căzut în poală. Şi mai degrabă decât să se fi bătut pentru ele, se pare că s-a bătut să nu le primească.

— Ei nu! exclamă uimit M.J. Payton. Şi tu chiar… chiar crezi?

— Zice că dacă nu-l cred, să mă duc să vorbesc cu consilierul lui şef, care a fost nevoit să-l cam strângă cu uşa ca să-l facă să primească funcţia de la Partridge Şi pe urmă l-a chemat preşedintele Camerei în persoană, care i-a spus şi ăsta că nu admite să fie refuzat şi că dacă Evan nu acceptă, asta înseamnă că are de ascuns nişte chestii foarte urâte şi lumea are să-nceapă să vorbească. El nu şi-a dorit nici una din numirile astea, dar i-au spus pe şleau că dacă nu le acceptă, nu mai are nici un cuvânt de spus în privinţa succesorului lui din Colorado. Asta-i ceva foarte important pentru el, de asta a şi candidat pentru Congres. Reuşise să înlăture o canalie şi nu voia să apară altul şi mai canalie în locul lui.

Payton se lăsă încet pe spate în scaunul lui, ducându-şi mâna la bărbie şi făcând ochii mici. În decursul anilor, Adrienne Rashad învăţase să ştie când putea să vorbească şi când trebuia să tacă atunci când era cu el. Acum le făcea pe amândouă, fiind pregătită să audă orice, dar cuvintele lui o surprinseră de-a binelea:

— Ăsta-i un alt fel de joc, draga mea. Dacă-mi aduc aminte bine, tu i-ai spus lui Kendrick că ţi-ai dat seama că el a fost *exhumat* de cineva care a considerat că el merita aplauze pentru chestiile din Oman. Mă tem că lucrătura asta blestemată merge mai adânc de-atât. Congressmanul nostru s-ar putea să fie *programat.*

— *Programat?* Doamne, Dumnezeule, *pentru ce?*

— Nu ştiu, dar cred că am putea să aflăm. Cu foarte mare discreţie şi prudenţă, evident. S-ar putea să avem de-a face aici cu ceva de-a dreptul extraordinar…

Apropiindu-se încet de locul unde Kendrick despădurise o suprafaţă de câteva sute de metri pătraţi, la vest de casa lui, Varak trecu pe lângă limuzina albastră scoasă în afara drumului şerpuit şi mărginit de copaci. Îşi continuă drumul până la următoarea cotitură şi-şi lăsă maşina între nişte tufe de la marginea lizierei. Pe bancheta de lângă el se afla o servietă diplomat. O deschise şi luă din ea câteva lucruri de care ştia că va avea nevoie, le strecură în buzunare, ieşi din maşină, închise uşa fără să facă zgomot şi o luă pe jos spre limuzina albastră. Se apropie de ea pe partea uşii dinspre pădure şi se apucă s-o studieze atent, pentru a descoperi capcanele sau trucurile care

ar fi putut declanşa alarma.

Găsi două din trei, dintre care una atât de serioasă încât înţelese că maşina asta ascundea ceva mult mai valoros decât obiecte de îmbrăcăminte sau bijuterii. De-a lungul chederelor de la parbrize fuseseră făcute cu bormaşina nişte găuri fine care fuseseră apoi acoperite aproape complet cu vopsea, rămânând abia vizibile. Erau de fapt nişte duze prin care se degajau vapori neletali dar care puteau paraliza un musafir nepoftit. Iniţial, sistemele acestea fuseră concepute şi perfecţionate pentru maşinile diplomaţilor acreditaţi în ţări cu regimuri instabile şi tulburări permanente, unde era foarte important ca intrusul să fie prins viu pentru a fi anchetat. Se vindeau acum în toată lumea bună şi se spunea că producătorii pur şi simplu nu mai puteau face faţă cererilor.

Varak se uită atent înjur, apoi se furişă repede la spatele maşinii şi se trânti la pământ în apropierea ţevii de eşapament. Se târî apoi dedesubt şi se apucă de treabă; după un minut ieşi din nou afară, se ridică în picioare şi fugi în pădure. Vânătoarea începuse şi una din virtuţile de căpetenie ale adevăratului vânătorului este să ştie să aştepte. După patruzeci de minute văzu venind pe drum un individ înalt şi subţire, mai curând slab. Omul purta un costum de culoare închisă, cu haina descheiată şi cu vestă pe dedesubt. Avea părul pieptănat elegant, un păr roşcat de o nuanţă imposibilă, cum nu vedeai la tot pasul. Dacă era într-adevăr un profesionist, aşa ceva era inadmisibil, cu o mutră ca asta erai ţinut minte pe viaţă de o grămadă de lume. Tipul era fără îndoială un necalificat, iar şefii lui trebuie că erau şi mai necalificaţi, conchise Varak, dar imediat îşi spuse că nu era cazul să se pripească. Poate că şi asta avea un anumit rost.

Omul descuie mai întâi uşa dreaptă din faţă, apoi ocoli capota şi o descuie şi pe cea din stânga şi o deschise. Totuşi nu intră, ci se ghemui şi meşteri câteva clipe în locul unde probabil că trebuia să mai fie un contact de alarmă, apoi se ridică şi intră. Puse contactul.

Motorul tuşi de câteva ori şi deodată se auzi un pârâit puternic de sub şasiu, apoi un zgomot de metal sfâşiat şi imediat toba de eşapament zbură în bucăţi, iar aerul se umplu de un fum negru. Varak se lăsă pe vine, îşi puse o batistă pe faţă şi aşteptă ca norul de fum dens şi înecăcios să se risipească, apoi se ridică încet în picioare.

Şoferul, cu o mască chirurgicală pe faţă şi cu o armă în mână,

privea şi el cum se ridică norul spre cer şi se agita pe banchetă, încercând să vadă din ce direcţie va veni atacul. Dar nu veni nimic şi asta păru să-l deruteze şi mai rău. Ridică receptorul unui telefon, apoi ezită şi Milos înţelese. Dacă problema era doar cine ştie ce fleac şi el deranja pentru fleacul ăsta nişte şefi aflaţi la trei mile, la treizeci de mile sau la treizeci de mii de mile, era clar că n-avea să-i fie prea moale. Aşa că individul puse receptorul la loc şi încercă prudent maneta schimbătorului de viteze. Se auzi dintr-o dată o bubuitură atât de puternică încât omul ţâşni iute ca o pisică din maşină şi se rostogoli în praful drumului, rămânând lipit de pământ, cu ochii roată în toate părţile şi cu degetul pe trăgaci. Nimic. Linişte. Apoi omul se ridică, furios şi neliniştit. În orice caz, de plecat cu maşina nu mai putea fi vorba, ar fi însemnat să ridice în picioare jumătate din district. Trebuia să găsească pe cineva care să-l remorcheze până la un atelier. Şi totuşi...?

Deci începu o altă perioadă de aşteptare, care dură aproape douăzeci de minute. În ciuda părului lui roşu, omul nu părea un începător, altfel ar fi şters-o speriat din primul moment. După ce se convinse că nu era ţinta nici unui atac, se duse cu paşi precauţi în spatele maşinii. Cu arma într-o mână şi cu o lanternă în cealaltă, continuă să privească în toate direcţiile în timp ce Varak se desprinse pe neauzite de la locul lui şi înaintă printre tufişuri. După ce mai privi o dată bănuitor în jur, roşcatul se lăsă încet pe vine, luminând cu lanterna sub şasiu. Îndată avea să descopere capsula de plastic care acţiona prin dilatare la cald, îndesată în ţeava de eşapament şi să observe poate şi urmele de bomfaier. Milos ştia că mai avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să ajungă la marginea drumului, aşa că răsfiră iute cu piciorul frunzişul, cam la doi metri şi jumătate de roşcatul aflat pe vine. Tipul ţâşni în sus, întorcându-se mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, cu arma ridicată dar cu spatele la Milos. Acesta avea în mână al treilea obiect pe care-l luase din geanta diplomat: o armă cu aer comprimat, aruncătoare de săgeţi. Răsfiră din nou frunzişul din faţa lui şi trase repede. Săgeata cu narcotic lovi ţinta, împlântându-se în ceafa roşcatului, care se întoarse brusc, lăsând să-i cadă lanterna din mână şi încercând disperat să-şi smulgă acul din spate. Dar cu cât se zbuciuma mai tare, cu atât sângele circula mai rapid, ducând cu el şi seral tranchilizant. Totul dură opt secunde, cu una sub timpul garantat de furnizor. Omul căzu la pământ, mai

zbătându-se totuşi într-o luptă eroică şi inegală, apoi rămase nemişcat în mijlocul drumului. Varak ieşi din ascunzătoarea lui şi-l trase repede după un tufiş, ducându-se apoi să ia şi lanterna şi arma. Începu să-l caute pe individ de actele de identitate, desigur false.

Nu erau false. Omul căzut în inconştienţă era agent FBI. În actele lui era trecută şi unitatea la care fusese repartizat cu două luni şi zece zile în urmă.

Cu două luni şi zece zile în urmă... adică exact a doua zi după întâlnirea grupului Inver Brass de la Cynwid Hollow, din Maryland!...

Fără să mai piardă timp, Milos scoase săgeata, îl trase pe om înapoi în drum şi-l rezemă de o roată a maşinii. Strecură lanterna şi arma sub banchetă, închise uşa şi se duse la maşina lui închiriată care-l aştepta la cotitură. Trebuia să găsească imediat un telefon şi să dea de cineva de la FBI din Washington.

— Nu există la noi informaţii despre unitatea asta, îi răspunse omul de la FBI. Se pare că e ceva legat de cercurile administraţiei, undeva în California. În San Diego, cred.

— Dar în California nu există nici o Casă Albă, obiectă Milos.

— Da, însă mai e şi o altă *casă,* aproape albă, în caz c-ai uitat.

— Ce casă?

— Înainte să continui, Şahistule, avem nevoie de nişte informaţii de la tine. E în legătură cu o operaţiune din Praga care-şi adună nişte fire aici, din cât se pare. E un mărunţiş dar tot trebuie să fim atenţi. Eşti dispus să ne ajuţi?

— Sigur că da. Scormonesc şi vă spun tot ce aflu. Acum zi ce e cu *casa* aia din San Diego.

— E destul de simplu, Şahistule. Casa aparţine vicepreşedintelui Statelor Unite...

„Deci suntem toţi de acord. Congressmanul Evan Kendrick este viitorul vicepreşedinte al Statelor Unite ale Americii şi va deveni preşedinte la unsprezece luni de la preluarea mandatului. Numele de cod este Icarus, *un avertisment, o rugă a noastră...“*

Tăcut, Varak închise telefonul.

Capitolul 26

Ceremonia din Salonul Albastru al Casei Albe se soldă cu un adevărat dezastru, un dezastru provocat în principal de încercările continue ale maestrului de ceremonii Herbert Dennison de a atrage tuturor atenţia asupra celui care decerna Medalia Libertăţii, nu asupra celui care o primea. Afară de asta, dirijorul fanfarei puşcaşilor marini a încurcat ca un bou instrucţiunile precise ale directorului de personal şi, în loc să înceapă cu blândul pianissimo din *America cea frumoasă*, care să vină ca un fundal emoţionant al discursului preşedintelui, se repezi ca ultimul cazarmagiu într-un fortissimo îndrăcit, cu marşul *Stars and Stripes*[19], spărgând urechile asistenţei cu vuietul asurzitor de tobe şi alămuri şi bruindu-l pur şi simplu pe şeful statului într-un mod pentru care ar fi meritat degradarea sau măcar mutarea disciplinară la fanfara secundă a pompierilor civili, mama lui de idiot! În schimb, când congressmanul Kendrick apăru în faţă pentru a primi decoraţia şi a-şi exprima mulţumirile, fanfara porni să mângâie cu gingăşie corzile cântecului într-un pianissimo cu armonii unduitoare, făcând ca scurta alocuţiune a celui decorat să sune de-a dreptul emoţionant. Şi colac peste pupăză, parcă dinadins ca să-l facă pe directorul de personal să turbeze de-a binelea, Kendrick refuză să citească scurtul discurs primit de la el cu câteva minute înainte de începerea ceremoniei, astfel că în loc să proslăvească *ajutorul secret însă extraordinar de important* al preşedintelui, el le mulţumi tuturor oamenilor cărora nu le putuse pronunţa aici numele şi care îi salvaseră viaţa, aducându-şi o contribuţie hotărâtoare, zicea el, la rezolvarea crizei din Masqat. Îndeosebi acest moment fu penibil punctat de o şoaptă tare. *Rahat,* care se auzi neaşteptat de limpede dinspre partea unde se aflau consilierii prezidenţiali şi fu înregistrată cu promptitudine de toate microfoanele, ajungând în deplina ei claritate la urechile naţiunii.

Şi pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, în timp ce blitzurile fotografilor scăpărau pe întrecute, Herbert Dennison, din cauza nervilor, fără îndoială, fu apucat din senin de o criză de aciditate atât de violentă încât, uitând pentru o clipă unde se

[19] Stars and Stripes - drapelul Statelor Unite ale Americii. (n. trad.).

află, scoase din buzunar sticluţa de Maalox şi trase câteva înghiţituri. Imediat, aparatele de fotografiat se întoarseră spre el şi blitzurile sclipiră asupra lui exact când preşedintele Statelor Unite îşi întorcea spre ele faimosul lui zâmbet, ca să se lase imortalizat. Ceea ce pe directorul de personal îl făcu să tresară atât de speriat, încât vărsă mai bine de jumătate din conţinutul sticluţei pe costum, iar hahalerele de fotografi se năpustiră ca o haită asupra lui, nu cumva să le scape ceva, mama lor de idioţi!

În cele din urmă, Langford Jennings îl prinse pe Evan pe după umeri şi ieşiră amândoi din salon.

— A fost *minunat,* congressmane! exclamă preşedintele. Cu excepţia unui anumit tâmpit care era de presupus c-ar fi trebuit să se ocupe de toată povestea asta.

— A fost şi el presat de probleme până peste cap, domnule preşedinte. Eu n-aş fi atât de aspru.

— Cu Herb? spuse Jennings pe un ton confidenţial. Şi să trebuiască să facă tot ceea ce face el? În nici un caz... Presupun că ţi-a dat ceva să citeşti, iar tu n-ai făcut-o.

— Mă tem că da.

— Bun. Ar fi arătat totul ca un scenariu ieftin. Mulţumesc, Evan, apreciez gestul tău.

Cele cinci săptămâni care urmară se desfăşurară exact cum se temuse Evan că s-ar putea să se desfăşoare. Mass-media se zbătea peste tot să atragă atenţia asupra lui, însă el îşi ţinu cuvântul dat lui Herbert Dennison. Refuză toate interviurile, pretinzând pur şi simplu că dacă ar accepta unul, s-ar simţi obligat să le accepte pe toate, iar asta l-ar fi pus în imposibilitatea de a mai fi la dispoziţia electoratului. Între timp, alegerile din noiembrie din al nouălea district din Colorado decurseră mai curând ca o formalitate: opoziţia nici măcar nu fusese în stare să găsească un contracandidat pe care să-l poată trece pe listele electorale.

— Mare ticălos mai eşti, îl tachină aprigul Ernest Foxley de la programul *Foxley.* Eu te-am scos pentru prima dată la lumină.

— Eu cred că nu prea înţelegi, spuse Kendrick. Eu n-am vrut niciodată să ies la lumină.

După ce se gândi o clipă, comentatorul urmă:

— Ştii ceva? Te cred. Şi ştii de ce?

— Pentru că eu îţi spun adevărul, iar tu eşti bun în tot ce faci şi ai mirosul fin.

— Mulţumesc, tinere. Am să spun mai departe şi am să-ncerc să-i strunesc pe copoi, dar nu ne mai faci şi alte surprize, bine?

Nu se mai putea face *nimănui* nici o surpriză, se gândea supărat Kendrick. Casa lui din Fairfax devenise virtual baza de operaţii a Khalehlei şi ajunsese un fel de centrală ultrasofisticată, datorită lui Mitchell Payton. Directorul de la Proiecte Speciale ordonă mai întâi construirea unui zid înalt din cărămidă cu intrare printr-o poartă mare din fier forjat alb, comandată electronic. În jurul clădirii fu instalat un gard Cyclone la fel de înalt şi înfipt adânc în pământ, care putea rezista la explozii şi la flacără de acetilenă, ca să nu mai vorbim de bomfaier şi de alte scule primitive. Astfel, orice sunet suspect putea fi auzit de oamenii de pază. Payton instală apoi un telefon special în cabinetul lui Evan, cu extensii luminoase în toate camerele, putând în acest fel avertiza pe cine le vedea pâlpâind că trebuie să ajungă de urgenţă la aparat. Lângă telefon fusese amplasat un calculator cu sistem de comunicaţii, având linie permanent liberă cu biroul particular al directorului Payton, care, dacă avea nişte informaţii şi dorea ca Evan sau Khalehla să le evalueze, le transmitea imediat, urmând ca listingurile să fie făcute apoi fâşii şi arse.

În deplin acord cu instrucţiunile făcute publice de preşedinte, Proiectele Speciale intraseră imediat în acţiune, asumându-şi responsabilitatea pentru toate măsurile de securitate luate spre a-l proteja pe eroul din Oman de vreun atac terorist. La început Kendrick fu impresionat de atâtea măsuri de siguranţă. În nici o oră, după ce o limuzină prezidenţială îl luase de la proprietatea din Maryland, Mitchell Payton avu controlul total asupra mişcărilor lui şi, într-un anumit fel, asupra vieţii lui. Echipamentul pentru comunicaţii sosi mai târziu, poate chiar prea târziu, decalajul datorându-se încăpăţânării Khalehlei. Nu voise în ruptul capului să se mute în casa lui Kendrick, dar după optsprezece zile petrecute la hotel şi după numeroase şi incomode întâlniri cu Evan prin tot felul de locuri, *unchiul ei* Mitch pusese piciorul în prag:

— La naiba, draga mea, n-am cum să justific costul unei *case sigure* numai pentru unul din oamenii mei şi nici nu pot să instalez la hotel echipamentul de care am nevoie. Şi am apucat şi să transmit oficial, din Cairo la Washington, demisia ta din Agenţie. Nu ne mai putem permite să te avem în sector. Deci nu cred că ai de ales.

— Am încercat s-o conving, îl întrerupse Kendrick. Dacă o îngrijorează aparenţele, am să pun să se scrie în Registrul Congresional că tocmai mi-a sosit mătuşa în oraş. Ce-ai zice de o mătuşă mai bătrână, cu o mică operaţie estetică?

— Oh, prost ce eşti. Bine, de acord.

— Ce echipament? întrebă Evan întorcându-se spre Payton. De ce ai nevoie?

— Nimic pe care l-ai putea cumpăra tu, răspunse directorul CIA. Şi printre ele sunt unele pe care numai noi le putem instala.

A doua zi dimineaţă, un camion de la telefoane oprise în faţa casei şi nişte bărbaţi îmbrăcaţi în echipamentul companiei se apucaseră de treabă în timp ce peste douăzeci de zidari finisau zidul, iar alţi zece terminau de montat gardul impenetrabil. Oamenii se suiseră pe stâlpi pentru a ajunge la casetele cu legături, trăgând fire de la una la alta şi trimiţând un cablu separat pe acoperişul casei lui Kendrick. Alţii apăruseră cu o a doua maşină pe aleea din spate, unde debarcaseră calculatorul şi îl instalaseră în cabinetul de la subsol. Trei ore şi douăzeci de minute mai târziu, echipamentul lui Mitchell Payton era amplasat şi funcţiona. După-amiază Evan o luă pe Khalehla din faţa hotelului de pe bulevardul Nebraska.

— Bună, mătuşico!

— Vreau un zăvor zdravăn la uşa mea, replică ea râzând, în timp ce-şi arunca sacoşa din plastic pe bancheta din spate.

— Nu-ţi face probleme, nu mă-ncurc eu cu femei bătrâne, mai ales că suntem şi rude... Ar fi şi păcat!

— Ai făcut-o deja, dar nu acum, zise ea întorcându-se spre el şi privindu-l cu o sinceritate fermă dar blândă. Vorbesc foarte serios, Evan. Aici nu-i Bahrain. Aici am venit să facem treabă, nu amor, da?

— De-asta n-ai vrut să te muţi la mine mai demult?

— Desigur.

— Nu mă cunoşti deloc, zise Kendrick după un scurt moment de linişte.

— Doar parţial, recunosc.

— Asta mă face să-ţi pun o întrebare pe care de mult voiam să ţi-o pun, dar mă temeam ca nu cumva s-o interpretezi greşit.

— Spune.

— Când ai intrat în casa din Maryland luna trecută, printre primele lucruri pe care le-ai menţionat a fost Bahrain. Totuşi, mai târziu mi-ai spus că se aflau peste tot microfoane şi că tot ce se

spunea în casă era înregistrat. Atunci de ce totuşi ai spus atâtea?

— Pentru că voiam ca subiectul să fie scos din discuţie cât mai curând posibil.

— Adică pentru că alţii, oameni puşi să citească înregistrările, suspectau deja povestea.

— Da, iar eu voiam ca poziţia mea să fie cât mai clară cu putinţă. Aveam de discutat lucruri prea… consistente.

— Caz închis, spuse Evan, îndreptându-se pe drumul de centură spre Virginia.

— Mulţumesc.

— Apropo, i-am spus familiei Hassan totul despre tine… de fapt scuză-mă, nu chiar totul, bineînţeles. Abia aşteaptă să te cunoască.

— E vorba de soţii aceia din Dubai, nu?

— Sunt mai mult decât doi soţi. Sunt prieteni vechi de tot.

— El e profesor parcă, nu-i aşa?

— Cu puţin noroc va putea primi primăvara viitoare o catedră la Georgetown sau Princeton. A fost o întârziere cu actele pe care a trebuit să le punem la punct. Şi ca să vezi ce mică-i lumea, el îl cunoaşte pe tatăl tău şi de-a dreptul îl venerează. S-au cunoscut mai demult la Cairo, aşa că pregăteşte-te să fii şi tu venerată.

— Asta îi trece curând, râse Khalehla. O să vadă el repede că nu sunt nici din liga lui, nici din a tatei.

— Dar ştii să foloseşti un calculator, nu?

— A, asta da. Ştiu. Am nevoie mereu.

— *Eu* nu. Nici nevasta lui Sabri nu ştie şi mai mult ca sigur că nici *el,* aşa că poate n-ai să vorbeşti în limbajul ligii noastre.

— Nu-ţi stă bine când flatezi, Evan. Nu uita de zăvorul zdravăn de la uşă.

Ajunseră acasă, unde Khalehla fu întâmpinată cu căldură de Kashi Hassan. Se înfiripă o prietenie instantanee, după cum era obiceiul în rândul femeilor arabe.

— Unde-i Sabri? zise Kendrick. S-o vadă şi el pe Khalehla.

— E în cabinetul tău, dragă Evan. Tocmai ia lecţii de la un domn, să lucreze cu calculatorul, în caz că va fi nevoie.

Trecuseră peste trei săptămâni de când axa Khalehla-Langley funcţiona din plin şi nu aflaseră nimic în plus faţă de cât ştiau la data întâlnirii lor din Maryland. Toţi oamenii care doar *ar fi avut posibilitatea* celui mar vag acces la dosarul Oman erau cercetaţi la microscop de agenţii lui Payton. Fiecare pas pe care-l tăceau era studiat cu încrâncenare, în speranţa descoperirii unei breşe

cât de mici. Nu se găsi nimic. Dosarul fusese scris de însuşi Frank Swann de la Departamentul de Stat, împreună cu Lester Crawford de la Agenţia Centrală de Informaţii, prin intermediul unui procesor de text în care introducerea datelor era făcută în schimburi, de câte o mie de cuvinte pe operator, cu omiterea tuturor numelor proprii, care fuseseră adăugate mai târziu numai de Swann şi Crawford.

Cine? Cum? De ce? Ajunseseră exact acolo de unde plecaseră: după toate legile logicii şi după toate eliminările succesive, dosarul Oman era intangibil. Şi totuşi se umblase la el.

— Ceva *nu-i* logic aici, spuse Payton. E o gaură-n sistem şi noi trecem mereu pe lângă ea şi n-o vedem.

— Nu-i de glumă, fii nevoit să admită Kendrick.

Eforturile lui Payton de a afla amănunte cu privire la neaşteptatele numiri ale lui Evan în Comisia Partridge şi în Subcomisia pentru Selectarea Agenţilor se soldaseră cu eşecuri şi asta îl lăsase pe Kendrick perplex. Nici Partridge şi nici Preşedintele Camerei nu puteau fi abordaţi direct. *De ce nu?* obiectase Evan. Din moment ce era o fiinţă omenească *programată,* avea toate drepturile să se confrunte cu cei care hotărâseră şi puneau în practică *programarea* lui, nu? Însă Payton nu fusese de acord:

— Nu, congressmane. Dacă ar fi fost şantajaţi ca să te numească, fii sigur că ar fi dat nişte semnale de alarmă. Blondul nostru european şi cei pentru care lucrează vor săpa şi mai adânc. Noi nu-i oprim, ci pur şi simplu nu-i găsim. Îţi reamintesc, *de* ce-ul ăsta ne preocupă cel mai mult. De ce *tu,* un proaspăt reprezentant relativ apolitic venit din fundurile unui district obscur din Colorado, să fii împins în miezul luptei politice?

— Păi treaba asta s-a cam răcit destul de…

— Tu nu prea te uiţi la televizor, spuse Khalehla. Două canale de televiziune au transmis emisiuni retrospective despre tine săptămâna trecută.

— Cum?

— Nu ţi-am mai spus. N-avea rost. Te-ai fi enervat şi atât.

— Lucrăm acum la ceva nou, îi spusese directorul de la Proiecte Speciale. Presupunând că europeanul ăla blestemat trebuia să ajungă la o mulţime de oameni pentru a putea corobora informaţiile culese despre tine, asamblăm şi noi nişte date pe cont propriu. S-ar putea să te deranjeze, dar acum îţi răscolim şi noi trecutul.

— Mergând cu câţi ani în urmă?

— Te-am luat de la optsprezece ani, considerând că nu prea am avea şanse să găsim ceva relevant înainte de vârsta asta.

— Optsprezece ani? Christoase, dar chiar nu mai există nimic sfânt pe lume?

— Vrei să existe? Dacă da, opresc imediat totul.

— Nu, bineînţeles că nu. Doar că e totuşi un şoc. Poţi avea informaţiile astea?

— Nu-i chiar atât de dificil pe cât cred oamenii. Birourile de credite, dosarele de personal şi verificările de rutină asupra trecutului cuiva o fac tot timpul.

— Cu ce scop?

— Mai multe posibilităţi, deşi în realitate doar două mai importante, presupun. După cum ţi-am spus, mai întâi e vorba de curiosul nostru european care ne scapă printre degete. Dacă am putea face o listă cu toţi oamenii pe care a trebuit să-i contacteze pentru a afla câte ceva despre tine, ne-am apropia de descoperirea lui şi cred că toţi suntem de acord că el e cuiul de la osie… A doua posibilitate e ceva ce noi n-am mai încercat. Încercând să-l dezgropăm pe blondul ăsta care tot dispare, ne-am concentrat atenţia asupra evenimentelor din Oman şi a dosarului în sine. Ne-am restrâns singuri aria de cercetare la zonele orientate către guvern.

— Unde-am fi putut căuta în altă parte? întrebase Kendrick.

— Mă tem că în viaţa ta personală. S-ar putea ca în trecutul tău să existe ceva sau cineva, vreun eveniment, sau nişte oameni pe care i-ai cunoscut, poate un incident care a galvanizat prieteni sau posibili duşmani, care să fi vrut să te împingă înainte sau dimpotrivă, să facă din tine o ţintă. Şi să ştii că nu greşesc, congressmane, eşti deja o ţintă potenţială, nimeni nu se-ndoieşte de asta.

— Dar, MJ, interveni Khalehla, chiar dacă găsim nişte oameni care l-au simpatizat sau l-au urât, toţi ar trebui să aibă legături la Washington. Domnul X, din oraşul Y, fie el prieten *sau* duşman, nu putea ajunge chiar aşa la băncile de date maximum-clasificate sau la arhive şi să spună *Apropo, e un anumit dosar, fii amabilă, domnişoară, aş vrea să-l copiez ca să fac un memorandum fals pe care să-l trimit ta nişte ziare.* Nu înţeleg.

— Nici eu, Adrienne – sau poate ar trebui să-ţi spun Khalehla, caz în care ar cam lua ceva timp ca să mă obişnuiesc.

— Nu-i nici un motiv ca să-mi spui Khalehla…

— Nu-l întrerupe, zise Evan zâmbind. *Khalehla* e chiar foarte bine, adăugă el.

— Da, ei bine, eu chiar că *nu* înţeleg, continuă Payton. Dar, cum am mai spus, există o gaură în sistem, o gaură pe care noi am trecut-o cu vederea şi acum trebuie să încercăm toate posibilităţile.

— Atunci de ce nu te iei de Partridge şi de preşedintele Camerei? insistă Kendrick. S-ar putea ca barosanii ăştia să nu fie atât de greu de abordat. Şi nici de doborât.

— Încă nu, tinere. Nu-i momentul şi de altfel preşedintele Camerei se pensionează.

— Acum chiar că nu mai înţeleg eu nimic.

— MJ vrea să spună că-i are deja în vizor pe amândoi, îi explicase Khalehla.

Milos Varak cobora pe poteca acoperită cu scânduri care ducea spre plaja enormă din faţa hotelului *del Coronado,* aflat la trei mile distanţă peste podul din San Diego. Lucrase febril săptămâni de zile pentru a găsi o fisură prin care să poată pătrunde în apropierea vicepreşedintelui Statelor Unite. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse în Washington: serviciile secrete ale administraţiei nu puteau fi uşor penetrate. Asta numai până a găsit un om, un om de încredere, devotat, cu un fizic puternic şi o minte disciplinată, dar cu o preocupare inacceptabilă care, dacă ar fi fost scoasă la lumină, i-ar fi distrus toate agoniselile, cariera şi probabil şi viaţa. Era un mijlocitor foarte bine recompensat de diverse personalităţi ale administraţiei. Fusese evidenţiat pentru munca lui de către bătrânii *familiei* sale, care-i descoperiseră potenţialul şi-l trimiseseră la cele mai bune şcoli parohiale şi la cele mai bune universităţi – bune, dar nu bogate, pentru că atunci imaginea n-ar mai fi fost cea corectă. Bătrânii *familiei* îşi doreau un tânăr bine crescut, arătos, drept ca bradul, plasat într-o poziţie din care să împrăştie favoruri în schimbul unor facilităţi. Bătrânii erau mulţumiţi, fuseseră mulţumiţi ani de zile. Acest om venea din partea Mafiei. Era Mafia. Slujea Mafia.

Varak se apropie de individul singuratic care stătea lângă stâncile de lângă debarcader.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să mă întâlniţi, spuse Milos politicos.

— La telefon mi s-a părut că aveţi un accent… cam ciudat,

spuse omul, cu o pronunţare de om cultivat şi cu maniere alese. Sunteţi un curier de-al porumbeilor roşii? Fiindcă dacă sunteţi, mă tem, domnule, că nu putem avea nimic de discutat.

— Un comunist? Acesta ar fi ultimul lucru din lume. Sunt atât de american încât consilierii dumneavoastră ar putea să mă introducă fără riscuri la Vatican.

— Cuvintele pe care mi le-aţi spus, domnule, ar putea fi considerate o insultă, ca să nu spun... Aţi făcut mai multe afirmaţii bizare, atât de bizare încât mi-aţi aţâţat curiozitatea, acesta fiind motivul pentru care mă aflu aici.

— Indiferent de motiv, vă sunt recunoscător că aţi venit.

— Concluzia a fost foarte clară, interveni agentul de la Serviciile Secrete. M-aţi ameninţat, domnule.

— Îmi pare rău că v-am ofensat, n-am avut niciodată intenţia să vă ameninţ. Am spus pur şi simplu că sunt la curent cu anumite servicii adiţionale pe care le-aţi adus...

— Încetaţi să mai fiţi atât de politicos...

— N-are nici un rost să fim nepoliticoşi, spuse Varak amabil. Pur şi simplu am vrut să-mi înţelegeţi poziţia.

— Dumneavoastră nu *dispuneţi* de o poziţie, îl corectă cu emfază omul de la guvern. Registrele noastre sunt nepătate, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Un avion puternic trecu cu un huruit asurzitor pe deasupra Staţiei Aero-navale şi Milos îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, aşteptând ca avionul să se depărteze şi zgomotul să mai scadă.

— Vreţi să spuneţi că *nu* există registre şi punctul dumneavoastră de vedere este că nu vreţi să discutaţi nimic concret, de teamă că aş avea asupra mea un aparat de înregistrare, zise el şi îşi descheie haina, dând-o la o parte. Sunteţi invitatul meu, percheziţionaţi-mă. Personal nu m-aş simţi deranjat ca vocea mea să fie înregistrată lângă a dumneavoastră... Vă rog, începeţi. Am să-mi scot desigur arma şi am s-o ţin în mână, dar n-am să vă opresc.

Omul de la Casa Albă părea posac şi ezita.

— Sunteţi prea curtenitor, spuse el rămânând nemişcat.

— Pe de altă parte, adăugă Milos repede, ne-am putea debarasa de toate formalităţile astea dacă citiţi ce v-am pregătit eu.

Duse mâna la buzunar şi scoase câteva foi de hârtie, le desfăcu şi le întinse agentului de la Serviciile Secrete.

În timp ce citea, omului i se micşorau ochii şi i se depărtau buzele, pregătindu-se parcă să mârâie. În câteva secunde, figura lui atrăgătoare şi plină de forţă devenise urâtă.

— Eşti un om mort, spuse el în şoaptă.

— Nu prea cred. Pentru că dacă eu sunt mort, înseamnă că şi dumneavoastră sunteţi cu siguranţă la fel de mort. *Capii* se vor repezi ca o haită de câini sălbatici în timp ce *don*-ii, bându-şi vinul lor fin şi roşu de parc-ar fi sângele dumneavoastră, vor aştepta în linişte să audă la radio sau să citească în ziare că aţi fost călcat de o maşină sau aţi murit din cauza exploziei unei ţevi. Registre? Ce sunt *astea?* Nume, date, ore, locuri... Şi corespunzător, alături de fiecare înregistrare, rezultatele mărfurilor dumneavoastră sexuale, sau mai bine zis *şantajele* transformate în rezultate. Facturi plătite, contracte semnate, proiecte guvernamentale votate în sus sau în jos, în conformitate ca destinaţia lor. Eu aş zice că e ceva, dumneavoastră nu vi se pare la fel? Şi până la urmă unde duc toate astea? Lăsaţi-mă să ghicesc. La sursa pe care nimeni nu şi-ar fi imaginat-o... Un număr de telefon nepublicat, listat sub un nume fals, o adresă falsă dar localizată în apartamentul unui agent al serviciilor secrete guvernamentale...

— Fetele alea sunt moarte... Băieţii sunt morţi...

— Nu daţi vina pe ei. Nici ei n-au avut de ales, cum n-aveţi nici dumneavoastră acum. Credeţi-mă, e mai bine să mă sprijiniţi decât să vă împotriviţi. Nu am nici cel mai mic interes în ceea ce priveşte activităţile dumneavoastră extraprofesionale. Dacă nu ne veţi face dumneavoastră acest serviciu, îl va fiice altul, probabil cu acelaşi rezultat. Noi nu vrem de la dumneavoastră decât informaţii în schimbul cărora am să ard paginile acestea. Desigur că pentru asta nu aveţi decât cuvântul meu, dar, făcând din nou apel la calitatea dumneavoastră de expert, aş zice c-aş fi prost dacă aş încerca să vă păcălesc, iar eu vă asigur că nu sunt prost.

— Evident că nu, fu de acord omul Mafiei de-abia auzit. Dar de ce să arunci o armă care ţi-ar mai putea fi de folos?

— Mă bucur că mi-aţi înţeles poziţia. Aşadar, domnule?

— Ce fel de informaţie căutaţi?

— Inofensivă, nimic care ar putea să vă neliniştească. Haideţi să începem cu unitatea FBI care a fost repartizată vicepreşedintelui. Oare dumneavoastră nu vă faceţi treaba bine? Era nevoie de o echipă specială de la Birou?

— N-are nimic de-a face cu noi. Noi stăm pe locurile noastre pentru protecţie. Ei fac doar investigaţii.

— Nu poţi proteja dacă nu investighezi.

— E vorba de niveluri diferite. Dacă noi dăm de ceva, le transmitem celor de la Birou.

— Şi peste ce aţi dat de a fost nevoie de unitatea asta?

— N-am dat peste nimic, răspunse omul. Acum câteva luni au fost lansate o serie de ameninţări la adresa Viperei şi…

— Vipera?

— Vicepreşedintele.

— Nu s-ar zice că e un nume de cod prea măgulitor.

— Nici nu se foloseşte în general. Doar când e vorba de detalii.

— Înţeleg. Continuaţi, vă rog. Ziceaţi de nişte ameninţări. De la cine veneau?

— Nu ştiu. Pentru asta au şi venit tipii de la FBI. Încearcă şi ei să afle, pentru că sunt încă duşi de nas.

— Cum?

— Telefoane, telegrame, scrisori cu litere tăiate din ziare, toate sosind din locuri diferite, astea-i omoară de tot pe federali, care se dau de ceasul morţii să depisteze sursa.

— Fără succes?

— Deocamdată fără.

— Atunci nu-s buni de nimic. Mişcările lor nu sunt coordonate din Washington?

— Când Vipera e acolo, cu siguranţă că da. Când e aici, ei sunt aici, iar când el e pe drum, ei sunt oriunde-ar fi el. Unitatea e controlată de şefii ei proprii, altfel s-ar pierde prea mult timp cu verificări şi reverificări cu Washingtonul.

— Acum cinci săptămâni eraţi aici, e-adevărat?

— Atunci da. Ne-am întors acum zece zile, el îşi petrece o groază de timp aici. Şi după cum îi place să spună, preşedintele acoperă estul, iar el acoperă vestul şi asta îi convine pentru că e departe de capitală.

— Asta nu prea sună bine în gura unui vicepreşedinte.

— Ăsta-i Vipera, ce să-i faci? Dar nu e prost deloc.

— De ce-i spuneţi *Vipera?*

— Din moment ce vreţi răspunsuri directe, vă spun că probabil tipul nu ne place, sau poate din cauza mulţimii lui de amici cu care se-nconjoară, în special aici. Ticăloşii ăia ne tratează ca pe nişte servitori portoricani. Alaltăieri unul din ei mi-a spus *Băiete, mai adu-mi încă un G şi-un T.* I-am răspuns că am să verific la

superiorii mei de la Serviciile Secrete, să văd dacă i-au fost repartizate.

— Nu v-a fost teamă că vice… ăăă… că Vipera se va supăra?

— Christoase, dar el nici nu se bagă în treaba noastră. La fel ca şi unitatea federală, noi nu răspundem decât în faţa directorului lui de personal.

— Cine-i tipul?

— Nu tipul, *tipa.* Pentru ea avem alt cod, nu-i la fel de bun ca *Vipera,* dar i se potriveşte. Îi zicem *Căţeaua Dragon.*

— Vorbiţi-mi despre ea, spuse Varak, parcă prinzând în antena lui un semnal aşteptat de mult.

— O cheamă Ardis Vanvlanderen şi a urcat la bord cam cu un an în urmă, înlocuindu-l pe un tip al naibii de bun, care făcea o treabă al naibii de bună. Atât de bună că a primit o ofertă grasă de la unul din prietenii *Viperei.* Cucoana are cam patruzeci de ani şi e una de tipul directoarelor dure, care se uită la tine ca şi când ar vrea să-ţi taie boaşele când intri la ea în birou, doar pentru că eşti bărbat.

— Mda… O femeie urâtă, probabil?

— N-nu, eu n-aş zice. Ba chiar are o figură mai curând plăcută şi un trup de vulpiţă, dar eu unul nu m-aş încurca cu ea, nu-mi place deloc felul ei de-a fi. Eu zic că puţini se încumetă să i-o tragă.

— Măritată?

— Da, cu un tip care se tot învârte pe-aici şi pretinde c-ar fi bărbatul ei, dar nimeni nu-i acordă nici o atenţie.

— Tipul ce învârteşte?

— Cred că e ceva cu sfera socială în Palm Springs. Burse, ipoteci, chestii de-astea, atunci când nu-l încurcă la golful lui, eu cam aşa am impresia.

— Rezultă o sumă frumuşică de bani.

— Oho! E un contribuabil solid şi nu pierde nici o sindrofie la Casa Albă. Ştiţi tipul, păr alb, burta mare, dinţi mulţi şi strălucitori şi smoching. Ăştia îşi fac totdeauna poze când dansează. Dacă ar putea măcar citi o carte întreagă, l-ar face probabil ambasador la curtea din St. James… Adică nu, retrag ce-am zis. La banii lui, n-ar avea nevoie decât de o jumătate de carte.

Varak îl studie pe agentul de la Serviciile Secrete. Omul era vizibil uşurat că întrebările erau atât de inofensive, iar răspunsurile lui veneau mai complete decât ar fi fost de aşteptat.

— Mă întreb de ce unul ca el şi-o fi punând nevasta să lucreze, chiar dacă o face pentru vicepreşedinte.

— Nu prea-l cred pe el să aibă vreun cuvânt de spus. Nu poţi trimite nicăieri o femeie tăioasă ca ea, decât cu voia ei. Apropo, o cameristă ne-a spus că ea ar fi a treia nevastă a lui, dacă nu cumva a patra, aşa că Vanvlanderen a învăţat să lase lesa lungă şi să-şi vadă fiecare de treburile lui.

— Şi ziceţi că ca se descurcă bine?

— După cum am spus, foarte tăios, foarte profesional. Vipera nu face o mişcare fără ea.

— *El* cum e?

— *Vipera?* Vipera e viperă. Orson Bollinger e băiat bun, de ce să zic şi are un miros al dracului de dezvoltat, nu-i scapă nimic… şi nimic nu se întâmplă dacă nu e spre binele băieţilor din camerele din spate din California, care de fapt au grijă de el.

— Sunteţi foarte perspicace.

— Observ.

— Faceţi mult mai mult de-atât. V-aş sugera doar să fiţi mai prudent în viitor. Cum v-am găsit eu, vă pot găsi şi alţii.

— Cum? Luate-ar toţi dracii, cum m-ai găsit?

— Cu sârguinţă. Şi urmărind săptămâni de zile ca cineva să facă o greşeală. Puteam să dau peste altcineva din sfera voastră, pentru cu totul alt motiv. Toţi suntem oameni, nici unul din noi nu trăieşte în congelator, dar s-a întâmplat să fii tu. Erai obosit, sau poate băuseşi prea mult, sau poate pur şi simplu te-ai crezut prea sigur pe tine. Şi fără să te asiguri ai dat un telefon în Brooklyn, New York, desigur nu după tipicul stabilit, ci de la un telefon detectabil.

— *Frangie*! şopti aiurit agentul.

— Da, vărul tău, Joseph *Degete* Frangiani, al doilea subşef al *familiei* Ricci din Brooklyn, moştenitorii investiţiilor *familiei* Genovese. Atât mi-a trebuit, *amico.*

— Aaaah! Ticălos străin cu viaţă scurtă!

— Nu-ţi consuma obscenităţile cu mine, amice… O ultimă întrebare şi gata.

— Ce? ţipă furios omul Mafiei ridicând din sprâncenele lui negre şi ducându-şi instinctiv mâna pe sub haină, la piept.

— Stai! şuieră cehul. Încă un centimetru şi eşti mort!

— Unde ţi-e arma? scrâşni agentul, cu răsuflarea tăiată de furie.

— N-am nevoie de ea, răspunse Varak sfredelindu-l cu

privirea. Şi ştii şi tu chestia asta şi încă foarte bine.

Încet, omul de la Serviciile Secrete îşi aduse mâna dreaptă în faţă, resemnându-se.

— O întrebare şi gata! mârâi el. Mai ai o întrebare.

— Această Ardis Vanvlanderen… Ce s-a discutat în legătură cu numirea ei ca director de personal al vicepreşedintelui? Trebuie să se fi şoptit nişte cuvinte, să se fi dat nişte motive, nu? În definitiv, personalul de securitate al lui Bollinger şi chiar şi tu, aţi lucrat bine cu predecesorul ei.

— Noi facem parte din personalul de securitate, nu din cel directorial. Nu era cazul să ni se dea nouă explicaţii.

— Nu s-a vorbit nimic? E un post neobişnuit pentru o femeie.

— Ei, de vorbit s-au vorbit multe, dar explicaţii ţi-am spus că nu ni s-au dat. Bollinger ne-a adunat pe toţi şi ne-a spus cât de mulţumit era să anunţe numirea unuia dintre cei mai talentaţi directori din ţară, cineva pentru care sacrificiul personal nu însemna nimic atunci când era vorba de muncă, încât noi toţi ar fi trebuit să-i mulţumim pentru patriotismul *ei* demonstrat. Vorba asta, *ei,* a fost primul indiciu că ar fi vorba de o femeie.

— Interesantă frază!

— Aşa-i place lui să vorbească.

— Şi nu face o mişcare fără ea, nu?

— Spun drept, nici nu cred c-ar îndrăzni. Tipa e tare ca fierul şi ţine toată casa în pumn.

— Asta-i tot pentru moment, *amico.* Acum te rog să fii atât de amabil şi să pleci primul, da? Dacă am nevoie de tine te sun eu.

Mafiotul, cu sângele fierbându-i în cap, împinse degetul arătător înspre Milos şi spuse cu voce răguşită:

— Nu te mai lega de mine dacă ştii ce e bine în viaţă.

— Sper să stau cât mai departe de tine, Signor Mezzano…

— Nu mă face şi codoş!

— Ba am să te fac exact cum îmi place mie să te fac, iar cât despre ce-i bine în viaţă, asta e treaba mea şi n-ai să-ţi bagi tu nasul, da? Acum, *fila! Capisce?*

Milos Varak îl urmări cu privirea pe informatorul care pleca scrâşnind furios din dinţi, luând-o pe nisip cu paşi mari, până ce dispăru în ceaţa plajei care ducea la hotel.

Cehul dădu frâu liber gândurilor… *a urcat la bord cam cu un an în urmă… e un contribuabil solid… Vipera n-ar îndrăzni să facă o mişcare fără ea…*

Trecuseră treisprezece luni de când grupul Inver Brass

începuse să caute un nou vicepreşedinte al Statelor Unite, cel în funcţie fiind considerat un pion al contribuabililor nevăzuţi, nişte indivizi care se pregăteau să pună mâna pe putere şi să conducă ei ţara.

Trecuse de ora patru dimineaţă şi Khalehla n-avea de gând să se oprească. Îl tot presa pe Evan, schimbând tot timpul casete peste casete şi pronunţând alte şi alte nume, insistând ca el, dacă recunoştea ceva, să descrie în detaliu tot ce-şi putea aminti. Listingul din biroul lui Mitchell Payton de la Agenţia Centrală de Informaţii includea o sută douăzeci şi şapte de nume selecţionate, laolaltă cu ocupaţia, căsătoria, divorţurile şi decesele din familia fiecăruia. În toate cazurile, individul selecţionat ori îşi petrecuse ceva timp împreună cu Kendrick, ori fusese prezent în timpul unei perioade de activitate efervescentă şi era de presupus că ar fi putut influenţa în vreun fel cariera lui.

— De unde dracu' i-a mai scos pe toţi ăştia? întrebă Evan umblând concentrat prin cabinet. Jur că nu-mi aduc aminte de nici jumătate din ei, iar pe ceilalţi abia dacă-i mai ştiu, cu excepţia unor vechi prieteni pe care n-aveam cum să-i uit. Dar nici unul din ei n-ar putea fi implicat în porcăria asta. Christoase, la colegiu am avut trei colegi de cameră, apoi am mai avut doi în timpul absolvirii, iar cu al şaselea am împărţit un parlament în Detroit, când aveam şi eu o amărâtă de slujbă. Mai târziu au fost cel puţin alţi douăzeci pe care am încercat fără succes să-i ridic pentru Middle East şi mulţi din ăştia nu sunt pe listă. De ce, nu ştiu.

— Atunci să ne întoarcem la *Kendrick Group...*

— Dar *nu* mai există un *Kendrick Group,* o întrerupse nervos Evan. Toţi au fost ucişi, rupţi în bucăţi, înecaţi în beton!... Numai Manny şi cu mine, am mai rămas, ştii doar.

— Îmi pare rău, spuse Khalehla cu blândeţe, aşezându-se pe canapea şi sorbind din ceaşca cu ceai. Mă refer la afacerile pe care le-ai avut aici, în State, în timp ce exista *Kendrick Group.*

— Am mai trecut peste listele astea.

Nici nu erau multe şi majoritatea priveau echipamentele de înaltă tehnologie.

— Hai să mai trecem o dată prin ele.

— E o pierdere de timp... dar hai, să-i dăm drumul.

— *Sonar Electronics, Palo Alto, California,* citi Khalehla urmărindu-i listingul cu degetul. Reprezentantul lor era un tip,

Carew...

— Să-l ia dracu' pe Carew, spuse Kendrick. Aşa comenta Manny. Am cumpărat nişte dispozitive sonice care n-au funcţionat şi ei ne mai trimiteau somaţii de plată şi după ce le trimiseserăm marfa înapoi.

— *Drucker Graphics, Boston,* reprezentat prin G. R. Shulman. E ceva aici?

— Gerry Shulman, băiat bun, treabă bună. Am lucrat cu ei ani de zile. N-am avut niciodată probleme.

— *Morseland Oil, Tulsa,* reprezentată prin Arnold Stanhope.

— Am vorbit despre el... Despre *ei,* de fapt.

— Mai vorbim o dată. Spune, te ascult.

— Am făcut nişte cercetări preliminare pentru ei în Emirate. Veniseră cu o comandă mai mare decât aveau de gând să plătească şi din moment ce noi ne dezvoltam, ne-am putut permite să-i lăsăm baltă.

— Au existat ceva probleme?

— Sigur că da. Întotdeauna sunt probleme când escrocii îşi dau seama că nu le merge ca de obicei. Dar au fost siliţi să tacă din gură, ca să nu intre la apă. Au găsit alţi fraieri, de fapt aşa credeau ei, era o firmă din Grecia, nişte hoţi care le-au trântit un proiect făcut probabil pe fundul Golfului Oman. Fiecare zicea că şi-a găsit fraierul.

— Piraţi, spuse Khalehla zâmbind şi luând din nou lista. *Off Shore Investments Limited, cartier general în Nassau, Bahamas, om de contact Ardis Motreoux, New York City.* Au pompat o groază de capital în voi...

— De care nici nu ne-am atins pentru că era fictiv, o întrerupse Evan. Ar trebui să apară şi chestia asta acolo.

— Aici scrie *Sari peste el.*

— Cum?

— Eu am scris. Aşa ai spus înainte, *Sari peste el.* Ce înseamnă *Off Shore Investments Limited*?

— *Ce-a însemnat*, o corectă Kendrick. Era o operaţiune gen placă turnantă la scară internaţională. Treabă de înaltă clasă şi internaţională, dar totuşi o placă turnantă. Creezi o companie mare cu capital elveţian şi mult aer fierbinte, apoi o vinzi şi schimbi bunurile, lăsând cumpărătorii cu un balon plin de heliu.

— Evan! Te-ai băgat *tu* într-o treabă ca asta?

— Nu ştiam despre ce e vorba. Eram mult mai tânăr şi am fost teribil de impresionat văzând că vor să ne treacă în lista lor de

colaboratori... ba chiar mai impresionat de banii pe care ni i-au vărsat în bancă în Zurich. Ăsta e cuvântul, impresionat, până când Manny zice *Ia hai să luăm şi noi ceva din ei, doar aşa, să vedem cam cum arată hanii tipilor ăstora.* Ştia exact ce făcea: n-am putut scoate un sfanţ. Ca să scoţi bani era nevoie de semnăturile tipilor de la *Off Shore Investments Limited,* care controlau toate retragerile şi depunerile.

— Deci a fost un aranjament, iar voi aţi fost fraierii.

— Cam aşa ceva.

— Şi cum ai ajuns să te implici?

— Ne aflam în Riad şi Montreaux a venit cu avionul şi m-a momit. N-aveam idee c-ar putea exista şi scurtcircuite pe undeva.

— Ardis Montreaux. Ardis... E un nume cam ciudat pentru un bărbat.

— Nu-i bărbat. Femeia asta nu-i bărbat. E mult mai tare.

— O femeie?

— Ce, nu-ţi vine să crezi?

— Ţinând cont de scepticismul tău nativ, trebuie c-a fost... convingătoare! Foarte convingătoare...

— Da. Maestră în cuvinte. Şi-apoi, când ne-am retras din afacere, ne-a vrut capetele. Pretindea că distracţia cu noi a costat-o milioane. Numai că Manny a întrebat-o de ale cui milioane vorbea.

— Poate ar trebui...

— Sari peste ea, o întrerupse Evan brusc. S-a măritat cu un bancher englez şi trăieşte la Londra. S-a dat la fund.

— De unde ştii?

Părând puţin jenat, Kendrick răspunse repede în şoaptă:

— M-a sunat de câteva ori... de fapt pentru a-şi cere scuze. Sari peste ea.

— Sigur, bineînţeles, zise Khalehla şi trecu la următoarea firmă din listă.

În timp ce vorbea, scrise două cuvinte lângă numele *Off Shore Investments Limited:* „De verificat."

Doamna Ardis Montreaux-Frazier-Pyke-Vanvlanderen, născută Ardisolda Wojak, din Pittsburgh, Pennsylvania, intră în foaierul de marmură al apartamentului închiriat la hotelul Westlake din San Diego. Aruncă şalul din blană de samur pe speteaza scaunului tapiţat cu velur şi ridică vocea, vorbind cu accentul ei cultivat,

dar încărcat totuşi de intonanţele aspre ale slavilor, mai ales în registrul înalt.

— *Andy-băiete,* am sosit! Avem mai puţin de o oră ca să ajungem la „La Jolla”, aşa că *mişcă-te,* dulceaţo!

Andrew Vanvlanderen, un bărbat masiv, impunător, cu păr alb înfoiat şi îmbrăcat într-un smoching impecabil, ieşi din dormitor cu un pahar plin în mână.

— Sunt deja gata înaintea ta, iubito.

— Sunt şi eu gata în zece minute, spuse Ardis, uitându-se în oglinda din foaier şi răsfirându-şi buclele perfecte cu degetele.

Se apropia de cincizeci de ani şi era potrivită ca înălţime, dar dădea impresia că era mai tânără şi mai înaltă datorită ţinutei drepte a corpului. Era o femeie zveltă dar viguroasă şi elastică, cu sâni generoşi şi o înfăţişare bine pusă la punct, care domina mai ales prin ochii verzi, mari şi pătrunzători.

— Ce-ar fi să chemi maşina, dulceaţo?

— Maşina poate să aştepte. La fel şi „La Jolla”. Trebuie să vorbim.

— Oh? zise şefa de personal a vicepreşedintelui şi se uită contrariată la soţul ei. Pare ceva serios.

— Da. Am primit un telefon de la vechiul tău iubit.

— Care din ei, dragă?

— Singurul care contează.

— Doamne Dumnezeule, a sunat el *aici*?

— L-am spus să…

— Asta a fost o prostie, *Andy-băiete,* pur şi simplu o prostie!

Ardis Vanvlanderen ieşi repede şi furioasă din foaier şi intră în salon. Se aşeză într-un fotoliu îmbrăcat în mătase roşie, îşi încrucişă picioarele şi rămase cu ochii aţintiţi spre soţul ei.

— Când e vorba de bani e riscant, fie pentru bunuri, fie pentru tâmpiţii ăia de cai ai tăi, sau pentru orice alt lucru care ţi-ar plăcea, dar *nu* în caz că mă priveşte pe mine! S-a înţeles, dragă?

— Ascultă, căţea, adică *Dragon Căţea,* oricât m-ar costa, dacă am nevoie de informaţii de primă mână, le obţin. *Asta* s-a înţeles?

— Bine, bine. Linişteşte-te, Andy.

— Adică tu începi şi pe urmă îmi spui mie să mă liniştesc, nu?

— Îmi pare rău, dragule…

Ardis îşi lăsă capul pe spate şi respiră zgomotos pe gură, cu ochii aproape închişi. După câteva secunde îi deschise, îşi îndreptă capul şi continuă:

— Serios îmi pare rău. Azi am avut o zi grea cu Orson.

— Hm... Ce-a mai făcut *Vipera* de data asta? mârâi nemulţumit Vanvlanderen sorbind o înghiţitură din pahar.

— Ai grijă cu numele astea, spuse soţia lui râzând uşor. Doar nu vrei ca gorilele noastre americane să ştie că sunt ascultate.

— Bine. Atunci care-i problema vicepreşedintelui Bollinger?

— Se simte din nou nesigur. Vrea garanţie scrisă că va avea biletul în mână vara viitoare, în iulie, sau îi punem zece milioane în cont într-o bancă elveţiană.

Vanvlanderen tuşi şi mai luă o gură din pahar.

— Zece *milioane*? zise el cu răsuflarea tăiată. El chiar crede că dacă-l cheamă Orson Bollinger... Cine naiba se crede bufonul ăsta?

— Se crede nici mai mult nici mai puţin decât vicepreşedintele Statelor Unite, dragule şi are impresia că deţine ceva secrete în ţeastă, răspunse Ardis. I-am spus că n-o să acceptăm pe nimeni altcineva, dar lui nu-i ajunge. Eu cred că are senzaţia că Jennings nu-l consideră destul de bun şi că umblă să se descotorosească de el.

— Preaiubitul şi al naibii de telegenicul nostru vrăjitor, Langford Jennings, n-are absolut nici o putere în privinţa asta!... Orson e în regulă. Îi *displace* lui Jennings?

— *Displace* e prea puţin. Pur şi simplu îl respinge, asta aud de la Dennison.

— Şi ăsta ar cam fi cazul să plece. Într-una din zilele astea Herb va începe să mai fie curios decât am avea noi nevoie.

— Lasă-l în pace, îl întrerupse doamna Vanvlanderen. Nu te mai gândi la Dennison şi la Bollinger şi nici la tâmpiţii ăia de cai ai tăi. Ce-a avut de zis vechiul meu iubit, mâţa aia pribeagă, de-a fost atât de important încât să dea telefon aici?

— Stai liniştită. A sunat din Washington, din biroul avocatului meu, doar împărţim firma acolo, n-ai uitat, nu? Dar mai întâi hai să nu-l uităm pe Orson. Să-i dăm o garanţie. O propoziţie simplă sau poate două şi s-o semnăm. Asta îl va face fericit şi e mai bine când e fericit.

— Ai înnebunit? strigă Ardis ţâşnind în sus din fotoliu.

— Nicidecum. Deci el ori are biletul, ori dispare... cum fac de obicei foştii vicepreşedinţi.

— Oh, Doamne, spuse Ardis pe un ton plin de admiraţie. Eşti tipul meu, *Andy-băiete.* Gândeşti atât de clar şi de precis!

— Ani mulţi de studiu, iubito.

— Acum ce-a avut de zis îngeraşul nostru? Cine-i mai gâdilă pielea aia sensibilă de data asta?

— Nu-i vorba de pielea lui, ci de *a noastră...*

— Ceea ce înseamnă a lui, nu uita asta. De-aia sunt eu aici, iubitule, de-aia ne-a făcut cunoştinţă şi ne-a unit.

— Vrea să ştim că micul grup de oameni dezamăgiţi a luat avânt, în următoarele trei luni, hahalera aia de congressman al lor urmează să apară pe pagina întâi în cele mai importante gazete. Tema va fi *examinarea poziţiei lui* şi tipul va trece toate examenele. Scopul evident este de a crea o mişcare largă. Cupidonul nostru e îngrijorat, foarte îngrijorat. Şi ca să-ţi spun adevărul şi pe mine mă cam trec apele. Lunaticii ăia binevoitori ştiu ce facem noi şi toată treaba asta ne poate scăpa oricând de sub control. Ardis, în următorii cinci ani avem *multe miliarde* de dolari de învârtit, o *grămadă de miliarde!* Şi sunt al dracului de îngrijorat pe chestia asta!

— Pentru nimic, spuse ea ridicându-se din fotoliu.

Rămase în picioare şi-şi privi soţul cu ochii ei verzi şi puţin amuzaţi, apoi aruncă o privire fugară în oglindă şi îşi admiră cu mulţumire coafura perfectă.

— Din moment ce te gândeşti să economiseşti nişte nenorocite de zece milioane cu Bollinger într-un fel sau altul – iar varianta *mea* e mult mai bună şi fără îndoială mai sigură decât orice altă alternativă – cred că ar fi rezonabil să-mi pui şi mie în bancă o sumă egală, nu crezi, iubitule?

— Adică... zece milioane? Hm!... Ca să fiu sincer, nu prea reuşesc să întrevăd vreun motiv pentru o chestie ca asta, scumpa mea.

— Poate din cauza iubirii tale prea aprinse pentru mine... sau poate pentru una dintre cele mai extraordinare coincidenţe din cariera mea desfăşurată printre oamenii bogaţi, puternici şi cu ambiţii politice, în special în zona generoasă a guvernării. Da?

— Nici asta nu prea pricep.

— N-am să-mi recit litania cu de ce facem noi ce facem, sau cu de ce mi-am consacrat ţie talentele mele neînsemnate, dar acum am să-ţi dezvălui un mic secret pe care voiam să ţi-l împărtăşesc abia mai târziu...

— Sunt fascinat, spuse Vanvlanderen punându-şi paharul pe masa de marmură şi observând-o atent.

— Anume?

— Îl cunosc personal pe Evan Kendrick.

— Cum?

— Scurta noastră asociere a avut loc în urmă un număr de ani, mai mulţi decât mi-aş putea eu aminti, dar pentru câteva săptămâni am avut amândoi ceva în comun.

— În afară de toate cele obişnuite, ce anume?

— A, sexul a fost destul de plăcut dar parcă imaterial… pentru amândoi. Eram tineri şi grăbiţi şi nu aveam timp de ataşamente. Îţi aminteşti de Off *Shore Investments Limited!*

— Ohoho! Zău? Păi dacă şi el a fost în barca aia, să ştii că-l putem înfunda numaidecât, pentru fraudă! Cu siguranţă că-i punem o piedică zdravănă. *A fost?*

— A fost, dar nu te poţi lega de el. S-a retras cu tămbălău mare, foarte indignat, de fapt exact chestia asta a şi făcut ca toată afacerea să se ducă de râpă. Iar eu n-aş fi atât de dornică să-i priponesc pe directorii de atunci de la *Off Shore Investments Limited,* afară doar de cazul că te-ai săturat de mine, dulceaţo.

— *Tu?*

— Eu am fost vioara-ntâi. Eu am recrutat componenţii.

— Fir-aş al naibii! izbucni Vanvlanderen în râs şi-şi ridică din nou paharul îndreptându-l spre nevasta lui. Hoţii ăia au ştiut pe cine să angajeze… Adică ia stai puţin, se încruntă el, va să zică l-ai cunoscut pe fiţifleanderul ăsta de Kendrick destul de bine ca să te culci cu el şi n-ai zis niciodată nimic?

— Ei, am avut şi eu motivele mele…

— Al dracului, ar fi cazul ca motivele astea ale tale, scumpo, să fie *bune!* ţâfni bărbatul. Pentru că dacă nu sunt, s-ar putea să-ţi rup şalele, căţea afurisită! Dacă te recunoaşte, îşi aminteşte şi de *Off Shore Investments Limited* şi nu e omul care să nu ştie că doi şi cu doi fac patru! Eu n-am chef să mă trezesc cu belele de-astea!

— Acuma-i rândul meu să-ţi spun să stai liniştit, Andy, trecu ea la atac. Oamenilor din jurul unui vicepreşedinte nu li se dă nici o atenţie. Îţi mai aduci tu aminte de vreun nume al vreunui individ din suita unui vicepreşedinte? Ăştia constituie un grup cenuşiu şi amorf, *preşedinţilor* nu le-ar plăcea altfel. De altminteri nu cred că numele meu a apărut vreodată în vreun ziar, cu excepţia unui anunţ scurt, „Domnul şi doamna Vanvlanderen, oaspeţi la Casa Albă”, sau cam aşa ceva. Kendrick încă mai crede că mă cheamă Frazier-Pyke şi sunt nevasta unui bancher din Londra. Dacă-ţi aduci aminte, deşi am fost amândoi invitaţi la ceremonia decernării Medaliei Libertăţii, te-ai dus tu singur. Eu m-am

scuzat.

— Astea nu-s motive! De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că am ştiut care-ţi va fi reacţia. Şi am înţeles că aş putea să-ţi fiu mult mai folositoare dacă rămân în joc.

— Cum, pentru Dumnezeu?

— Pentru că îl cunoşteam. Şi mai ştiam că trebuie să mă pun la curent cu ce face el, dar nu cu ajutorul vreunei firme de detectivi particulari care ar fi putut să ne pârlească până la urmă pe toţi, aşa că am luat-o pe calea oficială. Biroul Federal de Investigaţii.

— Ameninţările la adresa lui Bollinger?

— Mâine încetează. Cu excepţia unui singur om care va continua să lucreze aici, unitatea va fi rechemată la Washington. Ameninţările astea false au fost fanteziile paranoice ale unui nebun pe care l-am inventat eu şi care se va presupune că a fugit din ţară. Vezi, dulceaţo, am aflat ce am vrut să aflu.

— Adică?

— E vorba de un bătrân evreu pe nume Weingrass, un om pe care Kendrick îl venerează. E tatăl pe care Evan nu l-a avut niciodată, iar pe vremea lui *Kendrick Group* el era numit *arma secretă.*

— *Muniţii?*

— Nu prea, dragă, râse Ardis Vanvlanderen. Era arhitect, unul al dracului de bun, care a făcut treburi spectaculoase pentru arabi.

— Ce-i cu el?

— Ar fi trebuit să se afle la Paris, dar nu-i acolo. Locuieşte în casa din Colorado a lui Kendrick, fără viză de intrare pe paşaport şi nici cu acte oficiale de emigrare.

— Şi?

— Congressmanul l-a adus încoace pe bătrân pentru o operaţie care i-a salvat viaţa.

— Aşa; şi?

— Şi Emmanuel Weingrass va avea o complicaţie şi se va curăţa. Kendrick nu se va desprinde de lângă patul lui şi când se va termina totul, va fi prea târziu. Acum ai priceput, sper, cum stau lucrurile. Aşa că, *Andy-băiete,* vreau cele zece milioane ale mele.

Capitolul 27

Varak îi studie pe membrii grupului Inver Brass, fixându-şi pe rând ochii pe fiecare figură din jurul mesei prinsă în lumina lămpilor de alamă. Era încordat la maximum, deoarece trebuia să fie atent în două direcţii.

Prima consta în informaţia pe care urma să le-o dea; a doua, în reacţia imediată a fiecăruia la auzul anumitor amănunte. Trebuia să descopere o pereche de ochi suspecţi şi nu reuşea. Până acum nu sesizase nici o scânteie trecătoare de uimire sau de teamă pe feţele lor, pe măsură ce treptat şi logic se apropia de subiectul care se referea la persoana vicepreşedintelui şi la intimii lui, atingând cu atât de mare fineţe detaliile *inofensive* pe care le aflase de la mafiotul infiltrat în Serviciile Secrete. Nu vedea nimic altceva decât priviri pironite în gol. Aşa că în timp ce vorbea cu convingere şi spusese aproape optzeci la sută din adevăr, continua să le urmărească ochii, al doilea nivel al minţii lui amintindu-şi faptele trecute sub tăcere din spatele fiecărei feţe văzute în lumina lămpilor de alamă.

Şi pe măsură ce se uita la fiecare faţă, cu trăsăturile conturate de clar-obscurul luminii, simţi, aşa cum i se întâmpla întotdeauna, că se afla în prezenţa unor giganţi, care erau pe cale de a lua în mâinile lor destinele Americii şi pe ale omenirii. Şi totuşi unul din ei era altceva. Unul din ei dezvăluise prezenţa lui Manny Weingrass în Mesa Verde, Colorado, un secret pentru majoritatea departamentelor clandestine din Washington. Una dintre aceste feţe umbrite din faţa lui era a unui trădător în rândul lui Inver Brass. Cine?

Samuel Winters? Un bătrân bogat provenit dintr-o dinastic americană care ajungea în urmă la prima cale de fier şi la baronii petrolului de la sfârşitul secolului nouăsprezece. Onorat profesor, satisfăcut cu viaţa sa privilegiată. Consilier al preşedinţilor, fără să ţină seamă din ce partid proveneau aceştia. Un mare om împăcat cu el însuşi. Sau poate nu?

Jacob Mandel? Un adevărat geniu financiar. Proiectase şi realizase reforme care revitalizaseră comisiile pentru securitate şi schimburi, transformându-le într-un bun mult mai onorabil de pe Wall Street. Se ridicase muncind din greu, pornind de la sărăcia din Lower East Side Yiddish şi ajungând la saloanele

prinţilor comerţului şi se spunea că nici un om cu scaun la cap care-l cunoscuse nu putea să nu-l stimeze. Asemeni lui Winters, îşi purta onorurile cu mândrie şi nu erau multe pe care să nu le fi obţinut. Sau mai erau şi altele, la care râvnea în taină?

Margaret Lowell? Din nou o aristocrată bogată de pe axa New York-Palm Beach, dar păstrând totuşi o notă aparte faţă de cercurile acelea exclusiviste. Era o sclipitoare avocată care ocolea recompensele oferite de legile proprietăţii şi ale corporaţiilor, urmărind numai profesarea avocaturii şi atât. Muncea din răsputeri în sferele legate de activităţile spre binele celor obidiţi, ale celor deposedaţi de bunuri. Deopotrivă teoretician şi practician, se zvonea despre ea că avea să fie următoarea femeie de la Curtea Supremă. Sau poate avocatura era la ea doar un paravan pentru desfăşurarea *acoperită* a altor cauze, total opuse?

Eric Sundstrom? Copilul minune al ştiinţei, specialist în tehnologiile terestre şi spaţiale, deţinător a peste douăzeci de patente remunerate astronomic, cele mai multe din ele aplicate în medicină. Un intelect de o putere uriaşă, ascuns în spatele unei feţe angelice, cu un păr roşu şi ciufulit, cu un zâmbet uneori ironic şi cu un umor mereu treaz, de parcă ar fi fost jenat de darurile cu care a fost înzestrat de natură, părând chiar stânjenit când cineva i le scotea în evidenţă. Sau totul nu era decât o prefăcătorie? Sinceritatea lui plină de candoare să fi fost doar o mască bine întocmită?

Gideon Logan? Poate cel mai complex din cvintetul din faţa lui şi, cum era negru, poate era de înţeles. Făcuse avere în domeniul proprietăţilor, neuitând niciodată de unde plecase, angajând firme ale unor întreprinzători tot de culoare şi având grijă de evoluţia lor. Se spunea că acea singur pe tăcute mai multe pentru drepturile civile decât oricare corporaţie din ţară. Administraţia în exerciţiu, ca şi cea dinainte, îi oferise o mulţime de posturi de cabinet, pe care el le refuzase, considerând că putea realiza mai mult în sectorul privat. Muncitor neobosit, se pare că şi-a permis o singură slăbiciune: o proprietate luxoasă în Bahamas, pe marginea oceanului, unde îşi petrecea câte un week-end pescuind de la bordul iahtului, în compania soţiei lui cu care era căsătorit de doisprezece ani. Sau era, aşa cum spunea legenda despre el, incomplet? Răspunsul putea fi afirmativ. O perioadă de mai mulţi ani din viaţa lui meteorică era pur şi simplu necunoscută, ca o pată albă pe o hartă. Era ca şi când nici

n-ar fi existat.

— Milos? întrebă Margaret Lowell rezemându-şi capul de vârful degetelor şi punându-şi coatele pe masă. Cum naiba a ajuns administraţia să menţină sub tăcere ameninţările la adresa lui Bollinger? Mai ales că i s-a alocat şi o unitate specială a FBI-ului!

Să fie Margaret Lowell?

— Trebuie să presupun că asta s-a petrecut sub direcţia doamnei Vanvlanderen, adică sub experta ei îndrumare, după câte se pare.

Cine? Care din ei? Urmăreşte ochii. Muşchii feţelor, maxilarele... Nimic. Nu se vede nimic! Şi totuşi unul din ei ştie! Cine*? Cine?*

— Înţeleg că e soţia lui Andrew Vanvlanderen, spuse Gideon Logan, iar *Andy-băiete,* cum i se spune, e un adunător de fonduri al naibii de abil. Şi cum a fost ea numită în funcţia asta?

Să fie Gideon Logan? Cam zgândărea lucrurile.

— Poate că aş putea eu să răspund la întrebarea asta, replică Jacob Mandel. Înainte de a se mărita cu Vanvlanderen, a reuşit – şi asta numai din câte ştiu eu – să întoarcă două companii de la statutul de firme falimentare la cel de societăţi profitabile. Mi s-a spus că e dezagreabil de agresivă însă nimeni nu-i poate nega talentele manageriale. Ar fi bună în meseria asta, i-ar ţine la respect pe politicienii lingăi.

Să fie Jacob Mandel? Nu pare să-l mustre conştiinţa că o laudă.

— Eu m-am întâlnit întâmplător o dată cu ea, vorbi cam plin de sine Eric Sundstrom. Şi ca s-o zic pe şleau, tipa a fost o *căţea.* Eu am distribuit un patent către centrul medical *Johns Hopkins* şi ea a vrut să intermedieze afacerea.

— Dar ce era acolo de intermediat? întrebă avocatul Lowell.

— Absolut nimic, răspunse Sundstrom. Voia să mă convingă că astfel de repartiţii mari necesită întotdeauna o supraveghere strictă, pentru ca banii să intre unde trebuie să intre, nu în alte buzunare.

— Probabil că ştia ea ce ştia, spuse avocatul, dând din cap ca un om care cunoaşte lucrurile astea din proprie experienţă.

— Nu în ce mă privea pe mine. Nu în felul în care mi-a vorbit mie, ca să nu mai spun că preşedintele centrului medical e un bun prieten al meu. Lepădătura a ridicat preţul atât de mult încât omul era gata să-mi returneze patentul. E o căţea, o adevărată căţea.

Să fie Eric Sundstrom? Nu pare să-l mustre conştiinţa că o face

albie de porci.

— Eu n-am întâlnit-o niciodată, exclamă Samuel Winters, dar ea era măritată cu Emory Frazier-Pyke, un bancher renumit din Londra. Ţi-l aminteşti pe Emory, nu-i aşa, Jacob?

— Desigur. Juca polo, iar tu m-ai prezentat ca aparţinând unei ramuri a familiei Rothschild. Şi din nefericire se pare că gluma asta el a luat-o de bună.

— Mi-a spus cineva că sărmanul Frazier-Pyke a pierdut o sumă uriaşă de bani într-o afacere unde era asociat şi s-a ales în schimb cu o nevastă, continuă Winters. Era vorba, din câte ştiu, de *Off Shore Investments Limited.*

— Dar bine a mai ales! adăugă Mandel. Sacul şi peticul. Ar fi trebuit să se sfătuiască cu poneii lui. Sau cu un Rothschild ca mine.

— Poate că o fi şi făcut-o. N-a durat mult, ştii că Emory sărea la harţă pentru orice. Femeia putea fi foarte bine şi o escroacă.

Să fie Samuel Winters? Trădătorul n-ar fi speculat asta.

— Oricum am lua-o, comentă Varak, acum aveţi cel puţin cunoştinţă de existenţa ei.

— Eu n-am, spuse Margaret Lowell, părând că bate în defensivă, dar după ce i-am ascultat pe ceilalţi pot să vă spun cine altcineva o mai cunoaşte, fiindcă „a avea cunoştinţă” e puţin cam vag. Fostul meu soţ, dragul de el! Numele de Frazier-Pyke mi-a spus-o.

— *Walter*? întrebă Sundstrom.

— Da, bărbăţelul meu începuse într-un timp să facă atât de multe călătorii de afaceri la Londra încât am crezut că a ajuns consilierul Coroanei. Şi l-am auzit de multe ori că acolo bancherul lui era acest Frazier-Pyke. Apoi, într-o dimineaţă, servitoarea mi-a telefonat la birou şi mi-a spus că acest Casanova al meu e chemat de urgenţă de un anume *FP* din Londra, dar nu ştia de unde să-l ia. Mi-a dat mie numărul de telefon, iar eu am sunat şi am spus cuiva, probabil secretarei, că *domnul* M. Lowell era pe fir pentru *FP.* Imediat am fost întâmpinată de o voce exuberantă care aproape că mi-a ţipat în ureche: *Iubitule*, *mâine sunt la New York şi putem avea cinci zile pline numai pentru noi!* I-am răspuns: *Ce drăguţ!* Şi am închis.

— Se mişcă în cele mai nimerite cercuri pentru scopurile ei, spuse Gideon Logan, râzând gros. *Andy-băiete* Vanvlanderen o s-o ţină în perne de puf până s-o plictisi de ea.

Varak trebuia să schimbe repede subiectul. Dacă avea

dreptate şi exista într-adevăr un trădător în jurul mesei – şi *avea* dreptate – orice s-ar fi spus despre Ardis Vanvlanderen avea să ajungă înapoi la urechile ei, iar el nu-şi putea permite să meargă mai departe.

— Judecând după reacţiile fiecăruia, spuse el politicos şi fără o ţintă anume, putem presupune că există câţiva oportunişti extrem de capabili. Totuşi, nu asta-i important. *(Priveşte-i. Priveşte bine fiecare faţă.)* Ea îi este de mare folos vicepreşedintelui, dar asta nu e esenţial din punctul nostru de vedere… Aşa că să ne întoarcem la candidatul nostru. Totul se desfăşoară conform schemei. Ziarele din Midwest, începând cu cele din Chicago, vor fi primele care să speculeze acreditările lui, în articole de fond cât şi în editoriale. Fiecare a primit materiale suplimentare în legătură cu trecutul lui Kendrick, înregistrările cu emisiunea lui Foxley şi cele de la audierile Comisiei Partridge şi de la remarcabila lui conferinţă de presă. Vestea va merge de la est la vest.

— Cum au fost abordate, Milos? întrebă Samuel Winters. Adică ziarele şi editorii, vreau să spun.

— Cu ajutorul unui comitet absolut legal, întrunit ad-hoc la Denver. Sămânţa o dată semănată, a răsărit repede. Ramura din Colorado a partidului a fost entuziasmată, mai ales că banii au fost donaţi de persoane care au ţinut morţiş să rămână anonime. Funcţionarii de stat văd un candidat potenţial viabil. Indiferent dacă el câştigă sau pierde, *ei* nu pierd nimic.

— Asta ar putea să constituie o problemă legală, spuse Margaret Lowell.

— Nimic semnificativ, doamnă. Subvenţiile sunt furnizate eşalonat, fără ca vreo sumă să depăşească limita precizată în legea electorală… care de altfel e destul de obscură, dacă nu chiar de natură să încurce lumea, după opinia mea.

— Când o să am nevoie de un avocat, te caut, Milos, adăugă Margaret Lowell zâmbind şi lăsându-se pe spate în scaun.

— V-am dat la toţi câte o copie a listei cu numele ziarelor, ale editorilor şi ale redactorilor implicaţi în această fază…

— Pentru a fi arsă în soba noastră cu cărbuni, îl întrerupse blând Samuel Winters.

— Desigur! Natural! Neapărat! se auzi corul celor de la masă.

Care din ei minţea?

— Spune-ne, Varak, începu Sundstrom, sclipitor ca totdeauna. Din toate lucrurile pe care le ştim noi, nu rezultă deloc că Evan

Kendrick, candidatul nostru, ar avea acel *foc* despre care auzim atât de mult. Asta oare nu e teribil de important? Oare în cele din urmă nu va trebui *să vrea* locul acesta?

— Va vrea, domnule. După cum am aflat, e ceea ce se cheamă un om *de sertar,* care iese afară atunci când condiţiile cer talentele lui.

— Doamne Dumnezeule, Samuel, e şi el rabin?

— Nu prea cred, domnule Mandel, răspunse Varak îngăduindu-şi un zâmbet. Ce vreau să spun e fără îndoială…

— Vorbele sunt frumoase. Milos.

— Vă mulţumesc, domnule. Sunteţi prea bun. Dar ce încerc eu să spun e că în două ocazii dramatice avute în viaţa lui, una fiind extrem de periculoasă, a ales drumul cel mai dificil, deoarece a simţit că acţiunea lui poate avea un efect benefic. Prima a fost decizia de a înlocui un congressman corupt, iar a doua a fost, fără îndoială, acţiunea Oman. Pe scurt, trebuie să fie convins din nou că persoana lui şi talentele lui sunt dorite numai pentru binele ţării.

— Asta e cam mult, spuse Gideon Logan. El e fără îndoială un om sensibil şi realist care îşi dă bine seama de capacităţile de care dispune. Adică s-ar putea ca în final să spună… *nu* s*unt calificat.* Cum am putea preîntâmpina asta?

Varak privi în jurul mesei cu expresia unui om care vrea să se fiică înţeles.

— Aş sugera s-o facem în mod simbolic, domnule.

— Cum vine asta? întrebă Mandel, luându-şi de la ochi ochelarii cu ramă subţire de oţel.

— De exemplu, actualul secretar de stat, deşi e catalogat pe nedrept de către colegii lui şi de personalul Casei Albe ca fiind un universitar încăpăţânat, este totuşi vocea cea mai rezonabilă din întreaga administraţie. Ştiu din surse particulare că a reuşit să blocheze mai multe acţiuni pripite recomandate de consilierii preşedintelui, deoarece preşedintele îl respectă…

— Şi bine face! exclamă Margaret Lowell.

— Cred că alianţa europeană pur şi simplu s-ar destrăma fără el, întări şi Winters.

— *Nici n-ar mai fi* vreo alianţă fără el, supralicită Mandel, trădând o nervozitate neobişnuită la el. El e farul care emană raţiune în marea care scaldă Olanda.

— Dacă-mi permiteţi, domnule… Ar putea termenul de „far”, folosit de dumneavoastră, să fie interpretat ca un simbol?

— E cât se poate de logic, răspunse Gideon Logan. Secretarul nostru de stat este înainte de toate un simbol al moderaţiei inteligente. Iar naţiunea îl respectă.

— Intenţionează să demisioneze, spuse Varak simplu.

— Cuuum? întrebă Sundstrom aplecându-se în faţă. Loialitatea lui faţă de Jennings nu i-ar permite s-o facă.

— Iar simţul lui de integritate n-ar trebui să-i permită să mai rămână, spuse Winters cu hotărâre.

— Tot din simţ de loialitate, totuşi, explică Varak, a fost de acord să participe la conferinţa NATO de la misiunea Naţiunilor Unite din Cipru, care va avea loc peste trei săptămâni. Va fi atât o demonstraţie internaţională a unităţii, cât şi un mod de a da timp oamenilor preşedintelui să găsească un înlocuitor care să fie acceptat de Congres. Deci atunci va pleca *din motive personale presante*, din care cel mai important ar fi neînţelegerile lui cu Consiliul Naţional de Securitate, care continuă să-l boicoteze.

— I-a explicat asta preşedintelui? întrebă Lowell.

— După sursele mele, nu, răspunse Varak. După cum a subliniat şi domnul Mandel, secretarul de stat e un om raţional. El înţelege că e mai uşor şi mult mai bine pentru ţară să înlocuieşti un singur demnitar decât un întreg aparat de consilieri prezidenţiali.

— E tragic, spuse Winters şi totuşi îmi imaginez inevitabil. Dar tot nu văd legătura dintre secretarul de stat şi Evan Kendrick.

— E chiar în miezul simbolului, spuse Eric Sundstrom. Trebuie să înţeleagă importanţa. Am dreptate, Milos?

— Da, domnule. Dacă Kendrick e convins că e crucial pentru ţară să aibă un vicepreşedinte puternic, care este văzut de aliaţii şi inamicii noştri ca o voce a raţiunii în interiorul preşedinţiei imperiale, unde împăratul bolnav e mai tot timpul dezbrăcat şi că lumea va respira mai uşurată, atunci, după previziunile mele, va alege din nou calea cea grea şi va deveni disponibil.

— Din toate câte-am aflat, presupun că aşa va face, fu de acord Gideon Logan. Dar cine naiba o *să-l convingă* de asta?

— Îl va convinge singurul om de care ascultă Evan Kendrick, spuse Varak, întrebându-se dacă nu cumva îşi semna astfel condamnarea la moarte. Emmanuel Weingrass.

Ann Mulcahy O’Reilly era o secretară din Washington foarte greu de scos din apele ei. De când se mutase împreună cu Paddy

din Boston, lucrase pentru o groază de şefi şi buni şi răi, aşa că nu se mai mira de nimic. Dar nu lucrase niciodată pentru cineva ca afurisitul ăsta de congressman Evan Kendrick. Era cel mai refractar politician şi cel mai mare erou, care avea mai multe feluri de a evita inevitabilul decât o pisică cu şapte vieţi şi ştia să se facă nevăzut mai abitir ca omul invizibil. Când nu-l apuca pofta asta afurisită a lui de a se da la fund fără nici un motiv, congressmanul ori suna el de pe unde umbla, ori lăsa un număr de telefon unde să poată fi găsit. Acum însă, de două zile nu mai dăduse nici un semn de viaţă şi nu lăsase nici un număr unde să i se poată da de urmă. În împrejurări normale, aceste două lucruri n-ar fi alarmat-o pe doamna O'Reilly, însă acum se petrecea o treabă care începea să-i miroasă din ce în ce mai suspect: toată ziua nu putuse prinde la telefon nici casa din Virginia, nici pe cea din Colorado. Centralistele răspundeau că „sunt deranjamente pe linie" sau că „se lucrează" şi uite aşa au tot purtat-o cu vorba până la ora şapte seara, dacă a mai pomenit cineva o porcărie ca asta! Atâta poftă de lucru la măgarii ăştia de la telefoane avea darul de a o nelinişti într-adevăr pe Ann O'Reilly, care cu fiecare minut se simţea tot mai alarmată. În consecinţă, puse mâna pe receptor şi formă numărul locotenentului Patrick Xavier O'Reilly, la biroul lui de la poliţie.

— O'Reilly, brigada de detectivi, mârâi o voce indispusă.

— Paddy, eu sunt.

— Ahaha, te pup, tigroaico! E gata friptura aia de viţel?

— Sunt încă la birou…

— Aha! Mda, înţeleg… Trebuie să vorbesc cu Evan. Manny m-a sunat acum vreo două zile, cică-l tot sâcâie unii cu nişte maşini cu numere cam aiurea…

— Aşa o fi, îl întrerupse doamna O'Reilly. Şi cu vreau să vorbesc cu el, dar nu reuşesc să-l prind.

Şi Annie îi povesti soţului ei despre ciudăţeniile care se petreceau cu telefoanele din casele lui Kendrick şi în Virginia şi în Colorado, că nu vorbise cu el de două zile şi nici nu i-a lăsat vreun număr la care să-l caute.

— Asta nu-i în firea lui, Paddy.

— Sună la Securitatea Congresului, spuse ferm detectivul.

— Aiurea. Numai să şopteşti numele lui tipilor de la serviciile speciale, că ăia şi pun toate sirenele să sune. Îţi dai seama că pe chestia asta Evan o să-mi ia capul, nu?

— Şi ce vrei să fac *eu?*

— Poţi să arunci pe furiş un ochi în Fairfax, dragule?

— A, asta se poate, sigur. Îl sun pe Kearns în Arlington şi-l rog să trimită acolo o maşină cu emiţător radio. Care-i adresa?

— Nu, Paddy, spuse repede doamna O'Reilly. Deja aud sirenele. De poliţie.

— Şi tu cu ce mama dracului crezi că mă ocup eu ca să câştig o pâine? Predau lecţii de balet?

— Nu vreau să implic poliţia, cu rapoarte şi cu toată tevatura. Agenţia are oameni acolo şi s-ar putea să iasă urât. Mă refeream la *tine,* iubitule. Eşti doar un prieten şi tu, acolo, care se întâmplă să fie un poliţist care-i face şi el un favor nevestei, care se întâmplă să fie secretara lui Kendrick.

— Sunt cam multe de *se întâmplă,* tigroaico… Ce naiba! Mie-mi place friptura de viţel!

— Cu mulţi cartofi, Paddy, da.

— Şi cu ceapă, ah… Cu ceapă, tigroaico, cu ceapă, multă ceapă!

— Da, Paddy, cea mai mare ceapă pe care-am s-o găsesc…

— Gata, am zburat!

— Şi, Paddy, dacă rezultă că bobocul ăla a avut amândouă receptoarele scoase din furcă, spune-i că ştiu tot despre individa aia a lui din Egipt şi că dacă nu mă sună s-ar putea să le mai spun şi la alţii…

— Care individă din Egipt…

— Tu ţine-ţi gura, ordonă doamna O'Reilly. Manny s-a scăpat şi mi-a spus şi mie ieri, era cam cu capsa pusă că nici el nu putea da de Evan. Acum grăbeşte-te. Aştept să mă suni aici. Da?

— Şi cu friptura mea cum rămâne?

— O am în congelator, minţi Ann Mary Mulcahy O'Reilly.

Vreo trei sferturi de oră mai târziu, după ce o luase de două ori pe drumuri greşite, pe întuneric, detectivul de rangul unu Patrick Xavier O'Reilly găsi în sfârşit drumul care ducea la casa lui Kendrick. Mai fusese pe drumul ăsta de câteva ori, dar niciodată noaptea. După ce Weingrass ieşise din spital, Paddy se dusese să-l mai vadă şi să-i ducă două-trei sticle de Listerine *aranjate,* din moment ce îndrăcitele alea de surori medicale care-l îngrijeau şedeau toată ziua pe capul lui şi uite-aşa îl hărţuiau de nu-l mai lăsau să răsufle şi-i mai piteau şi sticlele de whisky sau i le vărsau la chiuvetă, mai mare păcatul, ptiu, scârbele naibii!

Paddy se gândea pe bună dreptate că dacă Manny, om care mâine-poimâine făcea optzeci de ani şi care fusese cât p-aci s-o mierlească pe masa de operaţie, voia să mai tragă şi el din când în când la măsea, de ce să nu-l lase, doar ce mare păcat era? Că dacă până şi Christos, cât era el de Christos, vorba aia, că doar nu era vreun fitecine şi tot prefăcuse apa în vin, păi atunci de ce să nu poată un păcătos de poliţist pe nume O'Reilly să transforme şi el puţină apă de gură într-un whisky curat şi sănătos? Că doar făcea şi el o faptă bună, de adevărat creştin, urmând cu inima smerită învăţătura din sfintele scripturi, nu? Păi ce mama dracului!

Drumul pe care mergea nu era luminat şi numai farurile bune l-au făcut să nu ia în plin zidul de cărămidă sau poarta din fier forjat. Apoi înţelese de ce: nicăieri, nici în curte, nici în casă, nu se vedea vreo lumină aprinsă. Totul era închis, încuiat, părăsit, zăvorât, cu proprietarii plecaţi, naiba ştie ce se întâmplase, vorba e că puteai să-ţi bagi degetele-n ochi sau să-ţi rupi gâtul. Şi totuşi proprietarul *nu era* plecat, sau hai să zicem că el plecase, dar mai erau şi arabii ăia doi, soţ şi soţie, dintr-un loc numit Dubai, care ţineau casa deschisă şi pregătită oricând ar fi apărut stăpânul. Şi pe urmă, unde erau oamenii Agenţiei? Chestiile astea trebuiau cu siguranţă transmise lui Annie O'Reilly, mâna dreaptă a congressmanului.

Paddy trase maşina în afara drumului şi opri. Deschise torpedoul, luă de acolo lanterna şi ieşi afară. Din reflex profesional, duse mâna sub haină şi pipăi tocul revolverului în teaca de sub umăr, simţind dintr-o dată cum atingerea asta îi dă putere şi siguranţă. Se apropie de poartă aşteptându-se ca din clipă în clipă să fie inundat de lumină sau să audă piuiturile ascuţite ale sirenelor de alarmă. Aşa lucrau tipii de la Agenţie când era vorba de protecţie totală.

Nimic.

O'Reilly îşi vârî o mână printre gratiile albe… Iarăşi nimic. Apoi împinse în mijlocul porţii, pe placa centrală, din tablă groasă. Hm! Amândouă canaturile porţii se deschiseră şi tot nimic… Ei, drăcie!

Intră prudent, aprinzând lanterna şi strecurându-şi mâna dreaptă sub haină. Şi ce văzu sub raza de lumină îl făcu să se arunce ghemuindu-se la baza zidului şi să-şi smulgă pistolul din teacă, în aşteptarea unui potop de gloanţe care să pice asupra lui.

— Preasfântă Fecioară născătoare de Dumnezeu, iartă-mă pe mine de păcate! bâigui el şi îşi făcu repede câteva cruci.

La trei metri de el zăcea cadavrul unui tânăr îmbrăcat în costum civil, agent CIA, fără îndoială, năclăit tot în sângele care i se scurgea din beregata tăiată adânc şi cu capul aproape despărţit de trup. O'Reilly se împinse mai tare în zid, vrând parcă să se facă una cu cărămizile, stingând din reflex lanterna şi încercând să-şi stăpânească nervii. Era familiarizat cu moartea violentă şi tocmai de aceea ştia că aici mai avea şi alte lucruri de descoperit. Apoi îşi mai reveni din primul şoc, se ridică încet în picioare şi începu să caute şi alte semne ale trecerii morţii. Îşi dăduse seama că în asemenea cazuri ucigaşii nu mai aşteaptă prin preajmă.

Mai găsi trei cadavre, toate măcelărite cu ură, parcă în batjocură crâncenă. *Iisuse! Cum putuseră face aşa ceva?* Se aplecă şi examină unul din cadavre şi ce văzu îl lăsă împietrit. În gâtul omului mai zăcea implântat un ac rupt, rămăşiţă a unei săgeţi. Deci agentul fusese imobilizat cu ajutorul unui narcotic pentru ca apoi, lipsit de orice apărare, să fie pradă practicilor împotriva firii ale ucigaşilor. Toţi muriseră fără să ştie ce li se întâmplă.

Patrick O'Reilly înaintă încet şi cu prudenţă până la uşa din faţă, gândindu-se din nou că nu era cazul să facă risipă de prudenţă. Faptele îngrozitoare se petrecuseră, acum nu mai rămăseseră decât victimele.

Erau şase. Fiecare beregată fusese retezată adânc, fiecare cadavru era acum năclăit în sânge închegat şi pe fiecare faţă rămăsese întipărită imaginea groazei. Şi totuşi, cea mai obscenă imagine era aceea a trupurilor goale ale soţilor din Dubai. Amândoi erau dezbrăcaţi, bărbatul peste femeie, parcă ar fi făcut dragoste, amândoi cu feţele mânjite de sânge, lipite una de alta. Iar pe perete era scris cu sânge omenesc: *Moarte celor ce şi-au vândut fraţii! Moarte vânzătorilor de Dumnezeu!*

Dar unde era Kendrick? Maică Precistă! *Oare unde era Evan Kendrick?* O'Reilly o luă la goană înapoi prin casă, ajungând din pivniţă până în pod, trecând ca o vijelie prin toate încăperile şi răsucind cu febrilitate comutatoarele până când toată casa şi curtea deveniră o baie de lumină. Nici urmă de congressman! Paddy ieşi în fugă din casă prin garajul anexă, observând că Mercedesul lui Evan nu se mai afla la locul lui, în timp ce cealaltă maşină, Cadillacul, rămăsese acolo, parcă părăsită. Se apucă din

nou să cerceteze toată curtea, parcurgând în zig-zag fiecare metru de tufe şi frunziş, până ajunse la gard. Nimic. Nu existau urme de luptă, tufele nu erau rupte, nu se vedeau spărturi în gardul Cyclone sau zgârieturi pe zidul de cărămidă. Şi probele? Probele erau treaba *medico-legalului,* da. Divizia medico-legală a departamentului avea să găsească probe... Adică nu! Greşea. Se gândea la proceduri poliţieneşti, dar treaba asta nu mai era de competenta poliţiei, ci a cuiva aflat mai sus, mult *mai* sus! O'Reilly alergă înapoi la poarta din fier forjat, acum scăldată în lumină şi se îndreptă spre maşină. Sări înăuntru şi apucă receptorul pagerului de sub bord. Formă numărul, băgând de seamă abia acum că faţa şi cămaşa îi erau leoarcă de sudoare şi că aerul nopţii era foarte rece.

— Biroul congressmanului Kendrick...

— Annie, lasă-mă pe mine să vorbesc, o întrerupse detectivul, repede dar cu blândeţe. Şi nu pune întrebări...

— Cunosc tonul ăsta, Paddy, aşa că una tot trebuie să-ţi pun. El e bine?

— Nu-i nici urmă de el. Maşina lui a dispărut, iar el nu-i aici.

— Dar sunt ceilalţi...

— Nu mai pune întrebări, tigroaico. Am în schimb eu una pentru tine şi pe toţi sfinţii, să faci bine să fii în stare să răspunzi!

— Spune.

— Cine-i omul de legătură al lui Evan de la Agenţie?

— El tratează direct cu unitatea.

— *Nu! Altcineva*! Mai sus. Trebuie să fie *cineva?*

— Stai puţin! strigă Annie. Sigur că este. Numai că nu vorbeşte despre el... E un tip pe nume Payton, am impresia că e un barosan. Acum o lună sau cam aşa ceva mi-a spus că dacă-l caută vreodată Payton ăsta, să-i fac imediat legătura indiferent unde s-ar afla.

— Eşti sigură că tipul e de la Agenţia Centrală de Informaţii?

— Da, da, spuse Annie gânditoare. Într-o dimineaţă m-a sunat din Colorado şi cică-i trebuie numărul lui Payton ăsta şi mi-a explicat şi unde să-l caut în biroul lui. Pe fundul sertarului, sub carnetul de cecuri. Era o cartelă cu antetul Agenţiei din Langley.

— S-ar putea să mai fie acolo? Ia vezi tu...

— Să mă uit. Stai puţin.

Detectivul nu aşteptă mai mult de douăzeci de secunde, dar şi durata asta i se păru de-a dreptul insuportabilă.

— Paddy, se auzi din nou vocea soţiei lui.

— Da!

— Am găsit!

— Spune-mi-l. Repede!

Femeia i-l spuse, iar O’Reilly îi dădu un ordin pe care ea nu putea să nu-l asculte.

— Stai la birou până te sun eu sau vin să te iau. *Înţeles?*

— E vreun motiv anume?

— Hai să zicem că nu ştiu cât de în sus sau cât de în jos sau cât de în dreapta sau cât de în stânga se întinde toată chestia asta şi întâmplător mie îmi place friptura de viţel.

— Oh, Dumnezeule, şopti Annie.

O’Reilly n-o mai auzi, închisese deja telefonul şi formă în grabă numărul pe care i-l dăduse ea. Apoi, după opt apeluri dureros de lungi, se auzi o voce de femeie.

— Agenţia Centrală de Informaţii, cabinetul domnului Payton.

— Sunteţi secretara dumnealui?

— Nu, domnule, recepţia. Domnul Payton lipseşte o zi.

— *Ascultaţi-mă* vă rog, spuse detectivul fără să ezite. Este extrem de important şi de urgent să dau de domnul Payton. Indiferent de ce zice litera regulamentului, asta poate fi încălcată, mă înţelegi, fetiţo? E o urgenţă!

— Vă rog să vă identificaţi.

— Pe dracu, n-aş vrea, dar am s-o fac, n-am încotro. Locotenent Patrick Xavier O’Reilly, detectiv de rangul întâi la Departamentul de poliţie din Washington D.C. *Trebuie* să mi-l găseşti!

Deodată în receptor se auzi vocea unui bărbat.

— O’Reilly? întrebă vocea. La fel ca O’Reilly, secretara unui anumit congressman?

— Acelaşi, domnule. Văd că nu răspundeţi la telefonul dumneavoastră blestemat, scuzaţi-mi limbajul.

— E o derivaţie din locuinţa mea, domnule O’Reilly… Centrala, puteţi comuta de tot.

— Imediat, domnule.

În receptor se auzi un ţăcănit.

— Da, domnule O’Reilly, acum suntem singuri.

— Eu nu. Sunt în compania a şase cadavre aflate la zece metri de maşina mea.

— Cum?

— Veniţi aici domnule Payton, la casa lui Kendrick. Şi dacă nu vreţi publicitate, rechemaţi orice echipă care se îndreaptă acum

încoace.

— Serviciile de siguranţă! spuse uimit directorul de la Proiecte Speciale. Echipa de schimb soseşte la miezul nopţii, până atunci rămân doar cei din interior.

— Şi ăştia sunt morţi. Toţi sunt morţi.

Mitchell Payton se lăsă pe vine lângă cadavrul agentului aflat cel mai aproape de poartă şi se strâmbă la vederea grozăviei luminate de lanterna lui O'Reilly.

— Doamne Dumnezeule, era atât de tânăr! Toţi sunt atât de tineri!

— Au fost, domnule, spuse inexpresiv poliţistul. Nu mai e nimeni viu, nici aici, nici în casă. Am stins aproape toate luminile, dar am să vă însoţesc, desigur.

— Trebuie... desigur.

— Dar n-am s-o fac dacă nu-mi spuneţi unde se află Evan Kendrick, *dacă* este aici sau ar fi trebuit să fie, ceea ce înseamnă că probabil *nu e.* Pot să chem poliţia din Fairfax şi bineînţeles că am s-o chem. Vă e clar domnule?

— Extrem de clar, locotenente. Pentru moment asta trebuie să rămână problema Agenţiei. O catastrofa, dacă vreţi. *Vă e clar*?

— Răspundeţi-mi la întrebare sau fiţi convins că eu îmi fac datoria şi sun poliţia din Fairfax. *Unde este* congressmanul Kendrick? Maşina lui nu-i aici şi vreau să ştiu dacă lucrul ăsta trebuie să mă liniştească sau să mă îngrijoreze.

— Dacă puteţi găsi linişte într-o asemenea situaţie, atunci sunteţi un om foarte ciudat.

— Îi plâng pe oamenii ăştia, deşi sunt nişte străini pentru mine, la fel cum am plâns şi sute de alţi indivizi în cariera mea, dar pe Evan Kendrick *îl cunosc!* Acum, dacă aveţi informaţia, o vreau chiar în clipa asta, sau mă duc la maşina mea şi iau legătura prin radio cu poliţia din Fairfax, să raportez şefilor mei, după regulament.

— Pentru Dumnezeu, *nu mă ameninţa,* locotenente. Dacă vrei să ştii unde e Kendrick, întreab-o pe nevastă-ta.

— Pe nevastă-mea?

— E secretara lui, nu? Sau ai uitat?

— Ia ascultă, omule! izbucni Paddy, gata să-l ia la pumni. Păi de ce mama dracului crezi că sunt eu aici? În vizită de curtoazie la milionarul din Colorado? Află că tocmai de-aia am venit încoace, fiindcă Annie n-a mai dat de el de două zile şi pentru că

de azi dimineaţă de la nouă, telefoanele nu mai răspund, nici ăsta de aici şi nici în Virginia! Ei, ce zici, chiar că e o coincidenţă, *nu-i aşa*?

— Ambele telefoane… tresări Payton şi se uită în sus.

— Nu te preocupa, spuse O'Reilly urmărind privirea directorului de la CIA. Un fir a fost tăiat de un expert şi lipit apoi de celălalt; cablul gros de pe acoperiş e intact.

— *Christoase!*

— După părerea mea, ai imediată nevoie de el… de Kendrick! Unde dracu e?

— În Bahamas. Nassau, Bahamas.

— Şi de ce-ai crezut că soţia mea, *secretara,* ştia asta? întrebă Paddy, fierbând ca un cazan sub presiune şi abia ţinându-se să nu-l înşface de beregată. Şi-ar trebui să ai un motiv ca să fi crezut aşa, deşteptule, fiindcă dacă chestia asta e un rahat ca s-o implici pe Annie Mulcahy în mai ştiu eu ce afacere tâmpită de-a ta, al dracului să fiu dacă nu umplu curtea asta cu tipi în uniformă albastră!

— Am crezut asta pentru că el mi-a spus-o, locotenente O'Reilly, spuse cu răceală Payton, căutând cu ochii un lucru neştiut şi făcând cu rapiditate în minte tot felul de calcule.

— Ei nu i-a spus deloc!

— Desigur, fu de acord directorul de la CIA, cu privirile fixate spre casă. Şi totuşi, el a spus-o foarte explicit. Alaltăieri a spus că în drum spre aeroport trebuie să se oprească pe la birou şi să-i lase informaţia secretarei lui. Doamna Annie O'Reilly. Chiar a urcat în biroul lui, echipa mobilă a confirmat asta în raportul scris.

— Cât era ceasul?

— Cam patru jumătate, dacă-mi aduc bine aminte.

— Miercuri?

— Da.

— Annie nu mai era acolo. În fiecare miercuri pleacă la patru şi Kendrick ştie asta. E vorba de aiureala ei de oră de aerobică!

— Cu siguranţă că a uitat.

— Nu cred. Veniţi cu mine, domnule.

— Cum aţi spus, vă rog?

— Veniţi la maşina mea.

— Avem treabă de făcut aici, locotenente şi am şi câteva telefoane de dat. Din maşina *mea.* Singur.

— Nu faceţi absolut nimic până nu vorbesc cu secretara

congressmanului Kendrick. E secretara lui – sau aţi uitat?

Şaizeci şi cinci de secunde mai târziu, avându-l pe Payton afară, lângă uşa deschisă, Paddy auzi în receptorul pagerului:

— Biroul congressmanului Kendrick…

— Annie, o întrerupse soţul ei. Miercuri după-amiază, după ce-ai plecat de la birou, cine mai era acolo?

— Numai Phil Tobias. Fetele plecaseră mai devreme.

— Phil şi mai cine?

— Tobias. E consilierul şef al lui Evan şi în timpul liber spălător de sticle murdare.

— Şi el nu ţi-a spus nimic ieri sau azi? Adică ceva cum că l-ar fi văzut pe Kendrick?

— Paddy dragă, Evan n-a apărut la birou. Nici azi, nici ieri. I-am lăsat vreo cinci mesaje în robotul lui de-acasă, dar nu m-a sunat nici până acuma, al naibii marţafoi!

— Vorbim mai târziu, tigroaico. Stai pe loc unde eşti. *Înţeles?* Nu te mişti de-acolo până la noi ordine!

O'Reilly puse telefonul la loc şi se întoarse ridicând privirea spre MJ.

— Aţi auzit, domnule. Cred că dacă v-aţi cere doar scuze ar fi suficient. Aţi căutat-o cu lumânarea, domnule Payton!

— Nici n-am căutat-o, nici n-am vrut-o, locotenente. Zilele astea am făcut atâtea lucruri de mântuială în Langley, încât dacă cineva rămâne cu impresia că soţia lui s-ar putea fi atrasă într-una din cârpăcelile noastre, nu-l învinuiesc pentru că se zbârleşte la mine.

— Cred că din păcate asta a fost… În sfârşit, cine-l caută pe Tobias? Eu sau dumneavoastră?

— Nu vă pot obliga s-o faceţi, domnule O'Reilly. În lege nu e scris nimic în favoarea unei astfel de acţiuni. De fapt, sincer vorbind, există anumite puncte care o împiedică negru pe alb. Pot însă să vă solicit ajutorul şi trebuie să vă spun că sunt disperat şi că vi-l cer cu adevărat. În noaptea asta pot acoperi totul pe motiv de securitate naţională, deci nu veţi păţi nimic pentru că n-aţi raportat. Dar în ceea ce îl priveşte pe Tobias, nu pot decât să vă rog.

— Pentru ce? întrebă detectivul ieşind din maşină şi închizând uşa fără s-o trântească.

— Ca să mă ţineţi la curent.

— Nu trebuie să mă rugaţi pentru asta…

— Înainte de a se lansa vreun raport oficial, adăugă Payton.

— Atunci va trebui să mă rugaţi, spuse Paddy studiindu-l pe director. Şi vă spun de la bun început că n-am să pot să garantez, nimic. Dacă tipul va fi depistat pe undeva prin Elveţia sau plutind în Potomac, nu-mi raportează nimeni tocmai mie chestia asta.

— Cu siguranţă că ne gândim la aceleaşi lucruri. Totuşi, dumneavoastră aveţi ceea ce s-ar putea numi o pistă, locotenente. Iertaţi-mă, dar a trebuit să mă informez despre toţi oamenii din jurul lui Evan Kendrick. Departamentul poliţiei din districtul Columbia pur şi simplu v-a mituit acum doisprezece ani ca să vă facă să acceptaţi transferul de la Boston la Washington.

— Unde m-a mituit? Mi-a dat o treaptă la salariu, nimic nelegal.

— Da, treaptă echivalentă cu cea pentru detectiv şef, post pe care l-aţi refuzat acum patru ani.

— Sfinte Sisoe!… Chiar aşa, căutaţi lumea şi-n ciorapi?…

— Trebuie să vă spun tot… Şi din moment ce soţia dumneavoastră lucrează pentru congressman, cred că un bărbat aflat în poziţia dumneavoastră ar putea să insiste să fie informat dacă şi când i se va întâmpla ceva semnificativ acestui Philip Tobias, căci şi el a lucrat şi lucrează pentru cabinetul lui Kendrick.

— Cred că aşa ceva ar mai merge. Dar chestia asta mă face să vă pun o întrebare, poate două.

— Spuneţi. Orice întrebare m-ar putea ajuta.

— De ce se află Evan în Bahamas?

— Eu i-am trimis acolo.

— *I-aţi?* Cu egipteanca?… Bătrânul Weingrass i-a vorbit despre ea nevesti-mii.

— Lucrează pentru noi, a făcut parte din operaţiunea Oman. Avem în Nassau un om care are o firmă paravan, Kendrick îl cunoaşte, au fost asociaţi cu ani în urmă. Nici el, nici firma lui n-au o reputaţie prea bună, dar noi am considerat că merită să-l folosim.

— În ce scop?

Directorul de la Proiecte Speciale se uită peste capota maşinii, în direcţia casei lui Kendrick.

— Toate astea vor veni mai târziu, O’Reilly. N-am să-ţi ascund nimic, îţi promit. Dar din câte mi-ai spus, am multă treabă de făcut. Trebuie să iau legătura cu echipa îmbrăcată în giulgiu, iar asta n-o pot face decât din maşina mea.

— Echipa *îmbrăcată în giulgiul* Asta ce naiba mai e?

— Un grup de bărbaţi dintre care nici unul din noi n-am vrea să facem parte. Ei ridică morţii în legătură cu care nu pot depune niciodată mărturie, fiindcă au depus jurământ că nu vor dezvălui sub nici o formă rezultatele autopsiilor. Sunt un rău necesar, iar eu îi respect pe toţi, deşi n-aş vrea să fiu unul dintre ei.

Deodată se auzi soneria telefonului celular al detectivului. Sunetul se răspândea în noaptea liniştită şi rece, lovindu-se de zidul de cărămidă şi proiectându-se mai departe, prin pădure. O'Reilly deschise uşa şi apucă receptorul, ducându-l la ureche.

— Da!

— Oh, Paddy! strigă în receptor Ann Mulcahy O'Reilly. L-au găsit! L-au găsit pe Phil! Era în subsol, lângă boilere! Christoase, ascultă aici, Paddy, că simt că-mi crapă capul, nu mai pot! Se spune că are *beregata* tăiată! Dumnezeule sfinte, e *mort*, Paddy!

— Când spui *se spune,* ce vrei să zici de fapt, tigroaico?

— Harry şi Sam de la întreţinerea de noapte tocmai au dat de el şi au venit încoace, la mine. Şi sunt şi ei leşinaţi de frică, Paddy! Nu şi nu, că să chem poliţia, nici nu mă mai pot înţelege cu ei, ce mama dracului mă fac eu acuma, Doamne Dumnezeule!

— Păi tocmai *ai chemat-o,* Annie. Spune-le să rămână acolo unde sunt. Să nu atingă nimic şi să nu discute cu nimeni până nu ajung eu acolo! Înţeles?

— Să nu vorbească eu nimeni?…

— Nimic! Carantină! Le explic eu mai târziu. Acum sună la securitatea congresională şi spune-le să posteze cinci oameni cu arme de vânătoare în faţa biroului. Spune-le că soţul tău e poliţist şi că *el* a cerut asta din cauza unor ameninţări la adresa lui Kendrick. Înţeles?

— Da, Paddy, răspunse doamna O'Reilly printre lacrimi. Oh, Doamne sfinte, *e mort!*

Detectivul se răsuci pe banchetă şi-l văzu pe director alergând spre maşina lui.

Capitolul 28

Era ora patra şi un sfert după amiază, ora statului Colorado, iar Emmanuel Weingrass era în culmea nerăbdării. Pe la unsprezece descoperise că telefonul era mort, iar două din surorile medicale i-au spus că treaba asta dura de pe la nouă, când încercaseră ele să dea nişte telefoane. Una se dusese cu maşina la Mesa Verde ca să sune de acolo la deranjamente şi se întorsese cu asigurarea centralistei că „se rezolvă imediat”. Imediatul ăsta se făcuse de cinci ore şi mai bine, chestie pe care Manny n-o putea accepta în raptul capului. Unui congressman cum era Evan Kendrick, lăsând la o parte chestiile cu eroul naţional şi tam-tara-tam şi aşa mai departe, i s-ar fi cuvenit ceva mai multă consideraţie. Ce se întâmpla acum era curată măgărie şi Manny tocmai ajunsese la concluzia că răbdarea lui are şi ea limitele ei. Apoi încurcăturile astea cu telefonul începură să-i strecoare în minte nişte bănuieli foarte urâte, care îl umpleau de nelinişte, deşi hotărî să nu le spună nimic temniceresele lui. Trebuia să fie foarte, foarte diplomat cu ele.

— Ia auziţi aici! strigă el tare din uşa verandei către cele două fete care jucau gin-rummy.

— Ce naiba vrei, Manny? îl întrebă a treia, aşezată într-un scaun lângă arcada intrării în salon, lăsând ziarul din mână.

— Macbeth, analfabetelor. O dau dracului de lege!

— Legea e singurul lucra pe care poţi să te bazezi… Gin!

— Nu prea ştii multe despre Biblie, domnişoară Erudita… Eu n-am de gând să mai rămân izolat de lumea exterioară. Una din voi să facă bine să mă ducă cu maşina în oraş, să-l sun pe preşedintele nenorocitei ăsteia de companii de telefoane, că altfel îmi vin acuma năbădăile şi fac praf toată şandramaua asta.

— N-o să mai apuci. Te băgăm noi mai întâi într-o cămaşă de forţă, zise una dintre fetele care jucau cărţi.

— Stai puţin, zise partenera ei. Ar putea să-l sune pe congressman, să intervină el. Doar nici fără telefon nu putem sta, eu de exemplu chiar că trebuie să-l sun pe Frank. Mâine vine încoace cu avionul, ţi-am mai spus şi n-am reuşit nici până la ora asta să aranjez la hotel pentru cameră.

— Şi eu zic la fel, zise asistenta din salon. Ar putea telefona de la prăvălia lui Hawkins.

— Cunoscându-vă bine, frumoaselor, numai la sex vă stau gândurile, spuse Manny. Telefonăm de la biroul lui G-G, gata. Eu n-am încredere în ăia cu numele de Abraham. Canalia de Hawkins probabil că a vândut arme ayatolahului fără să-i iasă nici un profit... Staţi o clipă, să-mi iau vesta şi haina.

— Conduc eu, se oferi fata din salon, aruncând ziarul la picioarele scaunului şi ridicându-se în picioare. Ia-ţi pelerina, Manny. E cam frig şi vine un vânt rece dinspre munte. Să nu plouă.

Weingrass mârâi nemulţumit ceva printre dinţi şi se îndreptă spre dormitorul lui din aripa de sud, la etajul întâi.

Cum ieşi din câmpul lor vizual, Weingrass grăbi pasul. Avea mai multe de luat, nu numai vesta şi haina. Ajuns în camera lui, mărită după proiecte proprii pentru a include nişte uşi glisante pe peretele dinspre nord, se duse repede la şifonier, se urcă pe un scaun şi strecură mâna până în spate, trăgând de acolo o cutie de pantofi, apoi se dădu jos, puse cutia pe pat, o deschise şi scoase din ea un pistol de calibrul 38 şi trei încărcătoare pline.

Jucăriile astea trebuise să le ascundă din cauza lui Evan, care îşi păstra propria lui puşcă de vânătoare sub cheie, iar muniţia o ţinea ascunsă, interzicând tuturor din casă să aibă vreo armă de foc. Motivul fusese mult prea dureros pentru amândoi: Kendrick se temea că bătrânul lui prieten şi-ar fi putut zbura creierii dacă boala şi-ar fi arătat din nou colţii, ameninţându-l cu o agonie lungă şi chinuitoare. Dar Emmanuel Weingrass, care trăise cum trăise şi care trecuse prin destule în viaţa lui, nu putea concepe acum să se vadă dezarmat de toanele lui Evan. G-G Gonzales îi făcuse rost de jucăria asta şi Manny spărsese numai o dată vitrina în care era încuiată puşca de vânătoare, iar asta numai atunci când apăruseră reporterii în curte şi începuseră să se uşureze pe minunea de pajişte la care Manny ţinea ca la ochii din cap.

Introduse un încărcător în pistol, le strecură pe celelalte două în buzunare şi duse scaunul înapoi la birou. Se duse apoi la dulap şi luă de acolo o vestă groasă tricotată, se îmbrăcă cu ea şi se examină în oglindă, cu un aer de mulţumire: vesta acoperea perfect umflăturile. Apoi întinse mâna după un buton roşu ascuns în spatele draperiei şi apăsă pe el, amorsând alarma, după care ieşi din dormitor cu aerul cel mai paşnic din lume şi se îndreptă spre fetele din hol.

— Ce vestă frumoasă ai, Manny, exclamă una, ţinându-i

pelerina. O minune, uite cum se cunoaşte omul de gust!

— Am luat-o dintr-un magazin pentru schiori, la Monte Carlo.

— Întotdeauna ai răspunsurile pregătite?

— Nu glumesc, e-adevărat.

— Hai, ia pelerina pe tine.

— Pfff!… În chestia asta arăt mai pocit ca un Hasid.

— Ca un ce?

— Heidi cu scufiţă roşie.

— Nici vorbă, eu cred că arăţi foarte masculin…

— Haideţi să ne cărăm de-aici, zise Weingrass pornind către uşă, apoi se opri. Fetelor! strigă el.

— Da, Manny?

— Scumpelor, vă rog să mă ascultaţi, e ceva serios. Cum nu merge telefonul, mi-aţi face o plăcere extraordinară dacă aţi pune în funcţiune sistemul de alarmă principal. Râdeţi de mine, iubitelor, râdeţi, râsul vă face şi mai frumoase! Ştiu, pentru voi sunt doar un boşorog zaharisit, îmi dau seama de asta, dar zău că m-aş simţi mai bine dacă aţi face chestia asta pentru mine.

— Ce drăguţ e…

— Bineînţeles că o s-o facem, Manny. Pentru tine…

Rahatul ăsta cu milogeala şi umilinţa ţine întotdeauna cu gâsculiţele astea, îşi zise Manny continuând să meargă către uşă.

— Hai, dă drumul la pas, zise el spre asistenta care se împiedica în pelerina ei. Vreau să ajung la G-G până să termine lucrul cioflingarii ăia de la telefoane.

Afară vântul bătea într-adevăr cu putere şi trebuiră să meargă până la maşină aplecându-se, pentru a rezista mai uşor rafalelor care aproape că îi împiedicau să meargă. Weingrass îşi acoperi faţa cu mâna stângă şi îşi întoarse capul spre dreapta, când observă deodată ceva care îl făcu să tresară şi să-şi simtă toate fibrele corpului intrate în alertă. La început îşi zise că i se părea lui, că frunzele vânturate şi praful împrăştiat în trâmbe haotice îi jucau feste şi-i provocaseră o iluzie optică, dar se convinse imediat că nu era aşa. Se vedea mişcare, inconfundabila mişcare de trup omenesc, dincolo de arbuştii înalţi din faţa aleii. Un individ ţâşnise de acolo spre dreapta şi se aruncase la pământ într-un loc mai înfrunzit… Şi mai erau şi alţii! Un al doilea îl urmă pe primul, mergând până mai încolo şi aruncându-se într-un tufiş des. Câţi erau?

— Eşti în regulă, Manny? strigă fata spre el în timp ce se apropiau destul de anevoie de maşină.

— Chestia asta e o joacă de copii pe lângă trecătorile din Alpi! răcni Weingrass, ca un marinar pe timp de furtună. Hai, intră! Sus! Grăbeşte-te!

— Oh, ce n-aş da să văd şi eu Alpii într-o zi!

— Şi eu, mormăi Weingrass urcându-se în maşină Scoase cu mişcări furişe pistolul şi îl puse între banchetă şi uşa lui. Fata răsuci cheia în contact şi porni motorul.

— Când ajungi la drum ia-o la stânga, spuse el.

— Nu, Manny, nu-i bine. Cel mai scurt drum spre Mesa Verde e prin dreapta, ai uitat?

— Ştiu asta, iubito şi totuşi eu vreau s-o luăm spre stânga.

— Manny, să ştii că dacă ai de gând să-ncerci ceva cumva la anii tăi, fac urât de tot!

— Tu ia-o la stânga, ia curba şi opreşte.

— Domnule Weingrass, uite ce e, dacă chiar şi pentru o secundă aveţi impresia că eu…

— Eu cobor, o întrerupse cu voce scăzută bătrânul arhitect. Nu vreau să te alarmez şi am să-ţi explic mai târziu, însă în momentul de faţă ai să faci exact ce-ţi spun eu… Te rog! Acuma dă-i drumul mai încet şi opreşti mai încolo, după curbă, îţi spun eu unde.

Femeia, uimită şi speriată, nu înţelese de ce vorbea Manny în şoaptă, dar îi înţelese în schimb privirea. Nimic teatral, nimic bombastic. Pur şi simplu îi dăduse un ordin.

— Mulţumesc, continuă el în timp ce ea conducea maşina printre gardurile de arbuşti înalţi, luând-o apoi spre stânga. Acuma ia-o ici drumul spre Mancos ca să ajungi în Mesa Verde…

— Asta înseamnă cel puţin zece minute întârziere…

— Ştiu, dar aşa vreau eu să faci. Te duci direct la G-G şi-i spui să cheme poliţia…

— Manny! strigă femeia strângând volanul între degete.

— Sunt convins că nu e nimic serios, spuse Manny repede, nevrând s-o neliniştească prea tare. Probabil e vorba de vreun tip care a rămas cu maşina în pană sau de cine ştie ce excursionist rătăcit. Dar e mai bine ca şi chestiile astea să fie verificate, nu crezi?

— Nu ştiu ce să cred, dar sunt sigură că n-am să te las să te dai jos din maşină!

— Eu sunt totuşi de părere că am să cobor, o contrazise Manny ridicând neglijent revolverul, ca şi când i-ar fi studiat piedica.

— Doamne Dumnezeule! ţipă îngrozită asistenta, începând deodată să dârdâie din toate încheieturile.

— Sunt în perfectă siguranţă, draga mea, pentru că sunt un om prudent până aproape de laşitate... Opreşte aici, te rog.

Femeia, albă la faţă, făcu ce i se spusese, uitându-se înspăimântată când la armă, când la faţa bătrânului.

— Mulţumesc, eşti dulce, spuse Weingrass deschizând uşa. Pa! Probabil că am să-l găsesc în casă pe inofensivul nostru vizitator, trăncănind la o cafea cu fetele, adăugă el închizând portiera după el fără s-o trântească.

Porni spre casă, bucuros că şuieratul vântului acoperea zgomotul făcut de paşii lui prin frunziş. Se opri într-un loc ferit, undeva la marginea drumului, cam pe unde începea pădurea. Mulţumea acum norilor negri care zburau pe deasupra lui şi mulţumea şi pelerinei închise la culoare, care îl făcea să fie destul de greu vizibil. Pătrunse mai adânc în pădure, apropiindu-se de casă^şi se lipi de un copac gros care se afla mai la o parte de şirul de arbuşti. Îşi acoperi din nou faţa cu gulerul pelerinei şi-şi strecură privirile spre drum.

Erau acolo. Şi nu păreau deloc rătăciţi. Aşadar presimţirile lui nu-l înşelaseră. Erau doi şi păreau că aşteaptă ceva sau pe cineva. Purtau jachete de piele şi stăteau ghemuiţi la picioarele arbuştilor, vorbind cu glas scăzut, iar cel din dreapta se uita mereu la ceas, cu un aer neliniştit. Weingrass nu avea nevoie să-i spună cineva ce însemna asta: era limpede că indivizii aşteptau pe cineva sau să se întâmple ceva. Ciudat lucru, raţiunea îi spunea lui Manny că e la o vârstă înaintată, dar într-un alt ungher al fiinţei lui, aceeaşi raţiune, sau poate alta, îi spunea că asta e o minciună. Se simţea slab şi totuşi o voce îi şoptea aspru şi poruncitor că e puternic şi n-are voie să se dea bătut. Se aplecă şi începu să se târască pe palme şi pe genunchi, fără să ştie prea bine ce căuta, dar simţind instinctiv că trebuia neapărat să găsească şi că va găsi.

Dădu peste o creangă groasă ruptă de curând de vânt, cu seva încă mustind din aşchiile rupturii. Avea ceva mai mult de un metru şi atârna foarte greu, se vede că era de esenţă tare, aşa că se putea lovi foarte bine cu ea. Încet şi greu, chinuitor de greu, bătrânul se ridică în picioare şi se întoarse la copacul lângă care stătuse, cam la cincisprezece metri în diagonală faţă de cei doi necunoscuţi, întorşi acum cu spatele spre el. I se păru că drumul acesta ţinuse o eternitate, deşi de fapt nu-i luase nici

zece secunde.

Totul era la noroc, dar el tot nu mai avea mult de trăit şi şansele lui erau oricum mai mari decât dacă ar fi jucat la ruletă. Până şi rezultatul urma să-l cunoască mai repede, iar jucătorul Emmanuel Weingrass era gata să parieze că cel puţin unul din cei doi avea să rămână pe loc. Se întoarse târâş în pădure, alegându-şi cu grijă poziţia ca şi când ar fi definitivat un proiect de construcţie pentru cel mai important client din viaţa lui. Numai că acum clientul era el însuşi. *Foloseşte-te la maximum de toate elementele naturale înconjurătoare,* fusese teoria lui pe perioada vieţii sale profesionale; şi ar fi fost culmea ca tocmai acum să-şi încalce propria lui regulă!

Doi plopi groşi, aşezaţi cam la doi metri unul de altul, formau un fel de poartă naturală. Se ascunse după trunchiul din dreapta, apucă creanga cu amândouă mâinile şi o ridică până când atinse cu ea trunchiul plopului din spatele lui. Vântul şuiera printre copaci, amestecându-se cu zgomotele de tot felul ale pădurii. Manny deschise gura, trase adânc aer în piept şi scoase un urlet scurt şi ascuţit, ca de animal cuprins de furie şi de spaimă. Apoi lăsă capul într-o parte şi aşteptă.

Printre cele două trunchiuri şi prin frunzişul jos, îi putea vedea pe cei doi de peste drum. Speriaţi, aceştia se întorseseră cu faţa spre pădure şi unul din ei îl apucă iute pe celălalt de umăr, părând a-i da un ordin. Aşa era. Cel din stânga se ridică şi o luă iute la picior prin pădure spre Mesa Verde, venind direct spre Manny.

Acum totul ţinea de cronometrare. Cronometrare şi precizie. Weingrass mai scoase două urlete ascuţite, apoi un al treilea, care răsună atât de lugubru încât individul care se apropia o luă îngrozit la goană, ajungând la cei doi plopi care probabil i se păruseră un refugiu salvator.

Manny strânse şi mai tare creanga în mâini, ieşi din adăpost şi-l izbi din răsputeri în moalele capului. Se auzi o pârâitură şi omul avu o zvâcnitură bruscă şi puternică, din tot trupul, apoi se împletici şi veni grămadă pe stratul de frunziş, fără să mai mişte. Lovitura fusese atât de puternică încât îi strivise ţeasta ca pe un dovleac copt şi sângele amestecat cu creieri striviţi şi cartilagii rupte ţâşnise zemos, scurgându-se ca un terci pe faţă şi pe umeri şi lăsându-se într-o baltă mică pe frunzişul uscat. Omul era deja mort. Cu sufletul la gură, Weingrass ieşi din spatele copacului şi îngenunche lângă el.

Era un arab.

Vântul stârnit dinspre munţi se îndârjea din ce în ce. Manny smulse arma din mâna mortului şi o luă cu paşi greoi spre drum. Arabul rămas pe poziţie se învârtea ca un leu în cuşcă. Privea tot timpul când spre pădure, când spre drumul spre Mesa Verde, mai făcea câţiva paşi agitaţi şi se uita la ceas, apoi, iar scruta întunecimea pădurii... Nu părea să aibă vreo armă şi asta îi spunea lui Weingrass altceva, individul era ori un începător, ori un profesionist de înaltă clasă. Aici cale de mijloc nu putea să existe.

Simţindu-şi inima bătând ca un baros în pieptul lui şubrezit, Manny îşi îngădui câteva clipe de răgaz, să-şi mai tragă sufletul. Însă numai câteva, căci orice întârziere putea costa mai mult decât era el în stare să plătească. O luă încet spre nord, furişându-se după trunchiurile copacilor până ajunse la mai puţin de douăzeci de metri de individul rămas la faţa locului, care se toi uita tot timpul, din ce în ce mai furios, spre Mesa Verde. Era din nou nevoie de un calcul precis al timpului. Weingrass traversă cât putu de repede drumul şi rămase nemişcat, nescăpându-l din ochi pe intrus, care ajunsese în culmea furiei. De două ori se întorsese la arbuşti, lăsându-se pe vine şi uitându-se la ceas. Manny înaintă ţinând arma în mâna dreaptă. Când ajunse la trei metri în spatele lui, strigă:

— *Jezzar!* Măcelarule! Dacă mişti, eşti un om mort! *Fahem?*

Individul căzu la pământ ca retezat, se făcu imediat ghem şi se rostogoli cu iuţeala fulgerului între tufe, găsind timp să-i arunce lui Manny în ochi un pumn de ţărână amestecată cu frunze. Weingrass înţelese de ce nu văzuse nici o armă la el, o avea pusă jos, pe pământ. Manny căzu pe partea stângă şi văzu, cu ochii împăienjeniţi, cum teroristul apucă arma şi, târându-se pe spate, încurcându-se în frunzişul verde şi în lăstari, o îndreaptă spre el şi trage. Se auziră două plesnituri slabe, care se pierdură în vânt: pistolul teroristului avea amortizor. Dar gloanţele veniră agresive: primul ţiui cu răutate pe deasupra lui Weingrass, iar al doilea se auzi imediat muşcând dintr-o placă de beton a zidului din jurul casei. Manny ridică arma, adunându-şi tot calmul dat de experienţa unei vieţi întregi şi apăsă pe trăgaci. Teroristul scăpă un geamăt scurt şi se prăbuşi cu faţa în jos în ierburi, cu ochii deschişi şi cu un şuvoi de sânge scurgându-i-se de la baza gâtului.

Grăbeşte-te, ticălos ramolit, ce eşti! îşi zise Weingrass ridicându-se cu greu pe picioare. *Ăştia aşteptau pe cineva! Ce, vrei să ajungi ca o raţă senilă şi urâtă într-o galerie de tir? Capului ăluia al tău nu i-ar sta deloc bine cu creierii împrăştiaţi! Uh, toate oasele mă dor!* Manny se întinse după cadavrul încurcat în hăţiş. Se aplecă, îl trase spre el, apoi îl apucă de picioare şi, adunându-şi ultimele puteri, gâfâind ca o locomotivă şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, târî cadavrul dincolo de drum, în pădure.

Nu mai voia decât să se aşeze pe pământ şi să-şi mai tragă puţin sufletul, să lase barosul dureros din piept să-şi mai astâmpere bătăile şi să poată înghiţi nestingherit câteva guri de aer, dar ştia prea bine că nu era vreme de aşa ceva. Trebuia să meargă mai departe, trebuia să fie pregătit şi, înainte de toate, trebuia să prindă pe cineva de viu. Câinii ăştia veniseră după Evan, după fiul lui! Trebuia să obţină nişte informaţii… indiferent ce fel de moarte îl aştepta mai târziu.

Auzi zgomotul unui motor, apoi zgomotul se pierdu. Tulburat, Manny făcu prudent un pas lateral, intrând în zona dintre copaci şi marginea pădurii şi se uită în direcţia zgomotului. Dinspre Mesa Verde venea încet o maşină. Încetinea din ce în ce, probabil mergea în virtutea inerţiei, cu motorul oprit, căci acum se desluşea foşnetul pneurilor prin frunzele uscate de pe drum. Se apropie de paravanul de arbuşti mergând încet de tot, apoi se opri. Înăuntru se aflau doi oameni. Şoferul, un tip bine clădit, de nici patruzeci de ani, ieşi primul afară şi se uită în jur. Se vedea limpede că se aştepta să dea de cineva sau să primească vreun semnal. Se uită atent în toate părţile, scrutând pădurea în lumina slabă a după-amiezii înnorate, dar nu văzu nimic care să-l intereseze. Traversă atunci drumul până în partea împădurită şi o luă înainte, îndreptându-se spre locul unde se afla Weingrass. Acesta îşi vârî revolverul sub cureaua pantalonilor şi se aplecă să ia de jos pistolul cu amortizor al profesionistului. Numai că arma era prea mare pentru un buzunar, aşa că, la fel cum făcuse şi arabul, o puse la picioare. Apoi o ridică, se trase cu câţiva paşi mai în mijlocul tufelor şi verifică butoiaşul. Mai erau patru gloanţe. Omul se apropia din ce în ce, ajungând la câţiva metri de Manny, care nici nu mai sufla în ascunzătoarea lui.

Celălalt tip din maşină se dăduse jos şi venea şi el după camaradul lui, cu un pas cam chinuit, puţin şchiop.

— Yosef! strigă el cu putere.

Yosef? Manny încremeni: Yosef era un nume de evreu! Sfinte Dumnezeule, cine erau indivizii ăştia? Nu, nu se poate, nu erau evrei, n-aveau cum să fie evrei! Poate nu auzise el bine, cum bătea şi vântul ăsta afurisit...

— Yosef!

Ah, Dumnezeule, evrei erau! Şi pe doi apucase deja să-i lichideze... Dar ce mama dracului căuta Mossadul aici?

— Yos...

— Dar mai taci o dată din gură, tâmpitule! se răsti în şoaptă individul mai în vârstă. Dacă mai ridici vreodată vocea, oriunde am fi, te expediez înapoi în Baaka de nu te vezi. În sicriu, *walad,* în sicriu!

Vorbise arăbeşte, deci nu erau evrei... Şi veneau din Valea Baaka, deci era limpede. Simţind cum îi mai vine inima la loc, Weingrass îi privi mai atent şi înţelese de ce individul îi spusese celuilalt wala*d, adi*că „băiat". Şchiopul era abia un băieţandru, de fapt, nu părea să aibă mai mult de şaisprezece-şaptesprezece ani.

— Ba n-o să mă trimiţi nicăieri! răspunse supărat tânărul, cam împrăştiind cuvintele din cauza buzei de iepure care îl împiedica să pronunţe clar. N-am să mai merg drept în viaţa mea şi asta numai din cauza porcului ăluia! Şi când mă gândesc că aş fi putut deveni un mare martir al sfintei noastre cauze!

— Bine, bine, spuse cu compasiune arabul cu nume de evreu. Toarnă-ţi nişte apă rece pe capul ăla, să nu explodeze. Şi poate înţelegi tu ce se întâmplă aici, că eu nu pricep nimic.

— Radioul american! Am auzit şi ştiu destul ca să înţeleg!

— Oamenii noştri de la cealaltă casă?

— Nu, nimic de genul ăsta. Evreii! L-au executat pe bătrânul Khouri. L-au spânzurat!

— Şi tu la ce te aşteptai, Aman? Acum patruzeci de ani Khouri lucra pentru nazişti în Africa de nord. A omorât o groază de evrei, a aruncat în aer nu ştiu câte kibuţuri, plus hotelul ăla din Haifa!

— Atunci, Yosef, noi trebuie să-l ucidem pe criminal şi pe toţi bătrânii din Irgun şi Stern! Khouri a fost pentru noi un simbol al măreţiei şi al credinţei...

— Ei, ia mai tacă-ţi gura, băiete. Bătrânii ăia au luptat împotriva englezilor mai mult decât împotriva noastră. Ei sau bătrânul Khouri n-au avut nimic de-a face cu ce trebuie să facem noi azi. Trebuie să-i dăm o lecţie unui fecior de căţea care a pretins că ar fi de-ai noştri. S-a îmbrăcat în hainele noastre, s-a

folosit de limba noastră şi a trădat prietenia pe care i-am arătat-o. Acum, băiete! Concentrează-te la ce avem de făcut acum, lasă prostiile!

— Unde sunt ceilalţi? Trebuiau să iasă în drum.

— Păi eu de ce mă tot frământ aici? Aia e, că nu ştiu ce e cu ei. Poate au aflat ceva sau au văzut ceva şi au intrat în casă. Poate i-au curăţat deja pe toţi de acolo, până să venim noi, nu ştiu. Văd că luminile sunt aprinse, se văd printre tufele alea înalte. Noi să ne apropiem de intrare, unul pe-o parte, altul pe partea ailaltă. Tu ia-o prin, iarbă până la fereastră. Te pomeneşti că-i vedem pe ai noştri cum beau cafea cu câinii ăia din casă, înainte de a le reteza beregăţile.

Emmanuel Weingrass ridică pistolul cu amortizor, rezemându-l de trunchiul unui copac şi îndreptându-l când spre un terorist, când spre celălalt. Îi voia pe amândoi. Vii! Auzise ceva despre *„cealaltă casă”* şi asta îl înfuriase atât de tare încât îi venea să le zboare creierii la amândoi. Câinii ăştia spurcaţi veniseră să-i ucidă fiul! Ei bine, dacă-i aşa, au să plătească din greu, cu o agonie grea, indiferent de vârstă, îşi zise Manny. Glonţul ştia să ucidă şi pe loc, dar şi în chinuri cumplite. Coborî pistolul către regiunea pelviana a unuia din ei, mutându-l apoi repetat de pe unul pe altul…

Trase în acelaşi timp cu plesnitura unei rafale de vânt, care înghiţi tot zgomotul. Două gloanţe în cel mai în vârstă şi unul în băiat. Acesta se prăbuşi ţipând şi începu să se zvârcolească în ţărână, însă camaradul lui avea o constituţie mult mai robustă. Rămase pe picioare clătinându-se şi se întoarse spre locul de unde simţea că venise moartea, apoi se aruncă înainte cu furia ucigătoare a unui mistreţ rănit.

— Nu te-apropia mai mult, Yosef! strigă gâfâind Manny, sleit cu totul de puteri, rezemându-se de un copac. Nu vreau să te omor dar am s-o fac! Tu, ăla cu nume de evreu, ucigaş de evrei!

— Mama! zbieră Yosef apropiindu-se. Ea a renunţat la voi toţi! Voi sunteţi ucigaşii poporului meu. Voi luaţi tot ce ne aparţine şi ne scuipaţi în faţă. Eu sunt pe jumătate evreu, dar cine sunt evreii ca să-l ucidă pe tata şi s-o radă în cap pe mama doar pentru că se iubea cu un arab? Am să te iau cu mine-n iad!

Weingrass încercă să se ţină bine de copac, cu unghiile pline de sânge din cauza cojii tari, dar individul se năpusti asupra lui şi îi înfipse mâinile în beregată, trântindu-l la pământ şi prăbuşindu-se cu toată greutatea peste el.

— Nu! horcăi Manny, ştiind că nu mai avea de ales.

Trase şi Yosef se prăbuşi într-o parte, cu sângele năpădindu-l dintr-o dată pe gură, în bolboroseli amestecate cu blesteme. Apoi rămase nemişcat. Tremurând din toate mădularele şi căscând avid gura după aer, Weingrass se ridică în capul oaselor şi se rezemă de copac, privind în jos la cadavrul omului care venise până aici mânat de aranjamente politice neînţelese pentru el, planuri ţesute în afara puterii lui de cunoaştere dar care îi împingeau pe oameni să se omoare unul pe altul. În acel moment, Manny înţelese un lucru care până acum îi fusese neclar. Toate gândurile fiinţei umane erau conduse de aroganţa credinţei oarbe şi prosteşti. Ea îi făcea pe oameni să lupte cu ferocitate împotriva oamenilor. Cine avea dreptul s-o facă?

— Yosef… Yosef! ţipa băiatul zbătându-se în tufele de la marginea drumului. Sunt lovit! Unde eşti? Ajutor! Yosef, mor, Yosef! Unde eşti? Sunt lovit, n-auzi, Yosef?

Nu ştie, îşi zise Weingrass. *N-a văzut!* Din locul în care se zbătea, băiatul nu putuse vedea nimic, iar vântul puternic acoperise pocnetul slab al pistolului. Nu ştia că Yosef era mort şi că el era acum unicul supravieţuitor. Iar în mintea lui Manny supravieţuirea băiatului era primordială; nu putea fi vorba de vreun martir al cauzei sfinte. Nu aici şi nu acum. Trebuiau aflate anumite lucruri care puteau să-i salveze viaţa lui Evan Kendrick. Mai ales acum!

Weingrass îşi vârî mâinile în buzunarele pelerinei. Arma o aruncase pe jos. Încordându-şi ultimele puteri, se desprinse de copac şi se îndreptă cât putu de repede spre sud, prin pădure, împiedicându-se la fiecare pas şi dând la o parte crengile cu mâinile lui slabe. Coti spre drum şi ajunse la maşina ucigaşilor, spunându-şi că mersese destul de departe. Se întoarse şi o luă înapoi pe drum, spre tufele unde se zbătea şi gemea băiatul rănit. *Mai repede… şi mai repede! Mişcă-ţi blestematele alea de picioare sfrijite, ticălos bătrân! Băiatul ăla nu trebuie să se mişte, nu trebuie să se târască şi nu trebuie să vadă! Mai ales asta nu trebuie, să vadă!*

Îşi simţi sângele zvâcnindu-i în tâmple şi inima bătându-i asurzitor în piept. Iată-l pe tânărul arab! Se mişcase deja de la locul lui şi începuse să se târască spre pădure. În câteva clipe avea să-l vadă pe Yosef mort! Şi aşa ceva nu putea să se întâmple!

— Aman! strigă Weingrass cu răsuflarea tăiată, amintindu-şi

numele pe care îl pronunţase semi-evreul Yosef. *Ayn ent? Kaif el ahwal?* Unde eşti? Ţi-e bine? *Itkallem!* Răspunde!

— Aici, aici! strigă disperat băiatul. Am fost împuşcat! În şold! Nu-l pot vedea pe Yosef!

Şi tânărul se întoarse pe spate pentru a întâmpina parcă un camarad aşteptat.

— Tu cine eşti? ţipă el chinuindu-se să ducă mâna sub jachetă ca să-şi scoată arma. Nu te cunosc!

Weingrass îl lovi cu piciorul peste cot şi când mâna ieşi de sub jachetă, călcă pe ea, ţintuind-o pe pieptul băiatului.

— Termină cu chestiile astea, viţelule! spuse Manny cu accentul lui saudit, ce ducea cu gândul la un ofiţer care muştruluieşte un recrut nătărău. Nu te-am acoperit ca să ne pricinuieşti şi mai multe necazuri. Bineînţeles că ai fost împuşcat şi cred că-ţi dai şi tu seama că ai fost doar rănit şi nu ucis, ceea ce s-ar fi putut întâmpla foarte uşor!

— Ce tot spui?

— Ce făceai aici? scrâşni furios Manny. Ce făceai aici, căpăţână seacă ce eşti? Pentru asta te-am adus aici, ai? Ca să te foieşti întruna ca idiotul pe drum, să zbieri şi să ţopăi în jurul obiectivului ca să te vadă toată lumea şi să ne ia la ochi din cauza ta? Yosef are dreptate, ar fi mai bine să te trimitem înapoi în Baaka. Mai mult ne încurci!

— Yosef…? Unde e Yosef?

— Sus în casă, cu ceilalţi. Au reuşit să intre. Noroc că n-ai fost şi tu cu ei. Hai, sus, te ajut eu.

Temându-se să nu se prăbuşească, Weingrass se ţinu cu o mână de o creangă, iar cu cealaltă îl ajută pe terorist să se ridice.

— Mai întâi dă arma aia-ncoace!

— Ce?

— Şi-aşa te ştiu toţi cât eşti de îngrămădit. Nu vor să te mai vadă şi înarmat.

— Nu înţeleg…

— Nici nu trebuie.

Weingrass îl plesni peste faţă pe tânărul fanatic şi-i scoase arma de sub jachetă. Era un pistol de calibrul 22, foarte potrivit pentru el.

— Poţi să-mpuşti şi ţânţari cu jucărica asta, praf îi faci, nu mai rămâne nimic de ei, spuse Manny apucându-l pe băiat de braţ. Hai! Saltă-te într-un picior dacă ţi-e mai uşor. Te pansăm noi

înăuntru.

Se întuneca de-a binelea. Cei doi se aflau la jumătatea drumului când, deodată, se auzi uruitul unui motor şi în aceeaşi clipă ţâşniră razele farurilor unei maşini ce venea direct spre ei dinspre sud, de la Mesa Verde. În scrâşnet de pneuri, maşina opri la câţiva paşi de cei doi, care tocmai încercau să se îndrepte spre pâlcurile de arbuşti. Manny îl strânse şi mai tare de mână pe arab. Din maşină sări afară un bărbat. Manny, gata să se dezechilibreze, duse mâna la buzunarul pelerinei după pistol. Nu-l vedea prea bine pe individul care venea în fugă, sau poate că nu mai vedea el bine... Ridică arma şi trase.

— Manny! strigă G-G Gonzales. Ce faci, eu sunt, nu trage!

Weingrass se prăbuşi, fără să-i dea drumul teroristului rănit.

— Ţine-l! îi ordonă el lui G-G cu ultimele picături de energie. Nu-i da drumul... ţine-i mâinile... Ăştia au cianură la ei...

Una din surorile medicale îi făcuse arabului o injecţie care avea să-l ţină adormit până a doua zi dimineaţă. Rana sângera tare dar nu era ceva serios, glonţul trecuse prin carne şi ieşise prin partea cealaltă. Femeile îi spălaseră rana cu dezinfectant şi i-o pansaseră. Apoi Gonzales îl dusese în camera de oaspeţi, legându-l de mâini şi de picioare de colţurile patului, iar femeile îi acoperiseră trupul gol cu două pături, ca să prevină febra care putea să izbucnească în astfel de cazuri.

— Vai, sărmanul băiat! E groaznic de tânăr, spuse cu duioşie una din ele punându-i o pernă sub cap.

— E un ucigaş, comentă Weingrass cu răceală, uitându-se fix la figura teroristului. Te-ar măcelări într-o clipă fără să se gândească deloc că ridică o viaţă de om. Te-ar ucide aşa cum vrea el să ucidă evrei. Aşa cum ne-ar ucide pe toţi, dacă l-am lăsa în viaţă.

— E revoltător, domnule Weingrass, spuse cealaltă femeie. E un copil!

— Copil, ai? Spune chestia asta părinţilor a naiba mai ştie câţi copii evrei care n-au avut şansa să ajungă la vârsta lui!

Manny plecă din cameră ca să se alăture lui Gonzales, care tocmai îşi turna un pahar mare de whisky la barul de pe verandă.

— Serveşte-te, îi spuse arhitectul îndreptându-se spre fotoliul din piele. Ţi-l trec în cont, cum îmi faci şi tu mie.

— Bătrân nebun ce eşti! zise G-G. *Loco!* Pur şi simplu *loco;* ştii asta? Puteai să fii ucis! *Muerto! Comprende? Muerto, muerto!*

Mort, mort, mort, bătrân ţicnit ce eşti! Şi poate că cu asta aş mai fi putut trăi dar nu şi când eşti pe cale să-mi produci un atac de inimă! Mai ales unul mortal, *comprende?* Înţelegi ce vreau să spun, *hombre?*

— Bine, bine. Poţi să bei, e pe gratis. Fac eu cinste.

— *Loco*! strigă din nou Gonzales dând peste cap paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Ţi-ai expus punctul de vedere, zise Manny. Mai toarnă-ţi unul. N-am să-ncep să te taxez decât de la al treilea în sus.

— Nu ştiu ce să fac, să stau sau să plec! spuse G-G turnându-şi din nou.

— Poliţia?

— Ţi-am mai spus că numai de poliţie n-am stat eu. Şi chiar dacă i-aş fi sunat, apăreau şi ei după o lună şi mai bine! Că după cât sunt de deştepţi... Fata asta de-aici, *ama de cria,* sora medicală, cică lasă, că nu, că-i cheamă ea. Să-i cheme. De multe ori e nevoie să suni la Durango ca să dai peste cine trebuie. Alţi deştepţi şi ăia, poliţişti, auzi! Cică stau şi ei cu legea-n mână, vai de căpăţânile lor alea seci!

Telefonul de la bar începu să sune, dar era un sunet ciudat, mai mult un piuit continuu. Weingrass se sperie atât de tare încât aproape că se răsturnă în fotoliu.

— Uite că s-a reparat, făcu Gonzales. Vrei să răspund eu?

— Nu! răcni Manny îndreptându-se spre bar repede dar clătinându-se pe picioare. Alo! Da?

— Domnule Weingrass?

— Poate da, poate nu. Cine-i acolo?

— Am intrat printr-o conexiune laser pe firul dumneavoastră. Mă numesc Mitchell Payton şi sunt...

— Gata, destul, ştiu cine sunteţi, îl întrerupse Manny. Băiatul meu e bine?

— Da. Tocmai am vorbit cu el în Bahamas. A fost detaşat un avion militar de la baza aeriană Homestead pentru a-l lua de acolo. În cinci ore e la Washington.

— Ţineţi-l acolo! Înconjuraţi-l cu agenţi buni! Nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de el!

— Deci s-a întâmplat şi acolo... ceva? ... Mă simt atât de inutil şi de incompetent! Trebuia să fi pus pază... Câţi au fost ucişi?

— Trei.

— Oh, Dumnezeule... Poliţia ştie ceva?

— Nimic. Încă n-a ajuns aici. Cred că încă nici n-a aflat.

— Încă n-a… Ascultaţi-mă, domnule Weingrass. Ce am să vă spun acum o să vi se pară ciudat, dacă nu mai rău, dar cu ştiu ce vorbesc. Pentru moment, acest tragic eveniment trebuie să fie ţinut secret. Avem mai multe şanse să-i prindem pe ticăloşi dacă evităm panica şi îi lăsăm pe propriii noştri oameni să-şi facă treaba. Mă puteţi înţelege, domnule Weingrass?

— Înţeles şi s-a aranjat, răspunse bătrânul, fără să spună că lucrase şi el cândva cu Mossadul. Poliţia va fi întâmpinată afară, le spunem că a fost o alarmă falsă, unui vecin i s-a stricat maşina şi n-a putut să ne prindă la telefon. Atâta tot.

— Era să uit, zise directorul de la Proiecte Speciale. Aţi mai lucrat aşa ceva.

— Mda, cam aşa e, spuse Manny fără să comenteze.

— Staţi puţin! exclamă Payton. Aţi spus că sunt trei morţi însă dumneavoastră vorbiţi cu mine, deci nu aveţi nimic!

— Trei de-ai lor, nu de-ai noştri, domnule CIA deştept!

— Cum? Iisuse Christoase!

— El nu ne-a ajutat prea mult. Încercaţi cu Abraham.

— Vă rog să fiţi mai clar, domnule Weingrass.

— A trebuit să-i omor, n-am avut încotro. Dar al patrulea trăieşte şi e în stare de inconştienţă. Trimiteţi-vă experţii încoace până nu-l rad şi pe ăsta!

Capitolul 29

Şeful staţiei CIA din Bahamas, un bărbat scund, bine bronzat şi cu trăsături semne, se îndrepta grăbit la volanul maşinii spre clădirea de pe Queen Street a ambasadei. Poliţia din Nassau trimisese o escortă înarmată până în dinţi la hotelul Cable Beach de pe plaja golfului Bay Road, unde patru ofiţeri în civil însoţiseră un bărbat înalt cu păr şaten deschis şi o femeie cu ten măsliniu, de la apartamentele lor de la etajul al şaptelea până la o maşină care-i aştepta în faţa holului impozant placat cu marmură. Directorul hotelului, un scoţian vioi pe nume McLeod, alesese un traseu prin coridoarele de serviciu, unde fuseseră postaţi cei mai de încredere oameni din personalul lui de securitate, până la intrarea iluminată strălucitor, încadrată de două enorme fântâni arteziene. Şeful de staţie pusese totul, totul la punct, până la cele mai mici amănunte. Nimeni nu-i putea refuza nimic, îi cunoştea pe nume pe toţi cei care trebuiau cunoscuţi în Bahamas, iar ci la rândul lor îi cunoşteau pe el. Mulţi din ei pe tăcute, e drept…

Evan şi Khalehla, apăraţi de zidul de agenţi, se suiră în maşina guvernamentală, după ce omul de la CIA se aşeză pe bancheta din faţă. Kendrick pur şi simplu nu mai avea cuvinte să vorbească, iar Khalehla nu putea nici ea decât să-l strângă tare de mână, ştiind foarte bine ce era în inima lui. Claritatea în gândire îl părăsise pe Evan, fiind înlocuită de o furie nestăpânită. Ochii i se umpluseră de lacrimi când auzise de moartea celor doi, Kashi şi Sabri Hassan; nu fusese nevoie să i se spună despre mutilări şi profanări, ştia până unde puteau merge cu monstruozităţile teroriştii din Valea Baaka. Şi totuşi, lacrimile acelea se zbiciseră repede şi le luase locul strânsoarea unui pumn încleştat. Iar în pupilele lui se zărea scăpărând furia.

— După cum puteţi înţelege, domnule congressman, spuse şeful de staţie întorcându-se de pe locul de lângă şofer, eu nu ştiu ce se întâmplă, dar pot să vă spun că un avion de la baza aeriană Homestead din Florida se îndreaptă spre noi pentru a vă lua şi a vă duce la Washington. Ar trebui să aterizeze la cinci sau zece minute după ce ajungem noi la aeroport.

— Ştim asta, spuse politicos Khalehla. Trebuia să fie deja aici, dar se aude că în zona Miami e o vreme mizerabilă şi că pe

aceeaşi rută se mai găsesc şi nişte aeronave comerciale.

— Asta înseamnă că au vrut să păstreze avionul numai pentru dumneavoastră, domnule. Vreau să zic pentru dumneavoastră doi, desigur.

— Foarte amabil din partea lor, spuse Adrienne Rashad, strângându-l pe Evan de mână şi dându-i astfel de înţeles că nu era nevoie să vorbească.

— Dacă din întâmplare aţi uitat ceva la hotel, vom fi bucuroşi să ne ocupăm noi de asta…

— N-a rămas nimic, zise Kendrick mai mult în şoaptă.

— Vrea să spună că am avut noi grijă de tot, vă mulţumim, zise Khalehla trăgându-i lui Evan mâna până la piciorul ci şi strângându-l şi mai tare. Asta e cu siguranţă o stare de urgenţă şi congressmanul are o mulţime de lucruri la care să se gândească. Să presupun că am trecut deja prin vamă?

— Coloana dumneavoastră va trece direct spre porţile de îmbarcare, răspunse omul legii aruncând o privire rapidă spre Kendrick.

Restul călătoriei se desfăşură în tăcere până când porţile înalte din oţel ale terminalului de mărfuri se deschiseră şi coloana trecu dincolo, spre capătul pistei numărul unu.

— F-106 din Homestead ar trebui să aterizeze în curând, spuse şeful de staţie.

— Eu mă dau jos, zise Evan ducând mâna la mânerul portierei şi trăgând de el fără să poată deschide.

— Eu n-aş face asta, domnule congressman Kendrick.

— Lăsaţi-mă să mă dau jos! De ce aţi blocat portiera?

— Evan, e meseria lui, zise blând Khalehla ţinându-l mai departe de mână. Trebuie să se supună regulamentului.

— Asta include şi sufocarea mea?

— Dar avem aer, uite, eu respir fără probleme…

— Tu nu eşti eu!

— Ştiu dragule. Acum nimeni nu poate fi tu.

Rashad lăsă capul în jos şi se uită prin geamul din spate, scrutând cu privirea clădirile terminalului şi împrejurimile.

— Stăm cât se poate de bine, spuse ea întorcându-se spre ofiţerul de contrainformaţii. Lăsaţi-l să meargă pe jos. Am să stau eu cu el şi pot să vină şi oamenii dumneavoastră.

— Stăm bine? Sunteţi de-ai noştri?

— Da, sunt, dar deja m-aţi uitat, nu? Vă rog… Zborul spre Washington va fi şi aşa destul de greu.

— Sigur. E-n regulă. Tipul care a stabilit regulamentul nu-i aici. El doar mi-a spus *Nu-l lăsa să se dea jos din maşină* şi asta pe un ton foarte răstit. Vă rog să mă credeţi că…

— Ei, uneori MJ poate să mai şi exagereze. E în firea lui.

— MJ? Hm… Mda… Haideţi să luăm puţin aer. Şofer, fii amabil şi deblochează uşile, te rog.

— Mulţumesc, îi spuse Evan în şoaptă Khalehiei. Îmi pare rău…

— Nu ai motive să-ţi pară rău. Doar să nu faci din mine o mincinoasă şi să te trezeşti împuşcat. S-ar putea să-mi strici de tot ziua. Mie-mi pare rău. Acum nu-i timp de prostii.

— Stai puţin, zise Kendrick întinzându-se să deschidă uşa şi se opri cu faţa la câţiva centimetri de faţa ei, aflată în umbră. Adineauri ai spus că acum nimeni nu poate să fie eu. Şi sunt de acord cu asta. Şi mă bucur nespus că tu eşti tu. Acum.

O luară pe jos prin burniţa măruntă, specifică pentru Bahamas, vorbind în şoaptă, încadraţi de agenţii care stăteau toţi cu mâinile sub haină, încleştate pe paturile armelor şi sfredeleau cu privirile lor ascuţite toate ungherele din jur, în timp ce ofiţerul CIA rămăsese ceva mai în spate. Deodată, dintre depozitele de mărfuri ţâşni o limuzină închisă la culoare, cu motorul ambalat la maximum. Agenţii se repeziră la Kendrick şi la Khalehla, culcându-i imediat la pământ şi însuşi ofiţerul CIA se aruncă peste Kendrick şi o trase pe Rashad lângă el. Însă la fel de repede cum se stârnise, panica se şi stinse. Se auziră sirene pe două tonuri: maşina era un vehicul al aeroportului, din care coborî grăbit un agent.

— Un telefon urgent pentru prietenul dumneavoastră, domnule, îi spuse el şefului de staţie.

— Comută-l aici.

— N-avem echipamentul necesar.

— Ceva mai bun nu poţi să-mi spui?

— Mi s-a spus să repet literele MJ.

— E destul de bine, spuse Khalehla. Merg eu cu el.

— Ei, haide, haide, spuse omul de la CIA. Mai există şi alte reguli şi le cunoşti şi tu foarte bine. E mult mai uşor să aperi un singur om decât doi. Am să merg eu şi iau şi patru oameni cu mine. Tu stai aici şi mă acoperi, bine? Aici suntem pe locul de întâlnire şi s-ar putea să dăm peste un pilot cam nervos care să caute un bagaj mai special, cum ai fi tu.

Telefonul se afla pe peretele unui hangar părăsit. Mesajul fu transferat şi primele cuvinte pe care le auzi Kendrick de la

Mitchell Payton îl făcură să i se încordeze toţi muşchii din corp şi să simtă că-i ia mintea foc.

— Trebuie să auzi ce e mai rău. A mai avut loc un asalt, de data a la Mesa Verde.

— Cristoase, nu!

— Emmanuel Weingrass e bine! E bine, Evan.

— E lovit? Rănit?

— Nu. De fapt el e cel care a rănit. A ucis. Unul dintre terorişti mai e încă în viaţă…

— Îl vreau! strigă Evan.

— Şi noi îl vrem. Oamenii noştri gonesc într-acolo.

— Dar Mesa Verde a fost numai acoperirea teroriştilor pentru Fairfax, nu-i aşa?

— Indiscutabil. Dar avem speranţe să-i găsim şi pe ceilalţi. Supravieţuitorul ne va spune tot ce ştie.

— Să nu-l lăsaţi să moară!

— Nici o grijă, prietenul tău Weingrass are grijă de asta.

— Căutaţi-l de cianură!

— Asta s-a făcut din primul moment.

— Să nu fie lăsat singur nici un minut!

— Întâmplător şi chestia asta o ştim.

— Bineînţeles că ştii, spuse Evan închizând ochii, lac de transpiraţie şi pătruns de ploaia măruntă până la piele. Mi-e teamă că sunt cam incoerent. Manny cum suportă situaţia?

— Cu o aroganţă de-a dreptul splendidă, ca să fiu sincer.

— Asta-i prima veste bună pe care o aud.

— Ai tot dreptul s-o auzi. A acţionat absolut remarcabil pentru un om de vârsta lui.

— Întotdeauna a fost remarcabil… la orice vârstă. Trebuie să ies de aici. Lasă baltă Washingtonul. Du-mă direct în Colorado.

— Am presupus eu c-ai să vrei aşa…

— Nu-i o rugăminte, Mitch, e o somaţie!

— Bine. Ăsta e şi motivul pentru care avionul tău întârzie. Tipii de la Forţele Aeriene au reconfigurat planul de alimentare pentru Denver şi au trasat altă rută, pe deasupra zborurilor comerciale, pe un culoar absolut liber. Eşti acasă în mai puţin de trei ore şi nu uita, nu discuţi cu nimeni despre Fairfax. Weingrass ne-a promis că-şi pune şi el lacăt la gură în legătură cu ce s-a petrecut la Mesa Verde.

— Cum?

— Lasă că-ţi spune el.

— Chiar crezi c-o să poţi să ascunzi totul?

— Am s-o fac chiar dac-ar fi să ajung până la preşedinte. Şi aş zice că în clipa asta nici nu văd altă soluţie.

— Cum ai să intri imediat la el? Că aici trebuie lucrat repede…

— Chiar de asta mă ocupam acuma. Există un om cu care am studiat cu ani în urmă, când voiam să devin istoric. Am ţinut legătura cu el, cu toate că ne-am văzut rar, dar tipul are o mare influenţă acolo sus. Cred că-l ştii pe Winters. Samuel Winters…

— Winters? Mi se pare că ăsta i-a suflat lui Jennings să-mi dea Medalia Libertăţii, de au organizat ceremonia aia tâmpită.

— Ştiu, mi-aduc aminte. De aceea m-am gândit la el. Zbor plăcut şi transmite-i nepoatei mele toată dragostea mea.

Kendrick se duse la uşa hangarului unde-l aştepta escorta poliţiei, doi inşi înăuntru şi doi afară, cu armele îndreptate în jos şi cu degetele pe trăgaci. Chiar şi şeful staţiei CIA avea un revolver în mână.

— Aveţi întotdeauna chestii de-astea la voi? întrebă Evan fără prea mare interes.

— Întreabă-ţi prietena, răspunse ofiţerul de contrainformaţii, lăsându-l pe Kendrick să iasă pe uşă.

— Glumeşti. Are şi ea unul?

— Întreab-o.

— Dar cum s-a urcat în avion în State? Adică cum a trecut prin toate detectoarele de metal?

— E vorba aici de unul din micile noastre secrete, care nu-i chiar atât de secret de fapt. Chiar când trecem noi prin dreptul detectorului, se întâmplă să apară vreun şef de la bagaje şi detectorul se întrerupe câteva secunde. Cu vama e cam aşa: inspectorului de la imigrări i se atrage atenţia că nu trebuie să găsească nimic…

Uriaşul dar zveltul avion militar F-106 Delta Dart sosise şi aştepta cu motoarele mergând. Khalehla se afla lângă o rampă cu trepte metalice şi vorbea cu un ofiţer al forţelor aeriene. Numai când se apropie de cei doi îşi dădu Kendrick seama că avionul era la fel cu cel care îl dusese în Sardinia cu peste un an în urmă, când plecase spre Masqat, iar asta nu era deloc de natură să-l însenineze.

Se întoarse spre ofiţerul care mergea lângă el şi-i întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse el. Îmi pare rău că n-am fost

o companie mai plăcută.

— Puteaţi să mă şi scuipaţi în faţă şi tot aş fi fost mândru că v-am cunoscut, congressmane.

— Aş vrea să spun că apreciez foarte mult că... dar cum te cheamă?

— Spuneţi-mi Joe, domnule.

Spuneţi-mi Joe... Cu un an în urmă, într-un avion de acelaşi tip, un tânăr de acolo se numea tot Joe, sau cel puţin aşa îi ceruse să-i spună. Oare acum îl aşteptau un alt Oman sau un alt Bahrain?

— Îţi mulţumesc, Joe.

— Încă n-am terminat, domnule Kendrick. Trebuie să apară un colonel cu o hârtie de semnat. E pilotul avionului.

Pilotul nu era colonel, ci general de brigadă şi era negru.

— Vă salut din nou, doctore Axelrod, spuse el întinzând mâna. Se pare că sunt pe cale de a deveni şoferul dumneavoastră personal. Aşa vor puterile de sus.

— Bună, generale.

— Ar fi cazul să lămurim nişte lucruri, congressmane. Data trecută eram liber şi mâna pe care mi-ai întins-o m-a ajutat şi ai avut dreptate. Dar acuma îţi spun că dacă mă transferă ăştia în Colorado, al dracului să fiu dacă nu te votez cu surle şi trâmbiţe.

— Mulţumesc, generale, spuse Evan încercând un zâmbet. Totuşi... pe viitor n-o să mai am nevoie de voturi.

— Ar fi al dracului de păcat, zău. Te-am urmărit şi te-am ascultat,]mi place cum dai din aripi şi să ştii că mă cam pricep să apreciez aşa ceva.

— Cred că trebuie să semnezi o hârtie.

— În Sardinia n-am avut parte de una, spuse generalul semnându-i şefului de staţie CIA scrisoarea de eliberare din sarcină. Eşti sigur c-ai să accepţi acest mic document de la un negru care merge pe cincizeci de ani, îmbrăcat în uniformă de general, domnule Şcoală-veche-cu-cravată?

— Hai, mai ţine-ţi fleanca, urâtule, nu mai fi aşa gingaş, că nu ţine. După mamă sunt indian Paiute. Te-a călcat cineva pe coadă?

— Scuze, fiule.

Pilotul semnă şi *încărcătura specială* urcă la bord.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Khalehla după ce îşi luară amândoi locurile. De ce a sunat MJ?

Cu mâinile şi vocea tremurându-i, Kendrick îi povesti întreaga

tragedie declanşată la Mesa Verde şi despre Emmanuel Weingrass, care fusese la un pas de moarte.

— Cristoase, trebuie să se oprească! Dacă nu se va opri am să-i ucid pe toţi cei la care ţin ei mai mult!

Khalehla nu putea face altceva decât să-i strângă în continuare mâna, asigurându-l astfel că ea e acolo, lângă el. Nu putea să lupte cu fulgerul din mintea lui. Era ceva prea personal şi prea dureros.

La puţin timp după decolare, Evan se crispa, apoi ţâşni din fotoliul lui şi se repezi spre toaleta avionului. Vomită, aruncând afară tot ce mâncase în ultimele douăsprezece ore. Khalehla alergă după el deschizând uşa îngustă şi îl apucă de frunte, ţinându-l să nu cadă.

— Te rog, tuşi el icnind. Te rog, pleacă de-aici!

— De ce? Pentru că tu eşti atât de deosebit de noi ceilalţi? Eşti lovit cumva şi nu poţi să plângi? Ţii totul în tine până plesneşte ceva, undeva?

— Nu vreau milă…

— Milă? Păi nici n-ai s-o primeşti. Eşti un om matur care a suferit cândva o mare pierdere şi care era gata să sufere acum una şi mai mare. Pentru tine, cea mai mare. Sper că sunt prietena ta, Evan şi ca prietenă eu nu te compătimesc, te respect prea mult ca s-o fac, însă simt şi eu acelaşi lucru.

Palid la faţă, tremurând vizibil, Kendrick se îndreptă şi luă nişte şervete de hârtie din rulou.

— Dar ştii, cum să faci un tip să se simtă grozav, spuse el.

— Spală-te pe faţă şi piaptănă-te. Arăţi groaznic.

Rashad ieşi din mica încăpere şi trecu pe lângă doi membri ai echipajului, care priveau speriaţi.

— Deşteptul, a mâncat nişte peşte stricat, le explică ea uitându-se la fiecare în parte. Vrea careva din voi să închidă uşa. Vă rog?

Trecu o oră. Însoţitoarea de bord servi băuturi, apoi urmă o cină preparată la cuptor cu microunde. Khalehla mâncă cu poftă dar congressmanul abia se atinse de mâncare.

— Ai nevoie de hrană, prietene, spuse ea. Asta întrece de departe orice meniu al vreunei curse comerciale.

— Poftă bună.

— Dar tu? Te mişti dar nu mănânci.

— Am să beau ceva.

Ridicară brusc amândoi capetele la auzul unui bâzâit care

venea până la ei peste zgomotul motoarelor. Evan nu auzea aşa ceva pentru prima dată. Cu un an în urmă tot aşa bâzâise ceva când fusese chemat în cabina de comandă. Totuşi, acum caporalul care răspunsese la telefon se întoarse şi se adresă Khalehlei, nu lui.

— Aveţi o transmisie radio, domnişoară.

— Mulţumesc, spuse ea întorcându-se şi observând îngrijorarea din ochii lui Kendrick. Nu e nimic, dacă ar fi fost ceva important te-ar fi chemat pe tine. Stai liniştit.

Apoi îşi croi drum pe culoar apucându-se de banchetele din stânga şi din dreapta pentru a-şi menţine echilibrul. Ajunsă mai în faţă, se aşeză pe locul de lângă peretele despărţitor.

— Aici Pencil Two, Bahamas. Cine eşti?

— Cred că în curând o să cam trebuiască să renunţăm la porcăria asta, spuse Mitchell Payton.

— Merge, MJ. Dacă aş fi răspuns „Banana Two" cum ai fi reacţionat?

— Îl sunam pe taică-tău şi îi spuneam că fiică-sa şi-a cam luat nasul la purtare.

— Noi nu contăm. Ne cunoaştem… Ce este?

— Nu vreau să vorbesc cu Evan, e prea supărat ca să poată gândi limpede. Aşa că de gândit limpede trebuie să gândeşti tu.

— Am să încerc. Întreabă.

— Vreau părerea ta. Informaţia pe care o ai de la tipul ăla pe care te-ai dus să-l vezi în legătură cu *Off Shore Investment* din Nassau… Eşti convinsă că ne putem baza pe ea, nu-i aşa?

— Pe informaţie da, pe el nu. Însă dacă a minţit pentru bani am să-l prind, nu se va putea ascunde. Tipu-i un beţivan care trăieşte de azi pe mâine din cât i-a mai rămas din inteligenţa lui şi din creierul îmbibat cu gin. Evan i-a arătat două mii de dolari bani gheaţă şi crede-mă, pentru banii ăia tipul ar fi dat de gol o reţea întreagă de traficanţi de droguri.

— Îţi aminteşti exact ce ţi-a spus despre femeia aceea, Ardis Montreaux?

— Sigur că da. Spunea că a fost mereu cu ochii pe putoarea aia avidă de bani, cum îi zicea el, fiindcă îi era datoare. Şi spunea că într-o zi tot o să-şi ia el banii înapoi.

— Mă refeream la starea ei socială.

— Sigur că-mi amintesc, dar îmi aduc aminte că Evan ţi-a spus la telefon, am auzit şi eu.

— Spune-mi tu, să nu facem vreo greşeală. Ar ieşi boacănă

rău!

— Bine. A divorţat de bancherul Frazier-Pyke şi s-a măritat cu un californian bogat din San Francisco, pe nume Von Lindemann.

— Ţi-a spus exact că e vorba de San Francisco?

— De fapt… cred că nu chiar. A spus San Francisco sau Los Angeles, cred. Dar fără discuţie că era vorba de California. *„Noul ei soţ, californianul ăla scârbos şi plin de biştari”, aşa* a spus.

— Iar numele – încearcă să-ţi aduci aminte precis. Eşti sigur că e Von Lindemann?

— Ei bine… da. Ne-am întâlnit într-un separeu la Junkanoo şi în local cânta o orchestră de suflători, cânta cam tare, e drept, dar numele ăsta e. Şi dacă nu e, în orice caz e ceva foarte pe-aproape.

— Banco! strigă Payton. Foarte pe-aproape, draga mea. S-a măritat cu un tip pe nume Vanvlanderen, Andrew Vanvlanderen, din Palm Springs.

— Deci de vină e limba tipului, era prea năclăită de gin.

— Suntem dincolo de sticla de gin, agent de teren Rashad. Bagă de seamă, Andrew Vanvlanderen e unul dintre cei mai distinşi contribuabili ai lui Langford Jennings. Poţi chiar să-l consideri filonul de aur al sipetelor prezidenţiale.

— Interesant.

— Şi putem merge chiar ceva mai departe. Individa asta, pe nume Ardisolda Wojak-Montreaux-Frazier-Pyke-Vanvlanderen, de altfel o administratoare de mare talent, e astăzi directorul de personal al vicepreşedintelui Orson Bollinger.

— Fascinant, nu crezi?

— Uite ce cred: cred că situaţia cere noi verificări şi noi informaţii, dar fără îndoială că numai prin intermediul unei vizite oficiale a unuia dintre specialiştii noştri în problemele Orientului Mijlociu. Vei fi în Colorado în nici o oră. Te deleg pe tine.

— Doamne Dumnezeule, MJ! Pe ce bază?

— Se pare c-au fost lansate nişte ameninţări la adresa vicepreşedintelui Bollinger, de altfel i-au şi repartizat o unitate FBI special pentru chestia asta. Tipii ăştia trec totul sub tăcere, prea multă tăcere, după mine, iar acum unitatea asta a fost brusc rechemată la bază şi urgenţa respectivă a fost declarată închisă.

— Chestiile astea nu cumva coincid cu atacul din Fairfax şi Mesa Verde? sugeră Khalehla.

— Pare o nebunie, ştiu, dar… coincid! Să zicem că nările mele

bătrâne şi tăbăcite au mirosit ceva, un miros de amatorism plutind dinspre San Diego.

— San Diego? E implicat Biroul? întrebă Khalehla uimită.

— Nu… Doar se folosesc de el. Lucrez acum la un interogatoriu între agenţii. Am de gând să vorbesc cu fiecare membru al unităţii.

— Încă nu mi-ai răspuns. Pe ce motiv plec la San Diego? Noi nu ne ocupăm de afaceri interne.

— Pentru acelaşi motiv pentru care eu interoghez unitatea FBI. În legătură cu ameninţările la adresa lui Orson Bollinger, cercetăm posibilitatea unei implicaţii teroriste. Bunul Dumnezeu ştie că dacă vom fi presaţi să deconspirăm evenimentele din noaptea asta, o vom face perfect justificat… Nu ştiu unde. Draga mea, dar undeva în toată nebunia asta există o conexiune. Şi… un blond cu accent european.

În timp ce vorbea, Khalehla se uita tot timpul prin cabină. Nu trăgea nimeni cu urechea, cele două însoţitoare flecăreau în şoaptă pe locurile lor, iar Evan se uita în gol afară, prin hublou.

— Am s-o fac şi pe asta, desigur, dar află că nu-mi faci viaţa prea uşoară. E clar că băiatul nostru a avut cândva o aventură cu femeia asta, Vanvlanderen… Ei, nu că m-ar deranja pe mine, dar se pare că îi deranjează pe el.

— De ce? Îmi sună ca un gen cam ciudat de moralitate. Doar amorul ăsta e chestie moartă şi îngropată de ani de zile. S-a prescris.

— Scapi din vedere esenţialul, MJ. N-a fost vorba numai de amor, Evan a fost atras, sedus, împins să devină un escroc internaţional, iar el nu poate nici să uite şi nici să ierte o măgărie ca asta.

— Atunci, pentru moment, te eliberez de asemenea griji. Evan nu trebuie să ştie nimic despre San Diego, cel puţin deocamdată. În starea psihică în care se află, Dumnezeu ştie ce-ar face dacă ar sesiza fie şi cea mai mică legătură, iar noi nu ne putem permite scăpări din astea. Inventează şi tu ceva legat de o călătorie urgentă de afaceri şi fii convingătoare. Vreau s-o interoghezi pe femeia asta ciudată. Dimineaţă vei avea un scenariu pregătit de mine.

— Am să mă descurc.

— Bănuiesc că ţi-ai adus actele de la Cairo.

— Sigur.

— S-ar putea să ai nevoie să le foloseşti. Ne mişcăm pe o

pojghiţă de gheaţă foarte subţire. Întâmplător, nici unul din oamenii noştri nu te cunoaşte şi nici tu nu-i cunoşti pe ei. Dacă dau de ceva îţi transmit prin Weingrass... Da, da, foarte subţire. Se poate rupe oricând. Şi apa de dedesubt e al naibii de adâncă! Şi rece ca gheaţa!

— Chiar şi Evan îşi dă seama de asta.

— Pot să te întreb cum merg lucrurile între voi doi? Te avertizez, ţin foarte mult la el.

— Hai s-o luăm aşa. În Cable Beach am avut un apartament minunat cu două dormitoare şi azi-noapte l-am auzit umblând înainte şi înapoi prin faţa uşii mele. Întruna, până dimineaţă. Era cât pe ce să ies şi să-i ordon să intre înăuntru.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că pentru noi totul e atât de confuz, îl consumă atât de mult, iar acum... e groaznic! Cred că nici unul din noi n-ar putea să se descurce în cazul unor complicaţii sentimentale.

— Mulţumesc cerului că avem de lucru până peste cap. În orice caz, urmează-ţi instinctele, agent de teren Rashad. Ne-au servit al naibii de bine la Proiecte Speciale... Te sun dimineaţă pentru instrucţiuni. Şi... vânătoare bună, dragă nepoată!

Khalehla se întoarse lângă Evan care o privea întrebător.

— Mai există şi alte lumi la fel de mortale, spuse ea punându-şi centura de siguranţă. Era şeful de staţie din Cairo. Au dispărut doi din oamenii noştri de legătură din districtul Sidi Barrani, din filiera libaneză. I-am spus ce să caute şi pe cine să urmărească... Cum te mai simţi?

— Bine, răspunse el studiind-o atent.

— Distinşilor noştri pasageri şi echipajului nostru, se auzi în interfon vocea groasă a generalului aflat în cabina de comandă. Se pare că suntem predestinaţi să ne repetăm, doctore Axelrod. Îţi mai aduci aminte de insula de sud?

Pilotul continuă cu explicaţiile cum că pentru a evita emoţia şi publicitatea provocate de o pasăre a Forţelor Aeriene care aterizează pe aeroportul Durango sau Cortez, aveau instrucţiuni să se îndrepte direct spre cel din Mesa Verde.

— Pista de acolo e omologată ca adecvată, însă aterizarea s-ar putea să fie puţin cam dură, aşa că, atunci când vă spun eu, vă strângeţi centurile cum scrie la carte. Începem coborârea dintre sateliţi; sosirea este estimată peste patruzeci şi cinci de minute, dacă pot da peste afurisitul ăla de loc... Îţi aminteşti, doctore Axelrod?

Aşa cum prezisese generalul, aterizarea scutură zdravăn avionul, făcându-l să vibreze din toate încheieturile în timp ce întreg fuselajul era străbătut de urletul motoarelor cu reacţie care frânau înaintarea. Afară, pe, iarbă, se rostiră mulţumiri, se strânseră mâini în semn de rămas bun, generalul prezentă *încărcătura specială* unui ofiţer de teren al CIA, dându-i-o în primire cu scrisoare de descărcare de sarcină, apoi Khalehla şi Evan fură conduşi repede până la o limuzină blindată care fusese adusă cu avionul de la Denver. Porniră, păziţi de o escortă armată motorizată formată din şase agenţi de la poliţia statală, vulpoi bătrâni care ştiau că nu trebuie să se întrebe niciodată nimic, aşa că nu se întrebau nici acum ce-l apucase pe guvernator să-i trimită din senin la un aeroport al miliardarilor aflat la dracu-n praznic, lângă Parcul Naţional Mesa Verde.

— Să vă pun la curent, domnule congressman, spuse omul de la CIA aşezându-se, cum făcuse şi colegul lui din Bahamas, pe bancheta din faţă, lângă şofer. Noi suntem aici cinci, însă doi vor zbura înapoi în Virginia cu prizonierul şi cu cele trei cadavre… Spun toate astea pentru că mi s-a spus că pot să vorbesc deschis în faţa doamnei, care este, din câte am înţeles, o persoană oficială.

— Vă mulţumesc pentru încredere, spuse agenta, pe care n-o cunoştea nimeni de la Proiecte Speciale.

— Da, doamnă… Pentru la noapte avem şase pădurari care au fost în prealabil verificaţi, toţi veterani, unul şi unul. Vor păzi casa şi împrejurimile. Mâine soseşte o echipă din Langley. Profesionişti.

— Cristoase şi dacă o să fie un nou Fairfax? şopti Evan.

Khalehla îi dădu un ghiont şi tuşi scurt.

— Cum aţi spus, vă rog?

— N-nimic… Scuzaţi-mă, vă rog. Spuneţi mai departe.

— Alte câteva elemente… şi nu mă deranjează să vă spun că evreul acela bătrân ar trebui pus într-o galerie a oamenilor mari, dacă nu cumva îl pune cineva până la urmă într-o celulă capitonată… dar precis că lucrurile astea le ştiţi deja. Weingrass a rezolvat totul înainte de a ajunge noi aici, sfinte Dumnezeule, tipul ăsta-i un adevărat pistolar!

— Notat şi acceptat, spuse Kendrick. Care sunt faptele?

— Surorile medicale ştiu foarte puţin, ele cred că a fost un singur terorist. Cele trei cadavre au fost ascunse în pădure până a plecat poliţia, apoi au fost duse de prietenul dumneavoastră,

mexicanul Gonzales, în garaj, fără ca femeile să vadă. Ele erau în partea cealaltă a casei, în verandă cu Manny… Iisuse, cum de-am ajuns să-i spun Manny? Nu contează. Gonzales a încuiat uşile garajului şi s-a întors la restaurantul lui. Domnul Weingrass ne garantează că Gonzales ăsta e om de încredere şi are să-şi ţină gura. Sunt prieteni buni.

— Domnul Weingrass are dreptate, confirmă Evan.

— Presupun că vă cunoaşteţi de mult.

— De mult de tot, spuse Kendrick.

— Deci, domnul congressman n-ar trebui să facă nici o referire la numărul atacatorilor, zise Khalehla. Asta vreţi să sugeraţi?

— Exact. Totul trebuie trecut sub tăcere, domnule Kendrick, aşa sună ordinele de sus, din Langley. Iar în ceea ce ne priveşte pe noi, cei de aici, noi nu suntem altceva decât personal guvernamental, nu agenţie, nu birou, fără să trebuiască să ne identificăm şi fără să ni se ceară s-o facem. Tuturor le este prea teamă ca să mai caute alte explicaţii, cum se întâmplă de obicei în situaţii de genul ăsta. Pe la trei dimineaţa va ateriza un avion, să-i ia pe prizonier şi pe prietenii lui morţi şi să-i ducă în Virginia. Băiatul trebuie trimis la o clinică pentru interogare, iar ceilalţi la un laborator medico-legal. Manny… Adică domnul Weingrass zicea să vă clarific toate astea.

— E foarte clar.

— Vă mulţumesc, domnule. Şi să vă spun o chestie: tare mai e omul ăsta! Ştiţi ce pumn mi-a trântit în stomac când i-am spus că preiau eu totul? Spun drept, când mi-a tras una… Ghioagă, nu alta!

— E standard, spuse Kendrick uitându-se afară prin ferestrele cu geamuri fumurii.

Se aflau la zece minute de casă. Şi de Manny.

Se îmbrăţişară în prag. Evan îl strânse cu putere pe bătrân la piept, apoi Weingrass mimă nişte lovituri de box şi deschise vorba:

— La voi acasă nu se ştia chiar nimic de bunele maniere? În spatele tău e o doamnă cu care vreau tare mult să fac cunoştinţă.

— Aşa e, scuză-mă, spuse Evan dându-se la o parte. Manny, ţi-o prezint pe Khalehla… Khalehla Rashad.

Bătrânul făcu un pas în faţă şi luă mâna fetei.

— Noi doi avem rădăcinile în nişte ţinuturi tulburi. Dumneavoastră sunteţi arabă şi eu sunt evreu, însă în această

casă nu se face deosebire între noi şi nici nu există idei preconcepute. Şi mai trebuie să vă spun că vă iubesc foarte mult pentru bucuria pe care i-o dăruiţi fiului meu.

— Dumnezeule, dar sunteţi o minune!

— Da, fu Manny. De acord dând de două ori din cap.

— Şi eu vă iubesc pentru tot ce însemnaţi pentru Evan, zise emoţionată Khalehla, luându-l pe bătrân de gât şi lipindu-şi faţa de a lui. Mă simt de parcă v-aş cunoaşte de-o viaţă.

— Uneori am un astfel de efect asupra oamenilor. Şi alteori am un efect exact opus, ca şi când vieţile lor ar lua o întorsătură bruscă în rău.

— Cu siguranţă că nu şi viaţa mea, spuse Khalehla ţinându-l încă de umeri. Am făcut cunoştinţă cu legenda, iar aceasta se dovedeşte a fi într-adevăr grozavă, adăugă ea cu căldură.

— Nu răspândiţi astfel de informaţii false, domnişoară agent secret. O să-mi distrugeţi reputaţia… Să trecem la afaceri până să vă prezint celorlalţi. Fetele sunt pe verandă, deci ne lasă câteva minute singuri.

— Tipul de la Agenţia Centrală de Informaţii ne-a spus totul, zise Kendrick. Cel care ne-a primit la aeroport.

— Vrei să spui Joe.

— Joe? Ei nu! Tot Joe e şi ăsta?

— Da, pe toţi îi cheamă Joe, ai observat, nici tu Irvingi, nici tu Miltongi… Să lăsăm asta. Payton mi-a spus că ştii de soţii Hassan.

— Ştie, îl întrerupse Khalehla, prinzând mâna lui Evan şi luându-i-o într-a ei. A fost oribil…

— Totul e oribil, draga mea copilă. Nişte animale care-şi ucid semenii! Pe cei de acelaşi sânge cu ei! Kashi şi Sabri mi-au vorbit atât de frumos despre tine, Adrienne Khalehla Rashad şi nu trebuie să-ţi spun cum gândeau ei despre fiul meu… Aşa că o să-i plângem separat, fiecare pentru sine, amintindu-ne ce au însemnat ei pentru noi. Însă asta mai târziu, nu acum.

— Manny, îl întrerupse Kendrick. Trebuie să fac pregătiri.

— Le-am făcut eu. O slujbă islamică aici, iar trupurile lor vor fi duse cu avionul înapoi în Dubai, în sicrie sigilate, ca să fie îngropate în Ash Sharigah.

— Domnule Weingr…

— Mai întâi chestia asta trebuie s-o rezolvăm. Dacă mai îmi spui „domnule”, n-am să te mai iubesc atât de mult.

— În regulă… Manny. MJ nu mi-a clarificat chiar totul. MJ, adică

Payton.

— Ştiu, ştiu, interveni Weingrass. I-am spus că dacă îmi repară telefonul am putea să fim în relaţii mai cordiale, aşa că mă gândesc că probabil a omorât pe careva, că acum merge. Acum suntem Emmanuel şi Mitchell sau MJ şi mă sună destul de des. Scuză-mă, voiai să întrebi ceva?

— Care-i statutul meu aici? Mă simt ca o idioată dar pur şi simplu nu ştiu. Agentul din maşină a zis că sunt o persoană oficială, dar oficială în ce fel? Cine sunt eu pentru lumea de aici?

— Mitchell mi-a sugerat să spui că eşti de la Departamentul de Stat şi că-l însoţeşti pe congressman.

— De le Departamentul de Stat?

— Poate că are de gând, dacă iese ceva urât, să le-o pună lor în cârcă. Înţeleg că la Washington metoda asta se poartă al naibii.

— Nu, nu-i chiar aşa… dar înţeleg. Dacă va trebui să dau instrucţiuni, atunci am poziţia necesară ca s-o fac.

— Şi dacă cineva îţi cere să te legitimezi? întrebă Evan. Nu trebuie să arăţi o legitimaţie de la Departamentul de Stat?

— Ei bine… da.

— Vrei să spui că ai una?

— Cam aşa ceva.

— Dar e ilegal!

— Purtăm pălării diferite în momente diferite, dragul meu.

— Ai şi o armă. Mi-a spus şeful de staţie, indianul Paiute din Bahamas.

— N-ar fi trebuit.

— Sau… lucrezi cumva şi pentru Mossad? zâmbi Weingrass.

— Nu, dar tu da, adică ai lucrat. Iar eu am câţiva prieteni foarte apropiaţi care o fac.

— Eşti pe mâini bune, *bubbelah…* Alte afaceri acum. Mitchell vrea ca Evan să se uite puţin la marfa de aici, din dormitor. Şi la *materialele* din garaj, cele trei chestii învelite în folie de plastic. Toată *marfa* o *s*ă plece cu avionul la noapte.

— Şi zici că fetele astea nu ştiu nimic de treaba din garaj? întrebă Kendrick parcă nevenindu-i să creadă.

— Prietenul tău Payton a fost de neclintit, sau mai bine zis a fost fanatic. Tăcere, tăcere, mi-a tot repetat de o mie de ori. Dur ca fonta.

— Dar cum treci cu ele de grupul de pădurari de afară?

— Au închiriat o dubă din Durango, de la o firmă de acolo. Ne-

o lasă la aeroport şi de acolo o ia cineva şi o aduce încoace. O duc în garaj şi gata, toată treaba e supravegheată de oamenii lui Payton. Se pare că tipii ăştia ştiu ce au de făcut, văd că le umblă mintea al naibii de repede.

— Ştiu, spuse încet Khalehla. A vorbit cineva cu fetele despre ce trebuie fiecare să spună şi ce nu?

— Am vorbit eu şi am impresia că în sfârşit m-au luat în serios, deşi nu ştiu cât le poate ţine pe ele chestia asta. Sunt încă speriate şi nu ştiu nici măcar un sfert din câte s-au întâmplat.

— Mă duc eu la ele cât daţi voi o raită şi le explic, foarte oficial. Vă acopăr. MJ a avut dreptate. Am să fac pe funcţionara de la Departamentul de Stat.

— De ce? întrebă Evan curios.

— Ca să nu bag Agenţia în treaba asta. Pe teritoriul ţării noi nu avem nici o putere şi de fapt ne e interzis să acţionăm. Şi dacă cineva îşi aduce aminte de asta… Mai simplu e mai bine.

— Foarte profesionist, spuse aprobator Weingrass. Deci zi, cum te prezint?

— Sunt pur şi simplu domnişoara Adrienne de la Departamentul de Stat. Te supără dacă minţi?

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse Manny încruntându-se. Am spus cândva o minciună, cred că era prin iulie ’37 sau cam aşa ceva… În sfârşit, hai să mergem.

Luându-i pe amândoi de mână, Weingrass îi conduse pe sub arcada de piatră în salon şi le strigă celor trei asistente care se aflau pe veranda de dincolo.

— Ia uitaţi-vă aici, urâtele mele, vă prezint un adevărat vrăjitor! Aduceţi omagiile voastre omului care plăteşte pentru escapadele voastre sexuale şi pentru beţiile voastre cu vin tămâios!

— Manny!

— Mă iubesc toate, spuse Weingrass în şoaptă conducând-o pe Khalehla. Sunt nebune după mine, îşi trag la sorţi patul meu. În fiecare seară se lasă cu păruială…

— Pentru Dumnezeu…

— Taci dragă, e adorabil.

— Şi-a rupt un picior când a sărit din camion şi i-am căzut noi în spate, spuse Kendrick uitându-se la tânărul legat de pat şi aflat încă în stare de inconştienţă. E doar un puşti.

— Eşti sigur, nu-i aşa? întrebă ofiţerul CIA de lângă Weingrass.

Adică vreau să spun că el a fost cu tine în Oman, nu-i aşa?

— Nu-i nici o îndoială. N-am să-l uit niciodată. Era în inima lui un foc pe care nu prea-l găseşti la tinerii de vârsta lui.... Poate doar la degeneraţii de la periferia oraşelor mari.

— Să mergem la garaj. O luăm pe uşa din spate.

— Îl ştiu, e Yosef, spuse Evan închizând ochii. Mama lui era evreică... Timp de câteva ore a fost prietenul meu... M-a protejat... Oh, Doamne!

— Opreşte-te! strigă Manny. A venit aici ca să te ucidă!

— Sigur că da. De ce nu? Doar m-am prefăcut că sunt unul de-ai lor în lupta pentru blestemata lor de cauză sfântă... Au ras-o în cap pe maică-sa, vă imaginaţi?

— Da, mi-a strigat asta când încerca să mă omoare, spuse simplu Weingrass. Dacă te consolează, să ştii că eu n-am vrut deloc să-l ucid. De fapt, aveam de gând să-l prind de viu şi pe el.

— Cunoscându-l pe Yosef, nici n-ai avut de ales.

— Şi chiar că n-am avut.

— Pe ăştialalţi doi îi recunoaşteţi? interveni nerăbdător ofiţerul CIA ridicând foliile.

— Da, amândoi au fost acolo în închisoare, dar nu ştiu cum îi chema. Cel din dreapta avea nişte pantaloni jegoşi şi rupţi, celălalt avea un păr lung şi încâlcit şi se uita de parcă ar fi avut un complex mesianic. Mi-am zis atunci că trebuie să fie psihopat. Asta-i tot ce vă pot spune.

— Deja ne-aţi spus ce voiam să ştim. Deci toţi aceşti oameni pe care i-aţi identificat au fost cu dumneavoastră în Oman.

— Da, i-am cunoscut pe toţi... Au vrut să se răzbune şi dacă aş fi fost în locul lor, cred că la fel aş fi făcut şi eu.

— Numai că dumneavoastră nu sunteţi terorist, domnule.

— Şi ce diferenţă crezi dumneata că e între un terorist şi un luptător pentru libertate?

— Păi eu aş zice, domnule, că teroriştii îşi fac un scop din a ucide oameni nevinovaţi. Bărbaţi şi femei care întâmplător se află chiar acolo, copii cu ghiozdane în spate, salariaţi, tineri şi bătrâni deopotrivă. Punctul dumneavoastră de vedere care este, domnule?...

Kendrick îl studie atent pe agent şi se înfiora brusc amintindu-şi de Fairfax şi de familia Hassan.

— Îmi cer scuze pentru remarca mea stupidă. Regret profund.

— Nu-i nimic, ce naiba, zise ofiţerul renunţând la încruntarea

lui de moment. Toţi suntem groaznic de sâcâiţi şi de încordaţi.

Se întoarseră în casă, unde Khalehla stătea de vorbă pe verandă cu asistentele medicale. Şi indiferent ce le spunea sau le spusese, reuşise să le acapareze atenţia: femeile stăteau nemişcate în scaunele lor, cu ochii pironiţi domnişoarei Adrienne de la Departamentul de Stat şi sorbindu-i cuvintele. Evan şi Manny intrară şi se duseră liniştiţi la bar, iar ofiţerul se duse în dormitor să vadă ce mai face prizonierul şi cum se descurcă agentul lăsat acolo cu el.

— Le-am explicat totul, domnule congressman, zise Khalehla pe un ton oficial, atâta cât am permisiunea s-o fac, desigur, iar doamnele au fost de acord să coopereze. La una din ele trebuia să vină mâine soţul ei, însă îl sună şi-i spune că are o urgenţă medicală şi-l roagă să nu mai vină.

— Mulţumesc mult, murmură Weingrass turnându-şi de băut sub privirile atente ale lui Kendrick. Acum sunt eu un cadavru.

— Mulţumesc Manny, remarcă sec asistenta în cauză.

— Vreau să vă mulţumesc mult tuturora, spuse Evan repede. Washingtonul e convins că acesta e numai un incident izolat provocat de un tânăr zăpăcit scăpat din lesă…

— La fel a fost şi Sirhan-Sirhan, îl întrerupse asistenta care se dusese în Mesa Verde ca să-l anunţe pe Gonzales şi aspectul fizic nu schimbă cu nimic rezultatul.

— Le-am explicat că prizonierul va fi transferat sub pază înapoi în est la noapte şi că nu trebuie să se îngrijoreze dacă aud zgomot prin curte sau prin garaj.

— Foarte profesionist, mormăi Weingrass.

— Aş avea numai o întrebare, zise a treia asistentă uitându-se la Khalehla. Aţi menţionat că va fi o carantină temporară… Ei bine, nu că aş avea o invitaţie la Marele Premiu de formula unu din Monte Carlo, dar… cât de mult înseamnă temporarul ăsta?

— N-ai ce face acolo la un mare premiu, interveni Manny sorbind din pahar. E o aglomeraţie de căpiezi, nu poţi nici să traversezi strada, iar în Bains de Mer e o nebunie, nu alta!

— Nu mai mult de câteva zile, spuse Kendrick vorbind din nou repede. Numai să se poată face verificările de rutină… Şi dacă vei primi invitaţia aia, Manny te va întovărăşi personal.

— Congressmane, încearcă mai bine cu Daily Duck.

— *Meshugah.*

Brusc, de afară se auziră zgomote, strigăte şi claxoane de

maşină.

— Plecaţi de la fereastră! strigă agentul CIA venind în goană în salon. Jos la podea! La podea, toţi! Culcat!

Evan se întoarse după Khalehla s-o apere cu trupul lui, dar ca se trântise deja pe covor şi se rostogolea spre uşa glisantă, cu un revolver care îi apăruse ca prin farmec în mână.

— E-n regulă, e-n regulă! strigă cineva de pe peluza din faţa casei.

— Înseamnă că-s de-ai noştri, spuse ridicându-se ofiţerul şi el cu o armă în mână. Ce naiba fac ăştia, se sperie şi de umbra lor?

Se ridică în picioare şi ieşi din salon, iar Kendrick se luă pe urmele lui. Uşa masivă de la intrare se deschise şi în prag apăru un tip bine îmbrăcat şi speriat, escortat de un pădurar. Omul avea în mână o geantă medicală deschisă, semn că fusese percheziţionat.

— Nu mă aşteptam la aşa o primire, spuse el. Ştiu că nu suntem întotdeauna chiar bineveniţi, dar asta-i puţin cam... Domnule congressman, e groaznic.

Şi omul dădu mâna cu Kendrick, sub privirile uimite ale agentului CIA.

— Mă tem că nu ne-am mai văzut, nu-i aşa? întrebă Evan, la fel de dezorientat.

— Nu, dar suntem vecini, ne despart vreo zece kilometri de drum printre dealuri. Mă numesc Lyons. Doctorul Lyons.

— Îmi cer scuze pentru primire. Va trebui să daţi vina pe un anumit preşedinte care exagerează cu protecţia oamenilor care i se par lui importanţi. Ce este, doctore Lyons? Cărui fapt datorăm...?

— Pentru că domnul nu mi-a făcut onoarea, răspunse intrusul zâmbind cam palid. Sunt noul doctor al domnului Weingrass. Dacă vă uitaţi pe agenda lui, veţi vedea că trebuia să fie în cabinetul meu din Cortez azi la ora patru după-amiază. N-a sosit şi nici la telefon nu l-am putut prinde... şi cum casa asta e-n drumul meu, m-am gândit să dau pe aici să văd dacă e vreo problemă.

Se căută în buzunar şi scoase un plic.

— Întâmplător, dacă tot e vorba de măsuri de protecţie, iată aici recomandarea de la spitalul Walter Reed, semnată cei în drept. Trebuia să o arăt domnului Weingrass şi asistentelor medicale, sau cel puţin celei care l-ar fi însoţit la cabinet. Dânsul e bine, nu-i aşa?

— Manny! strigă Evan iritat.

Weingrass apăru sub arcada de piatră cu paharul în mână.

— De ce ţipi la mine?

— Nu trebuia să te duci la doctor azi după-masă?

— Oh, da, mi se pare că a sunat cineva săptămâna trecută…

— Era asistenta mea, domnule Weingrass, explică blând doctorul Lyons. Mi-a spus că v-aţi notat şi că aţi fost de acord să veniţi.

— Mda, bine, o fac din când în când, dar mă simt bine, aşa că de ce să vă mai deranjez? Şi nici nu sunteţi doctorul meu!

— Domnule Weingrass, doctorul dumneavoastră a decedat acum câteva săptămâni. Atac de cord. S-a scris şi în ziare şi din câte ştiu, aţi primit şi dumneavoastră o invitaţie la funeralii.

— Mda, bine. Aşa o fi, dar eu nici la chestii de-astea nu mă duc. Ale mele se tot amână, nu ştiu de ce.

— Totuşi, din moment ce tot sunt aici, de ce să nu aruncăm o privire?

— Şi la ce să aruncăm privirea aia?

— Ei, luăm puţin tensiunea, o mică probă de sânge…

— Mă simt bine.

— Sunt convins că vă simţiţi excelent, încuviinţă doctorul dând din cap. E o chestiune de rutină şi nu durează mai mult de câteva minute… Chiar că e o onoare să vă întâlnesc, domnule congressman.

— Mulţumesc foarte mult… Hai, Manny, lasă figurile astea, e o înţepătură, acolo… Doctore, e cazul să te asiste vreo soră medicală?

— Oh! N-are rost, zău… Pentru un fleac…

— Deci or să se poată zvârcoli lasciv peste cadavrul meu! protestă Weingrass. Hai doctore, ciocăneşte-mi coastele şi pleacă să-ţi cumperi un Cadillac.

— Cel puţin un Ferrari, replică Lyons zâmbind spre Kendrick.

Şi Emmanuel Weingrass se îndreptă împreună cu noul lui doctor spre dormitor…

Capitolul 30

Era unu şi zece noaptea şi toţi erau epuizaţi. Agentul CIA, cu ochii vineţi de oboseală, intră în veranda închisă unde Evan şi Khalehla stăteau pe canapeaua lor. Cele trei asistente plecaseră fiecare în camera ei, fiind scutite de serviciu pentru restul nopţii. Paşii grei ai pădurarilor înarmaţi până-n dinţi care patrulau prin curtea luminată ca ziua le puseseră nervii la încercări grele. Pacientul avea să supravieţuiască fără să fie nevoie să fie controlat din jumătate în jumătate de oră. Doctorul Lyons o garantase.

— Washingtonul e nerăbdător, anunţă obosit ofiţerul. Orarul a fost devansat, aşa că plec acum la aeroport după dubă. Avionul trebuie să sosească în cel mult o oră, deci n-avem prea mult timp la dispoziţie. Vor să decoleze imediat ce aterizează.

— Dar turnul de control nu lucrează şi noaptea decât dacă chestia asta se aranjează în prealabil. Te-ai gândit la aşa ceva?

— M-am gândit, încă din timpul zborului dumneavoastră din Bahamas. Forţele aeriene au deplasat o echipă de controlori aerieni din Colorado Springs. Acoperirea constă într-o manevră de antrenament aprobată de cabinetul dumneavoastră, deci nimeni nu obiectează şi nu pune întrebări.

— De *cabinetul meu?* Asta ce naiba mai vrea să însemne?

— Pentru că dumneavoastră sunteţi cine sunteţi, domnule.

— Putem face şi noi ceva aici? întrebă repede Khalehla, înainte ca Evan să apuce să comenteze.

— Da, puteţi, răspunse agentul CIA. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să nu fie nimeni treaz când mă întorc. Treaba asta trebuie să meargă ca pe roate, la fracţiuni de secundă, deci cu cât mai puţine perechi de ochi, cu atât mai bine.

— Şi cum ai de gând să faci cu pădurarii de afară? întrebă Weingrass. Mi-am scos capul de vreo două ori pe uşă până să ajungă ăştia doi aici şi s-au repezit toţi la mine mai ceva ca la un urs scăpat din colivie.

— Li s-a spus că soseşte un VIP[20] din străinătate pentru o întrevedere cu congressmanul – de fapt ăsta-i şi motivul pentru

[20] VIP – *Very important person*, „persoană foarte importantă” (n. trad.).

care se află ei aici. Şi din moment ce întâlnirea are un caracter strict confidenţial, ca şi datorită dorinţei vizitatorului de a rămâne aşa, toate patrulele trebuie să rămână ascunse. Pe laturile casei şi jos, la chioşc.

— Şi pădurarii? Au înghiţit ei pastila asta? întrebă Weingrass.

— N-au avut nici un motiv să n-o înghită.

— Pentru că el e cine e, fu Manny de acord dând din cap.

— Şi pentru că sunt plătiţi cu trei sute de dolari de căciulă ca să nu doarmă noaptea asta.

— Foarte profesionist, domnule Totul-Sub-Tăcere. Eşti mai bun decât am crezut.

— Trebuie să fiu... Ei bine, dacă nu ne mai vedem, a fost o adevărată plăcere să vă cunosc, domnule congressman. Într-o bună zi am să le pot povesti copiilor despre asta... Nu, vă rog nu vă ridicaţi, domnule, trebuie să fug... Şi ţie, Manny, îţi spun că a fost o adevărată experienţă. Cred că mă bucur că eşti de partea noastră.

— Ar trebui să te bucuri, ai nevoie de tot ajutorul posibil... Ciao, tinere. Să ai drum bun şi chiar dacă sorţii vor fi de cinci la unu împotriva ta, îţi urez să câştigi.

— Mulţumesc, Manny, aşa ziceam şi eu. Vorbesc serios, adăugă el încet. Am auzit remarca în legătură cu Fairfax-ul când eram în maşină şi am încercat să mă fac că nu aud, dar nu mi-a fost uşor. Vedeţi, eu sunt singurul de aici care ştie ce s-a întâmplat, de-aia am şi insistat să conduc eu echipa asta. Nepotul meu, băiatul soră-mii mai mari, făcea parte şi el din unitatea aceea. Eu l-am recomandat să intre la Agenţie! Trebuie neapărat să punem laba pe ei, zic eu.

Omul de la CIA plecă grăbit.

— Groaznic pentru el, spuse Khalehla. Trebuie că e foarte îndurerat şi că se simte vinovat.

— Care din noi nu simte la fel? întrebă Kendrick cu voce nesigură, oprindu-se imediat şi oftând adânc.

— Tu nu te poţi învinui pentru ce s-a întâmplat, zise Khalehla.

— Pentru ce *se întâmplă*, vrei să spui! exclamă Kendrick. Fiindcă *se întâmplă!* Cum dracu de-au intrat ăştia în ţară? Cine i-a lăsat să intre? Unde sunt nemaipomenitele noastre măsuri de securitate care pot prinde agenţi ruşi de mâna a cincea ca să-i schimbăm pe reporteri falşi de-ai noştri la Moscova dar care nu pot opri o duzină de ucigaşi care vin aici să ne ia vieţile? Cine face posibile toate astea?

— Încercăm să aflăm.

— E cam târziu, nu crezi?

— Gata! tună Weingrass aplecându-se în faţă şi împungând aerul cu arătătorul. Fata asta n-are nimic de-a face cu ce spui tu şi eu n-am de gând să mai tolerez aşa ceva!

— Ştiu! spuse Kendrick luând-o pe Khalehla de mână. Şi ştie şi ea. Doar că totul pare aşa, o nebunie, mă simt atât de neajutorat, de înspăimântat, de... La naiba, câţi oameni mai trebuie omorâţi? Nu-i putem opri pe criminalii ăştia! Sunt maniaci şi sunt în libertate şi n-o să-i putem găsi niciodată! zise Evan coborând tonul. La fel cum n-o să-i găsim nici pe nemernicii care au furat dosarul Oman, declarat imposibil de furat şi care mi-au împrăştiat numele în toate colţurile lumii. Cât a trecut? Opt săptămâni? Zece? Nu suntem mai aproape decât atunci când am început. Cel puţin acum ştim de ce-au făcut-o. Nu ca să facă din mine mare erou sau să-mi promoveze aşa-zisa carieră ca rival politic al Dumnezeu mai ştie cui... ci ca să mă aranjeze, să mă omoare! *Moartea răzbunătoare,* cred că aşa s-ar traduce blestematul lor de *jaremat thaar.* Şi uite că nu ajungem nicăieri!

— Ascultă-mă, spuse cu blândeţe Khalehla. Am să spun ceva ce probabil n-ar trebui să spun, dar uneori mai încălcăm şi noi regulamentele, pentru că şi speranţa e importantă... S-au întâmplat şi alte lucruri despre care tu nu ştii nimic şi fiecare nouă bucăţică de informaţie ne mai apropie cu câte-un pas de adevărul despre aventura asta teribilă.

— Sună puţin cam cifrat, doamnă.

— Manny, încearcă să înţelegi. Evan înţelege, pentru că noi am încheiat un pact. El ştie că uneori eu nu pot să-i explic anumite lucruri.

— Ar putea oare un bătrân ca mine, care a fost timp de câţiva ani rezident în teritoriile voastre, să întrebe de ce?

— Dacă te referi la legăturile tale cu Mossadul, n-ar trebui s-o faci, iartă-mă că ţi-o spun pe şleau... Aici elementul de bază e un aşa-numit imperativ *am-nevoie-să-ştiu, fii*ndcă dacă nu ştii, nu poţi dezvălui.

— A, de Amythal şi Pentothal vorbeşti? întrebă Weingrass. Scopolamina de pe vremuri? Să fim serioşi, draga mea, nu ne aflăm pe străzile dosnice din Marrakesh sau în munţii plini de partizani din Ashot Yaaqov. Cine-ar folosi chimicale aici, la noi?

— Sunt sigură că tânărul prizonier pe care l-a identificat Evan, cel care e acum în drum spre Virginia, a gândit la fel. Şi în

douăzeci şi patru de ore, tot ce ştie el va fi înregistrat pe bandă de magnetofon.

— Nu se poate aplica la noi, insistă Weingrass.

— Poate nu, dar altceva se poate. De şase ore avem o urmă, sau mai bine zis o posibilă urmă, care ne-ar putea duce undeva sus, la vârful piramidei, mai sus decât ar vrea oricare dintre noi să ducă. Dacă dăm greş, congressmanul Kendrick din Colorado n-o să poată fi considerat părtaş la nimic, fiindcă el pur şi simplu nu poate şti nimic. Şi ca rezultat, nici tu nu poţi, Manny.

— Transmisiunea radio din avion, spuse Kendrick aruncându-i o privire rece. Nu era nici un şef de secţie din Cairo, nu?

Khalehla ridică din umeri eliberându-şi mâna şi luând paharul de pe măsuţa de cafea, fără să răspundă.

— Bine, fără detalii, continuă Kendrick. Dar să vorbim totuşi despre adevăr. Las la o parte faptul că pot oricând să demonstrez că nu ştiu nimic, dar pe chestia asta eu oricum nu dau doi bani. Ce fel de adevăr cauţi? Dă-mi o *privire generală*, cum zic toţi, am auzit vorba asta în Washington până mi s-a acrit. Ce fel de oameni fac, ce fac şi cui fac? Asta e întrebarea. Oricine-ar fi ei, mi-au ucis prietenii, prietenii noştri, de fapt. Aşa că am dreptul să ştiu.

— Da, ai, spuse Khalehla încet, uitându-se când la Evan, când la Weingrass. Ai spus-o singur, oricum e doar o parte din adevăr. Cineva i-a lăsat într-adevăr pe ucigaşii ăştia să intre în ţară şi a făcut cu putinţă ca ei să poată să ucidă. Au fost procurate paşapoarte false şi pot să-mi dau singură seama cam cum arată tipii ăştia, fiindcă sunt şi eu una de-a lor, actele acelea false trebuie să fi fost teribil de bune ca să poată trece nesesizate de experţii antiterorişti pe care-i avem noi şi aliaţii noştri la punctele de emigrare şi chiar peste hotare, inclusiv în ţări comuniste. Dincolo de aceste acte se află logistica, liniile de aprovizionare în lipsa cărora teroriştii nu pot opera. Arme, muniţii, bani, permise de conducere şi maşini închiriate, locuri unde să se poată ascunde şi să se pregătească... Totul, până la cele mai de ultimă oră obiecte de îmbrăcăminte făcute în ţara asta, în caz că ar fi arestaţi şi interogaţi. Mai sunt pe urmă rezervările de locuri în tren sau în avion, toate făcute în avans, cu biletele distribuite până să ajungă ei la gară sau la aeroport, doar dacă ajung acolo în ultimul moment. Vezi tu, pentru oamenii aceştia nimic nu e tratat ca neimportant; totul este vital, până şi cel mai neînsemnat detaliu. Totul pentru succesul misiunii, asta le e

deviza, accentuă Khalehla şi făcu o pauză uitându-se pe rând la amândoi bărbaţii. Da, cineva a făcut toate astea pentru ei, continuă ea după o clipă şi oricine-ar fi acest cineva sau aceşti cineva, n-ar trebui să fie unde e acum şi n-ar trebui să aibă acces la ce le trebuie lor. Deci mai important decât orice altceva este să fie descoperiţi întâi mijlocitorii. Adică să tăiem răul de la rădăcină, nu să-i rupem doar câte o frunză. Sau câte o rămurică.

— La fel spuneai şi despre cei care au furat dosarul Oman.

— Iar tu crezi că e vorba de aceiaşi oameni.

— Păi nu sunt? Mie mi-e foarte clar.

— Mie nu.

— Înscenare! E doar explicaţia pentru a omorî din răzbunare pe cineva. Care se întâmplă să fiu tocmai eu.

— Să presupunem că sunt diferite, insistă Khalehla. Au trecut zece săptămâni, ai uitat? Impulsul de a ucide în febra răzbunării, care este intrinsec legată de *jaremat thaar,* a trecut.

— Tocmai ai enumerat toate detaliile care trebuiesc aşezate pe rând la locul lor, ca într-un joc de *puzzle.* Şi asta cere timp.

— Dacă au resursele să facă ce au făcut în zece săptămâni, o pot face şi în zece zile, Evan.

Emmanuel Weingrass ridică mâna, cerând linişte.

— Deci ne spui acum că fiul meu are nu un duşman, ci doi? Arabii din Valea Baaka împreună cu cineva de aici, care lucrează pentru ei sau împotriva lor? Eşti chiar sigură că chestia asta are un sens?

— Două forţe, din care una cu siguranţă duşman de moarte… Iar cealaltă, pur şi simplu nu ştiu. Eu nu ştiu decât ce simt şi pe simţurile mele mă pot bizui. Când MJ nu găseşte răspunsurile pe care le caută, dă mereu vina pe ceea ce el numeşte *lacune.* Cred că asta e. Aici există prea multe *lacune.*

Weingrass se strâmbă din nou, nemulţumit.

— Accept preceptele tale, spuse el. Dacă Mitchell te dă vreodată afară, îţi aranjez eu să intri la Mossad.

Bătrânul arhitect inspiră deodată adânc şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Manny, ce s-a întâmplat? întrebă Khalehla.

Auzind-o, Kendrick întoarse alarmat capul.

— Te simţi bine? îl întrebă el pe bătrân.

— Perfect! Sunt gata să alerg la olimpiadă, răspunse acesta. Doar că un minut sunt rece şi altul sunt fierbinte, încolo nimic. Şi numai din cauza goanei ăleia nenorocite prin pădure, ca un

băietan. Lyons mi-a spus că suflul meu sistolic e cam mare şi că am ceva vânătăi prin locuri unde n-ar trebui să am… I-am spus că m-am luptat cu taurii. Trebuie să-mi odihnesc ciolanele astea, copii, zise bătrânul ridicându-se. Khalehla, îţi vine să crezi că nu mai sunt copil?

— Cred nu numai că eşti foarte tânăr, ci şi remarcabil!

— De fapt cuvântul „extraordinar” ar fi mai potrivit, se oferi Manny. Însă acum resimt efectele impetuozităţii mele tinereşti, aşa că daţi-mi voie să mă duc la culcare.

— Stai s-o chem pe una din fete, zise Kendrick dând să se ridice.

— Pentru ce? Ca să profite de mine şi să mă distrugă de tot? Vreau odihnă, băiete!… Şi lasă-le şi pe ele să se odihnească. Au trecut prin atâtea şi ţine cont că nici măcar nu ştiu tot ce s-a petrecut sub nasul lor. Mă simt bine, sunt doar niţeluş obosit. Ia încearcă şi tu să alergi la Olimpiadă la şaizeci de ani!

— Şaizeci?

— Gura, fiule! Încă mai pot să mă iau la întrecere cu tine pentru fata asta încântătoare şi să-ţi iau şi banii pe deasupra.

— N-ar putea fi de la ce ţi-a dat doctorul? întrebă Khalehla zâmbind cald la auzul complimentului.

— Păi ce mi-a dat? Nimic. Mi-a luat două picături de sânge pentru afurisitul lui de laborator şi mi-a dat nişte pastile aiurea pe care i-am spus de la început că le arunc la toaletă. Probabil că le-a luat pe degeaba cine ştie de unde şi mă taxează pe mine gras pentru ele, să-şi facă o nouă aripă la locuinţa lui extravagantă… Ciao, tinerilor.

Amândoi îl priviră pe bătrân cum trece pe sub arcadă în salon, apăsând pas după pas, ca şi când şi-ar fi chemat puterile pe care nu le mai simţea.

— Crezi că se simte bine? întrebă Evan după ce Weingrass închise uşa.

— Cred că e epuizat, spuse Khalehla. Încearcă să faci şi tu ce-a făcut el în noaptea asta, trecând peste faptul că are şaizeci de ani sau optzeci.

— O să mă duc din când în când să mă uit la el.

— Facem cu schimbul. E mai bine şi nici pe fete nu le trezim.

— Adică le lăsăm să stea cuminţi şi să nu se uite pe fereastră?

— Cred că da, admise ea.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc…

— Eu vreau, zise Kendrick şi se ridică de pe canapea. Eu n-am terminat.

— Aş vrea…

— Ce anume?

Evan se întoarse în timp ce Khalehla se ridică şi se postă în faţa lui.

— Nu vreau să beau… dar te vreau pe tine.

Tăcut, Kendrick se uită la ea, ochii lui îi cercetară amănunţit faţa şi în cele din urmă se opriră, străpungându-i privirea.

— Ce-i asta, milă? Să înţeleg că te arăţi miloasă cu bărbatul îndurerat şi dezorientat?

— Din partea mea nu vei avea parte de milă, ţi-am spus-o doar. Te respect prea mult şi ţi-am mai spus-o şi pe asta. Cât despre sărmanul şi dezorientatul bărbat îndurerat, cui i-e milă de cine?

— N-am vrut să fie aşa…

— Ştiu că n-ai vrut. Dar nu ştiu exact cum ai vrut să fie.

— Ţi-am mai spus. Nu umblu după aventuri, sau cel puţin nu cu tine. Dacă numai asta pot avea, accept, dar nu asta vreau.

— Vorbeşti cam prea mult, Evan.

— Iar tu evadezi prea mult. I-ai spus lui Manny că te poţi bizui pe tine, dar nu-i aşa. De cel puţin şase săptămâni încerc să mă apropii de tine, încerc să te fac să vorbeşti despre noi, încerc să sparg zidul ăla de sticlă pe care l-ai ridicat, dar *Nu, dom'le,* zice isteaţa.

— Pentru că sunt speriată, lua-te-ar naiba de căpos!

— De ce? De cine?

— De noi amândoi!

— Acum tu vorbeşti prea mult.

— Ei bine, noaptea trecută e sigur că tu n-ai vorbit deloc. Tu chiar crezi că nu te-am auzit? Păşeai în sus şi-n jos prin faţa uşii mele, ca o gorilă-n cuşcă!

— De ce n-ai deschis?

— De ce n-ai spart uşa?

Începură amândoi să râdă pe înfundate, îmbrăţişându-se.

— Vrei să bei ceva?

— Nu… Te vreau pe tine.

N-a mai fost frenezia din Bahrain. Desigur că s-au grăbit, însă a fost graba dintotdeauna a îndrăgostiţilor, nu a celor doi străini disperaţi de altădată, care îşi căutau pătimaşi salvarea în

mijlocul unei lumi înnebunite. Nici lumea lor nu era sănătoasă, amândoi ştiau prea bine asta, totuşi descoperiseră că fiecare putea însemna pentru celălalt altceva, descoperire minunată, încărcată pe neştiute de promisiuni fierbinţi, de unde până mai înainte fusese numai goliciune şi incertitudine…

A fost ca şi când nici unul nu se mai sătura. Extazului îi urmară clipe de vorbărie şoptită şi înfrigurată, apoi ori unul ori altul dădea fuga să vadă ce mai făcea Emmanuel Weingrass, stăteau apoi din nou de vorbă şi-şi împreunau din nou trupurile pentru a împlini ceea ce amândoi îşi doriseră cu atâta deznădejde. Nici unul nu-i dădea drumul din braţe celuilalt; se trăgeau, se rostogoleau, se întreţeseau, până când li se epuiză toată seva dulce a trupurilor lor… şi nici atunci nu s-ar fi eliberat dacă nu-i răpunea somnul.

Dimineaţa, soarele străpunse cerul cu razele lui slabe.

Kendrick se ridică din pat şi se duse la dulap, îşi luă halatul de baie şi se duse să facă un duş, ca să arate cât mai prezentabil. Apoi, îmbăiat şi bărbierit, îşi dădu cu prea multă colonie, iar asta îi aduse aminte că şi în urmă cu douăzeci de ani, în anii studenţiei, făcea la fel. Dumnezeule! Douăzeci de ani! Chiar aşa mult timp trecuse de când nu mai era atent la impresia pe care o făcea? Îşi puse halatul şi ieşi din baie, alergând pe hol spre arcada de piatră. Khalehla stătea în salon, la măsuţa din lemn masiv de pin cu blatul îmbrăcat cu piele naturală şi vorbea în şoaptă la telefon. Îl văzu şi îi zâmbi fugar, concentrată asupra convorbirii.

— Totul e clar, spuse ea când Evan se apropie mai mult. Ţinem legătura. La revedere.

Khalehla se ridică. Arăta irezistibil, pierdută în halatul de baie al lui Evan, mult peste măsura ei.

Trase de faldurile halatului şi se apropie, întinzându-se brusc şi punându-i mâinile pe umeri.

— Sărută-mă, Kendrick, îi ordonă ea cu tandreţe.

— N-ar fi trebuit să spun eu asta?

Se sărutară până când Khalehla înţelese că nu mai aveau mult până să se ducă înapoi în dormitor.

— Foarte frumos! Bravo! se auzi o voce sonoră de sub arcada de piatră. Aşa-mi place!

— Manny! strigă Khalehla dându-i drumul lui Evan şi uitându-se peste umăr.

— Eşti imposibil! strigă Evan.

— E adorabil!

— Sunt şi una şi alta, dar nu mai vorbiţi tare că treziţi vrăjitoarele… Ce naiba faceţi voi aici la ora asta? Nu vă mai încape patul?

— Ora asta e ora opt la Washington, spuse Khalehla. Cum te simţi?

— Eh, zise bătrânul fluturând palma mâinii drepte în timp ce intra în salon. Am dormit şi n-am dormit, înţelegeţi ce vreau să spun, nu? Iar voi, ticăloşilor, nu m-aţi ajutat deloc, toată noaptea mi-aţi deschis afurisita aia de uşă din cinci în cinci minute!

— Ei, nici chiar din cinci în cinci minute, corectă Khalehla.

— Tu ai ceasul tău, eu pe-al meu… Aşadar, ce-a zis prietenul meu Mitchell? La Washington e opt, dacă nu mă înşel.

— Nu te înşeli, spuse Khalehla. Tocmai voiam să explic…

— Oho şi încă ce explicaţie!… Viorile zbârnâiau din cele mai înalte corzi, simfonie, nu alta!

— Manny!

— Gura! Las-o să vorbească.

— Trebuie să plec pentru o zi sau două.

— Unde te duci? întrebă Kendrick.

— Nu pot să-ţi spun… *dragul meu.*

Capitolul 31

Bine aţi venit pe aeroportul Stapleton din Denver, doamnelor şi domnilor. Dacă doriţi informaţii în legătură cu zborurile de legătură, personalul nostru vă va ajuta cu plăcere. Aici, în Colorado, este ora cinsprezece şi cinci minute.

Printre pasagerii care debarcau se aflau şi cinci preoţi cu trăsături caucaziene şi cu pielea mai închisă la culoare decât a europenilor din jurul lor. Mergeau umăr la umăr şi vorbeau în şoaptă între ei într-o engleză cam ciudată, cu întorsături şcolăreşti şi cu un accent bizar, dar totuşi descifrabilă.

Preoţii aceştia cu aer plin de smerenie ar fi putut veni de la cine ştie ce dioceză ortodoxă din sudul Greciei sau din insulele Mării Egee. Sau poate din Sicilia sau Egipt. Numai că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Erau arabi palestinieni. Nu erau preoţi şi nu erau ortodocşi. Erau mahomedani. Şi, mai ales, erau ucigaşi din ramura cea mai radicală a jihadului islamic.

Fiecare purta câte o gentuţă din pânză moale şi neagră, în care nici cel mai înverşunat control n-ar fi putut da de absolut nimic compromiţător. Intrară în aerogară şi se îndreptară spre standul de ziare.

— *La*! exclamă cel mai tânăr, luând un ziar şi parcurgând titlurile. *Laish!*

— Dacă tot vorbeşti, vorbeşte englezeşte, nătărăule! şopti şuierător cel mai în vârstă din grup, trăgându-i tânărului pe nevăzute un ghiont puternic în coaste.

— Nimic! Era ceva de apărut pe prima pagină şi nu apare nimic! Ceva nu e în regulă!

— Ştim că ceva nu e în regulă, prostule, se răsti şeful pe un ton plin de nemulţumire. De aia suntem aici... Ia-mi geanta şi du-i pe ceilalţi la poarta doisprezece. Ne vedem acolo în scurt timp. Nu uitaţi, dacă vă opreşte cineva, tu vorbeşti. Explici doar că ceilalţi nu vorbesc englezeşte, nu te băga în detalii.

— Am să le dau o binecuvântare creştină cu sângele lui Allah la beregăţile lor spurcate.

— Lasă-ţi limba şi cuţitul la locul lor, tâmpitule. Aici nu suntem la Washington!

Conducătorul lor era cunoscut în lumea teroriştilor sub numele de Ahbyahd, adică *cel cu părul alb,* în ciuda faptului că părul lui

era mai curând cenuşiu. Ahbyahd traversă tacticos holul imens al aeroportului, uitându-se cu luare aminte în jurul lui. Văzu ce căuta şi se apropie de ghişeul de informaţii unde se afla o femeie între două vârste, care îl văzu dezorientat şi îi zâmbi amabil.

— Pot să vă ajut cu ceva, părinte?

— Cred că aici mi s-a spus să vin, răspunse cu un aer smerit teroristul. La noi în insula Lyndos nu avem atâtea facilităţi şi mărturisesc că-mi vine greu să mă descurc.

— Vom încerca să vă fim de ajutor.

— Cred că s-ar putea să aveţi un bilet pentru mine... Numele meu este Demopolis.

— Oh, da, este, spuse femeia deschizând un sertar. Părintele Demopolis, din Grecia. Oho, dar sunteţi la ceva distanţă de casă!

— Retragerea franciscană, doamnă, o ocazie unică în viaţă de a putea vizita splendida dumneavoastră ţară.

— Poftiţi, părinte, zise femeia dându-i un plic alb. A fost adus cam pe la prânz de un domn încântător, care a făcut o donaţie foarte generoasă biroului nostru.

— La aceasta aş adăuga şi recunoştinţa mea, adăugă mieros Ahbyahd pipăind micul obiect dur din mijlocul plicului, apoi scoase carnetul de cecuri.

— Oh, nu, nici nu vreau să aud, părinte. Am fost plătiţi regeşte doar pentru a primi în păstrare un plic pentru un domn în veşminte preoţeşti, care se va recomanda părintele Demopolis. Pentru noi n-a fost nici o greutate.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă. Cerul să vă binecuvânteze.

— Mulţumesc, părinte.

Ahbyahd se îndepărtă iuţind paşii şi căută un colţ mai retras, unde desfăcu plicul. Înăuntru, pe un carton alb, era lipită cu bandă adezivă o cheie, cheia de la o casetă de bagaje din Cortez, Colorado. Aşadar, armele şi explozibilul fuseseră transportate conform planului, la fel şi banii, hainele, automobilul închiriat, cele nouă paşapoarte israeliene pentru nouă preoţi maroniţi şi biletele de avion pentru Riohacha, în Columbia, unde fuseseră aranjate lucrurile pentru a-i duce mai departe la limanul salvator, la Baracoa, în Cuba, unde aveau să fie în sfârşit în siguranţă. Locul de întâlnire era la un motel de pe autostrada din apropierea aeroportului din Cortez. A doua zi dimineaţă un alt avion urma să-i ducă la Los Angeles, unde să se îmbarce la bordul unui avion al companiei AVIANCA cu destinaţia Riococha. Până aici, totul mersese conform planului, plan întocmit o dată

cu sosirea ameţitoarei oferte în Valea Baaka, în Liban: *găsiţi-l şi omorâţi-l; onoraţi-vă cauza; vă dăm tot ce doriţi, însă nu ne vom dezvălui niciodată identitatea.* Şi totuşi… aduseseră ceva roade aceste planuri precise şi aceste daruri de preţ? Ahbyahd nu ştia ce să zică; n-avea de unde să ştie, aşa că sunase în Canada, la un număr din Vancouver, cerând ca proviziile să fie cuprinse în transportul spre Cortez. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de la atacul asupra casei din Fairfax şi aproape optsprezece ore de la incursiunea asupra casei din Colorado a duşmanului lor. Misiunea lor fusese concepută ca un asalt combinat, care urma să mânjească toată lumea occidentală cu sânge şi moarte, răzbunându-i astfel pe fraţii lor care fuseseră ucişi şi dovedind unei lumi întregi că cele mai grozave sisteme de securitate ordonate de preşedintele Statelor Unite pentru siguranţa acestui fecior de căţea nu valorau nimic în faţa unor bărbaţi care luptă pentru cauza sfântă şi dreaptă a Islamului. Operaţiunea Azra cerea viaţa unui câine de american, a unui impostor care pretinsese că ar fi unul de-ai lor, cu care ei împărţiseră bucuria şi durerile lor şi care în cele din urmă se dovedise a fi un trădător. Făţarnicul trebuia să moară laolaltă cu toţi cei din preajma lui. Era nevoie să i se dea o lecţie!

Numai că acest spurcat duşman al lor nu putuse fi găsit în Fairfax. Luptătorii pentru sfânta credinţă în Allah dăduseră o pildă înălţătoare, omorându-i ca pe nişte câini pe toţi peste care dăduseră acolo, dar scârnăvia de trădător le scăpase, nu-l găsiseră. Asta însemna că se află în casa lui din munţii din vest, drept care se hotărâse ca grupa lui Yosef să-l găsească şi să-l ucidă acolo, umplând de groază lumea câinilor de creştini. La ora asta ziarele ar fi trebuit să ţipe ca din gură de şarpe despre moartea în chinuri a congressmanului Evan Kendrick din Colorado, cu fotografii mari, pe prima pagină, pe care Ahbyahd le căuta cu ochi lacomi pe suprafaţa standurilor de ziare şi totuşi… nu se vedea nimic. Nimic! Cei cinci din comandoul Unu aşteptaseră în camerele lor de la motel, aşteptaseră şi, iar aşteptaseră ca telefonul să sune şi să audă cuvintele Oper*aţiunea Azra s-a încheiat, porcul e mort!… Nimic.* În ziare nimic, la televizor nimic, la radio nimic, nici un semn de nicăieri, nu vedeai oameni şocaţi de lovitura grea şi dreaptă a puterii Islamului… Ce se întâmplase?

Ahbyahd revăzuse fiecare etapă a misiunii şi nu sesizase nici o eroare, nicăieri. Se anticipase orice dificultate posibilă şi se

găsiseră soluţii în avans, fie cu ajutorul corupţiei oficiale din Washington, fie cu ajutorul tehnologiei sofisticate şi al mituirii sau şantajării tehnicienilor de la companiile de telefoane din Virginia şi Colorado. O încurcătură neprevăzută apăruse din cauza unui funcţionar foarte bănuitor al nemerniculuı de politician, drept care funcţionarul îşi semnase condamnarea la moarte. Miercuri după-amiază Ahbyahd alesese un om de-al lui care nu fusese în Oman şi îl trimisese la biroul lui Kendrick, înaintea atacului de la Fairfax, cu scopul precis de a verifica ultimele informaţii ale spionilor care confirmau prezenţa congressmanului în capitală. Acoperirea preotului fusese beton: actele lui şi cele religioase şi cele oficiale, erau în ordine, iar omul avea şi un motiv la fel de inatacabil, venise să transmită salutări din partea numeroşilor prieteni ai lui Kendrick din Emirate. Pătrunsese fără greutate în cabinetul pustiu şi se apucase să studieze iute notiţele trecute în calendarul de pe biroul secretarei, dar tocmai atunci intrase câinele de funcţionar. La vederea intrusului, se retrăsese imediat, apoi preotul îl auzise formând în grabă de alături un număr de telefon şi chemând şoptit serviciile de siguranţă. Omul trebuia deci să moară. Repede şi fără mofturi, dus cu arma la tâmplă până în subsolul Capitoliului şi terminat într-o clipă, cum scrie la carte. Şi totuşi… nici despre moartea lui nu se sufla nici un cuvânt, nicăieri!

Ce se întâmplase? Ce se petrecea în ţara asta blestemată? Martirii misiunii sfinte nu voiau, nu puteau să se întoarcă în Valea Baaka fără trofeul răzbunării pe care îl căutau cu atâta disperare şi pe care-l meritau cu atâta prisosinţă. Era ceva de neînchipuit! Dacă nu mai putea avea loc întâlnirea din Cortez, atunci valuri de sânge aveau să curgă într-un loc numit Mesa Verde.

Teroristul puse cheia în buzunar şi aruncă pe jos cartonul alb, apoi o porni spre poarta doisprezece.

— Dulceaţo! Scumpule! *Andy-băiete*! strigă Ardis Vanvlanderen intrând în sufrageria apartamentului somptuos de la hotelul Westlake din San Diego.

— Ce e, iubito? întrebă soţul ei, tolănit într-un fotoliu tapiţat cu velur în faţa televizorului.

— Nu mai ai probleme. Milioanele acelea sunt asigurate pentru următorii cinci ani! Poţi să-i dai în continuare cu rachetele alea şi cu echipamentele tale sonice până-n pânzele albe… Vorbesc serios, iubitule, grijile tale au luat sfârşit!

— Ştiu asta, iubito, spuse Andrew Vanvlanderen fără să se mişte, privind atent la micul ecran. Aştept din clipă în clipă s-o aud şi s-o văd. Ah! S-o văd, mai ales s-o văd! Deşi poate mi-ar ajunge şi numai s-o aud…

— Despre ce vorbeşti?

Ardis Vanvlanderen se opri şi rămase nemişcată, uitându-se în jos la soţul ei.

— Trebuie să anunţe cât de curând. N-o mai pot ţine sub tăcere mult timp… Iisuse, au trecut aproape douăzeci şi patru de ore! Nu mai pot! Plesnesc!

— Nu ştiu ce vrea să insinueze mintea aia înnămolită a ta, dar pot să-ţi spun că Emmanuel Weingrass e pe ducă. A fost un doctor la el şi l-a injectat.

— Oricum era scos din cursă. Şi Kendrick la fel.

— Cum?

— Nu mai puteam să mai aştept, iubito, nici unul din noi nu mai putea. Au existat şi căi mai bune, mai logice, căi făcute special ca să fie urmate de oamenii cu scaun la cap. Aştept să se anunţe oficial!

— Ce dracu’ ai mai făcut?

— Am dat posibilitatea unor oameni nemângâiaţi să se răzbune pe un nenorocit de congressman care le-a făcut o figură urâtă până la dracu şi înapoi. Am găsit supravieţuitori. Am ştiut unde să caut.

— *Andy-băiete,* spuse Ardis aşezându-se în faţa soţului său şi privindu-l fix cu ochii ei verzi. Încă o dată te întreb, adăugă ea în şoaptă, *ce ai făcut?*

— Am înlăturat un obstacol care ar fi slăbit puterea militară a ţării noastre până la un nivel inacceptabil, transformând cel mai puternic gigant al lumii libere într-un pitic vrednic de milă, asta am făcut. Şi obstacolul ăla m-ar fi costat pe mine personal, numai la prima mişcare, vreo opt sute de milioane, iar grupul nostru ar fi pierdut, tot la prima mişcare, nişte stive foarte înalte de miliarde!

— Oh, Dumnezeule… N-ai avut răbdare, n-ai avut răbdare. Ai lucrat cu arabii, ticălosule! N-ai avut răbdare…

— Domnule preşedinte, am nevoie de aceste câteva zile, rosti Mitchell Payton, aşezat pe un scaun cu spetează dreaptă într-una din încăperile de la etaj ale apartamentului prezidenţial de la Casa Albă.

Era aproape ora două noaptea. Langford Jennings stătea pe colţul canapelei, îmbrăcat în pijama şi halat de baie, cu picioarele încrucişate, cu un papuc atârnându-i din picior, privindu-l pătrunzător pe directorul Proiectelor Speciale.

— Îmi dau seama, domnule preşedinte, că venind direct la dumneavoastră am încălcat câteva sute de restricţii valide, dar sunt alarmat cum n-am mai fost în toată viaţa mea profesională. Cu ani în urmă un tânăr i-a spus superiorului său că există o tumoare canceroasă care creşte în jurul preşedinţiei. Acum, aici, se află în faţa dumneavoastră un om mult mai în vârstă, care în esenţă vă spune acelaşi lucru, cu excepţia faptului că în acest caz orice cunoştinţă despre vreo tumoare, dacă ea există aşa cum cred eu, v-a fost tăinuită.

— Sunteţi aici, doctore Payton, spuse Jennings cu o teamă nedisimulată în glas. Da, doctore Payton, trebuie să învăţ repede câteva lucruri, deoarece Samuel Winters mi-a spus clar că dacă dumneavoastră o să spuneţi că sunteţi alarmat, înseamnă că alţii sunt cel puţin şocaţi.

— Sunt recunoscător pentru intervenţia unei vechi cunoştinţe ca profesorul Winters. Ştiam că o să-şi amintească de mine, dar nu eram sigur că o să mă ia în serios.

— V-a luat foarte în serios... Sunteţi sigur că mi-aţi spus tot? Toată porcăria?

— Tot ce ştiu eu, domnule, tot ce-am reuşit să punem cap la cap, admiţând desigur că nu-i doar un foc de paie.

— Nu e cea mai nimerită frază care s-ar putea formula aici.

— Cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, dacă aş fi crezut că aceste cuvinte ar putea avea vreo aplicaţie practică în acest loc, n-aş mai fi venit aici.

— Vă apreciez sinceritatea, zise Jennings lăsând capul în jos şi clipind repede. Aveţi dreptate, nu are nici o aplicaţie, dar de ce sunteţi dumneavoastră atât de sigur de asta? Opozanţii mei îmi atribuie tot felul de scorneli. Nu sunteţi şi dumneavoastră infectat de ele? Fiindcă uitându-mă la dumneavoastră şi ştiind tot ce ştiu despre dumneavoastră, doctore Payton, nu-mi pot imagina că sunteţi un suporter ardent de-al meu.

— Nu trebuie să fiu de acord cu absolut tot ce crede o anumită persoană despre diferite lucruri, nu-i aşa?

— Ceea ce înseamnă că eu sunt OK, dar că n-o să votaţi pentru mine, am dreptate?

— Pot să vorbesc în continuare sincer, domnule? În definitiv

votul e secret, nu?

— Cu toată sinceritatea, domnule, spuse preşedintele zâmbind vag.

— Atunci vă răspund că nu. Nu v-aş vota.

— Probleme cu coeficientul de inteligenţă?

— Dumnezeule, nu! Istoria ne arată că o minte implicată excesiv în treburile Biroului Oval poate fi consumată şi epuizată de o infinitate de detalii. Peste un anumit nivel, imensitatea unui intelect ajunge greu de sesizat pentru oamenii obişnuiţi şi adesea devine chiar periculoasă. Un bărbat al cărui cap plesneşte de fapte şi de teorii are tendinţa de a dezbate la nesfârşit cu el însuşi, până dincolo de punctul la care sunt necesare deciziile… Nu, domnule, n-am nici o îndoială în ceea ce priveşte coeficientul dumneavoastră de inteligenţă, care e oricum mai mare decât ar fi necesar în zilele noastre.

— Atunci e vorba de filosofia mea?

— Sinceritate?

— Sinceritate. Vedeţi, va trebui să aflu chiar acum dacă voi vota eu pentru dumneavoastră şi chestia asta n-are nimic de-a face cu a pune pe unul în locul altuia.

— Cred că înţeleg, spuse Payton dând din cap. Bine. Presupun că uneori retorica dumneavoastră mă deranjează într-o anumită măsură. Mă surprinde că dumneavoastră reduceţi anumite probleme foarte complicate la… la…

— Simplicitate? se oferi Jennings în şoaptă.

— Lumea de azi e la fel de complicată şi de tumultoasă ca însuşi actul creaţiei, răspunse Payton. Greşeli minore ne pot duce înapoi de unde am plecat, la sfera lipsită de viaţă care bântuia prin galaxie acum nu ştiu câte milioane de ani. Nu mai există răspunsuri uşoare, domnule preşedinte… Aţi vrut sinceritate.

— Şi al dracului să fiu dacă n-am primit-o! exclamă Jennings începând să râdă domol. Dar daţi-mi voie să vă spun ceva, doctore, continuă el, foindu-se până găsi o poziţie mai comodă. Dacă încerci în timpul unei campanii electorale să dezbaţi un subiect pe marginea acestor probleme complicate şi tumultoase, nu vei putea ajunge niciodată în poziţia de putea găsi soluţii complexe. Sfârşeşti prin a te trezi nu numai că nu faci parte din echipă, ci că nu mai faci parte nici măcar din acelaşi joc!

— Eu aş vrea să cred altfel, domnule.

— Şi eu aş vrea, dar nu pot. Am văzut prea mulţi oameni eruditi şi atrăgători alunecând la vale, din cauză că au descris

lumea aşa cum o ştiau ei şi de fapt aşa cum şi este, în faţa unor alegători care exact asta nu voiau să audă.

— Aş zice atunci că n-au fost chiar cei mai potriviţi, domnule preşedinte. Erudiţia şi forţa de atracţie asupra alegătorilor nu se exclud reciproc. Într-o bună zi o altă specie de politicieni va fi faţă-n faţă cu un alt electorat, total diferit, unul care va accepta realităţile, adică exact acele descrieri despre care tocmai aţi pomenit.

— Excelent, spuse Jennings în şoaptă, lăsându-se pe spate pe canapea. Tocmai aţi descris motivul pentru care eu sunt cine sunt, adică de ce fac ce fac, sau ce am făcut... Am să cobor ca un om fericit în mormântul meu şi criticii pot să se ducă dracului.

Linişte.

Fostul profesor Mitchell Jarvis Payton îl studie atent pe cel mai puternic om din lume.

— Aceasta e o afirmaţie extrem de savantă, spuse el.

— Să nu spuneţi mai departe. O să rămân fără mandat, iar eu am nevoie de criticile alea... Lăsaţi-o baltă. Ai trecut testul, MJ. Eu te votez.

— MJ?

— Ţi-am spus doar, a trebuit să adun informaţii în grabă şi să citesc câte ceva tot atât de repede.

— Şi de ce l-am trecut, domnule preşedinte? E o întrebare la fel de personală pe cât e de profesională.

— Pentru că n-ai ezitat.

— Vă rog?

— N-ai stat de vorbă cu Lang Jennings, fermierul din Iowa a cărui familie a făcut ceva dolari pentru că tăticul lui s-a întâmplat să cumpere în munţi un teren de patruzeci şi opt de mii de acri pentru care constructorii şi-ar fi vândut pe urmă şi sufletele. Ai stat de vorbă cu capul lumii occidentale, cu omul care ar putea să transforme planeta asta într-un bulgăre de foc. Dacă aş fi fost în locul tău mie mi-ar fi fost frică să mă confrunt cu tipul ăsta. Aş fi fost înspăimântat şi prudent.

— Încerc să nu fiu nici una, nici alta şi nici măcar nu ştiu nimic despre acei patruzeci şi opt de mii de acri de teren.

— Crezi că un tip relativ sărac ar deveni vreodată preşedinte?

— Probabil că nu.

— Probabil că niciodată. Puterea e pentru cei bogaţi sau pentru cei aproape faliţi, care n-au nimic de pierdut dar care ar avea mult de câştigat... Doctore Payton, ai venit nepăsător aici,

intrând pe uşa din spate şi ai formulat o cerere revoltătoare, rugându-mă să girez activitatea internă a unei agenţii căreia îi este interzisă prin lege orice fel de operaţiune pe plan intern. Mai mult chiar, vrei să-ţi permit să ascunzi informaţii extraordinare în legătură cu o tragedie naţională, cu un masacru terorist menit să ucidă un om căruia ţara îi datorează atâtea. În esenţă, îmi ceri să violez un număr de legi vitale şi intrinsec legate de jurământul pe care l-am depus. Am dreptate până aici?

— V-am expus motivele, domnule preşedinte. E un păienjeniş de circumstanţe care se întinde din Oman până în California şi e atât de limpede încât nu poate fi doar o coincidenţă. Aceşti fanatici, aceşti terorişti, ucid pentru un scop care din punctul lor de vedere depăşeşte în importanţă orice altă motivaţie. Vor să atragă atenţia asupra lor în clipa în care se sinucid. Singura noastră şansă de a-i prinde pe ei şi pe oamenii de aici, din spatele lor, este de a nu lăsa să apară nimic despre acţiunile lor... Asta i-ar încuraja, în timp ce tăcerea noastră ar fi pentru ei motiv de derută, nu şi-ar mai putea privi ca în oglindă faptele. Dacă reuşim să-i derutăm, până la urmă careva din ei s-ar putea să comită o eroare în febra furiei, să contacteze pe cineva care nu trebuie contactat, rupând astfel lanţul secretului desăvârşit, căci trebuie să existe un astfel de lanţ, domnule preşedinte. Ucigaşii au ajuns până la acest punct, ceea ce, să ne înţelegem, denotă că au avut nişte legături puternice, nişte capete de pod care i-au ajutat şi îi ajută. Foiesc înarmaţi de la un capăt la celălalt al ţării şi asta nu e deloc simplu dacă ne gândim la sistemele noastre de securitate... Cel mai bun agent de teren din Cairo se va duce la San Diego şi cel mai bun om pe care-l avem în Beirut se va îndrepta spre Valea Baaka. Amândoi ştiu ce să caute.

— Iisuse! strigă Jennings sărind din canapea şi începând să umble încoace şi încolo fără un papuc. Tot nu pot să cred că Orson e implicat în asta! Nu că ar fi el favoritul meu, însă tipul nu-i nebun şi nici nu e genul de om care să vrea să se sinucidă.

— Se poate să nu fie implicat, domnule preşedinte. Dar puterea, fie ea şi cea a unui vicepreşedinte, îl atrage pe cel care vrea să devină puternic. Sau pe cel care vrea să devină şi mai puternic.

— La naiba! strigă din nou preşedintele ducându-se spre un birou stil Regina Ana pe care erau împrăştiate mai multe hârtii. Nu. Stai puţin, spuse el întorcându-se. Ai spus tu însuţi că există

un păienjeniş de circumstanţe care se întinde de la criza din Oman până dincolo de lume, la San Diego. Spui că trebuie să fie mai mult decât o coincidenţă, dar că altceva nu ai. Adică nu ai nimic palpabil, doar o mână de oameni care se cunosc de ani de zile din Orientul Mijlociu şi că o femeie apare brusc unde nimeni nu se aşteaptă să apară.

— Femeia în cauză deţine o adevărată istorie a manevrelor financiare de cea mai care anvergură. N-ar putea fi momită de o obscură poziţie politică care s-ar afla la ani lumină depărtare de ceea ce consideră ea că i s-ar cuveni de fapt… Doar dacă ar mai fi la mijloc şi alte considerente.

— Hm! Deci *Andy-băiete,* spuse preşedintele mai mult pentru sine. *Andy-mănă-bogotă… N-a*m ştiut nimic despre Ardis, desigur. Am crezut că e o fostă directoare de bancă sau cam aşa ceva, pe care el a întâlnit-o în Anglia. Dar oare de ce a vrut Vanvlanderen ca ea să lucreze pentru Orson?

— După mine, domnule, totul face parte din păienjeniş, din lanţ, răspunse Payton ridicându-se. Am nevoie de un răspuns ferm din partea dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Mereu *domnule preşedinte*, repetă Jennings scuturând din cap ca şi când n-ar fi vrut să accepte titlul. Mă întreb dacă nu-ţi rămâne în gât cuvântul ăsta.

— Vă rog?

— Ştii ce vreau să spun, doctore. Vii aici la unu noaptea cu scenariul ăsta paranoic şi-mi ceri să comit nişte fărădelegi groaznice. Apoi, dacă pun şi eu câteva întrebări, începi să-mi spui: unu că n-ai să mă votezi; doi că sunt un simplist; trei că în cel mai bun caz, sunt predecesorul unor oameni mai buni decât mine; patru că nu pot face diferenţa dintre coincidenţă şi circumstanţe reale…

— N-am spus aşa ceva, domnule preşedinte.

— Ai sugerat-o.

— Aţi cerut sinceritate, domnule. Am crezut că din moment ce…

— Ei, hai să lăsăm prostiile astea, spuse Jennings întorcându-se la biroul antic plin de hârtii răvăşite. Eşti conştient că în întregul personal al Casei Albe, de peste o mie de oameni, nu există o singură persoană care să-mi spună asemenea lucruri? Nu le-am inclus aici pe nevastă-mea şi pe fiică-mea, însă ele nu sunt angajate oficial şi întâmplător sunt amândouă mult mai dure decât tine.

— Dacă v-am ofensat, îmi cer scuze...

— Nu, te rog. Ţi-am spus că ai trecut testul şi eu nu-mi retrag cuvintele. Şi nici n-am să permit altcuiva să mă roage ce m-ai rugat tu. Decât poate cuiva asemănător ţie. Pur şi simplu fiindcă în altcineva n-aş avea încredere... Ai semnal verde, doctore. Mergi unde te-o duce trenul ăsta, dar ţine-mă la curent. Am să-ţi dau un număr secret de telefon pe care-l ştie numai familia mea.

— Îmi trebuie o hotărâre prezidenţială pentru nedivulgarea secretului. Am adus eu una gata scrisă.

— Ca să-ţi aperi fundul?

— Bineînţeles că nu, domnule. Am s-o semnez şi eu, asumându-mi întreaga responsabilitate pentru cererea făcută.

— Atunci de ce?

— Ca să-i protejez pe cei de sub mine care sunt implicaţi şi care habar n-au de nimic, răspunse posomorât Payton, scoţând din buzunar o pagină împăturită. Această hârtie demonstrează clar că personalul dumneavoastră n-a fost consultat.

— Mersi. Deci ne spânzură pe amândoi.

— Nu, domnule preşedinte. Numai pe mine. Nedivulgarea este stipulată în statutul din 1947 prin care Congresul a instituţionalizat CIA. În momente de criză naţională se admit din partea Agenţiei acţiuni extraordinare.

— Dar toate hotărârile de acest fel au şi ele o limită în timp, nu-i aşa?

— Da, domnule, cinci zile.

— Da? Bine, atunci o semnez, spuse Jennings luând hârtia şi îndreptându-se spre biroul stil Regina Ana. Între timp, aş vrea să citeşti asta... de fapt nu trebuie s-o faci. Ar lua prea mult, cum se întâmplă de altfel cu toate afurisitele de listinguri care vin de la biroul de presă. A sosit azi după-amiază.

— Ce este?

— O analiză a unei campanii pentru a-l împinge pe congressmanul Evan Kendrick în fotoliu pentru alegerile din iunie anul viitor, zise preşedintele şi făcu o pauză. Drept candidat la vicepreşedinţie, adăugă el încet.

— Îmi permiteţi s-o văd, vă rog? întrebă Payton făcând un pas înainte şi întinzând mâna.

— M-am gândit că ai să vrei, spuse Jennings dându-i listingul. Mă întrebam dacă ai s-o iei la fel de în serios pe cât te-a luat Samuel Winters pe tine.

— O iau foarte în serios, domnule, răspunse Payton

parcurgând repede cu privirea paginile.

— Dacă există ceva substanţă în ideea asta paranoică a ta, s-ar putea să găseşti ceva important acolo, spuse preşedintele privindu-l concentrat. Oamenii mei de la serviciul de presă spun că prietenul meu Kendrick ar putea să zboare... să zboare repede, sus, sus de tot. Începând de săptămâna viitoare, şapte ziare foarte respectabile din Midwest vor face mai mult decât să-i pomenească numele, pur şi simplu îl vor susţine cu editoriale ample. Trei din aceste ziare deţin posturi de radio şi televiziune aflate în zone populate din nord şi sud şi pentru că tot vorbeam de coincidenţe, toate au primit benzi audio şi video cu apariţiile în public ale congressmanului.

— Cine le-a pus lucrurile astea la dispoziţie? Aici nu scrie nimic.

— Nici n-ai să găseşti. E vorba de un comitet format ad-hoc la Denver, de care n-a auzit nimeni şi de care nici eu nu ştiu nimic. Dar în realitate totul porneşte de la Chicago.

— Incredibil!

— Nu chiar, zise Jennings. Congressmanul s-ar putea dovedi un candidat atrăgător. Are în el un fel de fluid care degajă încredere şi forţă. S-ar putea să ajungă sus, repede şi sus, după cum spun oamenii mei. Gloata lui Orson Bollinger, care presupun că e şi gloata mea, s-ar putea să cam fie nevoită să-şi facă bagajele.

— Nu mă refeream la asta când am spus că e incredibil, domnule preşedinte. Când mi se pun în faţă astfel de fapte, până şi eu trebuie să mă dau înapoi. E prea simplu, prea evident. Nu pot să cred că tipii din jurul lui Bollinger sunt chiar aşa tâmpiţi. Aici e ceva prea incriminant şi mult prea periculos.

— Mă pierzi, doctore. Am crezut că ai să-mi spui ceva de genul *Aha, dragul meu Watson, iată dovada*[21]. Dar văd că nu-mi spui aşa.

— Nu domnule.

— Şi cred că dacă semnez blestemata asta de hârtie ar trebui să am şi eu dreptul să ştiu de ce.

— Pentru că acum într-adevăr e prea evident. Oamenii din jurul lui Bollinger au aflat că Evan Kendrick e pe punctul de a fi

[21] *„Aha, dragul meu Watson, iată dovada”:* aluzie la dialogurile clasice dintre cunoscutele personaje din romanele lui Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes şi prietenul acestuia, doctorul Watson. *(n. trad.).*

lansat într-o campanie de nivel naţional în vederea înlocuirii vicepreşedintelui lor şi pentru asta angajează terorişti palestinieni care să-l ucidă? Numai un maniac ar putea inventa un astfel de scenariu. Doar o singură eroare strecurată în sutele de aranjamente, doar un singur ucigaş prins de viu… ceea ce noi avem deja şi vom putea să le luăm urma… şi o să le-o luăm, dacă semnaţi această hârtie…

— Deci pe cine veţi găsi? Ce veţi găsi?

— Nu ştiu, domnule. S-ar putea să trebuiască să începem cu acel comitet de la Denver. Luni de zile Kendrick a fost manevrat pentru a ajunge sub lumina reflectoarelor vieţii politice, pe care el n-a căutat-o niciodată, sau de care mai bine zis a fugit. Acum, în ajunul adevăratei catapultări, a avut loc în Fairfax un act bestial, o colcăială de cruzimi şi obscenităţi şi un asalt ratat în Mesa Verde, ratat din cauza unui bătrân pe care oricine ar fi zis că vârsta nu-l lăsa nici măcar să mai pună cuiva o piedică. El singur a ucis trei terorişti.

— Apropo, aş vrea să-l întâlnesc şi eu. Spuse Jennings.

— Voi aranja, deşi vă previn că s-ar putea să regretaţi.

— Deci… care ar fi punctul tău de vedere?

— Există două facţiuni, două tabere şi amândouă sunt unse cu toate alifiile. Şi totuşi, la suprafaţă, s-ar putea ca una din ele să fi făcut o gafa extraordinară, ceea ce nu prea ar avea sens.

— Iar mă pierzi…

— Eu sunt cel pierdut, domnule preşedinte… Vreţi să semnaţi hârtia? Îmi daţi cele cinci zile?

— Ţi le dau, doctore Payton, dar… Dar de ce am eu impresia că sunt pe punctul de a simţi în ceafa lama ghilotinei?

— O impresie greşită, domnule. Publicul nu va permite niciodată să vi se ia capul.

— Publicul poate să greşească amarnic, răspunse preşedintele Statelor Unite aplecându-se peste biroul stil Regina Ana şi semnând hârtia. Şi face parte şi asta din istorie, profesore.

Lămpile de pe aleea Lake Shore din Chicago clipeau sub invazia fulgilor de zăpadă, zugrăvind fulgere minuscule de lumină pe tavanul camerei de la hotelul Drake. Trecuse cu puţin de ora două noaptea şi bărbatul blond şi bine legat dormea respirând profund şi regulat, ca şi când autocontrolul nu l-ar fi părăsit niciodată. Deodată, se auzi ţârâitul strident al telefonului şi respiraţia i se opri brusc. Omul ţâşni în capul oaselor, apoi îşi

puse picioarele pe podea şi smulse receptorul din furcă.

— Da? spuse el fără pic de somn în glas.

— Avem o problemă, Milos, zise Samuel Winters din biroul lui din Cynwid Hollow, Maryland.

— Puteţi vorbi, domnule?

— Nu văd de ce n-aş putea, cel puţin în rezumat şi cu abrevieri. Linia asta e *curată* şi nu-mi închipui ca cineva să se fi cuplat la a ta.

— Abrevieri, vă rog.

— Aproximativ acum şapte ore s-a petrecut ceva oribil la o casă din Virginia…

— O furtună? întrebă cehul.

— Dacă te înţeleg bine, da. O furtună teribilă, un taifun chiar, care provocat pierderi enorme.

— Icarus? întrebă Varak aproape strigând.

— El nu era acolo. Şi nu era nici în munţi, unde s-a făcut o încercare similară, care a dat însă greş şi aceea.

— Emmanuel Weingrass! şopti cehul. El a fost ţinta. Ştiam că aşa o să se întâmple.

— Nu pare aşa, dar de ce crezi asta?

— Mai târziu, domnule… Am venit de la Evanston pe la prânz…

— Ştiu că ai lipsit, am încercat să te sun acum câteva ore dar n-am lăsat nici un mesaj, evident. Totul decurge conform planului?

— Chiar înaintea planului, dar nu asta voiam să spun. La radio nu s-a transmis nimic despre asta şi e destul de surprinzător, nu?

— Dacă lucrurile merg după cum mă aştept, spuse Winters, nu se va transmite nimic câteva zile. Dacă se va transmite vreodată ceva!

— Iar asta e şi mai uimitor. De unde ştiţi, domnule?

— Cred că eu am aranjat să fie aşa. Un om în care am încredere s-a dus singur la *kilometrul zero* în urma sugestiei mele. Acum e acolo. Dacă există vreo speranţă de a-i prinde pe cei responsabili, atunci omul ăsta are nevoie de beznă totală.

Răsuflând uşurat, ca şi cum s-ar fi eliberat de o greutate copleşitoare, Milos Varak înţelese imediat că nu Samuel Winters era trădătorul de la Inver Brass, căci oricine ar fi fost informatorul, acesta nu putea determina prelungirea vânătorii de ucigaşi, dacă aceştia erau expediaţi din San Diego. Varak înţelegea că există cineva în care poate să aibă toată încrederea.

— Domnule, ascultaţi-mă vă rog cu atenţie. E imperios necesar... repet, imperios necesar, să convocaţi o întrunire mâine, cât mai devreme posibil. Şi trebuie ţinută în timpul zilei, nu noaptea, domnule.

— E o cerere cam... ciudată.

— Numiţi-o urgenţă. Fiindcă este o urgenţă, domnule... Şi cumva, într-un fel, trebuie să găsesc o altă urgenţă. Trebuie să forţez pe cineva să facă o mişcare.

— Fără detalii, poţi să-mi dai un motiv?

— Da. S-a întâmplat ceva în interiorul grupului. Ceva ce nu ne-am gândit niciodată că o să se întâmple. E acolo cineva care n-ar trebui să fie.

— Doamne Dumnezeule... Eşti sigur?

— Sunt sigur, dar nu ştiu cine e. Pe dumneavoastră abia de câteva secunde v-am eliminat din calcul. Rămân ceilalţi.

Era ora patru douăzeci şi cinci dimineaţa, ora Californiei şi ora şapte douăzeci şi cinci din estul SUA. Andrew Vanvlanderen şedea revărsat pe fotoliul lui tapiţat cu velur. Ochii îi luceau sticloşi, trupul îi tremura din toate încheieturile, iar părul alb îi era groaznic de răvăşit, înfuriat, aruncă brusc paharul gros de whisky în ecranul televizorului, dar nimeri în scrinul de mahon şi paharul căzu ineficient pe covorul alb. Şi mai furios, Vanvlanderen luă scrumiera de marmură şi o repezi şi pe ea spre programul de ştiri douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Tubul se sparse şi făcu implozie cu un ţiuit violent, însoţit de un fum negru ieşit din cele nouăzeci şi şase de circuite carbonizate. Vanvlanderen urlă incoerent la nimic şi la toate, buzele lui tremurătoare încercând să formeze cuvinte pe care nu le putea găsi. Într-o clipă, soţia lui apăru furioasă din dormitor.

— Ce naiba faci? ţipă ea.

— Nu-i... aah!... nimic, nimic, nimic, fir-ar ai dracului!... zbieră el înecându-se, cu gâtul şi faţa roşii de furie şi cu vinele de la gât şi de pe frunte gata să plesnească. Nimic, fir-ar ai dracului!... Ce s-a în... tâmplat? Ce se petrece? Nu pot să-mi facă una ca asta! Le-am plătit hoţilor ălora două... două mili... milioane de... doi... dolari!

Apoi, fără vreun avertisment, afară de faptul că se afla în culmea furiei, Vanvlanderen sări din scaun cu braţele tremurând şi cu palmele scuturându-i-se violent, împingând un zid de aer, un zid pe care nu-l putea vedea cu ochii lui ieşiţi din orbite şi se

prăbuşi la podea. Şi în timp ce faţa i se înfunda în covorul gros, un horcăit gutural fu ultimul sunet pe care-l mai scoase din gât.

Înspăimântată, Ardis Vanvlanderen făcu câţiva paşi înainte, palidă şi cu pielea întinsă ca a unei măşti de hârtie şi rămase împietrită, cu ochii ţintă în jos la soţul ei mort.

— Jigodie împuţită! şuieră ea plină de venin. Va să zică ai putut să mă laşi cu porcăria asta pe cap, oricare-ar fi ea! Ce mama dracului mi-ai făcut, scârbă nemernică? Nici la câini nu meriţi să te dau, ptiu!

Capitolul 32

Ahbyahd îi adună pe ceilalţi patru preoţi în camera de motel. Era şase fără un sfert dimineaţa, ora statului Colorado şi lunga lor veghe trebuia să ia sfârşit. Nu va mai exista nici o întâlnire. Echipa de comando numărul doi nu luase contact cu ei, ceea ce însemna că Yosef şi oamenii lui erau morţi. Altă explicaţie nu exista. Veteranul călit în lupte, pe jumătate evreu dar mistuit de o ură sălbatică împotriva a tot ce era evreiesc şi occidental în general, n-ar fi îngăduit nici unui membru al echipei lui să fie prins de viu. De aceea ceruse ca băiatul schilod şi cu buză de iepure să fie mereu lângă el.

— La primul semn de posibilă capturare o să-ţi bag un glonţ în ţeastă, copile. Înţelegi?

— Am s-o fac eu înaintea ta, bătrâne. Pentru mine o moarte măreaţă în numele lui Allah înseamnă mai mult ca viaţa asta scârnavă!

— Te cred, tânăr prost ce eşti. Dar te rog nu uita cuvintele lui Azra. Viu poţi să lupţi, mort nu...

Martirul Azra a avut dreptate, îşi zise Ahbyahd. Totuşi, Azra n-a definit sacrificiul suprem căutat de toţi cei care credeau cu adevărat. Un adevărat musulman trebuia să moară în timpul luptei cu necredincioşii. De aceea jihadul sfida capcanele şi moartea. Iar liniştea mai groaznică decât un tunet care s-a lăsat în urma atacului asupra casei din Virginia nu putea însemna decât o capcană, ca şi absenţa lui Yosef şi a oamenilor lui. Ahbyahd recunoştea aici modul de gândire al spurcaţilor de evrei şi al creştinilor, care tot de sub pulpanele evreilor erau ieşiţi: *să negi cu înverşunare evidenţa şi să nu recunoşti nimic; forţează-i pe vânători să caute mai departe şi condu-i spre o capcană.* Altminteri totul era absolut lipsit de sens. Dacă această capcană înseamnă să-i ucizi pe duşmani, în cazul de faţă existând posibilitatea de a ucide un mare duşman, ce importanţă mai avea moartea? În martiriul lor vor găsi o fericire necunoscută în timpul vieţii duse aici pe pământ. Cea mai mare slavă râvnită de un adevărat dreptcredincios este ca atunci când calcă pe norii blajini ai raiului lui Allah să fie mânjit pe mâini cu sângele duşmanului, pe care să-l fi răpus în numele cauzei sfinte şi drepte a Profetului.

Acest raţionament îl zăpăcea pe Ahbyahd. Oare nu vorbeau creştinii tot timpul despre îmbrăţişarea lui Christos, de cauza lui Christos, făcând războaie în numele lui Christos? Oare nu se extaziau evreii când se proclamau aleşii Dumnezeului lor, Abraham, excluzându-i pe toţi ceilalţi, luptând pentru mântuire şi murind pentru crezul lor? Oare era Allah nedemn de această companie? Cine a decretat aşa ceva? Creştinii sau evreii? Ahbyahd nu era un filosof, el de-abia dacă era un modest şcolar al acestei adânci şi întortocheate învăţături, păstrată din bătrâni şi dusă mai departe de bărbaţi care ştiau să desluşească adânc cuvântul sfântului Coran. Învăţătura era limpede: şi evreii şi creştinii erau la fel de prompţi când era vorba să-şi invoce Dumnezeii în orice conflict care-i ameninţa pe ei şi vor continua cu siguranţă să nege cauza sfântă a dreptcredincioşilor palestinieni. Însă lui Ahbyahd un lucru nu-i puteau face feciorii de căţea: să-i nege martiriul. N-o vor face, mai ales într-un loc îndepărtat numit Mesa Verde, la mii de kilometri de fericita cetate Mecca.

— Fraţii mei, începu căpetenia cu părul sur privindu-i pe ceilalţi patru. Timpul nostru a sosit, iar noi îl vom primi fericiţi, ştiind că ne aşteaptă o lume mult mai bună, un rai unde vom fi liberi, nu sclavii câinilor de necredincioşi aici pe pământ. Dacă prin mila lui Allah vom supravieţui din nou luptei, vom duce acasă la fraţii şi surorile noastre sfânta pradă a răzbunării care atât de îndreptăţit ne aparţine. Iar lumea va şti că noi am făcut asta, va şti că cinci bărbaţi adevăraţi au străpuns şi au surpat bărbăteşte zidurile înălţate de marele duşman spre a ne opri… Acum trebuie să ne pregătim. Mai întâi cu rugăciuni, apoi cu partea practică. În funcţie de ce aflăm, vom lovi când se vor aştepta mai puţin, aşadar nu folosindu-ne de acoperirea nopţii, ci de lumina zilei. La apusul soarelui, ori vom întâmpina preasfântul ceas al Maghrebului, ori ne vom afla în braţele lui Allah.

Trecuse puţin de amiază când Khalehla coborî din avion şi intră în sala de aşteptare a aeroportului din San Diego. Simţise că era urmărită, mai ales fiindcă urmăritorul ei nici măcar nu încerca să-şi ascundă prezenţa. Bătrânul, cu trăsături şterse, gras, cu un costum prost călcat care cădea rău pe el, mânca floricele de porumb dintr-o cutie de carton alb. Dădu din cap o dată, apoi se întoarse şi o luă cu paşi târşiţi pe coridorul aglomerat care ducea spre terminal. Era un semnal. În câteva

clipe, Khalehla îl ajunse din urmă şi încetini pasul.

— Înţeleg că nu mă aşteptai ca să mă iei de aici, spuse ea fără să se uite la el.

— Dacă ar fi fost aşa, ai fi fost acum în genunchi, implorându-mă să te duc acasă, ceea ce probabil am să şi fac.

— Eşti la fel de modest pe cât eşti de irezistibil.

— Aşa zice şi nevastă-mea, numai că ea mai adaugă şi frumos.

— Ce este?

— Sună la Langley. Am impresia că e balamucul dracului. Uite, sună din una din cabinele alea, nu de la mine de-acasă, dacă ai să vrei să mergi la mine. Te aştept. Dacă tot suntem o echipă, dă din cap şi urmează-mă… la o distanţă prudentă, desigur.

— Cred că mi-ar plăcea să aud un nume. Oricare.

— Încearcă Shapoff. Ia vezi, merge?

— *Turtă Dulce?* Deci tu eşti *Turtă Dulce*? întrebă Khalehla trăgând cu coada ochiului la bătrânul atât de încărcat de succese încât ajunsese aproape o legendă. Berlinul de Est? Praga? Varşovia?

— De fapt, o întrerupse bărbatul cu costum mototolit, sunt un brontozaur stângaci din Cleveland.

— Eu aveam o cu totul altă imagine despre tine.

— De-aia îmi şi zice Turtă Dulce… că mai tâmpită poreclă nu puteau să găsească! Acuma du-te şi dă telefonul ăla afurisit.

Rashad se desprinse de el la următoarea cabină telefonică. Nerăbdătoare şi nefamiliarizată cu ultimele modele de telefon, apăsă pe butonul pentru centrală şi, vorbind cu accent francez, ceru cu taxă inversă un număr pe care-l memorase de mult.

— Da? răspunse MJ de la celălalt capăt al firului.

— MJ, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

— Andrew Vanvlanderen a murit azi dimineaţă.

— Ucis?

— Nu. Atac de cord. S-a stabilit. O concentraţie imensă de alcool în sânge şi arăta groaznic. Nebărbierit, cu ochii injectaţi de oboseală, puţind a transpiraţie şi nu numai atât. Dar a fost atac de cord, aici nu există dubii.

— La dracu'!… La dracu'!

— Şi mai e ceva interesant… Doar ceva mărunt, nimic precis. Stătea de ore întregi la televizor şi e sigur că l-a spart cu o scrumieră de marmură. De furie. Imediat după aia a murit.

— I-auzi, i-auzi, spuse agenta din Cairo. Nevastă-sa ce zice?

— Printre lacrimi şi tânguiri, văduva zdrobită de durere

pretinde că soţul ei a avut o stare depresivă din cauza unor pierderi grele la bursă. Despre care desigur ea insistă că nu ştie nimic, dar despre care e sigur că ştie. Ştie că nu există.

— Ai verificat informaţiile ei?

— Natural. Numai cu cât avea în portofel putea suporta bugetele câtorva state europene. Am verificat dacă s-a anunţat vreo scădere la societăţile unde avea el acţiuni. Nici vorbă, toate cresc al naibii de rapid, în plus, doi din caii lui au câştigat săptămâna trecută dubla de la Santa Anita şi galopează de zor spre alte milioane de dolari din afacerea cu armăsarii de prăsilă. Rar buget prosper ca al lui, numai în două săptămâni a făcut câteva averi formidabile.

— Deci minciună.

— Minciună, consimţi Payton.

— Dar nu în mod necesar şi despre… depresiune.

— Hai să încercăm un alt cuvânt. Poate furie. Furie nebună combinată cu o teamă isterică. Asta cred că ar merge mai bine.

— Ceva ce nu s-a întâmplat, deşi el dorea să se întâmple? sugeră Khalehla.

— Mai exact ceva ce *nu s-a anunţat* că s-ar fi întâmplat. Poate da, poate nu… poate se temea că ceva a fost făcut de mântuială. Poate asta i-a declanşat criza, poate că au fost prinşi de vii mai mulţi ucigaşi, aşa cum într-adevăr avem şi noi unul la Mesa Verde.

— Iar indivizii prinşi pot vorbi groaznic de mult fără ca măcar să-şi dea seama că vorbesc…

— Exact. Anchetatorului nu-i trebuie decât o sursă care să poată descrie un loc, o metodă de călătorie, orice, oricât de neînsemnat. Noi avem o astfel de sursă, o astfel de persoană. Sunt prea multe complicaţii ca să se poată acoperi totul. Oricine-ar fi în spatele acestor crime, trebuie să-şi dea seama de asta, sau cel puţin s-o bănuiască. Cam asta trebuie să fi fost în mintea lui Vanvlanderen.

— Cum stau lucrurile cu prizonierul?

— Doctorii spun că s-a trezit. E un maniac. A încercat toate metodele de sinucidere, de la autoasfixiere la înghiţirea limbii. A fost nevoie să-i administreze tranchilizante ca să poată să-i bage serul, aşa că lucrurile au fost puţin încetinite. Mi-au spus că totuşi într-o oră-două am putea avea primul raport.

— Eu ce fac acum, MJ? Nu pot pur şi simplu să mă reped ca o pasăre de pradă la văduva aia distrusă, ar fi o necuviinţă…

— Dimpotrivă, draga mea, o întrerupse Payton. Exact asta ai să şi faci. Vom transforma blestemata asta de incertitudine într-un bun câştigat. Când o persoană ca doamna Vanvlanderen acceptă o poziţie socială care implică legături apropiate cu potenţialul succesor al preşedintelui Statelor Unite, considerentele personale trec în mod obligatoriu pe planul secund... Te vei scuza, desigur, dar apoi te vei ţine de scenariu aşa cum l-am scris noi.

— Când te gândeşti, spuse Khalehla, că dacă ţinem cont de circumstanţe, momentul ales nici nu putea fi mai bun. Eu sunt ultima persoană la care s-ar aştepta. O iau la scuturat bine de tot.

— Mă bucur că eşti de acord. Nu uita, poţi să-i arăţi compasiune, evident, dar treburile reci ale securităţii naţionale au prioritate.

— Ce e cu Shapoff? Suntem o echipă?

— Numai dacă ai nevoie de el. L-am împrumutat de la serviciul de informaţii al marinei, cu statut de consultant şi mă bucur că e acolo, însă mai degrabă aş vrea să începi singură. Stabileşte nişte proceduri de contactare.

— Înţeleg că nu i s-a făcut instructajul.

— Nu, nici nu e nevoie de prea multe. Doar cât să poată să te ajute dacă ai nevoie şi o să-i ceri să intervină.

— Înţeleg.

— Adrienne... adăugă directorul de la Proiecte Speciale accentuând silabele. Ar mai trebui să ştii ceva. S-ar putea să fim cu un pas mai aproape de europeanul nostru blond şi, la fel de important, de ce întreprinde el.

— Cine e? Ce-ai aflat?

— Încă nu ştim cine e tipul, dar aş zice că lucrează pentru anumiţi oameni care vor să-l vadă pe congressmanul Evan Kendrick la Casa Albă... sau cel puţin foarte aproape de ea.

— Dumnezeule! N-o să fie de acord cu asta nici într-o mie de ani! Cine sunt oamenii ăştia?

— Oameni foarte bogaţi şi cu mari resurse... presupun eu.

Şi Payton îi povesti pe scurt despre iminenta campanie naţională pentru lansarea lui Kendrick în cursa pentru vicepreşedinţie.

— Jennings spunea că oamenii lui sunt convinşi că Evan are nişte aripi cu care ar putea zbura repede şi sus de tot. Şi din câte am putut eu să înţeleg, el personal n-ar avea nici cea mai mică

obiecţie.

— Prin urmare, direct până la propriile reacţii ale preşedintelui, zise Khalehla în şoaptă. Fiecare pas, fiecare mişcare făcută a fost dezbătută şi analizată. În afară de una.

— Ce vrei să spui?

— Reacţia lui Evan, MJ. El n-o să accepte în ruptul capului.

— Poate că ăsta-i pantoful Cenuşăresei.

— Va trebui să fie un pantof de fier, dar unul de mărimea Sfinxului!… Deci sunt două grupuri, unul care îl împinge pe eroul nostru în sus, celălalt făcând pe dracu-n patru ca să-l dea jos. Jos de tot!

— Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie şi i-am spus-o şi preşedintelui. La treabă, ofiţer Rashad. Sună-mă când te-ai aranjat la hotel. S-ar putea ca până atunci să am veşti de la doctori.

— Presupun că n-am să pot să-mi sun bunicii, nu-i aşa? Locuiesc în apropiere, ştii doar.

— Oare vorbesc cu o fetiţă de doisprezece ani? Credeam că ştii ce ai voie să faci şi ce nu!

— ’nţeles… răspunse ea cu tristeţe.

Era ora trei după-amiaza, ora coastei de est şi limuzinele erau parcate pe aleea proprietăţii din Cynwid Hollow. Şoferii fumau şi vorbeau în şoaptă între ei. Înăuntru, conferinţa începuse.

— Va fi o întrunire scurtă, spuse Milos Varak adresându-se membrilor grupului Inver Brass care stăteau pe scaunele lor, având feţele luminate de lămpile de alamă. Însă informaţia pe care o deţin acum este atât de importantă încât a trebuit să apelez la doctorul Winters. Am considerat deci imperios necesar să vă convoc.

— Evident, evident, spuse Eric Sundstrom testând terenul. Am lăsat laboratorul de izbelişte de nu mai ştie nimeni ce are de făcut.

— M-ai târât încoace de pe terenul de tenis, Milos, adăugă Margaret Lowell. Presupun că ai avut motive serioase s-o faci, cum ai mereu. Dacă nu, să ştii că nu ţi-o iert.

— Eu am venit tocmai din Nassau, spuse Gideon Logan râzând încet şi fără supărare, însă tot nu făceam altceva decât să pescuiesc când a sunat blestematul ăla de telefon de pe iaht. De fapt, tot nu prindeam nimic, dar n-aveam nici un motiv să mă las păgubaş.

— Aş vrea şi eu să pot spune că am fost măcar tot atât de productiv, dar nu pot, spuse Jacob Mandel. Tocmai urmăream un meci cu tipii ăia formidabili de la Knick's când mi-a sunat pagerul. Aproape că nici nu l-am auzit.

— Cred că ar trebui să începem, spuse Samuel Winters, pe un ton plin de nerăbdare şi de nervozitate. Informaţia pe care trebuie să v-o comunic este de-a dreptul devastatoare.

Margaret Lowell se uită la istoricul cu păr alb.

— Desigur că vom începe, Sam. Să ne tragem puţin răsuflarea.

— Am vorbit eu de pescuit, spuse Gideon Logan, dar mintea nu mi-a fost deloc la undiţe, Samuel.

Profesorul dădu din cap şi încercă să zâmbească:

— Scuzaţi-mă dacă par iritat. Adevărul e că sunt înspăimântat şi mă tem că la fel veţi fi şi voi imediat.

— Atunci laboratorul meu pică pe planul doi faţă de ce urmează să aud aici, spuse pe un ton împăciuitor Sundstrom. Te rog, Milos, începe.

Urmăreşte fiecare faţă, fiecare pereche de ochi. Studiază-le muşchii maxilarelor. Şi pleoapele... Şi frunţile... Pândeşte să vezi înghiţituri în sec involuntare şi vine de la gât umflate. Unul dintre cei patru de lângă tine ştie adevărul. Unul dintre ei e trădătorul.

— Grupuri de terorişti arabi au atacat reşedinţele congressmanului Evan Kendrick din Virginia şi Colorado. Au fost ucişi mai mulţi oameni absolut nevinovaţi.

Parcă ar fi explodat o bombă în mijlocul încăperii. Toţi cei din jurul mesei se prăbuşiră pe spetezele scaunelor lor sau se aplecară şocaţi peste masă; se auziră exclamaţii înfundate; ochii se măriră, gata să iasă din orbite, sau se strânseră neîncrezători. Apoi întrebările începură să-l asalteze pe Milos ca un răpăit de mitralieră:

— Kendrick a fost ucis?

— Când s-a întâmplat?

— N-am auzit nimic despre asta!

— A fost prins cineva de viu?

Gideon Logan! El a rostit ultima întrebare! Ochii lui Milos se pironiră asupra lui, încercând să-l sfredelească până în adâncurile sufletului. Faţa tuciurie a lui Logan parcă se întunecase şi mai rău. De furie... Sau de nebunie?... Sau poate... poate de fri*că?...*

— Am să vă răspund în limita informaţiilor mele, spuse calm Milos Varak, dar trebuie să vă spun de la început că aceste

informaţii sunt incomplete. Se pare că Evan Kendrick a scăpat nevătămat şi în momentul de faţă se află sub protecţie. Atacurile au avut loc ieri după-amiază târziu sau poate la căderea serii.

— Poate? strigă Margaret Lowell. Ieri? De ce nu ştii... De fapt de ce nu ştim nimic noi toţi, de ce nu ştie toată ţara?

— E un camuflaj total. Cerut, din cât se poate bănui, de serviciile de informaţii şi aprobat de preşedinte.

— Desigur că se urmăreşte prinderea arabilor, spuse Jacob Mandel. Aştia ucid pentru publicitate şi dacă nu găsesc nimic scris în ziare despre isprăvile lor, turbează şi mai rău.

— Iar dacă mai sunt în viaţă vor trebui să iasă din ţară, adăugă Sundstrom. Or să poată ieşi, Varak?

— Depinde de aranjamentele pe care le au, domnule. Depinde mai ales de cel care le-a înlesnit intrarea în ţară.

— Dar a fost prins de viu vreun arab? insistă Gideon Logan.

— Nu pot decât să fac speculaţii, răspunse Varak, silindu-se să nu lase să i se ghicească nimic în priviri sau în inflexiunile vocii. Am avut norocul să aflu ce-am aflat înainte ca asupra afacerii să se lase bezna totală. În acel moment pierderea de vieţi nu fusese cu totul trecută sub tăcere.

— Care sunt speculaţiile? întrebă Sundstrom.

— În cel mai bun caz, există şanse doar de zece sau cincisprezece la sută să fi fost capturat vreun atacator viu. Cifrele se bazează pe statisticile celor din Orientul Mijlociu. E o regulă ca echipele de terorişti să aibă asupra lor capsule de cianură, cusute la îndemână, lame de ras otrăvite, ascunse în tivurile hainelor, sau seringi lipite cu bandă adezivă pe diferite părţi ale corpului, adică orice le-ar putea ajuta să-şi ia viaţa înainte de a fi prinşi şi torturaţi sau drogaţi pentru a dezvălui informaţii. Nu uitaţi, pentru ei moartea nu reprezintă un sacrificiu. E mai curând un ritual de trecere la o viaţă de dincolo, plină de bucurii.

— Atunci e posibil ca unul sau doi sau mai mulţi să fi fost prinşi de vii, insistă Logan în ideea lui, cu atâta tărie încât cuvintele lui păreau de fapt o afirmaţie.

— E posibil, depinde de numărul celor implicaţi. Pentru noi ar fi extraordinar de important să cunoaştem numărul acesta.

— De ce te interesează atât de mult să ştii dacă a fost prins vreunul, Gideon? întrebă Samuel Winters.

— Pentru că suntem cu toţii conştienţi de măsurile extraordinare care s-au luat pentru protejarea lui Kendrick,

răspunse brutal antreprenorul de culoare fără să-şi ia ochii de la Varak şi cred că e absolut necesar să ştim cum au reuşit aceşti analfabeţi să sfideze sistemele noastre de securitate şi să treacă prin ele ca prin brânză. Despre asta ştii ceva, Milos?

— Da, domnule. Am propria părere, absolut personală, insist, dar consider că e numai o chestiune de zile până când unităţile federale vor pune cap la cap lucrurile pe care le-am pus şi eu.

— Dar despre ce naiba e vorba aici? strigă pe un ton strident Margaret Lowell.

— Presupun că îl ştiţi cu toţii pe Andrew Vanvlanderen...

— Nu, îl întrerupse Lowell.

— Ce-i cu el? întrebă Gideon Logan.

— Ar trebui să-l cunoaştem? se interesă curios Mandel.

— A murit, spuse simplu Eric Sundstrom lăsându-se pe speteaza scaunului.

— Ce? săriră mai mulţi din jurul mesei.

— A murit azi-dimineaţă în California, prea târziu pentru ca ziarele din est să prindă ştirea, explică Winters. S-a stabilit că a murit în urma unui atac de cord. Am auzit la radio.

— Şi eu, adăugă Sundstrom.

— Eu n-am ascultat, spuse Margaret Lowell.

— Eu am fost pe iaht şi apoi în avion, zise Gideon Logan.

— Iar eu am fost la un joc de baschet, zise Jacob Mandel, simţindu-se parcă vinovat de atâta lipsă de seriozitate.

— Nu-i cea mai mare veste a zilei, continuă Sundstrom aplecându-se în faţă. Ediţia de prânz a lui *Post* o are pe pagina patru sau cinci, cred, deşi Vanvlanderen a fost un tip cunoscut aici. Dar în afară de oraşul ăsta şi de Palm Springs, nu-s prea mulţi oameni care să fi auzit de el.

— Şi ce legătură are moartea lui cu palestinienii? întrebă Logan aţintindu-şi ochii negri spre Varak.

— Diagnosticul de atac de cord e întotdeauna deschis oricăror suspiciuni, domnule.

Toate feţele din jurul mesei rămaseră parcă dăltuite în granit. Dure, imobile, impenetrabile. Încet, se uitară unii la alţii, pe măsură ce gravitatea implicaţiilor se rostogolea peste ei ca un imens val înspumat.

— E o declaraţie gravă, domnule Varak, spuse rar Winters. Ai vrea să te explici aşa cum ai făcut-o şi cu mine, te rog?

— Indivizii din jurul vicepreşedintelui Bollinger, cei mai grei contribuabili ai partidului, având fiecare interese mari de

protejat, se luptă între ei. Am aflat că există facţiuni diferite. Una vrea să-l înlocuiască pe vicepreşedinte cu un candidat anume, altă grupare vrea să-l menţină, iar alta insistă să nu se întreprindă nimic până nu se limpezeşte peisajul politic.

— Şi? intonă Jacob Mandel luându-şi de la ochi ochelarii cu ramă argintie. Şi?

— Persoana evident de neacceptat pentru *toate* grupurile acestea… este Evan Kendrick.

— Şi, Milos? Şi? spuse încet Margaret Lowell.

— Tot ce facem noi implică un grad foarte înalt de risc, doamnă consilier, răspunse Varak. N-am încercat niciodată să minimalizez acest lucru, în ciuda faptului că v-am garantat anonimatul. Totuşi, pentru a iniţia o campanie pentru congressmanul Kendrick, a trebuit să înfiinţăm un comitet prin care să pompăm materiale şi fonduri considerabile fără ca numele dumneavoastră să apară undeva. Asta a durat câteva săptămâni şi e posibil ca nişte veşti să fi ajuns la San Diego… Nu e chiar imposibil de imaginat reacţia oamenilor lui Bollinger, în special a facţiunii care e cea mai înclinată în favoarea lui. Kendrick e un erou american legitim, un candidat viabil care ar putea fi propulsat în fotoliu printr-un val de popularitate, cum am stabilit noi să se desfăşoare lucrurile. Oamenii aceia ar putea să intre în panică şi să ia decizii rapide şi energice. Şi definitive… Printre ei ar trebui să fi fost şi soţii Vanvlanderen, iar doamna Vanvlanderen, director de personal al vicepreşedintelui Bollinger, are legături întinse în Europa şi mai ales în Orientul Mijlociu.

— Doamne Dumnezeule! exclamă stupefiat Sundstrom. Vrei să sugerezi că vicepreşedintele e responsabil de aceste atacuri teroriste, de aceste crime?

— Nu, domnule, sau în orice caz nu direct. Situaţia s-ar putea să fi fost similară cu cea în care regele Henric a făcut o remarcă la curtea lui în legătură cu Thomas Şeckel: *N-are nimeni de gând să mă scape de blestematul ăsta de popă?*[22] Regele n-a dat de fapt nici un ordin, nici o instrucţiune, el pur şi simplu a pus o întrebare bine ţintită, probabil în timp ce râdea, însă curtenii lui au înţeles foarte bine esenţialul. Iar aici, esenţialul este că

[22] De fapt regele a spus într-un acces de furie pe când serba Crăciunul la Lisicux: „Oamenii mei sunt nişte laşi, nişte oameni fără inimă. Nu respectă credinţa pe care o datorează seniorului lor; dau voie clerului de viţă proastă să-şi bată joc de mine.” (v. Andre Maurois, Istoria Angliei, vol. I, pag. 123) (n. trad.).

oameni influenţi au fost complici la aducerea acestor ucigaşi în ţară şi la echiparea lor cu tot ce le trebuia ca să ucidă.

— Incredibil! spuse Mandel în şoaptă strângându-şi ochelarii în pumn.

— Stai o clipă, interveni Gideon Logan aplecându-şi capul lui mare într-o parte şi nescăpându-l din ochi pe Varak. Vrei să sugerezi că atacul de cord al lui Vanvlanderen ar putea să fi fost de fapt altceva? Ce te face să ai aceste bănuieli şi dacă ai dreptate, cum se poate face vreo legătură între el şi palestinieni?

— Iniţial, suspiciunea mi-a fost stârnită când am aflat că în nici o oră de la sosirea cadavrului la morgă, doamna Vanvlanderen a dispus incinerarea imediată a acestuia, pretinzând că amândoi se înţeleseseră în prealabil în privinţa acestei proceduri.

— Procedură care elimina orice şansă a vreunei autopsii, încuviinţă avocata Lowell, clarificând ceea ce era şi aşa cât se poate de clar. Şi unde-i legătura cu palestinienii, Milos?

— Pentru început, potrivirea în timp. Un om zdravăn, care a făcut şi sport în viaţa lui, cu o stare de sănătate fără istoric în ceea ce priveşte hipertensiunea arterială, moare brusc la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la atacurile asupra caselor lui Kendrick. Se poate să fi aflat şi despre contactele largi ale doamnei Vanvlanderen în Orientul Mijlociu. Acestea sunt lucrurile pe care anchetatorii federali le vor pune cap la cap în câteva zile şi, dacă vor fi considerate valide, se va găsi cauza probabilă pentru a le pune în legătură cu masacrele.

— Dar dacă Vanvlanderen avea legături cu teroriştii, atunci de ce a mai fost ucis? întrebă intrigat Sundstrom. Doar el era cel care trăgea sforile. Ce rost ar mai fi avut atunci…

— Am să răspund eu la asta. Eric, îl întrerupse Margaret Lowell. Cea mai bună metodă de face să dispară o dovadă e să o distrugi. Curierul e ucis şi astfel dispar şi urmele.

— Prea mult, prea mult! strigă Jacob Mandel. Imposibil să fie atâta gunoi la un nivel atât de înalt!

— Şi ştim că poate totuşi să fie, prietene, răspunse cu blândeţe Samuel Winters. Altfel, noi înşine n-am face ce facem acum.

— O tragedie, zise bancherul clătinând trist din cap. O naţiune atât de sănătoasă şi totuşi cu miezul atât de găunos! Vor schimba toate regulile, toate legile. Pentru ce?

— Pentru ei, mormăi Gideon Logan. Pentru binele lor.

— Milos, ce consideri că s-ar putea întâmpla în continuare?

întrebă Margaret Lowell.

— Dacă speculaţiile mele au un dram de substanţă şi camuflajul îşi urmează cursul, cred că se va crea o poveste de acoperire care va omite total orice referire la anumite contacte ale oficialilor din guvern cu teroriştii. Se vor găsi ţapi ispăşitori şi probabil că aceştia vor fi cei morţi. Washingtonul nu-şi poate permite să aplice altă soluţie, toată politica externă s-ar duce de râpă.

— Şi Bollinger? zise Sundstrom lăsându-se din nou pe spate în scaunul său.

— Din punct de vedere oficial, dacă povestea cu ţapii ispăşitori sună suficient de convingător, s-ar putea ca Bollinger, aşa după cum aţi spus, să scape din cârlig... Zic din punct de vedere oficial, deci nu şi în ceea ce ne priveşte pe noi.

— E o afirmaţie interesantă, dacă nu una chiar revelatoare, domnule Varak, spuse Winters. Ai vrea să clarifici puţin?

— Sigur, domnule. Deşi trebuie să mă întorc la Chicago, am aranjat cu o anumită persoană de la compania de telefoane din San Diego să-mi furnizeze înregistrările fiecărui apel telefonic făcut pentru reşedinţa lui Bollinger, pentru biroul lui şi pentru fiecare membru al echipei lui. Vor fi trecute numele şi ora şi locul, inclusiv ale apelurilor făcute de la telefoanele publice. Dacă nu greşesc, vom avea destulă muniţie, chiar dacă numai de circumstanţă, pentru a-l convinge pe vicepreşedinte să se scuze şi să se ridice graţios din fotoliul pe care-l ocupă.

Ultima limuzină porni în viteză şi părăsi aleea în timp ce Samuel Winters închidea telefonul în salonul casei lui şi se ducea lângă Varak, la fereastra largă care dădea în faţa casei.

— Care din ei e? şopti Milos ca pentru el, uitându-se concentrat după maşina care dispărea din vedere.

— Cred că până se face dimineaţă în California, vei şti... Elicopterul soseşte aici în câteva minute. Iar avionul are decolarea la patru şi jumătate din Easton.

— Vă mulţumesc, domnule. Sper că n-am aranjat degeaba toate astea.

— Ai un caz foarte solid, Milos. Oricine-ar fi el, nu va îndrăzni să dea telefon. El... sau poate ea, *va* trebui să meargă acolo în persoană. La hotel e totul pregătit?

— Da. Şoferul meu de la aeroportul din San Diego va avea cheile de la intrarea de serviciu şi de la apartament. Eu am să

folosesc liftul de mărfuri.

— Spune-mi, zise aristocratul cu păr alb. E posibil ca scenariul pe care ni l-ai prezentat azi să fie bun? Ar fi putut de fapt Andrew Vanvlanderen să aibă contacte cu palestinienii?

— Nu, domnule, în mod normal n-ar fi putut face asta. Soţia lui nu i-ar fi permis aşa ceva niciodată. L-ar fi omorât cu mâinile ei dacă el ar fi încercat cea mai mică mişcare. Astfel de combinaţii prosteşti, oricât ar fi de bine puse la punct, riscă să fie descoperite, cu dificultate desigur, dar riscul există şi ea n-ar fi riscat aşa ceva în ruptul capului. E prea profesionistă.

În depărtare, deasupra apelor golfului Chesapeake, începu să se audă zgomotul elicopterului care se apropia din ce în ce mai mult.

Khalehla îşi aruncă geanta pe podea, zvârli pe pat cele două cutii şi sacoşele cu cumpărături şi se trânti lângă ele, dându-le la o parte cu mâna. Se lăsă cu capul pe pernele mari. Îl rugase pe Turtă Dulce Shapoff s-o ducă la un magazin ca să-şi cumpere nişte haine, fiindcă mai toate hainele ei rămăseseră fie la Cairo, fie la Fairfax, fie într-o maşină a poliţiei din Bahamas, fie într-un avion al forţelor aeriene americane. Cam prea împrăştiate ca să mai stea să le adune.

— Prostii, spuse ea cu ochii în tavan, încercând s-o imite pe Scarlet O’Hara. Aş vrea să mă gândesc mâine la toate astea, continuă ea cu voce tare, dar la dracu’, nu pot.

Se ridică, luă telefonul şi formă numărul din Langley al lui Payton.

— Da?

— MJ, tu nu te duci niciodată acasă?

— Dar ce, tu eşti acasă, draga mea?

— Nici eu nu mai ştiu unde mi-e casa, dar... am să-ţi spun un secret, unchiule Mitch.

— Unchi...? Doamne, bănuiesc că vrei să-ţi cumpăr un poney. Despre ce e vorba?

— Vorba asta, *acasă,* s-ar putea să fie până la urmă ceva în legătură cu un prieten al nostru comun.

— Ei comedie, dar ştii că ai făcut progrese?

— Nu eu, el a făcut. A vorbit până şi despre vreo douăzeci sau treizeci de ani.

— Ani de ce?

— Aici nu ştiu nici eu prea bine. O casă adevărată, copii,

chestii de-astea, presupun.

— Atunci hai să-l scăpăm cu viaţă, Adrienne.

Khalehla scuturǎ din cap, nu cǎ ar fi negat ideea, ci pentru a se întoarce din nou la realitatea apropiatǎ.

— Faptul cǎ mi-ai spus Adrienne m-a trezit. Scuzǎ-mǎ.

— Nu te scuza. Avem şi noi dreptul la câteva frânturi de fericire şi ştii cǎ eu vreau totul pentru tine.

— Totuşi ţie nu ţi s-a întâmplat niciodatǎ, nu-i aşa?

— A fost alegerea mea, ofiţer de teren Rashad.

— ’nţeles, amice, sau mai bine-ar fi sǎ-ţi zic *domnule?*

— Zi-mi cum vrei, dar ascultǎ aici. A venit primul raport de la clinicǎ, cu prizonierul. Se pare cǎ tipii cǎlǎtoresc deghizaţi în preoţi, mai exact preoţi maroniţi cu paşapoarte israeliene. Bǎiatul nu ştie prea multe, el e doar un fel de fugar cǎruia i s-a permis sǎ facǎ parte din echipǎ din cauza lui Kendrick. A rǎmas schilod pe când era cu congressmanul nostru în Oman şi au vrut sǎ-i dea ocazia sǎ-l…

— Ştiu, Evan mi-a spus. Erau într-un camion şi se îndreptau spre Jabal Sham. Spre locul unde-i aştepta „execuţia”.

— Aici lucrurile devin neclare… tânǎrului nu i s-au spus prea multe şi pe bunǎ dreptate, e complet instabil. Din ceea ce pot pune cap la cap oamenii noştri, se pare cǎ totuşi cele douǎ echipe trebuiau sǎ se întâlneascǎ lângǎ un aeroport, ceea ce aratǎ cǎ probabil tipii care-au lucrat în Fairfax trebuiau sǎ se întâlneascǎ acolo cu echipa care a acţionat în Colorado.

— Asta indicǎ o grǎmadǎ de aranjamente, MJ şi un kilometraj al naibii de mare. Înseamnǎ cǎ au nişte agenţi de cǎlǎtorie foarte pricepuţi. Pe tot parcursul.

— Foarte pricepuţi şi foarte bine ascunşi. S-ar zice cǎ din punct de vedere birocratic sunt estompaţi.

— Şi fiindcǎ veni vorba de cineva, eu locuiesc cu douǎ etaje deasupra vǎduvei îndurerate.

— Cabinetul ei a fost alertat. I s-a spus sǎ se aştepte la un telefon din partea ta.

— Atunci gata, mǎ aranjez puţin şi plec la lucru. Întâmplǎtor, a trebuit sǎ-mi cumpǎr câteva lucruri, dar poţi fi convins cǎ n-am de gând sǎ le plǎtesc cu banii mei. Nici nu prea îmi vin bine. Sunt o idee prea sobre.

— Eu mǎ gândeam, având în vedere legǎturile din trecut ale doamnei Vanvlanderen, cǎ ar trebui sǎ fii puţin mai şic.

— Ei, nu sunt nici chiar atât de sumbre.

— Nici nu te-am crezut. Sună-mă când termini.

Khalehla închise telefonul, se uită o clipă la el, apoi se aplecă şi-şi luă geanta de jos. O deschise, luă din ea foaia pe care notase telefonul lui Kendrick din Mesa Verde şi formă imediat numărul.

— Reşedinţa Kendrick, se auzi vocea unei femei, una din surorile medicale, desigur.

— Pot să vorbesc cu congressmanul, vă rog? Sunt domnişoara Adrienne de la Departamentul de Stat.

— Sigur, scumpo, dar trebuie să aştepţi puţin până îl chem. E afară, îşi ia rămas bun de la tânărul ăla grec.

— De la cine?

— Adică aşa cred, că e grec. Dacă ai şti ce om fin! Ce maniere! Şi cunoaşte o groază de oameni pe care i-a cunoscut şi congressmanul acolo în Arabia sau pe unde o fi umblat el.

— Despre ce vorbiţi?

— Preotul. E un preot tânăr din…

— Preot! Preot ai spus? Scoate-l pe Evan de acolo! ţipă îngrozită Khalehla sărind în picioare. Cheamă agenţii! Vezi că mai sunt şi ceilalţi acolo! Vor să-l omoare!

Capitolul 33

Atât de simplu! se gândi Ahbyahd privind din pădure impunătoarea casă a duşmanului său de peste drum. Un preot tânăr, cu o înfăţişare sinceră şi plăcută, ale cărui acte erau în regulă şi desigur, care nu avea nici o armă asupra lui, venind cu salutări din partea prietenilor unui om mare. Cine i-ar fi putut refuza o scurtă audienţă acestui tânăr inocent şi pios, venit de la atâta distanţă şi nu suficient de familiarizat cu formalităţile necesare abordării unui personaj important? Iniţial paznicii îl respinseseră, dar măsura asta fusese contramandată de însuşi duşmanul său, care poruncise ca pelerinul să fie lăsat să intre. Restul depindea de acest dreptcredincios care se arătase mereu până acum extrem de inventiv. Ce mai rămânea pe urmă, depindea de ei toţi. Nu mai aveau cum să dea greş!

Camaradul lor cel tânăr ieşea din casă! Dădea mâna cu *Antal Bahrudi,* cu feciorul de căţea, sub privirile atente ale spurcaţilor de agenţi, în civil toţi dar cu arme automate la îndemână. Credincioşii nu puteau decât estima mărimea forţei de pază: erau pe puţin doisprezece inşi şi foarte probabil că se mai aflau şi alţii în casă. Cu ajutorul lui Allah, primul asalt va şterge de pe faţa pământului un mare număr din câinii ăştia necredincioşi, ucigându-i pe cei mai mulţi şi rănindu-i grav pe ceilalţi.

Camaradul lor era condus pe aleea circulară până la automobilul parcat cuviincios pe drum, dincolo de paravanul înalt de arbuşti. Mai erau câteva clipe! Iar Allah izbăvitorul era cu ei!

Mai apărură trei agenţi, aşa că acum numărul celor din faţa casei ajunsese la şapte.

Fă-ţi treaba, frate!

Camaradul ajunse la maşină. Se înclină modest şi politicos, făcându-şi plin de cucernicie semnul crucii şi dădu din nou mâna cu singurul om care-l însoţise până aici, ascuns de privirile celorlalţi din cauza arbuştilor. Deschise liniştit uşa şi tuşi uşor, lăsându-se pe banchetă în timp ce mâna dreaptă îi alunecă sub îmbrăcăminte. Apoi, brusc, cu iuţeala şi siguranţa unui adevărat luptător dreptcredincios, se întoarse ţinând în mână lama dublă şi o înfipse în gâtul agentului, înainte ca acesta să poată înţelege ce se întâmpla. Sângele ţâşni şi omul se prăbuşi la pământ fără un geamăt. Teroristul îi înşfacă arma şi îl târî repede peste drum,

în tufele dese de la marginea pădurii. Se uită apoi în direcţia lui Ahbyahd, dădu din cap şi fugi înapoi la maşină. La rândul lui, Ahbyahd pocni din degete şi le făcu semn celorlalţi, aflaţi în spatele lui, ascunşi printre copaci. Cei trei se târâră înainte, îmbrăcaţi ca şi cel cu părul alb, în costum paramilitar, având în mâini arme automate şi grenade de asalt prinse de cataramele jachetelor.

Ucigaşul de la volan porni motorul, băgă în viteză şi se îndreptă cu maşina încet şi liniştit spre intrarea din stânga a aleii circulare. Apoi, brusc, ambală motorul la maximum, viră violent spre dreapta direct spre intrare, în timp ce ducea mâna sub bord şi comuta un întrerupător. Deschizând uşa, răsuci iute şi precis volanul, îndreptând maşina spre grupul de agenţi din jurul congressmanului, apoi sări din maşină rostogolindu-se pe pietriş. Un ţipăt ascuţit de femeie răsună deodată sfâşiind aerul şi amestecându-se cu mugetul motorului şi cu răcnetele agenţilor. Una din surori ieşise în fugă pe uşa din faţă şi ţipa ceva, dar nimeni nu înţelegea ce. La vederea automobilului dezlănţuit şi fără şofer, femeia se întoarse şi ţipă din nou, de data asta spre Kendrick, care se afla cel mai aproape de intrare.

— Dă-te la o parte! urlă ea înnebunită. Vor să te omoare!

Congressmanul o luă la fugă spre uşa masivă, apucând-o pe femeie de braţ şi aruncând-o în faţa lui în clipa în care agenţii deschideau din reflex focul asupra monstrului de metal care se îndrepta ca un bolid spre uşile glisante ale verandei. Evan o zvârli pe femeie înăuntru ca pe un pachet, se aruncă şi el înainte, apoi izbi uşa cu umărul şi o închise. Iuţeala aceasta în mişcări şi grosimea panoului întărit cu bare de oţel le salvă vieţile.

Exploziile ţâşniră năprasnic, ca nişte deflagraţii succesive ale unui furnal uriaş, zdrobind ferestre şi pereţi, incendiind draperii şi mobilă şi pulverizând tot ce le stătea în cale. Afară, în faţa casei, cei şapte agenţi ai CIA căzuseră străpunşi de aşchii de sticlă şi de metal împrăştiate de cele cincizeci de kilograme de dinamită legate sub scutul motorului maşinii. Patru erau morţi, unii fără capete şi membre, doi de-abia mai răsuflau, cu sângele curgându-le valuri din ochi şi din piept. Unul, cu mâna stângă rămasă doar un simplu ciot însângerat, îşi adunase puterile şi declanşase foc automat aruncându-se în acelaşi timp pe pajişte spre preotul cel smerit de adineauri, care hohotea ca un nebun şi împroşca aiurea cu gloanţe. Cei doi se uciseră unul pe celălalt, sub soarele orbitor al unei zile reci din Colorado.

*

Kendrick se rezemă de peretele de piatră al holului casei, apăsând cu spatele în desenul proeminent al pietrei. Se uită în jos la asistentă.

— Stai aici! îi ordonă el în timp ce înainta centimetru cu centimetru spre colţul sufrageriei.

Peste tot pluteau nori de fum înecăcios, purtat de vânt prin ferestrele spulberate. Auzi ţipete afară; gardienii care avuseseră poziţii în părţile laterale ale casei se grupau repede, acoperindu-se unul pe altul cu precizie de profesionişti. Apoi se auziră patru detunături puternice, una după alta. Grenade! Urmară alte voci ţipând ceva în arabă. *Moarte duşmanilor noştri! Moarte câinilor trădători! Slăvit fie numele lui Allah! Sângele va fi răzbunat cu sânge!* Din toate părţile izbucniră cu turbare focuri de arme automate. Mai explodară două grenade, iar a treia fu zvârlită prin ferestrele sparte direct în salon, aruncând în aer jumătate din peretele din spate. Evan se întoarse să se ascundă după zidul de piatră, apoi, după ce molozul se mai aşeză, începu să strige.

— Manny! Manny! Unde eşti? Răspunde! Manny!

Nu auzi nici un răspuns, numai ţârâitul constant şi indolent al telefonului. Împuşcăturile de afară ajunseră la proporţiile unei bătălii, rafale după rafale, gloanţe ricoşând din piatră, înfigându-se în lemn, şuierând sălbatic prin aer şi aducând fiorii morţii. Manny fusese pe verandă, pe veranda cu uşi de sticlă! Trebuia să ajungă acolo, la el. Trebuia! Kendrick ţâşni prin fumul şi focul din salon, acoperindu-şi ochii şi nasul, când, deodată, în cadrul ferestrei sparte din faţă se întruchipă din valurile de fum o siluetă ca de coşmar, care ţâşni înăuntru prin fragmentele de sticlă. Omul se rostogoli la podea, apoi sări în picioare.

— Ahbyahd! strigă Evan paralizat de groază.

— Tu! urlă răguşit arabul, cu arma aţintită spre el. Aaaahhh! Viaţa mea e mântuită, câine! Slavă! Slăvit fie preaiubitul Allah! Tu îmi aduci o mare fericire!

— Merit eu aşa ceva? Cu atâţia ucişi în jurul tău? Cu atâţia măcelăriţi, Ahbyahd? Chiar merit eu aşa ceva? Allah al tău chiar cere el atâta moarte?

— Îndrăzneşti tu să vorbeşti despre moarte? răcni teroristul. Azra mort! Yakov mort! Zaya ucisă şi ea de evreii spurcaţi coborâţi din cer peste Baaka! Toţi ceilalţi... sute... mii, sunt morţi! Acum, *Antal Bahrudi,* fecior de căţea puturoasă, acum te trimit în iad!

— Încă nu! se auzi o voce, pe jumate şoptită, pe jumătate strigată, din direcţia arcadei ce dădea în veranda distrusă.

Cuvintele fură însoţite de două împuşcături care bubuiră asurzitor, acoperind pentru moment răpăiala rapidă şi densă de afară. Ahbyahd fu proiectat înapoi de impactul gloanţelor armei puternice, care îi pulverizară pur şi simplu o bucată din craniul lui sur. Manny Weingrass, cu faţa şi cămaşa leoarcă de sânge, rezemat cu umărul de arcada de piatră, alunecă la podea.

— Manny! strigă Kendrick alergând spre bătrânul arhitect, îngenunchind lângă el şi ridicându-i partea de sus a corpului de pe podeaua rece şi tare. Unde eşti lovit?

— Unde nu sunt? răspunse gutural şi cu dificultate Weingrass. Vezi de alea două fete! Când... când a început totul ele s-au dus la fereastră... Am încercat să le opresc. Vezi de ele, nu de mine, luate-ar naiba de tont!

Evan se uită în direcţia celor două trupuri de pe verandă. Dincolo de ele, uşile glisante nu mai erau altceva decât nişte rame care susţineau aşchii de sticlă groasă. Maşina-torpilă îşi făcuse treaba: din cele două asistente nu mai rămăsese mai nimic, doar nişte bucăţi de piele sfâşiată şi sânge.

— N-am ce să mai văd, Manny. Îmi pare rău.

— Oh, tu zici că te numeşti Dumnezeu, acolo sus în raiul tău blestemat! ţipă Weingrass cu lacrimi în ochi. Ce mai vrei, escrocule?

Şi bătrânul se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

Afară, canonada încetă. Kendrick se pregăti pentru ce putea fi mai rău. Luă uriaşul Magnum 357 din mâna lui Manny, întrebându-se în treacăt cine i l-o fi dat şi mirându-se că în asemenea momente lui îi treceau prin cap exact asemenea tâmpenii. Apoi înţelese într-o străfulgerare că era vorba de G-G Gonzales, altcineva nu putea fi. Îl lăsă încet jos pe Weingrass apoi se ridică în picioare şi intră cu precauţie în salonul pustiit, unde îl întâmpină duhoarea greţoasă de fum umed: din tavan, aspersoarele declanşate automat împrăştiau de zor jeturi de apă.

Deodată, auzi la câţiva paşi o împuşcătură şi un glonţ îi ţiui nervos pe lângă ureche, aproape pârlindu-i părul cu fierbinţeala lui şi se înfipse în perete ceva mai încolo, stârnind un nor de moloz. Se trânti imediat la podea, aruncându-şi ochii în toate părţile, ca un animal încolţit şi însoţindu-şi privirea cu mişcarea armei, gata să tragă.

— Patru! strigă cineva de dincolo de fereastra sfărâmată. Îţi

spun eu că am numărat patru!

— Vezi că unul a intrat în casă! răcni o altă voce. Apropie-te şi trage dracului în tot ce mişcă! Sau mai bine arde-i o grenadă, să se sature. Christoase, nu vreau să fim şi noi printre ei! Şi nu vreau ca vreunul din sifiliticii ăştia să iasă afară viu! Ai înţeles?

— Înţeles!

— E mort! strigă Evan cu cât glas îi mai rămăsese. Dar mai avem pe cineva rănit aici. Trăieşte, e grav rănit! E unul de-ai noştri!

— Domnule congressman! Dumneavoastră sunteţi, domnule Kendrick?

— Da, eu şi nu mai vreau să mai aud de titlul ăsta în viaţa mea!

Telefonul începu din nou să zbârnâie, cu o insistenţă exasperantă.

Evan se ridică în picioare şi se îndreptă şovăitor spre biroul carbonizat, fleşcăit acum de perdeaua de apă căzută din tavan. Deodată, o văzu pe sora care-i salvase viaţa mergând cu paşi nesiguri pe hol.

— Nu intra aici, spuse el. Nu vreau să intri aici!

— V-am auzit spunând că cineva e rănit, domnule. Eu pentru asta am fost pregătită.

Telefonul continua să sune.

— Pe el poţi să-l ajuţi. Pe celelalte nu. Nu vreau să le vezi pe celelalte.

— Nu sunt o începătoare, domnule congressman. Am fost de trei ori în Vietnam.

— Dar erau prietenele tale!

— Ca atâtea altele, spuse asistenţa. E vorba de Manny?

— Da.

Telefonul continua să sune.

— După telefonul ăsta, vă rog să luaţi legătura cu doctorul Lyons, domnule.

Kendrick ridică receptorul.

— Da?

— Evan! Mulţumesc cerului că-ţi aud vocea! Sunt eu, MJ! Tocmai am aflat de la Adrienne…

— MJ? Atunci ia mai du-te şi tu-n… zise Kendrick şi trânti cu sete receptorul.

Îl ridică apoi din nou şi formă numărul de la informaţii.

Mai întâi camera se învârti cu el, apoi un tunet îndepărtat

crescu în intensitate şi fulgere luminoase îi brăzdară ochii.

— Aţi vrea să repetaţi, vă rog, ca să fiu sigur că am auzit bine?

— Desigur, domnule. Am spus că nu există nici un doctor Lyons în Cortez sau în districtul Mesa Verde. De fapt nu există nimeni cu numele de Lyons în toată zona. Nici doctor nici nimic.

— Dar aşa îl cheamă! Lyons, doctorul Lyons! Am citit cu ochii mei pe trimiterea de la Departamentul de Stat, ce naiba!

— Vă rog?

— Nimic... Nimic!

Evan trânti receptorul dar peste o clipă aparatul începu să sune din nou.

— Da?

— Dragul meu! Eşti bine?

— Tâmpitul de MJ al tău a făcut-o de oaie rău de tot! Au murit o grămadă de inşi şi Manny e găurit mai rău ca un ciur. Nu numai că e pe jumătate dus, dar nici măcar n-avem un doctor.

— Sună-l pe Lyons.

— Tocmai aia e, că ăsta nici măcar nu există!... Tu cum de-ai ştiut ce s-a întâmplat aici?

— Am vorbit cu asistenta, care mi-a spus că e acolo un preot şi... Dragul meu, ascultă-mă! De-abia de câteva minute am aflat că teroriştii călătoreau deghizaţi în preoţi! L-am sunat pe MJ, care a pus în mişcare jumătate din Colorado.

— Dar al dracului de repede se mai mişcă Colorado ăsta! Şi pe deşteptul de MJ tocmai l-am băgat în...

— Evan, el nu-ţi este duşman.

— Atunci cine dracu' e?

— Asta încercăm şi noi să aflăm!

— Vă mişcaţi al naibii de încet!

— Iar *ei* se mişcă foarte repede. Ce pot să-ţi spun?

Kendrick, cu părul leoarcă de transpiraţie şi cu hainele mustind de apă de la aspersoarele din tavan, se uită la sora medicală care se aplecase asupra lui Weingrass şi se străduia să-l panseze. Femeia avea ochii înlăcrimaţi şi se vedea că îşi înăbuşea cu greu ţipetele de groază care-i şedeau în gât, după ce-şi văzuse prietenele sfârtecate pe verandă. Evan vorbi cu blândeţe în receptor:

— Spune-mi că te întorci la mine. Spune-mi că toate astea trebuie să se sfârşească. Spune-mi că n-am să înnebunesc.

— Ţi-aş spune toate astea, dar ar trebui să crezi şi tu în ele. Eşti viu şi altceva nu mai contează.

— Şi cum rămâne cu ceilalţi care nu mai trăiesc? Cum rămâne cu Manny? Ei nu contează? El nu contează?

— Noaptea trecută Manny a spus ceva care m-a impresionat foarte mult. Vorbeam despre familia Hassan, despre Sabri şi Kashi. Zicea că fiecare din noi o să ni-i aducem aminte şi o să-i jelim fiecare în felul nostru… numai că asta va trebui să vină mai târziu. Unora le-ar fi sunat cam rece chestia asta, dar mie nu. El a fost acolo unde am fost eu, dragul meu, iar eu ştiu de unde vine el. Nici unul din cei doi nu va fi uitat, dar pentru moment trebuie să uităm de ei şi să facem ce avem de făcut. Pentru tine are sens ce-ţi spun, dragul meu?

— Încerc să găsesc un anumit sens. Când te întorci?

— Am să ştiu peste câteva ore. Te sun.

Evan închise telefonul în timp ce afară se auzeau sunete de sirenă şi motoare de elicopter, toate concentrându-se spre un punct infinitezimal de pe pământ, denumit Mesa Verde. În Colorado.

— Oh, e un apartament splendid! spuse Khalehla în şoaptă trecând prin foaierul din marmură spre salonul coborât sub nivelul podelei din locuinţa familiei Vanvlanderen.

— E confortabil, zise proaspăta văduvă ţinând în mână o batistă. Vicepreşedintele are tot timpul nevoie de câte ceva, aşa că trebuie să aleg intre asta şi a avea o altă casă când el se află în California. Dar două case e cam prea mult, a lui şi a mea vreau să spun. Vă rog să luaţi loc.

— Toate sunt aşa? întrebă Khalehla aşezându-se în fotoliul favorit al lui Andrew Vanvlanderen.

— De fapt, nu. Soţul meu l-a remodelat după gustul nostru, zise văduva acoperindu-şi faţa cu batista. Cred că trebuie să mă obişnuiesc să spun *fostul meu soţ,* adăugă ea şi se aşează cu o mină îndurerată pe canapea.

— Îmi pare atât de rău şi, cu riscul de a mă repeta, îmi cer scuze că vă deranjez tocmai acum. E de neconceput şi le-am spus asta şi superiorilor mei, dar nu m-au ascultat. Au fost de neclintit.

— Au avut dreptate. Treburile de stat trebuie să meargă înainte, domnişoară Rashad. Înţeleg.

— Eu nu sunt sigură că înţeleg. Interviul ăsta putea foarte bine să aibă loc cel puţin mâine dimineaţă, după părerea mea. Dar ce să-i faci, alţii au gândit altfel.

— Asta mă fascinează, spuse Ardis netezindu-şi rochia de mătase. Ce poate fi atât de important? Poate mă ajută să mai uit!…

Khalehla îşi încrucişă picioarele şi îşi îndepărtă o cută de pe costumul ei cenuşiu-închis, de la Robinson din San Diego.

— Ca să începem, vă spun că tot ce vorbim acum trebuie să rămână între noi. Nu avem de gând să-l alarmăm degeaba pe vicepreşedintele Bollinger, preciză Adrienne Rashad, scoţând un notes din geanta neagră şi netezindu-şi puţin părul. După cum cred că vi s-a spus, eu lucrez peste hotare şi am fost adusă aici special pentru această problemă.

— Mi s-a spus că sunteţi expertă în problemele Orientului Mijlociu.

— E mai curând un fel de perifrază pentru termenul de acţiuni antiteroriste. Sunt pe jumătate arabă.

— Se vede. Sunteţi foarte frumoasă.

— *Dumneavoastră* sunteţi foarte frumoasă, doamnă.

— Oh, reuşesc doar să nu las anii să mă împovăreze, surâse cu modestă cochetărie Ardis.

— Sunt sigură că nu suntem de vârste prea diferite.

— Haideţi să nu ne legăm de asta… Despre ce spuneaţi că e vorba? De ce a fost nevoie să mă vedeţi atât de urgent?

— Personalul nostru care lucrează în Valea Baaka din Liban a intrat în posesia unor informaţii surprinzătoare şi neliniştitoare. Ştiţi ce este o echipă de şoc, doamnă Vanvlanderen?

— Cine nu ştie? răspunse văduva întinzându-se după un pachet de ţigări de pe măsuţa de cafea. E un grup de bărbaţi, de obicei bărbaţi, da, trimişi pentru a asasina pe cineva. Gata cu definiţiile. În ce măsură îi priveşte asta pe vicepreşedinte?

Aprinse ţigara cu mâna dreaptă şi Khalehla observă un tremur abia perceptibil al degetelor.

— Din cauza ameninţărilor care i s-au adus. Motivul pentru care aţi cerut sprijinul unităţii FBI.

— Oh, astea sunt un capitol încheiat, spuse Ardis inhalând adânc fumul. S-a dovedit că era vorba de un fel de psihopat care probabil că nici n-avea vreo armă. Însă când au început să vină scrisorile acelea murdare şi telefoanele acelea obscene, ne-am gândit că n-avem voie să riscăm. Se află totul în raport; l-am urmărit printr-o duzină de oraşe până s-a suit într-un avion în Toronto, cu destinaţia Cuba, aşa am înţeles. Să-i fie de bine.

— S-ar putea să nu fie chiar nebun, doamnă Vanvlanderen.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi de fapt nici nu l-aţi găsit, nu-i aşa?

— Biroul Federal de Investigaţii a realizat un portret complet, domnişoară Rashad. S-a determinat cu precizie că individul acela era un alienat mintal, un fel de caz clasic de schizofrenie cu tonalităţi de *Captain Avenger*[23], complexat de el sau de ceva la fel de ridicol. De fapt, tipul n-a fost niciodată cu adevărat periculos. E un capitol închis.

— Aş vrea să-l redeschidem.

— De ce?

— Din Valea Baaka ne-au parvenit informaţii că alte două echipe de şoc au fost trimise încoace, se pare pentru a-l asasina pe vicepreşedintele Bollinger. Vrând-nevrând, s-ar putea ca tocmai nebunul dumneavoastră să fi fost cel cu ideea.

— Cu ideea? Cum cu ideea? Despre ce vorbiţi? Nu înţeleg limbajul, văd doar că e ceva absurd.

— Ba nu-i absurd deloc, să mă iertaţi, spuse Khalehla cu un calm neclintit. Teroriştii acţionează de multe ori după principiul maximei expuneri. Îşi anunţă obiectivul sau ţinta cu mult înaintea executării operaţiunii şi o fac în multe feluri, cu tot felul de variaţii.

— Dar de ce să vrea teroriştii să-l ucidă pe Orson… pe vicepreşedintele Bollinger?

— De ce aţi crezut că ameninţările la adresa lui trebuiau să fie luate în serios?

— Pentru că existau! Erau palpabile! Doar nu puteam să le trec cu vederea.

— Şi aţi avut dreptate, fu de acord Khalehla, urmărind-o pe văduvă cum striveşte mucul de ţigară şi aprinde imediat alta. Dar pentru a vă răspunde la întrebare: dacă vicepreşedintele ar fi asasinat, nu numai că s-ar crea un vid politic până la viitoarele alegeri, dar s-ar produce şi o destabilizare gravă.

— Dar în ce scop ar recurge arabii la crima asta? Mărturisesc că eu una nu-i văd rostul.

— Expunere maximă, doamnă. Ar fi o crimă spectaculoasă, nu-i aşa? Şi mai mult, din moment ce se va dovedi că Biroul Federal de Investigaţii a fost iniţial alertat, iar apoi retras, deci că a fost depăşit ca inteligenţă de o strategie superioară…

— Strategie? exclamă Ardis Vanvlanderen. Ce strategie?

---

[23] Captain Avenger, *„Căpitanul Răzbunării”* – personaj celebru de benzi desenate americane. (*n. trad.).*

— Un psihopat care nu era deloc psihopat, ci constituia doar o diversiune strategică. Atragerea atenţiei spre un nebun inofensiv, liniştirea celor care intraseră în alertă, apoi închiderea capitolului. După care adevăraţii criminali intră în scenă şi operează cu maximum de eficienţă.

— E o nebunie!

— Să ştiţi că a mai avut loc de nenumărate ori. În mintea arabilor totul înaintează în progresie geometrică. Un pas duce inevitabil la altul, primul nefiind neapărat în legătură cu cel de-al treilea, însă legătura e acolo, dacă o cauţi, fiindcă astfel se face şi pasul al doilea. Vorbind de cazurile clasice, diversiunea de faţă se încadrează exact în această sferă.

— Dar n-a fost o diversiune! Erau telefoane date din diferite oraşe, numerele respective au fost toate urmărite şi la fel au fost şi scrisorile scrise cu litere decupate şi lipite, cu limbajul ăla murdar!

— Clasic, repetă în şoaptă Khalehla notând de zor.

— Ce faceţi? Ce tot scrieţi acolo?

— Redeschid dosarul... şi îmi notez opiniile dumneavoastră. Pot să vă pun o întrebare, doamnă?

— Da, evident... desigur, răspunse văduva, privind neliniştită şi încercând să-şi controleze vocea.

— Printre foarte numeroşii partizani politici ai vicepreşedintelui Bollinger, aş zice chiar foarte numeroşii lui prieteni, de aici din California, v-aţi gândit la vreunul care să nu-i fie de fapt nici partizan şi nici prieten?

— Cum?

— Nu e nici un secret că vicepreşedintele se mişcă prin cercuri foarte înstărite. Există cineva cu care să fi avut vreo neînţelegere, sau mai multe persoane, sau poate vreun anumit grup? În legătură cu politica abordată de el sau cu alocarea fondurilor guvernamentale, să spunem?

— Dumnezeule, ce tot spuneţi?

— Am ajuns la miezul problemei, doamnă Vanvlanderen, la motivul pentru care mă aflu aici. Există în California personalităţi care ar dori un alt candidat? Mai exact: un alt vicepreşedinte?

— Nu-mi vine să cred ce aud! Şi de fapt, cum îndrăzniţi să spuneţi aşa ceva?

— Nu eu sunt cea îndrăzneaţă, doamnă Vanvlanderen. Altcineva e. Comunicaţiile internaţionale, indiferent cât de obscure ar fi ele, pot în cele din urmă să fie depistate. Poate nu

se ajunge de la început la un individ anume sau la un grup anume, ci doar la un sector sau la o zonă... Există un al treilea grup implicat în afacerea asta îngrozitoare şi ştim sigur că grupul se află aici, în California. Oamenii noştri din Baaka au depistat nişte cablograme transmise pe ruta Beirut-Zurich, care fuseseră iniţial lansate din... San Diego.

— San Diego...? Zurich?

— Banii, doamnă, banii, atât. O anumită convergenţă de interese. O tabără vrea o crimă extraordinară cu maximum de expunere, în timp ce cealaltă vrea să înlăture o ţintă spectaculoasă, dar vrea în acelaşi timp să se ţină cât mai departe de crimă. Ambele obiective absorb o groază de bani. „La urma banilor", aşa sună o zicală în munca noastră. Şi tocmai asta facem acum.

— Luaţi urma banilor?

— E o chestiune de zile. Câteva zile. Băncile elveţiene sunt mute, ştiţi asta, dar când e vorba de droguri şi terorism, se arată întotdeauna foarte dispuse să coopereze. Iar agenţii noştri din Baaka realizează descrierea echipelor. I-am oprit şi în trecut, o să-i oprim şi acum. Vom găsi filiera din San Diego. Ne-am gândit pur şi simplu că aţi avea vreo idee.

— Idee? Eu să am vreo idee în chestia asta? strigă uimită văduva stingând ţigara. Nici măcar nu pot să mă gândesc, atât e de incredibil! Sunteţi sigură că nu s-a strecurat undeva cine ştie ce eroare extraordinară?

— Noi nu facem erori când e vorba de aşa ceva.

— Ei bine, eu cred că rahatul ăsta sună puţin cam egoist, spuse Ardis. Vreau să spun, domnişoară Rashad, că nu sunteţi infailibili.

— În unele cazuri trebuie să fim. Nu ne putem permite să nu fim, s-ar întâmpla catastrofe.

— Acuma chiar că sună idiot!... Adică dacă există aceste echipe de şoc şi dacă există comunicaţii către Zurich şi Beirut, expediate... din zona San Diego... Bine, dar asta ar fi putut s-o facă oricine, dându-şi orice nume! Vreau să spun că ar fi putut folosi chiar numele meu, pentru Dumnezeu!

— Respingem din start o asemenea ipoteză, zise Khalehla închizând blocnotesul şi punându-l înapoi în geantă. Ar fi o înscenare mult prea grosolană ca s-o putem lua în serios.

— Da, asta voiam să spun, o înscenare! Cineva ar fi putut să-i înscenеze ceva unuia dintre prietenii lui Orson, n-ar fi posibil?

— În scopul de a-l asasina pe vicepreşedinte?

— Poate că ţinta e altcineva. Nu s-ar putea şi asta?

— Altcineva? întrebă agenta, tresărind când o văzu pe văduvă că ia o nouă ţigară.

— Da. Trimiţând, de exemplu, cablograme din zona San Diego şi implicând astfel un nevinovat susţinător al lui Bollinger. Asta e posibil, domnişoară Rashad.

— Foarte interesant, doamnă Vanvlanderen. Am să transmit ipoteza dumneavoastră superiorilor mei. Va trebui s-o luăm neapărat în seamă. O dublă omisiune, cu înserare de fals.

— Ce? strigă văduva cu o voce alterată, de cârciumă de mult dispărută din Pittsburg.

— Termeni uzuali în limbajul nostru de zi cu zi, doamnă, răspunse Khalehla ridicându-se. Înseamnă pur şi simplu o ţintă deghizată, adică omiterea sursei şi furnizarea unei false identităţi.

— Voi ăştia vorbiţi al dracului de ciudat.

— Serveşte scopului... Vom păstra legătura cu dumneavoastră. Avem programul vicepreşedintelui. Oriunde va fi nevoie, vom completa discret forţele de securitate ale domnului Bollinger cu propriii noştri oameni. Toţi sunt experţi antiterorişti de înaltă clasă.

— Mda... Bine, în regulă.

Doamna Vanvlanderen, cu ţigara în mână şi uitându-şi batista pe sofaua tapiţată cu brocart, o conduse până la uşă.

— Oh, cât despre teoria cu dubla omisiune şi înserarea, spuse agenta când ajunseră în hol. E interesantă şi o vom folosi pentru a forţa băncile elveţiene să acţioneze mai repede, dar nu cred c-o să ţină.

— Cum?

— Toate conturile elveţiene au coduri sigilate, imposibil de descifrat, care conduc la punctele de origine. Uneori acestea sunt adevărate labirinturi, dar cu puţin noroc pot fi depistate. Până şi cel mai lacom cap mafiot sau vânzător de arme saudit ştie că e totuşi muritor şi n-are de gând să-şi lase milioanele piticilor din Zurich... Noapte bună... şi încă o dată, doamnă, sincerele mele condoleanţe!

După ce închise uşa după ea, Khalehla se întoarse şi ascultă câteva clipe. Din apartamentul familiei Vanvlanderen se auzi un ţipăt înfundat de furie, urmat imediat de un potop de înjurături. Doamna Ardis Vanvlanderen ajunsese cu nervii la pământ.

Scenariul avusese efect. MJ avusese dreptate! Circumstanţele negative ale morţii lui *Andy-băiete* fuseseră inversate. Ceea ce fusese un simplu deziderat devenise acum fapt împlinit şi văduva era pe punctul de a ceda.

Milos Varak stătea ascuns într-un colţ întunecos din dreptul unui magazin şi nu-şi lua ochii de la intrarea de serviciu a hotelului Westlake. Era ora şapte şi treizeci şi cinci, ora statului California şi Milos ajunsese mai repede decât orice cursă comercială venită din direcţia Washington D.C., Maryland sau Virginia. Se afla la post ca să surprindă momentul revelator şi, ceea ce era la fel de important, sus, în hotel, totul era aranjat, în rândurile personalului se afla un nou salariat despre ale cărui legături cu Varak habar n-avea nimeni. În fiecare cameră fuseseră plasaţi interceptori, astfel că orice discuţie putea fi înregistrată de aparatura aflată într-unul din apartamente şi care se activa prin intermediul vocii lui Varak.

Taxiurile care opreau la hotel soseau în medie cam la fiecare trei minute şi Milos le examina atent pe fiecare. Numărase până aproape de treizeci, pierzându-le până la urmă şirul, dar rămăsese la fel de concentrat. Deodată se întâmplă lucrul pe care îl aştepta: un taxi oprise în stânga lui, dincolo de intersecţie, la cel puţin treizeci de metri distanţă de intrarea din faţă a hotelului şi din el coborî un bărbat. Varak se afundă şi mai mult în bezna oferită de intrândul neluminat al magazinului.

Am auzit la radio.

Şi eu la fel.

E o căţea!

Iar dacă mai sunt în viaţă vor trebui să iasă din ţară. Or să poată ieşi, Varak?

Nu-i cea mai mare veste a zilei.

Şi Bollinger?

Bărbatul în pardesiu, cu faţa acoperită de gulerul ridicat, traversă repede strada şi se îndreptă spre intrarea hotelului, trecând la câţiva paşi de Varak.

Era Eric Sundstrom şi arăta ca un om intrat în panică.

Capitolul 34

Ardis Vanvlanderen făcu ochii mari.

— Christoase, ce cauţi aici? ţipă ea trăgându-l cu putere pe Sundstrom din prag şi trântind uşa în spatele lui. Ţi-ai pierdut minţile?

— Minţile mele sunt bine mersi la locul lor, dar ale tale o să se cam ducă la plimbare... Tâmpito şi vaco ce eşti! Ce-aţi crezut tu şi cu idiotul ăla de bărbatu-tău că o să faceţi?

— Arabii? Echipele de şoc?

— Da! Idioţilor ce sunteţi...

— Dar e absurd! ţipă femeia. E o măsluire înfiorătoare. De ce să vrem noi... de ce să vrea Andy ca Bollinger să fie ucis?

— Bollinger? Dar ce treabă are Bollinger aici, putoare? De Kendrick e vorba, curva dracului, nu mai face pe copila naivă! Teroriştii arabi i-au atacat casele din Virginia şi Colorado. Ştirile sunt camuflate, dar au murit o groază de oameni şi băiatul tău de aur e tot bine şi la locul lui.

— Kendrick? şopti Ardis în ai cărei ochi verzi se putea citi panica. Oh, Dumnezeule..., iar ei cred că ucigaşii au venit încoace ca să-l asasineze pe Bollinger. Au înţeles exact pe dos!

— Cine a-nţeles pe dos? tresări Sundstrom, pălind dintr-o dată. Despre cine vorbeşti? Care *ei?*

— Mai bine să stăm jos amândoi.

Doamna Vanvlanderen ieşi din foaier şi coborî în salon, aşezându-se pe canapea şi luându-şi pachetul cu ţigări. Vizitatorul, alb la faţă de îngrijorare, se luă după ea dar, în loc să se aşeze, se îndreptă mai întâi spre bar, alese la întâmplare o sticlă, tară să se mai uite la etichete şi îşi turnă un pahar plin.

— De cine ziceai că *au înţeles*? întrebă el apăsând pe fiecare cuvânt, apoi se întoarse privind-o cu ochi ascuţiţi şi răi pe Ardis, care tocmai îşi aprindea o ţigară.

— Femeia a plecat cam acum o oră şi jumătate...

— Femeia? Ce femeie?

— O cheamă Rashad, o expertă în lupta antiteroristă. Face parte dintr-o unitate CIA care lucrează cu Departamentul de Stat. N-a pomenit nimic de Kendrick.

— Iisuse! Va să zică le-au şi pus cap la cap! A zis Varak că au s-o facă şi uite c-au făcut-o!

— Cine-i Varak?

— Noi îl numim coordonatorul nostru. Ne-a spus că ei or să descopere adevărul despre interesele tale în Orientul Mijlociu.

— Ceee? strigă văduva cu faţa schimonosită de spaimă şi rămase cu gura deschisă. Ce să descopere? Ce interese?

— Chestiile cu compania aia a ta. *Off Shore* şi mai nu ştiu cum dracu să te ia îi zice...

— *Off Shore Investment*, completă Ardis aiurită. Au fost opt luni pierdute din viaţa mea, dar asta a fost tot! E un capitol închis!

— Şi atunci cum de ai legături în toate ţările arabe?

— Nu am nici o legătură cu nimeni, în nici o ţară arabă! ţipă exasperată doamna Vanvlanderen. Am plecat de acolo acum zece ani şi nu m-am mai întors niciodată! Singurii arabi pe care-i cunosc sunt câţiva tipi din Londra şi din Divonne, atât!

— Tipi în pat sau la masă?

— Şi una şi alta, dacă vrei să ştii, iubitule!... Aşa că de ce să se gândească ei la asta?

— Pentru că le-ai dat un motiv al dracului de bun ca să înceapă să caute, atunci când l-ai incinerat pe ticălosul de bărbatu-tău azi dimineaţă, în cea mai mare viteză.

— Andy?

— A mai fost cumva şi altul pe-aici care să se-ntâmple să cadă lat? Ori să fi fost otrăvit într-o... oper*aţiune de acoperire, ai?*

— Despre ce tot vorbeşti acolo? Că-mi pierd şi eu răbdarea!

— Cadavrul celui de-al patrulea sau de-al cincilea soţ al tău, despre el vorbesc. Nici bine nu ajunge la morgă că şi dai telefon şi ordoni incinerarea imediată. Credeai că lumea n-o să-nceapă să se gândească... şi de fapt nu lumea, ci exact tipii care pentru aşa ceva sunt plătiţi, ca să-şi pună întrebări în legătură cu chestii de-astea? Nu tu autopsie, nu nimic, doar scrum împrăştiat în Pacific!

— Dar eu n-am dat nici telefon! urlă Ardis înnebunită, sărind de pe canapea. N-am dat niciodată aşa un ordin!

— Ba da! zbieră şi Sundstrom, holbându-se fioros. Ai zis că tu şi cu Andrew aţi avut o înţelegere în sensul ăsta.

— N-am zis, n-aveam cum să zic! N-am avut niciodată nici o înţelegere pe chestia asta!

— Varak nu ne aduce informaţii eronate, zise cu fermitate omul de ştiinţă.

— Atunci cineva l-a minţit! ţipă isterică văduva.

Deodată păru să se potolească şi coborî tonul:

— L-a minţit cineva sau… Sau poate minte el!

— Hai marş, căţea, nu mai umbla cu fiţe de-astea, că acuma te plesnesc! De ce să ne mintă Varak? Nu ne-a minţit niciodată!

— Nu ştiu, spuse Ardis aşezându-se şi strivind ţigara în scrumieră. Eric, continuă ea uitându-se la el, ai venit până aici numai ca să-mi spui drăgălăşeniile astea? De ce n-ai telefonat? Aveai numerele noastre secrete.

— Tot Varak. Nimeni nu ştie cum poate el să facă atâtea, dar uite că face. Acuma e la Chicago, dar a aranjat să primească lista cu telefoanele de la care se sună la cabinetul lui Bollinger sau la reşedinţa lui, plus la birourile şi la reşedinţele tuturor membrilor personalului lui. Îţi dai seama că nu-s nici eu chiar aşa tâmpit încât să mă apuc să-ţi dau tocmai ţie telefoane!

— În cazul tău, ar fi şi dificil să te explici în faţa consiliului ăla de ţicniţi senili la care zici că ai aderat. Iar singurele telefoane pe care le-am primit au fost de la birou şi de la prieteni care mi-au exprimat condoleanţe. Da şi de la femeia aia, Rashad. Deci cred că nici unul din telefoanele astea nu l-ar interesa pe domnul Varak de la societatea voastră de paranoici şi sonaţi.

— Rashad asta, agenta. Spui că n-a zis nimic despre atacurile asupra caselor lui Kendrick. Presupunând că Varak s-a înşelat şi că echipele de investigare n-au pus anumite fapte cap la cap, ci au venit doar cu ideea despre tine şi poate şi despre alţi câţiva de-aici, de ce să nu-ţi fi spus? O agentă a CIA care se ocupă de treaba asta trebuia să ştie despre atacuri, n-avea cum să nu fie la curent.

Ardis Vanvlanderen luă o nouă ţigară. Ochii ei trădau acum spaimă şi neajutorare.

— Ar putea exista mai multe motive, spuse ea fără prea multă convingere, în timp ce aprindea bricheta. Mai întâi pentru că vicepreşedintele e în mod frecvent trecut cu vederea în ceea ce priveşte amănuntele legate de sistemele de securitate. Apoi mai e vorba şi de evitarea panicii, bineînţeles dacă aceste atacuri au avut loc… iar eu nu sunt pregătită să mă conving că aşa a fost. Varak ăsta al vostru a minţit o dată, deci e capabil să mai mintă. Şi dacă s-ar cunoaşte toată grozăvia distrugerilor din Virginia şi Colorado, s-ar putea să pierdem controlul asupra personalului. Nimănui nu-i place să ştie că s-ar putea să fie ucis de terorişti sinucigaşi… Şi în cele din urmă, mă întorc şi mă gândesc la atacurile în sine. Eu, de fapt… nici nu cred că au avut loc.

Sundstrom rămase încremenit, apucându-şi paharul cu ambele mâini şi holbându-se la fosta lui iubită.

— El a făcut-o, nu-i aşa, Ardis? spuse el aproape cu blândeţe. Grandomanul ăla idiot n-a suportat ideea că un mic grup de persoane binevoitoare ar putea ajunge să-l înlocuiască pe Bollinger cu un altul, care să-i închidă lui robinetele cu milioane. Aşa e, nu?

Văduva se prăbuşi din nou pe canapea, rămânând cu gâtul arcuit şi cu ochii închişi.

— Opt sute de milioane, şopti ea. Asta a spus. O pagubă de opt sute de milioane pentru el singur, numai din prima mişcare şi o groază de miliarde pentru voi ceilalţi. Tot din prima mişcare.

— Nu ţi-a spus niciodată ce face? Ce a făcut?

— Christoase, nu! Altfel i-aş fi băgat un glonţ în cap şi aş fi chemat pe unul din voi ca să-l îngroape undeva în Golful Mexic.

— Te cred.

— Dar ceilalţi? zise ea ridicându-se şi privindu-l pe Sundstrom cu ochi rugători.

— Oh, bănuiesc că te-ar crede şi ei. Te cunosc toţi prea bine.

— Îţi jur, Eric, n-am ştiut nimic! Am aflat abia în ultima clipă!

— Am spus că te cred! Ce mama dracului mai vrei?

— Femeia aia, Rashad, mi-a spus că tocmai au luat urma banilor pe care i-a trimis Andy la Zurich. Pot face ei aşa ceva?

— După cum îl ştiu pe Andrew, le-ar lua luni de zile. Sursele lui codificate se întind din Africa de Sud până la Marea Baltică. Aşa că s-ar putea să le ia chiar ani, nu luni.

— Ceilalţi ştiu asta?

— Să vedem ce-or să spună.

— Cum?... Eric! Ce vrei să spui, Eric?

— L-am sunat pe Grinnell de pe aeroportul din Baltimore. El nu face parte pe faţă din grupul lui Bollinger şi Dumnezeu ştie cât se zbate ca să rămână în umbră, dar dacă e vorba să punem un preşedinte al consiliului de administraţie, cred că suntem cu toţii de acord că Grinnell e persoana cea mai potrivită.

— Eric, ce tot vorbeşti tu acolo?

— Trebuie să sosească în câteva minute. M-am înţeles cu el să ne lase timp să vorbim. Am vrut să am puţin timp să fiu singur cu tine, dar timpul ăsta s-a cam terminat şi Grinnell trebuie să pice din clipă în clipă.

Şi Sundstrom se uită la ceas.

— Ai o privire sticloasă, iubitule, spuse Ardis ridicându-se încet

de pe canapea.

— Da, da, îmi dau seama… Privirea mea de care râdeai mereu când nu puteam să… să mă realizez.

— Pentru că mintea ta era de cele mai multe ori la altceva. Eşti un om atât de inteligent!

— Da, ştiu. Mi-ai spus odată că tu ştiai mereu când rezolvam o problemă. Pentru că în clipa aia… mi se înmuia.

— Ţi-am iubit mintea, Eric. Şi încă o mai iubesc.

— Cum puteai s-o faci? Tu n-ai avut niciodată prea multă, de unde poţi fi atât de sigură?

— Eric, Grinnell mă înspăimântă!

— Pe mine nu. El are minte!

În clipa aceea se auzi soneria de la intrare.

Kendrick stătea pe un scăunel din pânză într-un colţ al cabinei avionului care-i ducea la Denver. Emmanuel Weingrass, cu rănile bine pansate la Mesa Verde de asistenta supravieţuitoare, clipea tot timpul din ochii lui negri, care acum păreau şi mai întunecaţi la culoare din cauza tenului palid, aproape livid.

— M-am tot gândit, spuse Manny cu dificultate, mai mult tuşind cuvintele.

— Nu vorbi, zise Evan. Economiseşte-ţi forţele, te rog.

— Oh, termină, spuse bătrânul. Ce mi-a mai rămas? Nu mai am nici douăzeci de ani de trăit şi eu nu mă culc cu nici o tipă?

— Chiar nu vrei să taci o dată din gură?

— Nu, n-am să încetez. Cinci ani nu te văd, apoi mă întorc cu tine şi ce se întâmplă? Te ataşezi prea mult de mine. Ce eşti tu? Oare ai vreo atracţie pentru bărbaţi bătrâni?… Nu-mi răspunde. O s-o facă Khalehla pentru tine. Cred că voi doi v-aţi cam frământat oasele astă-noapte.

— De ce nu vorbeşti niciodată ca un om normal?

— Pentru că normalitatea mă plictiseşte al naibii de mult… Tu nu ştii ce înseamnă tot rahatul ăsta? Am adus înapoi o marionetă. Nu-ţi dai seama?

— Nu, nu-mi dau seama. Asta te linişteşte?

— Frumoasa aia a prins mişcarea. Cineva vrea să facă din tine un om foarte important în ţara asta şi în lume şi altcineva nici nu vrea să audă de chestia asta. Nu poţi să vezi şi tu cu ochii tăi?

— Încep să văd. Şi sper să câştige *altcineva.* Nu vreau să ajung un om foarte important.

— Poate că ar trebui să fii. Poate că acolo ţi-e locul.

— Cine dracu’ spune asta? Şi cine crede asta?

— Exact ăia care nu te vor. Tocmai de asta le e lor frică. Aşa că mai gândeşte-te. Khalehla ne-a spus că jegoşii ăştia, maniacii ăştia nenorociţi care-au venit aici ca să te lichideze nu s-au suit pur şi simplu într-un avion la Paris şi nici nu s-au dat pur şi simplu jos de pe un crucişător. Au avut ajutor de aici. Un ajutor venit de foarte sus, al naibii de sus, băiete. Cum a zis ea?… Paşapoarte, arme, bani, ba chiar şi permise de conducere, haine, ascunzători. Şi toate chestiile astea, în special actele, nu le cumperi de la chioşcul de răcoritoare. E nevoie de relaţii tari în cercurile înalte, iar ticăloşii care te vor pe tine mort sunt tocmai oamenii care pot trage astfel de sfori… De ce? Oare congressmanul cel sincer reprezintă o ameninţare pentru ei?

— Prostii! Ce ameninţare aş putea eu să reprezint pentru ei? Sau pentru altcineva? Doar ştii bine că eu renunţ la tot.

— Eu ştiu, dar ei nu ştiu asta. Tot ce pot ei să vadă e un politician al naibii de integru, asta văd ei. Şi mai văd că atunci când deschide el gura, toţi din Washington tac şi ascultă ce zice el.

— Eu nu vorbesc atât de mult, aşa că timpul de ascultare e minim, practic inexistent.

— Principalul ăsta e, că atunci când vorbeşti tu, ei tac. Ai ceea ce se numeşte acreditarea pentru ascultare. Ca şi mine de altfel, adăugă cu modestie Weingrass şi tuşi, ducându-şi la gât mâna numai piele şi os, care tremura de slăbiciune.

Evan se aplecă îngrijorat peste el.

— Uşurel, Manny.

— Linişte, se răsti bătrânul. Ascultă aici la mine ce vreau să spun… Ticăloşii ăia au văzut un adevărat erou american, căruia i s-a decernat o medalie importantă chiar de către preşedinte şi care a fost numit în mai multe comisii importante ale Congresului…

— Comisiile au fost înaintea medaliei…

— Nu mă-ntrerupe… După câteva luni evenimentele încep să devină neclare, dar n-are importanţă, tu ai devenit între timp tot mai puternic. Şi acest erou se ia la harţă cu un mahăr mare de la Pentagon, în direct pe un post naţional de televiziune şi miroase instinctiv toată afacerea, întregul complex care aprovizionează maşinăria. Apoi ce mai face? Cere decontabilitatea. Groaznic cuvânt, decontabilitate, toţi ticăloşii să n-audă de el! Şi-atunci încep să-i treacă toate apele, puştiule. Şi încep să se gândească

aşa: dar dacă fiţifleanderul ăsta ajunge puternic de-a binelea? Dacă ne pomenim cu el în fotoliul numărul unu al unei comisii de-astea îndrăcite? Şi dacă ajunge în Senat, acolo unde ne-ar putea face necazuri serioase, nu ca acuma? Ei? Pe unde scoatem atunci cămaşa?

— Exagerezi.

— Prietena ta nu exagerează! rosti încet Weingrass, privindu-l drept în ochi. Mi-a spus că grupul lor de elită a străpuns un nerv central de undeva de sus din guvern, mult mai sus decât le-ar fi trecut lor vreodată prin cap... Oare toate astea nu înseamnă nimic pentru tine?

— Sigur că da, răspunse Evan dând uşor din cap. Nu există pe pământ naţiune care să nu aibă gradul ei de corupţie şi nici nu cred că va fi vreuna vreodată.

— A, corupţia? Intonă Manny dându-şi ochii peste cap de parcă ar fi rostit o incantaţie religioasă. Ca-n bancul ăla cu tipul care fură agrafe de un dolar bucata de la birou şi cu celălalt care fură şi el tot agrafe, dar de un milion de dolari, asta vrei să spui?

— În esenţă, da. Şi pot fi agrafe şi de zece milioane bucata, dacă vrei.

— O nimica toată! Nesemnificativ! strigă Weingrass. Astfel de oameni nu fac afaceri cu terorişti palestinieni aflaţi la mii de kilometri depărtare, din simplul motiv că asta ar însemna ca ei să apară în prim-planul crimei. Şi nu le dă mâna. A, ar face-o ei cu dragă inimă dacă ar fi vorba să nu apară, nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase, dar nu ştiu cum să procedeze!

— De ce?

— Pentru că aici nu mai e vorba de un simplu fenomen de corupţie şi nici măcar de un fenomen teribil de corupţie. Aici e vorba de un *guvern în guvern*, o gaşcă de slugi care au ajuns să conducă ele în casa stăpânului şi numai bine că...

Bătrânul fu scuturat de un acces de tuse care-i făcu tot trupul să tremure. Strânse tare din ochi de durere. Kendrick îl apucă în braţe; după câteva clipe convulsiile încetară, iar Manny clipi din nou, trăgând adânc aer în piept.

— Ascultă-mă, căposule, şopti el. Ajut-o, adică ajut-o cu adevărat şi ajută-l şi pe Payton. Găseşte-i pe ticăloşi şi rade-i de pe faţa pământului!

— Sigur că aşa am să fac, ştii doar.

— Îi urăsc! Măcelarul ăla drogat, Ahbyahd ăla pe care l-ai cunoscut în Masqat... în alte vremuri am fi putut să fim prieteni.

Dar vremuri din alea nu pot să vină atâta timp cât există ticăloşi care se omoară unii pe alţii din cauza milioanelor făcute cu atâta ură.

— Nu-i chiar atât de simplu, Manny…

— *Ei au mai mult decât tine, aşa că noi o să-ţi vindem mai mult decât au ei* – asta-i deviza lor. Sau: *Or să te ucidă dacă nu-i ucizi tu mai înainte, aşa că ia aici praful ăsta de puşcă, la un preţ de favoare, fiindcă noi ţinem cu tine.* Şi merge tot aşa în sus pe scara asta blestemată. *Ei au cheltuit douăzeci de milioane pe o rachetă, cheltuieşte tu patruzeci de milioane!* Chiar vrem să aruncăm în aer blestemata asta de planetă? Sau toată lumea îşi pleacă urechea la lunaticii ăştia care la rândul lor îşi pleacă şi ei urechea la cei care ne vând ură şi spaimă?

— La nivelul ăsta e chiar simplu, spuse Evan zâmbind. Aş fi putut să menţionez şi eu acelaşi lucru.

— Şi de ce n-o faci mai departe, zevzecule? Nu trebuie să fugi de pe platforma de care am vorbit, în special în ceea ce-l priveşte pe un oarecare Herbert Dennison pe care l-ai speriat de era să facă pe el. Nu uita, ai şi tu *acreditarea ascultării,* la fel ca şi mine. Foloseşte-te de ea.

— Va trebui să mă gândesc la asta, Manny.

— Ei bine, în timp ce te gândeşti, spuse Weingrass tuşind şi ducându-şi mâna dreaptă la piept, de ce nu te gândeşti la motivul pentru care a trebuit să mă minţi? Tu şi cu doctorii, adică.

— Cum? Cine te-a minţit?

— S-a întors, Evan. S-a întors şi e mai rău pentru că de fapt n-a plecat niciodată.

— Cine s-a întors?

— Marele cazinou din blestemaţii ăştia de plămâni, băiete. Presupun că e un termen cam blând. Cancerul meu a început din nou s-o ia razna.

— Ba nu. Am făcut zeci de analize. Eşti curat.

— Spune-le asta lipitorilor care îmi iau aerul de la gură.

— Eu nu-s doctor, Manny, dar nu cred că ăsta-i un simptom. În ultimele treizeci şi şase de ore ai trecut prin mai multe războaie. E de mirare că tot mai respiri.

— Mda, dar în timp ce mă cârpeau la spital i-ai pus să-mi facă încă o analiză, nu mă orbi chiar aşa, de la obraz. Sunt câţiva oameni în Paris de care trebuie să am grijă, e vorba de nişte lucruri pe care le-am ascuns şi pe care ei ar trebui să le

primească. Aşa că să nu mă minţi, ai înţeles?

— Nu te mint, spuse trist Kendrick.

Avionul începea să coboare spre aeroportul din Denver.

Crayton Grinnell era un avocat de patruzeci şi opt de ani care se specializase în legislaţia internaţională. Un bărbat suplu, de înălţime medie şi cu o faţă permanent cenuşie, nuanţă scoasă în evidenţă de trăsăturile lui pronunţate. Când saluta pe cineva, fie că era pentru prima dată, fie că era pentru a cincisprezecea, o făcea cu un zâmbet sfios care emana căldură sufletească. Căldura şi modestia făceau impresie, însă numai până când respectivul interlocutor apuca să se uite mai bine în ochii lui Grinnell. Ochii aceştia nu erau nici prea reci, nici din cale afară de prietenoşi, ci erau pur şi simplu inexpresivi, goi, nelăsând să se vadă în ei absolut nimic.

— Ardis, draga mea Ardis, intonă el de cum pătrunse în foaier, îmbrăţişând-o plin de compasiune şi bătând-o uşor pe umăr, aşa cum consolezi de obicei o mătuşă dezagreabilă care şi-a pierdut un soţ şi mai dezagreabil. Ce pot să spun? Ce s-ar putea spune într-o asemenea împrejurare groaznică? E o pierdere copleşitoare pentru noi toţi, dar pentru tine ce să mai zic? Oh, Doamne!

— A fost aşa dintr-o dată, Cray! rosti pe un ton plângăreţ nemângâiata văduvă. Prea dintr-o dată! Dacă ai şti ce groaznic...

— Bineînţeles, draga mea, bineînţeles, însă noi toţi trebuie să căutăm ceva pozitiv în durerea noastră, nu-i aşa? Aţi fost scutiţi amândoi de o boală lungă şi dureroasă. Şi dacă tot trebuie să vină o dată şi-o dată sfârşitul, măcar să vină repede, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit asta.

— Eric, ce bine-mi pare să te întâlnesc! rosti solemn avocatul întorcându-se spre Sundstrom şi întinzându-i mâna cu aerul celei mai plăcute surprinderi. Într-un fel e bine că putem fi amândoi alături de Ardis în clipele astea îngrozitoare. Întâmplător, oamenii mei sunt afară în hol.

— Căţea afurisită! mârâi printre dinţi Sundstrom.

— Vrei să bei ceva, Cray? întrebă văduva.

— Oh, nu, mulţumesc.

— Cred că eu am să beau totuşi ceva, spuse Ardis îndreptându-se spre bar.

— Cred şi eu că ar trebui să bei, fu de acord avocatul. Pot să fac ceva pentru tine din punct de vedere legal sau în legătură cu

aranjamentele necesare, sau cu orice altceva?

— Îmi imaginez că ai s-o faci, adică în ceea ce priveşte partea legală. *Andy-băiete* avea avocaţi peste tot, dar cred că tu erai cel mai important om al lui.

— Da, am fost. Am ţinut permanent legătura cu el. New York, Washington, Londra, Paris, Marsilia, Oslo, Stockholm, Berna, Zurich, Berlinul de Vest... Eu am manevrat personal totul, absolut totul, bineînţeles.

Văduva rămase nemişcată, cu sticla la jumătatea drumului spre pahar şi se uită ţintă în ochii lui Grinnell.

— Când am spus că avea avocaţi *peste tot* nu m-am referit la un *peste tot* atât de departe.

— Interesele lui erau foarte extinse, draga mea.

— Zurich...? spuse Ardis ca şi când numele oraşului i-ar fi scăpat involuntar de pe buze.

— E în Elveţia! izbucni aspru Sundstrom. Şi hai să terminăm o dată cu rahatul ăsta, că m-am săturat!

— Eric, dar chiar zău...

— Ce să ne mai ascundem după deget! Căpăţânosul ăla umflat al tău, el a făcut-o! A aranjat cu palestinienii şi i-a plătit prin intermediul băncilor din Zurich... Ai uitat de Zurich, dulceaţo?... Ţi-am spus eu atunci, la Baltimore, Cray. El a făcut-o!

— N-am primit confirmarea atacurilor din Fairfax şi Colorado, spuse Grinnell cu o voce lipsită de orice expresie.

— Pentru că nu au avut loc niciodată! strigă văduva, căreia îi tremura mâna dreaptă în timp ce îşi turna în pahar din sticla grea de cristal.

— N-am spus asta, Ardis, obiectă la fel de uscat avocatul. Pur şi simplu am spus că n-am primit confirmarea. Am primit doar un telefon, fără îndoială de la un beţivan bine plătit căruia i s-a pus un receptor în mână după ce i-a format altcineva numărul, pentru ca sursa să nu poată fi identificată. Cuvintele pe care mi le-a spus sunt mult prea cunoscute: *Tipii au luat urma banilor.* Atât.

— Oh, Iisuse! exclamă doamna Vanvlanderen.

— Aşadar acum avem două crize, continuă Grinnell îndreptându-se spre telefonul de marmură albă de lângă perete. Omniprezentul dar anemicul nostru secretar de stat e în drum spre Cipru, unde urmează să semneze un acord care ar putea schilodi industria de apărare, unde avem şi noi interese legate de

teroriştii arabi... Într-un fel, aş da orice să ştiu cum a făcut bietul nostru Andy ca să-i contacteze. Dacă am putea face şi noi chestia asta, am fi cel puţin de zece ori mai puţin stângaci.

Şi Grinnell formă un număr sub privirile atente ale văduvei şi ale lui Sundstrom.

— Alo! Legătura dintre Proiectul Şase şi Proiectul Doisprezece s-a confirmat, spuse el pe acelaşi ton neutru. Vă rog să pregătiţi echipa medicală.

Capitolul 35

Varak se grăbi să dea colţul către intrarea de serviciu şi luă liftul de marfa până la etajul la care stătea. Apoi se duse repede la camera lui, deschise uşa şi se repezi la echipamentul de înregistrare aşezat vertical lângă perete, rămânând surprins să vadă câtă bandă se derulase. Îşi făcu apoi socoteala că asta trebuie să fie din cauza nenumăratelor telefoane primite de Ardis Vanvlanderen. Comută întrerupătorul care permitea audiţia concomitentă cu înregistrarea, îşi puse căştile pe urechi şi se aşeză să asculte.

— Femeia a plecat cam acum o oră şi jumătate...

— Femeia? Ce femeie?

— O cheamă Rashad, o expertă în lupta antiteroristă. Face parte dintr-o unitate CIA care lucrează cu Departamentul de Stat. N-a pomenit nimic de Kendrick.

— Iisuse! Va să zică le-au şi pus cap la cap! A zis Varak că au s-o facă şi uite c-au făcut-o!

— Cine-i Varak?

— Noi îl numim coordonatorul nostru...

Se uită la rola de bandă înregistrată. Erau acolo mai mult de douăzeci şi cinci de minute de conversaţie! Deci Rashad! Ce căuta fostul ofiţer cu operaţiunile din Egipt aici în San Diego? Nu prea, avea sens. Femeia îşi dăduse demisia de la Agenţie, i se confirmase. Înştiinţarea tacită dar oficială transmisă de la Cairo la Washington era în legătură cu faptul că ea devenise susceptibilă de orice compromis. Varak presupusese că era vorba de Operaţiunea Oman şi acceptase dispariţia ei. Femeia trebuise să se dea la fund şi uite că n-o făcuse! Hm! Continuă să asculte conversaţia din apartamentul familiei Vanvlanderen. Acum vorbea Sundstrom.

— El a făcut-o, nu-i aşa Ardis?

.... Robinetele cu milioane.

Apoi se auzi Ardis Vanvlanderen.

— Opt sute de milioane... n-am ştiut nimic!

Varak făcu ochii mari. Însemna că făcuse două greşeli enorme! Una în legătură cu activităţile sub acoperire ale Adriennei Rashad şi, cu toate că îi era dificil să accepte această eroare, o accepta totuşi, fiindcă femeia era un agent cu

experienţă în domeniul contrainformaţiilor. Pe a doua însă nu o putea accepta: falsul scenariu pe care-l prezentase celor de la Inver Brass se dovedise în cele din urmă adevărat! Nu se gândise niciodată că Andrew Vanvlanderen va acţiona independent de soţia lui. Cum a putut? Căsătoria lor era una de convenienţă, un contract încheiat în beneficiul ambelor părţi, nu era la mijloc nimic bazat pe afecţiune, ca să nu mai pomenim nimic de iubire sau de alte farafastâcuri de-astea. Era un pact şi *Andy-băiete* încălcase toate regulile. Un taur în călduri financiare spărsese porţile ţarcului şi se năpustise direct în abator!

Continuă să asculte. Altă voce, alt nume. Un bărbat pe nume Crayton Grinnell. Banda rulă mai departe în timp ce Varak se concentră asupra cuvintelor auzite.

— *Deci acum avem două crize... s-a confirmat... să semneze un acord...*

Varak îşi smulse căştile de la urechi. Restul urma să se înregistreze. Trebuia să se mişte repede. Se ridică şi se grăbi spre telefon. Ridică receptorul şi formă numărul din Cynwid Hollow, Maryland.

— Da?

— Domnule, sunt Varak.

— Ce este, Milos? Ce-ai aflat?

— E Sundstrom…

— Cum?

— Chestia asta poate să mai aştepte, doctore Winters, dar e şi altceva care nu poate. Secretarul de stat e în drum spre Cipru. Puteţi afla când a plecat?

— Nu e nevoie să aflu. Ştiu. Ca toată lumea care se uită la televizor acum sau ascultă radioul. Sunt nişte ştiri, nu-i aşa?

— Când, domnule?!

— A plecat din Londra acum o oră. S-a dat presei obişnuitul comunicat cu eforturile pentru încheierea unei păci durabile şi alte chestii de-astea…

— În Mediterană! îl întrerupse Varak încercând să-şi stăpânească vocea şi să nu ţipe. Se va întâmpla în Mediterana!

— Ce să se întâmple?

— Nu ştiu. O strategie numită Proiectul Doisprezece. Domnule, asta-i tot ce-am auzit. Se va întâmpla pe uscat sau în aer. Vor să-l oprească.

— Cine?

— Contribuabilii, ştiţi ai cui. Un om numit Grinnell. Crayton

Grinnell. Dacă aş încerca să intru şi să aflu, probabil că m-ar prinde. Oamenii lui sunt afară pe coridor şi nu pot să-i împrăştii singur. Desigur că n-aş divulga niciodată nimic, dar ştiţi, există droguri…

— Da, ştiu.

— Contactaţi-l pe Frank Swann de la Departamentul de Stat. Spuneţi-i centralistei să-l scoată de oriunde ar fi şi să folosească expresia *criză de linişte.*

— De ce Swann?

— E specialist, domnule. El a condus Operaţiunea Oman din partea Departamentului de Stat.

— Da, ştiu, dar s-ar putea să mă întrebe ce-i cu toată povestea asta şi de unde ştiu. Şi să trebuiască să-i spun mai multe decât aş vrea eu… Dar cred că s-ar putea găsi o cale mai bună, Milos. Rămâi pe fir, aşteaptă puţin.

Secundele i se păreau lui Varak ore întregi, apoi orele acestea începeau să devină secole! Ce naiba tot făcea Winters? Nu aveau timp de risipit, price secundă era preţioasă, Dumnezeule!

În cele din urmă auzi vocea lui Samuel Winters.

— Am să comut pentru o teleconferinţă, Milos. Va mai fi cineva pe fir, dar se înţelege că nici unul din noi nu va fi obligat să-şi decline identitatea. Am încredere deplină în omul acesta, iar el a acceptat să nu-l intereseze identitatea ta. Să-ţi mai spun că este şi el familiarizat cu termenul *criză de linişte* şi are resurse mult mai mari decât Swann.

Se auziră două declicuri apoi Winters continuă:

— Poftiţi, domnilor. Domnule A, vorbiţi cu domnul B.

— Înţeleg că aveţi ceva să-mi spuneţi, domnule A.

— Da, am, răspunse Varak. Circumstanţele nu sunt relevante, dar informaţia e verificată. Secretarul de stat se află într-un pericol iminent. Există oameni care nu doresc ca el să ia parte la conferinţa din Cipru şi care intenţionează să-l oprească. Vor pune în aplicare un plan sau o tactică pe nume Proiectul Doisprezece Mediteranean. Individul care a dat ordinul se numeşte Grinnell. Crayton Grinnell din San Diego. Nu ştiu nimic despre el.

— Înţeleg… Lăsaţi-mă să formulez cât se poate de delicat, domnule A. Sunteţi în măsură să ne comunicaţi unde se află acest Grinnell?

— N-am de ales, domnule B. Hotelul Westlake. Apartamentul 3C. N-am idee cât urmează să mai stea acolo. Grăbiţi-vă şi trimiteţi forţă de foc. E păzit de oamenii lui aflaţi pe coridor.

— Vreţi să-mi faceţi plăcerea să mai rămâneţi pe fir câteva secunde?

— Ca să puteţi depista legătura?

— N-am să fac asta. Mi-am dat cuvântul.

— Şi are să şi-l ţină, se auzi intervenind vocea lui Winters.

— E destul de dificil pentru mine… spuse Varak.

— Voi fi rapid.

Se auzi un singur declic, apoi vorbi Winters.

— Chiar că n-ai avut de ales, Milos. Secretarul de stat e cel mai normal om din întreaga administraţie.

— Sunt conştient de asta, domnule.

— Nu-mi vine să cred chestia cu Sundstrom. De ce?

— Fără îndoială o combinaţie de motive, din care cel mai neînsemnat îl constituie patentele lui în domeniul tehnologiei spaţiale. Guvernul e principalul cumpărător al echipamentelor proiectate de el. Spaţiul e acum sinonim cu apărarea naţională.

— Dar nu poate să vrea şi mai mulţi bani! Mare parte din banii ăştia îi dă şi aşa altora!

— Dar dacă piaţa se restrânge, la fel se va întâmpla şi cu producţia şi deci şi cu partea de cercetare, adică pasiunea lui.

Un alt declic.

— M-am întors, domnule A, spuse cel de-al treilea. În Mediterana toată lumea se află în stare de alertă şi s-au făcut pregătiri pentru a-l ridica pe Grinnell în San Diego în cel mai discret mod posibil.

— De ce a fost necesar ca eu să rămân pe fir?

— Pentru că, sincer să fiu, dacă n-aş fi fost în stare să aranjez lucrurile în San Diego, spuse Mitchell Payton, aveam de gând să apelez la patriotismul dumneavoastră. Sunteţi evident un om cu experienţă.

— În ce sens?

— Nimic care să compromită înţelegerea noastră în legătură cu acest telefon. Doar ca să-l urmăriţi pe Grinnell în cazul în care pleacă de la hotel, apoi să luaţi legătura cu intermediarul nostru şi să-i daţi informaţia.

— Ce v-a făcut să consideraţi că aş fi în măsură s-o fac?

— Nimic. Am sperat doar şi aveam mai multe lucruri de rezolvat rapid, în special în Mediterană.

— Pentru informarea dumneavoastră, nu mă aflu într-o astfel de poziţie favorabilă, minţi Varak. Nu mă aflu în apropierea hotelului.

— Atunci poate că am făcut două greşeli. Am spus patriotism, deşi după cum vorbiţi, se pare că nu aceasta-i ţara dumneavoastră.

— Acum este ţara mea, spuse cehul.

— Atunci ea vă este îndatorată.

— Trebuie să plec.

Varak închise telefonul şi se întoarse repede la aparatura de înregistrare. Se aşeză şi-şi puse din nou căştile la urechi, privind rolele. Nu se mai învârteau! Ascultă atent. Nimic. Linişte! Disperat, umblă la câteva comutatoare de sus, de jos, din dreapta şi din stânga. Nici un sunet... nimic. Înregistratorul activat de voce nu funcţiona pentru că apartamentul familiei Vanvlanderen era gol! Trebuia să facă ceva! Dar mai întâi de toate, trebuia să-l găsească pe profesorul Eric Sundstrom!

Khalehla păşea pe coridor spre lifturi. Îl sunase pe MJ şi, după ce discutase despre ororile petrecute la Mesa Verde, îi pusese să audă întreaga conversaţie cu Ardis Vanvlanderen pe care o înregistrase cu aparatul miniatural ascuns în blocnotesul ei. Erau mulţumiţi şi unul şi celălalt: văduva îndurerată îşi înecase jalea într-un ocean de isterie. Pentru amândoi era acum evident că doamna Vanvlanderen nu ştiuse nimic despre contactele cu arabii ale răposatului şi că aflase de ele abia acum. Brusca apariţie a unui agent secret care aducea o informaţie exact pe dos faţă de ce ştia ea fusese de ajuns pentru a-i scoate fumurile manipulării prin piele. Unchiul Mitch avusese dreptate.

— Ia o pauză, ofiţer de teren Rashad.

— Aş vrea să fac un duş şi să iau o masă liniştită. Nu cred că am mai mâncat ceva de când am plecat din Bahamas.

— Comandă ceva la serviciul de cameră. O să suportăm încă una din chitanţele tale revoltătoare. Dar o meriţi.

— Ştii bine că nu suport serviciile de cameră... Toţi chelnerii ăştia care aduc mâncarea unei femei singure se holbează de parcă ei ar fi soluţia îndelung visată a fanteziilor ei sexuale. Dacă nu pot avea nici unul din felurile pe care bunica mea...

— Bun. Atunci ce soluţie întrevezi?

— Ştiu câteva restaurante bune...

— E-n regulă. Du-te. Pe la miezul nopţii am să fiu în posesia unei liste cu toate numerele de telefon la care a sunat văduva noastră. Poftă bună, draga mea. Încearcă şi prinde puteri. S-ar putea să te aştepte o noapte grea.

— Eşti prea generos. Pot să-l sun pe Evan, ştii, cel care cu puţin noroc ar putea deveni soţul meu?

— Poţi, dar n-ai să-l prinzi. Colorado Springs a trimis un avion cu reacţie să-i ducă pe el şi pe bătrân la un spital din Denver. Acum sunt în aer.

— Mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere Rashad.

— Sunteţi prea bun, domnule.

Khalehla apăsă pe butonul ascensorului, simţind un gol apăsător în stomac. Nu mâncase nimic de când luase masa în avion şi ce înghiţise atunci fusese distrus de enzimele nervoase produse de starea în care se afla Evan, cu voma lui şi cu tot ce semnifica ea... Dragul Evan, strălucitorul Evan, prostuţul de Evan! Evan, care accepta riscuri ce nu se potriveau modului lui de viaţă! se întrebă într-o doară dacă el ar fi fost la fel de integru în cazul când ar fi dat greş. Era o întrebare deschisă: Evan era un om indiscutabil competitiv care se uita oarecum arogant în jos, de pe poziţia privilegiată a omului care nu a dat niciodată greş. Şi nu era greu de înţeles cum căzuse el sub vraja lui Ardis Montreaux în Arabia Saudită, cu zece-doisprezece ani în urmă. Sirena aia afurisită trebuie că făcuse ceva pentru el, o doamnă strălucitoare pusă pe fapte rapide, cu un chip şi cu un trup care se potriveau de minune cu ideea. Şi totuşi el fugise din pânza de păianjen, acela era Evan al ei.

Auzi clinchetul clopoţelului şi liftul se opri la etajul ei, apoi uşile se deschiseră şi văzu cu bucurie că era gol. Intră şi apăsă pe butonul pentru parter. Uşile se închiseră şi cabina începu să coboare, însă încetini imediat. Se uită în sus, la beculeţele care marcau etajul: se oprise la etajul trei. E pur şi simplu o coincidenţă, îşi zise ea. Doar MJ fusese sigur că Ardis Vanvlanderen, proprietara apartamentului 3C, nu va îndrăzni să părăsească hotelul.

Uşile se deschiseră din nou şi intră un bărbat cu un aer ciudat, de lup singuratic, cu păr deschis la culoare şi cu statură de atlet. Şi totuşi era ceva straniu la el, remarcă ea. Aşa cum i se întâmplă oricui care rămâne singur cu alt om într-un spaţiu atât de strâmt, Khalehla simţi un val de energie care emana dinspre el. Se lăsă o atmosferă încărcată de nervozitate şi nelinişte, ce părea să străpungă pereţii liftului. Apoi îl simţi cm se uită la ea, nu în felul în care o priveau de obicei bărbaţii, adică pe furiş, cu

ocheade pline de subînţelesuri sau dezbrăcând-o cu obrăznicie lacomă din priviri, cu aşa ceva era obişnuită, ci uitându-se fix la ea, cu ochii lui imobili, intenşi, stăruitori.

Uşile se închiseră şi Khalehla se strâmbă, cu aerul că uitase ceva. Apoi îşi deschise nervoasă poşeta, ca şi când ar fi vrut să verifice dacă nu-i lipsea vreun obiect şi respiră uşurată: *obiectul* era acolo. Arma ei. Liftul începu să coboare, iar ea îşi întoarse privirea spre străin.

Şi îngheţă! Ochii străinului erau două globuri de materie albă incandescentă, iar părul... Părul acela blond deschis... Nu putea fi altcineva! Europeanul blond... El era, sau poate unul din ei!

Khalehla strecură din nou mâna în geantă şi scoase pistolul, lăsând geanta să cadă jos. Îndreptă ţeava spre necunoscut şi apăsă pe butonul de alarmă. Dincolo de uşă, dispozitivul de avertizare sonoră începu să ţiuie strident, iar liftul se opri cu o smucitură. Străinul făcu atunci un pas înainte.

Khalehla ţinti rapid un punct din peretele cabinei lângă urechea lui şi trase, simţind cum zgomotul împuşcăturii parcă îi sfâşie timpanele în spaţiul îngust.

— Stai pe loc! ordonă ea. Dacă într-adevăr ştii ceva despre mine, ştii că următorul ţi se va înfige direct în frunte!

— Eşti Rashad, spuse bărbatul cu o voce plină de încordare.

— Eu nu ştiu cine eşti, dar ştiu ce eşti. Un gunoi, asta eşti! Evan a avut dreptate. Toate lunile astea, toate poveştile despre el, comisiile congresionale, toată mediatizarea, n-au fost decât pentru a-l pregăti să fie ucis de palestinieni! Pur şi simplu asta a fost!

— Nu. Greşeşti, greşeşti, protestă individul. Şi nu trebuie să mă opreşti tocmai acum! E pe cale să se întâmple un lucru groaznic şi am luat deja legătura cu oamenii tăi din Washington.

— Cu cine? Cu cine din Washington?

— Noi nu dăm nume...

— Rahat!

— Te rog, domnişoară Rashad! Ne scapă un om.

— Dar nu tu, blondule...

De unde au venit loviturile şi cum fusese posibilă o asemenea viteză, Khalehla nu avea să ştie niciodată. Pentru o fracţiune de secundă observă o mişcare neclară undeva în stânga ei, apoi o mână îi apăru în faţa ochilor ca un talaz, mai iute decât orice altă mână omenească pe care o văzuse vreodată mişcându-se, îi apucă braţul drept ca într-o menghină de oţel şi i-l răsuci din

încheietură, făcând-o să scape arma pe jos. Primul gând care o fulgeră fu că deja avea umărul rupt, dar nu simţi decât o fierbinţeală ascuţită, ca şi când s-ar fi opărit cu apă fiartă. Tipul se postă în faţa ei, cu arma ei în mână.

— N-am vrut să-ţi fac rău, spuse el.

— Eşti foarte amabil, gunoiule.

— Noi doi nu suntem duşmani, domnişoară Rashad.

— Am impresia că-mi vine cam greu să cred chestia asta.

Telefonul liftului începu să sune din cutia lui din panou.

— N-ai să ieşi de aici, adăugă Khalehla.

— Stai, zise blondul. Ai văzut-o pe doamna Vanvlanderen.

— Ea ţi-a spus. Şi ce dacă?

— N-avea cum, o întrerupse europeanul. N-am văzut-o în viaţa mea. Am înregistrat-o. A avut nişte vizitatori. Au vorbit despre tine, ea şi cu cei doi bărbaţi, unul din el pe nume Grinnell.

— N-am auzit de el.

— Amândoi sunt trădători, duşmani ai guvernului tău, ai ţării tale, ca să fiu mai precis.

Telefonul continua să sune insistent.

— Cuvinte mari, domnule Fără-Nume.

— Gata cu vorbăria! strigă blondul înapoindu-i pistolul şi scoţând de sub haină un altul, mare şi negru pe care i-l întinse ţinându-l de ţeavă. Uite. Ia-le. Dă-mi o şansă, domnişoară Rashad! Crede-mă!

Uimită, Khalehla luă armele şi se uită în ochii lui. Văzuse astfel de rugăminţi în prea mulţi ochi în viaţa ei. Nu era privirea unui om căruia îi era teamă să moară pentru o cauză, ci a unuia furios la gândul că nu va trăi ca să ducă o treabă la bun sfârşit.

— Bine, zise ea. Poate da, poate nu. Întoarce-te şi pune mâinile pe perete! Dă-te înapoi şi lasă-ţi greutatea pe palme!

Telefonul suna constant şi asurzitor, măcinându-le amândurora nervii. Khalehla îşi trecu cu dexteritate degetele peste trupul lui, verificând atentă subţiorile, cureaua de la pantaloni şi gleznele. Nu mai avea arme asupra lui.

— Stai aici, ordonă ea şi ridică receptorul. N-am putut deschide panoul telefonului, explică ea celor de afară.

— Tehnicianul nostru e pe drum, doamnă. Era în pauza de masă şi nu l-am putut găsi mai repede. Ne cerem mii de scuze. Totuşi, aparatele noastre nu semnalează nici un incendiu…

— Cred că mai curând noi trebuie să ne cerem scuze, îl întrerupse Khalehla. A fost o greşeală, greşeala mea. Am apăsat

pe un buton pe care nu trebuia. Spuneţi-mi doar ce să fac pentru a porni din nou.

— Oh, da, da, desigur, zise bărbatul încercând să-şi ascundă iritarea. În nişa telefonului există un buton…

Uşile din holul hotelului se deschiseră şi europeanul se adresă imediat directorului hotelului care îi aştepta acolo.

— Am un asociat pe care trebuia să-l întâlnesc aici. Mă tem că am dormit cam mult – am avut un zbor obositor de la Paris. Se numeşte Grinnell, l-aţi văzut cumva?

— Domnul Grinnell şi îndurerata doamnă Vanvlanderen tocmai au plecat acum câteva minute împreună cu musafirii dumnealor, domnule. Presupun că e vorba de un serviciu funerar pentru soţul doamnei… Vai, o persoană absolut remarcabilă.

— Da şi dânsul mi-a fost asociat. Trebuie să ajungem şi noi la ceremonie, dar nu avem adresa. O ştiţi cumva?

— Oh, nu, domnule.

— O ştie cineva? Poate portarul a auzit instrucţiunile date şoferului de taxi?

— Oh, nu, domnul Grinnell are propria lui limuzină… de fapt propriile lui limuzine.

— Să mergem, spuse în şoaptă Khalehla, luându-l pe blond de braţ. Începi să devii prea curios.

— S-ar fi putut foarte bine să reuşesc, ceea ce era cu mult mai important.

— Cum te cheamă?

— Milos. Spune-mi doar Milos.

— Vreau mai mult de-atât. Eu ţin pâinea şi cuţitul, ai uitat?

— Dacă găsim un loc acceptabil am să-ţi spun mai multe.

— Ai să-mi spui al dracului de *mai multe,* domnule Milos şi să nu te mai prind cu vreo manevră de-aia rapidă de-a ta. Arma ta e în poşeta mea, iar arma mea e sub haină şi e îndreptată spre pieptul tău.

— Şi-acum ce facem, domnişoară presupus retrasă ofiţer CIA din Egipt?

— Mâncăm, ticălos băgăreţ ce eşti. Sunt lihnită de foame dar am să mănânc numai cu o mână. Dacă faci o mişcare greşită… E clar?

— Trebuie că eşti foarte bună.

— Destul de bună, domnule Milos, destul de bună. Sunt pe jumătate arabă, nu uita asta.

Se aşezară unul în faţa altuia în separeul circular ales de Khalehla şi Varak îi povesti amănunţit tot ce auzise.

— Am fost şocat. N-aş fi crezut în ruptul capului că Andrew Vanvlanderen a acţionat singur şi fără voia ei.

— Vrei să spui că a acţionat fără ca soţia lui să apuce să-i tragă un glonţ în cap şi să-l cheme pe unul din ceilalţi ca să-l ducă şi să-l arunce undeva în Golful Mexic?

— Exact. Ar fi făcut-o, să ştii. Cred că era şi niţeluş idiot.

— Nu sunt de acord. Era foarte isteţ, având în vedere scopurile pe care le urmărea. Tot ce s-a făcut pentru a-l termina pe Evan a condus la un logic *jaremat thaar,* adică uciderea din răzbunare, în arabă. Tu ai facilitat acest lucru, domnule Milos, începând din prima clipă în care l-ai întâlnit pe Frank Swann la Departamentul de Stat.

— N-am avut deloc intenţia asta, te asigur. Nici nu m-am gândit că ar fi posibil.

— Ai greşit.

— Am greşit.

— Hai să ne întoarcem la acel prim moment. De fapt, hai să parcurgem toată porcăria asta!

— N-avem ce să parcurgem. N-am spus nimic important.

— Dar noi ştim mult mai multe decât crezi tu că ştim. Doar am avut de descurcat un afurisit de ghem al naibii de încâlcit, după cum au spus superiorii mei... Un anumit congressman recalcitrant şi novice este manipulat şi introdus în comisii congresionale şi pus pe poziţii pentru care alţii şi-ar vinde şi fiicele. Apoi, din cauza misterioasei absenţe a preşedintelui comisiei, omul apare în direct pe postul naţional de televiziune, ceea ce duce la o expunere şi mai mare, împinsă la extrem o dată cu lansarea explozivei poveşti despre acţiunile lui din Oman. Povestea se încheie cu decorarea lui de către preşedinte, cu cea mai înaltă distincţie civilă a ţării. Până aici pare destul de clar, nu-i aşa?

— După opinia mea, a fost organizată foarte bine.

— Iar acum e pe cale să fie lansată o campanie naţională pentru a-l lansa în cursa pentru fotoliul partidului său, ceea ce l-ar face de fapt să devină viitorul vicepreşedinte al Statelor Unite.

— Ştii şi tu despre asta?

— Da, ştiu. Şi mai ştiu că nu e deloc un act spontan din partea electoratului.

— Am încredere că aşa va părea.

— De fapt, de unde vii tu, omule? îl întrebă Khalehla aplecându-se şi luând cu o mână o înghiţitură din friptura de viţel, în timp ce mâna cealaltă o ţinea ascunsă sub masă.

— Dă-mi voie să-ţi spun, domnişoară Rashad, că mă doare să te văd mâncând atât de greu. Poţi folosi amândouă mâinile, ca toţi oamenii. Eu nu sunt o ameninţare pentru tine şi nici n-am să fug.

— Cum aş putea să fiu sigură?

— Poţi, fiindcă în destule zone interesele noastre sunt comune, iar eu doresc să lucrez cu tine, desigur pe o bază bine delimitată.

— Dumnezeule, ce aroganţă! Ar vrea eminenţa voastră să fie atât de bun şi să-mi descrie aceste zone şi limitele generosului dumneavoastră ajutor?

— Sigur că da. Pentru început e vorba de siguranţa secretarului de stat şi de demascarea acelora care ar vrea să-l ucidă, cât şi aflarea motivului, deşi cred că pe acesta îl putem presupune. Apoi e vorba de capturarea teroriştilor care au atacat locuinţele congressmanului Kendrick, cu pierderi considerabile de vieţi omeneşti, pe urmă confirmarea filierei Vanvlanderen…

— Ştii şi tu despre Fairfax şi Mesa Verde? Bine, dar camuflajul a fost total! exclamă Khalehla.

— Ceea ce ne aduce la limitele participării mele. Eu trebuie să rămân mai departe în umbră şi nu voi discuta activităţile mele decât în termeni generali. Totuşi, dacă va fi necesar, am să mă refer la anumite persoane din guvern folosindu-mă de numele lor de cod. Sunt persoane care pot atesta calitatea mea de om de încredere în problemele de securitate, aici şi peste hotare.

— Nu prea îţi place să te lauzi, nu-i aşa?

Milos zâmbi prudent.

— Aşa e, nu am nici o opinie în acest sens. Totuşi, venind dintr-o ţară unde poporului i-a fost furat dreptul de a-şi exprima voinţa, am hotărât cu ani în urmă ce anume să fac cu viaţa mea. Am încredere în metodele pe care le-am aplicat. Dacă asta înseamnă aroganţă, atunci aşa să fie şi îmi cer scuze, însă eu n-o văd aşa.

Khalehla puse încet pistolul în poşetă şi se rezemă de spătarul scaunului, scuturându-şi mâna amorţită.

— Cred că ne putem lipsi de piesa asta… Şi să ştii că ai dreptate, e al naibii de greu să tai carnea cu furculiţa ţinută cu o singură mână, mai ales dacă cealaltă ţi-a amorţit de n-o mai simţi.

— Aveam de gând să-ţi sugerez să ceri ceva mai simplu, poate nişte paste făinoase, sau ceva care să se poată mânca cu degetele, dar am considerat că nu e cazul să mă amestec în… farfuria dumitale.

— Oare întrezăresc o undă de umor în spatele severei dumneavoastră fraze, domnule?

— Poate o încercare, asta da, dar nu am deloc chef de glume în momentul de faţă. Şi nici n-o să am până nu aflu că secretarul de stat a ajuns cu bine în Cipru.

— Ai alertat pe cine trebuia şi altceva nu mai poţi face. Acum de chestia asta au grijă alţii.

— Mă bazez pe asta.

— Atunci, la treabă, domnule Milos, spuse Khalehla întorcându-se la farfuria ei. De ce Kendrick? De ce ai făcut-o? Şi mai ales, înainte de toate, *cum* ai făcut-o? Ai contactat surse care ar fi trebuit să fie de necontactat! Ai intrat unde nimeni n-ar fi trebuit să fie lăsat să intre şi ai smuls secrete, ai furat un dosar care trebuia să fie imposibil de furat. Omul care ţi-a dat toate astea ar trebui scos la vedere şi aruncat în mijlocul terenului, sub lumina reflectoarelor, ca să vadă cum e când eşti lipsit de protecţie, cum e când te trezeşti gol puşcă şi fără apărare pe străzile unui oraş ostil.

— Oricine-a fost cel care m-a ajutat, el a avut încredere în mine, ştiind de unde vin eu, aşa cum chiar tu ai pus problema.

— Dar de ce?

— Am să-ţi dau un răspuns limitat, domnişoară Rashad şi voi vorbi numai în termeni generali.

— Ura! Deci începe!

— Această ţară are nevoie imperioasă de schimbări într-o administraţie care fără îndoială că va fi realeasă.

— Cine altcineva se poate pronunţa aici decât alegătorii?

— Tot în termeni generali… deşi n-ar trebui să-i folosesc nici pe aceştia, fiindcă ai văzut cu ochii tăi…

Khalehla lăsă furculiţa din mână şi se uită în ochii lui Varak.

— San Diego? Vanvlanderen? Grinnell?

— Da. San Diego, Vanvlanderen, Grinnell, repetă el în şoaptă. Şi ca să clarific mai departe: bani trimişi evident prin Zurich şi Beirut în Valea Baaka, în scopul eliminării unui rival politic, mai exact congressmanul Kendrick. Iar acum, o posibilă încercare de a împiedica un diplomat de înaltă clasă să participe la o conferinţă internaţională pentru dezarmare.

— San Diego, spuse Khalehla lăsând mâncarea în farfurie. Orson Bollinger?

— O enigmă, răspunse Varak. Ce ştie el? Ce nu ştie el? El e punctul de convergenţă, el e cheia cu care se poate pătrunde într-o administraţie altfel impenetrabilă. El e omul care trebuie înlocuit, eliminându-i astfel pe oamenii din jurul lui care-l fac să danseze cum îi cântă ei.

— Bine, asta am înţeles. Dar… de ce tocmai Evan Kendrick?

— Pentru că acum el e deja un rival redutabil.

— Nu va accepta niciodată; o să-ţi spună să te duci dracului. Tu nu-l cunoşti, eu însă da.

— Un bărbat nu trebuie în mod necesar să facă numai ce trebuie să facă, domnişoară Rashad. Dar o va face dacă îi sunt clarificate motivele pentru care ar trebui s-o facă.

— Şi crezi cumva că chestia asta e de ajuns?

— Nu-l cunosc personal pe domnul Kendrick, dar nu cred să fie o altfel de fiinţă omenească decât cea pe care am studiat-o atât de atent. E un om remarcabil şi totuşi extrem de modest în ceea ce priveşte realizările lui. A făcut o groază de bani de pe urma exploziei economice din Orientul Mijlociu, după care a dat cu piciorul la alte multe milioane pentru că s-a simţit ofensat moral şi rănit sufleteşte. Apoi a păşit în arena politică doar pentru a înlocui un om… Oare cum ai spus? Un gunoi care zăcea în Colorado. În cele din urmă, s-a dus în Oman ştiind că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă, dar a considerat că ar putea să ajute la rezolvarea tragediei de acolo. Ei bine, domnişoară Rashad, peste un asemenea om nu poţi să treci uşor cu vederea. Poate el ar face-o, dar alţii în nici un caz nu.

— Oh, Dumnezeule, aud o altă variantă a spuselor mele, zise Khalehla.

— În sprijinul avansării lui pe scena politică?

— Nu, ci doar ca să explic de ce nu-i un mincinos. Dar ar trebui să ştii că a mai avut un motiv să se ducă în Oman. Află că nu era chiar dornic să se ducă la moarte. Era convins că ştia cine se afla în spatele teroriştilor din Masqat, adică acelaşi monstru care ordonase uciderea a şaptezeci şi opt de oameni care constituiseră *Kendrick Group,* inclusiv nevestele şi copiii lor. Şi a avut dreptate: omul a fost executat după legea arabă.

— Chestia asta nu prea sună a negare, domnişoară Rashad.

— Nu, dar schimbă oarecum circumstanţele.

— Eu prefer să cred că adaugă o dimensiune de justiţie bine

aleasă, ceea ce confirmă alegerea lui de către noi.

— De către care *noi?*

— Nu comentez.

— Repet, o să vă refuze.

— Ne refuză dacă află că a fost manipulat. Şi chiar şi aşa, cu cred că s-ar putea să nu ne refuze dacă înţelege că e nevoie de el.

Khalehla se lăsă din nou pe spate, studiindu-l cu atenţie.

— Dacă aud eu bine, sugerezi ceva ce mă jigneşte adânc.

— N-ar trebui, răspunse Varak aplecându-se spre ea. Nimeni nu poate forţa un om să accepte un portofoliu, domnişoară Rashad. Trebuie să-l vrea el. Şi invers, nimeni nu-i poate forţa pe liderii unui partid politic să accepte un nou candidat. Trebuie să-l vrea ei... E adevărat că s-au făcut manevre pentru a-l scoate la vedere pe omul acesta, dar nu noi l-am creat, el a fost acolo de la bun început.

— Îmi ceri să nu-i spun de conversaţia asta şi să nu-i spun despre tine... Dar ai idee de câte săptămâni te căutăm?

— Dar dumneata ai idee. Domnişoară Rashad, câte luni am căutat noi până am dat de un om ca Evan Kendrick?

— Asta n-are nici o importanţă! El a fost manipulat şi o ştie. Nu te poţi ascunde, n-am să te las. L-ai făcut să treacă prin prea multe. I-au fost ucişi prieteni dragi, iar acum e posibil să moară un bătrân care i-a fost ca un tată timp de cincisprezece ani. Şi toate planurile lui de viitor s-au dat peste cap. E prea mult, nu crezi?

— Eu nu pot să schimb ce s-a întâmplat, nu pot decât să deplâng erorile de judecată pe care le-am comis, dar te rog să te gândeşti la ţara asta, la ţara mea, acum. Dacă am ajutat să apară un Evan Kendrick pe scena politică, am făcut-o pentru că el era o forţă care exista de drept. Fără el, orice alt bărbat bun ar fi declarat inapt pentru a prelua conducerea partidului, deoarece toţi ar fi arhicunoscuţi şi comod de folosit, aşa că ei n-au să fie niciodată o adevărată forţă... Am fost destul de clar?

— Dacă ne luăm după istorie, un vicepreşedinte a spus odată că funcţia lui n-a valorat nici cât o scuipătoare.

— Nu şi în zilele noastre. Şi cu siguranţă că nu în mâinile lui Evan Kendrick. Dumneata erai desigur la Cairo când el a apărut la televizor aici...

— Eram la Cairo, îl întrerupse Khalehla, dar avem acolo un canal american de ştiri, cu benzi video, se înţelege. Aşa că l-am

văzut şi l-am revăzut în repetate rânduri, mulţumită fără îndoială… agendei tale. A fost foarte bun, foarte inteligent şi foarte atrăgător.

— Domnişoară Rashad, gândeşte-te că Evan Kendrick e unic. E de nepreţuit. Spune tot ce gândeşte şi ţara este încântată de el.

— Datorită ţie.

— Nu, tocmai asta e, că nu datorită mie sau altcuiva. Datorită lui! A făcut lucrurile pe care le-a făcut şi lucrurile acelea extraordinare n-au fost inventate. A spus lucrurile pe care le-a spus şi cuvintele acelea nu i-au fost sugerate. Ce pot să-ţi spun? Am analizat peste patra sute de posibilităţi, folosind cele mai avansate calculatoare, iar el a ieşit la suprafaţă. Evan Kendrick.

— Nu vreţi nimic de la el?

— Spui că îl cunoşti. Dacă am vrea ceva, ce crezi că ar face?

— V-ar da imediat pe mâna unei comisii anticorupţie şi ar face pe dracu-n patru să vă vadă intraţi la zdup.

— Exact.

Khalehla închise ochii şi scutură din cap.

— Aş bea un pahar de vin, domnule Milos. Trebuie să mă gândesc la câteva lucruri.

Varak făcu semn chelnerului şi comandă două pahare de vin rece, lăsându-l să aleagă el soiul.

— Printre multele mele deficienţe, spuse el, e şi lipsa de cunoştinţe în domeniul vinurilor. În ţara mea nu prea avem vii…

— Nu te cred nici o secundă. Nu se poate să nu fii şi un degustător experimentat.

— Nu prea. Mai bine zis deloc. Îi aud pe prietenii mei comandând anumite vinuri, din anumite podgorii, ba mai cer şi o anumită recoltă şi mă minunez.

— Chiar ai prieteni? Când mă uit la tine, te văd mai repede un fel de eminenţă cenuşie.

— *Je comprends*[24], dar te asigur că greşeşti. Duc de fapt o viaţă normală. Prietenii mei cred că sunt translator pe cont propriu, la mine acasă, desigur.

— Aşa am început şi eu.

— Nu am un birou unde să pot fi găsit, ci doar un robot telefonic pe care-l pot chema de oriunde.

— Şi eu la fel.

Sosi şi vinul şi după ce bău puţin, Khalehla continuă ca pentru sine:

[24] Înţeleg, *(fr.).*

— Nu mai am cum să dau înapoi, cel puţin pentru câţiva ani. Camuflajul o dată ridicat, în Valea Baaka va fi o baie de sânge.

— Presupun că te referi la congressman, nu?

— Da. Teroriştii au fost învinşi, ca să spunem aşa... Acum câteva ore a avut loc un atac final la Mesa Verde, la fel de distrugător ca cel din Fairfax.

— Câteva ore?... Kendrick era acolo?

— Da.

— Şi?

— E viu, aşa mi s-a spus. A scăpat ca prin urechile acului, dar au murit mulţi de-ai noştri, ca şi în Virginia.

— Îmi pare rău... înţeleg că Weingrass e grav rănit. La el te-ai referit când ai vorbit despre un bătrân, nu-i aşa?

— Da. Îl duc cu avionul la Denver. Evan e cu el.

— Teroriştii, te rog, spuse Varak sfredelind-o privirea.

— Au fost în total nouă. Opt sunt morţi, doar unul, unul a supravieţuit, cel mai tânăr din ei şi cel mai prost. Nu ştie mare lucru.

— Iar când camuflajul se va ridica, aşa cum spui, va fi o baie de sânge în Baaka. De aceea nu se mai poate Kendrick întoarce în acea parte a lumii.

— N-ar supravieţui nici patruzeci şi opt de ore. Nu există nici o posibilitate de a-l proteja de demenţii ăia.

— Aici supravieţuieşte şi nimeni nu e mai bun decât serviciile secrete americane. În privinţa asta nimeni şi nimic nu e perfect, aici se poate vorbi numai de cel mai bun.

— Ştiu, spuse Khalehla, luând o altă înghiţitură de vin.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa domnişoară Rashad?

— Cred că da.

— Lasă evenimentele să-şi urmeze cursul normal. Există un comitet pentru acţiuni politice legitime, în vederea susţinerii congressmanului Kendrick pentru cel mai înalt post din stat. Lasă comitetul ăsta să lucreze nestingherit şi lasă ţara să reacţioneze într-un fel sau altul. Şi dacă avem amândoi dreptate în legătură cu Grinnell şi cu soţii Vanvlanderen şi cu toţi cei pe care-i reprezintă gaşca asta, atunci mai bine lasă-l pe Evan Kendrick să hotărască. Fiindcă chiar dacă îi demascăm şi îi oprim, răsar imediat în locul lor alte sute şi sute care abia aşteaptă să înşface ciolanul... E nevoie de o forţă şi de o voce, domnişoară.

Khalehla îşi luă ochii de la vinul din pahar şi înclină afirmativ din cap.

Capitolul 36

Kendrick mergea pe strada 17 din Denver, spre hotelul Brown Palace, fără să ia în seamă ninsoarea slabă care cădea dinspre cerul întunecat. Îi spusese şoferului de taxi să-l lase la câteva blocuri distanţă, voia să meargă pe jos ca să-şi mai limpezească gândurile.

Doctorii de la spital îl pansaseră pe Manny, scutindu-l pe Evan să le mai explice că rănile, deşi urâte, se datorau în principal fragmentelor de sticlă şi metal care i se implântaseră în carne. Pierduse mult sânge pentru un om de vârsta lui, dar pierderea nu era critică şi transfuziile tocmai pentru aşa ceva erau făcute.

Dar pentru Kendrick surprinderea şi uimirea începură când, luându-l la o parte pe unul din doctori, îi spuse despre îngrijorarea lui Weingrass în legătură cu reapariţia simptomelor cancerului lui. În decurs de douăzeci de minute, toate analizele lui Manny fuseseră transmise electronic din Washington şi oncologul şef vorbise cu chirurgul din capitală care-l operase pe arhitect. Apoi, cam la două ore, sosise un tehnician de la un anumit laborator şi discutase în şoaptă cu doctorul. Urmase o anumită agitaţie şi Evan fusese rugat să părăsească salonul, în timp ce lui Manny i se prelevau probe pentru nişte analize. După încă o oră, patologul şef, un ins subţirel şi cu ochi iscoditori, se apropiase de Kendrick în sala de aşteptare.

— Congressmane, domnul Weingrass a fost plecat recent din ţară?

— În ultimul an nu.

— Şi atunci unde-a fost plecat?

— În Franţa… şi în Asia de sud-vest.

Doctoral ridicase din sprâncene.

— Mărturisesc că nu stau prea bine cu geografia. Cam pe unde vine Asia asta de sud-vest?

— E necesar?

— Da.

— Oman şi Bahrain.

— A fost cu dumneavoastră…? Scuzaţi-mă, locurile pe unde aţi umblat sunt arhicunoscute.

— A fost cu mine. El e unul din cei cărora n-am putut să le mulţumesc, fiindcă nu-l interesează aşa ceva.

— Înţeleg. Aici n-avem sală pentru conferinţe de presă.

— Mulţumesc, de ce întrebaţi?

— Dacă nu mă înşel şi nu cred că mă înşel, bătrânul este infectat cu... hai să-i zicem un virus, un virus care din câte ştiu eu este originar din Africa centrală.

— Nu se poate!

— Atunci probabil că mă înşel eu. Echipamentele noastre sunt printre cele mai bune din lume, dar există altele şi mai bune. Am prelevat sânge şi ţesut pulmonar şi le-am trimis la Atlanta, la CCB.

— Ce-i asta?

— Centrul de Control al Bolilor.

— Boală?

— E doar o măsură de precauţie, domnule Kendrick.

— Trimiteţi-le la noapte, doctore. Peste o oră un avion va aştepta pe aeroportul Stapleton. Spune-le celor din Atlanta să se apuce de treabă în clipa în care primesc probele, nu mă uit la bani, plătesc oricât, chiar de-ar trebui să se lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Fac tot ce pot...

— Dacă consideraţi că ar ajuta, spusese Evan, nefiind sigur dacă blufa sau nu, am să rog Casa Albă să-i sune.

— Nu cred că va fi necesar.

Pe când ieşea spital, după ce-i urase noapte bună unui Manny ghiftuit de sedative, Kendrick îşi amintise de doctorul Lyons care dispăruse din Mesa Verde, specialistul fără adresă şi fără telefon dar cu trimitere în regulă de la guvern. De ce fusese necesară o trimitere?... Sau fusese vorba pur şi simplu de un act care trebuia să impresioneze, de o cheie cu care să pătrundă în casa unui anume Evan Kendrick? Aşa că Evan se hotărâse până la urmă să nu spună nimănui nimic. Khalehla o să ştie mai bine ce e de făcut.

Se apropie de Brown Palace şi printre fulgii de zăpadă observă de-abia acum, deodată, luminile colorate şi decoraţiunile feerice de Crăciun aranjate de-a latul bulevardului, de la clădirile în stil clasic până la noul turn dinspre sud. Apoi răsunară acordurile unui colind. *Împodobiţi camerele cu ramuri de vâsc, tra-la-la... la-la-la.*

Crăciun fericit vă urează ambasada din Masqat, îşi spuse el în gând, copleşit de amărăciune.

— Unde naiba tot umbli? răcni furios Mitchell Jarvis Payton, făcând-o pe Khalehla să depărteze receptorul de ureche.

— Am fost şi am luat masa.

— Aaaahhh, fi-ţi-ar masa… Tipul e acolo! Europeanul nostru blond e în hotel, deşteaptă pământului! Şi tu iei masa! Ah, că dacă nu-mi vine să dau cu tine de pământ! …

— Ştiu, am luat masa cu el.

— Ceee?! Cum?… Ce… ce zici c-ai făcuuut?!

— De fapt e chiar aici, lângă mine, în camera mea. Recapitulăm împreună tot ce ştim. Nu e ce credeam noi.

— Lua-te-ar naiba, Adrienne! Spune-i ticălosului că domnul B ar dori să vorbească cu domnul A!

— Doamne sfinte, tu ai fost acela?

— Gata, Rashad! Dă-mi-l pe fir!

— Nu sunt sigură c-o să fie de acord, dar…

Khalehla lăsă receptorul şi se întoarse către Varak.

— Un anume domn B ar dori să vorbească cu domnul A.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse acesta ridicându-se de pe scaun şi venind la telefon. Vă salut din nou, domnule B. Nu s-a schimbat nimic, înţelegeţi, nu? Fără nume, fără identităţi.

— Dar nepoata mea cum vă spune? Luaţi aminte, e nepoata mea.

— Îmi spune Milos, folosind desigur un nume eronat.

— Milos? Slav?

— American, domnule.

— A, am uitat, pardon, ai clarificat asta mai înainte.

— Secretarul de stat, vă rog.

— A sosit în Cipru.

— Respir uşurat.

— Toţi respirăm uşuraţi, dacă a fost într-adevăr vreun motiv de alarmă.

— Informaţia a fost precisă.

— Din nefericire, noi n-o putem confirma. Grinnell n-a fost la hotel şi nici la reşedinţa lui n-a apărut.

— E cu doamna Vanvlanderen.

— Da. Ştiu. Recepţionerul ne-a spus că au fost însoţiţi de mai mulţi indivizi. Aveţi vreo idee?

— Gărzile de corp ale lui Grinnell, în conformitate cu informaţia pe care am primit-o. V-am spus că mai sunt şi alţi bărbaţi cu el şi că ar trebui să fiţi pregătiţi.

— Da, aveţi dreptate… Lucrăm împreună?

— De la distanţă.

— Ce aveţi de oferit?

— Dovada anumitor lucruri pe care le-am comunicat domnişoarei Rashad, răspunse Varak gândindu-se la benzile montate pe care avea să i le dea ofiţerului de contrainformaţii. Poate nimic altceva, însă e miezul a ceea ce vă trebuie dumneavoastră.

— Vor fi acceptate cu toată recunoştinţa.

— Totuşi există şi un preţ, domnule B.

— Eu nu fac plăţi…

— Eu sunt convins că în realitate faceţi şi aşa ceva, îl întrerupse Varak. Cam tot timpul.

— Despre ce-i vorba?

— Din moment ce cererea mea necesită explicaţii mai ample, o las pe domnişoara Rashad să vă spună cu propriile ei cuvinte. Mâine o contactez şi pe viitor comunicăm prin intermediul ei. Dacă răspunsul dumneavoastră va fi pozitiv, aranjez ca materialele să vă parvină.

— Şi dacă nu va fi pozitiv?

— Dacă nu, atunci am să vă sfătuiesc să cântăriţi bine consecinţele. Domnule B.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu nepoata mea, vă rog.

— Cum doriţi.

Varak se întoarse şi îi dădu receptorul Khalehlei, apoi se întoarse la scaunul lui.

— Sunt aici, zise Rashad.

— Răspunde cu *da* sau *nu* şi dacă nu poţi să răspunzi, taci câteva secund. Bine?

— Da.

— Eşti în siguranţă?

— Da.

— Materialele lui ne-ar ajuta?

— Da, chiar foarte mult.

— E suficient să spui *da,* agent Rashad. Tipul stă la hotel… crezi că rămâne acolo?

— Nu.

— Ţi-a spus în ce fel a ajuns să pună mâna pe dosarul Oman?

— Nu.

— Şi ultima: o să supravieţuim cererilor lui?

— Va trebui.

— Înţeleg, răspunse directorul de la Proiecte Speciale. O să-mi

explici altădată această extraordinară şi extraordinar de insubordonată expresie, nu-i aşa?

— Vorbim mai târziu, zise Khalehla închizând telefonul şi se întoarse spre Varak. Şeful meu e supărat.

— Pe mine sau pe tine? N-a fost prea dificil de imaginat şirul întrebărilor lui.

— Pe amândoi.

— Chiar e unchiul tău?

— Îl cunosc de peste douăzeci de ani şi e destul, nu? Hai să vorbim puţin despre tine. Nici mie nu mi-a fost dificil să-mi imaginez şirul întrebărilor pe care ţi le-a pus.

— Doar un moment te rog, insistă cehul. Trebuie într-adevăr să plec.

— I-ai spus că Grinnell e cu doamna Vanvlanderen şi că ceilalţi sunt gărzile lui de corp.

— Da.

— Şi totuşi mie mi-ai spus că au fost doi bărbaţi în apartamentul familiei Vanvlanderen şi că gărzile se aflau afară pe hol.

— E adevărat.

— Cine-a fost cel de-al doilea bărbat pe care-l protejezi?

— Îl protejez?... Cred de asemenea că ţi-am spus că amândoi sunt trădători. Vei auzi asta din înregistrările respective şi o vei citi în transcrierile pe care am să ţi le dau, dacă... sau numai *dacă* şeful tău va fi de acord cu condiţiile mele, aşa cum ai fost de acord tu.

— Am să-l conving.

— Atunci ai să auzi cu urechile tale.

— Dar îl cunoşti. Cine e?

Varak se ridică şi întinse mâinile cu palmele în faţă.

— Din nou fără comentarii, domnişoară Rashad. Însă îţi spun doar atât. El e motivul pentru care trebuie să plec. Este un gunoi uman... şi e al meu. Am să răscolesc tot oraşul în noaptea asta până îl găsesc şi dacă n-am să reuşesc, ştiu unde pot să dau de el mâine sau poimâine. Repet, e al meu.

— Un *jaremat thaar,* domnule Milos?

— Eu nu vorbesc arăbeşte, domnişoară Rashad.

— Dar ştii ce-nseamnă, eu ţi-am spus. Deci un *jaremat thaar?*

— Noapte bună, spuse Varak îndreptându-se spre uşă.

— Unchiul meu vrea să mai ştie cum ai intrat în posesia dosarului Oman. Are să te vâneze până află.

— Toţi avem priorităţile noastre, spuse Varak întorcându-se dar rămânând cu mâna pe clanţă. În momentul de faţă, priorităţile voastre sunt legate de San Diego, iar ale mele sunt localizate altundeva. Spune-i că n-are de ce să se teamă din partea sursei mele, care se va duce în mormânt fără să mai apuce să pună în primejdie pe vreunul din oamenii voştri. Şi nici pe-ai noştri.

— Lua-te-ar dracu, păi deja a făcut-o! Evan Kendrick!

Telefonul începu să sune şi amândoi se uitară la aparat. Khalehla ridică receptorul.

— Da?

— S-a întâmplat! strigă Payton din Langley, Virginia. Oh, sfinte Dumnezeule, au făcut-o!

— Ce anume? Ce este?

— Hotelul Larnaca din Cipru! Toată aripa de vest a fost aruncată în aer, n-a mai rămas decât moloz. Secretarul de stat e mort, toţi sunt morţi!

— Hotelul din Cipru, repetă Khalehla cu vocea gâtuită de emoţie, privindu-l în ochi pe Milos. A fost aruncat în aer, secretarul de stat e mort, toţi sunt morţi…

— Dă-mi telefonul! tună acesta traversând în grabă camera. Domnule B! N-a verificat nimeni subsolul, tubulatura de aer condiţionat, structura de rezistenţă?

— Forţele de securitate din Cipru pretind că au verificat.

— Siguranţa cipriotă? răcni furios cehul. E plină de incapabili şi de elemente ostile! Ah, proştii!

— Vrei slujba mea, domnule A?

— N-aş accepta-o, zise Varak stăpânindu-şi furia şi coborând tonul. Eu nu lucrez cu amatori, adăugă el răutăcios, trântind receptorul şi luând-o din nou spre uşă.

Când să iasă, se întoarse spre Khalehla.

— Ştii ce a lipsit azi aici? Mintea lui Kendrick din Oman. El ar fi fost primul care să vă spună la toţi ce aveţi de făcut şi ce să căutaţi. Cu toate că probabil nu l-aţi fi ascultat. Că doar sunteţi daţi dracului de deştepţi!

Cehul deschise uşa, ieşi şi o trânti în spatele lui. Telefonul sună din nou.

— A plecat, spuse Khalehla ghicind instinctiv cine era.

— I-am oferit slujba mea, dar a spus clar că el nu lucrează cu amatori… Ciudat, nu-i aşa? Un om despre care noi nu ştim nimic ne alertează, iar noi o dăm în bară. Iar acum un an l-am trimis pe

Kendrick în Oman şi el a făcut ceva ce n-ar fi putut face cinci sute de profesionişti din cel puţin şase ţări. Te pune pe gânduri, nu-i aşa?... Încep să mă cam ramolesc.

— Nici vorbă, MJ! strigă agenta din Cairo, se întâmplă să existe tipi deştepţi care împuşcă potul cel mare, atâta tot. Ai făcut mai mult decât ar fi făcut toţi ăştia!

— Aş vrea să pot crede şi eu, dar în noaptea asta n-aş zice că mai sunt în stare să cred ceva. Mai ales chestia asta.

— Ar trebui să fii!... Şi fiindcă tot suntem între noi, să-ţi explic remarca de nesubordonare de acum câteva minute.

— Te rog. Sunt receptiv. Deşi nici nu ştiu dacă mai am putere să respir. Dar mă străduiesc, în orice caz.

— Oricine-ar fi cei pentru care lucrează Milos, ei nu vor nimic de la Evan. L-am presat şi mi-a confirmat ce ştiam: sunt convinşi că dacă ar încerca să-i ceară *pe urmă* ceva, Evan iar înşfăca de beregată. Asta le place grozav la el. Şi el chiar aşa ar face. Îl cunosc.

— Sunt de acord. Deci ce vor?

— Să se retragă *pe urmă* şi să lase evenimentele să-şi urmeze cursul în linişte, atât. Vor ca noi să lăsăm cursa să se desfăşoare în continuare.

— Evan n-o să vrea să participe...

— S-ar putea s-o facă, dacă află despre cavalerii negri care conduc treburile în California. Hai să zicem că pe ăştia îi oprim, dar sunt sute care aşteaptă să le ia locul. Milos are dreptate, e nevoie de o voce adevărată.

— Dar care e părerea nepoatei mele?

— Eu îl vreau viu, nu mort. Nu se poate întoarce în Emirate, ar putea să se autosugestioneze că poate, dar l-ar lichida de cum coboară din avion. Şi nici la Mesa Verde nu poate să vegeteze, cel puţin nu un om cu energia şi cu imaginaţia lui. E şi asta un fel de moarte, ştii doar... Ţara ar putea s-o ducă mai rău, MJ.

Proştii! Proştii! Proştii! şoptea Varak formând numărul în timp ce studia diagrama apartamentului familiei Vanvlanderen. În fiecare cameră erau marcate nişte mici puncte cu câte un x roşu. Imediat, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Da?

— Sunetistule?

— Praga?

— Am nevoie de tine.

— Întotdeauna îmi place cum arată banii tăi.

— Vino să mă iei în treizeci de minute de la intrarea de serviciu. Vorbim în drum spre studioul tău, îţi explic ce trebuie să faci… Sunt ceva schimbări în diagramă?

— Nu. Ai găsit cheia?

— Mulţumesc pentru amândouă.

— Tu plăteşti. Treizeci de minute.

Cehul închise telefonul şi se uită la echipamentul de înregistrare împachetat de lângă uşă. Ascultase interviul Khalehlei cu Ardis Vanvlanderen şi în ciuda furiei pe care i-o stârnise vestea morţii secretarului de stat, îi venise să zâmbească la auzul strategiei îndrăzneţe pe care o abordaseră agenta din Cairo şi superiorul ei. Cei doi se bazaseră pe ce ştiau şi merseseră pur şi simplu la noroc, presupunând cam care ar putea fi adevărul despre acţiunile lui Andrew Vanvlanderen şi transformându-l într-o minciună irezistibilă: echipe de comando palestiniene cu ţinta Bollinger, iar despre Kendrick nici o vorbă! Sclipitor! Apariţia lui Eric Sundstrom în nici două ore de la uimitoarele şi întortocheatele aiureli pe care i le îndrugase Rashad lui Ardis Vanvlanderen fusese detonatorul care aruncase în aer structura de beton armat a înşelătoriei din San Diego. Lucrurile trebuiau luate aşa cum erau.

Varak se duse la uşă, o deschise cu băgare de seamă şi ieşi cu paşi de pisică pe coridor. Merse până la uşa apartamentului familiei Vanvlanderen şi, cu cheia primită de la Sunetist, intră înăuntru, ţinând diagrama în mână. Cu aceiaşi paşi neauziţi, trecu din cameră în cameră şi recuperă minusculii receptori instalaţi sub mese, sub scaune, printre arcurile canapelei, în spatele oglinzilor din cele patru dormitoare, sub dulapurile de medicamente din sălile de baie şi din bucătărie. Lăsă la urmă cabinetul văduvei, numărând semnele roşii de pe plan, mulţumit că până aici culesese tot. Cabinetul era cufundat în întuneric; găsi lampa de birou şi o aprinse. În zece secunde demontă şi cei patru receptori, trei chiar din încăpere şi un al patrulea dintr-o mică baie anexă. Se concentră asupra biroului. Se uită la ceas; operaţiunea de demontare îi luase nouă minute şi mai avea cel puţin un sfert de oră pentru a examina mai în amănunt sanctuarul doamnei Vanvlanderen.

Începu cu sertarele biroului, trăgându-le unul după altul şi frunzărind hârtiile fără importanţă despre tot felul de fleacuri vicepreziden ţiale, orare, scrisori de la indivizi şi instituţii demne

de un răspuns oarecare într-o bună zi, hârtii de la Casa Albă, Departamentul de Stat, Departamentul Apărării şi de la diferite agenţii ale administraţiei, care trebuiau studiate de doamna director de personal înainte de a fi prezentate lui Orson Bollinger. Nimic de valoare, nimic legat de manipulările subterane din California de sud.

Privi în jurul lui la interiorul camerei îmbrăcate în lambriuri, la rafturile de pe pereţi, la mobila graţioasă şi la fotografiile înrămate de pe pereţi... Fotografiile... fotografiile... Erau peste douăzeci, împrăştiate pe toţi pereţii. Se duse şi începu să le examineze, rotind lampa de birou pentru a le putea vedea mai bine. Erau obişnuitele poze automăgulitoare, cu domnul şi doamna Vanvlanderen în compania politicienilor de primă mărime, de la preşedinte până la oamenii cei mai importanţi ai administraţiei şi ai Congresului. Apoi câteva fotografii ale văduvei fără răposatul ei soţ. Judecând după aparenţe, acestea erau din trecutul lui Ardis Vanvlanderen, constituind o mărturie palpabilă că trecutul ei nu era deloc lipsit de importanţă. Maşini scumpe, iahturi, pârtii de schi, blănuri luxoase.

Varak tocmai era pe punctul de a abandona panoplia când ochii îi căzură pe o fotografie mărită, făcută la Lausanne, judecând după portul de ambarcaţiuni din nordul lacului Leman care apărea pe fundal. Milos studie faţa măslinie a bărbatului care se înfoia lângă efervescentul punct feminin de atracţie. Recunoştea figura dar nu ştia de unde să o ia. Apoi, de parcă ar fi luat urma unui miros, ochii lui coborâră spre partea din dreapta jos. La o altă fotografie mărită, făcută tot la Lausanne, dar de data aceasta în grădinile palatului Beau-Rivage. Cu acelaşi bărbat... cine era? Iar mai încolo alta, de data asta din Amsterdam, în aceeaşi formaţie. Cine *era individul? Concentrează-te! Pri*n faţa ochilor i se derulau imagini, fragmente de impresii trecătoare, dar nici un nume. Riad... Medina, Arabia Saudită... O familie saudită şocată şi furioasă... o execuţie programată, apoi o evadare. Fuseseră implicate milioane şi milioane... cu opt sau zece ani în urmă. Cine era? Varak se gândi să ia una din fotografii, apoi, instinctiv, îşi dădu seama că nu era bine. Oricine-ar fi fost bărbatul, el reprezenta un alt aspect grăitor al maşinăriei construite în jurul lui Orson Bollinger. O fotografie lipsă a acelei feţe putea declanşa alarma.

Milos stinse lampa şi se întoarse la birou. Era timpul să plece ca să-şi ia echipamentul şi să se întâlnească cu Sunetistul jos în

stradă, în faţa intrării de serviciu. Se întinse spre lampa de pe birou, când auzi deodată uşa de la intrare. Stinse repede şi a doua lampă şi se duse cu paşi furişaţi în cabinet, lăsând uşa întredeschisă, în aşa fel încât să se poată strecura în spatele ei şi să se uite prin spaţiul dintre balamale şi toc.

Apăru un personaj înalt, un bărbat care se mişca sigur pe el într-un spaţiu ce-i părea familiar. Varak se încruntă: la tipul ăsta chiar că nu se mai gândise de săptămâni de zile. Era agentul roşcat de la Mesa Verde, un membru al unităţii FBI repartizate pentru paza vicepreşedintelui, la cererea lui Ardis Vanvlanderen. Pentru o clipă Milos se simţi derutat, dar numai pentru o clipă. Unitatea fusese rechemată la Washington şi totuşi un jucător rămăsese în urmă... Mai precis, unul dintre jucători fusese cumpărat înainte ca Varak să-l fi găsit la Mesa Verde. Îl urmări pe roşcat cum umblă prin încăpere ca şi când ar fi căutat ceva. Omul luă un pahar de sub lampa de fildeş de pe o masă din stânga canapelei, apoi trecu în bucătărie. Se întoarse imediat cu un tub de spray într-o mână şi cu un ştergar de masă în cealaltă. Se duse la bar unde luă pe rând toate sticlele, pulverizâ colonie apoi le şterse cu grijă. După aceea făcu la fel cu marginea de aramă strălucitoare a baiului şi o şterse bine cu ştergarul. De la bar se duse la fiecare piesă de mobilier din sufrageria scufundată şi repetă operaţiunea cu aceeaşi grijă.

Varak înţelese ce făcea omul: elimina mărturiile prezenţei lui Eric Sundstrom, ştergându-i amprentele. Probabil că lui Ardis urma să i se întâmple ceva neplăcut, dacă nu cumva chiar foarte neplăcut şi nu trebuia să existe aici nici o urmă a prezenţei lui Sundstrom.

Individul puse tubul de spray şi şervetul pe măsuţa de cafea apoi traversă neglijent camera... în direcţia cabinetului! Cehul se răsuci fără zgomot şi ieşi din spatele uşii întredeschise, refugiindu-se în mica încăpere a băii şi lăsând uşa întredeschisă. Nici nu intrase bine, că agentul FBI şi aprinse lampa de birou şi se aşeză pe scaun, deschizând sertarul cel mai de jos din dreapta şi făcând un lucru pe care Varak nu-l făcuse: apăsă pe un buton ascuns şi ornamentul vertical al biroului se desfăcu imediat.

— Iisuse Christoase! exclamă roşcatul, holbându-se în ascunzătoarea goală şi punând imediat mâna pe telefon. Nu-i aici! ţipă el. Nu e. Da, sunt sigur! adăugă el după o pauză scurtă. Nu e nimic, nu-nţelegi că nu e nimic?... Ce vrei de la mine? Ţi-am

urmat instrucţiunile şi-ţi spun că nu e nimic aici!... Ce? Cum naiba vine asta, în josul străzii de la casa ta?... A, de la casa ta mai la vale, da, da... Aşa spune! Bine, văd ce e şi te sun.

Apăsă pe furca telefonului, îi dădu drumul, apoi formă alt număr, din unsprezece cifre.

Interurban, îşi zise Varak, numărând din ascunzătoarea lui.

— Baza Cinci, aici e Mierla, misiune specială San Diego, cod şase-şase-zero. Confirmă te rog... Mulţumesc. Avem vehicule în La Jolla despre care eu nu ştiu nimic?... N-avem... Nu, nimic urgent, probabil presa. Trebuie c-au aflat că persoana se duce la o serată cu un spectacol de artă – ai înţeles, serată, da? – cu tot alaiul. N-ar deosebi un Rembrandt de un Al Capone, dar trebuie să se prefacă. Verific, verific, las-o baltă.

Închise şi formă un alt număr.

— Din partea noastră nu e nimic, spuse el imediat în şoaptă. Nu, nu există lege care să specifice că trebuia să ni se spună... CIA? Când e vorba de chestii de-astea, noi suntem mereu primii care nu află... Bine, sun la aeroport. Vrei să iau legătura cu pilotul tău?... Bine, cum zici, măcar că mă grăbesc, trebuie s-o şterg de-aici. Agenţia şi Biroul nu se combină niciodată.

Omul de la FBI închise în clipa în care Varak ieşi din mica baie întunecoasă cu automaticul lui negru în mână.

— Nu sunt deloc convins că ai să ieşi de-aici chiar aşa repede, omule, spuse blajin coordonatorul de la Inver Brass.

— Christoase! răcni roşcatul sărind din scaun şi ţâşnind ca o ghiulea, spre Varak.

Îl înşfacă de încheietura mâinii cu forţa unui animal disperat şi îl proiectă în peretele din spate al băii, deasupra toaletei, lovindu-l violent cu capul de suportul de hârtie igienică. Cehul se împletici în spaţiul incomod şi întunecos, dar strecură iute un braţ pe după mijlocul agentului şi, prinzându-l ca într-o menghină, îi împinse mâna dreaptă în sus, aproape smulgându-i braţul din umăr. Într-o clipă totul se termină: omul se prăbuşi la podea, gemând şi ţinându-se de braţul vătămat.

— Ridică-te, zise Varak fără să se sinchisească să-şi îndrepte pistolul către prizonier.

Roşcatul se ridică scrâşnind şi se apucă de marginea chiuvetei din marmură.

— Întoarce-te acolo şi stai jos, îi ordonă Milos trăgându-l pe uşă şi împingându-l spre birou.

— Cine dracu’ eşti? întrebă omul cu răsuflarea tăiată, ţinându-

se încă de braţ.

— Vai de mine, dar ne cunoaştem, ai uitat? Ia adu-ţi aminte: un drum de ţară... în Mesa Verde... Ei? La doi paşi de casa unui anumit congressman, omule, ce Dumnezeu, nici măcar atâta nu mai ţii minte...

— Tu ai fost? mugi turbat de furie agentul şi ţâşni cu capul înainte, dar Varak îl împinse cu brutalitate la loc.

— Când te-ai vândut, federale?

Roşcatul îl studie pe Milos în lumina slabă a lămpii de birou.

— Dacă eşti vreun strigoi naturalizat venit de la o unitate concurentă, bagă-ţi bine în cap un lucru: sunt aici în misiune specială pentru vicepreşedinte.

— O unitate concurentă? Văd că ai vorbit cu nişte tipi foarte interesanţi... Nu există nici o unitate concurentă, iar vehiculele alea din jurul casei lui Grinnell au fost trimise acolo de Washing...

— Ba nu! Am verificat!

— Poate că Biroul n-a fost informat, sau poate că te-au prostit pe tine, nu contează. Ca orice soldat privilegiat dintr-o formaţiune de elită, sunt convins că poţi pretinde că ai respectat ordinele, ai îndepărtat amprentele şi ai căutat documentele ascunse despre care tu bineînţeles că nu ştii nimic.

— Ba nu! Care documente? Care ascunse?

— Dar te-ai vândut, băiete şi pentru mine numai asta contează. Ai fost pregătit să accepţi bani şi privilegii în schimbul unor servicii făcute de tine folosindu-te de statutul tău oficial. Eşti aşadar pregătit să-ţi dai viaţa pentru aceşti oameni?

— Adică cum? Ce vrei să spui?

— Fii atent aici, spuse Varak în şoaptă lipindu-i ţeava pistolului de frunte. Pentru mine nu are nici o importanţă dacă trăieşti sau mori, însă eu trebuie să găsesc un om. În noaptea asta.

— Înseamnă că nu-l cunoşti pe Grinnell...

— Nu el mă interesează, lasă-l pentru ceilalţi. Omul care-mi trebuie e cel ale cărui amprente le-ai şters cu atâta migală. Ai să-mi spui imediat unde se află, altfel creierii tăi se vor împrăştia pe masa asta şi e păcat de ea s-o murdăresc cu asemenea rahat. Aud?

Tremurând din toate încheieturile, cu răsuflarea tăiată, roşcatul scuipă repede cuvintele.

— Nu ştiu şi nu mint! Mi s-a ordonat să-i întâlnesc pe o stradă lăturalnică de lângă plaja din Coronado. Jur că nu ştiu unde s-au dus.

— Păi ai dat un telefon.

— E un telefon celular. Mobil.

— Cine-a fost în Coronado?

— Doar Grinnell şi celălalt tip, care mi-a spus pe unde-a umblat şi ce-a atins în apartamentul ăsta.

— Ea unde era?

— Nu ştiu. Poate era bolnavă sau avusese un accident. În faţa limuzinei lui Grinnell era o ambulanţă.

— Dar ştii încotro se îndreptau. Erai pe punctul de a da telefon la aeroport. Ce instrucţiuni aveai?

— Să aranjez cu personalul de întreţinere, într-o oră avionul să fie gata de decolare.

— Unde-i avionul?

— La aeroportul internaţional San Diego. Pista particulară de la sud de pista principală.

— Care-i destinaţia?

— Asta n-o ştie decât Grinnell. Şi pilotul, atât. Grinnell nu spune niciodată unde se duce.

— Te-ai oferit să-l suni pe pilot. Ce număr are?

— Christoase, mă jur că nu ştiu! Dacă Grinnell ar fi vrut să sun eu, mi l-ar fi spus. Dar nu mi-a spus nimic.

— Dă-mi numărul de la celular.

Agentul i-l dădu, iar Milos îl memoră imediat.

— Eşti chiar sigur că e corect?

— Încearcă-l.

Varak luă arma şi o puse la locul ei în tocul de la subţioară.

— Am auzit în noaptea asta un cuvânt care ţi se potriveşte al naibii de bine, federale. Gunoi, asta eşti, dar ţi-am mai spus că nu mă interesezi deloc, aşa că am de gând să-ţi dau drumul. Poate e cazul să-ncepi să-ţi concepi apărarea, ca un soldat trimis de superiorul lui în judecată pentru trădare. Sau poate ai face mai bine s-o iei spre sud, spre Mexic. Nu ştiu şi nu-mi pasă. Dar dacă foloseşti telefonul mobil eşti mort, ai înţeles?

— Nu vreau decât să ies de-aici, spuse agentul ţâşnind spre uşa de la intrare şi făcându-se nevăzut.

Şi eu la fel, îşi zise Milos. Se uită la ceas; era târziu, Sunetistul îl aştepta deja jos. *Nu-i nimic,* îşi spuse, *tipul e iute şi va înţelege imediat ce vreau de la benzi şi de la transcrieri.*

Se gândi că mai târziu va împrumuta maşina Sunetistului şi o va lăsa în parcarea aeroportului din San Diego. Iar acolo, pe pista particulară de la sud de pista principală, îl va căuta pe trădătorul

de la Inver Brass şi îl va găsi. Îl va găsi şi îl va ucide. Toate îi apăreau acum cât se poate de limpede.

Telefonul zbârnâi, trezindu-l pe Kendrick dintr-un somn adânc. Dezorientat, îşi îndreptă privirea întâi spre fereastra hotelului, la ninsoarea abundentă care cădea în vârtejuri. Telefonul sună din nou; clipind, aprinse veioza de pe noptieră şi ridică receptorul uitându-se la ceas: cinci şi douăzeci dimineaţa. Să fi fost Khalehla?

— Da, alo?

— Atlanta n-a dormit toată noaptea, congressmane, spuse patologul şef. Adineauri m-au sunat şi m-am gândit că trebuie să vă pun la curent.

— Mulţumesc, doctore.

— Nu cred că e cazul. Mă tem că toate testele au fost pozitive.

— Cancer? întrebă Evan înghiţind în sec.

— Nu, nu e cancer, e altceva... V-aş spune termenul medical dar n-ar însemna nimic pentru dumneavoastră. Aţi putea considera că e o formă de salmonela, un virus care atacă plămânii, închegând sângele până când opreşte trecerea oxigenului. Înţeleg foarte bine de ce domnul Weingrass a crezut că e vorba de cancer. Nu e, dar nu-i nici o scofală că nu e.

— Antidotul? întrebă Kendrick strângând receptorul în mână.

După câteva secunde de tăcere, patologul răspunse aproape în şoaptă:

— Nici unul cunoscut, congressmane. Este un proces total ireversibil. În districtul african Kasai, oamenii ucid animalele bolnave şi le ard, apoi dărâmă şi satele şi le incendiază.

— Nu dau doi bani pe vitele şi pe satele africane!... Scuzaţi-mă, n-am vrut să ţip la dumneavoastră.

— Nu-i nimic, sunt învăţat, în meseria noastră ni se întâmplă destul de des. M-am uitat pe hartă, probabil a mâncat în vreo ospătărie omaneză unde se servesc preparate specifice Africii centrale, pentru muncitorii de import. Vase murdare, chestii de genul ăsta. Aşa se transmite virusul.

— Nu-l cunoaşteţi pe Emmanuel Weingrass, ar fi ultimul loc unde-ar mânca... Nu, doctore, n-a fost transmisă, ci injectată.

— Vă rog?

— Cât mai are de trăit?

— Mi-au spus că durata poate varia. De la o lună la trei luni, poate patru. În orice caz, nu mai mult de şase.

— Aş putea să-i spun că s-ar putea întinde pe mai mulţi ani?

— Puteţi să-i spuneţi orice, dar el s-ar putea să vă spună exact invers. Respiraţia n-o să-i devină mai uşoară. Va trebui să aibă mereu oxigen la îndemână.

— Va avea. Mulţumesc, doctore.

— Îmi pare rău, domnule Kendrick.

Evan se ridică din pat şi începu să păşească nervos prin cameră. Un necunoscut doctor fantomă din Mesa Verde, dar cunoscut unor anumiţi oficiali din guvernul american. Un doctor cumsecade care n-a vrut decât să ia puţin sânge... apoi a dispărut. Deodată. Evan începu să strige răguşit în timp ce pe obraji îi alunecau lacrimi amare: Lyon*s, unde eşti, Lyons? Am să te găsesc, nemernicule, oriunde te-ai ascunde!*

Furios, izbi cu pumnul în geamul de la fereastra cea mai apropiată, spărgându-l şi lăsând vântul şi vârtejurile de zăpadă să năvălească în cameră...

Capitolul 37

Varak se apropie de ultimul hangar pentru întreţinere din zona particulară a aeroportului internaţional din San Diego. Pe aleile înguste ale complexului treceau aproape fară întrerupere electrocare ale poliţiei şi ale serviciului de vamă, cu radiourile deschise din care se auzeau sporadic voci gâjâite şi pârâituri datorate câmpului electrostatic. Corporaţiile bogate plăteau bani grei ca să folosească zona aceasta şi să evite nervii legaţi de călătoriile aeriene obişnuite, dar rămâneau în continuare supuse controalelor de rutină ale agenţiilor federale şi municipale, care operau şi aici. Fiecare avion pregătit de decolare suporta nu numai procedurile uzuale de zbor şi rută, ci şi inspecţia completă a aparatului în sine. Mai mult chiar, toate persoanele îmbarcate puteau face oricând obiectul unei percheziţii riguroase, treabă deloc pe placul selectei clientele care, la banii plătiţi, ar fi vrut să se vadă scutite şi de acest neajuns.

Varak intră calm în sala de aşteptare, unde pasagerii de elită, tolăniţi pe fotoliile pluşate, aşteptau cu mutre plictisite decolările. Merse la ghişeu să se intereseze de avionul lui Grinnell şi dădu peste o operatoare tânără şi drăguţă, care se arătă mult mai binevoitoare decât s-ar fi aşteptat el.

— Vă îmbarcaţi şi dumneavoastră, domnule? îl întrebă ea amabilă, gata să-i introducă numele în calculator.

— Nu, am venit doar să transmit nişte documente.

— Atunci cred că ar fi mai bine să mergeţi direct la hangarul şapte. Domnul Grinnell nu prea are obiceiul să se oprească aici, de regulă se duce şi dumnealui direct la hangar.

— Dacă aţi fi atât de drăguţă să mă îndrumaţi…

— Sigur că da, domnule, numai un moment, vă ducem cu unul din electrocarele noastre.

— Aş prefera să merg pe jos, dacă nu vă supăraţi.

— Cum doriţi, doar să nu vă abateţi de pe alee. Există tot felul de sisteme de alarmă, foarte sensibile şi ştiţi…

— Bine, domnişoară, merg din stâlp în stâlp, zise Milos zâmbind. În regulă?

— Nu-i o idee rea, răspunse fata. Săptămâna trecută, un grangure din Beverly Hills a vrut să facă pe grozavul şi a ţinut morţiş să meargă pe jos, numai că a luat-o pe unde nu trebuia şi

a nimerit la închisoarea din San Diego.

— Doar pentru că a mers pe jos?

— Nu numai asta, mai avea şi nişte pastile nostime la el...

— Nici o grijă, domnişoară, eu n-am nici măcar aspirine. Deci pe unde mă sfătuiţi s-o iau?

— Ieşiţi pe uşa asta, o luaţi la dreapta pe prima alee şi pe urmă din nou la dreapta. Ultimul hangar, la marginea câmpului. Domnul Grinnell are cel mai bun loc. Ne-ar plăcea să vină mai des pe aici.

— E o persoană foarte retrasă.

— Ei, retras! E de-a dreptul invizibil, nu retras!

Varak mulţumi politicos şi ieşi afară, privind atent la electrocarele şi încărcătoarele care treceau pe lângă el venind din toate direcţiile, unele încetinind, altele trecând în viteză mai departe şi văzu ce voia să vadă. Lângă şirul de hangare din dreapta se aflau lumini de drum, nişte becuri amplasate pe stâlpi scurţi, înfipţi în asfalt şi legaţi între ei, demarcând parcă ceva. De fapt demarcând ce? se întrebă Varak. Erau oare nişte spaţii ca pajiştile aflate între casele din suburbiile viitorului, unde vecinii se temeau de vecini? Pe partea stângă nu era decât, iarbă înaltă, care mărginea pista auxiliară. Era bine să ţină minte asta, pe acolo putea s-o ia ca să iasă după ce-şi va fi terminat treaba.

Funcţionara îi dăduse lămuriri foarte precise. Varak se apropie de porţile deschise ale celui din urmă hangar şi văzu avionul lui Grinnell, aflat în cel mai bun loc. Îndată ce primea liber, acesta putea ieşi direct în câmp, de unde putea decola imediat, la semnalul turnului, fără să mai piardă timp preţios în orele aglomerate.

În interiorul hangarului, două santinele înarmate stăteau rezemate de un perete. Dincolo de cei doi indivizi, aştepta liniştit un avion cu reacţie Rockwell, pe ale cărui aripi argintii meştereau câţiva mecanici de la întreţinere. Milos examină uniformele santinelelor: nu erau nici federale, nici municipale, aşadar era vorba de o firmă particulară de securitate şi pază. Asta îl făcu să se gândească la altceva: unul din oameni era masiv şi foarte lat în umeri. În încercarea care urma, Milos nu avea voie să omită nimic Ajunsese într-o poziţie din care îl putea ucide foarte uşor şi foarte sigur pe Sundstrom, dar preferabil era să-l poată executa de la distanţă mică, pentru ca acesta să înţeleagă şi să ştie bine despre ce e vorba.

Păşi cu un aer nepăsător pe asfalt spre impozanta intrare a

hangarului, spre paznicii care săriră amândoi ca arşi şi făcură câte un pas ameninţător în întâmpinarea lui.

— Hei, omule, eşti sigur că exact aici ai treabă? întrebă tipul cel solid, aflat în dreapta musafirului nepoftit.

— Aici, da. Ceva afaceri, cred, răspunse amabil Varak. Mai degrabă afaceri confidenţiale.

— Adică? întrebă cel din stânga, un ins ceva mai scund.

— Mă tem că va trebui să-l întrebi pe domnul Grinnell. Eu sunt doar un simplu mesager şi mi s-a spus să vorbesc doar cu o singură persoană care urmează să-i transmită informaţia domnului Grinnell când soseşte.

— Iar rahaturi de-astea, mârâi nemulţumit cel scund spre camaradul lui, apoi se întoarse spre Varak. Dacă ai acte sau bani, omule, trebuie să le dai la verificat, fiindcă dacă ajunge ceva necurat în avion şi avionul face poc cu domnul Grinnell cu tot, atunci exact pe noi ne ia mama dracului. Te-ai prins?

— Tare de tot prietene. Dar nu e ceva care să facă poc, doar nişte cuvinte care trebuie repetate întocmai. Te-ai prins şi tu?

— E-n regulă. Dă-i drumul şi vorbeşte.

— O singură persoană. Iar eu îl aleg pe el, continuă Milos arătându-l cu degetul pe cel gras.

— El e tâmpit. Alege-mă pe mine.

— Mi s-a spus pe cine să aleg. Aşa am ordin, te-ai prins?

— Rahat!

— Fii amabil şi vino cu mine, se adresă Varak celui solid, cu un gest din cap spre dreapta, în spatele luminilor de drum. Trebuie să înregistrez conversaţia, dar fără să fie altcineva pe lângă noi.

— De ce nu-i spui chestia asta şefului, personal? obiectă ţâfnos gardianul respins. Că tot trebuie să pice în câteva minute.

— Pentru că nu trebuie să ne-ntâlnim faţă-n faţă, nicăieri. Nu eşti curios să-l iei la întrebări pe chestia asta?

— Alte rahaturi!

O dată ajuns cu gardianul cel solid la colţul hangarului, Varak ridică mâna stângă.

— Vrei te rog să vorbeşti direct aici? întrebă el pe un ton cât putea mai plin de amabilitate.

— Sigur, domnule.

Au fost ultimele lui cuvinte. Varak îl lovi cu muchia dură a palmei drepte în claviculă, lovind apoi imediat de trei ori la gât şi de două ori cu degetele în ochi. Omul se prăbuşi fără un geamăt şi Varak se apucă imediat să-l dezbrace. Un minut şi douăzeci de

secunde mai târziu, era îmbrăcat în uniforma largă a gardianului, prea mare chiar şi pentru el, aşa că fu nevoit să suflece manşetele pantalonilor şi mânecile vestonului. Acum era pregătit.

Patruzeci de secunde mai târziu, o limuzină neagră se opri în faţa hangarului. Varak ieşi din umbră şi intră încet în lumina tulbure şi lăptoasă a lămpilor de neon de deasupra, având grijă să se ţină mai la o parte. Din maşină coborî un bărbat şi deşi nu-l mai văzuse niciodată, ştiu pe loc că era Crayton Grinnell.

— Salut şefu'! strigă gardianul din stânga porţii hangarului în timp ce personajul cenuşiu la faţă intra repede şi nervos în hangar. Am primit mesajul dumneavoastră, Benny tocmai înregistrează ceva.

— De ce naiba nu e avionul pe pistă? ţipă furios Grinnell, fără să-l ia în seamă. Totul e verificat, idioţilor!

— Benny a vorbit cu ei, nu eu, şefu'! Cică cinci minute sau maxim zece, aşa au zis. Ar fi fost altceva dacă mă puneaţi pe mine, să mă ocup eu! Rahat! Eu nu mă-ncurc cu rahaturi, înţelegeţi ce vreau să spun? Ar fi trebuit să-i spuneţi tipului să vorbească cu mine, nu cu tâmpitul de Benny, că doar îl ştiţi ce deştept e...

— Gura! ţâfni Grinnell, fără să fie atent la trăncăneala lui. Du-te la şoferul meu şi spune-i să-l scoată pe ticălosul ăsta de-aici! Dacă ei nu pot pilota un afurisit de avion, şoferul poate! Boilor!

— Sigur, şefu'! Orice doriţi dumneavoastră; şefu'!... Le zic să pornească motoarele numaidecât, uite acuşica!

Gardianul porni să răcnească după şofer, dar Varak i-o luă înainte şi alergă într-un suflet până la limuzină.

— Mulţumesc! strigă şoferul văzând uniforma lui Varak.

Se dădu jos şi plecă în grabă spre hangar, iar Milos alergă pe după portbagajul maşinii ajungând în partea dinspre alee, deschise brusc uşa din spate şi sări pe banchetă, lângă Eric Sundstrom, care holbă ochii cât pumnul.

— Bună, profesore, spuse Milos cu blândeţe.

— A fost o capcană! Mi-ai întins o capcană! ţipă furios omul de ştiinţă. Dar tu nu ştii ce faci, Varak. Ne aflăm în pragul unei mari descoperiri în ceea ce priveşte spaţiul cosmic! Atâtea lucruri nemaipomenite de învăţat! Am greşit! Inver Brass greşeşte! Noi trebuie să mergem mai departe!

— Chiar dacă aruncăm în aer toată planeta?

— Nu fi stupid! strigă rugător Sundstrom. Nimeni n-o să

arunce nimic în aer! Suntem un popor civilizat şi înspăimântat. Cu cât construim mai mult, cu atât mai multă spaimă ni se inoculează, asta-i suprema protecţie a lumii, nu înţelegi?

— Şi chestia asta dumneavoastră o numiţi civilizaţie, domnule profesor?

— Eu numesc asta progres. Progres ştiinţific! Nu poţi înţelege, dar cu cât construim mai mult cu atât învăţăm mai mult!

— Ce învăţăm? Să expediem o bombă?

— Numai dacă cineva încearcă să ne oprească, răspunse agitat Sundstrom. Cercetare, cercetare, cercetare! strigă el dintr-o dată pe un ton ca de porc dus la cuţit, în timp ce chipul lui angelic căpătă pe neaşteptate trăsături hâde. Să nu-ndrăznească cineva să ni se pună în cale! Suntem pe punctul de a păşi într-o nouă lume, în care ştiinţa va guverna toată civilizaţia! Te-ai amestecat în treburile unei facţiuni politice care ne înţelege nevoile, Milos! Nu poţi fi tolerat! Kendrick e periculos! L-ai văzut, l-ai auzit... el a pus tot felul de întrebări tâmpite, ne-a obstrucţionat progresul!

— M-am gândit că o să spui asta, zise Varak strecurându-şi încet mâna sub uniformă. Ştii, profesore, care e pedeapsa universală pentru trădare?

— Ce vrei să spui? ţipă speriat Sundstrom, lac de transpiraţie, încercând să deschidă portiera. Eu n-am trădat pe nimeni... încerc doar să opresc un rău teribil, o greşeală îngrozitoare făcută de nişte bezmetici periculoşi! Voi toţi ar trebui să fiţi opriţi! Nu vă puteţi amesteca în treburile celei mai mari maşinării ştiinţifice pe care a cunoscut-o omenirea vreodată!

În umbră, Varak îşi scoase încet revolverul şi Sundstrom se îngrozi la vederea lui.

— Ai avut luni de zile la dispoziţie, profesore, ca să spui răspicat lucrurile astea; dar ai preferat să taci şi să-i laşi pe ceilalţi să aibă încredere în tine. Din cauza trădării tale, s-au pierdut multe vieţi şi multe trupuri au fost mutilate... eşti o scursoare a societăţii, profesore! Asta eşti!

— Nu! gâfâi Sundstrom clănţănind din dinţi. Nu... nu vreau...

Izbi cu putere portiera şi o deschise cu degetele tremurânde, rostogolindu-şi afară trupul rotofei. Milos trase şi glonţul se înfipse în josul coloanei vertebrale a lui Sundstrom, care se prăbuşi pe asfalt, ţipând înnebunit într-un amestec de tuse şi horcăieli:

— Ajutor! Ajutor! Încearcă să mă ucidă! Oh, Dumnezeule, m-a

împuşcat... Ucideţi-l, ucideţi-l!

Varak trase din nou, ţintind acum precis şi partea din spate a craniului profesorului se împrăştie în ţăndări.

În câteva secunde, în mijlocul ţipetelor şi al confuziei generale, răsunară mai multe focuri de armă din direcţia hangarului. Varak simţi imediat arsuri ascuţite în piept şi în umărul stâng. Ţâşni afară prin uşa dinspre alee şi se rostogoli de mai multe ori prin spatele maşinii până ajunse la curbă. Fulgerat de durere, trecu în partea cealaltă, târându-se pe palme şi genunchi şi ajungând astfel în întunericul ocrotitor al ierburilor înalte de pe marginea pistei auxiliare. Din toate părţile urlau acum sirene şi motoare ambalate la maximum. Toate forţele de securitate ale aeroportului se repezeau spre hangarul unde se dăduse alarma, iar gardianul cel scund şi şoferul lui Grinnell se apropiau de maşină trăgând în ea rafale lungi de foc automat. Varak fu lovit din nou, de data asta de un glonţ ricoşat care-i pătrunse fierbinte în stomac. Trebuia să dispară! Şi încă nu-şi terminase treaba, Dumnezeule!

Se întoarse şi începu să alerge prin, iarba înaltă, aruncându-şi de pe el mai întâi haina de uniformă, apoi se opri o clipă să dea jos şi pantalonii. Sângele îi şiroia pe cămaşă, iar picioarele începuseră să-i devină nesigure. Trebuia să-şi păstreze energia! Avea nevoie de ea ca să traverseze aeroportul, să ajungă la şosea şi să găsească un telefon. Trebuia! Cu orice preţ!

Reflectoare! Din turnul din spatele lui! Era parcă din nou în Cehoslovacia, în închisoare, alergând prin curte spre un gard, spre libertate! O rază mătură pământul prin apropierea lui şi, la fel ca atunci, în curtea închisorii de lângă Praga, se aruncă la pământ şi rămase nemişcat până când lumina trecu mai departe. Se ridică pe picioare cu greu, clătinându-se, simţind cum puterile îi slăbesc din ce în ce, dar ştia prea bine că nu se putea opri. În depărtare se vedeau alte lumini – luminile de pe şosea! Şi un alt gard...! Libertate! Libertate!

Încordându-şi fiecare muşchi, puţin câte puţin, se căţără pe gard dar dădu de sârma ghimpată din partea de sus. Nu mai conta! Cu ultima picătură de energie, se aruncă dincolo, rupându-şi hainele şi sfâşiindu-şi carnea în colţii ascuţiţi de oţel. Ajunse totuşi jos şi rămase acolo respirând din greu, ţinându-se când de stomac, când de piept.

Mergi înainte! Acum! N-ai voie să te opreşti! Acum! Ridică-te şi porneşte! Acum, în secunda asta!

Ajunse cu pas nesigur la şosea; era una din acele căi de comunicaţie înguste şi neîngrijite care înconjoară de obicei aeroporturile, fără construcţii adiacente, din cauza zgomotului prea mare. Totuşi, pe aici treceau în viteză o mulţime de maşini, drumul fiind probabil o scurtătură bine cunoscută de localnici. Clătinându-se, păşind greoi, călcă pe asfaltul drumului şi ridică mâinile spre o maşină care se apropia. Şoferul nu se sinchisi de semnele lui. Şi îşi văzu de drum în viteză. După câteva secunde se apropie alta, de data asta venind din dreapta. Varak se postă în faţa ei cât putu de drept şi ridică o mână. Maşina încetini, apoi se opri. Cehul duse mâna la piept după pistol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă omul de la volan.

Era în uniformă de marină şi Varak desluşi ca prin ceaţă aripioarele aurite de pe epoleţi. Un pilot din marina militară.

— Mă tem că am avut un accident, spuse el sleit de puteri. Am ieşit în decor la o milă şi ceva de-aici şi n-a oprit nimeni să mă ia.

— Dar eşti lovit rău de tot, amice… Urcă, te duc la spital. Iisuse, dar eşti în ultimul hal! Hai, încet, te ajut eu.

— Nu te deranja, mă descurc, spuse Varak ocolind botul maşinii şi urcând anevoie. Dacă îţi murdăresc maşina am să fiu bucuros să achit…

— Hai să nu ne facem probleme din cauza asta.

Ofiţerul porni în scrâşnet de cauciucuri şi Varak strecură arma la loc pe nevăzute.

— Sunteţi foarte amabil, spuse el scoţând din buzunar o bucăţică de hârtie şi un pix şi mâzgălind stângaci, pe întuneric, câteva cuvinte şi câteva numere de telefon.

— Eşti rănit rău, amice. Ţine-te bine!

— Te rog, trebuie să găsesc un telefon. Te rog!

— Pentru afurisita de asigurare? Las-o să mai aştepte, omule.

— Nu, nu-i vorba de asigurări, bolborosi Varak. Soţia mea… Mă aşteaptă de ore întregi… Are nişte probleme… cu nervii…

— Oare nu avem toţi? zise pilotul. Vrei s-o sun eu?

— Nu, mulţumesc foarte mult. Ar interpreta că… s-a întâmplat o… o nenorocire mai mare… decât e… şi nu…

Şi se arcui pe spate, făcând o grimasă de durere.

— E un chioşc de fructe cam la o milă de-aici. Îl cunosc pe proprietar şi au telefon.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc… gâfâi Varak.

— Mă inviţi la restaurant după ce ieşi din spital.

Proprietarul chioşcului de fructe îi dădu lui Varak telefonul,

holbând ochii la vederea hainelor pline de sânge, în timp ce ofiţerul de marină se uita şi el, îngrijorat.

Milos formă numărul de la hotelul Westlake.

— Camera cincizeci şi unu, vă rog.

— Alo, alo? strigă Khalehla trezită dintr-un somn adânc.

— Ai un răspuns pentru mine?

— Milos?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mă simt bine deloc, domnişoară. Ai un răspuns?

— Eşti rănit!

— Răspunsul!

— Semnal verde. Payton nu se bagă. Evan poate primi o nominalizare, e a lui.

— E nevoie de el mai mult decât îţi închipui.

— Nu ştiu dacă o să fie de acord.

— Trebuie! Nu vorbi la telefon. Te sun din nou.

— Eşti rănit!

Cehul închise şi formă imediat alt număr.

— Da?

— Sunetistule?

— Praga?

— Cum merge?

— Terminăm în câteva ore. Operatoarea şi-a pus căştile la urechi şi tastează de zor… În noaptea asta face ore suplimentare.

— Nu contează preţul… se va acoperi.

— Ce-i cu tine? De-abia te aud.

— Am răcit puţin… Ai zece mii în cutia poştală de la studio.

— Da, haide, haide, ştii că nu sunt hoţ.

— Eu plătesc gras, ai uitat?

— Chiar că nu-mi sună deloc bine vocea ta, Praga.

— Dimineaţă duci totul la hotelul Westlake, camera 51. Numele femeii este Rashad. Ţine minte! I le dai numai ei.

— Rashad, camera 51, Westlake. S-a notat.

— Mulţumesc.

— Ascultă, dacă ai necazuri să-mi spui, bine? Adică dacă e ceva ce aş putea să fac…

— Maşina ta e la aeroport, în parcare, sectorul C, spuse cehul închizând imediat.

Apoi, pentru ultima dată, mai formă un număr.

— Camera cincizeci şi unu, vă rog…

— Alo?

— Vei primi… totul… dimineaţă…

— Unde eşti? Lasă-mă să trimit ajutor!

— Dimi… neaţă. Să i le dai lui domnului B!

— Luate-ar dracu, Milos! Unde eşti?

— Nu contează… Să iei legătura cu Kendrick. Neapărat… S-ar putea ca el să ştie.

— Să ştie? Ce să ştie?

— Fotografiile… Doamna Vanvlanderen… Lausanne, portul cu ambarcaţiuni de la lacul Leman. Beau-Rivage… grădinile… Apoi Amsterdam. În hotel… în cabinetul ei. Spune-i! E un saudit căruia i s-au întâmplat nişte lucruri… milioane… Milioa…

Milos de-abia mai putea vorbi; nici nu prea mai putea respira. *Zi-i mai departe! Continuă! Se îndemnă el. Nu te opri!*

— Despre ce dracu vorbeşti?

— El ar putea fi cheia! Sauditul! Să nu laşi pe nimeni să ia fotografiile… contactează-l pe Kendrick. S-ar putea ca el să-şi… amintească… Cine e… individul!

Pierdu controlul mişcărilor; încercă să pună receptorul înapoi în furcă, dar nu nimeri şi se prăbuşi la pământ în faţa standului.

Murise.

Capitolul 38

Titlurile de dimineaţă şi articolele de pe prima pagină puneau în umbră toate celelalte ştiri. Secretând de Stat al Statelor Unite şi toţi membrii delegaţiei americane fuseră ucişi în chip bestial într-un hotel din Cipru. Flota a şasea americană se îndrepta în viteză spre insulă, cu toate gurile de foc şi cu avioanele pregătite de luptă. Cetăţenii Statelor Unite erau cutremuraţi de groază şi răvăşiţi de furie. Sentimentul cumplit că o anumită forţă necontrolată a răului părea să plutească la orizont, împingând naţiunea către o confruntare mondială, provoca guvernul să răspundă cu aceeaşi brutalitate. Dar, dând dovadă de o sclipitoare şi rară intuiţie geopolitică, preşedintele Langford Jennings reuşi să controleze furtuna. Contactă Kremlinul şi rezultatul discuţiilor în o dublă condamnare a bestialului act terorist, o faptă monstruoasă care a îndoliat întreaga lume. Din toate capitalele începură atunci să sosească mesaje de compasiune şi elogii postume la adresa unui mare om politic. O făcură atât aliaţii cât şi adversarii.

Iar în paginile doi, şapte şi patruzeci şi cinci ale lui *San Diego Union* şi patru, cincizeci şi cincizeci şi unu ale lui *Los Angeles Times* apăreau şi câteva anunţuri, mult mai puţin importante:

SAN DIEGO 22 decembrie. *Doamna Ardis Vanvlanderen, director de personal al vicepreşedintelui Orson Bollinger, al cărei soţ a decedat subit ieri în urma unui accident cerebral şi-a pus capăt zilelor azi dimineaţă, pare-se nemaiputând suporta durerea despărţirii de soţul iubit. Cadavrul ei a fost aruncat de valuri pe plaja Coronado, moartea survenind prin înec. În drum spre aeroport, avocatul doamnei Vanvlanderen, domnul Crayton Grinnell din La Jolla, o lăsase la locul unde urmau să aibă loc funeraliile soţului ei, pentru a-l vedea pentru ultima dată... Potrivit declaraţiilor unor persoane din imediata sa intimitate, văduva se afla într-o accentuată stare de încordare şi ajunsese aproape incoerentă. Deşi limuzina a aşteptat-o, ea a ieşit pe o uşă dosnică şi se pare că a luat un taxi în direcţia plajei Coronado...*

MEXICO CITY 22 decembrie. *Profesorul Eric Sundstrom, unul dintre marii oameni de ştiinţă ai secolului nostru, creatorul unor tehnologii spaţiale de o excepţională complexitate, a încetat din viaţă în urma unei hemoragii cerebrale în timp ce afla în vacanţă în Puerto Vallarta. În momentul de faţă sunt disponibile doar puţine detalii. În ediţia de mâine vom prezenta cititorilor noştri date ample referitoare la viaţa şi cariera genialului savant.*

SAN DIEGO 22 decembrie – *Un bărbat neidentificat, fără acte asupra lui dar înarmat cu un revolver, a murit în urma unor răni provocate de gloanţe pe o şosea din spatele aeroportului internaţional. Locotenentul John Demartin, pilot în marina SUA, l-a luat în maşina lui, declarând poliţiei că omul pretindea că avusese un accident de automobil. Având în vedere că faptele s-au petrecut în imediata apropiere a unei piste particulare a aeroportului, anchetatorii sunt de părere că s-ar putea ca evenimentul să nu fie străin de intensul trafic de droguri din această zonă...*

Evan luă primul avion spre San Diego. Insistase să-l vadă pe Manny la ora şase şi nu admitea să fie refuzat.

— Ai să te faci bine, minţise el.

— Iar tu eşti un artist de rahat, răspunsese posac Weingrass. Unde te duci?

— La Khalehla, la San Diego. Are nevoie de mine...

— Atunci pleacă naibii de-aici! Nu vreau să-ţi mai văd mutra aia pocită nici o secundă. Du-te la ea, ajut-o! Prinde-i pe nenorociţii ăia! Hai, mişcă-te o dată, deşteptule!

Drumul cu taxiul de la aeroport la hotel, prin traficul de dimineaţă, i se păru interminabil. Colac peste pupăză, şoferul îl recunoscu şi se puse pe un potop de înjurături la adresa tuturor arabilor şi a lucrurilor arabe în general.

— Toţi nespălaţii ăia ar trebui împuşcaţi ca nişte câini, este?

— Şi femeile şi copiii, desigur.

— Aşa, aşa, îmi pare bine că mă-nţelegeţi! Putorile alea de arabi trândăvesc şi nu fac nimica toată ziua, numa-şi regulează în draci jegurile alea de neveste şi se prăsesc pe rupte şi puradeii cresc mari şi fac şi mai mulţi puradei! În două generaţii ne încalecă, vă spun eu! Vin încoace peste noi, adică au şi început, poftim! Glonţul, ăla-i sfânt pentru ei!

— E o soluţie grozavă. Ai putea s-o numeşti soluţia finală.

— Şi de fapt singura! Este?

— Nu ştiu dacă chiar este. Dacă stai să te gândeşti la cât costă muniţia, cheltuielile ar fi prea mari. Ar însemna să crească taxele şi impozitele.

— Ei na, alta acuma! Păi ce rahatu' mă-sii, adică nu plătim şi-aşa de ne ies ochii? Trebuie să existe şi altă cale, nu se poate!

— Sunt sigur că ai să găseşti una... Acum, dacă mă scuzi, am de citit ceva.

Kendrick se întoarse la numărul lui din *Denver Post* şi la groaznicele veşti din Cipru. Şoferul, bănuind abia acum că încuviinţările acelea ale congressmanului cam miroseau a zeflemea, nu mai spuse nimic şi deschise aparatul de radio. Ştirile se refereau şi aici ca şi în ziare numai la sălbaticul act de terorism din Cipru, cuprinzând înregistrări de la faţa locului şi declaraţii ale unor personalităţi de mare prestigiu internaţional care condamnau la unison acest act de barbarie fără precedent. Şi ca şi când morţii trebuia să-i urmeze tot moarte, Evan ascultă uluit vorbele crainicului:

Aici, în San Diego, a avut loc o altă tragedie. Doamna Ardis Vanvlanderen, directorul de personal al vicepreşedintelui Orson Bollinger, a fost găsită moartă în această dimineaţă devreme, când trupul ei a fost scos de valuri pe plaja Coronado. Poliţia consideră că e vorba de o sinucidere...

Kendrick tresări violent şi se aplecă brusc în faţă, pentru a auzi mai bine... Ardis? Ardis *Vanvlanderen...?* Ardis Montreaux! Bahamas... Un conţopist mărunt de la *Off Shore* In*vestments Limited,* cu ani de zile în urmă, spusese că Ardis Montreaux se măritase cu un californian bogat!

Doamne sfinte! Va să zică pentru asta plecase Khalehla la San Diego. Mitchell Payton dăduse de urma târfei ăleia nenorocite, care uite că ajunsese director de personal al lui Bollinger! Anunţul continuă cu nişte comentarii leşinate despre durerea proaspetei văduve, care lui Kendrick îi părură cel puţin suspecte.

Intră grăbit în holul hotelului şi luă liftul până la etajul cinci, exasperat de încetineala cu care urca. În sfârşit, cabina se opri şi Kendrick se năpusti afară, o luă pe coridor uitându-se la numerele camerelor şi ajunse la camera Khalehlei, nerăbdător şi deprimat deopotrivă. Nerăbdător s-o vadă şi s-o îmbrăţişeze şi deprimat din cauza stării lui Manny, din cauza măcelului din Cipru, din cauza atâtor şi atâtor lucruri, dar în principal din cauza lui Emmanuel Weingrass, care căzuse victimă unei crime

programate. Ajunse la uşă, bătu de patru ori şi auzi paşii *ei* chiar înainte să-şi retragă mâna. Uşa se deschise şi Khalehla i se aruncă în braţe.

— Dumnezeule, cât te iubesc, îi şopti el la ureche înfundându-şi cu nesaţ obrazul în părul ei negru. Şi totul e atât de putred, atât de al dracului de putred!

— Repede, intră înăuntru.

Khalehla închise repede uşa, răsuci cheia şi se întoarse spre el, luându-i capul între palme.

— Manny?

— Mai are de trăit între trei şi şase luni. Moare din cauza unui virus pe care nu l-ar fi putut contacta decât printr-o injecţie.

— Aaaa! Inexistentul doctor Lyons!

— Am să-l găsesc chiar de-ar fi să-mi ia douăzeci de ani!

— Vei avea tot ajutorul din partea Washingtonului.

— Veştile sunt groaznice de peste tot. În Cipru, cel mai bun om al administraţiei e făcut praf şi pulbere…

— Se leagă cu ce e aici, Evan. Cu ce e *aici,* în San Diego.

— Cum?

Khalehla se dădu înapoi şi-l luă de mână, trăgându-l spre colţul unde se aflau două scaune şi o măsuţă.

— Stai jos, dragul meu. Trebuie să-ţi spun multe, pe care n-am putut să ţi le spun până acuma. Apoi e ceva ce va trebui să faci… de aceea te-am rugat să vii acum aici.

— Cred că ştiu unul din lucrurile pe care vrei să mi le spui, zise Kendrick aşezându-se. Ardis Montreaux, văduva lui Andrew Vanvlanderen… Am auzit la radio, se zice că s-a sinucis.

— A făcut-o în clipa în care s-a măritat cu răposatul ei soţ.

— Pentru asta ai venit aici, ca s-o vezi pe ea, nu?

— Da, încuviinţă Khalehla dând din cap şi se aşează şi ea. Ai să poţi auzi şi citi tot. Există benzi şi transcrieri cu tot ce se poate, mi-au fost aduse acum o oră.

— Şi cu catastrofa din Cipru cum rămâne?

— Ordinul a plecat de-aici. De la un bărbat pe nume Grinnell.

— N-am auzit de el.

— Puţini au auzit… Evan, e ceva de o mie de ori mai rău decât ne-am fi putut imagina.

— Ai aflat asta de la Ardis?… Da, ea a fost cândva Ardis, iar eu Evan.

— Ştiu. Nu, nu de la ea, de la ea doar am întrezărit conturul afacerii şi a fost destul ca să ne îngrozească. Principala noastră

sursă a fost un om care-a fost ucis azi-noapte lângă aeroport.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine?

— Europeanul blond, dragul meu.

— Cum?

Kendrick se făcu roşu la faţă şi se lăsă moale pe scaun.

— A înregistrat nu numai interviul meu, dar şi conversaţia ulterioară, care a aruncat totul în aer. Cu excepţia lui Grinnell nu avem alt nume, dar putem pune cap la cap câteva lucruri. Rezultă ceva absolut terifiant.

— Un *guvern în guvern,* spuse Evan încet. Aşa a spus Manny. Servitorii care conduc casa stăpânului.

— Şi ca de obicei, Manny a avut dreptate.

Kendrick se ridică, se duse la fereastră şi se rezemă de pervaz, privind afară fără să vadă.

— Blondul ăsta… cine-a fost?

— N-am putut să aflăm, dar oricine-ar fi fost, a murit transmiţându-ne informaţia.

— Dosarul Oman. Cum a făcut rost de el?

— N-a vrut să-mi spună altceva decât că sursa lui a fost o persoană cu cele mai bune intenţii, care te-a sprijinit pentru a urca în ierarhia politică.

— Asta nu-mi spune nimic! strigă Evan. Trebuie să fi fost la mijloc mai multe sfori!

— Nu mai e nimic altceva la mijloc, dragul meu.

— Nemernicul ăla avea idee de ce ispravă a făcut? Vieţile pierdute, masacrele?

— A zis că erorile de judecată îl vor îndurera mai mult decât pe oricare altul. N-avea de unde să ştie că durerea lui nu va dura mai mult de câteva ore.

— La naiba! tună Kendrick. Şi Grinnell? L-au găsit?

— A dispărut. Avionul lui a plecat spre Tucson. Nimeni n-a ştiut până dimineaţă. Aparatul a stat la sol cam o oră apoi a decolat fără aprobarea zborului, aşa ni s-a spus de la aeroport.

— Dar în felul ăsta avioanele se pot ciocni!

— Nu şi dacă intră în spaţiul aerian al Mexicului. Lui MJ i-a venit ideea că poate oamenii lui Grinnell au mirosit maşinile federale care aşteptau în preajma casei lui din La Jolla, chiar aşa, camuflate.

Evan se întoarse la masă şi se aşeză pe scaun, obosit, învins.

— Deci încotro ne ducem?

— Jos, în apartamentul lui Vanvlanderen. Europeanul nostru a

vrut ca tu să te uiţi la ceva, mai exact la nişte fotografii. Nu ştiu de ce, dar el a spus că *bărbatul e saudit* şi că *tu ţi-ai putea aduce aminte.* Ceva în legătură cu nişte milioane şi cu o evadare. Am asigurat apartamentul, nu intră şi nu iese nimeni. Ea a fost directorul de personal al lui Orson Bollinger şi s-ar putea ca acolo să existe documente confidenţiale, aşa că serviciile speciale au avut un motiv imbatabil să pună mâna pe apartament.

— Bine, hai să mergem.

Luară liftul până la etajul trei şi se apropiară de uşa apartamentului familiei Vanvlanderen. Cei doi ofiţeri de poliţie înarmaţi din faţa uşii dădură din cap aprobator, apoi unul din ei se întoarse şi descuie uşa.

— E pentru mine o onoare să vă cunosc, domnule congressman, spuse celălalt strângându-i mâna să i-o fărâme.

— E o plăcere să vă întâlnesc, spuse Kendrick şi intră în apartament.

— Cum te simţi să fii o asemenea celebritate? îl întrebă Khalehla închizând uşa.

— Nici confortabil, nici mulţumit de mine, răspunse Evan înaintând prin foaierul placat cu marmură spre salon. Unde sunt fotografiile?

— Blondul n-a fost prea explicit, a spus doar că sunt *în cabinetul ei* şi că tu le vei deosebi pe cele făcute la Lausanne şi Amsterdam.

— Uite-aici, spuse Kendrick observând o lampă de birou aprinsă într-o încăpere din stânga. Ia să vedem.

Traversară camera şi intrară în cabinet. Evan clipi de câteva ori ca să-şi obişnuiască privirea cu întunericul din interior, apoi se duse şi aprinse lampa de pe masă. Imediat, aranjamentul în zig-zag al fotografiilor apăru la vedere.

— Dumnezeule, de unde începem? întrebă Khalehla.

— Încet şi cu grijă, răspunse Kendrick renunţând repede la peretele din stânga şi concentrându-şi atenţia asupra celui din faţa lui. Aici e Europa, spuse el parcurgând rapid cu privirea imaginile. Aici e Lausanne, adăugă el uitându-se atent la doi oameni surprinşi de aparat cu portul de ambarcaţiuni Leman pe fundal. Asta e Ardis cu… nu, nu se poate!

— Ce să nu se poată?

— Stai o clipă!

Evan se uită apoi spre colţul din dreapta jos, la altă poză, unde figurile se vedeau mai clar.

— Tot Lausanne şi aici. Dincoace e în grădinile de la Beau-Rivage… Dumnezeule! tresări el. Să fie oare cu putinţă?

— Ce anume?… Blondul a zis şi el ceva de Beau-Rivage. Şi Amsterdam şi Rozen-nu-ştiu-cum.

— Rosengracht. Uite aici, zise Kendrick şi arătă spre o fotografie în care feţele celor doi se vedeau mai bine. Dumnezeule sfinte! El e! Nu se poate să mă înşel!

— Cine?

— Abdel Hamendi! Inconfundabil! L-am cunoscut acum mulţi ani în Riad. A fost ministru saudit până când l-au prins că făcea afaceri pe cont propriu din care scotea milioane de dolari. Contracte false. Trebuia să fie executat în public, dar a reuşit să fugă din ţară… Se zicea că şi-a construit o fortăreaţă în Alpi, pe lângă Divonne şi s-a apucat de alte afaceri. Arme. Am auzit că a devenit cel mai puternic traficant de arme din lume.

— Ardis Vanvlanderen a zis şi ea ceva de Divonne, pe a doua bandă. A fost o referire fugară, nu i-am dat atenţie, dar acum se leagă.

Evan se dădu înapoi şi se uită la Khalehla.

— Instinctele europeanului nostru mort au fost corecte. Nu şi-a amintit detalii, dar l-a mirosit pe Abdel Hamendi… Un *guvern în guvern* ocupându-se cu traficul ilicit de arme… Totul se leagă de Bollinger? zise el încruntându-se.

— Europeanul a zis că nimic nu lasă să se întrevadă asta. Ce ştia şi ce nu? Nu ne-a spus. Un lucru e sigur: Bollinger e punctul de convergenţă al celor mai bogaţi oameni din America.

— Dumnezeule, sunt amestecaţi cu toţii…

— Mai trebuie să ştii ceva: pe terorişti i-a adus încoace soţul lui Ardis Vanvlanderen. El a aranjat atacurile asupra caselor tale.

— Dumnezeule! exclamă consternat Evan. De ce?

— Tu, răspunse blând Khalehla. Tu erai ţinta: voia ca tu să fii ucis. A acţionat singur, de aceea a fost ucisă nevastă-sa când au aflat ceilalţi, ca să dispară orice fir care ar fi putut duce la ei. Dar toţi se tem groaznic de tine. Săptămâna viitoare începe o campanie la scară naţională pentru a te propulsa în fotoliul lui Bollinger. Vei fi noul vicepreşedinte.

— Campanie? Oamenii europeanului blond?

— Da. Iar oamenii din anturajul lui Bollinger nu pot tolera asta. Ei ştiu că tu ai să-i măturі şi-ai să le reduci influenţa la zero.

— Am să fac mai mult de-atât, spuse Evan. Nu-i măturі. Îi rad de pe faţa pământului… Cipru, Fairfax, Mesa Verde… Ah,

nemernicii! Cine sunt? Există vreo listă?

— Putem încropi una cu multe nume suspecte, dar nu ştim precis cine e amestecat şi cine nu.

— Nu-i nimic, aflăm!

— Cum naiba?

— Intrăm în tabăra lui Bollinger. Or să vadă un alt congressman Kendrick, unul care se poate lăsa mituit ca să nu aspire la un fotoliu prezidenţial.

Mitchell Jarvis Payton se uita pe fereastra cabinetului lui din Langley, Virginia. Avea atât de multe la care să se gândească încât nu se mai putea gândi la Crăciun, eveniment care părea să devină o zi oarecare. Nu regreta modul de viaţă pe care-l alesese, însă Crăciunul îl cam punea în fiecare an la încercare. Avea două surori măritate în Midwest şi nepoate şi nepoţi cărora le trimisese şi anul acesta obişnuitele cadouri alese cu gust de secretara lui, însă nu-şi dorea să se ducă la ei în vacanţă. Pur şi simplu nu prea mai avea ce discuta cu ei. Fusese mult prea mult timp de partea cealaltă a lumii ca să mai poată suporta discuţii despre un depozit de cherestea şi despre o firmă de asigurări sociale, când era evident că el nu le putea spune nimic despre munca lui. Acelaşi lucru şi despre copiii surorilor, cei mai mulţi din ei ajunşi acum oameni în toată firea, firi mediocre, care în şcoală nu prea se omorâseră cu cartea, mulţumiţi că părinţii lor erau în stare să le asigure o viaţă lipsită de griji. Era deci mai bine să fie singur. Poate că tocmai de aceea gravita el în jurul acestei fete pe care o considera nepoata lui, Adrienne Rashad. Mai bine s-ar obişnui să-i spună Khalehla, îşi zicea el uneori. Da. Adrienne făcea parte din lumea lui şi era o fiinţă de excepţie. Cu ca putea comunica şi se simţea înţeles, iar el o înţelegea la rândul lui. Îşi dori pentru un moment să fie înapoi în Cairo, pe vremea când familia Rashad insista ca el să vină la ei în vizită de Crăciun şi să sărbătorească împreună Naşterea lui Iisus în jurul unui brad strălucitor, ascultând colinde cântate de Corul Mormonilor.

— Zău, MJ, exclamase într-un rând soţia lui Rashad. Eu sunt din California, ai uitat? Chiar am pielea ceva mai albă ca a ta!

Unde se duseseră zilele acelea? Va mai trăi vreodată bucuria acelor ani când se simţea tânăr şi plin de vigoare? Bineînţeles că nu. Dumnezeule, uite ce tâmpenii îi trec prin cap!

În ziua de Crăciun, Mitchell Jarvis Payton, directorul serviciului

Proiecte Speciale, se aşează la masă singur...

Telefonul cel roşu începu să sune. Întinse mâna şi ridică receptorul.

— Da?

— E nebun! strigă Adrienne-Khalehla. Înţelegi? Adică e nebun de-a binelea, MJ!

— Oh, Doamne! Va să zică te-a şi lăsat baltă?

— Pe naiba! Vrea să se ducă la Bollinger!

— La Bollinger? Ce să caute acolo?

— Să joace rolul unui informator! Ţie îţi vine să crezi?

— Mi-ar veni dacă mi-ai spune mai clar...

Se auziră câteva zgomote în receptor, apoi câteva cuvinte deşuheate aruncate când de unul, când de altul.

— Mitch, sunt Evan.

— Mi-am închipuit.

— Mă duc în cuşca aia afurisită.

— La Bollinger?

— E logic. Am făcut acelaşi lucra şi în Masqat.

— După o victorie s-ar putea să vină şi o înfrângere, tinere. Prima dată învingător, a doua oară pârlit rău de tot. Ăştia joacă dur, nu umblă deloc cu mănuşi.

— Şi eu la fel. Îi vreau. Şi o să-i am.

— Te ţinem sub observaţie...

— Nu, o să trebuiască să mă descurc singur. Ei au ceea ce voi numiţi echipament, adică ochi peste tot. Va trebui să acţionez de unul singur, mai exact să le sugerez că aş putea fi convins să mă las de politică.

— E prea mare contradicţia între ce spui acum şi ce au văzut şi-au auzit ei de la tine până în momentul de faţă. Nu cred că o să-ţi ţină, Kendrick.

— Ba da, dacă am să le spun un adevăr parţial... adică cea mai importantă parte.

— Şi care-i partea aia, Evan?

— Că ce-am făcut în Oman a fost pur şi simplu o chestie de interes personal. M-am întors acolo ca să adun tot ce lăsasem în urmă, toţi banii pe care i-am făcut şi nu i-am luat cu mine. Chestia asta au s-o înţeleagă şi încă al dracului de bine!

— Nu chiar. Au să-ţi pună o groază întrebări şi or să aibă pretenţia ca răspunsurile tale să sune bine. Au să le verifice.

— Nu există întrebare la care să nu le pot răspunde. Tot

adevărul parţial se poate confirma uşor. Ştiam precis cine se afla în spatele palestinienilor şi de ce. Aceeaşi tactică o folosise şi el împotriva companiei mele: adevărul. Am avut legături cu cei mai influenţi oameni din sultanat şi am beneficiat de maximum de protecţie din partea guvernului. N-au decât să se intereseze la tânărul Ahmat, lui o să-i facă plăcere să lămurească o dată pentru totdeauna treburile astea. Apoi din nou a fost la mijloc adevărul, chiar şi când am fost aruncat în lagărul de prizonieri, unde-am fost păzit de poliţie clipă de clipă… Şi în tot acel timp, obiectivul meu a fost să obţin informaţii, care eram sigur că există, ca să pun mâna pe un nenorocit care-şi spunea Mahdi. Ăsta-i adevărul adevărat, nu?

— Nu. Sunt convins că pot exista scăpări care te-ar putea da de gol, spuse Payton, notându-şi într-un carneţel ceva ce mai târziu avea să şteargă.

— Eu nu mă pot gândi la nici una, MJ şi numai asta contează. Am ascultat banda europeanului, ăştia au pus la bătaie miliarde de dolari pentru următorul mandat, o groază de miliarde şi nu-şi pot permite să slăbească lanţul nici cu un milimetru. N-are importanţă că n-am dreptate, ci văd în mine o ameninţare pentru ei, ceea ce în alte circumstanţe, al dracului să fiu dacă nu…

— Şi care ar fi circumstanţele alea, Evan? îl întrerupse omul din Langley.

— Cum…? Poate dacă aş locui în Washington, înţelegi ce vreau să spun, nu? I-aş călări de nu s-ar vedea pe toţi ticăloşii ăştia care se joacă cu sipetele guvernamentale şi caută căi de a ocoli legile pentru câteva milioane de ici, câteva milioane de dincolo…

— Eşti un fanatic mai fanatic decât…

— Nu un fanatic, MJ, doar un om care îşi plăteşte impozitele şi e al dracului de supărat, fiindcă e sătul până-n gât de toate şmecheriile şi panglicăriile lipitorilor ăstora, care se-ngraşă din impozitele lui, aia sunt eu acuma, atât!… Unde rămăsesem?

— Că eşti o ameninţare pentru ei.

— Exact. Vor să mă dea la o parte, iar eu am să-i conving că sunt gata să mă ridic singur şi să plec de bunăvoie, că nu am nimic de-a face cu campania asta afurisită pentru promovarea mea în fotoliu… dar că am totuşi şi eu o problemă, nu?

— Gravă?

— În primul şi cel mai important rând, eu sunt un om de afaceri, înţelegi? Inginer constructor prin formaţie şi profesiune, aşa că funcţia de vicepreşedinte al Statelor Unite îmi poate

conferi o postură globală de care altfel nu m-aş putea bucura niciodată. Sunt relativ tânăr, peste cinci ani tot prefixul patru îl am şi atunci, ca fost vicepreşedinte, voi dispune de acoperire financiară şi de o imensă influenţă peste tot în lume. E o perspectivă foarte tentantă pentru un constructor de talie internaţională, care intenţionează să se întoarcă în sectorul privat şi să ajungă cineva pe globul ăsta... Cam care crezi că va fi reacţia lui Bollinger şi a consilierilor lui?

— Care alta? Tu spui exact ce vor ei să audă. Au să-ţi ofere o scurtătură de cinci ani şi toate resursele financiare de care poţi avea nevoie.

— Tocmai asta am sperat să spui. Şi tocmai asta sper să spună şi ei. Şi încă o dată-ţi spun, ca orice negociator cu capul pe umeri, care a făcut bani frumoşi la vremea lui şi ştie ce-s alea afaceri, pe mine mă frământă deci o problemă.

— De-abia aştept s-o aud, tinere.

— Am nevoie de o dovadă şi încă repede, ca să pot refuza clar şi definitiv comitetul acela din Denver care vrea să înceapă campania săptămâna viitoare. Să-l resping înainte de a decola şi de a scăpa de sub control.

— Iar dovada pe care o ceri e un fel de angajament în termeni generali?

— Sunt om de afaceri şi discut cu nişte oameni de afaceri, nu?

— Şi eu la fel. N-ai să vezi nimic scris de la ei.

— Între nişte oameni de bună credinţă, orice afacere e negociabilă. Vreau o întâlnire de intenţie cu directorii, ca să le expun planurile mele, aşa vagi cum sunt ele, iar ei să poată să-mi dea un răspuns ferm. Dacă ei mă pot convinge că sunt demni de încredere, acţionez şi eu în conformitate... Şi cred că se vor strădui să fie foarte convingători, însă deja atunci nu va mai avea importanţă.

— Pentru că vei avea nucleul, fu Payton de acord zâmbind. Îi vei fi cunoscut deja. Evan, trebuie să-ţi spun că totul pare posibil, ba chiar remarcabil.

— Sună doar ca o afacere bună, MJ.

— Totuşi, acum am eu o problemă. Din capul locului ceva are să le miroasă al naibii de suspect. N-au să te creadă că vrei să te întorci acolo. Tocmai tu, tocmai acolo şi tocmai acum! Tot Orientul Mijlociu e în momentul de faţă un butoi cu pulbere, de colo până colo. Şi dacă te mai cheamă întâmplător şi Kendrick şi cum ai tu o groază de prieteni printre arabi... în special în Valea

Baaka, unde te simţi oricând mai în siguranţă ca acasă…

— Eu n-am zis că mă întorc acolo săptămâna viitoare. Am zis *într-o bună zi* şi nici nu m-am referit exact la Mediterana. Dar am să vorbesc despre Emirate şi despre Bahrain, Kuweit şi Qatar, chiar şi despre Oman şi Arabia Saudită, de fapt despre toate locurile în care a operat *Kendrick Group.* E cât se poate de normal şi dacă şi OPEC-ul cuplează, facem afaceri poate mai profitabile ca atunci.

— Dumnezeule, dar să ştii că eşti chiar convingător!

— Afaceri. Se cheamă spirit de prevedere în derularea afacerilor. E în nota mea, nu?… Eu am piesele albe, Mitch, aşa că mă duc la ei.

— Când?

— Peste câteva minute îl sun pe Bollinger. Nu cred să-mi refuze o audienţă.

— Nici eu nu cred. Langford Jennings l-ar frige la foc mic.

— Vreau să-i dau câteva ore ca să-şi adune gaşca, sau cel puţin pe câţiva din cei mai de bază. Am să-l rog să mă primească astăzi la prânz.

— Mai bine deseară, îl corectă Payton. Deseară după program şi fii cât se poate de explicit. Spune-i că vrei intrare separată, nu cea pe care intră de obicei personalul şi presa. Asta o să-l facă să se gândească la nişte chestii foarte speciale pe care le ai de discutat.

— O idee foarte bună, MJ.

— Sună a afacere practică, congressmane.

Locotenent-comandorul John Demartin din marina SUA, îmbrăcat în blugi şi în tricou, freca din răsputeri, fără economie de detergent, scaunul din faţă al maşinii, încercând fără prea mare succes să îndepărteze petele de sânge. Vedea din ce în ce mai bine că până la urmă tot la curăţătoria chimică avea să ajungă şi îşi spunea că până rezolvă, într-un fel sau altul, va trebui să le coasă copiilor o istorie oarecare, de exemplu că a vărsat sirop de cireşe când se întorcea acasă de la aeroport. Totuşi, cu cât mai scotea din petele astea, cu atât avea să-l coste mai puţin curăţatul chimic… sau cel puţin aşa nădăjduia el.

Citise articolul din ediţia de dimineaţă a ziarului *Union*, care scria şi despre el amintindu-i numele şi anunţa opinia autorităţilor, că autostopistul rănit fusese o victimă a războiului drogurilor. Dar Demartin nu era deloc convins că lucrurile

stăteau aşa. Nu cunoştea îndeaproape nici un traficant de droguri dar oricum, nu-şi putea imagina că un asemenea individ putea fi atât de politicos încât să se ofere să-i plătească pentru bancheta murdărită. El presupunea că astfel de oameni, dacă erau răniţi, intrau în panică, nu erau atât de controlaţi şi de politicoşi.

Apăsând mai tare, ajunse cu frecatul în partea din spate a banchetei şi atinse ceva cu degetele, ceva ascuţit şi totuşi flexibil. Era un bileţel. Îl scoase şi citi pe sub petele de sânge:

Ur g t. Sec m xi. Ştafeta contct 301 6211133 S – elini

Ultimele litere se pierdeau de parcă cine le scrisese nu mai avusese destulă putere să apese pe hârtie. Demartin ieşi din maşină şi se apucă să studieze notiţa, apoi o luă pe poteca pietruită care ducea la uşa casei lui. Intră şi se duse în sufragerie, ridicând receptorul telefonului. Ştia pe cine trebuia să caute. Câteva clipe mai târziu, o secretară îi făcu legătura cu şeful contraspionajului de la baza navală.

— Jim, sunt John Demartin…

— Hei, Johny bătrâne, am citit în ziar despre episodul ăla idiot de azi-noapte. Ce n-ar face nenorociţii ăia pentru puţină, *iarbă… Ei,* ia zi, bătrâne, te-ai hotărât? Mă iei cu tine duminică la pescuit?

— Nu, te sun în legătură cu chestia de azi-noapte.

— Hm! E ceva anume? Ceva care să mă intereseze pe mine?

— Jim, nu ştiu cine era sau ce era tipul şi ce învârtea, dar nu cred că avea legătură cu drogurile. Şi în afară de asta, am dat adineauri în maşină peste o notiţă mototolită, sub bancheta pe care a stat el. E cam pătată de sânge, dar dă-mi voie să ţi-o citesc.

— E-n regulă, dă-i drumul, am creionul în mână.

Demartin începu să citească textul acela ciudat, literă cu literă şi cifră cu cifră.

— Ce crezi, chestia asta ar putea să aibă vreun sens? întrebă el după ce termină.

— Hm! S-ar… putea, spuse încet ofiţerul de contrainformaţii. Bătrâne, ştii ceva? Mai bine spune-mi exact cum a fost azi-noapte, de-a fir a păr, vrei? Articolul din ziar dă prea pe scurt.

Demartin începu prin a-i spune că deşi tipul vorbea excelent englezeşte, avea totuşi un accent străin. Povesti totul, străduindu-se să nu scape nici un amănunt şi încheie cu momentul când presupusul traficant se prăbuşise în faţa

standului cu lăzi de fructe.

— Asta-i tot!

— Crezi că el îşi dădea seama cât de grav era rănit?

— Dacă el nu ştia, eu am ştiut. Am încercat să nu opresc la telefon, dar el a insistat, adică ce zic eu, m-a implorat, Jim! Nu atât cu vorba cât cu ochii… N-am să-i uit multă vreme privirea.

— Dar n-ai avut nici o îndoială că o să se întoarcă la maşină.

— Nici una. Cred că a vrut să dea un ultim telefon. De fapt în clipa când a căzut, tot s-a mai întins după telefonul de pe stand, dar sunt sigur că s-ar fi întors la maşină.

— Stai acolo unde eşti. Te sun eu.

Pilotul închise şi se duse la fereastra din spate care dădea în curte, unde se afla o mică piscină. Cei doi copii ai lui se bălăceau în apă şi strigau unul la altul, în timp ce soţia lui citea în şezlong un număr din *Wall Street Journal,* o ocupaţie pentru care el nu putea decât să-i fie recunoscător. Mulţumită jocului ei la bursă, familia reuşea să trăiască puţin peste nivelul oferit de salariul lui.

Telefonul începu să sune.

— Jim?

— Da… John bătrâne, am să fiu cât se poate de clar, adică nu prea clar, dar… în sfârşit… E un tip aici la noi, luat cu împrumut de la Washington, unul mai familiarizat decât mine cu chestii din astea şi uite ce zice el că ar fi mai bine să faci… De fapt, e un ordin, John prietene… Un ordin, înţelegi?

— Ce zice tipul, ia zi!

— Zice să arzi fiţuica aia afurisită şi să uiţi neapărat de ea!

Shapoff-Turtă Dulce, cu costumul mototolit ca de obicei, se întinse după micul pachet galben de M&M, ţinând receptorul la urechea stângă.

— Aţi notat? întrebă el.

— Da, răspunse Mitchell Jarvis Payton, pronunţând cuvântul de parcă informaţia l-ar fi tulburat şi l-ar fi surprins deopotrivă.

— După cum rezultă, tipul ăsta, oricine-ar fi fost el, combina termenul de *urgent* cu termenul de *securitate maximă,* probabil îşi făcea socoteala că dacă el moare, ofiţerului de marină o să-i dea prin cap să cheme serviciile speciale, nu poliţia.

— Ceea ce a şi făcut, fu de acord MJ.

— Şi că ăştia or să ia legătura cu omul lui de contact, să-i transmită mesajul, care să ajungă unde trebuie potrivite.

— Mesajul fiind acela că cineva numit S a fost eliminat.

— Da, dar tocmai aici e buba... Avem noi în derulare vreo operaţiune cu numele de cod S?

— Nu.

— Poate tipii de la trezorerie?

— Mă îndoiesc, spuse Payton.

— De ce?

— Fiindcă în cazul ăsta, ei ar fi ultima verigă din lanţ. Mesajul n-ar fi ajuns mai departe.

— De unde ştiţi?

— Zona de cod trei-zero-unu este în Maryland şi din păcate îi recunosc numărul. Nu e listat nicăieri şi e strict secret.

Payton se lăsă obosit pe speteaza scaunului, înţelegând vag cam ce simt alcoolicii când nu pot să mai stea o clipă fără să bea ceva. Simţea şi el aceeaşi nevoie de evadare de realitate. Ce tâmpenie ridicolă şi ilogică! Vocea care se făcuse auzită de atâţia preşedinţi, un om pe care conducătorii ţării l-au ştiut întotdeauna ca punând interesele naţiunii mai presus de orice, un om fără teamă, care n-a cerut niciodată favoruri, un om mereu constant în obiectivitatea lui... El alesese viitorul. Alesese un congressman puţin cunoscut dar cu calităţi remarcabile şi cu o poveste care pur şi simplu vrăjea corpul electoral. Îl orientase pe zeul găsit de el prin labirintul politic până când ageamiul ăsta irupsese ca o furtună în lumina reflectoarelor. Apoi, cu bruscheţea şi temeritatea unui fulger de lumină, povestea fusese dezvăluită şi o lume întreagă rămăsese cu privirile aţintite asupra lui. Un val uriaş se pusese în mişcare, purtându-l pe zeul acesta către un tărâm la care el nu se gândise niciodată, un tărâm al puterii, o casă imperială a unor responsabilităţi înfricoşătoare. *Casa Albă!* Samuel Winters încălcase regulile. Şi, ceea ce era şi mai rău, provocase o pierdere imensă de vieţi omeneşti. Domnul A nu picase din cer într-un moment de criză. Muncise din greu de unul singur pentru augustul Samuel Winters şi pentru aureola zeului ales de el.

Directorul de la Proiecte Speciale ridică receptorul telefonului şi formă numărul.

— Doctore Winters... Sunt Payton.

— A fost o zi groaznică, nu-i aşa, doctore?

— E un titlu pe care nu-l mai folosesc de ani de zile.

— Păcat. Ai fost un elev bun.

— Ai mai aflat ceva de aseară de la domnul A?

— Nu... Deşi informaţia sa a fost tragic de profetică, n-ar avea

nici un motiv să mă sune. După cum ţi-am spus, Mitchell, şeful lui, o cunoştinţă mult mai îndepărtată decât tine, i-a sugerat să mă contacteze pe mine.... Adică exact ceea ce a şi făcut. Reputaţia mea depăşeşte presupusa mea influenţă.

— Prin intermediul dumneavoastră l-am putut întâlni pe preşedinte, spuse Payton închizând ochii la minciuna bătrânului.

— Ei bine, da. Veştile pe care mi le-ai adus au fost devastatoare, cum au fost de altfel şi cele ale domnului A. În cazul lui, natural că m-am gândit la tine. Nu eram sigur dacă Langford sau oamenii lui erau calificaţi pentru o treabă ca asta...

— Dar e sigur că nici eu n-am fost, îl întrerupse MJ.

— Simt convins că ai făcut tot ce s-a putut.

— Să ne întoarcem la domnul A, domnule Winters.

— Da?

— E mort.

Răsuflarea tăiată se auzi aproape ca un şoc electric pe fir, apoi Winters vorbi cu o voce cavernoasă.

— Ce tot spui acolo?

— E mort, doctore Winters. Iar cineva pe care-l cunoaşteţi sub numele de cod S a fost şi el ucis.

— Oh, Dumnezeule, şopti omul de la Inver Brass. Cum de-ai obţinut această... informaţie?

— Mă tem că e un privilegiu al funcţiei şi nu vă pot spune nici măcar dumneavoastră.

— Luate-ar naiba, eu ţi l-am dat pe Jennings! Pe preşedintele Statelor Unite, omule!

— Dar nu mi-aţi spus de ce, doctore. Nu mi-aţi explicat că cea mai importantă preocupare a dumneavoastră, preocuparea care vă consumă cel mai mult, era omul pe care chiar dumneavoastră l-aţi ales: Evan Kendrick.

— Nu! protestă Winters aproape ţipând. Nu trebuie să te bagi în treburi din astea, nu te privesc! Nu s-a încălcat nici o lege.

— Aş vrea să cred că gândiţi aşa şi dacă e aşa, mă tem că greşiţi amarnic. Când angajaţi talentele unui om de talia europeanului dumneavoastră, nu vă puteţi dezice de metodele folosite de el... După cum am pus noi faptele cap la cap, ele includ şantajul politic, corupţia la nivelul legislativului, furtul unor documente de maximă securitate... Toate astea cauzând, indirect, e drept, moartea sau mutilarea multor oameni din personalul guvernamental... Şi în final, crima. Numele de cod S a fost eliminat.

— Oh, Doamne Dumnezeule...!

— El e cel care...

— Tu nu poţi să înţelegi, Mitchell, nu aşa s-au petrecut lucrurile!

— Dimpotrivă, exact aşa s-au petrecut.

— Nu ştiu nimic despre asta, trebuie să mă crezi.

— Vă cred, pentru că dacă aţi angajat un profesionist de primă mână aţi făcut-o ca să obţineţi rezultatele dorite, nu pentru ca să vă furnizeze nişte explicaţii şi justificări.

— Cuvântul ăsta, *angajat,* e un termen prea simplist! A fost un om dedicat trup şi suflet unei misiuni fără egal!

— Aşa mi s-a spus şi mie. Venea dintr-o ţară unde poporului i-a fost furat dreptul de a-şi exprima voinţa.

— Şi aici ce naiba crezi că se petrece? întrebă liderul de la Inver Brass, controlându-şi acum cuvintele dar pronunţându-le cu un soi de înverşunare.

Payton rămase în continuare cu ochii închişi şi trecură câteva secunde până să se hotărască să răspundă.

— Ştiu, spuse el încet. La asta lucrăm în momentul de faţă.

— L-au ucis pe secretarul de stat, cu întreaga delegaţie din Cipru! Ăştia n-au conştiinţă, n-au Dumnezeu, n-au respect pentru nimic în afară de sporirea propriilor lor averi şi a puterii lor... Eu nu vreau nimic, noi nu vrem nimic!

— Înţeleg. Dacă aţi vrea, n-aţi obţine.

— Tocmai de aceea a fost ales el, Mitchell. Am descoperit un om extraordinar, care e mult prea decent ca să poată fi cumpărat. Şi mai are şi nişte alte calităţi care suscită atenţia.

— Nu pot spune că aveţi gusturi rele, doctore Winters.

— Deci unde am rămas?

— La o dilemă, spuse Payton. Dar pentru moment e numai a mea, nu şi a dumneavoastră.

Ora 19, San Diego.

Erau îmbrăţişaţi.

Khalehla se trase cu blândeţe puţin înapoi, se uită în ochii lui şi-i mângâie părul de pe frunte.

— Dragul meu, poţi să faci un asemenea lucru?

— Uiţi, *ya anisa,* că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele profesionale având de a face cu înclinaţia înnăscută a arabilor către negoţ. Sau către negocieri, ceea ce e cam acelaşi lucru.

— Atunci era într-adevăr vorba de negoţ sau de negocieri, exagerând, desigur şi nu de minciună, nu de susţinerea unei minciuni în faţa unor oameni care suspectează orice cuvânt.

— Vor vrea cu disperare să mă creadă: ăsta-i un atu pentru noi. Şi de fapt să ştii că o dată ce-i văd şi-i întâlnesc, nu mai dau doi bani pe ce-or să creadă ei.

— Eu nu te-aş sfătui să vorbeşti aşa, Evan, spuse Adrienne Rashad lăsând mâna în jos şi desprinzându-se de el. Până nu-i avem, ceea ce impune şi existenţa unor dovezi palpabile, ei au să opereze în continuare aşa cum ştiu ei, adică dur şi murdar. Dacă vor avea măcar o clipă impresia că e o cursă la mijloc, s-ar putea să te găsim aruncat de valuri pe plajă, ca pe Ardis Vanvlanderen. Sau să nu te mai găsim niciodată în Pacificul ăsta imens.

— Cum nu m-aţi găsit nici în apele pline de rechini ale Qatarului, nu? râse Kendrick şi dădu din cap amintindu-şi de Qatar şi Mahdi. Înţeleg ce vrei să spui. Atunci am să subliniez faptul că serviciul meu ştie unde voi fi la noapte.

— Nu se va întâmpla la noapte, dragul meu. Dur şi murdar nu înseamnă şi idiot. Va fi o mare amestecătură acolo. Probabil vor fi şi câţiva din prietenii vechi ai lui Bollinger, consilierii lui. Ăştia îţi vor capul şi sunt oameni care nu ştiu de glumă. Foloseşte-ţi binecunoscutul tău calm şi fii convingător. Şi mai ales nu lăsa pe nimeni să te scoată din sărite.

Telefonul începu să sune, iar Evan se duse să răspundă, aruncându-şi în treacăt ochii pe fereastră.

— A sosit maşina, zise. Cenuşie şi cu geamuri fumurii, ca reşedinţa dintre dealuri a vicepreşedintelui.

Ora 20, San Diego.

Bărbatul cu alură de sportiv se grăbea prin terminalul aeroportului, ţinând într-o mână un umeraş cu un costum de haine şi în cealaltă o geantă medicală. Uşile automate din sticlă dinspre parcarea taxiurilor se deschiseră brusc şi el trecu dincolo, pe pavajul betonat. Se opri o clipă, privi agitat în jur apoi se îndreptă spre primul taxi din staţie.

— Presupun eşti liber, spuse el şi se urcă, aruncându-şi costumul pe banchetă şi punând jos geanta.

— N-am avut pe nimeni de o oră, domnule. Mă şi gândeam să mă retrag.

— Hai să mergem.

— Încotro?

— Sus, între dealuri. Ştiu eu pe unde. Îţi arăt.

— Îmi trebuie o adresă, domnule. Aşa-i legea.

— Ce-ai zice de reşedinţa vicepreşedintelui SUA? întrebă foarte ţâfnos pasagerul.

— Mda… să zicem, răspunse şoferul, fără să pară prea impresionat. Adică admitem cazul că ar fi şi asta o adresă…

Taxiul demară. În viteză, făcându-l pe agitatul pasager să cadă brusc cu spinarea pe spătarul scaunului. Şoferul o făcuse intenţionat, fără îndoială, dar pasagerul nu-şi dădu seama de asta, fiindcă era prea agitat şi nu mai avea percepţii normale. Era un om căruia i se datorau multe. Dar mai ales era un om care fusese trădat.

Câteva persoane din Colorado îl cunoscuseră nu de mult sub numele de Lyons. Doctor Eugene Lyons.

Capitolul 39

Prezentările fură scurte şi Kendrick avu impresia că nu toate numele şi titlurile auzite erau exacte. Drept rezultat, studie atent toate figurile, ca şi când ar fi fost pe punctul de a le picta pe pânza unui şevalet. Khalehla avusese dreptate, consiliul acesta alcătuit ad-hoc din şapte persoane era o amestecătură, dar nu atât de greu de pătruns pe cât se temuse ea. Un tip din serviciul de personal care câştiga oficial treizeci sau patruzeci de mii de dolari pe an nu cheltuia suma asta într-un week-end la Paris. Sau să zicem la *Divonne... Şi* nici nu se îmbrăca de treizeci sau patruzeci de mii pe an. Îşi făcu deci socoteala că pers*onalul res*pectiv se afla în minoritate: trei consilieri oficiali faţă de patru consilieri din afară, reprezentând cabinetul din California, pentru operaţiuni curente.

Vicepreşedintele Orson Bollinger era un bărbat de înălţime mijlocie, de construcţie mijlocie şi de vârstă mijlocie, posesor al unei voci cu tonalităţi mijlocii, care îl plasau undeva în domeniul restrâns al limitei dintre neîncredere şi încredere. Era... ei bine, totul la el era mijlociu, iar el era întruchiparea perfectă a omului care ţine atent calea de mijloc, cu alte cuvinte secundul ideal atâta timp cât Numărul Unu se afla în deplinătatea sănătăţii şi a capacităţilor sale de a ţine frânele. Exista însă şi un domeniu în care Orson Bollinger nu mai ţinea calea de mijloc: mulţi îl considerau un linguşitor, o canalie, care dacă mirosea o posibilitate favorabilă, cât de mică ar fi fost şi din orice direcţie ar fi venit, nu ezita s-o agaţe, fără să-i pese de consecinţe atâta vreme cât din chestia asta el se alegea cu un beneficiu. Era o lichea care şi-ar fi vândut şi, nevasta dacă ar fi dat peste vreun fraier dispus să dea bani pe aşa ceva. În politică nu reprezenta pentru administraţie o ameninţare, dar nici prost nu era. Era pur şi simplu un supravieţuitor politic, pentru că înţelegea regulile nescrise ale candidatului care în alegeri nu a avut decât şansa a doua.

Bollinger îl întâmpină cu căldură pe congressmanul Kendrick şi-l conduse în impozanta bibliotecă personală, unde consilierii lui se adunaseră şi aşteptau, aşezaţi pe fotolii şi canapele îmbrăcate în piele naturală.

— Am contramandat festivităţile de Crăciun de aici, începu

Bollinger aşezându-se în cel mai impozant scaun şi invitându-l cu un gest pe Evan să se aşeze lângă el. Am făcut-o din respect pentru dragii noştri Ardis şi Andrew. O asemenea tragedie zguduitoare… doi oameni extraordinar de patrioţi! Ea pur şi simplu n-a mai putut să trăiască fără el, ştii bine. Ar fi trebuit să-i vezi împreună ca să poţi să înţelegi.

De la cei din încăpere se auziră mormăituri binevoitoare şi încuviinţări, „da!” pe un ton ce trăda o anumită nerăbdare.

— Înţeleg, domnule vicepreşedinte, spuse Kendrick cu tristeţe în glas. Din câte cred că aţi aflat deja, eu am cunoscut-o pe doamna Vanvlanderen cu ani în urmă în Arabia Saudită. Era o persoană absolut remarcabilă şi plină de sensibilitate.

— Nu, congressmane, n-am ştiut că vă cunoşteaţi.

— N-are importanţă, deşi pentru mine are. În orice caz, n-am s-o uit niciodată. A fost, repet, absolut remarcabilă.

— Aşa cum de altfel a fost şi cererea ta de a ne întâlni aici în seara asta, intră direct în subiect unul dintre consilieri, tolănit pe o canapea. Suntem cu toţii la curent cu mişcarea din Chicago menită să-l provoace pe vicepreşedinte şi înţelegem că s-ar putea să nu fi fost iniţiată de tine. Ce e adevărat şi ce nu în toată povestea asta, congressmane?

— După cum i-am explicat domnului vicepreşedinte chiar azi după-masă, eu am auzit de treaba asta abia săptămâna trecută… Nu, acţiunea nu are girul meu. Eu am în vedere alte planuri, care nu presupun nişte scopuri politice la un asemenea nivel.

— Atunci de ce nu-ţi declini pur şi simplu candidatura? mârâi un al doilea consilier de pe aceeaşi canapea.

— Ei bine, lucrurile nu sunt niciodată atât de simple pe cât ar vrea să pară, ştiţi doar. Aş fi un ipocrit dacă aş spune că n-am fost flatat de propunerea care mi s-a făcut. De altfel în ultimele cinci zile oamenii mei au făcut o serie de sondaje de opinie atât la nivel regional cât şi sus, la conducerea partidului. Concluzia a fost că, potrivit sondajelor, candidatura mea reprezintă o perspectivă viabilă.

— Dar tocmai ai afirmat că ai alte planuri, îl întrerupse un bărbat înalt şi masiv îmbrăcat într-o flanelă cenuşie peste care avea un blazer bleumarin cu nasturi aurii.

— Cred că am spus că am în vedere alte planuri şi că urmăresc altceva. Deocamdată încă nu e nimic finalizat.

— De fapt, care ţi-e scopul, congressmane? întrebă agresiv

individul care-i sugerase să-şi decline candidatura.

— Chestiunea asta cred că s-ar putea lămuri între domnul vicepreşedinte şi mine, nu-i aşa?

— Dumnealor sunt prietenii mei, interveni Bollinger mieros şi zâmbind plin de bunăvoinţă.

— Înţeleg, domnule vicepreşedinte, dar prietenii mei nu sunt şi ei de faţă… pentru a-mi da sfaturi.

— Nu prea pari şi nici nu vorbeşti ca unul care ar avea nevoie de sfaturi, spuse batjocoritor un consilier scund şi îndesat, aflat pe un scaun mult prea mare pentru statura lui măruntă. Te-am văzut la televizor. Aveai nişte opinii solide şi răspundeai al dracului de rânzos. Şi nu era nimeni lângă tine să-ţi sufle lecţia. Opiniile tale, eu…

— Nu mi-aş putea schimba opiniile astea cum nu poate o zebră să renunţe la dungile ei, stimate domn, dar există şi circumstanţe speciale, care ar motiva ca aceste opinii să rămână simple năzuinţe secrete, mai degrabă decât opinii exprimate public.

— De fapt ce naiba vrei să comercializezi? întrebă altul, un ins înalt şi deşirat, cu cămaşa descheiată prin care i se vedea pielea arsă de soare.

— Eu nu comercializez nimic, domnilor, obiectă cu fermitate Kendrick. Încerc doar să explic o situaţie care n-a fost clarificată şi care sunt al naibii de sigur c-ar trebui clarificată.

— Nu-i nevoie să te superi, tinere prieten, interveni plin de seriozitate Bollinger, încruntându-se la consilierul cel bronzat. Nu e un cuvânt înjositor, ştii bine. *A comercializa* e un termen normal, intrinsec legat de o economie liberă şi puternică şi de o societate democratică. Aşadar, care e situaţia care trebuie clarificată?

— Criza Omanului… Masqat şi Bahrain. Motivul principal pentru care am fost ales pentru a urca pe scara politică.

În clipa aceea înţelese deodată că indivizii aceştia aşteptau plini de nerăbdare să primească informaţii care-ar fi putut să spulbere mitul eroului din Oman şi să vicieze cel mai puternic element definitoriu al potenţialului candidat. Toţi ochii erau aţintiţi cu lăcomie asupra lui.

— M-am dus în Masqat, continuă Evan, pentru că ştiam cine se afla în spatele teroriştilor palestinieni. *El* a folosit aceeaşi tactică faţă de mine, ducându-mi compania la faliment şi jefuindu-mă de câteva zeci de milioane de dolari.

— Deci ai vrut răzbunare? sugeră consilierul solid, cu blazerul cu nasturi aurii.

— Aiurea, răzbunare! Voiam compania înapoi. Şi o mai vreau şi acum. Nu mai e mult şi vine şi timpul meu şi am să mă întorc acolo să culeg cioburile rămase şi toate profiturile pe care le-am lăsat în urmă.

Al patrulea consilier, un bărbat cu faţa roşcovană şi cu un pronunţat accent de Boston, se aplecă spre Evan şi gânguri fericit:

— Te întorci în Orientul Mijlociu?

— Nu, nu în statele Golfului Persic. E o diferenţă. Emiratele, Bahrain, Qatar, Dubai, astea nu sunt Liban sau Siria sau Libia lui Gaddafi. Prin Europa se aude că pe acolo începe din nou să se construiască şi nu vreau să scap ocazia.

— Ţi-ai vândut compania, i-o reteză scurt individul înalt şi bronzat, cu cămaşa descheiată.

— A fost o vânzare forţată. Valora de cinci ori cât am primit pe ea. Dar asta nu-i o problemă prea mare pentru mine. Faţă de capitalurile vest-germane, franceze şi japoneze, s-ar putea să am ceva probleme la început, dar am contacte poate mai extinse decât ale lor. Totodată…

Şi Kendrick îşi expuse scenariul cu o convingătoare siguranţă, accentuând asupra relaţiilor lui cu casele regale şi cu miniştrii din Oman, Bahrain, Abu Dhabi şi Dubai, menţionând protecţia şi sprijinul acestora, incluzând transportul particular pe care i-l asiguraseră guvernele din Oman şi Bahrain în timpul crizei din Masqat. Apoi, la fel de brusc cum începuse, se opri. Le prezentase deocamdată atât cât era necesar pentru a le stârni imaginaţia. Dacă ar fi mers mai departe, l-ar fi simţit că urmăreşte de fapt altceva.

Toţi cei din bibliotecă se uitară unii la alţii şi după o încuviinţare imperceptibilă din partea vicepreşedintelui, consilierul în blazer bleumarin luă cuvântul parcă în numele tuturor.

— Ce mă surprinde pe mine e că planurile tale sunt al naibii de solidificate. Înţelegem că te aşteaptă milioane peste milioane, aşezate frumos, teancuri-teancuri. Bravo ţie. Şi atunci mă întreb: la ce mama dracului mai umbli tu după o slujbă din care să câştigi un rahat de o sută cincizeci de mii pe an şi să nu vezi copan sau piept în farfurie, doar târtiţa? Tu nu eşti un politician!

— Având în vedere vârsta mea, factorul timp ar putea fi

atrăgător. Peste cinci ani am tot prefixul patru şi după cum văd eu lucrurile, chiar dacă aş începe mâine lucrul acolo, tot mi-ar lua doi, poate trei ani până să încep să operez din plin. Şi chiar aşa, tot nu pot avea nici o garanţie. Însă dacă aleg cealaltă cale, căutând activ nominalizarea aici, s-ar putea ca până la urmă s-o şi obţin… asta nu are nici o legătură cu dumneavoastră, domnule vicepreşedinte. E pur şi simplu rezultatul tratamentului pe care l-am primit din partea mass-mediei.

Mai mulţi începură să vorbească agitaţi în acelaşi timp şi Bollinger ridică mâna doar câţiva centimetri de pe braţul fotoliului. Fu însă deajuns ca să-i aducă pe toţi la tăcere.

— Şi, congressmane? Şi?

— Ei bine, cred că e destul de evident. Nimeni nu se îndoieşte de victoria lui Langford Jennings, deşi s-ar putea să aibă totuşi probleme cu Senatul. Dacă aş fi destul de norocos să mă văd cu biletul în mână, aş trece de la Cameră la vicepreşedinţie, mi-aş satisface stagiul necesar şi aş ieşi de acolo cu mai multă influenţă decât aş spera vreodată să obţin prin alte mijloace. Ba chiar, sincer să fiu şi cu resurse mai mari.

— Aşa ceva nu se poate, congressmane, strigă un consilier tânăr care stătea pe un scaun cu spetează dreaptă lângă colegii lui de pe canapea. Asemenea manevre înseamnă un mod al naibii de scandalos de a te folosi de credibilitatea unei înalte demnităţi publice pentru a-ţi aranja afurisitele tale de interese personale, nu crezi?

Urmă o clipă de linişte în care toţi contribuabilii îşi lăsară ochii în pământ sau şi-i aţintiră undeva în gol.

— Dacă n-aş considera că v-aţi exprimat greşit din cauza impetuozităţii care vă caracterizează şi din cauză că nu înţelegeţi, m-aş simţi chiar ofensat, spuse calm Evan. Eu am afirmat doar un fapt evident, pentru că vreau să fiu total deschis faţă de vicepreşedintele Bollinger, un om pentru care nutresc o stimă profundă. Eu n-am spus decât adevărul, de altfel aşa cere şi slujba. Dar în nici un caz adevărul ăsta n-o să ştirbească din energia sau din dăruirea pe care am s-o dedic funcţiei pe perioada cât am să servesc naţiunea. Şi oricare ar fi recompensele ce vor decurge dintr-o astfel de poziţie, fie ele sub formă de publicaţii, consilii de administraţie sau altceva, acestea nu vor încăpea pe mâna unui om care să-şi ia responsabilitatea în joacă. La fel ca şi vicepreşedintele Bollinger, nici eu n-aş putea lucra altfel.

— Bine zis, Evan, comentă calm vicepreşedintele aruncându-i tânărului o privire aspră. Meriţi să-ţi fie adresate scuze.

— Îmi cer scuze, zise prompt tânărul. Aveţi dreptate, desigur, domnule congressman, aşa cere slujba, adăugă el grăbit.

— Nu vă scuzaţi prea mult, zise Kendrick zâmbind. Loialitatea faţă de şef vă dă dreptul să nu vă cereţi scuze. Dacă tânărul are centură neagră, zise el întorcându-se spre Bollinger, să ştiţi că eu ies de-aici repede.

Gluma asta păru să mai descreţească puţin frunţile şi chiar se auziră câţiva pufnind în râs. Însă alte feţe se încruntară mai tare.

— Tipul ăsta joacă aici cu noi un nenorocit de ping-pong de două parale, spuse tărăgănat de pe canapeaua lui un consilier mai în vârstă.

— Şi nu-mi place nici afurisita lui de dibăcie la ţinutul scorului, spuse altul, tot bătrân, din dreapta. Trişează al naibii.

— În orice caz... continuă Evan aşteptând ca de pe feţele celor prezenţi să se stingă toate zâmbetele, cele mai multe forţate. În orice caz, să ştiţi că am vorbit serios când am spus că vreau să fiu absolut deschis faţă de dumneavoastră, domnule vicepreşedinte. Acestea sunt lucrurile la care va trebui să meditez. Am pierdut patru-cinci ani din cariera mea şi din afacerile mele pentru care am muncit din greu. Am fost scurtcircuitat de un ucigaş nebun şi forţat să vând deoarece oamenilor le era frică să mai muncească pentru mine. Acum el e mort şi lucrurile s-au schimbat, încep să se întoarcă încetul cu încetul la normal, dar competiţia cu Europa se anunţă de pe acum deosebit de dură. O s-o pot face singur sau va trebui să candidez activ pentru fotoliu? Şi, dacă voi câştiga, oare am să pot avea anumite garanţii care vor decurge din postul pe care am să-l deţin? Pe de altă parte mă întreb: chiar vreau eu într-adevăr să-mi petrec următorii ani consumându-mi timpul şi energia în slujba funcţiei?... Acestea sunt întrebări la care numai eu pot să răspund, domnule. Sper că înţelegeţi.

Abia acum auzi Kendrick cuvintele pe care aproape că nu mai spera să le audă.

— Ştiu că e târziu pentru consilierii tăi, Orson, spuse vlăjganul descheiat la cămaşă şi cu pielea bronzată, dar eu aş vrea să mai discutăm.

— Da, sigur, fu de acord vicepreşedintele întorcându-se spre consilieri. Sărmanii de ei, sunt în picioare din zori, o dată cu sosirea groaznicelor veşti despre Ardis şi despre toate celelalte.

Duceţi-vă acasă, băieţi şi sărbătoriţi Crăciunul cu familiile voastre… Le-am adus nevestele şi copiii aici, cu Air Force Two, Evan, ca să poată fi tot timpul împreună.

— V-aţi gândit foarte bine, domnule.

— Aiurea, bine. Poate că au toţi centura neagră. Trupă, rupeţi rândurile. Mâine e Ajunul Crăciunului şi dacă am calculat eu exact, după aia vine Crăciunul. Aşa că dacă rusnacii nu aruncă în aer Washingtonul, ne vedem peste trei zile.

— Mulţumesc, domnule vicepreşedinte.

— Sunteţi foarte amabil, domnule.

— Mai putem rămâne, dacă doriţi, spuse cel mai în vârstă pe când se sculau toţi pe rând în picioare.

— Nici să n-aud de asta, zise Bollinger zâmbind. Când ieşiţi, trimiteţi majordomul. Am putea foarte bine să luăm un coniac în timp ce rezolvăm toate problemele lumii.

Consilierii părăsiră încăperea ca nişte roboţi programaţi să reacţioneze la auzul unui marş familiar. Omul cu blazerul bleumarin cu nasturi aurii se aplecă în faţă în scaunul lui, cu destulă greutate, din cauza burţii.

— Vrei să vorbim deschis, congressmane? întrebă el îndată ce se închise uşa. Cu adevărat deschis şi sincer? Ei bine, o s-o facem.

— Nu înţeleg, domnule… scuzaţi-mă, nu v-am reţinut numele.

— Scuteşte-mă de rahaturile astea! exclamă bostonianul roşcovan. Am auzit ieşind din gura ta şi rahaturi mai serioase.

— Figurile astea măreţe, congressmane, s-ar putea să-ţi ţină cu alegătorii mai fraieri din D.C.[25], spuse insul pipernicit aşezat pe scaunul prea mare pentru el, dar noi suntem oameni de afaceri, Kendrick şi îţi apreciem papagalul, dar atât. Ai ceva de oferit şi s-ar putea… spun *s-ar putea,* bagă de seamă, *s-ar putea* să avem şi noi ceva de oferit. Aşa că să vedem.

— Cum îţi place California de sud, congressmane? spuse bărbatul înalt cu cămaşă descheiată, stând cu picioarele întinse.

În clipa acea pătrunse în încăpere majordomul.

— Nimic, nimic! exclamă Bollinger spre el, făcându-i semn cu dosul palmei să iasă. Lasă-ne.

— Mă scuzaţi, domnule, am un mesaj pentru dumneavoastră, spuse majordomul dându-i un bilet.

Bollinger îl citi, mai întâi se făcu roşu la faţă, apoi păli.

---

[25] D.C. – Districtul Columbia, în care se află capitala SUA Washington, *(n. trad.).*

— Să aştepte, spuse el autoritar către majordom, care părăsi cu paşi moi încăperea. Unde rămăseserăm?

— La un anumit preţ, spuse omul din Boston. Despre asta vorbeam, nu-i aşa, congressmane?

— E puţin cam dur spus, răspunse Evan. Dar termenul se află în zona posibilului.

— Trebuie să înţelegi, spuse mărunţelul, că ai trecut prin dreptul a doi detectori foarte puternici. Te-am făcut burduf de raze X, dar acum ştim că n-ai asupra ta nici un dispozitiv de înregistrare.

— Ăsta ar fi ultimul lucru pe care mi l-aş dori.

— Bun, spuse cel înalt ridicându-se de pe scaun ca şi când ar fi vrut să impresioneze cu înălţimea lui formidabilă şi cu imaginea de corăbier aspru şi călit de furtunile oceanelor.

Se duse lângă şemineu cu un mers legănat, care sugera forţă, o forţă stăpânită dar agresivă.

— Te-am auzit spunând ceva de nişte capitaluri germane, franceze şi japoneze, congressmane. Cât de înalte ar fi valurile alea?

— Mă tem că nu sunt deloc un navigator. Va trebui să fiţi mai clar.

— Bine, să fiu mai clar: la cât te-ai gândit?

— Din punct de vedere financiar? întrebă Evan făcând imediat o pauză şi scuturând din cap a negare. Nu la o sumă pe care să nu mi-o pot permite. Pot să pun la bătaie şapte până la zece milioane, dacă va fi nevoie şi liniile mele de credit sunt foarte extinse... desigur, mai există şi ratele dobânzilor...

— Presupunând că liniile de credit ar funcţiona fără astfel de poveri? propuse bostonianul.

— Domnilor, îi întrerupse Bollinger tăios ridicându-se de pe scaun, gest pe care ceilalţi îl imitară în semn de respect. Dacă aveţi nevoie de ceva, simţiţi-vă ca acasă. Cereţi.

— Nu mai rămânem mult, domnule vicepreşedinte, spuse Kendrick.

Înţelegea foarte bine, Bollinger nu voia să mai fie de faţă la discuţii ca să evite eventualele răspunderi de mai târziu.

— După cum v-am mai spus, continuă el, asta-i o problemă pe care numai eu o pot rezolva. Am vrut doar să vorbesc deschis.

— Apreciez foarte mult, Evan. Treci să mă vezi înainte de plecare. Mă găseşti în cabinetul meu.

Vicepreşedintele părăsi biblioteca şi contribuabilii se repeziră

asupra congressmanului din Colorado ca şacalii asupra prăzii.

— Ei, acuma ia hai să ne desluşim noi, fiule, spuse corăbierul cel deşirat, ţinând cotul pe şemineu şi lăsând mâna să-i atârne ca o liană moartă.

— Nu vă sunt rudă, mulţumesc şi resping familiarismele.

— Tom cel Lung întotdeauna vorbeşte aşa, rânji tipul cu accent de Boston. Dar nu face nici un rău.

— Răul constă în faptul că vorbeşte aşa în faţa unui membru al Camerei Reprezentanţilor.

— Oh, haide zău, congressmane, nu te înfoia atâta, n-a dat nimeni cu parul! interveni grasul în blazer bleumarin.

— Haideţi să ne calmăm cu toţii, spuse omuleţul din scaunul prea mare. Suntem aici pentru acelaşi scop, aşa că să lăsăm politeţurile la o parte şi să trecem la treabă... Te vrem, Kendrick. E nevoie să fiu mai clar de-atât?

— Din moment ce sunteţi atât de ferm, ar trebui să fiţi şi ceva mai clar.

— În regulă, continuă mititelul, abia atingând covorul cu picioarele. După cum a zis cineva, *hai să mai fim şi cinstiţi, că nu ne costă dracului nimic...* Noi reprezentăm o filosofie politică la fel de justificată ca cea pe care o reprezinţi tu, însă din moment ce e filosofia noastră, noi o considerăm ca fiind cea mai realistă pentru vremurile actuale. Pe scurt, noi credem într-un alt sistem de priorităţi în ce priveşte ţara noastră, unul orientat spre apărare.

— Şi eu sunt pentru o apărare puternică, zise Evan. Dar nu şi pentru sleirea bugetului prin sisteme excesiv de ofensive, în care patruzeci la sută din cheltuieli au ca rezultat rebuturi şi ineficienţă.

— Bine ochit, fu de acord oponentul cel mărunt. Nu uita însă că aceste zone deficitare ale cheltuielilor de achiziţionare vor fi rectificate de cererea pieţii.

— Dar nu înainte de a se cheltui miliarde.

— Natural. Dacă lucrurile ar sta altfel, ar însemna să vorbim despre un alt sistem de guvernământ, care n-ar permite existenţa legii eşecului economic. Forţele pieţei libere corectează automat excesele astea. Competiţia, congressmane Kendrick, competiţia!

— Nu şi dacă aceste forţe sunt falsificate la Pentagon sau în nişte săli de consiliu pline de prea multe lipitori ale Departamentului Apărării.

— Poftim! exclamă corăbierul de lângă şemineu. Păi dacă tipii ăia sunt chiar aşa vizibili, atunci să-i ia mama dracului pe toţi!

— Tom cel Lung are dreptate, spuse bostonianul roşcovan. Mai există mulţi alţii, iar generalii ăia care nici pârţuri nu mai sunt în stare să tragă sunt oricum doar un lubrifiant. Scapă de ei dacă vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu opri moara!

— Ai auzit asta? întrebă autoritar individul cu blazer. Nu trebuie oprită până nu suntem atât de puternici încât ruşii nici măcar să nu viseze vreo lovitură împotriva noastră.

— De ce credeţi că vreunul din ei s-ar gândi la aruncarea în aer a unei bune părţi din lumea civilizată?

— Pentru că sunt nişte fanatici! tună corăbierul stând drept în faţa şemineului şi ţinându-şi mâinile în şold.

— Pentru că sunt proşti, corectă cu calm cel scund din scaunul lui. Prostia e drumul principal către tragedia generală, ceea ce înseamnă că vor supravieţui numai cei mai puternici şi cei mai deştepţi... Putem să ne descurcăm cu criticile venite din Senat şi din Cameră, congressmane, dar nu şi cu cele emise de administraţie. Pe astea nu le putem tolera. Am fost clar?

— Şi sunteţi chiar atât de convinşi că eu reprezint pentru dumneavoastră o ameninţare?

— Bineînţeles că da. Te sui pe cutia ta de săpun şi oamenii te ascultă, nu? Şi ce spui tu e al naibii de eficient, aşa că nu este în interesul nostru să te asculte. Deci nu trebuie s-o spui, da?

— Am crezut că aveţi respect pentru piaţă liberă.

— Cred şi eu că avem, dar în prezent reglementările excesiv de stricte ar putea ciunti apărarea ţării prin tot felul de amânări. Dacă stăm să ne jucăm de-a baba-oarba, ruşii atât aşteaptă! Şi al dracului să fiu dacă ne putem permite chestia asta, Kendrick.

— Exact! mârâi lunganul. Şi nu ne putem permite nici să aruncăm la canal nişte profituri absolut legitime.

— Ţine de slujbă, aşa cum foarte bine ai explicat cu privire la funcţia de vicepreşedinte... Mergi pe drumul tău, congressmane. Reclădeşte-ţi cariera întreruptă în Asia de sud-vest.

— Cu ce? întrebă Evan.

— Pentru început, să zicem cu o linie de credit de cincizeci de milioane la banca *Gemeinschaft* din Zurich. *Pentru început* am zis!

— Sună foarte atrăgător, dar deocamdată sunt doar vorbe. Cine urmează să gireze suma?

— Banca ştie ce şi cum. N-ai nevoie.

Era exact ce voise Kendrick să audă.

— Am să confirm linia de credit din Zurich în treizeci şi şase de ore, spuse Evan ridicându-se. Vă ajunge timpul ăsta?

— E mai mult decât suficient, răspunse mititelul. Iar când veţi avea confirmarea, vicepreşedintelui Bollinger îi va face o mare plăcere să primească o copie a telegramei trimise nenorocitului lor de comitet de la Chicago, prin care refuzaţi irevocabil ca numele dumneavoastră să figureze pe lista candidaţilor.

Kendrick dădu aprobator din cap uitându-se repede pe rând la cei trei contribuabili.

— Bună seara domnilor, spuse el apoi se îndreptă către uşă.

Afară, pe coridor, lângă perechea de uşi duble, stătea de pază un individ brunet, musculos şi cu trăsături pronunţate, cu insigna verde a Serviciilor Secrete la reverul hainei. Cum îl văzu pe Kendrick se şi ridică de pe scaun, cu faţa luminată de un zâmbet.

— Bună seara, domnule congressman, spuse ci radios, făcând un pas în faţă. Aş fi onorat să vă strâng mâna.

— Plăcerea e de partea mea.

— Ştiu că n-avem voie să dezvăluim cine intră şi cine iese de aici, continuă agentul, strângându-i mâna lui Evan, dar s-ar putea să încalc regula asta de dragul mamei mele din New York. Când o auzi bătrâna că am dat mâna cu dumneavoastră… Poate sună a prostie, dar ea consideră că dumneavoastră ar trebui să fiţi pe puţin papă.

— Nu cred că aş avea tot ce trebuie… Vicepreşedintele m-a rugat să trec pe la el înainte să plec. A spus că-l găsesc în cabinet.

— Desigur. E chiar aici şi daţi-mi voie să vă spun că o să-i facă mare plăcere întreruperea. Are înăuntru un individ scârbos, o jigodie cu o mutră care cere pumni, n-am avut încredere în maşinăriile noastre şi aproape că l-am dezbrăcat la piele. Dar tot nu l-am lăsat să-şi ia înăuntru şi geanta cu porcăriile astea ale lui.

Pentru prima dată Kendrick văzu hamul armei agentului agăţat de speteaza scaunului. Dedesubt, pe podea, se afla o geantă neagră şi voluminoasă, ca cele pe care le poartă de obicei medicii. Evan se uită lung la ea: o *mai văzuse!* Şi în mintea lui începură să explodeze fragmente succesive de imagini. Pereţi de piatră într-un alt hol, o altă uşă, un bărbat înalt şi zvelt cu un zâmbet pregătit pe buze, prea pregătit, prea mieros pentru un străin într-o casă străină, un doctor, care afirmă amuzat că nu va

face altceva decât să-l ciocănească pe pacient cu degetele în piept şi să ia puţin sânge pentru analiză…

— Dacă nu te superi, spuse Kendrick înţelegând prin ceaţa gândurilor că vorbea prea încet şi că s-ar fi putut să nu fie auzit, te rog deschide uşa.

— Va trebui să bat mai întâi, domnule congressman…

— Nu, te rog!… Te rog, fa ce-ţi spun.

— Vicele… ăăă… vicepreşedintele n-o să fie deloc mulţumit de asta, domnule. Întotdeauna trebuie întâi să batem, aşa avem ordin.

— Deschide uşa, zise în şoaptă Evan pe un ton aspru, ţintuindu-l cu ochi mari pe omul de la Serviciile Secrete. Îmi asum întreaga responsabilitate.

— Sigur, sigur că da. Dacă e cineva îndreptăţit, acela sunteţi dumneavoastră.

Uşa masivă din dreapta se deschise fără zgomot şi se auziră clar cuvintele guturale rostite de Bollinger:

— Dar ce-mi ceri e revoltător, e nesănătos!… Da, ce este?

Kendrick intră în cabinet şi se uită în ochii doctorului Lyons, care începu să facă feţe-feţe şi să caute instinctiv din priviri un loc pe unde să fugă.

— Tu! strigă Evan înnebunit şi se aruncă în aceeaşi clipă înainte, cu braţele încordate şi cu degetele ca ghearele unui animal turbat care nu mai are decât un gând: *să ucidă… să ucidă!* O *s*ă moară din cauza ta, nemernicule! Din cauza voastră! ţipă el.

Fu gata să-l înşface şi să-l strivească, dar într-o clipă mai multe braţe îl imobilizară, nişte pumni grei îl loviră în ceafa şi nişte genunchi îl loviră în vintre şi în stomac, iar ochii aproape că-i săriră din cap. În ciuda durerilor insuportabile, auzi ţipete înfundate, unul după altul.

*— L-am prins. Hai, că n-o să mai mişte. — Uşa! Închide uşa! — Adu-mi geanta! — Să nu intre nimeni aici! — Oh, Iisuse, ticălosul ştie tot! — Acuma ce mama dracului ne facem? —… Am eu oameni care pot aranja totul. — C*ine *naiba mai eşti şi tu? — C*ine*va care acum trebuie să se prezinte… Viperă. — Am auzi*t *de numele ăsta. Este o insultă! Cine eşti? — Din c*lip*a asta eu preiau comanda aici, ăsta sunt. — Oh, C*hr*istoase…!*

Întunericul. Uitarea. Totul negru. Nimic.

Capitolul 40

Mai întâi simţi vântul şi stropii de apă, apoi percepu mişcarea mării şi abia mai târziu simţi fâşiile late de cârpă care-l imobilizau de scaunul metalic fixat pe puntea vasului. Deschise ochii în bezna mişcătoare: se afla la pupa, cu faţa spre dâra înspumată lăsată de vas în apa mării, iar în spatele lui părea că sclipeşte ceva, parcă o fereastră luminată. Îşi răsuci gâtul ca să vadă şi să înţeleagă ce se întâmpla cu el. Şi se trezi brusc faţă în faţă cu oacheşul agent secret a cărui mamă din New York considera că el ar fi trebuit să fie cel puţin papă… şi a cărui voce o auzise proclamând că el preia comanda. Omul stătea într-un scaun alăturat, cu o centură de siguranţă trecută peste piept.

— V-aţi trezit, congressmane? întrebă el politicos.

— Ce dracu’ ai făcut? gemu Kendrick luptându-se cu legăturile care-l imobilizau.

— Îmi pare rău de astea, dar n-am vrut să cădeţi peste bord. Marea e puţin cam agitată, observaţi. Doar v-am protejat în timp ce luaţi puţin aer, atât.

— Protejat?… Să te ia naiba! Ticăloşilor, m-aţi drogat şi m-aţi cărat de acolo împotriva voinţei mele! M-aţi răpit! Oamenii mei ştiu unde m-am dus în noaptea asta… o să luaţi douăzeci de ani pentru ce-aţi făcut! Iar ticălosul ăla de Bollinger va fi acuzat şi trimis…

— Staţi uşor, staţi uşor, îl întrerupse agentul ridicând mâinile în semn de protest calm. Aţi înţeles greşit, domnule congressman. Nu v-a drogat nimeni, ci doar vi s-au administrat nişte sedative, fiindcă aţi luat-o rău de tot razna acolo. Aţi atacat un oaspete al vicepreşedintelui şi n-a lipsit mult să-l omorâţi…

— A lipsit, pe dracu’! Am să-l ucid! Unde-i doctorul ăla, unde-i?

— Care doctor?

— Rahat mincinos ce eşti! ţipă Kendrick trăgând din răsputeri de legături, dar se opri dintr-o dată, fulgerat de un gând. Limuzina mea, şoferul meu! El ştie că n-am plecat de-acolo!

— Dar aţi plecat, domnule, cum să nu plecaţi? Nu v-aţi simţit prea bine şi n-aţi vorbit aproape deloc şi aţi avut la ochi ochelari cu lentile fumurii, însă cu bacşişul aţi fost extrem de generos.

Deodată, Evan se uită în jos la hainele pe care le purta, încercând să le distingă în lumina slabă care se prelingea dinspre

cabină. Pantalonii erau din catifea groasă, iar cămaşa neagră era din dril aspru… nu erau hainele lui.

— Ticăloşilor! tună el din nou, apoi se gândi la altceva. Atunci m-au văzut dându-mă jos la hotel.

— Scuzaţi-mă, dar nu v-aţi dus nici la hotel. Cam singurul lucru pe care i l-aţi spus şoferului a fost să vă oprească la parcul Balboa pentru că trebuia să vă întâlniţi cu cineva, după care vă întoarceţi acasă cu taxiul. Iar un bacşiş baban cum i-aţi dat dumneavoastră taximetristului nu se uită, fiţi sigur. Omul o să aibă ce declara!

— Deci v-aţi ocupat de toate, până şi de îmbrăcămintea mea. Sunteţi toţi nişte gunoaie, voi ăştia, ucigaşii plătiţi!

— Văd că tot nu vreţi să înţelegeţi, domnule congressman. Noi încercăm să vă acoperim pe dumneavoastră, nu pe altcineva. N-am ştiut ce veţi scoate pe gură, dar, aşa cum spune bunicul meu, v-am văzut pur şi simplu *pazzo,* nebun, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg exact ce vrei să spui.

— Aşa că, natural, nu vă puteam lăsa să fiţi văzut în public, înţelegeţi, nu? Puteţi înţelege, aşa e?

— *Va bene,* hahaleră mafiotă ce eşti! Te-am auzit – *eu preiau comanda aici,* aşa ai spus. *Am eu oameni care pot aranja totul,* tot tu ai spus-o.

— Ştiţi, domnule congressman, deşi vă admir foarte mult, mă simt şi foarte ofensat de generalizările pe care le faceţi dumneavoastră în contra italienilor. Îmi pare rău.

— Să-i spui asta procurorului federal din New York, zise Kendrick în timp ce ambarcaţiunea tocmai pica adânc între două valuri, urcând imediat pe un altul.

— Ah, da şi ca să nu uit, mulţi oameni din parcul Balboa au văzut un bărbat care s-ar potrivi uşor cu descrierea dumneavoastră. Vreau să spun unul îmbrăcat ca dumneavoastră când aţi părăsit hotelul şi apoi limuzina… L-au văzut intrând la Balthazar.

— Unde?

— O cafenea din Balboa. Ştiţi că avem o mulţime de studenţi acolo care vin de peste tot şi evident că există şi o groază de tineri din Mediterana. Ştiţi dumneavoastră, copii ai unor familii care au trăit în Iran, Arabia Saudită şi Egipt, ba chiar şi din locul care este încă denumit Palestina, aşa cred. Uneori puştii ăştia sunt şi ei cam nervoşi şi ceaşca de cafea le sare cam repede din

mână, vreau să spun din punct de vedere politic, aşa că poliţia trebuie să liniştească lucrurile şi să confişte obiecte suspecte, cum ar fi arme de foc, cuţite şi-aşa mai departe. Oamenii aceia sunt extraordinar de sentimentali, drăguţii de ei…

— Iar eu am fost văzut intrând şi natural că cei de-acolo vor confirma că am fost acolo.

— Curajul dumneavoastră n-a fost niciodată pus la îndoială, domnule congressman. Umblaţi prin cele mai periculoase locuri căutând soluţii, nu-i aşa? Oman, Bahrain… ei drăcie, ba chiar şi reşedinţa vicepreşedintelui Statelor Unite! Poftim!

— Adaugă şi luarea de mită la lista ta, gunoierule.

— Ia staţi puţin! N-am nimic de-a face cu motivul pentru care aţi venit la Viperă, să vă intre bine în cap asta. Fac doar un serviciu care nu intră în obligaţiile mele oficiale, asta-i tot.

— Pentru că cunoşti *oameni care pot aranja totul,* cum ar fi cineva care să poarte hainele mele şi să folosească maşina mea şi să se ducă în parcul Balboa. Şi poate pe alţi câţiva care au reuşit să mă scoată din casa lui Bollinger fără să mă recunoască.

— Un serviciu particular de ambulanţă e foarte convenabil, domnule, ba este chiar necesar atunci când oaspeţii devin din senin agresivi sau exagerează în comportament.

— Şi fără îndoială, unul sau doi s-au ocupat cu inducerea în eroare a eventualilor reprezentanţi ai presei sau ai personalului de întreţinere care s-ar fi aflat prin preajmă.

— Asociaţii mei neguvernamentali sunt întotdeauna pe fază când vine vorba de urgenţe, domnule. Suntem fericiţi să acordăm sprijin de câte ori putem.

— Pentru un anumit preţ, desigur.

— Absolut, aşa şi e… Ei plătesc, domnule congressman. Plătesc într-o mulţime de feluri, acum mai mult ca niciodată.

— Pentru a include şi o ambarcaţiune rapidă cu un căpitan experimentat cu tot?

— Oh, nu ne putem lăuda cu ceva ce n-am făcut, protestă mafiotul. Echipamentul e al lor şi căpitanul la fel. Există anumite lucruri pe care oamenii e mai bine să le facă cu mâna lor, în special dacă vreunul din ei pătrunde în apele puternic păzite dintre State şi Mexic. Există ţinte şi ţinte, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Kendrick simţi instinctiv o a treia prezenţă şi se întoarse în scaun, dar nu mai văzu pe nimeni pe puntea iahtului. Apoi ridică ochii spre balustrada de la prova covertei. Acolo cineva se dădu

un pas înapoi, intrând în întuneric, dar nu destul de repede. Era tipul înalt şi ars de soare, corăbierul din biblioteca lui Bollinger şi din cât putu să observe Kendrick, faţa lui era schimonosită de ură.

— Toţi oaspeţii vicepreşedintelui sunt prezenţi la bord? întrebă Evan observând că mafiotul îi urmărise privirea.

— Care oaspeţi?

— Dar ştii că eşti simpatic, Luigi?

— E căpitanul, cu un membru al echipajului. Pe ei nu i-am mai văzut niciodată, noi cu ăştia n-avem treabă.

— Unde mergem?

— Facem o scurtă croazieră, atâta tot. Puţin aer curat.

Ambarcaţiunea încetini şi de pe puntea de comandă ţâşni lumina unui reflector puternic. Mafiotul se desfăcu din centura lui şi se ridică, traversând puntea şi coborând câteva trepte. Evan îl auzi vorbind într-un interfon, însă vântul şi zgomotul valurilor nu-l lăsară să-i descifreze cuvintele. După câteva clipe omul se întoarse, ţinând în mână un Colt 45. Înăbuşindu-şi un fior de spaimă, Evan se gândi la rechinii din Qatar şi se întrebă dacă aici, în cealaltă parte a lumii, exista un alt Mahdi, care să ducă la îndeplinire sentinţa pronunţată cu un an în urmă în Bahrain. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să facă şi acum ca şi atunci: se va lupta cu ghearele şi cu dinţii pentru viaţa lui. Mai bine un glonţ în cap decât să fie înecat sau devorat de rechinii din Pacific.

— Am ajuns, domnule congressman, zise politicos mafiotul.

— Unde?

— Să mă ia naiba dacă am idee. E un fel de insulă.

Kendrick închise o clipă ochii şi înălţă mulţumiri fierbinţi celui care acolo, undeva, se îndura să le primească şi începu să respire fără să mai tremure. *Eroul din Oman e un farsor,* reflectă el. Lui pur şi simplu nu-i păsa că moare şi, lăsând teama la o parte, mai era vorba şi de Khalehla. Iubirea care-l ocolise toată viaţa era acum a lui... şi fiecare minut în plus de viaţă era un minut plin de speranţă.

— După cum arăţi, nu cred că ai nevoie de chestia aia, spuse el dând din cap către pistol.

— În ce mă priveşte, sunt de acord că nu, răspunse agentul de la Serviciile Secrete. Am să vă dezleg, dar dacă faceţi vreo mişcare bruscă nu mai apucaţi să puneţi piciorul pe pământ,

capisce?

— *Molto bene.*

— Nu daţi vina pe mine, aşa am primit instrucţiuni. Când te apuci să faci un serviciu, execuţi ordinele fără să discuţi.

Evan simţi cum se slăbesc legăturile de la mâini şi picioare.

— Te-ai gândit vreodată că dacă accepţi ordinele astea s-ar putea să nu te mai întorci niciodată în San Diego? întrebă el.

— Desigur, răspunse indiferent mafiotul. De aia l-am prins pe Viperă în menghină. *Vipera în ghearele menghinei,* ce ziceţi, sună bine, nu?

— Nu ştiu. Sunt inginer constructor, nu poet.

— Iar eu am o armă în mână, ceea ce înseamnă că nici eu nu-s poet. Aşa că fii cuminte, congressmane.

— Presupun că Vipera e vicepreşedintele.

— Da, iar el a zis că a mai auzit numele ăsta şi că e o insultă. Vă imaginaţi? Idioţii ăia au avut ticăloşia morală să ne pună microfoane şi nouă!

— Sunt de-a dreptul dezgustat de atâta josnicie din partea lor, răspunse Kendrick ridicându-se cu greu din scaunul metalic şi scuturându-şi braţele şi picioarele amorţite.

— Uşurel! strigă gardianul sărind înapoi ager ca o pisică şi aţintindu-şi Coltul spre capul lui.

— Încearcă să stai şi tu în porcăria aia cât am stat şi eu şi în aceeaşi poziţie şi pe urmă să te văd cum mergi în linie dreaptă!

— Bine, bine. Atunci ia-o în zig-zag până colo, pe treptele alea. Dacă ajungi până acolo, poţi să coborî, congressmane, dar fără fiţe!

Iahtul mai pluti încet o vreme, apoi amară la un doc cam de treizeci de metri lungime, la care mai erau legate trei ambarcaţiuni, mai mici dar, după toate aparenţele, foarte rapide. Cheiul era luminat slab de nişte becuri învelite în plasă de sârmă groasă. Din întuneric, de undeva de la baza digului, apărură în fugă două siluete şi se postară lângă pilonii docului. Iahtul manevră încet şi se lipi pe nesimţite de pneurile prinse de dig, în timp ce de la prova şi de la pupa erau aruncate funii groase.

— Hai, jos, îi strigă mafiotul lui Kendrick.

— Aş vrea să-i mulţumesc personal căpitanului pentru călătoria plăcută şi în deplină siguranţă.

— Foarte nostim, dar lasă replica asta pentru alte filme şi coboară dracului mai repede de-aici. Tot n-o să vezi pe nimeni.

— Pariem, Luigi?

— Vrei să-ţi laşi boaşele pe punte? Şi nu mă cheamă Luigi!

— Atunci poate Reginald?

— Jos! zbieră mafiotul, adăugând printre dinţi o înjurătură.

Evan o luă pe debarcaderul insulei spre o potecă pietruită, avându-l mereu pe mafiot în urmă. Trecu prin dreptul a două panouri mari pe care scria cu litere albe pe fond cafeniu, pe unul în spaniolă, iar pe celălalt în traducere:

PASAJE A CHINA
PROPIEDAD PRIVADA
ALARMAS

CORIDORUL CĂTRE CHINA
PROPRIETATE PARTICULARĂ
SISTEME DE ALARMA

— Opriţi-vă acolo, ordonă aspru agentul. Nu vă întoarceţi. Şi uitaţi-vă drept înainte.

Kendrick auzi zgomot de paşi alergând pe scândurile docului, apoi auzi voci şoptite, distingând cuvinte englezeşti dar rostite cu accent spaniol. Se dădeau instrucţiuni.

— Bine, zise mafiotul întorcându-se spre Kendrick. Luaţi-o în sus pe potecă şi prima la dreapta… Nu vă uitaţi înapoi!

Se supuse, deşi mersul pe panta abruptă era anevoios şi chinuitor, mai ales după lunga călătorie cu vasul şi legăturile strânse care îi amorţiseră picioarele. Poteca era luminată slab de nişte lămpi mici şi Kendrick încercă să scruteze împrejurimile prin semiîntuneric. Frunzişul era luxuriant şi umed. Peste tot copacii se ridicau înalţi, la aproape zece metri, cu ramuri groase şi pline de noduri ce păreau să sară de la un copac la altul, ca nişte braţe care îmbrăţişează alte braţe, alte trupuri. Pâlcurile de tufişuri fuseseră tăiate cu precizie geometrică, formând pereţi de înălţime egală pe ambele laturi ale potecii. Ordinea supusese sălbăticia. Apoi nu mai văzu bine, din cauza urcuşului abrupt şi fiindcă se depărtaseră de debarcaderul luminat mai puternic. Acum punea pasul aproape pe ghicite, bizuindu-se mai mult pe auz. Avea mereu în urechi un vuiet surd care îl ducea cu gândul la vârtejurile de apă din munţii pe unde îi plăcea lui să se avânte cu barca, dar acum simţea un puls aparte, un ritm specific… Valuri, desigur. Valuri care se sfărâmau de stânci şi încă destul de aproape, sau poate că zgomotul era amplificat de ecourile

care ricoşau din piatră în piatră şi se strecurau prin frunzişul sălbatic.

Lămpile se despărţiră în două linii paralele, unele ducând drept înainte, celelalte luând-o spre dreapta. Kendrick se orientă după cel de-al doilea şir. În faţă, poteca se pierdea datorită unei creste tăiate din deal, apoi, deodată, vizibilitatea deveni neaşteptat de bună, aproape alarmându-l. Coloanele negre şi umbrele burduhănoase din junii lui deveniră trunchiuri de copaci, de palmieri pătaţi, sau tufişuri dese şi încâlcite. Drept în faţă se afla o cabană prin ferestrele căreia se vedea lumină. Totuşi, nu părea o cabană oarecare şi Evan se strădui să-şi dea seama de ce avea impresia asta. Apoi înţelese: ferestrele. Nu mai văzuse niciodată altele la fel. Avea senzaţia că deşi sursa de lumină era minimă, geamul o amplifica enorm. Geamurile ferestrelor înclinate aveau cel puţin zece centimetri grosime. Erau ca două uriaşe prisme rectangulare. Şi mai era ceva care completa acest design insolit: ferestrele erau impenetrabile. Din ambele părţi.

— Asta-i apartamentul dumneavoastră, domnule congressman, spuse agentul care făcea servicii în afara obligaţiilor oficiale. Vila dumneavoastră personală bănuiesc că arată ceva mai bine, nu?

— Chiar că n-aş fi putut accepta o ofertă mai generoasă. De ce nu-mi găsiţi ceva mai puţin pretenţios?

— Sunteţi un actor bun… Duceţi-vă şi deschideţi uşa, nu există cheie.

— Nu există cheie?

— Vă surprinde, nu-i aşa? rânji mafiotul. Şi pe mine m-a surprins la început, dar mi-a explicat tipul de acolo. Totul e electronic. Am o mică telecomandă, ca deschizătorul de garaj şi când apăs pe un buton, nişte bare de oţel alunecă din glisierele lor şi blochează uşa. Funcţionează şi prin interior.

— Cu timpul aş fi ajuns să-mi dau şi eu seama.

— Eşti tare, congressmane, eşti tare, n-am ce să zic; dar nu ţi-ai găsit omul…

— Nu atât de tare pe cât ar fi trebuit să fiu, spuse Kendrick ducându-se să deschidă uşa.

Ochii îi fură imediat întâmpinaţi de splendoarea rustică a unei cabane montane bine întreţinute în stil New England, care nu amintea deloc de sudul Californiei sau de nordul Mexicului. Pereţii erau construiţi din buşteni cu rosturile cimentate, fiecare perete având câte două ferestre groase, iar în cel din spate mai

exista o deschidere, evident pentru baie. Nu fusese uitată nici o dependinţă: în dreapta fusese instalată un fel de bucătărie şi exista şi un bar cu oglindă; în fund în stânga se afla un pat dublu, iar în faţa lui erau dispuse canapele, fotolii şi un televizor mare. Constructorul din Evan trase concluzia că micuţa cabană ar fi fost mai potrivită cu Vermontul acoperit de zăpadă decât zonelor de la sud sau vest de Tijuana. Totuşi încăperea era de-a dreptul încântătoare şi Kendrick nu se îndoia că mulţi oaspeţi ai insulei se bucuraseră de căldura ei. Apoi îşi aminti imediat că această mică şi fermecătoare bijuterie era în realitate o închisoare. Închisoarea lui.

— Foarte plăcut, spuse agentul intrând şi el înăuntru, cu arma îndreptată către Evan. Ce-aţi zice de ceva de băut, domnule congressman? întrebă el îndreptându-se spre micul bar cu oglindă. Nu cunosc părerea dumneavoastră, dar eu cred că aş lua un pahar.

— De ce nu? răspunse Evan înconjurând camera cu privirea.

— Cam ce aţi dori?

— Canadian cu gheaţă, atât, spuse Kendrick trecând încet dintr-un loc în altul, examinând interiorul şi căutând cu ochiul lui experimentat erorile care l-ar fi putut ajuta să iasă de-acolo.

Nu era nici una. Locul era etanş, impenetrabil. Ramele ferestrelor nu erau prinse cu şuruburi, ci cu bolţuri solide, îngropate în tencuială. Uşa din faţă avea balamale interioare la care era imposibil de ajuns fără o bormaşină puternică, iar dormitorul nu avea ferestre, ci numai două guri mici de aerisire, cu latura abia de zece centimetri, acoperite cu gratii.

— Grozavă ascunzătoare, nu-i aşa? spuse mafiotul întâmpinându-l pe Evan cu paharul în mână. Aici nici dracu’ nu-ţi mai dă de urmă.

— Atâta timp cât nu scapi priveliştea, spuse Kendrick parcurgând cu ochii bucătăria.

Ceva era în neregulă, gândi el, fără să poată sesiza un lucru concret. Fără să scape din ochi arma mafiotului, trecu de banii cu oglindă şi se duse la o masă ovală din stejar unde se presupunea că se servea mâncarea. Masa aceasta se afla cam la doi metri în faţa unei tejghele lungi, în centrul căreia fusese încastrată o maşină de gătit, sub nişte dulăpioare. Chiuveta şi frigiderul, separate de o altă tejghea, se aflau pe peretele din dreapta. Oare ce Dumnezeu nu era în regulă aici? Văzu apoi micul cuptor cu microunde încastrat în ultimul dulăpior din stânga. Se uită

înapoi la sobă. Asta era!

Electric. Totul era electric, asta era ciudăţenia. În mai toate cabanele rustice, gazul lichefiat era pompat prin ţevi din rezervoare exterioare pentru a diminua cât mai mult consumul de energie electrică, nu din cauza costului, ci a funcţionalităţii în cazul când survenea vreo pană de curent, lucru obişnuit în locurile izolate din munţi. Apoi se gândi la lămpile de pe debarcader şi la cele amplasate de-a lungul potecilor. Asta era! O nemaipomenită risipă de curent electric pe o insulă aflată la câteva zeci de kilometri de continent. Nu era sigur ce putea să însemne asta, dar era totuşi ceva la care merita să se gândească.

Ieşi din zona bucătăriei şi trecu în cea care însemna camera de zi. Se uită la televizor şi se întrebă ce fel antenă folosea pentru a capta semnalele peste atâţia kilometri de apă. Se aşeză, fără să mai ia acum aproape deloc în seamă prezenţa escortei înarmate, mintea îi fugea la altele, mai ales la Khalehla, care-l aştepta la hotel de ore întregi... Simţi cum i se strânge inima. Oare ce făcea ea? Ce putea face? Evan ridică paharul şi sorbi câteva înghiţituri de whisky, savurând căldura care i se prelingea repede prin corp. Se uită la omul lui Bollinger, rămas indiferent lângă măsuţa de stejar, pe care pusese cu multă încredere pistolul, orientându-l totuşi spre margine, să-l aibă pregătit lângă mâna dreaptă.

— În sănătatea dumneavoastră, spuse omul mafiei ridicând paharul cu mâna stângă.

— De ce nu?

Fără să-i întoarcă politeţea, Kendrick bău, simţind din nou fierbinţeala alcoolului... Nu! Era prea repede, prea aspru şi nu încălzea: ardea! Obiectele din cameră începură deodată să-i pulseze în faţa ochilor, încercă să se ridice de pe scaun dar nu-şi putea controla picioarele şi nici braţele. Se uită la mafiotul care zâmbea obscen şi încercă să strige, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet. Auzi paharul sfărâmându-se pe podeaua tare şi simţi o presiune uriaşă care-l apăsa în jos. Pentru a doua oară în acea noapte, bezna veni şi îl împresură în timp ce cădea şi cădea într-un vid infinit şi negru.

Omul de la Serviciile Secrete se duse la un interfon prins pe peretele de lângă barul cu oglindă.

— Da. Cabana? răspunse o voce de bărbat.

— Băiatul vostru a adormit din nou.

— E-n regulă, suntem pregătiţi pentru el.

— Trebuie să mă interesez. De ce ne-am mai obosit să-l trezim dacă tot l-am adormit la loc?

— Chestie medicală, amice. Şi oricum nu e treaba ta.

— Eu n-aş îndrăzni să am aşa o atitudine dacă aş fi în locul tău. Voi ne sunteţi datori.

— În regulă. Fără dosar medical există limite acceptabile şi neacceptabile pentru dozaj.

— Adică două aplicări moderate mai degrabă decât una excesivă, nu?

— Cam aşa ceva. Doctorul nostru e al naibii de experimentat în treburi din astea. N-are nevoie să-i dăm noi lecţii.

— Dacă e tot ăla, ţineţi-l mai la o parte. E trecut pe lista lui Kendrick de condamnaţi la moarte… Şi trimite-i pe şobolanii ăia ai tăi de mexicani, că nu sunt plătit să car şi cadavre.

— S-a făcut. Şi cu doctorul lasă, nu-ţi mai bate tu capul. L-au mai trecut pe el destui pe multe liste şi încă pe unele mai acătării şi l-a durut exact în….

— MJ, încă nu s-a întors şi e trei şi-un sfert dimineaţa! strigă Khalehla în receptor. Ai aflat ceva?

— Nimic care să aibă vreo semnificaţie, răspunse directorul de la Proiecte Speciale cu o voce slabă şi nesigură. Nu te-am sunat fiindcă m-am gândit că te odihneşti.

— De ce mă minţi, unchiule Mitch?! Nu te-ai sfiit niciodată să mă pui să lucrez până noaptea târziu. El e-acolo, afară!

— Ştiu, ştiu… Ţi-a spus ceva despre o întâlnire cu cineva în parcul Balboa?

— Nu. Nici nu cred că ştie unde vine parcul ăsta.

— Tu ştii?

— Sigur. Bunicii mei locuiesc aici, ai uitat?

— Cunoşti un loc numit Balthazar?

— Dumnezeule! E o cafenea pentru toţi ţicniţii, vin acolo mai ales arabi, ca să fiu mai exactă, în principal studenţi. Am fost şi eu acolo o dată şi nu mi-a mai trebuit. De ce întrebi?

— Să-ţi explic, spuse Payton. După ce-ai sunat tu acum câteva ore, am sunat la reşedinţa lui Bollinger, ca din partea cabinetului lui Kendrick, desigur, spunând că avem un mesaj urgent pentru el. Mi s-a spus că plecase înjur de ora nouă, ceea ce nu se potrivea cu ce ştiam de la tine, că nu s-a întors nici până la ora unsprezece. În cel mai rău caz, drumul de la reşedinţa

vicepreşedintelui până la tine la hotel nu poate lua decât maximum o jumătate de oră. Aşa că l-am căutat pe Turtă Dulce-Shapoff, care e foarte bun în situaţii de-astea. A urmărit totul, inclusiv pe şoferul limuzinei lui Evan... Congressmanul nostru a cerut să fie lăsat la parcul Balboa, aşa că Turtă Dulce şi-a făcut treaba şi a adulmecat prin împrejurimi, după cum a spus-o chiar el. Şi ce a aflat poate fi formulat în două concluzii. Prima: un bărbat cu semnalmentele lui Evan a fost văzut intrând în parcul Balboa. A doua: mai mulţi oameni de la cafeneaua Balthazar au declarat că acelaşi bărbat, purtând ochelari cu lentile fumurii, a intrat acolo şi a stat un timp lângă cafetiere înainte de a se aşeza la o masă.

— Mitch, strigă Khalehla *Mă uit chiar acum la ochelarii lui cu lentile fumurii!* Sunt pe birou, Mitch! Îi poartă uneori ziua, ca să nu fie recunoscut, dar niciodată noaptea. Zice că noaptea atrag şi mai tare atenţia şi are dreptate. Omul ăla n-a fost Evan! E o înscenare, Mitch! L-au răpit şi-l ţin undeva!

— Joacă tare, spuse Payton în şoaptă. Şi noi nu avem de ales, trebuie să intrăm în jocul lor.

Kendrick deschise ochii ca cineva care se trezeşte şi nu ştie unde se află şi nici în ce stare este. Era uluit, avea capul aburit de nori pâcloşi şi era amorţit de spaimă şi nesiguranţă. Undeva era aprinsă o lampă şi lumina ei mătura tavanul din bârne de lemn. Îşi mişcă mâna ridicând braţul de pe patul străin. Îşi studie apoi şi braţul şi mâna şi deodată ridică brusc şi braţul celălalt. Ce se întâmplase? Îşi dădu picioarele jos din pat şi se ridică bălăbănindu-se, cuprins de groază dar mânat şi de o curiozitate absurdă. Nu mai avea pantalonii de catifea şi cămaşa neagră de dril aspru. Acum era îmbrăcat cu propriile lui haine! În costumul lui bleumarin, *costumul lui congresional,* cum îi plăcea să-i spună, costumul pe care-l purtase când se dusese la Bollinger! Şi cămaşa şi cravata cu dungi, toate spălate şi călcate proaspăt. Ce se întâmplase? Unde se afla? Unde era cabana bine întreţinută cu aparatura electrocasnică şi cu micul bar cu oglindă? Aici era un dormitor mare, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Încet, recăpătându-şi echilibrul, făcu câţiva paşi, întrebându-se dacă nu cumva visa. Văzu o uşă înaltă, dublă. Se duse repede şi o deschise. Dădea într-un balcon mic dar destul de încăpător pentru ca o pereche să-şi savureze aici cafeaua de dimineaţă, cu o măsuţă rotundă miniaturală şi două scaune din fier forjat cu

lucrătură fină. Se opri în dreptul balustradei care-i venea până la talie şi se uită în jos, la curtea cufundată în beznă prin care se zăreau numai luminile lămpilor care se împrăştiau în toate direcţiile… Altceva nimic. Departe, la distanţă, se zărea o zonă împrejmuită cu gard şi luminată puternic de reflectoare, ce semăna cu o cuşcă imensă. În interiorul împrejmuirii se aflau nişte maşinării mari, unele negre şi lucioase, altele cromate sau argintii dar la fel de strălucitoare. Întoarse capul ca să audă mai bine. Din direcţia respectivă se auzea un zumzăit constant şi atunci înţelese că găsise răspunsul la întrebarea care-l măcinase. Cu siguranţă că existau şi panourile obişnuite cu «PER*ICOL DE MOARTE! ÎNALTĂ TENSIUNE!». Era*u acolo, fără îndoială, nici nu avea nevoie să le vadă ca să ştie că sunt. Maşinăriile împrejmuite erau componentele unui uriaş generator, alimentat desigur de nişte rezervoare subterane la fel de mari. Şi tot acolo mai păreau să fie instalate şi nişte şiruri de celule fotovoltaice pentru captarea energiei solare.

Sub balcon se afla o curte scufundată, pardosită cu cărămidă, cam la şapte-opt metri faţă de nivelul balconului. Cineva care ar fi încercat să sară de acolo s-ar fi ales sigur cu o gleznă sucită sau cu un picior rupt. Kendrick studie exteriorul pereţilor: cel mai apropiat burlan era la colţul clădirii, prea departe ca să se poată ajunge la el şi casa nu era îmbrăcată în iederă ca să aibă pe ce să pună piciorul… Pături? Cearşafuri! Legate strâns unul de altul. Aşa s-ar fi descurcat pe o înălţime de aproximativ trei metri! Dacă se grăbea… Deodată se opri şi nu mai mişcă şi nici nu se mai gândi la evadarea lui cu cearşafuri: pe poteca din dreapta apăruse un individ cu o armă atârnată de umăr. Omul ridică o mână, făcând un semnal, livan se uită spre stânga şi văzu un altul, care îi răspundea. Îşi apropie ceasul de ochi încercând să observe secundarul. Dacă ar fi putut să cronometreze parcursul santinelelor şi să aibă totul pregătit…

Uşa dormitorului se deschise.

— Mi s-a părut că vă aud mişcându-vă, spuse omul mafiei.

— Iar eu ar fi trebuit să-mi dau seama că există microfoane în cameră, spuse Evan intrând din balcon.

— Tot greşit interpretaţi lucrurile, domnule congressman. De ce ne jigniţi? Aceasta este o cameră de oaspeţi din clădirea principală. Îi credeţi pe aceşti oameni în stare să tragă cu urechea la conversaţiile confidenţiale ale oaspeţilor lor?

— Îi cred în stare de orice. Altfel de unde ai fi ştiut că m-am

trezit?

— Simplu, răspunse mafiotul traversând camera spre biroul de lângă peretele din dreapta şi luând de pe el un mic obiect plat. De la şmecheria asta. Sunt nişte chestii foarte deştepte, făcute pentru familiile cu copii, se vând cu perechea. Soră-mea din New Jersey nici nu pleacă undeva fără ele. Una o pui într-o cameră şi pe cealaltă în alta şi poţi să auzi când plânge copilul. Şi daţi-mi voie să vă spun, copiii ei plâng al naibii de mult. Poţi să-i auzi din Manhattan.

— Foarte educativ. Când mi-am primit hainele înapoi?

— Nu ştiu. Mexicanii au avut grijă de dumneavoastră, nu eu. Poate aţi fost şi violat şi nu ştiţi.

— Din nou, foarte educativ… Ai cumva idee despre ce-ai făcut, despre rahatul în care te-ai băgat? Ai răpit un membru al Camerei Reprezentanţilor.

— Dumnezeule, cu aşa un ton o spuneţi de parcă l-aş fi înjurat pe bucătarul şef de la Vinnie’s Pasta Palace.

— Nu eşti deloc amuzant şi cred că…

— Nu-i nimic, sunteţi dumneavoastră şi pentru mine, îl întrerupse gardianul scoţându-şi arma din tocul de la umăr. Şi de asemenea sunteţi invitat, domnule congressman. Mergeţi cu mine.

— Şi dacă refuz invitaţia?

— Atunci vă fac o gaură în stomac şi vă iau cadavrul la şuturi în jos pe scări. Pentru mine e tot aia dacă vă duc viu ori mort. Sunt plătit pentru un serviciu, nu pentru livrare garantată. Alegeţi.

Încăperea ar fi putut da coşmaruri unui ecologist. Pe toţi pereţii albi atârnau capete de animale ucise, cu ochi falşi, plantaţi cu grijă de mâini experte, reflectând parcă groaza morţii din ultima clipă. Tapiţeria era din piei de leopard, tigru şi elefant, bine întinse şi ţintuite pe scaune şi canapele. Era de fapt confirmarea puterii glonţului omului asupra vieţii sălbatice, dar nu era deloc o imagine impresionantă, ci degaja mai degrabă o tristeţe copleşitoare, tristeţea triumfului învingătorului.

Gardianul de la Serviciile Secrete deschise uşa şi îi făcu semn lui Kendrick să intre, iar el rămase pe culoar.

În centrul încăperii se afla un birou mare, la care stătea un bărbat întors cu spatele. La câteva clipe după ce uşa se închise, ca şi când ar fi vrut să se asigure că rămăseseră singuri, omul se

răsuci cu fotoliul rotativ.

— Nu ne-am întâlnit până acum, congressmane, zise el.

Vorbise pe ton care suna foarte plăcut, de avocat care a studiat temeinic oratoria. Dar mai ales vorbise cu o voce pe care Kendrick fu imediat sigur că o mai auzise undeva.

— Şi oricât de nepoliticos aş risca să par, continuă insul de la birou, prefer să nu mă prezint... Te rog, ia loc. N-ai nici un motiv să te simţi mai încordat decât e cazul. De aceea ţi-au şi fost înapoiate hainele.

— Înţeleg că au fost utile într-un loc numit parcul Balboa.

Kendrick se aşeză pe un scaun tapiţat cu piele de leopard, în faţa biroului.

— Ne-au fost utile, da, ne-au furnizat mai multe opţiuni.

— Înţeleg.

Abia atunci recunoscu dintr-o dată vocea aceasta deosebită pe care ştia sigur că o mai auzise. Da, o mai auzise pe banda europeanului blond. Omul din faţa lui era cel dat dispărut, Crayton Grinnell, avocatul care ordonase masacrul din Cipru, era asasinul secretarului de stat.

— Dar din moment ce nu vrei să ştiu cine eşti, continuă el, pot să deduc că una din aceste opţiuni ar putea fi şi întoarcerea mea în San Diego?

— Foarte posibil, dar trebuie totuşi să accentuez caracterul discutabil al acesteia. Vezi, sunt sincer cu tine.

— La fel au fost şi prietenii tăi din casa lui Bollinger.

— Sunt sigur că au fost. Şi tu la fel.

— Chiar trebuia s-o faci?

— Să fac ce?

— Să-l ucizi pe bătrân. Pe Manny Weingrass.

— Noi n-avem nimic de a face cu treaba asta! Şi de fapt... din cât ştiu eu, moşul nici nu e mort.

— Va fi.

— A, toţi vom fi într-o bună zi... A fost un act gratuit şi stupid, la fel de stupid ca şi afurisitele acelea de manevre incredibile ale lui Andy Vanvlanderen prin intermediul nu ştiu câtor bănci din Zurich. Noi s-ar putea să fim în multe feluri, congressmane, dar stupizi nu suntem. Totuşi, văd că ne pierdem timpul. Cei doi Vanvlanderen sunt duşi şi orice s-a întâmplat e îngropat o dată cu ei. Doctorul Lyons nu va mai fi văzut niciodată...

— Îl vreau! izbucni Kendrick.

— Şi noi l-am vrut şi a primit pedeapsa maximă pe care

oricum i-ar fi dat-o orice tribunal.

— Cum pot să fiu sigur de asta?

— Cum poţi să te îndoieşti? Ar putea vicepreşedintele sau am putea noi să tolerăm o astfel de asociere?... Regretăm adânc cele întâmplate domnului Weingrass, dar te asigur că noi n-am avut absolut nimic de-a face cu treaba asta. Repet, acum şi doctorul şi familia Vanvlanderen s-au dus şi toate astea au devenit un dosar închis. Poţi accepta aşa ceva?

— Era necesar să mă drogaţi şi să mă aduceţi aici ca să mă convingeţi de asta?

— Nu puteam nicidecum să te lăsăm în San Diego ca să spui în continuare lucrurile pe care le spuneai.

— Atunci despre ce vorbim noi aici acum?

— Despre un alt dosar, răspunse Grinnell aplecându-se în faţă. Îl vreau înapoi şi-ţi dau libertatea în schimbul lui. Vei fi dus înapoi la hotel în hainele tale şi nimic nu se va schimba. În Zurich e acum dimineaţă; ţi-a fost deschisă o linie de credit de cincizeci de milioane de dolari. E pe numele tău şi e numai un început. Un modest început. Dar în schimbul lui îmi trebuie dosarul.

Evan încercă să-şi ascundă uimirea.

— Alt dosar?... Nu sunt sigur că înţeleg.

— L-a furat Varak.

— Care Varak?

— Ei, asta-i! Milos Varak!

— Europeanul...?

Kendrick lăsase să-i scape exclamaţia fără să vrea, auzind aici pe neaşteptate numele. Deci ăsta era Milos!

— Europeanul, da, aşa te-nvaţă! Varak, da. Lacheul foarte profesionist şi foarte mort al lui Inver Brass.

— Inver cum?

— Aşa-zişii tăi susţinători, congressmane. Doar nu crezi că ai ajuns unde-ai ajuns de unul singur, nu-i aşa?

— Îmi cam dădusem eu seama că mă împinge cineva...

— Te împinge? *Te catapultează* e mult mai potrivit... Nişte tipi al naibii de băgăreţi! Şi care totuşi nu şi-au dat seama că unul de-ai lor era şi al nostru.

— Şi ce te face să crezi că europeanul... că acest Varak, e mort? întrebă Evan.

Întrebarea nu avea nici un rost, dar măcar să mai câştige câteva momente, să se poată acomoda cât de cât cu atâtea noutăţi care veneau prea repede şi-l zăpăceau.

— S-a scris la ziar. Nu i-au dat numele, dar el e, altul nu poate fi. Însă înainte să moară, a fost în alt loc, cu altcineva, care lucra pentru noi. Trebuie să fi fost, altfel n-ar fi venit la aeroport... în orice caz, dosarul el l-a furat.

— Celălalt dosar? spuse Kendrick ezitant.

— Un dosar cu coduri industriale, lipsit de importanţă pentru toată lumea, în afară de foarte puţini. Printre care se întâmplă să fim şi noi, asta-i tot.

— Şi crezi că eu îl am.

— Nu. Cred doar că ştii unde e.

— De ce?

— Pentru că în zelul lui, Varak ar fi trebuit să considere, greşind de altfel, că dosarul ăsta era normal să se afle în mâinile tale.

— Pentru că aflase că unul de-ai lor era unul de-al vostru.

— În esenţă da, spuse Grinnell. E doar o ipoteză, desigur. Este un obicei strict profesional, dar mi-a servit de minune de-a lungul anilor.

— Nu şi de data asta. Nu ştiu nimic despre dosarul ăsta. Chiar că habar n-am, acum aud.

— Dacă aş fi în locul tău n-aş minţi, congressmane. Ar fi oricum inutil. Ia gândeşte-te, în ziua de azi există atâtea căi de a dezlega minţile şi gurile!...

Doar nu poate să folosească droguri! Sub efectul lor aş da tot în vileag, semnându-i Khalehlei condamnarea la moarte şi le-aş da totodată şi consilierilor lui Bollinger toate informaţiile de care au nevoie ca să arunce perdelelor de fum şi să dispară. Manny, care e pe moarte, merită mai mult decât atât! Dacă a avut vreodată nevoie de credibilitate, acum e momentul s-o aibă. Mă aflu din nou într-un alt lagăr, nu în Masqat, ci pe o insulă în apele Mexicului. Trebuie să fiu cât se poate de convingător, la fel de convingător cum am fost atunci printre teroriştii, căci oamenii ăştia, ucigaşii ăştia ticăloşi, descinşi din sălile de consilii, nu sunt cu nimic mai buni decât teroriştii arabi.

— Uite ce e, spuse Evan cu fermitate şi se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi picioarele şi privindu-l ţintă pe Grinnell. Poţi să crezi orice dracu' vrei, dar eu nu vreau să ajung vicepreşedinte. Eu vreau linia aia de credit de cincizeci de milioane din Zurich. E clar?

— Clar şi s-a notat. Natural.

— Bun. Bun! Atunci înregistrează-mă pe video când spun

chestia asta…

— Dar tocmai se face, îl asigură avocatul, cu un zâmbet de-a dreptul fermecător.

— Excelent. Atunci suntem amândoi în aceeaşi oală, nu-i aşa?

— În aceeaşi oală, congressmane. Deci unde-i dosarul?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar dacă acest Varak mi l-a trimis într-adevăr mie, ştiu cum să intru în posesia lui… Am să sun la cabinetul meu din Washington şi am să-i spun secretarei mele, Ann Mulcahy O'Reilly, să vi-l trimită la noapte, dacă vreţi.

Cei doi negociatori se uitară fix unul la altul.

— Îmi pare o soluţie corectă, zise Grinnell în cele din urmă.

— Dacă ştii una mai bună, foloseşte-o.

— Aşa e şi mai corect.

— Deci m-am urcat la bord?

— La bord pentru Zurich, răspunse Grinnell zâmbind. De îndată ce vei trece ceva în agenda noastră. Chicago, să zicem.

— Telegrama va pleca dimineaţă. Am s-o pun pe Annie O'Reilly s-o trimită de la birou.

— Şi o copie va lua drumul cabinetului stimatului nostru vicepreşedinte, desigur.

— Desigur.

Preşedintele consiliului directorial al contribuabililor oftă sonor, satisfăcut.

— Oh, cât de venali suntem noi toţi, spuse el. Tu, de exemplu, congressmane, eşti un noian de contradicţii. Persoana ta politică n-ar accepta niciodată înlesnirile noastre.

— Dacă asta e spre binele înregistrării video, dă-mi voie să fac o declaraţie. M-am ars şi am făcut tot ce-am putut ca să sting focul din Oman pentru că ei m-au ars pe mine, ucigând mulţi dintre prietenii mei. Nu văd nici o contradicţie aici.

— S-a înregistrat, congressmane Kendrick.

Deodată, fără nici o indicaţie prealabilă, liniştita conversaţie fu întreruptă de o combinaţie de semnale. Din consola telefonului de pe birou începu să pâlpâie o luminiţă roşie, iar de undeva din pereţi, probabil din gura vreunui animal mort, începu să sune înfundat o sirenă. Uşa se deschise violent şi tipul deşirat şi ars de soare se năpusti vijelios în încăpere.

— Ce faci? tună Grinnell, ridicându-se furios în picioare.

— Scoate-l pe rahatul ăsta de-aici, zbieră corăbierul. Am mirosit eu de la început că e o capcană şi am avut dreptate! Peste tot la reşedinţa lui Bollinger mişună de federali care-l caută

pe ăsta de zor şi iau pe toată lumea la întrebări!

— Ce?

— Cu asta să mai zic că ne descurcăm, dar avem o problemă şi mai mare. Dosarul! Bollinger a primit un telefon. E în posesia avocatului personal al căţelei!

— Gura! îi ordonă Grinnell.

— E vorba de alea zece milioane despre care ea i-a spus că *Andy-băiete* i le-a promis ei. Acuma îi vrea el!

— Ţi-am spus să taci din gură!... Ce vrei să spui cu federalii care chestionează pe toată lumea?

— Exact ce-am spus. Nu numai că-i perpelesc, dar au şi mandate de percheziţie! N-or să găsească nimic, dar nu pentru că n-ar căuta bine.

— În casa vicepreşedintelui? Nu s-a mai auzit de-aşa ceva!

— Joacă inteligent. Lui Bollinger i-au spus, oficial, că îl protejează împotriva subordonaţilor lui. Dar pe mine n-o să mă convingă nimeni, mârâi furios corăbierul şi se întoarse spre Kendrick. Jigodia asta nenorocită a fost trimisă de ei ca să ne întindă o cursă. Cuvântul eroului contra cuvântului tuturora!

Grinnell se uită la Kendrick.

— Nu poate exista un cuvânt al eroului dacă nu există eroul.... Adio*s, co*ngressmane.

Grinnell apăsă pe un buton de pe marginea biroului şi uşa se deschise din nou. Mafiotul apoi intră prudent, agitând în dreapta şi-n stânga revolverul greu.

— Scoate-l afară, ordonă avocatul. Mexicanii or să-ţi spună unde... Chiar că m-ai prostit, congressmane. Lecţia asta am s-o ţin minte toată viaţa: *păzeşte-te de cameleonul filozof şi convingător.* Aşa aş putea-o numi.

Zgomotul valurilor zdrobindu-se de coasta stâncoasă a insulei se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce înaintau pe poteca luminată. În faţă, luminile de pe sol se terminau brusc şi o barieră albă se afla între ultimele perechi de lămpi, a căror lumină făcea să se vadă literele a două marcaje înscrise pe lemn. În stânga scria din nou în spaniolă, iar în dreapta, în traducere:

PELIGRO! PERICOL!

Dincolo de bariera se afla promontoriul, sub care apele fremătând furioase sub razele lunii făceau acum un zgomot asurzitor.

Kendrick era dus spre locul unde urma să fie executat.

Capitolul 41

Marea scuipa furioasă nori deşi de vapori învârtejiţi care ricoşau din stâncile promontoriului. Evan îşi înfrână panica, amintindu-şi de legământul pe care-l făcuse cu sine: nu va muri pasiv, nu se va lăsa ucis fără luptă. Peste tot în jurul lui se aflau cârcei de viţă de vie tropicală, groşi şi viguroşi datorită umezelii şi vânturilor care îi asaltau permanent. Pe ambele părţi ale şirului de lămpi crescuseră ierburi bogate, printre firele cărora se zărea noroiul jilav, care nu se usca niciodată. Nu se va lăsa ucis fără luptă. Era un legământ.

Mexicanul care-l îndruma pe mafiot spre locul execuţiei nu era tovarăşul ideal pentru o crimă. Pe măsură ce se apropiau de bariera albă, vocea lui devenea tot mai slabă şi mai nesigură.

— *Al frente, al frente!* striga el nervos. *Adelante!*

— Ia-o peste ea sau pe lângă ea, congressmane, spuse omul de la Serviciile Secrete pe un ton rece de meseriaş care-şi face profesional treaba şi pentru care viaţa sau moartea nu înseamnă nimic.

— Nu pot, spuse Kendrick. E prea înaltă ca să pot trece peste ea şi pe laturi mă împiedic în colacii ăştia de sârmă ghimpată.

— Unde? Care colaci, ia să văd…

— Aici, uite, zise Kendrick, arătându-i cu degetul în ierburile de lângă ei.

— Aiurea colaci! Unde mama dra…

Acum! Evan îl lovi din răsputeri în gât şi înşfacă arma neagră şi butucănoasă dar nu reuşi s-o ţină şi o scăpă pe pământul noroios. Blestemând în gând, îl prinse pe mafiot de braţ, sucindu-i-l scurt, apoi îl izbi cu umărul în piept şi îl trase de braţ în faţă, îşi adună toate forţele pe care i le mai putea da disperarea şi-l dezechilibra, aruncându-l în tufe. Arma se descărcă şi detunătura se amestecă în vuietul valurilor de jos. Kendrick înfipse pistolul în pământul afânat şi, eliberându-şi mâna dreaptă, luă un pumn de noroi şi i-l plesni mafiotului în faţă, frecându-l apoi bine pe ochi.

Gardianul începu să înjure înfuriat, încercând în acelaşi timp să-şi şteargă ochii şi să scape din strânsoarea lui Evan. Dar Kendrick rămase ţintuit peste ucigaşul care se zvârcolea din răsputeri şi-l lovi scurt cu genunchiul între picioare, în timp ce cu mâna dreaptă lua în neştire pământ şi i-l îndesa în ochi şi în

gură... Degetele îi atinseră un obiect tăios şi zimţat... o piatră! *Era pre*a mare pentru palma lui, dar în starea în care se afla nu-şi mai dădea seama de asta. Încordându-şi toţi muşchii trupului cum n-o mai făcuse de luni sau de ani de zile şi rezistând disperatelor atacuri orbeşti ale individului ţintuit sub el, smulse piatra grea şi colţuroasă din noroi, o ridică şi o izbi cu sete de căpăţâna plină de noroi a gardianului. Se auzi o plescăitură înfundată şi zemoasă şi individul se moleşi brusc, iar trupul i se lăsă inert pe pământul moale.

Evan apucă arma şi îşi ridică privirea spre mexican. Acesta, aşteptând să vadă cine biruie şi cine moare, stătea pe vine mai la o parte, în frunzişul acoperit de ceaţă, holbând nervos ochii. Văzând rezultatul neaşteptat al luptei, ridică speriat, se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă pe potecă.

— Stai! strigă Evan cu sufletul la gură, sărind în picioare şi ieşind din ierburile de pe marginea potecii. Stai pe loc sau te împuşc! Sper că mă înţelegi destul de bine!

Mexicanul se opri dârdâind ca varga de frică, ridică mâinile şi se întoarse cu faţa la Kendrick.

— Eu nu sunt amestecat în treburile astea, *senor,* spuse el într-o engleză surprinzător de clară.

— Vrei să spui că tu nu apeşi pe trăgaci, tu doar le arăţi unde s-o facă *ei!*

— Nu sunt amestecat, repetă omul. Sunt pescar dar în ziua de azi munca mea nu mai e deloc bine plătită. Câştig şi eu un ban aici şi mă întorc la familia mea din El Descanso.

— Vrei să-ţi mai revezi familia?

— *Si,* foarte mult, răspunse omul cu buzele tremurând. Dacă se află că s-a întâmplat aşa ceva, n-am să mă mai întorc niciodată acasă.

— Vrei să spui că nu s-a mai întâmplat niciodată?

— Niciodată, *senor.*

— Atunci de unde ai ştiut drumul? strigă Kendrick pentru a acoperi, zgomotul valurilor şi al vântului.

Încet, încet îşi recăpăta respiraţia normală, începând să-şi dea seama că era plin de noroi până-n ochi şi să simtă dureri ascuţite în tot corpul.

— Suntem aduşi aici şi ni se dau hărţi ale insulei pe care trebuie să le învăţăm în două zile, altfel ne trimit înapoi acasă.

— De ce? Pentru execuţii multiple?

— V-am spus că nu, *senor.* Aici este teritoriul drogurilor,

narcoticos şi e foarte periculos. Patrulele mexicane şi americane pot fi chemate imediat şi totuşi insula trebuie păzită.

— Chemate imediat?

— Proprietarul e un om foarte puternic.

— Îl cheamă Grinnell?

— Nu ştiu, *senor.* Eu nu cunosc decât insula.

— Vorbeşti foarte bine englezeşte. De ce n-ai vorbit tot englezeşte şi înainte? Cu el! preciză Evan arătând cu degetul spre mafiotul mort.

— V-am mai spus, nu vreau să fiu amestecat. Mi s-a spus unde să vă duc şi pe măsură ce ne apropiam am început să înţeleg, *senor...* Nu vreau să fiu amestecat. În El Descanso mă aşteaptă o familie, iar *senores* care au venit aici sunt foarte puternici. Şi răi!

Evan se uită nehotărât la pescar. Ar fi fost foarte uşor, *atât de uşor* să-i curme viaţa şi să elimine un risc şi totuşi exista şansa unei ocazii favorabile, în caz că mexicanul nu era un mincinos. Kendrick ştia că omul îşi negocia viaţa şi că pe lângă el mai erau şi alte vieţi, vieţile copiilor lui de acasă, ceea ce făcea negocierea mai simplă.

— Înţelegi, spuse el apropiindu-se de om şi ridicând vocea pentru a putea fi auzit mai bine, că dacă te întorci la casa aia fără *el,* iar el nu apare, sau ceilalţi îi găsesc cadavrul aici sau pe plajă, eşti un om mort. *Înţelegi* asta, nu-i aşa?

Mexicanul dădu de două ori din cap.

— *Si.*

— Dar dacă *eu* nu te ucid, atunci mai ai o şansă, nu-i aşa? întrebă Kendrick ridicând arma mafiotului.

Pescarul mai dădu o dată din cap închizând ochii.

— Deci, e în interesul tău şi al familiei tale din El Descanso să fii alături de mine, aşa-i?

— *Si,* făcu mexicanul deschizând ochii. Să mă alătur *la ce?*

— Să ies de-aici. Să *plec* de-aici, *să fug.* Jos pe chei e o barcă, lângă rezervorul de benzină. Cred că e destul de mare ca să suporte traversarea.

— Ei au alte bărci, zise mexicanul, nişte bărci de o mie de ori mai iuţi ca bărcile brigăzii antidrog. Şi mai au şi un elicopter cu reflectoare puternice.

— *Cum?* Unde?

— Jos, lângă plajă, pe partea cealaltă a insulei. Există o pistă de aterizare cimentată... Sunteţi pilot, seno*r?*

— Aş vrea eu să fiu. Cum te cheamă?

— Emilio.

— Vii cu mine, prietene?

— N-am de ales. Vreau să plec de-aici şi să mă duc acasă la familia mea, apoi să mă mut într-un oraş de munte. Altfel ăştia mă omoară şi copiii mei rămân muritori de foame.

— Te avertizez, dacă-mi dai vreun motiv ca să cred că minţi, n-ai să mai revezi niciodată El Descanso şi nici familia.

— Am înţeles.

— Stai lângă mine... Mai întâi vreau să-l percheziţionez pe călăul ăsta.

— Pe cine, *senor*?

— Pe tipul care voia să mă omoare. Hai să mergem! Avem multe de făcut, dar nu prea avem timp.

— Spre barcă?

— Încă nu, spuse Kendrick începând să întrevadă un vag plan de acţiune. Vom distruge blestemata asta de insulă. Nu doar pentru mine şi pentru tine, ci pentru toată lumea. *Toată lumea...* Există pe undeva vreo magazie de scule, un loc unde se ţin lopeţi, târnăcoape, foarfeci de tufişuri, chestii de-astea?

— *Mantenimiento,* răspunse Emilio. Pentru grădinari, deşi tot pe noi ne pun de multe ori să facem şi treaba asta.

— Mai întâi să ne oprim puţin, apoi ai să mă duci acolo, continuă Evan grăbindu-se, în ciuda durerilor. Haide!

— Trebuie să fim prudenţi, *senor!*

— Ştiu. Santinelele. Câţi sunt?

— Câte doi oameni pe cele patru plaje şi la debarcader. Câte zece pe fiecare schimb. Toţi au alarme radio care declanşează nişte sirene foarte puternice.

— Cât durează schimburile? întrebă Kendrick aplecându-se peste cadavrul mafiotului.

— Douăsprezece ore. Douăzeci de *guardas* şi patru *jardineros,* grădinarii. Care nu-s de serviciu stau în *baraca.* O clădire lungă, la miazănoapte de casa principală.

— Sculele unde sunt?

— Într-un garaj metalic la cincizeci de metri de generator.

— De generator?

— *Si.*

— Bun.

Evan scotoci prin buzunarele mafiotului mort, luă portofelul şi legitimaţia din plastic negru, apoi dădu peste un teanc de bancnote, cam o mie de dolari, care fără îndoială că nu

proveneau din salariul federal. În cele din urmă scoase micuţa cheie electronică care elibera zăvoarele şi deschidea uşa cabanei-închisoare din pădure.

— Să mergem, zise el ridicându-se cu dificultate.

Porniră pe poteca iluminată de lămpi.

— *Uno momento*! şopti Emilio. Luminile. Spargeţi-le cu piciorul, *senor.* Cu cât e mai întuneric, cu atât e mai bine.

— Bine gândit, fii de acord Kendrick, întorcându-se împreună cu mexicanul la bariera albă de unde începură să spargă lămpile de pe ambele părţi ale potecii.

Ajunseră apoi la poteca principală care spre stânga ducea în jos, la debarcader, iar spre dreapta în sus, la clădirea principală din vârful dealului, cu o mică deviaţie spre cabana impenetrabilă.

— Pe acolo, ordonă Kendrick luând-o în goană spre dreapta. Lasă lămpile. Le spargem la întoarcere.

— *La cabana!*

— Grăbeşte-te!

Evan se apropie de uşă şi apăsă butonul verde al cheii electronice. Auzi imediat zăvoarele intrând în lăcaşurile lor din ramele uşii, răsuci butucul clanţei şi intră.

— Intră şi tu, îi zise el lui Emilio.

După ce intră şi mexicanul, Kendrick apăsă pe butonul roşu al cheii, blocând uşa. Apoi se duse în bucătărie, deschise sertarele şi uşile de la dulăpioare, una câte una, alegând obiectele care pe care le considera necesare: o lanternă, un cuţit mare şi altele mai mici, un satâr, trei cutii mici de «Stemo», o cutie cu chibrituri cu parafină, care se aprindeau pe orice suprafaţă dură şi un pachet cu şervete de vase. Puse totul pe masa ovală şi se uită la Emilio, care îi urmărea mişcările cu aerul omului care nu pricepe nimic. Luă unul dintre cuţite şi, apucându-l de lamă, i-l întinse mexicanului.

— Sper să n-ai ocazia să-l foloseşti, dar dacă e nevoie, să nu dai greş!

— Sunt bărbaţi pe care nu i-aş putea ucide dacă n-aş încerca mai întâi să mă înţeleg cu vorba bună cu ei. Sunt şi ei la fel de amărâţi ca şi mine, muritori de foame. Dar sunt alţii cu care n-aş mai sta de chestii de-astea. Şi ăştia sunt pe-aci, pe-aproape…

— La naiba, tu nu poţi avea nici o problemă! Dacă se declanşează o singură alarmă…

— Nici o alarmă nu va fi declanşată de prietenii mei, *senor,* dacă ei ştiu că sunt eu, Emilio. Şi de fapt cei mai mulţi din ei sunt

în baracă şi dorm. În patrulele de noapte sunt puşi numai veterani. Ai noştri s-ar putea s-o şteargă cu bărcile, noaptea.

— Sper să ai dreptate.

— Vreau să ajung acasă, credeţi-mă.

— Perfect, atunci ia şi tu câteva şervete de vase, o cutie de «Stemo» şi o mână de chibrituri. Grăbeşte-te!

Luând ce mai rămăsese şi îngrămădindu-le pe toate în buzunare, Kendrick lăsă satârul la urmă. Îl apucă, se duse la interfonul din perete şi îl izbi de câteva ori cu putere, făcându-l ţăndări.

— Adu lămpile alea două încoace, îi spuse el mexicanului. Şi sparge-le. Eu distrug soba şi lampa din partea cealaltă a camerei.

După mai puţin de un minut, cei doi bărbaţi disperaţi erau din nou pe potecă. Locul luminat atât de intens cu puţin înainte era acum cufundat într-o beznă totală.

— Sculele. Condu-mă la ele.

— *Con mucho cuidado!* Trebuie să ne apropiem cu prudenţă de casa mare. Stricăm lămpile de pe potecă numai până unde vă spun eu. De la etajul doi cei din casă pot vedea că nu ard şi ar putea să dea alarma. Dacă există patrule, lăsaţi-mă mai întâi pe mine să văd despre cine e vorba.

— Să mergem. Au probleme acolo sus, dar în curând or să înceapă să se întrebe de ce nu apare individul care trebuia să mă lichideze. Grăbeşte-te!

Sparseră lămpile până la o movilă care preceda nivelul la care se afla clădirea principală. Mexicanul îl prinse deodată pe Kendrick de braţ şi-l trase în frunzişul de la marginea potecii, apoi îl apăsă pe umăr. Mesajul era clar: *ghemuieşte-te şi nu te mişca.* Pe lângă ei trecu un gardian cu arma la umăr care se deplasa în direcţie opusă.

— Acum repede, *senor!* Nu mai e nimeni până la *galeria* din spate, unde stau şi beau vin şi afumă peşte.

O curte mare cu o groază de frigărui, se gândi Evan, urmându-l pe Emilio prin frunzişul des, dorindu-şi să fi avut o macetă cu care să taie lianele şi rădăcinile, dar mulţumindu-se să audă vuietul neîntrerupt al vântului şi al valurilor. Dădură ocol casei şi se opriră auzind un zgomot nou. Era marele generator, cu uruitul lui constant care-ţi băga fiori în şira spinării. Inginerul din Kendrick încercă să calculeze puterea pe care o furniza, consumul de combustibil şi puterea auxiliară furnizată de atât de

necesarele celule fotovoltaice. Instalase şi el generatoare, din Bahrain până în deşerturile din vestul Arabiei Saudite, dar acelea fuseseră numai nişte mici jucării temporare, utilizate doar până la branşarea consumatorilor la reţeaua electrică, adică un nimic faţă de ce era instalat aici.

Mexicanul îl prinse din nou de umăr, de data asta strângându-l şi mai tare cu o mână tremurândă şi din nou se ghemuiră în tufele din spatele lungului zid de gard viu ordonat tuns. Kendrick se uită în sus şi, înfiorat de spaimă, înţelese. În faţă. La stânga, dincolo de marginea potecii, un gardian văzuse sau auzise ceva. Partea de sus a capului lui era vizibilă în lumina palidă a lămpilor. Omul înainta încet, luându-şi arma de la umăr şi îndreptând-o în faţă. Venea direct spre ei şi când ajunse la câţiva metri, începu să împungă tufişurile cu ţeava armei.

— *Quien es*? strigă patrula.

Deodată, ţâşnind în sus ca o pisică, Emilio înşfacă ţeava şi-l trase pe gardian în tufiş. Se auzi ceva ca aerul care iese dintr-un pneu spart, care curmă începutul unui ţipăt, iar omul căzu în, iarbă cu un val de sânge izvorându-i din beregata retezată.

— Doamne sfinte! şopti Evan când se apucă împreună cu mexicanul să-l târască pe mort mai adânc în tufiş. Văd că ştii să ţii un cuţit în mână, băiete!

— Cu acest *perro* n-am avut greutăţi! spuse Emilio. Câinele ăsta a sfărâmat capul unui băiat, un tânăr grădinar care n-a vrut să-i facă poftele, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, *senor.*

— Înţeleg. Şi mai înţeleg că tocmai ne-ai salvat vieţile... Stai puţin! Puşca şi şapca. Putem economisi timp. Pe aici nu există uniforme, ci numai haine de serviciu. Uniforma lor e arma. Puneţi şapca şi aruncă-ţi puşca peste umăr. Pe urmă ia-o înainte şi eu stau cât pot mai aproape de tine. Te asiguri dacă poteca e liberă, iar eu merg mai departe prin tufe.

— *Bueno,* spuse mexicanul, luând puşca şi şapca. Dacă mă opreşte careva spun că gardianul ăsta m-a pus să-i ţin locul pentru vreo oră sau cam aşa ceva. Or să râdă, dar nimeni n-o să pună asta la îndoială... Mă duc. Staţi pe-aproape şi când vă spun eu, ieşiţi afară şi veniţi lângă mine. Nu în faţă şi nici în spate, ci lângă mine. Ştiţi ceva spaniolă?

— Nu destul cât să conversez cu cineva.

— Atunci nu vorbiţi. Staţi pe aproape!

Emilio ieşi din tufişuri cu arma pe umăr şi o porni pe potecă. Izbindu-se cu umerii de încurcătura de crengi şi frunze, Kendrick

făcea tot posibilul să ţină pasul cu el, şoptindu-i din când în când să nu meargă prea repede. La un moment dat, Evan îşi scoase satârul de la curea şi tăie o porţiune mai deasă de plante tropicale, dar îl auzi imediat pe Emilio şoptindu-i răstit:

— *Silencio!... Aşt*eptaţi puţin... Acum *senor!* Ieşiţi şi mergeţi cu mine. Repede!

Kendrick ieşi din frunziş şi se alătură mexicanului, care mări brusc pasul şi o luă în josul potecii.

— E o idee bună să mergem chiar aşa de repede? întrebă Evan gâfâind. Dacă suntem văzuţi, s-ar putea crede că fugim din serviciu.

— Am ajuns în spatele casei principale, răspunse Emilio grăbindu-se mai departe. La ora asta nu e nimeni pe-aici în afară de doi gardieni care merg pe poteci diferite şi se întâlnesc la galeria de piatră. Pe urmă se întorc şi o iau peste deal, spre plajă. Le trebuie multe minute şi abia au pornit. Putem să trecem în fugă de galerie şi pe urmă o luăm prin pădure şi ajungem repede la *mantenimiento,* la scule, *senor.*

Ajunseră repede la curtea interioară scufundată, aceeaşi pe care Kendrick o privise de la micul balcon de la camera de oaspeţi de deasupra. Îşi aminti de cele două santinele care-şi făcuseră semne pe potecile opuse. Mexicanul, care acum conducea toată acţiunea, îl luă pe Evan de braţ şi-i arătă cu capul spre stânga, luând-o la fugă. Ţâşniră amândoi înainte şi ajunseră în curtea interioară, care era mult mai mare decât îşi imaginase Evan. Se întindea pe toată lungimea casei, iar în centrul ei se afla o garnitură de mobilier din fier forjat vopsită în alb şi aranjată în jurul unei gropi zidite, pentru frigărui. Alergară pe lângă perete, pe sub balcoane, apoi traversară în viteză, luând-o pe poteca dinspre sud, până la o zonă platâ mărginită de ierburi înalte, de un dâmb cu vedere la ocean şi de două plaje separate de o coastă stâncoasă aflată cam la douăzeci de metri mai jos. Lămpile rămăseseră de-acum în spate, iar în faţa lor se deschidea un drum accidentat care cobora pierzându-se în valea întunecată. Din acest loc avantajos, se putea vedea o mare parte din insulă. Direct spre dreapta, la nici o sută de metri depărtare şi scăldat în lumină, se afla enormul generator. Dincolo de ţarcul de sârmă, se observau vag contururile unei clădiri lungi şi scunde, care trebuie să fi fost *baraca* lui Emilio. Apoi, mult mai jos, chiar deasupra plajei din dreapta, se afla o platforma de beton vopsită în alb, ca o terasă imensă, pe care odihnea un

elicopter de mare putere, militar din cât se vedea după construcţie, dar vopsit în culori civile şi cu însemne mexicane.

— Veniţi! şopti Emilio. Şi nu vorbiţi, căci în partea asta a insulei vocile se pot auzi.

Mexicanul porni în jos pe poteca neluminată tăiată prin pădure şi care era folosită îndeosebi ziua. Garajul metalic despre care vorbise Emilio era de fapt mult mai mare decât orice garaj pe care-l văzuse Evan vreodată, în afară de acele construcţii exagerat de mari, cât nişte hangare de aviaţie, care adăposteau fiecare câteva limuzine ale familiilor regale arabe. Acesta era însă o masă urâtă de aluminiu corodat, în care se găseau câteva tractoare, tunzătoare de, iarbă, ferăstraie mecanice şi alte maşini de tăiat, toate nefolosite fiindcă făceau prea mult zgomot. Lângă un perete şi pe podea se găseau totuşi lucruri mult mai practice: câteva canistre de benzină, topoare, securi mici, coase, foarfeci de sârmă cu mânere lungi, macete, foarfeci cu mânere telescopice pentru tuns copacii, adică toate sculele necesare pentru oprirea înaintării frunzişului tropical.

Se orientară instinctiv şi luară decizii rapide. Lăsară satârul în favoarea unei toporişti şi a unei macete. Mai luară două foarfeci de sârmă, o canistră cu benzină şi o foarfecă de tuns copacii cu mânere extensibile până la trei metri. Restul obiectelor luate din cabană şi le păstrară în buzunare.

— Elicopterul! zise Kendrick.

— Există o potecă ce le uneşte pe cele dinspre nord cu cele dinspre sud, de mai jos de generator. Grăbiţi-vă! Gardienii au ajuns la plajă şi curând pornesc înapoi.

O luară la fugă pe lângă magazia grădinarilor şi se îndreptară spre primul drum, cărând anevoie sculele, pe unele în mână, pe altele la subţioară sau chiar atârnate de cureaua de la pantaloni. Traversară în viteză spaţiul periculos, intrând în zona cu ierburi înalte şi croindu-şi drum spre poteca pe care trebuia să coboare dealul.

— *Cigarillo!* şopti mexicanul trăgându-l pe Evan înapoi în, iarbă.

Apăru un grăunte incandescent de lumină. Era jarul ţigării unui gardian care mergea agale la deal, trecând cam la trei metri de ei. Când santinela ajunse pe vârful dâmbului, Emilio îl trase pe Evan de mânecă şi-i făcu semn că era timpul să pornească din nou. Aplecaţi, începură să alerge spre drumul din nord. Cealaltă santinelă nu se zărea nicăieri, aşa că ieşiră la vedere şi îşi

începură coborârea către pista de beton a elicopterului.

Aeronava militară revopsită stătea ca o uriaşă libelulă posomorâtă, gata să se repeadă şi să lovească un duşman văzut numai de ea prin bezna nopţii. Era legată cu lanţuri întinse de nişte ancore încastrate în beton, ca să nu poată fi mişcată din loc de furtunile puternice care se puteau isca oricând dinspre mare. Kendrick se apropie de elicopter, în timp ce Emilio rămase în, iarbă lângă drum, pândind întoarcerea gardianului şi fiind pregătit să dea alarma. Evan examină aeronava având în cap un singur gând: s-o facă inutilizabilă, dar fără să se audă nici cel mai mic zgomot. Iar el nici lanterna nu putea s-o folosească… Da, *cablurile!* Sus, sub palele rotorului şi în ansamblul cozii. Apucându-se de o clanţă şi de rama unui geam, se ridică la nivelul punţii de zbor, având în buzunarul de la pantaloni foarfeca de sârmă. În câteva secunde se căţără peste parbrizul din partea pilotului şi se sui pe fuselaj. Clătinându-se dar neriscând nimic, se duse târâş pe coate şi pe genunchi până la baza rotorului. Scoase foarfeca, se ridică în picioare şi în trei minute isprăvi de tăiat cablurile pe care le putuse observa prin întuneric.

Deodată, o fluierătură scurtă dar stridentă! Era semnalul lui Emilio, gardianul apăruse de după creasta dealului şi în câteva minute urma să ajungă la platforma elicopterului. Însă inginerul din Kendrick nu era încă satisfăcut. Imobilizase elicopterul sau numai îl rănise? Trebuia să ajungă la ansamblul cozii. Trebuia să-şi ia măsura asta de precauţie deoarece ştia că azi, în epoca maşinăriilor sofisticate, fiecare aparat de zbor avea sisteme duble pentru orice funcţie vitală. Se târî în jos pe fuselaj cât putu de repede, cu mare atenţie, ca să nu-şi piardă echilibrul şi să alunece de la şase metri înălţime. Ajunse la partea înălţată a cozii dar nu era în stare să vadă nimic. Totul era ascuns în interiorul caroseriei… Dar nu, *nu* totul! Încălecă fuselajul zvelt, ţinându-se de partea ridicată a cozii, se aplecă şi reperă două cabluri groase care intrau în eleronul drept. Lucrând furios, cu transpiraţia curgându-i pe metalul lucios, tăie până la urmă cablurile cu foarfeca de sârmă. Se auzi un plesnet – prea tare, o adevărată pocnitură în liniştea nopţii – şi întregul eleron se desprinse de la locul lui. O făcuse; acum era sigur pe ce realizase.

Zgomote de paşi alergând! Strigăte de dedesubt!

— *Que cosa? Quedese!*

Sub elicopter, gardianul stătea cu arma aţintită spre Evan şi tocmai îşi lua radioemiţătorul de la centură.

Capitolul 42

Aşa ceva nu se putea întâmpla! Ca şi cum şi-ar fi pierdut brusc echilibrul, Kendrick ridică mâinile şi alunecă de pe fuselaj lovind cu foarfeca de sârmă în patul puştii gardianului. Arma îi fu smulsă din mână şi aruncată la pământ, lovindu-l şi pe el şi făcându-l să ţipe de durere, dar înainte ca ţipătul să devină prea puternic, Emilio îl lovi în cap cu mânerul macetei lui şi îl doborî.

— Vă puteţi mişca? îl întrebă mexicanul pe Evan în şoaptă. Trebuie să plecăm de-aici! *Repede!* Celălalt gardian trebuie să sosească din clipă în clipă.

Evan dădu din cap şi se ridică luând cu el foarfeca şi puşca.

— Scoate-l de aici, spuse el gâfâind.

Dar îşi dădu seama imediat că nu era nevoie să mai fi spus asta: Emilio îl târa deja pe gardianul leşinat în tufele din afara platformei de aterizare. Kendrick îl urmă şchiopătând din cauza unor dureri ascuţite din glezna stângă şi din piciorul drept.

— Am făcut o greşeală, şopti mexicanul scuturând din cap. Nu avem decât o singură şansă... V-am văzut cum călcaţi. N-o să putem ajunge la debarcader fără să fim văzuţi înainte ca celălalt gardian să înţeleagă că tovarăşul lui a păţit ceva.

Emilio arătă cu degetul spre conaţionalul său şi zise:

— În întuneric eu trebuie să fiu *el.* O să încerc să mă apropii cât mai mult de colegul lui până să apuce să-şi dea seama că e altcineva.

— Mai întâi o să strige şi o să te întrebe ce s-a întâmplat. Ce-o să-i spui?

— Că m-am băgat în tufe ca să mă uşurez şi că m-am lovit din neatenţie de o piatră ascuţită. Am să şchiopătez ca dumneavoastră şi o să mă prefac că sângerez.

— Deci crezi că te descurci?

— Rugaţi-vă Sfintei Fecioare să reuşesc, altfel murim amândoi, zise mexicanul ridicându-se şi aruncându-şi puşca pe umăr. Am o rugăminte totuşi, adăugă el. Gardianul ăsta nu-i un om rău şi are şi el familie în El Suazal, unde nu există nimic de muncă. Legaţi-l de mâini şi de picioare şi băgaţi-i o cârpă în gură. Eu nu-l pot ucide.

— Pe celălalt îl cunoşti? întrebă Evan aspru.

— Nu.

— Presupun că nici pe *ăla* nu-l poţi ucide?

— De ce e o problemă? Sunt un pescar solid din El Descanso, atunci când există vase care să angajeze mână de lucru. Pot să-l leg eu singur, sau să aduc un alt *companero* pentru noi.

A doua opţiune nu mai fu de actualitate. Nici nu ajunse bine Emilio şchiopătând pe drumul de pământ, că celălalt şi apăru în fugă. Apropiindu-se, schimbară câteva cuvinte în spaniolă, apoi se auzi deodată un strigăt. Urmă imediat o linişte deplină şi după câteva momente Emilio se întoarse.

— Nici un *companero,* spuse Kendrick.

— Şobolanul ăla ar face-o şi pe maică-sa curvă dacă *policia* l-ar plăti destul!

— Adică ar fi făcut-o.

— *No comprende.*

— E mort?

— Mort, *senor,* şi în, iarbă. Dar nu mai avem nici o jumătate de oră până răsare soarele.

— Atunci să mergem. Prietenul tău e legat.

— Mergem la debarcader? La bărci?

— Încă nu, *amigo.* Avem altceva de făcut înainte.

— Vă spun că în curând se luminează de ziuă.

— Dacă le facem pe toate bine. Curând de tot are să fie lumină destulă. Adu benzina şi foarfeca de tuns copacii. Nu mă pot descurca cu mai multe decât am la mine.

Cu mare greutate, pas cu pas, Evan urcă pe drumul de pământ, mergând în spatele mexicanului până ajunseră la imensul generator împrejmuit de gard şi ale cărui vibraţii le produceau dureri de urechi. Inscripţii cu *Peligro!* – *Pericol!* Se aflau peste tot, iar singura poartă de intrare era blocată cu două lacăte uriaşe. Şchiopătând în jurul petelor de lumină, ţinându-se în întuneric, Evan îi dădu lui Emilio foarfeca de sârmă şi îi spuse:

— Începi de aici şi sper să fii atât de puternic pe cât spui. Ăsta-i un gard al naibii de solid, bagă de seamă. Taie o deschizătură, cam de un metru pătrat e destul.

— Iar dumneavoastră, *senor*?

— Eu trebuie să mă uit prin jur.

Şi *le găsi!* Trei discuri de oţel, înşurubate în beton la zece metri unul de altul, trei rezervoare de combustibil enorme, suplimentate de bancuri de celule fotovoltaice aflate pe undeva, care de altfel nici nu-l interesau. Pentru a deşuruba un disc era nevoie de o cheie în „T” hexagonală, cu bara orizontală

îndeajuns de lungă ca să poată constitui o pârghie eficace, care trebuia manevrată şi aceea de doi bărbaţi zdraveni. Dar mai exista şi o altă metodă, iar el o cunoştea bine din Arabia Saudită – o procedură de urgenţă în cazul în care şoferii caravanelor de camioane cisternă uitau să ia la ei scula asta, ceea ce nu era nimic neobişnuit în deşerturile din Jabal. Fiecare disc presupus impenetrabil avea pe suprafaţa exterioară paisprezece striuri, nu cu mult diferite de cele de pe capacele de canal din majoritatea oraşelor americane, deşi cu mult mai mici, astfel încât dacă erau lovite cu ciocanul în sens invers acelor de ceasornic, se putea roti până se făcea destul spaţiu de prins cu degetele şi răsucit.

Kendrick se întoarse la Emilio, lângă generatorul care duduia asurzitor. Mexicanul tăiase două linii paralele verticale şi începuse să taie pe orizontală în partea de jos.

— Vino cu mine, îi strigă Evan la ureche. Ai toporişca la tine?

— *Pues si.*

— Şi eu.

Kendrick îl conduse până la primul disc din oţel şi îi arătă cum să folosească şervetele de masă pentru a amortiza loviturile.

— *Încet,* îi şopti el. O singură scânteie poate aprinde aburii, *comprende?*

— Nu, *senor.*

— Mai bine nu. Uşor acum! Câte un gang o dată. Nu prea tare! … Se mişcă!

— Acuma pot să dau mai tare?

— Cristoase, nu! Uşurel, *amigo.* Ca şi când ai vrea să nu spargi un diamant.

— N-am avut plăcerea asta…

— Vei avea dacă ieşim de-aici… Gata, a ieşit! Deşurubează-l de tot şi pune-l alături. Dă-mi şervetele tale.

— Pentru ce, *senor?*

— Am să-ţi explic după ce trec prin deschiderea pe care-o faci în gard.

— O să ia ceva timp…

— Ai cam două minute, *amigo!*

— *Madre de Dios!*

Kendrick se apropie de Emilio ca să se facă auzit mai bine.

— Unde-ai pus benzina? întrebă el.

— Acolo, zise mexicanul arătând spre stânga deschiderii pe care o tăia.

Ghemuindu-se în umbră, Evan legă şervetele unul de altul,

trăgând de fiecare nod pentru a se asigura că nu se desfac. Deşi avea dureri mari prin tot corpul, strânse din dinţi şi deschise capacul canistrei, îmbibă bine şervetele în benzină, apoi le stoarse. În câteva minute obţinu un fitil de trei metri. Cu genunchiul fierbând de durere şi cu glezna umflându-i-se vizibil, se târî înapoi până la rezervor, trăgând fitilul după el. Întorcându-se, săltă capacul de oţel şi introduse înăuntru cam un metru de fitil, apoi deplasă puţin capacul pentru a permite aerului să circule prin rezervor. Dându-se înapoi, presă bine pe sol fiecare palmă de fitil, aruncând câte puţin pământ peste el pentru a încetini viteza de înaintare a flăcării.

Aşezând ultimul şervet, se ridică în picioare, întrebându-se cât timp va fi capabil să stea aşa şi se îndreptă şchiopătând spre Emilio. Mexicanul tocmai trăgea de bucata de plasă groasă îndoind-o ca să poată intra la maşinăriile complicate care transformau energia mecanică în electricitate.

— E destul, spuse Kendrick aplecându-se pentru a-i vorbi lui Emilio în ureche. Acum ascultă-mă cu atenţie, iar dacă nu înţelegi, opreşte-mă. De aici înainte, totul depinde de cronometrare – după ce-o să se întâmple aici, o să facem altceva, *comprende?*

— *Si.* Ne mutăm în alt loc.

— Cam aşa ceva, răspunse Evan şi vârî mâna în buzunarul costumului său plin de noroi, scoţând lanterna. Ia asta, continuă el arătând din cap în direcţia spărturii din gard. Eu o să intru acolo şi sper să mă ajute bunul Dumnezeu să ştiu ce să fac, lucrurile astea s-au schimbat de când n-am mai instalat eu aşa ceva, dar dacă altceva n-am să reuşesc să fac, măcar am să le pot întrerupe să mai funcţioneze. S-ar putea să rezulte un vacarm groaznic şi multe scântei…

— *Como*?

— Ca nişte scurte fulgere şi… sunete ca pocnetul paraziţilor de la radio, înţelegi?

— E destul…

— *Nu-i* destul. Nu te-apropia de gard – nu-l atinge, iar la primul pocnet, întoarce-te şi închide ochii… Cu puţin noroc, toate luminile se vor stinge şi-atunci aprinde lanterna şi pune-o pe deschiderea din gard, bine?

— Bine.

— Imediat ce ajung din nou aici, să luminezi în direcţia aia, adăugă Kendrick arătând spre ultimul şervet care se vedea jos.

Să-ţi ţii puşca pe umăr şi să o ai pe cealaltă pregătită pentru mine… Ai şapca pe care-ai luat-o de la primul gardian? Dă-mi-o.

— *Si.* Luaţi-o.

Emilio scoase şapca din buzunar şi i-o întinse lui Evan, care şi-o puse pe cap.

— După ce ies prin gard, mă duc acolo, aprind un chibrit şi dau foc la şervete. Imediat după aia, ne cărăm de-aici şi trecem în partea cealaltă a drumului, *comprende?*

— Înţeleg, *senor.* În, iarba de pe partea cealaltă a drumului. Ne ascundem acolo.

— Ne ascundem şi pe urmă ne croim drum prin, iarbă la deal, iar când toată lumea va începe să alerge de colo-colo, ne băgăm şi noi printre ei!

— *Como*?

— Sunt vreo douăzeci şi ceva de oameni, spuse Kendrick. În bezna care o să se lase, o să fim şi noi ca doi dintre ei şi-aşa o să reuşim să trecem dealul şi să ajungem la debarcader. Cu două puşti şi un *Colt 45.*

Îşi verifică buzunarele şi scoase cele două cutii de «Sterno». Le puse în buzunarele de la pantaloni şi îşi scoase haina şi cravate,

— Înţeleg.

— Gata, la treabă, spuse Evan învingându-şi durerea şi aplecându-se, ca să ia maceta şi foarfeca de tuns copacii.

Se târî prin deschizătura făcută de Emilio şi se ridică dincolo în picioare, examinând legăturile electrice. Unele lucruri nu se schimbaseră, nu se schimbau niciodată. Deasupra, în stânga, prins cu bidoane pe un stâlp de vreo cinci metri înălţime şi acoperit cu un strat de catran, se afla transformatorul principal, de la care plecau toate cablurile cu diametru cam de patru centimetri. La trei metri de sol, în diagonală faţă de cele două dinamuri principale, se aflau cele două rotoare protejate cu o plasă de sârmă groasă şi răcite cu aer. Pe acestea urma să le studieze mai târziu.

„Să începem cu începutul”, îşi zise el extinzând la lungimea maximă foarfeca telescopică de tuns copacii. Apucă cu lamele zimţate ale acesteia cablul de deasupra capului şi, la fel cum făcuse şi la coada elicopterului, manevră cu furie în sus şi în jos până când instinctele lui de profesionist îi spuseră că ajunsese la câţiva milimetri de sârma de cupru. Apoi rezemă cu grijă foarfeca de gard şi se întoarse la primul dintre cele două

dinamuri.

Dacă ar fi fost vorba numai de a tăia alimentarea cu electricitate a insulei, ar fi continuat efectiv să taie cablurile ţinând foarfeca cu mânerele de cauciuc şi lăsând-o să cadă pe gard, pentru a produce un scurtcircuit. Ar fi realizat explozia electrică şi totul s-ar fi terminat. Totuşi, miza era mai mare. S-ar fi putut foarte bine ca el sau Emilio să nu supravieţuiască exploziei şi, afară de asta, un cablu de transformator se putea repara în câteva minute. Trebuia deci să producă pagube mai mari, trebuia să avarieze întreg sistemul. N-avea de unde să ştie ce se întâmpla în San Diego, singura lui şansă era să dea timp forţelor lui Payton, prin dezactivarea întregii instalaţii până la punctul la care aceasta nu se mai putea decât *înlocui* şi asta doar în decurs de câteva zile bune. Insula, care reprezenta cartierul general al unui *guvern în guvern*, trebuia imobilizată, izolată, lăsată fără căi de comunicaţie. De acum înainte, timpul reprezenta *totul!*

Se apropie de dinam şi se uită prudent la volanta enormă. Exista un spaţiu orizontal nu mai larg de un centimetru, care separa cele două ecrane de protecţie din plasă care nu permiteau nici unui obiect să pătrundă la blindajul interior. Sperase să existe un asemenea spaţiu, tocmai pentru el alesese maceta. Anumite secţiuni ale generatoarelor, care aveau nevoie de aer pentru răcire, aveau deschizături extrem de limitate, verticale şi orizontale. Ori reuşea, ori murea, o singură mişcare greşită însemna electrocutarea instantanee şi chiar dacă evita moartea prin electrocutare, putea să orbească din cauza arcului voltaic dacă nu se întorcea la timp şi nu închidea ochii bine de tot. Însă dacă reuşea, generatorul insulei nu mai putea fi reparat. Doar înlocuit. Timpul… *timpul* putea fi ultimul dar pe care şi-l mai putea face.

Scoase maceta de la centură. Transpiraţia îi curgea pe faţă în ciuda curentului răcoros de aer pe care-l producea volanta. Încet, încet, milimetru cu milimetru, împinse maceta în spaţiul orizontal…

Tremurând, trase maceta înapoi. Trebuia să-şi oprească tremurul mâinilor! Nu avea voie să atingă marginile spaţiului atât de îngust! Încercă din nou înaintând centimetru cu centimetru… apoi împinse lama înăuntru şi-şi trase mâinile, înainte ca aceasta să ia contact cu miezul interior şi se aruncă la pământ, îngropându-şi faţa sub mâini. Detonaţiile electrice îl asurziră şi,

cu toate că ţinea ochii bine închişi, văzu prin pelicula pleoapelor o lumină orbitoare, incandescentă. Dar volanta nu voia să se oprească! Continua să muşte din metalul primitiv al macetei, scuipa furioasă scântei în toate direcţiile, dar nu voia să se oprească!

Kendrick sări în picioare, îşi puse mâna la ochi şi, pas cu pas, se duse înapoi la locul unde lăsase foarfeca de tuns copacii, care-l aştepta cu dinţii înfipţi în cablul transformatorului. O apucă de mânerele de cauciuc şi, cu groaza morţii în suflet, apăsă pe ele de câteva ori până când smucitura îl trânti la pământ. Tăiase cablul principal. Foarfeca zbură peste gard şi întregul complex al generatorului înnebuni de-a binelea. Peste tot luminile se stinseră, dar în interiorul ţarcului continuau să sară scântei orbitoare. Trebuia să iasă imediat afară!

Târându-se pe burtă ca un păianjen, ajunse la spărtura din gard ghidându-se după raza lanternei. Când se ridică în picioare, Emilio îi puse puşca în mână.

— *Chibrituri*! strigă Evan, incapabil să le mai ia pe ale lui.

Mexicanul îi dădu o mână de beţe în timp ce îndreptă lanterna spre ultimul şervet al fitilului. Kendrick alergă şchiopătând şi se aruncă la pământ. Aprinse vreo şase beţe pe o piatră şi de cum luau foc, le aruncă unul după altul peste şervetul îmbibat cu benzină. Flacăra se aprinse şi îşi începu încet călătoria ucigătoare.

— Grăbiţi-vă! strigă Emilio ajutându-l pe Evan să se ridice în picioare şi conducându-l spre drumul de pământ, însă neluând-o pe potecă, ci prin, iarba înaltă. Au ieşit mulţi din casă şi aleargă încoace! *Pronto, senor!*

O luară la goană dar fură nevoiţi să se arunce în iarbă: de ei se apropia o gloată de bărbaţi înarmaţi cu puşti, toţi intraţi în panică, protejându-şi ochii cu mâinile de scânteile albe. Toţi ţipau incoerent unul la altul. Profitând de haos, Kendrick şi mexicanul se târâră prin, iarbă şi ajunseră la drum chiar în clipa în care din clădirea lungă ţâşneau afară alţi oameni, la fel de alarmaţi şi dezorientaţi ca şi cei dintâi. Mulţi din ei erau doar pe jumătate îmbrăcaţi şi încă mahmuri după beţia din ajun.

— *Ascultă-mă,* îi şopti Evan lui Emilio în ureche. O să ieşim acolo cu puştile pe spate şi o s-o luăm în sus… Apucă-te să strigi în spaniolă ca şi când ai urma odinele cuiva. Acum!

— *Traenos agua*! zbieră mexicanul apărând împreună cu Kendrick din, iarbă şi alăturându-se mulţimii care venea strigând

dinspre baracă. *Agua!... Traenos agua!*

Îşi croiră drum prin mulţimea care se vânzolea fără rost în toate părţile şi ajunseră faţă-n faţă cu cei care veniseră din casa principală, înnebuniţi de panică. Unii din ei se trăseseră prudenţi mai la vale de monstrul muribund care scuipa scântei şi fum şi care până atunci fusese sursa de viaţă şi de putere a insulei. Întunericul era sinistru, părând şi mai înspăimântător, din cauza urletelor înnebunite care se întretăiau din toate părţile, într-un vacarm de iad. Apoi, din direcţia casei de sus apărură razele de lumină ale câtorva lanterne.

— *Poteca*! strigă Kendrick. Ia-o spre poteca principală care duce la debarcader. Pentru Dumnezeu, *grăbeşte-te!* Rezervorul o să sară în aer din clipă-n clipă şi-o s-o ia cu toţii la goană către bărci!

— E drept înainte! Trebuie să trecem prin *galeria.*

— Cristoase, or să fie toţi la ferestre şi la balcoane!

— Nu există o altă cale mai rapidă.

— Să mergem!

Drumul de pământ se termină şi fu înlocuit cu poteca îngustă care cu câteva minute în urmă fusese mărginită de luminile şirurile de lămpi. Alergară amândoi şi intrară în curtea interioară scufundată, apoi o traversară până la treptele care duceau la poteca principală. Kendrick mergea cocoşat din cauza durerilor.

— *Stai*! tună o voce groasă în clipa în care raza unei lanterne pică exact peste ei. Unde vă.... Iisuse Cristoase! Tu e*rai!*

Evan se uită în sus şi văzu că exact la acelaşi balcon mic unde stătuse şi el cu o oră în urmă, stătea acum corăbierul cel înalt, înarmat cu un pistol pe care tocmai îl ridica încet şi îl îndrepta asupra lor. Evan trase cu puşca lui în acelaşi timp în care lunganul de sus apăsa şi el pe trăgaci. Simţi arsura fierbinte a glonţului muşcându-i din umărul stâng şi aruncându-l un pas înapoi. Apoi trase din nou şi din nou... Vlăjganul de sus se apucă cu mâinile de stomac, începând să urle.

— E el*! E Kendrick! .... Opriţi-l* pe ticălos!... Opriţi-l! Se duce în jos, la bărci!

Kendrick ţinti mai bine şi mai apăsă o dată pe trăgaci. Lunganul se apucă de gât şi se prăbuşi în faţă peste balustradă, zdrobindu-se de pardoseala din cărămidă a curţii interioare. Ochii lui Evan începură să se închidă, iar capul începu să i se umple de o ceaţă grea.

— *Nu, senor!* Să cumva să adormiţi! Sus! Trebuie să fugiţi!

Ridicaţi-vă, *senor!*

Kendrick îşi simţi braţele parcă smulse din umeri şi usturimea unor palme care îl plesneau mărunt dar zdravăn peste faţă.

— Mergeţi cu mine sau muriţi, *senor,* dar eu *nu vreau* să mor cu dumneavoastră! Mă aşteaptă familia mea în El Descanso…

— Cum? strigă Evan încercând să spună şi el ceva pe măsură ce ceaţa din cap începea să i se risipească.

Cu umărul în flăcări de durere, cu sângele şiroindu-i prin cămaşă, se ridică şi se repezi spre trepte, amintindu-şi de undeva din cotloanele întunecate ale minţii lui de Coltul 45 pe care-l luase de la mafiot. Şi-l smulse cu buzunarul din spate al pantalonilor cu tot.

— Merg cu tine! îi strigă el lui Emilio.

— Ştiu, răspunse mexicanul încetinind pasul şi întorcându-se spre Kendrick. Cine v-a ridicat de pe trepte, *senor!…* Sunteţi rănit, iar poteca e întunecoasă, aşa că o să trebuiască să folosesc lanterna.

Deodată, ca la impactul unui meteorit gigantic cu solul neputincios, pământul explodă şi se cutremură din adâncuri, spărgând ferestrele la casa principală din vârful dealului şi acoperind cu limbi uriaşe de foc cerul întunecat. Rezervorul generatorului erupse ca un vulcan şi cei doi fugari o luară în goană pe potecă în jos, cu Kendrick împleticindu-se la tot pasul şi căutând cu disperare să-şi menţină privirea îndreptată asupra razei lanternei din faţa lui.

Împuşcături! Gloanţe care sfredeleau aerul şi şuierau bezmetice pe deasupra capetelor lor, prin jurul lor, muşcând pământul în faţa lor. Emilio stinse lanterna şi-l apucă pe Evan de braţ.

— De-acum nu mai e mult, *senor*! gâfâi el ştergându-şi cu braţul năduşeala de pe faţă. Ştiu drumul şi n-am să vă scap din mână.

— Dacă o să ieşim vreodată de-aici, ai să ai cel mai mare vas de pescuit din El Descanso!

— Nu, *senor,* am să mă mut cu familia mea în munţi. Oamenii ăştia au să vină după mine şi după copiii mei.

— Atunci ce-ai zice de o fermă?

Luna răsări brusc din spatele unor nori, dezvăluind debarcaderul, la nici o sută cincizeci de metri în faţa lor. Focurile de armă părură să înceteze o clipă, dar imediat începură să răpăie din nou. Parcă mai turbate ca înainte, apoi, încă o dată,

pământul se scutură năprasnic, fugindu-le de sub picioare şi scoase din măruntaiele lui un muget prelung, monstruos, asurzitor, părând să crape în bucăţi. *Gata, s-a întâmplat*! strigă Kendrick în timp ce se apropiau împleticindu-se de baza debarcaderului. Răsunară apoi imediat răcnetele de groază ale oamenilor năuciţi de explozia asurzitoare şi de sfera de fum şi de limbile de foc ce se ridicau dincolo de casa din deal.

— *Senor!* urlă clănţănind din dinţi mexicanul, înnebunit şi el de spaimă. Insula asta se prăbuşeşte, o să se scurgă în mare, *senor!* Ce s-a întâmplat, *senor!*

— A explodat al doilea rezervor! N-am crezut că o să se întâmple, dar am sperat totuşi.

O singură împuşcătură. De pe debarcader. Emilio fu lovit! Se îndoi de mijloc şi îşi prinse coapsa dreaptă din care sângele începuse deja să ţâşnească violent prin pantaloni. La cincisprezece metri în faţa lor, ieşi din întuneric un bărbat cu o puşcă şi cu un radioemiţător pe care tocmai îl ducea la gură. Evan se lăsă pe vine, deşi durerile din tot trupul îl făceau să simtă că înnebuneşte şi, sprijinindu-se pe mâna stângă, o ridică pe cea dreaptă în care ţinea Coltul. Trase de două ori lovind ţinta cu cel puţin unul din gloanţe. Gardianul căzu scăpând puşca şi radioemiţătorul şi rămase nemişcat pe scândurile debarcaderului.

— Haide, *amigo*! strigă Evan apucându-l pe Emilio de umăr.

— Nu mă pot mişca! *N-am picior!*

— Ei bine, n-am nici eu de gând să mor *cu tine,* ticălosule! Am şi eu câţiva prieteni dragi acolo acasă. Ridică-ţi fundul sau te duci înot înapoi în El Descanso, la copiii tăi!

— *Como*? întrebă furios mexicanul încercând să se ridice.

— Hai, că-i mai bine aşa. Enervează-te! Amândoi avem atâtea motive să ne enervăm!

Kendrick îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Emilio, sprijinindu-l cu umărul rănit şi păşiră amândoi pe debarcaderul cufundat în beznă.

— Barca aia mare din dreapta! strigă Evan mulţumind lunii că se ascunsese din nou în nori. Te pricepi la bărci, *amigo!*

— Sunt pescar!

— Eu la bărci *din astea* te întreb dacă te pricepi! zise Kendrick împingându-l peste parapet pe punte şi punând Coltul pe marginea copastiei.

— Cu bărci din astea nu prinzi peşte, prinzi *turistas.*

— Asta-i o altă definiţie…

— *Es igual…* Dar am pilotat eu destule bărci la viaţa mea. Pot să încerc… Celelalte *bărci, senor!* Or să iasă cu ele şi-or să ne caute pentru că alea sunt mult mai rapide decât frumoasa asta.

— E vreuna din ele cu care se poate ajunge pe continent?

— Nici una. Nu-s bune la valuri mari şi consumă combustibilul prea repede. Treizeci-patruzeci de kilometri şi gata, trebuie să se întoarcă. Asta-i singura care ţine la drum lung.

— Dă-mi cutia ta de «Sterno»! strigă Evan auzind voci răstite pe poteca principală.

Mexicanul îşi scoase cutiuţa din buzunarul drept, iar Kendrick şi le scoase pe ale lui din buzunar, desfăcându-le capacele cu cuţitul.

— Deschide-o şi tu pe-a, ta, dacă poţi.

— Am desfăcut-o, *senor.* Luaţi-o. Mă duc sus pe puntea de comandă.

— Ai să reuşeşti?

— Trebuie… El Descanso.

— Oh, Cristoase! O cheie! Pentru *motor!*

— La debarcaderele astea particulare e un obicei să se lase cheia la bord. În caz că începe vreo furtună şi e nevoie să le pornească…

— Şi dacă n-au lăsat?

— Toţi pescarii ies în larg cu mulţi căpitani beţi. Există dulapuri care trebuie deschise şi funii care trebuie aruncate pe mal, la amarat. Desfaceţi parâmele, *senor!*

— Două ferme, zise Evan în timp ce Emilio o luă şchiopătând grotesc spre scara punţii de comandă.

Kendrick se întoarse, luându-şi pistolul de pe marginea copastiei şi scoţând cu degetele combustibilul din cutiile de «Sterno». Alergă apoi de-a lungul debarcaderului şi aruncă ghemotoacele de combustibil solid peste husele bărcilor cu motor, aruncând la sfârşit şi cutiile goale. Ajuns la ultima barcă, scoase din buzunar un pumn de chibrituri, le aprinse frecându-le pe scândurile debarcaderului şi le aruncă peste bulgării de gelatină inflamabilă, până ce flăcările cuprinseră toate husele bărcilor. Apoi trase câteva gloanţe în bordajul fiecărei bărci, puţin sub linia de plutire, făcând găuri mari în aliajul uşor.

Emilio reuşise! Uruitul grav al motoarelor iahtului de pescuit se auzi deasupra apei… *Strigăte!* Mai mulţi bărbaţi veneau în fugă pe poteca abruptă de la clădirea impunătoare de pe deal, în

spatele căruia focul se vedea ca o vâlvătaie uniformă.

— *Senor!* Repede… parâmele!

Funiile de pe piloni! Kendrick alergă la pilonul din dreapta şi începu să se lupte cu nodurile funiei, însângerându-şi unghiile pe care nici nu le mai simţea de durere. Le desfăcu şi parâma căzu în apă. Apoi se aplecă, abia reuşind să se ţină pe picioare şi se duse la al doilea pilon, trăgând disperat până când şi funia de aici se desfăcu şi căzu şi ea în apă.

— *Opriţi-i! Ucideţi-i!*

Era vocea turbată de furie a lui Crayton Grinnell, preşedintele *guvernului în guvern.* La baza debarcaderului începură să viermuiască gardieni care deschiseră imediat foc automat asupra celor doi fugari. Evan se aruncă în iaht chiar în clipa în care Emilio vira vasul spre stânga, cu motoarele ambalate la maximum. În câteva secunde, ieşiră din golf şi ajunseră în marea deschisă.

O a treia explozie, ultima şi cea mai năprasnică, sfârtecă pământul şi fulgeră cerul dincolo de deal şi de casa principală. Întunericul nopţii deveni un nor galben străpuns de fâşii zimţate, albe şi roşii; explodase şi ultimul rezervor. Insula nevolnicului *guvern în guvern* era de-acum imobilizată, izolată, cu căile de comunicaţie tăiate. De acolo nu mai putea pleca nimeni. Reuşiseră.

— *Senor*! strigă Emilio de pe puntea de comandă.

— *Ce e*? răspunse Kendrick rostogolindu-se pe punte şi incapabil să se mai ridice. Trupul îl durea groaznic, iar sângele de la rană se aduna în pungi mici în interiorul cămăşii.

— Trebuie să veniţi aici sus la mine!

— Nu pot!

— *Trebuie!* Sunt împuşcat. *Pecho…* pieptul, *seno*r*!*

— Ba nu, eşti împuşcat în picior!

— Nu! … De la debarcader. Cad, *senor.* Nu mai pot ţine cârma.

— Rezistă, omule!

Evan îşi smulse cămaşa din pantaloni şi pe punte se scurseră şiroaie de sânge. Se târî până la scara lăcuită şi, apelând la rezerve de energie pe care nici el n-ar mai fi crezut că le are, se căţără în patru labe, treaptă cu treaptă, până pe puntea de comandă. Se uită la mexican. Emilio se ţinea de timonă dar corpul îi căzuse sub nivelul ferestrelor punţii de comandă. Kendrick se prinse de balustradă şi se ridică în picioare, de-abia reuşind să-şi menţină echilibrul. Se întinse după timonă, îngrozit

de bezna care plutea peste valurile mării. Mexicanul căzu la podea scăpând cârma din mână.

— Ce pot să fac? ţipă Evan.

— Ra… radioul, spuse Emilio înecându-se. Eu trag doar de plase, nu sunt căpitan, dar i-am auzit vorbind pe vreme rea… Există un canal pentru *urgencia, numero dieciseis!*

— Cum?

— Şaispre… zece…

— Unde-i radioul?

— În dreapta cârmei. Butonul din… stânga. Pronto!

— Cum îi chem?

— Scoateţi microfonul şi apă… apăsaţi pe buton. Spu… neţi că sunteţi *primero… de mayo!*

— May Day?

— *Si… Madre de Dios.*

Emilio îşi pierdu cunoştinţa. Sau poate era mort.

Kendrick apucă microfonul, porni emiţătorul radio şi se uită la afişajul digital de pe consolă. Incapabil să gândească, lăsând barca în voia valurilor nevăzute care o zguduiau trăgând-o în toate părţile, apăsă pe taste până obţinu numărul şaisprezece, apoi apăsă pe buton.

— Vorbeşte congressmanul Evan Kendrick! ţipă el. Mă aude cineva?

Eliberă butonul.

— Aici paza de coastă din San Diego, veni răspunsul.

— Mă puteţi cupla la o linie telefonică cu hotelul Westlake? E o urgenţă!

— Oricine poate spune orice, domnule. Noi nu suntem centrală telefonică.

— *Repet.* Sunt congressmanul Evan Kendrick din al nouălea district din Colorado şi am o urgenţă. Sunt pierdut pe mare la vest sau la sud de Tijuana!

— Alea sunt ape mexicane, omule…

— Cheamă *Casa Albă!* Repet ce ţi-am mai spus… Kendrick din Colorado!

— Sunteţi tipul care-a fost în Oman? se auzi repede altă voce.

— Sună Casa Albă şi aşteaptă ordine de-acolo!

— Ţineţi radioul deschis, domnule congressman, am să vă iau coordonatele pentru CDR…

— Nu am timp şi nici nu înţeleg ce spui acolo.

— Căutătorul direcţional radio…

— Pentru Dumnezeu, paza de coastă, pune-mă în legătură cu hotelul Westlake şi ia-ţi ordinele de unde ţi-am spus! Trebuie să prind hotelul!

— Da, imediat, *domnule comando* Kendrick!

— Orice, numai să meargă, mormăi Evan în barbă în timp ce prin difuzorul consolei se auzeau tot felul de pocnituri şi pârâituri până se auzi clar ţârâitul unui telefon. Era centrala hotelului.

— Camera cincizeci şi unu! Repede, vă rog!

— *Da*? se auzi vocea încordată a Khalehlei.

— Eu sunt! strigă Evan apăsând pe buton, apoi eliberându-l.

— Pentru Dumnezeu, unde eşti?

— În ocean undeva, lasă asta! Există un avocat pe care l-a avut Ardis. Tipul are un dosar în care e trecut *totul!* Găseşte-l şi prinde-l pe individ!

— Da, desigur, îl sun imediat pe MJ. Dar cu tine cum rămâne? Eşti... a în difuzoare răsună atunci autoritar altă voce, o voce pe care toţi o cunoşteau şi care rosti rar şi limpede, făcându-i pe toţi să tresară:

— Aici e preşedintele Statelor Unite ale Americii. Găsiţi barca aia, găsiţi-l pe Evan Kendrick sau v-aţi ars cu toţii!

Valurile săltau barca de parcă ar fi fost o jucărie neînsemnată. Evan nu mai fu în stare să ţină cârma. Ceaţa se lăsă grea, punând din nou stăpânire pe mintea lui şi reprezentantul celui de-al nouălea district din Colorado se prăbuşi peste trupul pescarului din El Descanso.

Capitolul 43

Simţi smucitura violentă şi avu o senzaţie de totală lipsă de greutate, apoi mâini care-l apucau şi se înfioră la atingerea unor rafale de vânt, iar în cele din urmă auzi un zgomot asurzitor venit de undeva de deasupra. Deschise ochii şi văzu figuri opace mişcându-se şi trebăluind ca furnicile în jurul lui, desfăcând cataramе... apoi simţi o înţepătură în braţ. Încercă să se ridice dar nu reuşi. Era cărat spre o porţiune plată din interiorul unei cuşti vibratoare de metal.

— *Uşurel,* congressmane! strigă un bărbat în uniformă albă de marină, a cărui faţă începea treptat să devină mai clară. Sunt doctor, iar dumneata eşti tăvălit rău de tot. Nu-mi îngreuna sarcina pentru că dacă n-o să reuşesc să-mi fac meseria, însuşi Preşedintele va prezida Curtea Marţială.

O altă împunsătură. Dumnezeule, nu mai putea suporta nici un fir de durere în plus.

— Unde mă aflu?

— O întrebare logică, răspunse medicul ofiţer golind-o la timp în umărul lui Kendrick. Puţin la peste o sută cincizeci de kilometri de graniţa Mexicului. Omule, tocmai erai în drum spre *China* şi să ştii că apele alea sunt al naibii de păcătoase.

— Asta era! zise slab Evan încercând să ridice vocea dar abia dacă se putea auzi el însuşi.

— Care *asta?*

Doctorul se aplecă, iar asistentul de lângă el ridică flaconul cu plasmă.

— Coridorul către *China,* o insulă numită *Coridorul către China!* Sigilaţi-o!

— Eu sunt doctor, nu umblu cu *sigilii...*

— Fă ce-ţi spun!... Vorbeşte prin radio cu San Diego să trimeată avioane acolo şi bărci cu motor! Să-i ia pe toţi!

— Hei omule, eu nu-s expert dar să ştii că alea-s ape teritoriale mexicane...

— La dracu, cheamă Casa Albă!... Nu! Cheamă de la CIA pe un tip pe nume Payton... Mitchell Payton, CIA! Spune-i ce ţi-am spus Pomeneşte-i de numele Grinnell!

— Da’ greu mai e, spuse tânărul doctor uitându-se în sus la un al treilea om aflat lângă picioarele lui Kendrick. L-ai auzit pe

congressman Du-te la pilot. E o insulă numită *Coridorul către China* şi un tip Payton, din Langley şi încă unul Grinnell! Mai repejor, băiete, tipul ăsta-i *băiatul* preşedintelui!... Hei, treaba asta seamănă cu ce le-ai făcut arabilor?

— *Emilio*? întrebă Evan neluând în seamă întrebarea. Cum se simte?

— Mexicanul?

— Prietenul meu... omul care mi-a salvat viaţa.

— E chiar aici alături; tocmai l-am trezit.

— Cum se simte?

— Mult mai rău decât tine, mult mai rău. Şanse mici, congressmane. Uite, zburăm spre spitalul bazei cu viteză maximă.

Kendrick se ridică pe coate şi se uită la Emilio, care se afla la o jumătate de metru în spatele doctorului. Mâna îi era căzută pe puntea elicopterului, iar faţa îi era vineţie, începând să semene cu o mască a morţii.

— Daţi-mi mâna lui, ordonă Evan. Daţi-mi-o!

— Da, domnule, spuse doctorul aplecându-se şi luând mâna lui Emilio şi apropiind-o de Kendrick.

— *El Descanso!* reuşi Evan să articuleze destul de sonor. *El Descanso* şi familia ta, *nevasta* ta şi *copiii* tăi! Al dracului ticălos *ce eşti,* să nu-mi mori mie aici! Al dracului pescar caraghios, mai scoate câteva picături de energie de pe undeva!

— *Como?*

Mexicanul începu să dea din cap în stânga şi în dreapta pe măsură ce Kendrick îl strângea tot mai tare de mână.

— Aşa-i mai bine, *amigo.* Nu uita, suntem amândoi nervoşi! Şi amândoi aşa o să rămânem, nervoşi. Ţine-te bine acolo ticălosule, altfel am să te ucid cu mâinile mele. *Comprende?*

Cu capul întors puţin către Evan, Emilio deschise ochii şi un zâmbet slab îi despică buzele.

— Crezi că o să poţi ucide un pescar aşa de puternic?

— Încearcă-mă numai!... Ei bine, poate nu, dar un vas mare de pescuit pot să-ţi iau.

— Eşti *loco, senor,* zise mexicanul tuşind... El Descanso e încă acolo.

— Trei ferme... mai reuşi să spună Kendrick.

Şi mâna îi căzu jos sub efectul serului injectat de doctor.

Una câte una, graţioasele limuzine trecură pe străzile

întunecoase din Cynwid Hallow, spre proprietatea din Chesapeake Bay. De unde în ocazii anterioare fuseseră patru astfel de vehicule, în această noapte erau numai trei. Una lipsea: era limuzina companiei fondate de Eric Sundstrom.

Membrii convenţiei se aşezară în jurul mesei circulare, având fiecare câte o lampă de alamă în faţă. Toate erau aprinse în afară de una, iar aceasta se afla în faţa celui de-al cincilea scaun, acum gol. Pe lemnul lustruit al mesei cădeau patru pete de lumină; a cincea nu era aprinsă, neonorând în nici un fel moartea, ci reamintind poate în schimb de fragilitatea omului în această lume mult prea omenească. În această noapte nu urma să mai aibă loc acea măruntă dar obişnuită conversaţie spirituală. Nu mai putea avea loc nimic din ceea ce le-ar fi putut aminti celor prezenţi că şi ei erau muritori, în ciuda teribilei influenţe şi a averilor pe care le aveau. Scaunul gol era destul.

— Aveţi faptele, spuse Samuel Winters, ale cărui trăsături acviline păreau mai pronunţate sub geana de lumină artificială. Acum vă rog să comentaţi.

— N-am decât un lucru de spus, începu cu fermitate Gideon Logan, cu capul lui mare şi negru ascuns în umbră. Nu ne putem opri, alternativa e prea devastatoare. Lupii scăpaţi din lesă vor prelua guvernarea. Adică ceea ce n-au uzurpat deja.

— Dar nu e nimic de oprit, Gid, îl corectă Margaret Lowell. Sărmanul Milos a pus totul în mişcare în Chicago.

— Dar încă n-a terminat, Margaret, spuse Jacob Mandel, tuşind şi foindu-se neliniştit pe scaunul de lângă Winters. Mai e şi Kendrick la mijloc. El trebuie să accepte nominalizarea şi să fie convins că trebuie s-o obţină. Dacă-ţi aminteşti, subiectul a fost deschis de Eric, iar acum mă întreb de ce-a făcut-o. Ar fi putut s-o lase aşa şi să fie pentru noi aşa-zisul călcâi al lui Ahile.

— Sundstrom a fost mistuit ca întotdeauna de nesăţioasa lui curiozitate, spuse Winters cu tristeţe. Aceeaşi curiozitate care, atunci când a trebuit aplicată în alt domeniu decât tehnologiile spaţiale, l-a determinat să ne trădeze. Totuşi, spunând asta nu înseamnă că răspund la întrebarea lui Jacob. Congressmanul nostru s-ar putea foarte bine să ne lase-n plata Domnului şi să nu accepte.

— Nu sunt sigură că Milos a considerat asta o problemă atât de serioasă, reflectă Margaret Lowell aplecându-se în faţă, punându-şi coatele pe masă şi prinzându-şi tâmplele cu degetele. A spus-o sau nu, asta n-are importanţă, dar fără

îndoială că a dat de înţeles că Evan Kendrick e un om extrem de moral, dacă nu cumva chiar demodat de moral, care urăşte corupţia şi care a intrat în politică pentru a înlocui un personaj corupt.

— Şi care s-a dus în Oman, adăugă Gideon Logan pentru că a crezut că punându-şi experienţa şi priceperea în joc, ar putea ajuta, fără să se gândească o clipă la vreo recompensă. Ceea ce ne-a şi fost demonstrat.

— Şi tocmai *asta* ne-a convins pe noi toţi să-l acceptăm, spuse Mandel dând din cap. Totul s-a potrivit. Extraordinarul bărbat aterizat în mijlocul unor candidaţi extrem de banali. Dar e oare de ajuns? Va fi el de acord, chiar dacă există un motiv major, de interes naţional, pe care Milos l-a orchestrat atât de bine?

— Am pornit de la presupunerea că dacă ar fi solicitat pentru o cauză dreaptă, ar răspunde chemării, spuse Winters fără intonaţie. Dar e oare asta o presupunere corectă?

— Cred că da, zise Margaret Lowell.

— Şi eu la fel, încuviinţă Logan dând din capul lui mare şi aplecându-se spre conul de lumină. Totuşi Jacob are un anumit punct de vedere. Nu putem fi siguri, iar dacă greşim, Bollinger rămâne tot Bollinger, afacerile lor rămân afaceri şi în ianuarie puterea o înşfacă lupii.

— Şi dacă Kendrick se va confrunta cu alternativa aceasta? întrebă Winters renunţând la tonul lui leneş. În asemenea circumstanţe, crezi că omul nostru va mai răspunde chemării?

Antreprenorul îşi lăsă pe spate trupul uriaş şi intră în umbră, lăsând să i se vadă numai ochii mijiţi.

— Din câte ştim, da… da, sau cel puţin aşa cred.

— Şi tu, Margaret?

— Sunt de acord cu Gid. Kendrick e un om remarcabil şi cu conştiinţă politică, aşa vreau să sper.

— Jacob?

— Desigur, Samuel, dar cum facem? N-avem nici documentaţie, nici dosare oficiale… Dumnezeule, ne-am ars propriile notiţe! Deci pe lângă faptul că n-are nici un motiv să ne creadă, noi nu ne putem nici deconspira, iar Varak *nu mai e.*

— Am pe altcineva care-i poate lua locul. Un om care, dacă ar fi necesar, ar putea să-i spună lui Kendrick adevărul. Întregul adevăr, dacă nu cumva îl şi ştie deja.

Uimiţi, toţi ochii se aţintiră asupra lui Samuel Winters.

— Ce dracu tot spui acolo, Sam? strigă Margaret Lowell.

— Varak a lăsat instrucţiuni pentru cazul că va muri şi i-am dat cuvântul că n-am să le deschid decât dacă va fi ucis. M-am ţinut de cuvânt pentru că nu m-a interesat să ştiu ce putea fi înăuntru… Aseară l-am deschis, după ce m-a sunat Payton.

— Cu Payton cum ai să te descurci? întrebă Lowell devenită deodată nerăbdătoare.

— Ne întâlnim mâine. N-aveţi de ce vă teme, nu ştie nimic despre voi. Vom ajunge sau nu la o înţelegere. Dacă nu, eu şi-aşa am trăit mult şi am făcut multe, pentru mine n-o să fie nici un sacrificiu.

— Iartă-mă, Samuel, spuse Gideon Logan nerăbdător, dar noi cu toţii trebuie să luăm cunoştinţă de aceste decizii – altfel nu ne-am mai afla la masa asta. Care sunt instrucţiunile lui Varak?

— Să luăm legătura cu singurul om care ne poate informa complet şi oficial. Omul care a fost informatorul lui de la bun început, cel fără care el n-ar fi putut face ce a făcut. Când a descoperit discrepanţa din registrele Departamentului de Stat, acum şaisprezece luni, adică notarea intrării lui Kendrick lipsită de notarea ieşirii lui, Varak a ştiut unde să caute. Şi a găsit nu numai un informator binevoitor, ci şi un om care a înţeles… Milos este desigur de neînlocuit dar în zilele de azi, cu tehnologiile existente, noul nostru coordonator este unul din cei mai tineri oficiali din administraţie, cu o ascendenţă rapidă. Nu există departament sau agenţie importantă din Washington care să nu se lupte să-l aibă, iar în sectorul privat i s-au oferit contracte rezervate foştilor preşedinţi şi secretari de stat, oameni cel puţin de două ori mai în vârstă decât el.

— Înseamnă că e un avocat al naibii de bun sau cel mai tânăr expert în relaţii externe, interveni Margaret Lowell.

— Nu e nici una nici alta, spuse Samuel Winters. E considerat cel mai dotat expert din ţară în domeniul calculatoarelor. Poate din lume. Din fericire pentru noi, e bogat şi nu e tentat de mici ciupeli personale. Aş zice că, în felul, lui e la fel de hotărât ca şi Milos Varak în a căuta perfecţiunea naţiunii noastre…

Winters se aplecă şi apăsă pe un buton alb.

— Vrei să intri, te rog?

Uşa grea a bibliotecii se deschise şi în pragul ei apăru un tânăr ce abia părea să fi împlinit douăzeci de ani, cu o înfăţişare de-a dreptul izbitoare, ca şi când ar fi descins dintr-o reclamă de modă bărbătească. Şi totuşi îmbrăcămintea lui nu bătea la ochi, nu era nici ultramodernă, nici ieftină, era doar elegantă, dar de o

eleganţă sobră şi discretă, fără nimic căutat. Figura lui însă era cu adevărat deosebită, cu trăsături de o rară fineţe, ca de statuie antică, o figură apropiată de idealul clasic grecesc de frumuseţe masculină.

— Băiatul ăsta ar trebui să se lase de calculatoare, spuse Jacob Mandel în şoaptă. Am prieteni la agenţia William Morris, i-ar găsi imediat un rol într-un serial de televiziune.

— Intră te rog, interveni Winters punându-şi mâna pe braţul lui Mandel. Şi dacă tot intri, te rog să te şi prezinţi.

Tânărul intră încrezător dar deloc arogant şi se îndreptă spre cilindrul negru cu ecranul pentru proiecţii. Rămase o clipă şi se uită fix la petele de lumină de pe masa rotundă.

— E o onoare deosebită pentru mine să mă aflu aici, spuse el politicos, cu o voce caldă şi plăcută. Mă numesc Gerald Bryce şi în prezent sunt director la OGC, în Departamentul de Stat.

— OGC? întrebă Mandel. Asta ce mai e? Un alt alfabet?

— Operaţiuni Globale Computerizate, domnule.

Khalehla, după ce îl ţinuse strâns îmbrăţişat pe Evan, trebui să-i dea până la urmă drumul. Se aşeză pe pat lângă el şi-i zâmbi, cu ochii încă umezi de lacrimi.

— Bine-ai venit în lumea viilor, spuse ea luându-l de mână.

— Mă bucur că sunt aici, şopti Kendrick uitându-se la ea. Când am deschis ochii, n-am fost sigur că eşti tu sau că… ăştia fac alte glume cu mine.

— Glume?

— Păi mi-au luat hainele… m-am trezit în nişte nădragi vechi şi în cămaşă de in – pe urmă, iar am ajuns în costumul meu…

— În *echipamentul tău congresional,* parcă aşa îi spuneai, îl întrerupse Khalehla cu blândeţe. Va trebui să-ţi iei alt costum, dragul meu. Cu pantalonii tăiaţi nu prea mai eşti la modă.

— Extravagantă ce eşti… Cris*toase!* Da’ ştii că e bine să te am în faţa ochilor? N-am crezut să te mai văd vreodată – şi treaba asta m-a înfuriat rău de tot.

— Nu, dar ştiu în schimb cât de bine e să te văd eu pe tine. Covorul ăla de la hotel s-a tocit de tot… Odihneşte-te acum; vorbim mai târziu. Te-ai trezit şi doctorii au zis că…

— *Nu…* La dracu cu doctorii, vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Emilio ce face?

— O să se facă bine, dar a rămas fără un plămân, iar un şold îl are sfărâmat. N-o să mai meargă niciodată ca lumea, dar de trăit

va trăi.

— Nici n-o să aibă nevoie să meargă, o să trebuiască doar să stea în scaunul lui de căpitan.

— Cum?

— Lasă... *Insula.* Se numeşte *Coridorul către China.*

— Ştiu. Dacă tot eşti atât de afurisit de încăpăţânat, lasă-mă pe mine să vorbesc... E incredibil ce ai făcut tu împreună cu Carallo...

— Carallo?... Cine-i ăsta? Emilio?

— Da, aşa-l cheamă. Am văzut fotografiile. Doamne, ce varză aţi făcut acolo! Focul s-a întins peste tot, în special în partea de est a insulei. Casa, curtea, până şi debarcaderul lângă care au explodat celelalte bărci, toate s-au făcut ţăndări, n-a mai rămas nimic de ele. Toţi de pe insulă erau morţi de frică, i-au întâmpinat pe ai noştri ca pe nişte eliberatori.

— Şi Grinnell ce-a zis când l-au umflat?

Khalehla se uită în jos la Evan; făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— Nu. Îmi pare rău, dragule.

— *Cum?... Ken*drick încercă să se ridice, strâmbându-se de durerea provocată de rana de la umăr. Dar n-av*ea cum să scape!* Nu l-au căutat bine!

— Nici n-au avut de ce. Le-a spus mexicanii.

— Ce? Cum?

— A venit un hidroavion după el şi a şters-o.

— Nu înţeleg. Toate comunicaţiile erau întrerupte.

— Nu chiar toate. Tu n-ai ştiut că Grinnell mai avea un mic generator auxiliar în pivniţa casei principale. Cu ajutorul lui a pus în funcţiune aparatura de transmisie şi a luat legătura cu oamenii lui de pe aeroportul din San Felipe. Asta o ştim de la autorităţile mexicane. Grinnell a putut fugi, o să mai poată fugi şi de acum înainte, dar nu se poale ascunde la nesfârşit. Avem... urma unei urme.

— Foarte *productiv*, cum ar spune cineva...

— Cum?

— Lasă...

— Aş vrea să nu mai spui asta.

— Îmi pare rău, vorbesc serios. Ce-i cu avocatul lui Ardis şi cu dosarul căutat de toţi?

— Ne apropiem şi aici de ţintă, dar tot n-am atins-o. Avocatul e plecat undeva într-o excursie, nu ştie nimeni unde, mister total.

Toate telefoanele îi sunt urmărite şi mai devreme sau mai târziu va trebui să sune la unul din ele. Şi-atunci o să-l avem.

— Ar putea bănui că-l căutaţi?

— E o întrebare grea. Grinnell a putut să ia legătura cu continentul şi prin San Felipe ar fi putut şi să trimită vorbă avocatului lui Ardis. Pur şi simplu nu ştim.

— Manny? întrebă Evan ezitând puţin. Dar ştiu, ştiu, o să-mi spui din nou că n-ai avut timp…

— Greşit! Orice altceva mi-a lipsit, *numai timpul nu,* mai exact am avut timp suficient să fiu disperată. Am sunat azi-noapte la spitalul din Denver dar surorile de gardă n-au putut să-mi spună decât că starea lui e stabilă… şi ceva despre purtarea lui necuviincioasă.

— Afirmaţia săptămânii, suspină Kendrick şi închise ochii scuturând uşor din cap. Moare, Khalehla. Moare şi nimeni nu poate face nimic.

— Toţi murim, Evan. N-ajută la nimic să-ţi aduc aminte, dar Manny e trecut de optzeci de ani…

— Ştiu, spuse Kendrick uitându-se la mâna ei, care nu se mai despărţea de mâna lui, apoi ridică privirea spre ea. Eşti o femeie frumoasă, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă chiar debordez de frumuseţe şi de farmec, dar un *satisfăcător* aş putea primi. Nici tu nu eşti chiar un Quasimodo[26].

— Nu, doar că merg ca el… Nu prea sună a modestie, dar copiii noştri o să aibă destule şanse să fie nişte ticăloşi arătoşi.

— Cu prima parte sunt de acord, dar nu prea înţeleg nimic din a doua.

— Mi s-a părut mie sau tocmai ai fost de acord să te măriţi cu mine?

— Încearcă să scapi de mine şi-ai să vezi cât de bună sunt la trasul cu pistolul.

— Drăguţ… Oh, doamnă Jones, aţi cunoscut-o cumva pe soţia mea, pistolara? Dacă apare cineva nepoftit la petrecerea dumneavoastră, o să-l perforeze direct între ochi.

— Am şi centură neagră, în caz că o armă de foc face zgomot prea mare.

— Oh, chiar că e grozav. Nimeni n-o să mă mai tamponeze

[26] Personaj al romanului *Notre-Dame de Paris* de Victor Hugo, contrast tipic romantic între înfăţişarea hâdă şi sufletul plin de bunătate şi gingăşie, *(n. trad.).*

nicăieri. Auzi, stimabile, nu te mai băga aşa în mine că acuma-i dau drumul nevesti-mii din lesă! Fii atent, să nu te-aud că nu ţi-am spus!

— Mrrhrrr, făcu Khalehla arătându-şi dinţii frumoşi, apoi deveni serioasă şi se uită la el cu tandreţe. *Chiar* că te iubesc. Dumnezeu ştie pe naiba credem noi că facem, dar cred că totuşi o să încercăm.

— Nu, n-o să încercăm, zise Evan întinzând mâna dreaptă după ea. O să facem. Avem o viaţă întreagă la dispoziţie.

Khalehla se aplecă şi se sărutară şi se îmbrăţişară ca doi oameni care până adineauri fuseseră pierduţi unul de altul. Şi-atunci sună telefonul.

— La naiba! strigă Khalehla sărind în sus.

— Sunt oare atât de irezistibil?

— Nu, nu *tu.* N-ar fi trebuit să sune aici, eu aşa le-am dat instrucţiuni! se răsti ea ridicând receptorul. *Da şi* oricine-ai fi aş vrea mai întâi o explicaţie. Cum de-ai nimerit în salonul ăsta?

— Explicaţia, ofiţer Rashad, răspunse calm Mitchell Payton din Langley, Virginia, e destul de simplă. Am contramandat ordinul unui subordonat de-al meu.

— MJ, dar tu nu l-ai văzut pe omul ăsta! Arată ca o Godzilla!

— Pentru o femeie matură, Adrienne, una care a admis în prezenţa mea că e trecută de treizeci de ani, ai urâtul obicei de a vorbi la telefon ca o adolescentă… Şi trebuie să mai spun că am vorbit cu doctorii. Evan are nevoie de odihnă şi trebuie să stea cu glezna bine strânsă şi să nu-şi mişte piciorul câteva zile, iar rana de la umăr va avea şi ea nevoie de verificări periodice. Însă dincolo de neplăcerile astea minore, să ştii că ar putea să meargă din nou în teren.

— Eşti un ticălos, unchiule Mitch! Evan abia dacă poate vorbi.

— Atunci tu de ce-l ţii de vorbă?

— De unde ştii că-l ţin?

— Tu mi-ai spus… în sfârşit, hai mai bine să trecem în sfera realităţilor noastre, draga mea…

— Şi ce vrei să spui, că Evan e cumva *ireal?*

— Ia dă-mi mie telefonul ăla, spuse Kendrick luând stângaci receptorul din mâna fetei. Sunt eu, Mitch. Ce se întâmplă?

— Cum te simţi, Evan?… Deşi presupun că-i o întrebare destul de tâmpită.

— Foarte. Răspunde-mi şi tu la a mea.

— Avocatul lui Ardis Vanvlanderen e la casa lui de vacanţă din

munţii San Jacinto. A telefonat la biroul lui ca să preia mesajele şi aşa am putut localiza bine zona. Chiar în momentul ăsta ai noştri sunt pe drum pentru a evalua situaţia. Din minut în minut trebuie să ajungă acolo.

— Să evalueze? Ce dracu' e acolo de evaluat? Tipul are dosarul! Ai voştri să intre peste el şi să i-l ia, nu să stea de evaluări şi de toate tâmpeniile! Acolo e trecută toată structura de organizare, fiecare nenorocit de traficant de arme cu care au avut ei afaceri! Grinnell s-ar putea duce la oricare din ei şi să caute adăpost acolo. *Înşfăcaţi-l!*

— Uiţi de simţul acut de supravieţuire al lui Grinnell. Presupun că Adrienne ţi-a spus deja.

— Da, mi-a spus că l-a luat un hidroavion. Şi?

— Şi el vrea dosarul la fel de mult ca şi noi şi fără îndoială că a luat deja legătura cu omul doamnei Vanvlanderen. Grinnell n-are să rişte să apară în persoană, ci va trimite pe cineva de încredere. Dacă află că strângem laţul în jurul lor – şi n-ar fi nevoie decât de o pereche de ochi buni din casa avocatului – ce instrucţiuni crezi că o să-i dea curierului care trebuie să ducă obiectul tocmai în Mexic?

— Unde ar putea fi oprit la graniţă sau la aeroport…

— Fiind şi noi de faţă. Ce crezi că-i spune ăluia?

— Să ardă blestematul de dosar, spuse Kendrick în şoaptă.

— Ei, vezi?

— Sper ca oamenii tăi să fie buni.

— Doi oameni, iar unul dintre ei e cel mai bun pe care-l avem. Se numeşte *Turtă Dulce,* întreab-o pe prietena ta de el.

— *Turtă Dulce!* Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Mai târziu, Evan. Am altceva să-ţi spun. Vin după-amiază în San Diego şi vorbim. Sper să poţi, fiindcă e ceva urgent.

— Am să pot, dar de ce n-o facem acum, dacă tot e ceva urgent?

— Pentru că acum n-am toate elementele… Nu sunt sigur că mai târziu o să le am, dar cel puţin până atunci aflu mai multe. Peste o oră mă întâlnesc cu cineva, cineva foarte influent care se interesează al naibii de mult de persoana ta. Vreau să spun că s-a interesat foarte mult în ultimul an.

Kendrick închise ochii şi se cufundă înapoi în perna lui, cuprins de slăbiciune.

— E cumva de la un grup sau un comitet care se numeşte… Inver Brass? întrebă el.

— Ştii de existenţa lor?

— Ştiu doar că există, atât. N-am idee cine sunt sau ce sunt, ştiu numai că de la ei se trag toate nenorocirile astea…

*

Limuzina cafenie cu însemnele CIA pe plăcuţele de înmatriculare trecu de impozanta poartă a proprietăţii din Chesapeake Bay şi o luă pe aleea circulară până în faţa treptelor de la intrare. Din ea coborî cu mişcări încete MJ Payton, îmbrăcat într-un fulgarin descheiat sub care se vedeau costumul cam mototolit şi cămaşa care nu arăta nici ea deloc bine, lucru de înţeles dacă ne gândim că directorul serviciului Proiecte Speciale nu se mai schimbase de aproape şaptezeci şi două de ore. Se îndreptă cu paşi rari şi obosiţi spre uşa de la intrarea clădirii, înfiorându-se puţin de aerul rece al dimineţii de sfârşit de decembrie, care prevestea ninsoare. Ninsoare de Crăciun, da, îşi spuse Payton. Era ajunul Crăciunului, dar pentru el era pur şi simplu o zi ca toate celelalte şi totuşi o zi de care se temea foarte mult. Şi-ar fi dat câţiva ani din viaţă să nu fi fost nevoie de această întâlnire. În îndelungata lui carieră făcuse multe lucruri care-i pricinuiseră dureri de stomac sau de fiere, dar nici una nu-l chinuise atât ca distrugerea oamenilor integri şi valoroşi. Şi tocmai în această dimineaţă, acum, aici, urma să distrugă un astfel de om. Pentru asta venise.

Apăsă pe butonul soneriei. O fată în casă îl conduse în salonul enorm, cu ferestre care dădeau spre golf. Ajunseră în faţa unei uşi masive, fata o deschise şi vizitatorul intră în încăperea imensă a bibliotecii, încercând să prindă cu privirea tot ce i se părea deosebit. Uriaşa consolă care ocupa întregul perete din stânga cu mulţimea ei de monitoare TV şi cu echipamente de proiecţie şi cadrane, adevărată panoplie a sfârşitului de mileniu. Ecranul argintiu din dreapta şi soba „Franklin” din colţul cel mai apropiat. Ferestrele ca de catedrală de pe peretele opus şi masa rotundă, de dimensiuni gigantice.

Dintr-un colţ se ridică Samuel Winters şi veni cu mâna întinsă spre oaspete.

— Nu ne-am văzut de mult, MJ… pot să-ţi spun aşa? Din câte îmi amintesc, toţi îţi spuneam aşa.

— Desigur, doctore Winters.

Îşi strânseră mâinile, iar profesorul septuagenar flutură o mână arătând camera.

— Am vrut să vezi şi tu tot ce am aici. Să ştii că noi ţinem

degetele pe pulsul întregii omeniri, dar nu pentru a realiza câştiguri personale, de asta poţi fi sigur.

— Da, sunt sigur. Cine sunt ceilalţi?

— Te rog, ia loc, spuse Winters gesticulând către un scaun aflat în partea cealaltă a mesei. Şi scoate-ţi haina, aici e foarte cald. Orice om ajuns la vârsta mea devine friguros şi un bărbat în putere, ca tine, probabil că se coace…

— Dacă nu vă deranjează, am s-o las pe mine. Nu stau mult.

— Eşti aşa de sigur?

— Foarte, zise Payton aşezându-se.

— Ei bine, spuse Winters cu blândeţe dar apăsând pe silabe, e nevoie de un intelect neobişnuit pentru a alege o anumită poziţie fără să ai în vedere parametrii unei discuţii. Iar tu *ai* un într-adevăr un intelect neobişnuit, MJ.

— Vă mulţumesc pentru complimentul dumneavoastră generos, deşi condescendent, cel puţin într-o oarecare măsură.

— Nu ţi se pare că eşti mai degrabă ostil?

— Nu mai mult decât decizia pe care aţi luat-o în numele naţiunii de a impune persoana care trebuie să candideze şi să fie aleasă în fotoliul numărul unu.

— El este omul potrivit la momentul potrivit, pentru motive potrivite.

— Sunt total de acord cu ce spuneţi. Dar când cineva dezlănţuie o anumită forţă a răului pentru a atinge un anumit obiectiv, nu poate să prevadă absolut toate consecinţele. Aşa s-a întâmplat şi în cazul dumneavoastră.

— *Alţii* au făcut-o. Ba o fac chiar *acum.*

— Se poate, nu neg, dar asta nu vă dă dreptul. Demascaţi-i, dar nu-i imitaţi.

— Ăsta-i sofism! Trăim într-o lume animalică, o lume orientată către politică, dominată de *animale de pradă!*

— Nu e nevoie să devenim şi noi animale de pradă pentru a-i combate… Repet, e nevoie să-i demascăm, nu să-i imităm.

— Până să se afle, până când măcar câţiva să poată înţelege ce se întâmplă, turmele brutale ne şi calcă în picioare. Ei schimbă regulile şi modifică legile. Pur şi simplu nu se poate atinge nimeni de ei.

— Cu respect vă spun că vă dezaprob, doctore Winters.

— Aminteşte-ţi de al treilea Reich!

— Amintiţi-vă dumneavoastră ce s-a întâmplat cu el. Amintiţi-

vă de *Magna Charta* şi de curtea lui Ludovic[27] şi de brutalităţile ţarilor, pentru Dumnezeu, amintiţi-vă de Philadelphia anului 1787! *Constituţia,* doctore! Poporul reacţionează al dracului de repede la opresiune şi la abuz!

— Spune chestia asta rusului de rând, de exemplu.

— Şah-mat. Dar nu încercaţi să le-o explicaţi dizidenţilor care pe zi ce trece vorbesc lumii tot mai mult despre ungherele întunecate ale politicii Kremlinului. Ei sesizează diferenţa, doctore.

— *Excese*! strigă Winters. Peste tot pe planeta asta amărâtă există excese. Şi tocmai excesele au să ne arunce în aer!

— Nu şi dacă oamenii cu judecată le demască şi se feresc să se alăture istoriei generale. Cauza dumneavoastră s-ar putea să fi fost dreaptă, admit, dar în *excesul* dumneavoastră aţi violat legi scrise şi nescrise şi aţi cauzat moartea unor oameni nevinovaţi, bărbaţi şi femei, pentru că dumneavoastră v-aţi considerat deasupra legilor pământeşti. În loc să spuneţi lumii ce ştiaţi, v-aţi decis să o manipulaţi.

— Asta e convingerea ta?

— Da. Cine sunt ceilalţi de la acest Inver Brass?

— Deci cunoşti numele ăsta?

— Păi tocmai l-am rostit. Cine *sunt?*

— De la mine n-ai s-o afli niciodată.

— Tot o să-i găsim… până la urmă. Dar… numai aşa, pentru curiozitatea mea, de unde a pornit organizaţia asta? Dacă nu vreţi să-mi spuneţi, n-are nici o importanţă.

— Oh, dar *vreau* să răspund, spuse bătrânul istoric cu mâinile lui subţiri tremurând aşa de tare încât fu nevoit să şi le împreuneze strâns sub masă. Cu zeci de ani în urmă, *Inver Brass* s-a născut din haos, când naţiunea era sfâşiată de lupte interne şi se afla în pragul autodistrugerii. Era culmea unei mari depresiuni, ţara toată ajunsese într-un punct mort, iar violenţa se năpustea peste tot. Oamenilor înfometaţi nu le pasă deloc de sloganurile goale şi de promisiunile şi mai goale… Inver Brass a fost format de un mic grup de bărbaţi *fabulos* de bogaţi şi de

---

[27] *Magna Charta Libertatum* („Marea Cartă a Libertăţilor”) – document emis în anul 1215, sub presiunea marilor feudali, de regele Angliei Ioan fără Ţară, prin care nobilimii îi sunt acordate libertăţi largi; *Curtea lui Ludovic* – referire, probabil, la *Ludovic al XIV-lea,* rege al Franţei (1643-1715), supranumit „Regele Soare”, exemplul clasic de monarh absolut, promotor al despotismului luminat. (n. trad.).

influenţi, pe care colapsul economic nu-i afectase deloc. Erau oameni cu o puternică conştiinţă socială, care şi-au pus resursele la treabă în scopuri practice, înăbuşind revolte şi violenţe nu numai prin masive infuzii de capital şi expedierea de provizii în zonele incendiare, ci şi prin facilitarea tacită a trecerii unor legi prin Congres, care au ajutat la luarea unor măsuri pentru dezamorsarea conflictelor. Noi urmăm aşadar această tradiţie.

— Oare? întrebă Payton studiindu-l pe bătrân cu ochi reci.

— *Da,* răspunse hotărât Winters.

— Inver Brass… Un nume ciudat. Ce înseamnă?

— E numele unui lac din Scoţia, din Highland, nu figurează pe nici o hartă. A fost ales de primul purtător de cuvânt al acestei organizaţii, un bancher scoţian care a înţeles că grupul trebuia să acţioneze într-un secret absolut.

— De unde şi lipsa de responsabilitate, nu?

— Repet. Noi nu căutăm *nimic* pentru noi înşine!

— Atunci de ce atâta secret?

— Era absolut necesar, fiindcă deciziile noastre sunt numai pentru binele ţării dar nu sunt întotdeauna binevenite, iar în ochii multora ar trebui chiar împiedicate. Şi totuşi aceste decizii au fost întotdeauna luate numai pentru binele naţiunii.

— Chiar pot fi împiedicate? întrebă Payton uluit de ce auzea.

— Uite, să-ţi dau un exemplu. Cu ani în urmă, predecesorii noştri imediaţi au fost confruntaţi cu un tiran în a cărei viziune legile ţării trebuiau remodelate. Un om pe nume John Edgar Hoover[28], un gigant care devenise obsedat de vârsta lui înaintată, care trecuse de mult de limitele rezonabilului şantajând preşedinţi şi senatori, oameni de altfel cinstiţi, şantajându-i cu dosarele lui murdare pline de afirmaţii gratuite şi fără acoperire. Inver Brass l-a eliminat înainte de a ajunge să-şi subordoneze total şi executivul şi legislativul, de fapt întreaga administraţie. Pe urmă, un scriitor tânăr şi talentat pe nume Peter Chancellor a ridicat capul şi s-a apropiat prea mult de adevăr. El a şi fost cauza desfiinţării grupării Inver Brass de pe atunci, dar asta n-a putut totuşi împiedica renaşterea ei.

— Oh, Dumnezeule! exclamă directorul de la Proiecte Speciale. Binele şi răul decise numai de voi, sentinţe pronunţate *numai* de voi. O culme a culmilor aroganţei.

— E nedrept! Nu exista altă soluţie! Gândeşte-te!

---

[28] *John Edgar* Hoover (1895-1972) – director al FBI din 1924 până la moarte, *(n. trad.).*

— E adevărul adevărat, zise Payton şi se ridică împingând scaunul în spatele lui. Nu mai am nimic de spus, doctore Winters. Acum trebuie să plec.

— Ce ai de gând să faci?

— Exact ce trebuie făcut. Să scriu câte un raport către preşedinte, către procurorul general şi către toate comisiile congresionale. Asta-i *legea...* Ai rămas fără slujbă, doctore. Şi nu te deranja să mă conduci, nimeresc drumul.

Payton ieşi în aerul rece al dimineţii cenuşii. Trase adânc aer în piept încercând să-şi umple plămânii, dar nu reuşi. Acest ajun de Crăciun era prea încărcat de oboseală şi tristeţe.

Ajunse la trepte şi începu să coboare către maşina lui, care îl aştepta în faţa scărilor, când auzi o bubuitură care făcu să vibreze aerai în jurai lui. *Un foc de armă.* Şoferul se năpusti afară din maşină ţinând pistolul cu amândouă mâinile.

MJ scuturâ încet din cap şi continuă să se îndrepte spre uşa din spate a limuzinei. Era stors cu totul de vlagă, abia mai avea putere să se mişte. Nici în California nu mai era nevoie să se ducă. Inver Brass devenea din clipa asta ceva de domeniul trecutului. Samuel Winters tocmai îşi zburase creierii, iar fără prestanţa şi autoritatea lui organizaţia era complet dezmembrată... Evan Kendrick? Trebuia să i se dezvăluie întreaga poveste, da, cu toate faţetele ei, iar el avea să decidă. Dar asta mai putea să aştepte. În timp ce şoferul îi deschidea uşa, MJ nu se putea gândi decât cum să ajungă acasă mai repede, să bea câteva pahare peste doza lui obişnuită şi să se culce.

— Domnule Payton, spuse şoferul, aţi primit prin radio un mesaj prin Cod Cinci.

— Spune-l.

— Luaţi legătura cu San Jacinto. Urgent.

— Înapoi la Langley, te rog.

— Da, domnule.

— Oh, în caz că uit: îţi urez de pe acum un Crăciun fericit...

— Vă mulţumesc, domnule.

Capitolul 44

— Îl vom controla cel puţin o dată pe oră, domnişoară Rashad, puteţi fi fără grijă, spuse asistenta de la oficiu, o femeie grăsană şi zâmbitoare, între două vârste. Trebuie neapărat să se odihnească… Ştiaţi că astăzi după-amiază l-a sunat însuşi preşedintele?

— Da, eram acolo. Şi fiindcă veni vorba de telefoane: ai grijă să nu i se mai facă în nici un caz legătura în camera lui.

— Înţelegem, sigur. Toate apelurile vor fi dirijate spre camera dumneavoastră de la hotel.

— Perfect. Vă mulţumesc foarte mult.

— E şi păcat, nu-i aşa? Uite, e ajunul Crăciunului şi în loc să fie şi el cu prietenii, ca toată lumea şi să cânte colinde şi să petreacă sau mai ştiu cu ce, şade tot bandajat, săracul, într-un afurisit de salon de spital, iar dumneavoastră singurică într-o cameră de hotel… Mai mare păcatul, zău!

— Să-ţi spun ceva, soră. Faptul că el e aici şi e viu face ca ăsta să fie cel mai minunat Crăciun pe care mi l-aş fi putut dori vreodată.

— Ştiu, draga mea. V-am văzut împreună. Ca doi porumbei…

— Ai grijă de el. Dacă nu mă duc să dorm puţin, mâine dimineaţă n-am să-i fiu o prezenţă prea agreabilă.

— E pacientul nostru numărul unu. Şi să faci bine să te odihneşti, tânără doamnă. Arăţi cam trasă la faţă şi să ştii că asta-i o opinie, ca să zic aşa, medicală.

— Sunt făcută praf, asta e.

— Oho! Unde n-ar da Dumnezeu să am eu bafta aia! Să arăt eu aşa făcută praf în zilele mele cele mai bune!

— Eşti o bomboană, spuse Khalehla punându-i o mână pe braţ şi strângând-o uşor. Noapte bună. Ne vedem mâine.

— Crăciun fericit, frumoasă doamnă!

— *Este.* Şi-ţi doresc şi dumitale la fel.

Adrienne Rashad o luă pe culoar mergând spre lifturi. Nu glumise când spusese că are avea nevoie de somn, căci nu închisese ochii de aproape patruzeci şi opt de ore. Un duş fierbinte, o cină caldă luată în cameră şi-apoi patul, asta era ordinea pentru noaptea care urma. Dimineaţă avea să meargă la cumpărături într-unul din acele magazine care ţineau deschis

anume pentru căscaţii care uitaseră să cumpere din timp cadouri şi va cumpăra câteva prostioare pentru... Dumnezeule, îşi zise ea. Pentru *logodnicul ei!* Era prea mult!

Nostim, se gândi ea, cum Crăciunul scotea întotdeauna şi fără greş la iveală trăsăturile cele mai blajine şi mai frumoase ale naturii umane, dincolo de rasă, credinţă sau sex. Asistenta, de exemplu. E o dulceaţă, deşi are un trup mult prea voluminos şi o faţă mult prea durdulie pentru a ajunge pe vreun afiş de publicitate. Şi totuşi, astăzi şi femeia asta încercase să fie bună şi caldă. Spusese că *o simte* doamna congressmanului pentru că îi văzuse împreună. Dar o spusese din pură dorinţă de a-i face plăcere, fiindcă nu era adevărat. Khalehla îşi amintea de toate persoanele care intraseră în rezerva lui Evan, iar asistenta asta nu fusese printre ele. Bunătatea ei... sau oricum i s-o zice ei, ce naiba, era doar Crăciunul şi ea pica de somn! Iar bărb*atul ei era* în afară de orice pericol şi avea să se facă bine!...

Kendrick deschise ochii în întuneric. Ceva îl trezise... oare ce? Uşa rezervei lui?... Da, desigur. Uşa. Khalehla îi spusese că va fi controlat şi răscontrolat toată noaptea. Dar unde credea c-o să plece? Afară, să danseze? Se cufundă înapoi în pernă, trăgând adânc aer în piept, lipsit de forţă şi energie... Nu! Nu era uşa! Era o prezenţă omenească. Era cineva în cameră lângă el!

Îşi mişcă încet capul. Se vedea o pată neclară de alb pe fondul negru al întunericului. Atât. Doar o formă neclară, albă în întuneric.

— Cine-i acolo? zise el de-abia auzindu-se. Cine-i acolo?

Tăcere.

— Cine naiba eşti? Ce vrei?

Apoi, cu o repeziciune neaşteptată, forma albă se desprinse din întuneric şi veni spre el, izbindu-l în faţă şi rămânând apăsată, sufocându-l. *O pernă.* Nu mai putea să respire! Scoase mâna dreaptă şi împinse, mai întâi într-un braţ cărnos, apoi, alunecând, într-o faţă, o faţă moale, pe urmă într-o materie ciudată şi neaşteptată... păr de *femeie!* Îşi încleşta degetele în părul acela, rostogolindu-se spre dreapta în patul îngust de spital şi trăgându-l pe atacator în jos, după el, pe podea. Dădu drumul părului şi lovi cu putere faţa de sub el, înnebunit de durerea din umăr, cu copcile desfăcute şi cu sângele începând să-i curgă prin bandaje, încercă să strige dar nu scoase decât nişte sunete înfundate. Femeia era solidă şi îl strângea de gât cu degetele şi

cu unghiile ei ascuţite şi îi brăzda cu toată forţa gâtul, pleoapele şi fruntea, până la sânge. Evan se ridică, răsucindu-se ca să scape de strânsoare şi se eliberă izbindu-se de perete. Durerea devenise de nesuportat. Încercă să fugă spre uşă, dar femeia sări pe el, izbindu-l cu putere de marginea patului şi prinzându-l dedesubt. Mâna lui dădu de o cană de apă aflată pe masă, o apucă şi se răsuci din nou, lovind din răsputeri cu ea în capul femeii care îl strivea cu trupul ei masiv şi îi căuta cu degete de fier gâtul. Femeia rămase o clipă descumpănită de lovitură şi Evan se repezi înainte, lovind-o cu umărul în stomac şi izbind-o în perete, apoi se năpusti spre uşă şi o deschise cu o smucitură. Holul alb şi mirosind a antiseptice era scăldat într-o lumină slabă, cenuşie, cu excepţia unei lumini strălucitoare ce venea dintr-o lampă aflată în spatele ghişeului recepţionerei de la jumătatea coridorului. Încercă din nou să strige.

— *Cineva...! Ajutor!*

Cuvintele se pierdură, din gură îi ieşeau doar nişte sunete guturale, începu să şchiopăteze, căci glezna lui umflată de-abia îl mai putea ţine. Unde erau toţi? Nu era nimeni... nimeni în spatele ghişeului! Apoi, prin uşa de la capătul îndepărtat al culoarului, apărură două surori şi Kendrick ridică mâna dreaptă, începând să le facă semne disperate. Simţi că parcă îi revenise vocea şi reuşi să geamă:

— *Ajutaţi-mă! ...*

— Oh, Dumnezeule! ţipă una dintre femei şi se repeziră amândouă în ajutorul lui.

Kendrick auzi în aceeaşi clipă alt zgomot de paşi venind tot în direcţia lui, în fugă. Se întoarse pe călcâie şi reuşi să vadă cum o soră înaltă şi solidă ţâşnea din rezerva lui, îndreptându-se valvârtej spre o uşă deasupra căreia scria *Ieşire.* Femeia o deschise izbind-o cu umărul şi se făcu nevăzută.

— Sună-l pe doctor, să coboare de urgenţă! strigă asistenta care ajunsese prima lângă Evan. *Grăbeşte-te!* Sângerează groaznic!

— Atunci mai bine o sun pe Rashad, spuse cealaltă, îndreptându-se în fugă spre recepţie. A zis s-o sunăm numai pe ea dacă pacientului i se întâmplă ceva şi Iisuse, chiar că i s-a întâmplat!

— *Nu*! strigă Evan, reuşind în sfârşit să pronunţe clar. Lăsaţi-o în pace!

— Dar, domnule congressman...

— Te rog, fă ce-ţi spun. *N-o suna!* N-a dormit de două nopţi, sau poate trei. Cheamă-l pe doctor şi ajută-mă să mă întorc în salon… Pe urmă trebuie să dau nişte telefoane.

Peste trei sferturi de oră, cu rana de la umăr cusută la loc şi cu faţa şi gâtul spălate de sânge, Kendrick stătea în capul oaselor în pat, cu telefonul în faţa lui, pe pătură şi forma numărul din Washington pe care nu-l notase nicăieri, decât în memoria lui. Le ceruse insistent şi doctorului şi surorilor, cu toate obiecţiile lor gălăgioase, să nu cheme poliţia militară şi nici măcar siguranţa spitalului. Sora cea solidă ca un halterofil tocmai sosise cu o zi înainte, transferată de la un spital din Pensacola, Florida. Şi din moment ce în spitalul acesta era o acută nevoie de asistente cu diplomă, nimeni nu întrebase prea amănunţit ce căuta aici. Aşa că până nu se limpezea întreaga poveste, nu se puteau face investigaţii oficiale, mai ales că asta ar fi declanşat o ploaie de articole în ziare. Camuflajul era încă în funcţiune.

— Îmi pare rău că te trezesc, Mitch…

— Evan?

— E bine să ştii ce s-a întâmplat, zise Kendrick şi începu să-i descrie coşmarul prin care trecuse, anunţându-i şi decizia lui de a evita amestecul poliţiei civile sau militare. Poate că greşesc, continuă el. Dar în clipa când femeia aia a ajuns la ieşire am presupus că oricum nu mai erau şanse să punem mâna pe ea. Şi chiar dacă să zicem că o prindeam, exista pericolul ca ziarele să-şi bage imediat nasul.

— Ai făcut bine, fu Payton de acord, vorbind repede. Tipa a fost de fapt un ucigaş plătit…

— Da, cu perna, preciză Evan.

— Da şi cu perna. Era şi asta o armă la fel de mortală ca oricare alta, dacă nu te trezeai. Ai făcut exact ce trebuia.

— Cine a angajat-o, Mitch?

— Eu cred că e foarte clar. Grinnell. De când a părăsit insula aia blestemată, avocatul nostru e un om al dracului de ocupat. Cred că de atâtea treburi nu-şi mai vede capul.

— Ce vrei să spui? Khalehla nu mi-a spus nimic.

— Khalehla, aşa cum îi spui tu, nici nu ştie nimic. A fost şi ea destul de tracasată în ultimul timp. Cum a suportat vestea cu perna aia afurisită?

— Nu ştie, nu i-a spus nimeni. Nu i-am lăsat s-o trezească.

— Când o să afle, să vezi scandal!

— Măcar să doarmă şi ea pe săturate. Cu Grinnell cum rămâne?

— Avocatul lui Ardis Vanvlanderen e mort şi afurisitul de dosar parcă a intrat în pământ. Oamenii lui Grinnell au ajuns primii la San Jacinto.

— La dracu'! strigă răguşit Kendrick. L-am pierdut!

— Aşa se pare, dar e totuşi ceva care nu se leagă... Ţi-am spus că Grinnell, ca să-şi dea seama că ne apropiem de ţintă, n-are nevoie de altceva decât de o pereche de ochi care să se uite la momentul potrivit pe fereastra casei. Ţi-aduci aminte?

— Sigur.

— Ei bine, *Turtă Dulce* a dat de urma perechii ăleia de ochi ageri.

— Şi?

— Şi dacă ei au pus mâna pe dosar, atunci de ce-au mai lăsat un observator în urmă? De ce-au riscat asta? E o întrebare, nu?

— Forţaţi-l pe observator să vă spună! Drogaţi-l, aţi mai făcut-o!

— *Turtă Dulce* consideră că nu e cazul.

— De ce nu?

— Din două motive. Unu: foarte posibil ca omul să fie doar un pion mărunt, care habar n-are de nimic şi doi, *Turtă Dulce* vrea să-l urmărească.

— Vrei să spui că *Turtă Dulce* ăsta l-a găsit pe observator şi că tipul nu ştie că a fost reperat?

— Ţi-am spus că omul nostru e un as. Omul lui Grinnell nici măcar nu ştia că l-am găsit pe avocat mort. El n-a văzut altceva decât un camion şi doi grădinari în salopete care s-au apucat să tundă, iarba, atât.

— Dar dacă zici că observatorul e un pion atât de mărunt, ce mare brânză poate să afle *Turtă Dulce* de la el dacă îl urmăreşte?

— Am spus că *poate fi* mărunt, tipul de şobolan care are doar un număr de telefon la care raportează periodic. Dar s-ar putea şi să *nu* fie. Dacă e unul mai răsărit, ne poate conduce la alţii.

— Pentru Dumnezeu, Mitch. Drogaţi-l şi aflaţi!

— Evan, văd că nu eşti atent la ce-ţi spun eu. Un număr de telefon la care sună *periodic...* adică la ore precise. Dacă programul se strică, Grinnell miroase imediat că a intervenit ceva.

— E ceva îngrozitor de complicat, zise Kendrick exasperat.

— Mda, e o viaţă îngrozitoare... Am să pun câţiva gardieni la

uşa ta. Încearcă să te odihneşti puţin.

— Dar tu? Ştiu că mi-ai spus că nu poţi veni aici şi acum înţeleg de ce, dar eşti încă la birou, nu-i aşa?

— Da, aştept veşti de la *Turtă Dulce.* De aici manevrez mai bine situaţia.

— Nu vrei să-mi spui cum a fost ieri dimineaţă cu întâlnirea cu tipul de la Inver Brass?

— Poate mâine. Nu mai e ceva urgent. Fără el, Inver Brass lui mai există.

— Fără el?

— S-a sinucis… Îţi doresc un Crăciun fericit, congressmane.

Khalehla scăpă pachetele din mână şi scoase un ţipăt.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea repezindu-se spre pat.

— Asistenţa medicală de-aici e un rahat întreg, spuse Evan.

— Nu-i de glumit!… La uşa ta sunt nişte tipi de la patrula de coastă şi jos sunt alţii, cu nişte mutre… Şi după felul în care s-au uitat ăştia la legitimaţia mea la intrare când le-am spus că vin sus la tine… Ce s-a întâmplat?

Evan îi povesti, omiţând amănuntele despre noua cusătură şi despre sângele scurs jos pe culoar.

— Mitch a fost de acord cu ce am făcut.

— Îl omor! strigă Khalehla. Trebuia să *mă cheme!*

— Atunci n-ai mai fi arătat atât de frumoasă ca acum. Aproape că ţi-au trecut umbrele negre de la ochi. Ai dormit.

— Douăsprezece ore în cap, admise ea stând pe marginea patului. Asistenta aia *scumpă* şi dolofană? Nu pot să cred!

— Mi-ar fi prins bine nişte lecţii pentru centura neagră pe care o ai tu. Nu mă pot lăuda că m-am bătut des şi în special cu femei, afară de târfele care îmi cereau un preţ prea mare.

— Adu-mi aminte să nu te las niciodată să plăteşti… Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Evan, ştiam eu că trebuia să insist să-ţi dea o rezervă cu două paturi, ca să pot sta eu cu tine!

— Nu împinge prea departe spiritul ăsta de protecţie, iubito. Eu sunt bărbatul, ai uitat?

— Iar tu nu uita că dacă vreodată se dă careva la noi, îl laşi în mâna mea, bine?

— Şi-aşa toată mândria mea masculină s-a cam dus dracului… Eşti invitata mea. Îndoapă-mă doar cu bomboane şi şampanie în timp ce-i cotonogeşti pe ticăloşi.

— Numai un bărbat adevărat ar putea glumi aşa, spuse ea

aplecându-se şi sărutându-l. Problema mea e că *te iubesc* aşa de mult!…

— Nu-i a ta, e a mea.

Se sărutară din nou şi evident, telefonul începu să sune.

— Nu ţipa! zise el. Probabil că e Mitch.

Mitch era.

— *Străpungere*! exclamă directorul de la Proiecte Speciale, din Langley, Virginia. Ţi-a spus Evan? Despre Grinnell?

— Nu. Nimic.

— Dă-mi-l mie, o să-ţi explice după aia…

— De ce nu m-ai sunat azi-noapte sau azi-dimineaţă?

— Dă-mi-l!

— Da, domnule.

— Ce este, Mitch?

— Breşa de care aveam nevoie. O avem!

— *Turtă Dulce*?

— Cât se poate de straniu, nu? Dintr-o cu totul altă sursă. În meseria asta, când cauţi nişte chestii nebune se întâmplă câteodată să le mai şi găseşti. Am mai trimis un om la biroul avocatului doamnei Vanvlanderen, cu un document fals prin care i se permitea accesul la dosarele răposatei şefe de personal a vicepreşedintelui. În absenţa avocatului, secretara avea ordin sever să nu lase pe nimeni să-şi arunce ochii în dosare, aşa că a pus mâna pe telefon şi a sunat la casa din San Jacinto. Ştiind că n-o să-i răspundă nimeni, omul nostru a mai rămas pe-acolo câteva ore făcând pe oficialul nervos, venit cu ordine precise din partea Consiliului Securităţii Naţionale, timp în care femeia a tot încercat să dea de avocat. Se pare că şi ea era cu adevărat supărată pe situaţia creată, trebuia să fie prezentă toată ziua la diverse conferinţe cu clienţi importanţi… Aşa că ori de supărare, ori din sentiment de autoapărare, nu putem şti, la un moment dat i-a trântit omului nostru în faţă că probabil venise după paginile alea confidenţiale pe care ea le xerografiase dar pe care oricum nu i le putea da, pentru că erau închise într-o cutie de valori în seiful unei bănci.

— *Bingo,* zise Evan.

— Fără îndoială. Fata i-a şi descris dosarul… Şiretul nostru avocat voia să-i vândă dosarul lui Grinnell, după care avea de gând să înceapă să-l şantajeze cu copia. Observatorul lui Grinnell era la San Jacinto din pură curiozitate. Dosarul e în mâinile noastre în cel mult o oră.

— Pune mâna pe dosar, Mitch şi distruge-i pe toţi! Să cauţi un bărbat pe nume Hamendi, Abdel Hamendi.

— Traficantul de arme, spuse Payton confirmând informaţia lui Evan. Ştiu de el, mi-a spus Adrienne. Fotografiile din apartamentul lui Vanvlanderen, Lausanne, Amsterdam…

— El e. Probabil că numele lui e codificat, dar urmăriţi transferul banilor din Geneva şi Zurich. Banca *Gemeinschaft* din Zurich.

— Natural.

— Mai e ceva, Mitch. Hai să curăţim casa cât putem de mult. Un om ca Hamendi furnizează arme tuturor grupărilor fanatice care-i pică în mână şi care-ajung până la urmă să se omoare între ele cu armele lui. Apoi el îşi caută alţi ucigaşi, tipi îmbrăcaţi în costume de opinie de dolari care zac în birouri pluşate şi au o singură cauză, banul… îi atrage şi pe ăştia în filiera lui… Producţia creşte de zece ori, apoi de douăzeci de ori, crimele se înmulţesc şi ele, la fel şi cauzele pentru care trebuie furnizate armele, la fel şi numărul fanaticilor care au nevoie de ele… Hai să-l scoatem din bârlog, Mitch. Hai să dăm lumii ăsteia întoarse pe dos o şansă de a putea respira în voie, fără mărfurile lui.

— Nu ţi se pare că vrei cam multe, Evan?

— Lasă-mă câteva săptămâni, să mă pun pe picioare şi pe urmă trimite-mă din nou în Oman.

— Cum?

— Am de gând să fac cea mai mare achiziţie de arme la care ar fi putut spera vreodată câinele ăla de Hamendi!

Trecuseră şaisprezece zile. Crăciunul rămăsese o amintire dureroasă, Anul Nou fusese întâmpinat cu precauţie şi suspiciune. Evan îl vizitase pe Emilio Carallo şi-i dăduse fotografia unui frumos vas de pescuit, nou-nouţ, laolaltă cu actele de proprietate, un curs plătit pentru obţinerea licenţei de căpitan de vas, un carnet de cecuri şi garanţia că nimeni de pe insula *Coridorul către China* nu-l va deranja vreodată în El Descanso. Era adevărul curat. Din toţi cei prinşi şi acuzaţi că ar face parte din acel *guvern în guvern,* nici unul nu vrusese să recunoască ceva. În schimb toţi apăruseră însoţiţi de roiuri de avocaţi, iar alţii se dăduseră la fund de tot, fugind din ţară şi ascunzându-se în cine ştie ce ungher al acestei lumi. Nu stăteau ei să-şi mai bată capul cu un biet pescar şontorog din El Descanso. Aveau alte griji, în primul rând salvarea propriilor piei

şi averi.

În a opta zi, valul se dezlănţuise din Chicago şi se rostogolise peste Middle West. A început cu patru ziare independente cu acţiune pe o rază de o sută şi ceva de kilometri, care propuneau candidatura congressmanului Evan Kendrick pentru postul de vicepreşedinte. În şaptezeci şi două de ore, se alăturaseră acestui cor alte trei ziare şi şase staţii de televiziune. Propunerile au căpătat imediat sprijin făţiş, iar vocile jurnaliştilor s-au făcut auzite în toată ţara. Din New York în Los Angeles, din Bismarck în Houston, din Boston în Miami, frăţia giganţilor mass-mediei începuse să acţioneze prompt, iar editorii de la *Time* şi *Newsweek* solicitaseră conferinţe de presă de urgenţă. Kendrick fusese mutat într-o aripă izolată a spitalului şi numele îi fusese şters din registrul pacienţilor. În Washington, Ann Mulcahy O'Reilly şi personalul cabinetului lui răspundeau la telefon de sute de ori pe zi că reprezentantul celui de-al nouălea district al statului Colorado era plecat din ţară.

În a unsprezecea zi congressmanul şi doamna inimii lui se întorseseră la Mesa Verde unde, spre uimirea lor, îl regăsiseră pe bătrânul Emmanuel Weingrass. Acesta, înzestrat cu un mic recipient de oxigen, supraveghea o armată de meşteri care lucrau de zor la reparaţii. Manny se mişca mai încet şi stătea mult timp aşezat, dar boala nu-l moleşise deloc. Era acelaşi dintotdeauna. Singura dată când a coborât vocea, e drept că numai cu un decibel, a fost când a vorbit cu Khalehla, noua şi frumoasa lui fiică, o minune care valora mult mai mult decât *derbedeul.*

În a cincisprezecea zi, Mitchell Payton, lucrând împreună cu un tânăr geniu al ciberneticii pe care-l împrumutase de la Frank Swann de la Departamentul de Stat şi care întâmplător se numea Gerald Bryce, a spart codurile dosarului lui Grinnell, acea biblie a *guvernului în guvern.* Lucrând toată noaptea la calculator, cei doi au compus un raport pentru preşedintele Langford Jennings, care le spusese exact câte copii să facă. Şi totuşi, înainte ca discul să fie distrus, din imprimantă a mai ieşit o copie, însă MJ era atât de extenuat încât nu şi-a dat seama de acest amănunt…

Una câte una, limuzinele soseau în faşa porticului dinspre sud al Casei Albe. Pasagerii coborau pe rând şi erau escortaţi de gărzi ale puşcaşilor marini până la Biroul Oval al preşedintelui SUA. Langford Jennings stătea în spatele biroului său, cu

picioarele pe canapeaua lui favorită aflată în stânga scaunului şi îi saluta pe toţi dând din cap, mai puţin pe unul. Când a apărut vicepreşedintele Orson Bollinger, preşedintele i-a aruncat o privire scurtă şi plină de dispreţ. Scaunele erau aranjate în semicerc în faţa biroului şi a temutului personaj din spatele lui. Sosiseră liderii Congresului, secretarul Departamentului de Stat, secretând Departamentului Apărării, directorii de la CIA şi de la agenţiile de securitate naţională, şefii de state majore, procurorul general şi Mitchell Payton de la Proiecte Speciale, din Agenţia Centrală de Informaţii. Toţi se aşezară, având câte un plic în mână şi aşteptară în linişte. Iar aşteptarea nu fu lungă.

— Suntem în rahat până-n gât, începu preşedintele SAU, fără nici un fel de introducere. Cum am reuşit, să fiu al dracului dacă-mi pot da seama, dar vreau ca în noaptea asta să primesc nişte răspunsuri, altfel o să am grijă ca nişte oameni din oraşul ăsta să spargă vreo douăzeci de ani la bolovani. Am fost clar?

Câţiva aprobară dând din cap dar cei mai mulţi părură a avea oarecare obiecţii.

— Un moment, vă rog! continuă Langford Jennings făcându-le semn să tacă. Vreau ca regulile de bază să fie bine înţelese. Fiecare din voi a primit şi sper că a citit raportul pregătit de domnul Payton. L-aţi adus toţi cu voi sper că n-aţi făcut nici o copie, cum de altfel v-am ordonat. Am dreptate sau nu?... Vă rog să răspundeţi individual, începând din stânga mea, cu procurorul general.

Toţi ridicară pe rând mâna în care ţineau plicul şi spuseră:

— *Nici o copie, domnule preşedinte.*

— Bun, zise Jennings luându-şi picioarele de pe canapea şi se aplecă în faţă punându-şi mâinile pe birou. Plicurile sunt numerotate, domnilor, iar numărul lor este egal cu numărul de persoane din camera asta. Mai mult chiar, după ce plecaţi ele rămân aici. Aţi înţeles?

Răspunsuri unanim afirmative.

— Bun... Nu trebuie să vă spun că informaţiile cuprinse în paginile acestea sunt devastatoare şi absolut incredibile. O reţea de hoţi şi ucigaşi, de gunoaie umane care au angajat ucigaşi şi care au plătit pentru serviciile *teroriştilor.* Masacre în Fairfax, în Colorado şi – oh, Dumnezeule – în Cipru, unde un om care valora cât cinci dintre oricare din voi, ticăloşilor, a fost aruncat în aer cu întreaga noastră delegaţie... E un pomelnic de orori. Consilii de administraţie de pe întreg cuprinsul ţării care au înţelegeri

secrete între ele. Tot felul de aranjamente şi învârteli pentru a obţine profituri scandaloase. Cazuri de trafic de influenţă în toate sectoarele guvernului, făcând din industria naţională de apărare un fel de sac din care nişte hiene scârboase sug averi uriaşe. E un pomelnic de înşelăciuni, de tranzacţii ilegale încheiate cu traficanţi de arme din toată lumea, cu minciuni debitate în faţa comisiilor pentru controlul armamentelor, cu mite fabuloase pentru obţinerea de licenţe de export, schimbând destinaţia unor transporturi în cazul în care ar putea fi interceptate. *Cristoase,* e o porcărie groaznică!... Şi nu e nici unul dintre voi aici care să nu fie atins de ea. Acum ce ziceţi, mai aveţi obiecţiuni?

— *Domnule preşedinte...*

— Domnule preşedinte...

— De treizeci de ani sunt în armată, domnule preşedinte şi până acuma nimeni *n-a îndrăznit...*

— *Eu* îndrăznesc! îi râse Jennings în nas. Şi cine mama dracului eşti tu ca să-mi spui mie să nu îndrăznesc? Altul la rând! Mai are cineva ceva de zis?

— Da, domnule preşedinte, spuse secretând Departamentului Apărării Naţionale. Eu nu ştiu la ce naiba faceţi aluzie şi resping afirmaţiile dumneavoastră fără acoperire.

— Aluzii? *Afirmaţii fără acoperire?* Să te ia dracu, Mac, citeşte cifrele! Trei milioane pentru un tanc al cărui preţ estimativ de producţie e de cel mult un milion jumate? *Treizeci de milioane* pentru un avion de vânătoare care nici măcar nu poate decola, aşa că pentru întoarcerea la planşetă se mai cheltuiesc încă zece milioane per aparat? Termină cu tâmpeniile de scaune de toaletă şi de chei fixe, avem probleme mult mai mari!

— Toate astea sunt cheltuieli minore comparativ cu totalul, domnule preşedinte.

— După cum a spus un prieten de-al meu la televizor, spune chestia asta ticăloşilor ălora săraci care trebuie să-şi drămuiască banul de zi cu zi ca să plătească nenorocitele de impozite cu care am căpiat populaţia! Poate că nu eşti potrivit pentru slujba asta, domnule secretar. Tot spunem ţării ăsteia că ruşii sunt la pământ din punct de vedere economic, că tehnologiile lor sunt cu nu ştiu câţi ani în urma alor noastre şi totuşi în fiecare an când scoatem un buget, tu tot vii şi ne spui că suntem în rahat pentru că ruşii *ne-au întrecut* din punct de vedere economic şi tehnologic. Aici cam e o contradicţie, nu crezi?

— Domnule preşedinte, dar dumneavoastră nu înţelegeţi de

fapt complexitatea…

— Nici n-am nevoie. Eu înţeleg contradicţiile… Iar cu voi ce mai e, voi, cei patru oameni de bază ai Camerei şi ai Senatului, membri ai partidului meu şi stâlpi ai opoziţiei loiale? Nici voi n-aţ*i mirosit nim*ic, niciodată, nu?

— Sunteţi un preşedinte extrem de popular, spuse prudent liderul opoziţiei. E dificil din punct de vedere politic să te opui poziţiei dumneavoastră.

— Chiar şi când peştele e împuţit?

— Chiar şi când peştele e împuţit, domnule.

— Atunci şi tu trebuie să zbori… Dar elita noastră militară? Marii noştri şefi de state majore? Cine păzeşte blestemata de prăvălie? Sau sunteţi atât de visători că aţi uitat şi adresa Pentagonului? Colonei, generali, amirali, care ieşiţi în pas de defilare din Arlington şi vă amestecaţi cu tipii care fac contracte pentru industria apărării şi-i vindeţi pe plătitorii de taxe până-i aduceţi în sapă de lemn?

— *Obiectez*! strigă preşedintele şefilor de state majore, împroşcând salivă printre dinţi. Nu-i sarcina noastră să ţinem contul afacerilor ofiţerilor cu sectorul privat.

— N-o fi, dar recomandările voastre stabilesc al dracului de clar cine primeşte gradul şi funcţia care să facă posibile respectivele afaceri… Şi cu voi, superspionii de la CIA şi NSA[29] cum rămâne? Domnul Payton, de faţă aici, este exclus, iar dacă vreunul din voi o să încerce să-l expedieze în Siberia, veţi răspunde în faţa mea pentru următorii cinci ani… Voi unde dracu aţi fost? Arme trimise peste tot în Mediterana şi în Golful Persic, către porturi pe care şi Congresul şi eu le-am catalogat ca indezirabile?

— Într-un număr de cazuri, domnule preşedinte, spuse directorul CIA, când am avut motive să punem sub semnul întrebării anumite activităţi, am presupus că acestea aveau loc sub autoritatea dumneavoastră, căci ele reflectau poziţia dumneavoastră politică. Iar acolo unde au fost implicate legi, am considerat că aţi fost sfătuit de procurorul general, cum de altfel prevede şi procedura.

— Aţi *considerat,* nu? Şi aţi închis ochii şi aţi zis: *Să-l lăsăm pe blegul ăsta să scoată el castanele din foc.* Foarte lăudabil că vreţi să vă salvaţi pielea, dar de ce nu m-aţi întrebat şi pe mine?

---

[29] *National Security Agency* – Agenţia Naţională de Securitate. (n. trad.).

— Pentru că veni vorba de NSA, interveni directorul Agenţiei Naţionale de Securitate, am vorbit de multe ori şi cu şeful dumneavoastră de personal şi cu consilierul dumneavoastră pentru securitatea naţională, despre anumite mişcări… – hm! – neortodoxe care ne-au ajuns şi nouă la urechi. Consilierul dumneavoastră pentru securitate naţională a insistat că el nu ştie nimic despre chestiile astea, pe care le-a numit *zvonuri împuţite,* iar *dom*nul Dennison a pretins că acestea erau, îl citez exact, domnule preşedinte, *„un morman de rahat împrăştiat de ultraliberali care încearcă să vă mânjească cu chestii ieftine”.* Sunt propriile lui cuvinte, domnule.

— Notaţi, vă rog, remarcă rece Jennings, că nici unul din oamenii aceştia nu se află acum în această cameră. Consilierul meu pentru securitate naţională s-a pensionat, iar şeful meu de personal e învoit pentru rezolvarea unor probleme personale. În apărarea lui Herb Dennison pot să spun că o fi condus el corabia cu o mână de fier, însă navigaţia lui a fost întotdeauna precisă şi corectă… Ajungem acum la ofiţerul nostru care veghează la aplicarea legii, păzitorul sistemului nostru naţional legislativ. Având în vedere legile care au fost încălcate şi ocolite, eu sunt de părere că ai plecat la masă acum trei ani şi că nu te-ai întors nici acum. Ce supraveghezi tu acolo la Justiţie? Jocuri de bingo? Plătim nu ştiu câte sute de jurişti să caşte ochii la activităţile criminale antiguvernamentale şi nici *una* din blestematele astea de crime enumerate în raportul ăsta n-a fost mirosită de deştepţii ăştia! De ce?

— Dar ele n-au făcut parte din sfera noastră de activitate, domnule preşedinte. Noi ne-am concentrat atenţia asupra…

— Rahat! Ce dracu-i aia *sferă de activitate?* Fixingul preţurilor şi suprasolicitările scandaloase nu intră în sfera voastră de activitate? Să-ţi spun ceva, papagal ce eşti, ar fi bine ca de-acuma *să intre!…* La dracu’ cu tine, să ne întoarcem la preastimatul meu partener, unealta noastră linguşitoare şi sclifosită, barosanul *echipei.* Sunt băieţii tăi, *Ors*on! Cum ai putut să faci porcăriile astea?

— Domnule preşedinte, sunt *şi* oamenii *dumneavoastră*! Ei au adunat banii pentru prima dumneavoastră campanie electorală. Am adunat milioane mai mult decât opoziţia şi v-am asigurat alegerea. Aţi îmbrăţişat cauzele lor, le-aţi sprijinit cererile privind expansiunea nestânjenită a afacerilor şi a industriei…

— Raţional nestânjenită, *da,* spuse Jennings cu vinele de pe

frunte umflate, dar nu *manipulată.* Nu *coruptă* prin afaceri cu traficanţi de arme prin Europa şi Mediterana şi *luate-ar dracu',* nu prin înţelegeri secrete, prin jecmănire şi cu terorişti închiriaţi!

— Eu n-am ştiut *nimic* despre aşa ceva, domnule preşedinte! strigă Bollinger sărind în sus.

— Nu, probabil că n-ai ştiut, domnule vicepreşedinte, pentru că tu ai fost un personaj prea uşor influenţabil ca ei să rişte să te piardă prin intermediul panicii. Dar ai ştiut al dracului de bine că mămăliga era mult mai mare decât ceaunul. Şi n-ai vrut să vezi că dădea pe dinafară şi că se ardea şi puţea al dracului de urât. *Stai jos!*

Bollinger se aşează speriat, iar Jennings continuă:

— Dar bagă-ţi bine în cap, Orson. N-ai patalamaua pentru viitoarele alegeri, iar eu nu te vreau pe lângă convenţie. Eşti scos, *terminat şi* dacă aflu vreodată că pedalezi din nou sau că te-ai vârât în vreun consiliu de administraţie, altul decât unul pentru strângerea de fonduri de binefacere... atunci, ei bine... Hm! Dar sper să n-o faci.

— Domnule preşedinte! spuse preşedintele şefilor de state majore ridicându-se în picioare. În lumina remarcilor dumneavoastră şi a viitoarelor mult prea evidente dispoziţii, eu îmi prezint demisia, acum! Şi cu efect imediat!

Declaraţia aceasta fu urmată de încă vreo şase, toate formulate în picioare şi cu o măreţie plină de solemnitate. Preşedintele se lăsă pe spate în fotoliul lui şi le vorbi calm, dar pe un ton de gheaţă.

— Oho, nu, băieţi! Nu scăpaţi voi aşa uşor, nici unul! Să nu-şi închipuie careva din voi că vă las s-o ştergeţi ca şobolanii de pe corabia care se îneacă. Staţi pe loc unde sunteţi şi treaba voastră cum faceţi, dar nava trebuie adusă la linia de plutire... Voi v-aţi cufurit în ea, voi o faceţi la loc curată lună, cum a fost! Să vă intre bine în cap că nu-mi pasă ce gândesc oamenii despre mine, despre voi sau despre casa pe care o ocup temporar, dar îmi pasă de ţara asta, îmi pasă mult de tot. De fapt atât de mult încât acest raport preliminar, preliminar pentru că nu e nici pe departe terminat, va rămâne singura proprietate a acestui preşedinte, în virtutea legii statutare a nedivulgării până în clipa în care am să consider necesar să-l dau publicităţii... ceea ce fiţi siguri că se va face. Ca să-l public acum ar însemna să schilodesc cea mai puternică administraţie pe care a avut-o ţara asta în patruzeci de ani şi să produc naţiunii un rău iremediabil,

dar repet, va fi *făcută* publică... Să vă explic ceva. Când un bărbat şi sper că într-o bună zi chiar şi o femeie, ajunge în funcţia asta, nu mai rămâne decât un lucru, iar lucrul ăsta e amprenta asupra istoriei. Ei bine, eu mă scot din cursa pentru nemurire pe următorii cinci ani pentru că în acest răstimp acest raport complet, *conţinând* toate ororile posibile, va fi făcut public... Dar nu înainte ca fiece rău comis sub patronajul meu să fie îndepărtat şi fiece crimă comisă să-şi fi primit răsplata. Dacă asta presupune zi şi noapte de muncă intensă, ei bine, asta o să faceţi toţi, afară de codoşul şi linguşitorul nostru vicepreşedinte, care se va da la fund şi sper să aibă cel puţin bunul simţ de a-şi trage un glonţ în cap... Şi încă ceva, domnilor. Dacă vreunul din voi va fi tentat să sară din vaporul ăsta împuţit pe care toţi l-am construit prin neatenţie şi prin intenţie, vă *r*og să nu uitaţi că eu încă sunt preşedintele Statelor Unite ale Americii şi am puteri incredibile. Într-un sens mai larg, asta presupune şi drepturi de viaţă şi de moarte – asta-i doar o afirmaţie privind starea de fapt, dar dacă vreţi s-o luaţi ca pe o ameninţare... ei bine, luaţi-o cum vreţi, e dreptul vostru. Şi-acuma căraţi-vă dracului de-aici şi-ncepeţi să vă gândiţi. Payton, tu mai rămâi.

— Da, domnule preşedinte.

— Crezi că au prins mesajul, Mitch? întrebă Jennings turnând pentru amândoi în pahare.

— Haideţi să punem altfel problema, răspunse directorul de la Proiecte Speciale. Dacă nu beau din whisky-ul ăla în următoarele câteva secunde, am să încep să tremur din nou.

Preşedintele zâmbi cu celebrul lui zâmbet telegenic şi-i aduse lui Payton paharul lângă fereastră.

— N-a fost chiar rău pentru un tip care se presupune că are coeficientul de inteligenţă al unui stâlp de telegraf, nu?

— A fost o reprezentaţie extraordinară, domnule.

— Mă tem că doar la asta s-a redus în mare parte activitatea cabinetului ăstuia.

— N-am vrut să sune aşa, domnule preşedinte.

— Ba sigur c-ai vrut şi ai avut dreptate s-o vrei. De aceea împăratul, îmbrăcat sau dezbrăcat, are nevoie de un prim-ministru puternic, care, în schimb, îşi creează propria lui familie regală... întâmplător alegând oameni din ambele partide.

— Vă rog?

— Kendrick. Îl vreau în fotoliu lângă mine.

— Atunci mă tem că va trebui să-l convingeţi. Dacă e să mă iau după nepoata mea – eu îi zic nepoată – deşi nu e chiar…

— Ştiu totul, adică totul despre ea, îl întrerupse Jennings. Ea ce zice?

— Că Evan e perfect conştient de ce s-a întâmplat, adică de ceea ce se întâmplă, de fapt, dar că încă nu s-a hotărât. Prietenul lui cel mai bun, Emmanuel Weingrass, e foarte bolnav şi practic nu mai are şanse să scape cu viaţă.

— Ştiu şi chestia asta. Nu i-ai folosit numele, dar apare şi el în raport, ai uitat?

— Oh, îmi pare rău. Nu prea am dormit în ultimul timp. Încep să cam încurc lucrurile… În orice caz, Kendrick insistă că vrea să se întoarcă în Oman, iar eu nu-l pot face să se răzgândească. E obsedat de traficantul ăla de arme, Abdel Hamendi. Crede pe bună dreptate că acest Hamendi vinde cel puţin optzeci la sută din toată puterea de foc folosită în Orientul Mijlociu şi în Asia de sud-vest şi distruge ţările arabe, la care el ţine foarte mult. În felul lui, Kendrick e ca un Lawrence al Arabiei[30] modern, încearcă să-şi salveze prietenii de dispreţul internaţional şi de uitarea definitivă.

— Ce crede exact că poate realiza?

— Din câte mi-a spus, e practic o acţiune de provocare. Cred că încă nu-i e nici lui prea limpede cum urmează să procedeze, dar obiectivul e clar. Vrea să-l demaşte pe Hamendi, astfel ca lumea să-l vadă aşa cum este, un om care face întruna milioane după milioane, vânzând moarte oricui vrea s-o cumpere.

— Şi de ce crede Evan că pe Hamendi l-ar interesa ce cred cumpărătorii despre el? Doar el e negustor de arme, nu de cărticele de rugăciune.

— S-ar putea să-i pese dacă mai mult de jumătate din armele pe care le vinde n-ar funcţiona, dacă explozibilul nu explodează, dacă puştile nu trag şi aşa mai departe.

— Doamne Dumnezeule, şopti preşedintele întorcându-se încet la biroul lui. Lasă-l să se ducă, Mitch. N-are să ne ierte în veci pe nici unul din noi dacă îl oprim. Dă-i tot ce-i trebuie, dar asigură-te al dracului de bine că se întoarce înapoi… îl vreau înapoi. Îl vrea înapoi şi ţara. Şi ţara ştie întotdeauna ce vrea!

---

[30] Lawrence al Arabiei – *Thomas Edward Lawrence* (1888-1935), colonel în armata engleză. Agent britanic în Orientul Apropiat, în timpul primului război mondial, cu misiunea de a organiza şi dirija răscoala antiotomană a arabilor, *(n. trad.).*

În cealaltă parte a lumii, pungi mari de ceaţă se revărsau dinspre Golful Persic, acoperind şoseaua Tujjar din Bahrain, producând halouri răsucite sub lămpile de pe margine şi obturând cerul înstelat de deasupra. Era ora patru şi jumătate dimineaţa.

Limuzina neagră care trecea singuratică prin sectorul pustiu de pe malul mării se opri în faţa unor uşi din sticlă ale unei clădiri cunoscute sub numele de Sahalhuddin, care aparţinuse până cu şaisprezece luni în urmă monstrului care-şi spusese Mahdi.

Doi arabi coborâră de pe locurile din spate ale impozantului vehicul şi intrară sub pânza de lumină difuză a lămpilor cu neon de deasupra intrării, iar limuzina plecă imediat fără cel mai mic zgomot. Bărbatul mai înalt bătu încet în geam. Paznicul de la recepţie îşi privi ceasul de la mână, se ridică de pe scaun şi se duse repede la uşă. O descuie şi se înclină în faţa vizitatorilor sosiţi la ora aceasta ciudată.

— Totul e pregătit, stimaţi domni, spuse el pe un ton aproape şoptit. Gărzilor de-afară li s-a permis să plece mai devreme şi schimbul de dimineaţă soseşte la ora şase.

— Avem nevoie de mai puţin de jumătate din timpul ăsta, spuse vizitatorul mai tânăr şi mai scund, care părea a fi şeful. Pregătirea atât de bine plătită pe care ai făcut-o include şi descuierea unei anumite uşi de sus?

— Cu siguranţă, stimaţi domni.

— Câte lifturi sunt în funcţiune? întrebă arabul mai înalt şi mai în vârstă.

— Numai unul, domnule.

— Bun. Blochează-l sus.

Cel mai scund porni spre liftul din dreapta, iar partenerul său îl ajunse imediat din urmă.

— Dacă nu greşesc, continuă cel înalt vorbind tare, ultimul etaj îl urcăm pe scări, nu-i aşa?

— Da, stimate domn. Toate alarmele au fost deconectate, iar camera a fost restaurată cu exactitate… aşa cum a fost înainte de dimineaţa aceea groaznică. De asemenea, după cum am fost instruit, obiectul pe care l-aţi poruncit a fost şi el adus, se află în subsol. Probabil că ştiţi, domnule, că autorităţile au distrus camera, apoi au sigilat-o pentru mai multe luni de zile. Asta n-am putut s-o înţeleg cum vine, stimate domn.

— Nici nu era nevoie să înţelegi… Ne dai de veste dacă apare

careva şi vrea să intre în clădire sau se apropie prea mult de uşi.

— Veghez cu ochi de şoim, stimate domn!

— Încearcă telefonul, te rog.

Cei doi ajunseră la lifturi şi cel mai înalt apăsă pe buton; imediat, uşa se deschise; intrară şi uşa se închise după ei.

— Omul ăsta e priceput la ce ne trebuie nouă? întrebă arabul cel scund în timp ce liftul începea să urce fâşâind uşor.

— Face ce i se spune, iar ce i s-a spus nu e deloc complicat… De ce-a fost sigilat atât de mult timp biroul lui Mahdi?

— Pentru că autorităţile căutau nişte oameni ca noi, aşteptau nişte oameni ca noi.

— Au distrus încăperea…? întrebă subordonatul ezitând.

— Da, dar la fel ca şi noi, nici ei n-au ştiut unde să caute.

Liftul încetini, apoi se opri şi uşile se deschiseră. Cu paşi repezi, cei doi o luară pe treptele ce duceau la etajul lui Mahdi, la fostul lui *templu.* Ajunseră la uşă şi bărbatul mai scund se opri cu mâna pe clanţă.

— Am aşteptat clipa asta de peste un an, zise el trăgând adânc aer în piept. Iar acum, că a venit, m-a apucat tremuratul.

În interiorul imensei încăperi cu aspect de moschee, cu tavanul ei înalt, cu boite placate cu mozaic de culori strălucitoare, cei doi intruşi se opriră în linişte de parcă s-ar fi aflat în prezenţa vreunui spirit. Piesele de mobilier din lemn negru lustruit erau dispuse ca nişte statui de soldaţi antici, ameninţători, care păzeau mormântul unui faraon, iar biroul exagerat de mare simboliza sarcofagul cine ştie cărui conducător venerat. Şi, lipit de peretele din fund, în dreapta, total nepotrivit cu această imagine, se afla un eşafod metalic modern, de vreo doi metri şi jumătate înălţime, ale cărui bare laterale permiteau accesul în partea lui superioară.

— Ăsta ar putea fi locul de odihnă veşnică al lui Allah, facă-se voia lui, spuse arabul cel înalt.

— Nu l-ai cunoscut pe Mahdi, nevinovatul meu prieten. Mai bine încearcă cu regele Midas… Şi hai mai repede, că pierdem timpul. Mută eşafodul unde-ţi spun eu, apoi urcă-te sus. Mai la stânga, continuă el. Puţin mai încolo de a doua margine a ferestrei.

— Nu înţeleg, spuse cel înalt, punând piciorul pe bară şi urcând în vârf.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi şi nu-i nici un motiv pentru care ar trebui să încerci… Acuma numără spre stânga

şase plăci de la tocul ferestrei şi apoi cinci începând de deasupra lui.

— Da, *da,* trebuie să mă întind puţin şi nu sunt deloc scund.

— Mahdi era mult mai înalt, mult mai impresionant ca statură, deşi avea şi el defectele lui.

— Ce spui?

— Nu contează... Apasă pe cele patru colţuri ale plăcuţei, apoi apasă cu toată puterea cu palma exact în centrul ei. Acuma!

Plăcuţa de mozaic sări literalmente de la locul ei, iar arabul cel înalt abia reuşi să o prindă fără să cadă de pe schelă.

— Preaiubite *Allah!* exclamă el.

— Simplu fenomen de sucţiune echilibrat de câteva greutăţi, spuse cel scund. Acum bagă mâna înăuntru şi scoate documentele. Ar trebui să fie toate la un loc.

Omul făcu ce i se spusese, scoţând la iveală mai multe pachete de listinguri de imprimantă, prinse cu inele de cauciuc.

— Aruncă-mi-le şi pune placa la loc aşa cum a fost. O prinzi mai întâi din mijloc.

Arabul cel înalt îndeplini ordinele apoi se dădu jos de pe schelă. Se apropie de superiorul său care desfăcuse câteva pagini şi le studia cu atenţie.

— Asta-i comoara de care vorbeai? întrebă el încet.

— De la Golful Persic până la ţărmurile vestice ale Mediteranei, nu există una mai mare, răspunse cel mai tânăr sorbind documentele cu privirea. L-au executat pe Mahdi, dar n-au putut distruge imperiul înălţat de el. Retragerea a fost o necesitate şi restrângerea activităţii a fost o cerinţă obiectivă, dar niciodată nu s-a pus problema dezmembrării. Ramurile tentaculare ale întreprinderii n-au fost nici strivite şi nici demascate. Ele au căzut pur şi simplu la pământ şi au aşteptat ca într-o bună zi să scoată la iveală lăstarii unor noi trunchiuri.

— Paginile astea ciudate îţi spun ceva? Pentru numele lui Allah, ce poţi vedea în ele?

Arabul cel scund se uita curios şi nerăbdător la partenerul lui.

— Bine. De ce nu? zise zâmbind cel înalt. Sunt liste cu toţi bărbaţii, toate femeile, toate firmele, companiile şi corporaţiile, cu toate contactele şi legăturile cu teroriştii care au avut relaţii cu Mahdi. Va lua luni de zile, poate câţiva ani să pun din nou totul cap la cap, dar am s-o fac. Vezi tu, ei aşteaptă. Până la urmă Mahdi a avut dreptate: asta-i lumea *noastră.* N-o vom preda nimănui.

— *Se va duce vorba,* prietene! strigă cel mai în vârstă. Se va duce, nu-i aşa?

— Cu mare grijă, răspunse tânărul. Trăim în vremuri deosebite, adăugă el cu un aer enigmatic. Echipamentul de săptămâna trecută e deja depăşit moral.

— Nu pot pretinde că te înţeleg.

— Din nou îţi spun că nu e necesar.

— *De tinde ai apărut tu*? întrebă uimit subalternul. Ni s-a spus să ne supunem pentru că tu ştii lucruri pe care oameni ca mine nu au privilegiul să le ştie. Dar *cum, de unde?*

— De la mii de kilometri depărtare şi mă pregătesc de ani de zile pentru acest moment... Acum lasă-mă singur. Grăbeşte-te. Du-te jos şi spune-i paznicului să ducă eşafodul înapoi în subsol şi să facă semn maşinii care tot înconjoară clădirea. Şoferul o să te ducă acasă; ne vedem mâine. La aceeaşi oră, în acelaşi loc.

— Allah să fie cu tine, spuse arabul cel înalt înclinându-se şi pornind spre uşă.

Tânărul îşi urmări partenerul cu privirea, apoi băgă mâna sub robă şi scoase un mic radioemiţător. Apăsă pe buton şi vorbi.

— În două-trei minute iese afară. Îl iei şi-l duci la stâncile de pe coasta de sud. Ucide-l, dezbracă-l la piele şi aruncă arma în mare.

— Înţeles, spuse şoferul limuzinei aflat la câteva blocuri distanţă.

Tânărul puse radioemiţătorul înapoi sub robă şi traversă încăperea spre uriaşul birou de mahon. Îşi scoase *ghotra* lăsând-o să cadă pe podea şi se îndreptă către scaunul sub formă de tron, apoi se aşeză. Deschise sertarul din stânga, scoase diadema cu briliante a lui Mahdi şi şi-o puse pe cap, rostind în şoaptă către tavanul mozaicat.

— Îţi mulţumesc Tată, spuse moştenitorul, doctor în informatică al universităţii din Chicago. A fi alesul dintre toţi fiii tăi e deopotrivă o onoare şi o provocare. Mama mea e slabă fiindcă e albă şi e femeie, n-o să înţeleagă niciodată, dar după cum tu totdeauna mi-ai dat să înţeleg, ea n-a fost decât o simplă făptură firavă, pe care nu te puteai bizui... Totuşi, Tată, trebuie să-ţi spun că lucrurile nu mai sunt cum au fost. Legea zilelor noastre e strategia pe termen lung. Vom folosi metodele tale, acolo unde ele se cer. A face moarte de om nu e pentru noi o greutate, dar ţinta noastră reprezintă o parte mult mai mare din lumea asta decât ai căutat tu să obţii. Vom avea celule în toată

Europa şi în Mediterana şi vom comunica prin căi pe care tu nu ţi le-ai fi imaginat niciodată, prin satelit, fără a putea fi interceptaţi. Vezi tu, Părinte al meu, lumea nu mai aparţine unei anumite rase sau alteia. Ea aparţine celor tineri, puternici şi inteligenţi, iar aceia suntem noi.

Noul Mahdi încetă să mai şoptească şi-şi coborî ochii pe suprafaţa biroului. Curând, ceea ce şi-a dorit va fi acolo.

Fiul cel mai mare al marelui Mahdi va continua marşul.

Trebuie *să controlăm.*

Peste tot!

CARTEA A TREIA

Capitolul 45

Trecuseră patruzeci şi cinci de zile de la fuga lui Kendrick de pe insula *Coridorul către Chim.* Emmanuel Weingrass intră cu mers greoi în veranda casei din Mesa Verde. Era la fel de epuizat ca şi până acum, dar cuvintele îi veneau cu repeziciune pe buze:

— Unde-i derbedeul? întrebă el.

— Aleargă pe-afară, primprejur, răspunse Khalehla de pe canapeaua unde-şi lua cafeaua de dimineaţă şi citea ziarul. Sau a ajuns deja în munţi, cine ştie? adăugă ea.

— În Ierusalim e ora două după-amiază, spuse Manny.

— Iar în Masqat e patru, completă Rashad. Numai deştepţi umblă pe-acolo.

— Fiică-mea gură bogată!

— Stai jos copile, spuse Khalehla, bătând uşor cu palma în perna de lângă ea.

— Gură bogată, repetă Weingrass apropiindu-se şi scoţând micul cilindru cu oxigen ca să se poată aşeza comod pe canapea. Derbedeul arată bine, continuă el lăsându-se pe spate şi respirând greu.

— Ai zice că se antrenează pentru olimpiadă.

— Şi fiindcă tot veni vorba, ai o ţigară?

— Doar ştii că n-ai voie!

— Perfect, înseamnă că poţi să-mi dai.

— Eşti imposibil.

Khalehla băgă mâna în buzunarul halatului de baie şi scoase un pachet de ţigări. Trase una afară şi luă bricheta de ceramică de pe măsuţa de cafea, îi aprinse lui Manny o ţigară şi repetă dând din cap:

— Eşti de-a dreptul imposibil.

— Iar tu eşti stareţa mea arabă, spuse Manny inhalând ca un copil care înghite cu lăcomie al treilea desert interzis. Cum stau lucrurile în Oman?

— Vechiul meu prieten, sultanul, e puţin cam încurcat, însă tânăra mea prietenă, soţia lui, o să-l remonteze… Fiindcă veni vorba, Ahmat îţi trimite cele mai bune urări.

— Era şi cazul. Îmi e dator pentru diplomele lui de la Harvard şi nu mi-a plătit nici până în ziua de azi pentru tipele de care i-am făcut rost în Los Angeles.

— Faci ce faci şi mereu ajungi la miezul tuturor lucrurilor… Ce mai fac cei din Ierusalim?

— Că tot vorbeam de salutări, Ben-Ami ţi le trimite pe-ale lui. Sincere şi sănătoase.

— *Ben-Ami*? strigă Rashad. Doamne Dumnezeule, n-am mai auzit de ani de zile de el! Mai poartă blugi din ăia urâţi şi-şi mai ţine arma legată la spate?

— Probabil că n-o să se schimbe în vecii vecilor şi-o să taxeze Mossadul pentru amândouă.

— E-un băiat bun şi e unul din cei mai buni agenţi pe care i-a avut Israelul. Am lucrat împreună la Damasc, e cam scund şi puţin cam prea cinic dar e un om bun, pe care-ai vrea să-l ai lângă tine. Tare ca fierul, asta e.

— După cum ar zice derbedeul tău: *Nu mai spune!* Ne apropiam de un hotel din Bahrain şi el nu făcea altceva decât să-mi tot dea lecţii printr-un radioemiţător.

— Vine şi el cu noi în Masqat?

— O să vină cu *tine,* care ai fost atât de gentilă încât pe mine m-ai lăsat pe-afară.

— Haide Manny, zău…

— Ştiu, ştiu, sunt o povară, nu-i nevoie să-mi mai explici.

— Tu ce crezi?

— Bine, sunt o povară, dar până şi poverile trebuie să fie ţinute la curent.

— Cel puţin de două ori pe zi. Unde-l întâlnim pe Ben-Ami? Şi cum? Nu pot să cred că Mossadul vrea să se vadă implicat în aşa ceva.

— După porcăria din Iran, luna pare cam prea aproape, în special datorită implicării CIA şi a băncilor elveţiene. Ben are să lase un număr de telefon la centralista palatului, pentru domnişoara Adrienne, a fost ideea mea… Şi-o să mai fie cineva cu el.

— Cine?

— Un ţicnit.

— Asta ajută. Are şi-un nume?

— Ştiu doar că-i zice Albastru.

— *Azra!*

— Nu, ăla era altul. A mierlit-o în Bahrain.

— Ştiu, doar israelienii l-au ucis, dar acesta e alt Albastru, evreu. Azra era *albastru* în limba arabă. Evan mi-a spus că treaba asta l-a scârbit rău de tot. Doi tineri cu atâta ură în ei!

— Când e vorba de puştime, te-apucă scârba de toate. În loc să se joace cu bâte de baseball, ei umblă cu mitraliere şi grenade… A rezolvat Payton ceva cu transportul vostru?

— A pus ieri totul la punct cu noi. Transport de marfă cu Air Force până la Frankfurt, apoi spre Cairo, de unde plecăm sub acoperire cu un avion mic spre Kuwait şi Dubai. Ultima etapă o facem cu elicopterul. Ajungem noaptea în Oman şi aterizăm la Jabal Sham, unde una din maşinile neînmatriculate ale lui Ahmat ne ia şi ne duce la palat.

— E o filieră subterană de lux, ca pentru oameni mari, nu mai încape vorbă, spuse Weingrass dând impresionat din cap.

— Evan trebuie să dispară un timp şi se va răspândi zvonul că a fost văzut în Hawaii, unde a tras la o proprietate din Maui. Se lucrează în laborator la nişte fotografii cu el în zona respectivă, care au să apară în ziare.

— Imaginaţia lui Mitchell e pe zi ce trece mai productivă.

— Nu e altul mai bun, Manny.

— Poate ar trebui ca el să conducă Agenţia.

— Nu. Îi e silă de munca administrativă şi e un politician jalnic.

Dacă nu-i place cineva sau ceva, află toată lumea. Mai bine stă acolo unde e.

Se auzi uşa de la intrare.

— *Oui,* făcu Weingrass vârând repede ţigara lui în gura fetei şi împrăştiind fumul cu mâinile. Răutate ce eşti, şopti el. Să fumezi aşa sub nasul meu! Nu te gândeşti că-mi foci poftă?

— Eşti complet *imposibil*! spuse Khalehla cu duioşie, luând ţigara şi strivind-o în scrumieră în clipa în care Kendrick apărea pe verandă, îmbrăcat în blugi şi leoarcă de transpiraţie.

— *Ea* n-ar fuma niciodată atât de aproape de tine, îl dojeni Evan pe Weingrass.

— Ei taci! Te pomeneşti că ai urechi de doberman?

— Iar tu ai o minte de câine maidanez ţinut în lanţ.

— Foarte inteligent.

— Scuze, zise Rashad. Manny poate fi groaznic de insistent.

— Nu mai spune!

— Nu-ţi spuneam eu? strigă Weingrass. Tot timpul numai aşa vorbeşte. Ăsta-i semnul unui complex de superioritate foarte avansat şi foarte iritant pentru oamenii cu un intelect realmente superior… Te-ai antrenat bine, marionetă ce eşti?

Kendrick se duse la bar şi alese o carafă cu suc de portocale.

— Am făcut treizeci de minute în ritm rapid, răspunse el umplându-şi un pahar.

— Cam cât îi trebuie unei mârţoage să parcurgă un sfert de milă.

— Văd că te ţii numai de chestii de-astea, protestă Kendrick. E din ce în ce mai grav.

— Nu mai spune! râse Khalehla sorbind din ceaşca cu cafea.

— A sunat cineva? întrebă Evan.

— Dar de-abia e trecut de şapte, dragule.

— La Zurich, de exemplu, e unu după-amiază. Am vorbit cu ei până să ies.

— Ai vorbit cu cine? întrebă Rashad.

— În principal cu directorul băncii *Gemeinschaft.* Mitch l-a speriat groaznic cu informaţia pe care o avem, iar omul încearcă acum să coopereze… Stai puţin. A verificat cineva telexul din cabinet?

— Nu, dar parcă am auzit porcăria aia ţăcănind acum vreo douăzeci de minute, spuse Weingrass.

Kendrick lăsă jos paharul şi se duse repede în cabinet. Khalehla şi Manny îl urmăriră cu privirea, apoi se uitară unul la altul şi ridicară din umeri. După câteva clipe, congressmanul se întoarse cu o pagină de telex în mână. Avea o privire edificatoare.

— Au făcut-o! exclamă el.

— Cine, ce au făcut? întrebă Weingrass.

— Banca. Îţi aminteşti de linia de credit de cincizeci de milioane pe care Grinnell şi consorţiul lui de hoţi din California au aranjat-o ca să mă cumpere?

— Dumnezeule, doar n-au lăsat-o în picioare?!

— Bineînţeles că nu. A fost anulată în clipa în care Grinnell a părăsit insula.

— *Şi*? zise Manny.

— Şi în epoca asta a telecomunicaţiilor complicate, pot să mai apară din când în când erori de calculator, iar una tocmai s-a produs. Nu există nici o înregistrare despre recepţionarea vreunui ordin de anulare. Creditul *e viabil,* numai că a fost

transferat unei bănci surori din Berna, unde a primit şi un nou cod pentru contul bancar. Toţi banii sunt acolo.

— Un sfanţ n-ai să vezi de la hoţii ăia! zise Weingrass cu convingere. Au un motiv pe cinste ca să nu plătească!

— Ba au să plătească, deşi n-au rezerve mai mari de cinci sute de milioane.

— Au să se lupte, Evan, insistă Khalehla, la fel de convinsă de ce spunea ca şi bătrânul.

— Ca să se dea în spectacol în faţa tribunalelor elveţiene? Mie nu prea-mi vine să cred.

Elicopterul *Cobra,* fără însemne, zbura prin noapte deasupra deşertului la mai puţin de o sută cincizeci de metri altitudine. Evan şi Khalehla, epuizaţi după aproape treizeci şi şase de ore de zbor şi de alergări între avioane, dormeau unul lângă altul. Rashad îşi lăsase capul pe umărul lui Kendrick, care dormea cu capul în piept. Un bărbat în salopetă kaki şi fără însemne militare apăru din cabină şi veni lângă Evan, trăgându-l uşor de mână.

— Ajungem în cincisprezece minute, domnule.

— Oh, zise Kendrick ridicând privirea şi clipind de câteva ori ca să-şi alunge somnul. Mulţumesc. O trezesc eu pe prietena mea. Doar omul trebuie întotdeauna să facă ceva înainte de a ajunge undeva, nu-i aşa?

— Nu-i şi cazul meu, zise Khalehla tare dar fără să se mişte. Eu dorm până-n ultima clipă.

— Ei bine, scuză-mă, dar eu nu. Nu pot. E chestie de necesitate.

— Bărbaţii, remarcă agenta din Cairo luându-şi capul de pe umărul lui şi înghesuindu-se în partea opusă a banchetei. Nu se pot controla deloc, adăugă ea cu ochii închişi.

— O să vă ţinem la curent, zise ofiţerul râzând uşor şi luând-o înapoi spre cabină.

După un sfert de oră, vocea pilotului se auzi în interfon.

— Semnal recepţionat drept înainte. Pentru aterizare, vă rog să vă puneţi centurile de siguranţă.

Elicopterul încetini şi rămase în suspensie deasupra unui punct luminat de farurile a două maşini aşezate faţă în faţă. Apoi, încet, se lăsă pe sol.

— Părăsiţi aparatul cât puteţi de repede, vă rog, continuă pilotul. Trebuie să plec de-aici imediat.

Nici bine nu apucară să pună piciorul pe pământ, că

elicopterul, cu rotoarele vâjâind, se ridică lent, se legănă câteva clipe, parcă nehotărât, apoi se răsuci şi ţâşni peste deşertul luminat difuz de razele lunii, împrăştiind nori de nisip pe sub el. În jetul de lumină al farurilor maşinilor, apăru tânărul sultan al Omanului. Era îmbrăcat în pantaloni largi şi purta o cămaşă albă descheiată, care înlocuia acum tricoul cu *New England Patriots* pe care îl purtase când se întâlnise cu Evan în deşert cu şaisprezece luni în urmă.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc întâi, bine? spuse acesta când Kendrick şi Khalehla se apropiară de el.

— Bine, fu Kendrick de acord.

— Primele reacţii pot să nu fie cele mai inteligente, aşa-i.

— Aşa e.

— Dar se presupune că eu sunt inteligent, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Şi totuşi, consecvenţa e produsul inteligenţelor minore, nu-i aşa?

— În anumite limite.

— Nu nominaliza.

— Să nu faci pe avocatul cu mine. Singura dată când ai intrat într-un bar a fost atunci când te-a dus Manny, în Los Angeles.

— Dar ovreiul ăla ipocrit…

— Cel puţin bine că n-ai zis *jidan scârbos.*

— N-aş putea. Nu-mi place cum sună, aşa cum nu-mi place cum sună nici *arab jegos…* în orice caz. Cu Manny n-am trecut pe lângă prea multe baruri din Los Angeles fără să intrăm în ele.

— Deci, care-i poziţia ta, Ahmat?

Tânărul suveran trase adânc aer în piept şi vorbi repede.

— Acum ştiu toată povestea şi mă simt ca un neghiob.

— *Toată* povestea?

— Toată. Indivizii de la Inver Brass, bandiţii lui Bollinger, ticălosul de Hamendi, pe care fraţii mei saudiţi din Riad ar fi trebuit să-l execute atunci când l-au prins… toată afacerea. Şi-ar fi trebuit să mă gândesc că tu nu puteai să faci ce-am crezut. *Comando Kendrick* împotriva *arabilor jegoşi* nu puteai să fii tu, în nici un *fel nu* puteai fi tu… Te rog să mă ierţi, Evan, încheie Ahmat şi se apropie să-l îmbrăţişeze pe congressmanul din al nouălea district din Colorado.

— Mai încet, spuse Khalehla. Mă faceţi să plâng de emoţie…

— Şi tu, tigroaica din Cairo! strigă încântat sultanul lăsându-l pe Kendrick şi luând-o pe Khalehla în braţe. Avem şi noi o fată,

ştii? Jumătate americană şi jumătate omaneză. Îţi spune ceva treaba asta?

— Ştiu. Dar nu mi s-a permis să iau legătura cu tine…

— Înţelegem.

— Dar n-a durat mult. O cheamă Khalehla.

— Dacă n-ai fi fost tu Khalehla numărul unu, n-ar exista acum Khalehla numărul doi… Hai să mergem, zise Ahmat îndreptându-se către una din limuzine, dar se întoarse spre Evan:

— Arătaţi foarte în formă pentru un tip care a trecut prin atâtea.

— Mda, pentru un bătrân ca mine, mă vindec destul de repede, spuse Kendrick. Spune-mi ceva, Ahmat. De unde cunoşti toată povestea? Cine ţi-a spus-o?

— Un om pe nume Payton, Mitchell Payton, de la CIA. Preşedintele vostru, Jennings, mi-a telefonat şi mi-a spus să aştept un telefon de la acest Payton. A insistat să-l accept, pentru că e ceva urgent. Hei, dar Jennings ăsta e un individ încântător, nu-i aşa?… Deşi nu sunt sigur că ştia tot ce mi-a spus Payton mie.

— De ce spui asta?

— Nu ştiu, dar simt, zise tânărul sultan şi se opri lângă uşa limuzinei uitându-se la Evan. Dacă ai să poţi să pui punct problemei ăsteia, prietene, vei face mai mult pentru Orientul Mijlociu şi pentru noi, cei din Golf, decât toţi diplomaţii din lumea asta.

— Vom pune punct. E posibil. Dar numai cu ajutorul tău.

— Îl ai.

Ben-Ami şi *Albastru* intrară în bazarul Al Kabir căutând o cafenea care servea şi seara la măsuţele de afară. Erau îmbrăcaţi în costume elegante, ca nişte veritabili oameni de afaceri, aşa cum arătau de altfel şi vizele bahrainiene de pe paşapoartele lor, în care figurau ca directori executivi ai lui *Bank of England,* sucursala din Manamah. Văzură cafeneaua din marginea trotuarului, îşi croiră drum prin mulţimea care roia printre tarabe şi se aşezară la o măsuţă goală, cea mai apropiată de stradă, aşa cum li se spusese. După trei minute apăru un bărbat înalt îmbrăcat în robă albă.

— Aţi comandat cafea? întrebă Kendrick.

— N-a apărut încă nimeni, răspunse printre dinţi Ben-Ami. În seara asta e cam aglomerat Cum te simţi, congressmane?

— Să-ncercăm *Evan* sau mai bine *Amal.* Sunt aici, ceea ce într-

un fel îţi răspunde la întrebare.

— Şi Weingrass?

— Mă tem că nu e foarte bine… Salut, Albastrule!

— Salut, răspunse tânărul privindu-l fix pe Kendrick.

— Arăţi foarte a om de afaceri şi foarte civil în hainele astea. Nu sunt sigur că te-aş fi recunoscut dacă n-aş fi ştiut că trebuie să te întâlnesc aici.

— Nu mai am nici o treabă cu milităria. A trebuit să părăsesc Brigada.

— Ai să le lipseşti.

— Îmi lipseşte ea mie, dar rănile nu mi s-au vindecat de tot, mai am nişte tendoane nerefăcute, aşa mi-au spus doctorii. Azra a fost un luptător tare.

— Încă-l mai urăşti?

— Nu, n-am vrut să se înţeleagă că l-aş urî. Sunt încă supărat, asta da, dar nu pot să simt ură pentru un om pe care a trebuit să-l ucid.

— Şi cu ce te mai ocupi?

— Lucrez pentru guvern…

— Da, pentru noi, îl întrerupse Ben-Ami. Pentru Mossad.

— Şi că veni vorba. Ahmat îşi cere scuze că nu te-a putut primi la palat…

— Chiar e nebun? Exact unii ca noi îi mai trebuie lui în casă? Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă ar afla cineva!

— Cât de multe ţi-a spus Manny?

— Cu gura lui bogată, câte nu mi-a spus? După ce-ai plecat tu din State, a dat chiar telefon şi ne-a dat nişte informaţii pe care să le folosească Albastru.

— Cum Albastru?… Ia spune, n-ai şi alt nume?

— Cu tot respectul domnule, pentru un american, nu am. Din consideraţie pentru amândoi.

— Bine, accept. Ce-a zis Weingrass că poţi să foloseşti şi cum?

Tânărul se aplecă peste masă şi ceilalţi îşi apropiară toţi capetele.

— Ne-a spus o cifră: cincizeci de milioane.

— *Strălucitoare* manipulare! izbucni Ben-Ami. Şi nu cred nici o secundă că a fost ideea lui Manny.

— Cum?… Ei bine, s-ar îi putut să fie. De fapt, banca n-a avut de ales. Washingtonul a pus tare piciorul în prag. Ce-i cu cele cincizeci de milioane?

— Yemenul de Sud, răspunse Albastru.

— Nu înţeleg.

— Cincizeci de milioane înseamnă o sumă foarte mare, spuse fostul lider al Brigăzii Massada, dar există şi sume mai mari, în special în sens cumulativ. Iran, Irak, înţelegeţi, nu? Aşa că trebuie să ne gândim la nişte oameni cu pungă adâncă. De exemplu Yemenul de Sud. E o zonă a terorismului, una foarte săracă deşi e foarte îndepărtată, aproape inaccesibilă, cuprinsă între golful Aden şi Marea Roşie, ceea ce o fiice foarte importantă din punct de vedere strategic pentru alte organizaţii teroriste susţinute de surse bogate. Astea caută mereu terenuri de antrenament pentru forţele lor. În Valea Baaka au loc permanent infiltrări şi nimănui nu-i surâde vreo colaborare cu Gaddafi. Ăsta-i nebun şi nu poţi avea încredere în el, plus că oricând poate să zboare de la putere.

— Trebuie să-ţi spun, îl întrerupse din nou Ben-Ami, că Albastru a devenit unul dintre cei mai competenţi experţi ai noştri în materie de antiterorism.

— Încep să observ. Continuă, tinere.

— Nu sunteţi cu mult mai în vârstă decât mine.

— Cam cu douăzeci de ani. Dar nu contează, zi-i înainte.

— Ideea dumneavoastră, după cum o înţeleg eu, e să aranjăm nişte transporturi aeriene de muniţii de la furnizorii lui Hamendi din Europa şi America şi care să treacă prin Masqat, unde anumiţi presupuşi oficiali corupţi vor închide ochii şi le vor lăsa să treacă mai departe spre Liban şi Valea Baaka. Corect?

— Da şi gărzile sultanului vor poza în palestinieni care verifică marfa pentru care i-au plătit lui Hamendi şi pe măsură ce avioanele aterizează, palestinienii ăştia îşi fac treaba. În tot acest timp echipajele vor fi ţinute în carantină. Fiecare avion va avea, să zicem, şaizeci sau şaptezeci de lăzi care vor fi deschise de echipe de câte zece oameni, iar conţinutul lor va fi stropit din belşug cu substanţe puternic corosive. Operaţia nu ia mai mult de un sfert de oră de fiecare avion. Avem suficient timp ca să rezolvăm totul. Garnizoana din Masqat va înconjura zona cu un cordon, aşa că în afară de oamenii noştri acolo nu mai pătrunde nimeni.

— Lăudabil, spuse Albastru, dar părerea mea e că treaba asta se va desfăşura într-o grabă prea mare şi deci va fi riscant. De obicei piloţii obiectează când li se cere să-şi părăsească avioanele prin partea asta a lumii, iar oamenii din echipaje au să facă gălăgie dacă văd că sunt daţi de colo-colo ca nişte străini;

ăştia miros totdeauna când e vorba de ceva oficial, crede-mă… în schimb, de ce nu i-am convinge pe cei mai importanţi şefi din Valea Baaka să se ducă în Yemenul de Sud împreună cu trupele lor de elită? Să zicem că ar fi vorba de o nouă mişcare provizorie finanţată de duşmanii Israelului, care umblă forfota primprejur. Le spunem că există un credit iniţial de cincizeci de milioane în arme şi echipamente pentru antrenament şi pentru trimiterea trupelor lor de asalt în Gaza şi pe înălţimile Golan. Şi că dacă va fi nevoie suma se va suplimenta. Pentru fanaticii ăia oferta va suna irezistibil… Şi în loc de mai multe transporturi aeriene nu e nevoie decât de un s*ingur vapor încă*rcat în afara Bahrainului, care să treacă pe aici prin golf ca să se ducă spre sud, de-a lungul coastei, spre portul Nishtun din Yemenul de Sud.

— Drum pe care probabil că are să se întâmple ceva, nu? sugeră Kendrick.

— Aş zice că în apele de la vest de Ra’s al Hadd.

— Adică ce să se întâmple?

— Piraţi, răspunse *Albastru,* cu un zâmbet şters. O dată ajunşi să controleze un vas, le va lua două zile în plină mare ca să înţeleagă ce trebuie, cu mult mai multă subtilitate şi mult mai complet decât dacă ar mişuna pe pista vreunui aeroport unde, într-adevăr, Hamendi şi-ar putea planta propriii lui oameni.

Sosi un ospătar grăbit îngăimând nişte scuze şi dând vina pe aglomeraţia din stradă. Ben-Ami comandă cafea cu nucşoară.

— Ai zis o *dată ajunşi să controleze un vas,* spuse Kendrick studiindu-l atent pe tânărul antiterorist israelian. Dar ia să ne gândim ce se întâmplă dacă treaba nu reuşeşte? Dacă ceva merge prost?… Să zicem că răpitorii noştri n-or să poată lua nava sau comandantul apucă să lanseze un mesaj spre Bahrain, în care să spună doar atât: *Piraţi!* În cazul ăsta n-ar mai putea fi vorba de nici un control. Armele trec mai departe neatinse, iar Hamendi va fi din nou liber şi cu un plus de milioane în buzunare. Am risca extraordinar de mult pentru… pentru nimic, de fapt.

Nici măcar pentru extraordinar de puţin.

— Dar riscul ar fi mai mare pe aeroportul din Masqat, insistă *Albastru.* Fiţi atenţi, *trebuie* să mă ascultaţi. Cu un an şi ceva în urmă v-aţi întors aici doar pentru câteva zile, după ce lipsiserăţi ani întregi. Nu ştiţi cum stau lucrurile cu aeroporturile noastre. Sunt pur şi simplu nişte paradisuri ale corupţiei!… Cine vine cu ce? Cine-a fost mituit şi cu ce-aş putea eu să-l şantajez pe ăsta? De ce s-a produs o mică schimbare în programul zilnic, în folosul

cui? Şi mie ce-mi iese la treaba asta? E ceva de nedescris! Nimic nu scapă ochilor şacalilor ăstora în căutare de bani, iar banii se *dau,* să ştiţi, pentru o astfel de informaţie... Imposibil să te fereşti de ei. Pe când abordarea unui vas în mijlocul mării reprezintă un risc mai mic, cu un beneficiu mult mai mare, credeţi-mă.

— Eşti convingător.

— Are dreptate, spuse Ben-Ami când ospătarul tocmai sosea cu cafeaua. *Shukren,* spuse agentul Mossadului, mulţumind şi plătind ospătarului care plecă imediat spre o altă masă. Desigur, decizia trebuie să-ţi aparţină, Amal Bahrudi.

— Şi unde-i găsim pe piraţii ăştia? întrebă Evan. *Dacă* pot fi găsiţi şi *dacă* le putem accepta condiţiile.

— Dacă sunteţi convins de părerea mea, răspunse *Albastru* privindu-l ţintă pe Kendrick. Mizez pe posibilitatea de a atribui o asemenea sarcină foştilor mei camarazi din Massada. Am avut mai mulţi voluntari decât puteam eu să număr. Şi la fel cum l-aţi urât dumneavoastră pe Mahdi, la fel îl urâm noi pe Abdel Hamendi care furnizează teroriştilor armament şi muniţie cu care ne ucid compatrioţii. Am ales şase oameni de-ai noştri.

— Numai *şase*!

— Nu trebuie să fie o operaţiune sută la sută israeliană. Am mai ales şase pe care-i cunosc. Sunt de pe malul de vest al Iordanului... Palestinieni care s-au săturat de puterea lui Hamendi la fel ca mine. Împreună vom forma o unitate, dar tot nu va fi de ajuns. Mai avem nevoie de încă şase.

— *De unde?*

— De la ţara arabă gazdă, despre care ştim că doreşte şi ea să-i rupă spinarea lui Hamendi. Ar putea sultanul dumneavoastră să ni-i pună la dispoziţie din rândul gărzilor lui personale?

— Majoritatea sunt rude de-ale lui, veri cred.

— Asta ar ajuta enorm.

Achiziţionarea ilegală de armament de pe piaţa internaţională reprezintă o procedură surprinzător de simplă, bazată pe faptul că poate fi realizată de oameni relativ obişnuiţi, din Washington şi până în Beirut. Există trei cerinţe de bază. Mai întâi, accesul imediat la fonduri nedeclarate. Apoi numele intermediarului, de multe ori destăinuit în timpul unei mese, nu la telefon, de către orice director executiv al unei companii producătoare de arme sau de vreun membra al unei organizaţii de spionaj dispus să primească mită. Acest intermediar trebuie să fie capabil să ia

contact cu mijlocitorul principal, care va rezolva problema ambalajului şi va coordona procesarea certificatelor legale pentru utilizatorii finali. În Statele Unite licenţele de export sunt acordate exclusiv pentru armamentul destinat ţărilor prietene dar, pe traseul atât de întortocheat care urmează, marfa îşi schimbă de multe ori destinaţia. A treia cerinţă, care de altfel ar trebui să fie cea mai simplă, devine adeseori cea mai dificilă, din cauza extraordinarei complexităţi şi varietăţi a mărfii. E vorba de pregătirea listei de arme şi echipamente auxiliare care urmează să fie achiziţionate. Aparent, nu există cinci cumpărători care să cadă de acord asupra capacităţii de distragere a armei respective şi nu puţine vieţi s-au pierdut în timpul dezbaterilor încinse asupra acestor probleme, cumpărătorii cedând deseori acceselor de isterie.

Acesta era deci motivul pentru care talentele de organizator al lui *Albastru* în ceea ce priveşte cronometrarea şi detalierea acţiunilor au fost atât de bine primite. Agenţii Mossadului din Valea Baaka au înaintat o listă cu cele mai actuale şi dorite mărfuri, incluzând aici şi lăzile obişnuite cu arme automate, grenade de mână, exploziv cu efect întârziat, bărci de asalt din PVC negru, butelii de oxigen pentru înot subacvatic pe distanţe mari, echipament de antrenament şi asalt, cum ar fi ancore pentru căţărări, funii groase şi scări din funie, binocluri cu infraroşii, mortiere comandate electronic, aruncătoare de flăcări şi aruncătoare de rachete antiaeriene. Un inventar impresionant, care înghiţea aproximativ optsprezece milioane de dolari dintr-un total de douăzeci şi şase de milioane pe care un cumpărător o putea folosi pentru a cumpăra de la un furnizor. Restul, până la cincizeci de milioane de dolari americani, fiind pus pe seama fluctuaţiei cursului de schimb, intra invariabil în buzunarele vânzătorului. De aceea *Albastru* adăugase la listă trei tancuri chinezeşti, sub umbrela termenului tehnic de *apărare locală şi* astfel lista fusese declarată completă. De fapt nu numai completă, ci şi credibilă.

Necunoscutul, neştiutul şi niciodată recunoscutul agent pe nume Ben-Ami, îmbrăcat în blugii lui favoriţi marca Ralph Lauren, opera acum în afara casei conspirativei a Mossadului de lângă cimitirul portughez din Jabal Sa’ali. Spre uluirea şi furia lui, intermediarul pentru afacerea cu Abdel Hamendi se dovedi a fi un evreu din Bet Shemesh. Totuşi, Ben-Ami îşi ascunse dezamăgirea şi negocie netulburat uriaşa achiziţie, fiind absolut

convins că în Bet Shemesh va mai fi în curând un anumit mort, după ce aveau să scape toţi cu viaţă. Dacă aveau să scape.

Una după alta, sosiră şi cele două unităţi de câte şase oameni, aterizând cu elicopterele noaptea, în deşertul Jabal Sharn, fiind ghidate de semnalele luminoase de la sol. Sultanul Omanului îi întâmpină pe voluntari şi îi prezentă viitorilor lui camarazi, şase membri foarte dotaţi şi foarte antrenaţi din garda lui personală din garnizoana Masqat. Cei optsprezece bărbaţi, palestinieni, evrei şi omanezi, îşi dădură mâna, uniţi de un obiectiv comun: moarte pentru un neguţător de moarte.

Antrenamentele aveau să înceapă a doua zi dimineaţă în Marea Arabiei, dincolo de apele puţin adânci din Al Ashkarah.

Moarte pentru un neguţător de moarte.

În şapte zile antrenamentele se definitivară, iar în a opta zi douăzeci şi doi de oameni se îmbarcară pe un trauler în largul coastelor Ra’s al Hadd, având tot echipamentul depozitat la bord. În a noua zi, în Marea Arabiei, la apusul soarelui, pe radar le apăru un cargou care venea din Bahrain, iar după lăsarea întunericului, traulerul puse cap compas spre sud, urmând coordonatele de interceptare.

Moarte unui neguţător de moarte...

Capitolul 46

Cargoul sălta ca o coajă de nucă pe valurile negre ale mării, ridicându-se şi plonjând între ele, ca un peşte de pradă în căutarea hranei. Traulerul Ra’s al Hadd se opri la jumătate de milă în dreapta vasului care se apropia. Oamenii coborâră la apă două bărci mari din PVC. În prima se urcară doisprezece bărbaţi, iar în a doua ceilalţi zece, plus o femeie. Khalehla Rashad se afla şi ea lângă Evan Kendrick şi Ahmat.

Toţi erau echipaţi în costume impermeabile strânse pe corp, din care nu li se vedeau decât feţele, mascate şi ele cu o alifie neagră. În afară de rucsacurile din doc pe care le purtau în spate şi de armele prinse la centuri, fiecare mai avea ventuze mari la genunchi şi antebraţe. Cele două bărci săltau una lângă alta pe crestele valurilor în întâmpinarea cargoului care înainta spre ele. Apoi, când masa uriaşă de metal negru se ridică deasupra lor, oamenii manevrară bărcile în aşa fel încât le alipiră de vas. Apoi, unul după altul, *piraţii* îşi fixară ventuzele de coca vaporului.

Încet, ca un şir de furnici care se suie pe un cazan de gunoi, comandoul omanez ajunse la partea superioară a punţii, unde ventuzele fură dezafectate şi aruncate în mare.

— Eşti în regulă? îl întrebă Khalehla pe Evan.

— *În regulă!* protestă Kendrick. Braţele mă omoară şi cred că picioarele îmi atârnă undeva în apa de colo de jos, la care nici nu mă gândesc să mă uit!

— Bine, atunci înseamnă că eşti în regulă.

— Tu îţi câştigi o pâine cu aşa ceva?

— Nu foarte des, răspunse agenta din Cairo. Pe de altă parte, să ştii că am avut parte şi de lucruri mai rele.

— Sunteţi toţi nişte ţicniţi!

— Da, numai că *eu* n-am intrat într-o închisoare plină cu teroriști. Vreau să spun că aia e o adevărată ţicneală!

— Şşşş! ordonă Ahmat Yamenni, sultan al Omanului, aflat în dreapta lui Rashad. Uite, echipele au sărit peste bord. Linişte.

Palestinienii îi înlăturară pe oamenii de cart care moţăiau la prova, în mijlocul vasului şi la pupa, în timp ce israelienii ţâşniră în sus pe trepte spre o punte superioară şi capturară cinci marinari care stăteau rezemaţi de un perete despărţitor şi beau vin. După cum fusese planificat, din moment ce se aflau în apele

teritoriale ale Omanului, omanezii se grăbiră spre puntea de comandă pentru a-l anunţa formal pe căpitan că vasul se afla sub controlul lor, în baza unui înalt decret regal care tocmai fusese emis şi că va trebui să menţină şi în continuare cursul actual. Echipajul fu adunat şi se desfăşură o percheziţie rapidă, cu confiscarea pe loc a oricăror arme de foc sau albe. Apoi toţi fură închişi într-un compartiment păzit pe rând de câte trei membri ai comandoului, un omanez, un palestinian şi un israelian. Căpitanul, un individ uscăţiv şi fatalist, cu o barbă ţepoasă, acceptă situaţia cu o ridicare din umeri, fără să-şi ofere sprijinul dar şi fără să obiecteze. Rămase la timonă solicitând doar ca secunzii lui să-l înlocuiască la orele prevăzute. Cererea îi fu aprobată, iar comentariul lui ulterior fu o însumare a gândurilor lui filosofice:

— Arabii şi evreii sunt acum împreună piraţii mărilor deschise. Lumea asta e mai capie decât credeam eu.

Telegrafistul constitui totuşi surpriza cea mare. Cabina lui fu abordată cu maximum de prudenţă, Khalehla conducându-i pe cei doi membri ai Brigadei Massada şi pe Evan Kendrick. La semnalul ei, uşile fură deschise brusc şi toate armele fură îndreptate către operator. Însă acesta scoase imediat un steguleţ israelian şi, afişând un zâmbet larg, îi întrebă vesel:

— Ce mai face Manny Weingrass, domnilor?

— Doamne, Dumnezeule! Fură singurele cuvinte pe care fu în stare să le rostească congressmanul din Colorado.

— Era de aşteptat, zise Khalehla.

Timp de două zile petrecute pe mare în marş spre portul Nishtun, *piraţii* lucrară nebuneşte în pântecele vasului, în regim de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Fură foarte precişi, din moment ce fiecare cunoştea bine marfa cu care aveau de-a face, distrugând-o eficient şi ireparabil. Lăzile fură apoi resigilate, neprezentând nici o urmă de violare. Înăuntru rămaseră doar arme şi echipament împachetate toate ordonat, ca şi când ar fi provenit de pe liniile de montaj ale fabricilor de arme de pe tot cuprinsul globului şi adunate la un loc de Abdel Hamendi, neguţătorul de moarte. În zorii celei de-a treia zile, vasul intră în portul Nishtun din Yemenul de Sud. *Piraţii* palestinieni, omanezi şi israelieni, femeia agent din Cairo şi congressmanul american, erau îmbrăcaţi toţi acum în hainele pe care le căraseră în rucsacurile lor. Jumătate arabă, jumătate

europeană, îmbrăcămintea lor desperecheată aducea cu cea a marinarilor angajaţi la întâmplare prin porturi de vasele comerciale cu deficite de echipaj. Cinci palestinieni, luând aerul unor descărcători bahrainieni, se aflau lângă pasarela care urma să fie coborâtă peste câteva momente. Ceilalţi urmăreau pasivi de pe puntea inferioară mulţimea care se adunase pe enormul chei din centrul complexului portuar. Era o isterie generală; parcă şi mirosul ei plutea în aer. Vasul sosit era un simbol al izbăvirii trimise de oameni bogaţi şi puternici, care undeva în lumea asta se gândeau că luptătorii atât de mândri şi atât de loviţi de suferinţe ai Yemenului de Sud *ar fi fost importanţi.* Era un carnaval delirant al dorinţei de răzbunare. Răzbunare împotriva cui? Aici nici măcar ei nu puteau să cadă de acord, dar era clar că slava Yemenului cerea sângele duşmanului, deşi nimeni nu putea precizii cine era acest duşman. Gurile lor sălbatice, spumegând sub nişte ochi la fel de sălbatici, scoteau ţipete ascuţite pline de ură şi de violenţă.

Vasul se lipi de chei, iar zarva de jos se transformă într-un vacarm cumplit. Câţiva membri ai echipajului, selecţionaţi şi urmăriţi îndeaproape de ochii şi armele omanezilor, fură puşi să lucreze la maşinăriile cu care erau familiarizaţi şi complicatul proces de descărcare începu. Pe măsură ce paletele cu lăzi erau ridicate de macarale şi aşezate pe chei în zona de descărcare, răcnetele mulţimii deveneau de-a dreptul înfiorătoare. După două ore descărcarea se încheie, culminând cu depunerea pe uscat a celor trei tancuri chinezeşti. Dacă lăzile ridicaseră mulţimea pe culmea freneziei, apariţia blindatelor o aruncă pur şi simplu în delir. Soldaţii în uniforme ponosite de-abia dacă mai reuşeau să-şi ţină la distanţă compatrioţii ca să nu se repeadă la cei trei mici monştri, care însemnau şi ei acelaşi simbol al importanţei lor şi al recunoaşterii lor de către cineva, cineva aflat cine ştie unde.

— Iisuse Cristoase! zise Kendrick strângându-l tare de braţ pe Ahmat şi uitându-se atent la ceea ce se petrecea jos, pe chei. *Priveşte!*

— Unde?

— Eu văd! interveni Khalehla, îmbrăcată în pantaloni şi cu părul dat pe spate sub pălăria de pescar grec. Dumnezeule, *nu pot să cred!* E *el,* nu-i aşa?

— Cine? ceru să ştie tânărul sultan, începând să se enerveze.

— *Hamendi*! răspunse Evan arătând cu degetul în direcţia unui

bărbat în costum alb de mătase, înconjurat de mai mulţi indivizi în uniforme şi robe albe.

Procesiunea lor înainta încet pe chei şi soldaţii din escortă se opinteau din răsputeri, făcându-le loc de trecere prin mulţime.

— Poartă acelaşi costum alb pe care l-a avut într-una din pozele din apartamentul lui Vanvlanderen, adăugă Rashad.

— Sunt convins că are zeci de costume la fel, explică Evan. Şi sunt sigur că are impresia că-l fac să pară pur şi neprihănit... Cred că are curaj, nu glumă, dacă-şi lasă el tabăra înarmată din Alpi şi vine aici, la numai câteva ore de drum cu avionul de Riad.

— De ce? întrebă Ahmat. Doar e protejat, saudiţii n-ar îndrăzni să aţâţe vreun conflict acţionând peste graniţele lor.

— Apropo, interveni Khalehla, Hamendi se pare că a mirosit că de unde vine vaporul ăsta mai pot să iasă şi alte milioane bune. Nu face decât să-şi asigure *terenul de vânătoare,* iar asta nu implică decât un risc minor. Cu beneficii grase.

— *Ştiu* ce are de gând, spuse Evan vorbind cu Khalehla dar uitându-se la tânărul sultan. Saudiţii n-au să îndrăznească, continuă Kendrick, repetând vorbele lui Ahmat. *Şi nici omanezii...*

— Astea-s nişte motive foarte bune ca saudiţii să-i lase în pace pe fanatici să se scufunde în propria lor mocirlă, răspunse sultanul.

— Nu e o idee rea, dar...

— Dar ce?

— Ne bazăm pe faptul că atunci când toţi aceşti oameni, în special capii din Valea Baaka, au să descopere că toată marfa pentru care au plătit nu-i decât un morman de rebuturi, Hamendi va fi socotit răspunzător de furtul a cincizeci de milioane. Şi-atunci tipul o să devină un paria, un arab care-şi trădează semenii arabi pentru bani.

— Veştile se vor răspândi ca şoimii sub palele vântului, aşa cum ar fi spus poporul meu în urmă cu câteva zeci de ani, completă sultanul. Din câte ştiu eu despre Baaka, ăia au să trimită cele mai tari echipe de ucigaşi profesionişti ca să-l lichideze, nu atât pentru bani, cât fiindcă i-a crezut chiar aşa tâmpiţi şi şi-a bătut joc de ei. Chestie mai curând de ambiţie, de orgoliu, deşi nici în privinţa banilor...

— Asta-i optimul, spuse Evan Kendrick. Asta şi sperăm, dar el are averi de milioane şi milioane în toată lumea şi dispune de zeci de locuri unde s-ar putea ascunde.

— De fapt tu *cum vezi problema,* Evan? îl întrebă Khalehla.

— Poate-am reuşi să devansăm puţin orarul şi cu ceva noroc, să *ne asigurăm* optimul.

— Vorbeşte te rog pe limba noastră, nu mai bate câmpii pe latineşte, insistă ea.

— Acolo jos e un circ întreg. Soldaţii abia mai reuşesc să ţină piept mulţimii. Pentru declanşarea unei mici răscoale nu-i nevoie decât ca mulţimea să se apuce să strige la unison… *Farjunna! Farjunna! Farjunna! Farjunna!…*

— Adică *arată-ne,* traduse Ahmat.

— Să urle până când vocile lor au să zguduie blestematul ăsta de oraş! Cuib de tâlhari!

— Una sau două lăzi deschise, puştile ridicate în gest de triumf… apoi scoasă muniţia şi împărţită.

— Şi trase câteva salve în aer, aşa, de poftă, completă Khalehla, numai că puştile *n-or să tragă.*

— Apoi se vor deschide *alte* lăzi, continuă sultanul împărtăşind entuziasmul celor doi. Echipament distrus, bărci pneumatice sfâşiate, aruncătoare de flăcări perforate. Şi Hamendi e chiar aici!… Phiii! Cum am putea ajunge acolo jos?

— Voi nu puteţi. Nici unul din voi nu poate, spuse Kendrick cu fermitate făcând semn unui membru al Brigăzii Massada.

Omul veni în fugă, iar Evan continuă repede, nedându-le lui Ahmat şi Khalehlei nici o şansă de a vorbi, ci lăsându-i să-l privească uimiţi.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa? îl întrebă el pe israelian.

— N-ar trebui să ştiu, dar sigur că ştiu.

— Mă consideraţi conducătorul acestei acţiuni, da?

— Da, dar îmi pare bine că mai sunt şi alţii…

— Fără importanţă! *Eu sunt* şeful.

— Bun. Tu eşti şeful.

— Vreau ca oamenii ăştia doi să fie imediat arestaţi şi încuiaţi într-o cabină.

Protestele sultanului şi ale Khalehlei fură înecate de reacţia promptă a israelianului.

— Ţi-ai pierdut minţile? Omul ăsta e…

— Nu mă interesează, chiar de-ar fi însuşi Mohamed, iar ea Cleopatra. *Închide-i!* Executarea!

Evan porni în grabă spre pasarelă şi spre mulţimea isterică de jos de pe chei.

Îl găsi pe unul dintre cei cinci *descărcători* palestinieni şi-l

trase din faţa unui grup de soldaţi care protejau blindatele chinezeşti de mulţimea furibundă. Se apropie de el şi-i vorbi la ureche. Arabul răspunse dând din cap şi arătând spre unul din camarazii lui care se amestecase în mulţime şi îi făcu semn să iasă de acolo şi să se alăture celorlalţi.

Apoi fiecare plecă în goană de-a lungul cheiului, trecând de la un grup la altul, repetând mesajul primit, strigându-l din tot pieptul, până când sămânţa se răspândi în mulţime şi, ca un val enorm străbătând un ocean de fiinţe omeneşti, strigătul general ţâşni din gurile a mii de oameni înfierbântaţi.

— *Farjunna! Farjunna! Farjunna!*

Mulţimea înaintă în masă către zona de descărcare, iar procesiunea micii elite în care arabul Abdel Hamendi se afla în centrul atenţiei fu literalmente dată la o parte, împinsă în spatele porţilor uriaşe ale depozitului de la capătului cheiului. Se auziră scuze strigate din mijlocul mulţimii, pe care comerciantul de arme le acceptă cu falsă amabilitate, arătând mai degrabă ca unul care a picat din greşeală într-o altă parte a oraşului şi care arde de nerăbdare să plece imediat şi fără îndoială că ar fi şi făcut-o dacă nu s-ar fi gândit la avantajele pe care presupunea că le va avea rămânând pe loc.

— *Pe aici*! se auzi o voce pe care Evan o cunoştea prea bine.

Era Khalehla. Iar lângă ea se afla Ahmat, amândoi de-abia ţinându-se pe picioare în mijlocul mulţimii fremătătoare.

— Ce dracu’ faceţi aici? răcni Kendrick croindu-şi drum cu coatele până la ei. Aşa ne-a fost vorba?

— *Domnule congressman,* spuse sultanul Omanului pe un ton poruncitor, eşti tu conducătorul acestei unităţi, chestiune discutabilă de altfel, dar acest vas se află până una-alta sub comanda *mea!* Oamenii mei *l-au luat!*

— Ai idee ce-o să se-ntâmple dacă ei îi cade şapca de pe cap sau i se descheie bluza din cauza nebunilor ăstora? Şi ai idee cam ce primire oficială ţi s-ar rezerva dacă ar mirosi oamenii ăştia atât de drăguţi cine eşti în realitate? Ce covor de flori ţi-ar aşterne…?

— Nu vreţi să încetaţi? strigă Khalehla dând un ordin şi nu punând o întrebare. Grăbiţi-vă! Soldaţii s-ar putea să scape situaţia de sub control, iar noi trebuie să ne asigurăm că treaba iese cum trebuie.

— Cum? întrebă Evan ridicând vocea.

— Lăzile! răspunse Khalehla. Stiva din stânga cu marcaj roşu!

Ia-o înaintea mea, singură n-am să pot să trec. Te ţin de braţ.

— Ce concesie îmi faci. Hai!

Cei trei porniră într-o parte, împingând cu coatele mulţimea care viermuia nebuneşte în toate părţile şi-şi croiră drum sprestiva de lăzi de câţiva metri înălţime, prinsă cu platbande metalice. În jurul mărfii soldaţii încercau să ţină piept avalanşei de trupuri, ţinându-se de mâini, în timp ce oceanul de oameni tot mai nerăbdători şi mai furioşi scanda ameninţător:

— *Farjunna! Farjunna!*

Să li se arate lucrul care era important pentru ei: marfa.

— Astea-s armele, iar ei toţi o ştiu! strigă Kendrick în urechea lui Rashad. Or să înnebunească!

— Sigur că ştiu şi sigur că or să înnebunească. Uită-te la marcaje.

Peste tot pe lăzi erau desenate semne de acelaşi fel: trei cercuri roşii, concentrice.

— Semnul universal pentru desemnarea unei ţinte, explică în şoaptă Khalehla. Adică armament. A fost ideea lui *Albastru*; a intuit că teroriştii trăiesc pentru arme şi că se vor aduna toţi în jurul lor.

— Văd că e bun în noua lui meserie…

— Unde-i muniţia? întrebă Ahmat scoţând din buzunare nişte cleşti.

— Au grijă de ea cei de pe malul de vest, răspunse Rashad făcându-se mică sub apăsarea mulţimii care o înconjura. Lăzile alea sunt nemarcate, dar ei le cunosc şi au să le deschidă. Ne aşteaptă pe noi!

— Atunci hai să mergem, strigă tânărul sultan dându-i lui Evan un cleşte.

— Ce… ce-i cu asta?

— E un cleşte, nu vezi? Trebuie să rupem cât de multe platbande putem, ca să fim siguri că lăzile se răstoarnă. Asta îi va incita.

— Oh, nu-ţi face griji, oricum se vor răsturna! Trebuie să-i facem pe sălbaticii ăştia să se împingă spre ele şi să rupă barajul soldaţilor. Ahmat, dă-te înapoi, iar tu treci în spatele nostru, îi spuse Kendrick agentei din Cairo, trecând pe lângă mâinile furioase, pe lângă pumnii ameninţători şi evitând genunchii şi picioarele care îi asaltau din toate direcţiile. Când am să dau din cap, să te izbeşti în cordon cu toată puterea, de parcă ţi-ar fi în primejdie viaţa! zise Evan în continuare.

— Ba nu, ya *Shaikh,* strigă Ahmat. Ca şi când soarta Omanului ar fi în primejdie. Ăştia sunt duşmanii *poporului* meu!

— *Acum*! răcni deodată Kendrick şi se repezi împreună cu tânărul cârmuitor în indivizii din faţa lui, împingându-i pe teroriştii isterizaţi în cordonul de soldaţi.

Şi cordonul cedă! Asaltul asupra stivei de peste trei metri înălţime fu formidabil, iar Evan şi Ahmat se strecurară printre braţe şi picioare spre platbandele metalice, trăgând de ele cu cleştii. Legăturile se desprinseră şi movila formată din lăzile uriaşe se surpă în faţa sutelor de asediatori. Lădiţele de lemn din interior se împrăştiară peste tot, fiind imediat efectiv dezmembrate de mâini demente. Apoi, ca nişte lăcuste înfometate care tabără pe frunzele copacilor, teroriştii din Yemenul de Sud şi din Valea Baaka se căţărară pe lăzi şi smulseră armele din clemele lor de plastic, aruncându-le fraţilor lor, urlând şi călcând în picioare cutiile mari de carton care aduceau grotesc a sicrie.

În acelaşi timp, echipa palestiniană se apucă să ridice lăzile cu muniţie şi să le împrăştie peste tot în jurul mormanului de obiecte ale morţii, aduse aici de neguţătorul de moarte, Abdel Hamendi. Armele erau de modele variate, de toate tipurile şi dimensiunile şi unii nici nu ştiau ce tip de cartuş se potrivea cărui tip de armă, însă cei mai mulţi şi în special cei din Baaka se pricepeau, aşa că aceştia se şi apucaseră să le arate fraţilor lor din Yemenul de Sud cum trebuia umblat cu minunile astea care însemnau mântuirea lor şi moartea duşmanilor lui Allah.

Prima armă automată pe trăgaciul căreia se apăsă triumfător din vârful mormanului de materiale pulverizează complet faţa celui care o ţinea în mână. Îndată se auziră şi alte focuri de armă şi deasemenea zeci şi sute de ţăcănituri fără efect şi zeci de explozii care provocară smulgeri de capete şi de mâini. *Smulgerii* isteria ajunse la apogeu. Teroriştii care preluaseră armele le aruncară îngroziţi cât colo, în timp ce ceilalţi puseră mâna pe tot ce le pica sub ochi şi se apucară să forţeze lăzile de peste tot. Exact aşa prezisese tânărul sultan că avea să se întâmple. Echipamentele fură împrăştiate şi târâte pe chei, scoase din lăzi, despachetate sau sfâşiate din ambalajele lor de plastic şi aşezate pentru a fi văzute de toată lumea. Şi pe măsură ce fiecare piesă era examinată, mulţimea înnebunea şi mai tare, numai că de data asta nu de bucurie şi în semn de triumf, ci de o ură şi o furie animalică. Dădeau peste binocluri cu infraroşii cu lentilele sparte,

scări din funie cu nodurile retezate, butelii de oxigen cu cilindrii ciuruiţi, aruncătoare de flăcări cu duzele sfărâmate, care ar fi provocat incinerarea instantanee a trăgătorului şi a tot ce s-ar fi aflat pe o rază de zece metri în jurul lui, aruncătoare de rachete fără capse detonatoare şi bărci pneumatice de asalt sparte. Toate acestea împinseră mulţimea, aşa cum tot Ahmat prezisese, la paroxismul furiei şi al dorinţei de răzbunare pentru trădarea care era acum mai mult decât evidentă, pângărind lupta lor sfântă şi rănindu-i pe toţi până în adâncul sufletelor.

În vacarmul acesta înspăimântător, Evan îşi croi drum prin viermuiala haotică de trupuri isterice şi se îndreptă spre depozitul aflat la mijlocului cheiului; se lipi cu spatele de perete şi se apropie încet până la aproape un metru de porţile masive, care rămăseseră deschise. Hamendi, îmbrăcat în costumul lui alb, răcnea din răsputeri că materialul defect va fi înlocuit; că duşmanii lui şi *ai lor,* din depozitele din Bahrain, care făcuseră desigur toate astea, vor fi ucişi *până la unul!* Însă protestele lui nu atraseră decât nişte priviri piezişe, neîncrezătoare, din partea celor din apropiere, care îl putuseră auzi, pe când restul mulţimii se tălăzuia cu furie, începând să ceară sânge. Iar apoi apăru nu se ştie de unde un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, cu dunguliţe fine. Nou-venitul dădu colţul depozitului şi de cum îl văzu, Kendrick îngheţă de uimire. Era Grinnell, avocatul Crayton Grinnell, preşedintele *guvernului din interiorul guvernului.* După ce-şi reveni din uluială, Evan se întrebă de ce trebuia să se simtă atât de surprins. Unde altundeva putea să se afle Grinnell, dacă nu aici, în Yemenul comunist, în miezul reţelei internaţionale de traficanţi de arme? Era doar ultimul refugiu care-i mai rămăsese. Avocatul îi spuse în fugă ceva lui Hamendi, care îi traduse imediat cuvintele pentru arabii din jur, explicând că asociatul lui contactase deja sursa din Bahrain şi aflase ce se întâmplase.

— *Jidanii*! zbieră el. Teroriştii jidani au atacat prin surprindere un depozit, au ucis toţi oamenii care erau de pază şi au distrus toate bunurile care se află aici în faţa voastră!

— Dar cum a fost posibil? întrebă un bărbat solid, îmbrăcat într-o uniformă curată şi bine călcată, cu cel puţin zece medalii pe piept. Tot ce se vede aici a fost scos din ambalajul original, din lăzile originale şi din cutii cu sigiliile intacte. Deci, cum *a fost* posibil aşa ceva?

— Blestemaţii de jidani pot fi ingenioşi când vor! urlă disperat

Hamendi. Ştiţi şi voi la fel de bine ca şi mine ce înseamnă Mossadul! Plec imediat şi înlocuiesc întreaga comandă! Toţi cei vinovaţi vor plăti cu viaţa!

— Şi noi până atunci ce facem? întrebă insul în uniformă, care părea o căpetenie a regimului comunist din Yemenul de Sud. Rămânem cu porcăriile astea în braţe? Ce le spunem fraţilor noştri din Valea Baaka? Ne-am făcut cu toţii de râs!

— Veţi avea parte de răzbunare şi de arme bune, fiţi siguri de asta!

Grinnell îi spuse din nou ceva la ureche şi din nou Hamendi traduse mesajul:

— Asociatul meu mă informează că termenul în care ne putem strecura nestingheriţi pe sub umbrela radarului expiră peste trei ore – ceea ce şi aşa mă costă enorm, aş putea adăuga – deci trebuie să plecăm numaidecât.

— Redă-ne demnitatea, frate arab, că dacă nu, o să te găsim şi-o să-ţi luăm viaţa.

— Vă garantez c-am să v-o redau. Acum plec.

Deci au de gând să scape! îşi zise Kendrick. *La naiba, au de gând să scape!* Grinnell îi spusese ce trebuia lui Hamendi şi amândoi aveau s-o şteargă cu avionul din cazanul ăsta cu pulbere şi să continue apoi să-şi desfăşoare afacerile lor murdare ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat! Trebuia *să-i oprească.* Trebuia să *se mişte!*

În timp Hamendi şi Grinnell ieşeau repede din depozit şi dădeau colţul clădirii, Evan se repezi spre intrare şi-şi croi drum către ei. Se apropie la câţiva paşi de Crayton Grinnell, apoi ajunse la câţiva centimetri, îşi scoase din teacă cuţitul cu lamă lungă şi se întinse trecându-şi braţul stâng pe după gâtul avocatului, forţându-l astfel să se întoarcă cu faţa la el.

— *Tu*! ţipă îngrozit Grinnell.

— Ţine asta din partea unui bătrân care e pe moarte şi pentru alte mii de nevinovaţi pe care i-ai ucis!

Îi înfipse cuţitul până la prăsele în stomac, apoi îl trase în sus până sub stern. Avocatul se prăbuşi în mijlocul viesparului de terorişti agitaţi, care habar n-aveau că tocmai fusese ucis un alt terorist.

— *Hamendi!*

Acesta o luase la fugă înainte, uitând parcă de asociatul lui, hotărât doar să ajungă la vehiculul care-l va duce la avionul cu care trebuia să treacă prin coridorul lăsat liber de acţiunea

radarului şi să-l scoată din Yemenul de Sud. *Hamendi n-avea voie să ajungă acolo!* Neguţătorul de moarte *nu trebuia* lăsat să mai vândă moarte! Evan îşi făcu loc cu coatele lovindu-i pur şi simplu pe indivizii din jurul lui.

La capătul cheiului se aflau nişte trepte din beton care duceau la drumul de pământ, unde aştepta cu motorul pornit o imensă limuzină rusească Zil, greoaie şi butucănoasă, cadou al Kremlinului, desigur, pentru conducătorii noului regim frăţesc din Yemenul de Sud.

Hamendi, cu haina albă din mătase fluturându-i în urmă, mai avea doar câţiva paşi şi scăpa! Kendrick îşi adună toate puterile – nici nu mai ştia de unde mai avea – şi se năpusti mai mult împleticindu-se pe trepte, pentru ca în cele din urmă să cadă de-a binelea la cinci-şase metri de maşină, în clipa în care Hamendi se apropia de portiera deschisă. Din poziţia în care căzuse.

Evan scoase repede pistolul şi, apucându-l cu ambele mâini tremurânde, goli tot încărcătorul.

Abdel Hamendi, regele traficanţilor de arme, duse mâna la gât şi se prăbuşi la pământ.

Dar nu s-a terminat! îi strigă o voce interioară lui Kendrick. Mai era ceva de făcut! Se târî în jos pe trepte şi-şi duse mâna la buzunar, căutând o hartă pe care i-o dăduse *Albastru* pentru a o folosi în cazul în care s-ar fi rătăcit de ceilalţi şi n-ar mai fi ştiut pe unde să scape. Rupse o bucată din ea şi scoţând din celălalt buzunar un creion bont, scrise repede în arabă:

«Hamendi cel mincinos e mort. Curând vor muri toţi traficanţii, căci peste tot a început să roadă trădarea, aşa cum aţi văzut toţi aici, azi. Au fost plătiţi de Israel şi de America Marelui Satan ca să vândă drept-credincioşilor arme stricate. În toate părţile au făcut la fel. Luaţi legătura peste tot, cu fraţii noştri şi spuneţi-le ce v-am spus eu şi ce-aţi văzut aici. Începând de azi nu mai putem avea încredere în armele pe care ni le trimit aceşti feciori de căţele.

Un prieten tăcut care ştie ce spune».

Fulgerat de dureri ascuţite în tot trupul, ca şi când rănile căpătate în insula din largul Golfului Mexic i s-ar fi redeschis, Evan se ridică în picioare şi o luă la fugă cât putu de repede spre porţile depozitului, unde mulţimea era încă în fierbere. Ţipând întruna rugăciuni isterice adresate lui Allah pentru sufletul unui

frate arab, se prăbuşi în genunchi prosternându-se în faţa unui grup mic de căpetenii, printre care acum se amestecaseră şi cei din Valea Baaka din Liban. Când aceştia îşi întinseră mâinile pentru a-l consola, el le întinse peticul de hârtie, apoi se ridică brusc, începând să ţipe şi ieşi în goană din depozit, mistuindu-se în mijlocul celor îngenuncheaţi lângă cadavrele mutilate împrăştiate peste tot. Deodată auzi fluieratul grav al sirenei vaporului. Dumnezeule, semnalul de plecare! Îşi făcu loc prin mulţime şi o luă spre capătul cheiului, unde îi văzu pe Khalehla şi pe Ahmat stând lângă pasarela vaporului şi strigând ceva către oamenii de pe punte.

— Unde dracu' ai fost? ţipă ea când îl văzu.

— Voiau s-o şteargă! îi răspunse Kendrick.

În acelaşi moment Ahmat îi împinse pe amândoi pe pasarelă şi imediat, la semnalul lui, aceasta începu să se retragă spre vas.

— Hamendi? întrebă Khalehla.

— Şi Grinnell…

— *Grinnell*? strigă uimită agenta din Cairo. Dar *desigur,* Grinnell, adăugă Rashad. Era logic, unde *altundeva?...*

— Eşti de-a dreptul nebun, congressmane! tună tânărul sultan al Omanului, gesticulând în acelaşi timp către membrii echipajului. Dacă mai întârziai treizeci de secunde, ai fi rămas acolo. Sălbaticii ăia erau cât p-aci să se repeadă asupra noastră, iar eu n-aş fi putut risca viaţa oamenilor mei!

— Cristoase, dar ştii că te-ai maturizat?

— Toţi păţim chestia asta când ne vine vremea… Şi cum rămâne cu Hamendi şi cu ăla nu-ştiu-cum-îl-cheamă?

— I-am ucis.

— Chiar aşa? spuse Ahmat.

— Da. Toţi păţim chestia asta când ne vine vremea… Luminăţia Voastră!

Gerald Bryce intră în cabinetul computerizat al casei din Georgetown şi se duse direct la calculatorul lui. Se aşeză şi îl porni, apoi tastă parola de acces în sistem. Imediat, pe monitor îi apăru mesajul:

SIGURANŢĂ MAXIMĂ!
NU SUNT INTERCEPTORI!
ÎNCEPEŢI!

Tânărul expert cu figură nespus de atrăgătoare zâmbi şi continuă să tasteze:

Am citit toate dosarele strict secrete expediate cu destinaţia CIA şi codificate pentru a fi accesate numai de modemul lui M.J. Payton. Într-un cuvânt, întregul raport e incredibil şi deja se pot observa efectele operaţiunii. Până azi, la nici două săptămâni de la evenimentele din Yemenul de Sud, şapte dintre cei mai proeminenţi traficanţi de arme din lume au fost lichidaţi şi se estimează că fluxul de arme către Orientul Mijlociu s-a redus cu peste şaizeci la sută. Omul nostru e invincibil. Ca să fiu mai explicit, totuşi, coroborând datele cu informaţiile pe care deja le deţinem, Casa Albă trebuie – repet, trebuie – să ne asculte, în cazul în care dorim ca vocea noastră să se facă auzită mai departe. Ne vom folosi desigur cu prudenţă maximă de acest prerogativ, căci, indiferent de rezultat, fie el pozitiv sau negativ, mai multe legi federale au fost evident încălcate, în timp ce administraţia a fost asociată direct şi indirect cu crima, cu terorismul şi cu corupţia, apropiindu-se foarte mult de punctul la care începe să funcţioneze termenul de „crimă împotriva umanităţii”. După cum am fost cu toţii de acord, e nevoie întotdeauna să existe o putere altruistă şi binevoitoare, undeva mai sus de Casa Albă, pentru a-i arăta acesteia direcţia în care trebuie să păşească, iar unul din mijloacele folosite pentru a ajunge la această putere este tocmai cunoaşterea celor mai tainice secrete ale oricărei administraţii. În această privinţă, noi le succedăm predecesorilor noştri într-un mod cum ei nici măcar n-au visat vreodată. Şi dacă există într-adevăr un Dumnezeu undeva, fie ca El să ne dea nouă şi succesorilor noştri puterea de a fi sinceri în credinţa noastră. Mă surprinde că tonul şi cadenţa parţială a celor de la Inver Brass nu sunt prea mult depăşite de termenul medical de „intravenos”. Ba eu chiar cred că termenul este foarte potrivit. În final, trebuie să vă spun că lucrez şi ta alte proiecte în legătură cu care am să vă fin la curent.

În largul insulelor Bahamas, dincolo de Glorious Bay, în interiorul opulentei cabine a iahtului Bertram, un bărbat de culoare se aşează în faţa monitorului calculatorului său. Citind frazele de pe ecran, faţa i se destinse într-un zâmbet satisfăcut. Inver Brass se afla pe mâini bune, tinere şi capabile, inteligente şi dornice de perfecţiune. Gideon Logan, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lui de bogătaş în slujba binelui semenilor

săi – mergând până acolo încât dispăruse de-a binelea timp de trei ani. Metamorfozându-se într-un funcţionar tăcut şi şters, care sondase opinia publică în timpul perioadei de tranziţie în care Rhodesia devenise Zimbabwe – simţi cum i se lua o piatră de pe inimă. Timpul se scurgea cu repeziciune pentru el, ca de altfel şi pentru Margaret Lowell şi pentru bătrânul Jacob Mandel. Toţi oamenii sunt muritori şi era nevoie ca ei să fie înlocuiţi, iar acest tânăr şi arătos geniu le va alege succesorii.

Timpul se scurgea cu repeziciune.

Gerald Bryce sorbi din paharul cu vin de Madeira şi se întoarse la echipamentul lui. Era bine dispus din mai multe motive, dar în primul rând datorită *fraternităţii geniilor,* cum spunea el. Frăţia lor era ceva predestinat, care se impunea de la sine, originile ei regăsindu-se în cei mai obişnuit dintre fenomene: strângerea laolaltă a unor oameni cu interese similare, interese care necesitau dotări intelectuale superioare şi, ca să fim realişti şi puţină răbdare şi înţelegere faţă de o societate guvernată de mediocritate. Fiecare lucru duce invariabil la un altul, întotdeauna indirect, dar cu siguranţă inevitabil.

Când îi permitea timpul, Bryce citea şi participa la seminarii, fiind un asiduu căutător de nou în materie de informatică şi calculatoare şi ferindu-se în acelaşi timp să-şi expună public toate capacităţile de care dispunea. Numai când şi când, acea persoană extraordinară reuşea să intuiască încotro se îndrepta el. Londra. Stockholm, Paris, Los Angeles şi Chicago – Universitatea din Chicago.

Acei câţiva oameni erau analizaţi cum nici nu-şi puteau imagina şi, până azi, patru din ei fuseseră contactaţi din nou.

Un alt Inver Brass se prefigura la orizont, încă neclar dar sigur. Şi cel mai extraordinar dintre aceşti patru urma să fie contactat chiar acum.

Bryce îşi tastă codul, apoi introduse mesajul: *Addendum.* Citi apoi de pe ecran:

TRANSMISIE VIA-SATELIT
MOD-SAHALHUDDIN BAHRAIN
ÎNCEPEŢI

Capitolul 47

Emmanuel Weingrass îi zăpăcise pe doctorii de la Centrul pentru Controlul Bolilor din Atlanta. Nu că starea sănătăţii sale s-ar fi înrăutăţit, fiindcă nu se observau modificări în evoluţia virusului, dar ritmul înrăutăţirii stării lui generale se dovedea mult mai lent decât se anticipase. Doctorii nu confirmaseră în nici un caz *adormirea* virusului. Erau pur şi simplu uluiţi. După cum afirmase patologul din Denver, *„Hai să zicem că am avea o scală de la unu la zece – minus zece fiind momentul când el ne va părăsi; ei bine, bătrânul plutește pe undeva pe la minus şase şi nu vrea deloc să se ducă la fund.”*

— Dar virusul e încă prezent, spuse Kendrick în timp ce mergea alături de Khalehla şi de doctor pe pajiştea casei sale din Colorado, ţinându-se toţi trei la distanţă de urechile lui Manny.

— E anormal. Pur şi simplu nu-l afectează în măsura în care ar trebui.

— Probabil din cauza ţigărilor pe care le şterpeleşte şi a sticlelor de whisky pe care le fură, spuse Rashad.

— *Nu se poate*! spuse doctorul surprins de afirmaţia femeii. Vreţi să spuneţi că *fumează?* Şi că *bea?*

Evan şi Khalehla dădură din cap a neputinţă şi vinovăţie.

— Vă rog să înţelegeţi, domnule congressman, nu vreau să vă dau speranţe false. Pacientul nostru e un bătrân de optzeci şi şase de ani şi e oribil de bolnav…

— Optzeci şi şase? exclamă Evan.

— N-aţi ştiut?

— Nu. El pretinde că are *optzeci şi unu!*

— Sunt sigur că o şi crede, sau cel puţin s-a autoconvins s-o creadă. E genul de om care atunci când împlineşte şaizeci de ani, îşi serbează următoarea zi de naştere la cincizeci şi cinci. Nu-i nimic rău în asta, însă chiar el a cerut un istoric medical, aşa că a trebuit să scotocim prin dosarele din perioada când locuia în New York. Ştiaţi că până la treizeci şi doi de ani a avut trei neveste?

— Sunt sigur că toate îl mai caută încă.

— Oh, nu, sunt toate decedate.

Doctorul se opri uitându-se la Evan.

— Poate m-am exprimat greşit, domnule Kendrick, numindu-vă congressman. Poate ar fi trebuit să spun domnule

vicepreşedinte, aşa cum de altfel consideră toată ţara că ar trebui să fiţi.

— Nu-i deloc o poziţie viabilă, doctore. De fapt, problema n-a fost încă soluţionată... Haideţi, vă conduc la maşină. Khalehla, ai puţină grijă de adolescentul nostru afemeiat şi vezi să nu cadă cu capul în vreun butoi de vin.

— Păi crezi că dacă-ar fi aşa cum spui, am să fac eu imprudenţa să intru la el?... Sigur că mă duc, adăugă Rashad dând mâna cu patologul din Denver. Vă mulţumesc pentru tot, spuse ea.

— Am să ştiu că vorbiţi serios când o să reuşiţi să-l convingeţi pe acest domn că trebuie neapărat să fie vicepreşedintele nostru.

— Repet, doctore, spuse Kendrick conducându-l pe doctor de-a lungul aleii circulare. Problema e încă departe de a fi rezolvată.

— Dar *ar trebui* rezolvată! strigă Emmanuel Weingrass din şezlongul de pe veranda închisă, avându-i alături, pe locurile lor obişnuite, pe congressman şi pe Khalehla. Voi ce credeţi? Că *s-a sfârşit totul?* Ca Bollinger şi hoţii lui fascişti să rămână pe loc şi să nu le poată lua nimeni locul? Eşti chiar aşa nerod?

— Termină, Manny, zise Evan. Sunt prea multe subiecte asupra cărora eu şi Langford Jennings avem păreri diferite şi nu văd cum el ar tolera alături pe cineva ca mine, care într-o zi s-ar putea să-i succeadă. Şi gândul ăsta mă sperie al dracului de tare.

— Lang ştie toate astea! strigă Weingrass.

— *Lang?*

— Ei bine, ai să afli curând, zise arhitectul ridicând din umeri.

— Ce să aflu curând?

— Acum câteva săptămâni, Jennings s-a invitat la masă aici, când tu şi cu frumoasa mea fiică trăgeaţi sforile prin Washington... Şi ce era să fac? Să-i spun preşedintelui Statelor Unite să se ducă la plimbare?

— Aiurea! zise Kendrick.

— Stai puţin, dragule, îl întrerupse Khalehla. Sunt fascinată. De-a dreptul fascinată.

— Continuă, Manny! ţipă Evan.

— Ei bine, am discutat multe lucruri, nu e el chiar un intelectual, asta ţi-o garantez, dar e isteţ şi vede totul la scară mare, iar ăsta-i un lucru bun, nu-i aşa?

— *Nu ştiu.* Şi cum *de-ai îndrăznit* să intermediezi pentru mine?

— Pentru că eu sunt *tatăl tău,* idiot nerecunoscător ce eşti!

Nu-mi vorbi mie de îndrăzneală, spune-le altora despre obligaţiile tale… Bine, bine, n-am fi putut realiza ce-am realizat fără curajul tău, fără forţa ta, dar eu am fost acol*o, aşa* că ascultă-mă.

Exasperat, Kendrick închise ochii şi se lăsă pe spate pe canapea. Deodată, Khalehla îşi dădu seama că Weingrass îi făcea semne dând agitat din buze. Desluşi cuvintele *vezi că-i o farsă, ştiu eu ce fac.* Nu-i putu răspunde decât privindu-l uimită.

— Bine, Manny, spuse Evan deschizând ochii şi uitându-se în tavan. Spune. Ascult.

— Aşa-i mai bine, zise mulţumit Weingrass făcându-i cu ochiul Khalehlei. Poţi să te retragi dacă vrei, nimeni n-are dreptul să spună sau să gândească ceva rău despre tine, toţi îţi sunt datori şi tu nu datorezi nimănui nimic. Însă eu te ştiu bine, prietene, iar omul pe care-l ştiu eu are în el o doză de furie de care tot încearcă să fugă, dar nu reuşeşte pentru că ea face parte din el. Pe scurt, tu nu poţi suferi oamenii stricaţi – persoanele de faţă se exclud, evident – şi să ştii că e bine pentru lumea asta zăpăcită că există un tip ca tine pe-aici, căci ceilalţi sunt şi-aşa prea mulţi… Şi totuşi eu întrevăd o problemă şi, ca să zic aşa, e că foarte puţini oameni de felul tău pot face ceva, pentru că nimeni nu-i ascultă. Şi de ce i-ar asculta cineva? Cine sunt *ei?* Intriganţi? Fluieră-vânt? Agitatori neînsemnaţi?… Acuma, pe de altă parte, pe tine te-ascultă oricine, uită-te la rezultatele sondajelor de opinie, eşti în fruntea topului naţional al cardinalilor, dacă ar fi să-l considerăm pe Langford Jennings pe post de papă. Şi nu se vede nimeni la orizont care să fie mai bun decât tine. După cum văd eu treaba, ai şansa să-ţi expui ideile din cel mai înalt loc pentru toţi cei de-acolo de jos. Lang îţi va pune totul la dispoziţie…

— Din nou Lang, mârâi Kendrick întrerupându-l.

— Aici zău că nu mai e mâna mea! exclamă Weingrass ridicând din umeri a neputinţă. Ştii, eu am început cu *domnule preşedinte,* dacă nu crezi, întreabă feţele care oricum au şters-o la toaletă în clipa în care el a intrat în casă… Îţi spun eu, e un tip grozav. În orice caz, după un pahar, pe care chiar el mi l-a umplut de la bar când fetele nu erau de faţă, mi-a spus că sunt reconfortant şi că de ce nu-i spun Lang şi că să mă las de toate formalismele şi că oricum…

— Manny! îl întrerupse Khalehla. De ce-a zis preşedintele că eşti reconfortant?

— Păi, pe când cleveteam, i-am spus că blocul ăla pe care-l

face administraţia lui pe o anumită stradă – citisem chestia asta în *New York Times* – nu era prea grozav şi că n-ar fi trebuit să-l felicite pe tâmpitul ăla de arhitect exact pe postul naţional de televiziune. Şi Lang a zis că are să analizeze toată treaba asta.

— Eh, aiurea, zise Evan descurajat.

— Bine, înapoi la subiect, spuse Weingrass devenind deodată serios şi trăgându-şi din greu respiraţia în timp ce se uita la Evan. Poate ai făcut destule, poate ar trebui să te dai la o parte şi să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi cu fiica mea arabă. Deja beneficiezi de tot respectul ţării şi a multor alte state din lumea asta. Dar poate că ar trebui în acelaşi timp să te mai gândeşti. Poţi face ce nu poate nimeni. Şi decât să încerci să umbli după oameni corupţi, mai bine-ai încerca să-i opreşti de-a binelea, până nu apucă să se-ngroaşe gluma, măcar pe câţiva dintre ei, sau poate să-i dai jos din vârful muntelui. Nu-ţi cer decât să-l asculţi pe Jennings.

Ochi în ochi, tată şi fiu se înţeleseră consfinţind cel mai tainic nivel al relaţiilor lor.

— Am să-l sun şi-am să-i solicit o întrevedere, bine?

— Nu-i necesar, răspunse Weingrass. E totul aranjat.

— Cum?

— Mâine e în Los Angeles la Century Plaza, la un dineu de colectare de fonduri. Şi-a aranjat ceva timp liber înainte de asta şi te aşteaptă la hotel la ora şapte. Şi pe tine, draga mea. Chiar a insistat.

Cei doi agenţi de la Serviciile Secrete aflaţi la intrarea în apartamentul prezidenţial, îl cunoşteau din vedere pe congressman. Dădură amândoi din cap spre Evan şi Khalehla, iar cel din dreapta se întoarse şi apăsă pe butonul soneriei. Câteva momente mai târziu, Langford Jennings deschise uşa. Se vedea că era obosit, tras la faţă şi cu cearcăne mari la ochi. Încercă vag să-şi afişeze zâmbetul său profesional, dar nu fu în stare să-l menţină prea mult. În schimb, dădu mâna plin de amabilitate cu cei doi oaspeţi.

— Bună seara. Vă rog, intraţi. Vă rog, luaţi loc, zise preşedintele, luând-o înaintea oaspeţilor săi spre salonul apartamentului prezidenţial. Cum se simte Manny?

— N-are să câştige, dar se luptă din răsputeri, răspunse Evan. Înţeleg că l-aţi vizitat acum câteva săptămâni.

— Am făcut rău?

— Deloc, dar a făcut *el* rău că nu mi-a spus.

— A fost ideea mea. Am vrut să câştigăm ceva timp şi eu şi tu, ca să ne mai gândim, iar în cazul meu, aveam nevoie să aflu despre tine şi altceva decât ce ştiam din cele câteva sute de pagini de dosare guvernamentale. Aşa că m-am dus la singura sursă care mi s-a părut valabilă. L-am rugat să păstreze secretul până alaltăieri. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie, domnule.

— Weingrass este un om curajos. Şi ştie că e pe moarte. Diagnosticul lui e greşit, dar el ştie că e pe moarte şi se preface că tratează moartea ca pe o chestiune statistică legată de o ofertă de construcţii. Eu nu mă aştept să apuc şaptezeci şi cinci de ani ca Manny, dar dacă o să-i apuc, sper să am curajul pe care-l are el.

— Optzeci şi şase, spuse sec Evan. Şi eu am crezut că are mai puţini, însă ieri am aflat că are optzeci şi şase.

Langford Jennings îi aruncă lui Evan o privire dură, apoi, ca şi când congressmanul tocmai ar fi spus o glumă extraordinar de amuzantă, se lăsă pe spate, îşi arcui gâtul şi izbucni într-un hohot de râs.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă Kendrick. Îl cunosc de douăzeci de ani dar nu şi-a dezvăluit niciodată adevărata vârstă, nici măcar în declaraţiile pentru întocmirea paşapoartelor.

— Se leagă cu ceva ce mi-a spus mie, explică preşedintele după ce se mai linişti puţin din râs. Mi-a spus: *Îmi pare rău, Lang, nu pot să accept. Nu vreau să te împovărez cu problemele mele de sănătate.*

— E un original, domnule preşedinte, zise Khalehla.

— Au spart zidul…, zise Jennings devenind deodată serios şi se uită la Rashad. Unchiul Mitch îţi trimite salutări.

— Oh?

— A plecat de-aici acum o oră. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar a fost nevoit să se întoarcă la Washington. Am vorbit însă cu el ieri şi a vrut să mă vadă înainte de a mă întâlni cu congressmanul Kendrick.

— De ce? întrebă Evan mirat.

— Mi-a povestit toată istoria cu cei de la Inver Brass. O dată cu dispariţia lui Winters şi Varak, probabil că nu vom afla cine a pătruns la *Dosarul Oman,* dar nu mai contează. Sfântul Inver Brass e terminat.

— *Înainte de asta* nu v-a spus nimic?

Kendrick era uluit şi îşi aduse aminte că Ahmat îi spusese că nu era sigur că Jennings ştia tot atâtea câte îi spusese Payton *lui.*

— A fost foarte corect în legătură cu toate astea şi şi-a prezentat chiar şi demisia. Pe care evident că i-am respins-o… Zicea că dacă aş fi ştiut întreaga poveste, s-ar fi putut să stric tot ce investise în tine pentru a deveni adjunctul meu. Nu ştiu, poate că aşa ar fi fost, însă cu siguranţă că aş fi fost foarte furios. Am aflat ce-am vrut să aflu, iar dumneata, congressmane, eşti deja în posesia unui mandat naţional.

— Domnule preşedinte, protestă Evan. Este artificial…

— Atunci ce naiba a crezut Sam Winters că face? îl întrerupse Jennings cu fermitate. Nu-mi pasă cât de înalte au fost motivele lor, dar Sam a uitat o lecţie a istoriei pe care el, mai mult ca oricare altul, nu trebuia s-o uite. De câte ori vreun grup select de elitişti, care se consideră mai presus de voinţa poporului, se apucă să manipuleze această voinţă de undeva din întuneric, pune automat în mişcare o maşinărie extrem de periculoasă. Pentru că nu e nevoie decât ca unul sau doi dintre indivizii ăştia superiori să vină cu vreo idee diferită sau *impură* şi să-i convingă pe ceilalţi şi la canal cu republica! Mecanismul supergenial al organizaţiei Inver Brass n-a fost cu nimic mai bun decât mecanismul tribului de tâlhari de înaltă clasă ai lui Orson Bollinger. Amândouă grupările voiau ca lucrurile să se facă numai într-un fel. În felul lor.

Evan sări în sus.

— Păi exact pentru motivele astea…

Soneria apartamentului prezidenţial începu să sune, de patru ori scurt, mai puţin de o secundă de fiecare dată. Jennings ridică mâna şi se uită la Khalehla.

— Sper să apreciezi asta, domnişoară Rashad. Ai auzit un cod.

— Un *ce?*

— Ei, nu-i chiar atât de sofisticat, dar merge. Mi se comunică cine e la uşă, iar acum e vorba despre unul dintre cei mai valoroşi consilieri ai Casei Albe… *Intră!*

Uşa se deschise şi Gerald Bryce intră în salon.

— Mă iertaţi că vă deranjez, domnule preşedinte dar am primit veşti din Pekin şi ştiu că doriţi să le aflaţi şi dumneavoastră.

— Pot să mai aştepte, Gerry. Daţi-mi voie să vi-l prezint…

— *Joe…?* Lui Kendrick îi scăpă numele de pe buze în clipa în care îşi aminti de un avion militar undeva în Sardinia şi de un tânăr frumos de la Departamentul de Stat.

— Bună, congressmane, spuse Gerald Bryce dând mâna cu Evan şi făcând din cap spre Khalehla. Respectele mele, domnişoară Rashad.

— Exact! exclamă Jennings. Gerry mi-a spus că el ţi-a făcut instructajul în avionul care v-a dus în Oman... N-am să mă apuc acum să-l laud de faţă cu el, dar Mitchell Payton l-a furat efectiv de la Frank Swann de la Departamentul de Stat, iar eu i l-am furat lui Mitch. E absolut terifiant când e vorba de comunicaţiile prin calculator şi de păstrarea secretă a acestora.

— Sunteţi mult prea amabil şi mă faceţi să mă simt stânjenit, spuse Bryce, profesionistul eficient. Dar ca să revin la Pekin, domnule preşedinte, răspunsul lor e afirmativ. Doriţi să confirm oferta?

— Aici e vorba de un alt cod, explică Jennings. Am zis că am să îndemn pe cei mai importanţi bancheri ai noştri, să nu fie prea lacomi în Hong Kong, în 1997, când va avea loc tranziţia. În schimbul a...

— Şi pentru că veni vorba, domnule, continuă expertul în comunicaţii al Casei Albe uitându-se la Kendrick şi zâmbind uşor, în absenţa echipei dumneavoastră de aici, din Los Angeles, am aprobat declaraţia vicepreşedintelui Bollinger de a se retrage la noapte din funcţie. E în context cu gândirea dumneavoastră.

— Vrei să zici că o să se împuşte în faţa camerelor de luat vederi?

— Nu chiar, domnule preşedinte. Totuşi, el afirmă că intenţionează să-şi dedice restul vieţii eradicării foametei în lume. Pekinul, domnule. Să confirm?

— Cu siguranţă şi adaugă şi mulţumirile mele bandiţilor de acolo.

Bryce dădu din cap către Kendrick şi Khalehla şi plecă închizând uşa după el.

— Unde rămăsesem?

— La Inver Brass, răspunse Evan. Ei m-au creat şi m-au pus în mod artificial în atenţia publicului, într-o postură pe care eu n-o merit. În aceste condiţii, nominalizarea mea nu poate fi în nici un caz efectul voinţei populare. E un artificiu.

— Te simţi *ca şi când ai fi* un artificiu? întrebă Jennings.

— Ştiţi foarte bine la ce mă refer. Eu n-am căutat-o şi nici n-am vrut-o. După cum bine aţi spus, am fost manipulat şi aruncat în cursa asta şi băgat pe gâtul tuturora. Nu mi-am câştigat nici un drept prin acţiune politică.

Langford Jennings se uită atent la Kendrick. Tăcerea se lăsă meditativă şi grea.

— Greşeşti, Evan, spuse după câteva clipe preşedintele. Ţi-ai câştigat drepturile astea. Tu ţi-ai câştigat locul în oraşul ăsta pentru că ai spus lucruri care trebuiau neapărat spuse şi ţara te-a auzit. În ultimul rând, iar asta vine de la mine, Langford Jennings din Idaho: ai salvat naţiunea de cei mai zeloşi contribuabili ai mei şi când spun zeloşi, zic zeloşi ca zeloţii. Ăia ne-ar fi tras atât de tare în jos că nici nu vreau să mă gândesc. Herbert Dennison şi Medalia Libertăţii, zise preşedintele, regăsindu-şi pentru scurt timp faimosul lui zâmbet. Herb era dur, dar inofensiv şi a făcut o mulţime de lucruri pe care mie nu mi-a plăcut niciodată să le fac. Însă acum el nu mai e. Dennison a primit un telefon de la una din firmele acelea vechi de pe Wall Street şi în cele din urmă a primit gradul de colonel pe care l-a râvnit întotdeauna.

— Cum aţi spus? întrebă Kendrick.

— Nimic, las-o baltă. Securitate naţională, secret de stat şi tot tacâmul.

— Atunci daţi-mi voie să clarific un lucru pe care îl ştim amândoi, domnule preşedinte. Eu nu sunt calificat pentru aşa ceva.

— *Calificat?* Şi cine naiba crezi că e calificat pentru munca *mea?* Nimeni, asta-i!

— Nu mă refeream la munca dumneavoastră…

— Dar ai putea să ajungi în poziţia mea, îl întrerupse Jennings.

— În acest caz, mă aflu la ani lumină distanţă de a fi pregătit, domnule. Niciodată n-am să fiu pregătit.

— Dar deja eşti.

— *Cum*?

— Ascultă-mă, Evan. Pe mine nu mă prosteşte nimeni. Sunt perfect conştient că nu am capacitatea intelectuală a unui Jefferson sau a unui Adams, Madison, Lincoln, Wilson ori Hoover, da, am spus Hoover, tipul ăla strălucitor, sau a unui FDR, Truman sau Nixon…[31] da, Nixon ale cărui erori îi erau sădite în caracter,

[31] Preşedinţi ai Statelor Unite ale Americii: *Thomas* Jefferson (1801-1809); *John* Adams (1797-1801); *John Quincy* Adams (1825-1829); *James* Madison (1809-1817); *Abraham* Lincoln (1861-1865); *Thomas Woodrow* Wilson (1913-1921); *Herbert Clark* Hoover (1929-1933); *Franklin Delano* Roosevelt (1933-1945); *Harry S.* Truman (1945-1953); *Richard Milhous* Nixon (1969-1974). *(n. trad).*

nu în viziunea lui geopolitică. Însă acum am ajuns într-o epocă diferită. Epoca maturităţii televiziunii, a comunicaţiilor instantanee. Eu posed încrederea oamenilor pentru că ei văd şi aud *omul.* Mă întristez tare mult când văd o naţiune! Bălăcindu-se în valuri de autocompătimire şi înfrângere. Churchill[32] spunea că democraţia e un sistem politic plin de defecte, dar că nu cunoaştem altul mai bun. Eu *cred* chestia asta şi mai cred şi toate bazaconiile alea despre America, cea mai mare, cea mai puternică şi cea mai binecuvântată ţară de pe faţa pământului. Asta vede şi aude poporul şi nu e deloc rău… Toţi recunoaştem imaginea noastră reflectată în ceilalţi, iar eu te-am urmărit, te-am ascultat, am citit tot ce s-a scris despre tine şi am vorbit în cele din urmă cu prietenul meu Emmanuel Weingrass. Şi după părerea mea de tip sceptic, trebuie să accepţi slujba asta, aproape vrând-nevrând.

— Domnule preşedinte, interveni Kendrick. Apreciez tot ce-aţi făcut pentru naţiune, dar vă spun că noi doi suntem foarte diferiţi. Aţi îmbrăţişat anumite idei politice pe care nu le pot susţine.

— Doamne Dumnezeule, dar nici nu ţi-o cer!… E chiar de dorit! Deşi, de dragul aparenţelor, aş prefera să nu comentezi nimic până nu te consulţi în prealabil cu mine. Am încredere în tine, Evan şi n-am să te las pe-afară. *Convinge-mă.* Spune-mi fără, nici o teamă unde greşesc, exact de aşa ceva are nevoie cabinetul ăsta! Îmi cunosc limitele, Evan, dar mai ştiu de asemenea şi ce aş fi în stare să fac dacă aş avea lângă mine *cei mai buni* oameni care să mă îndrume. *Tu* ne-ai scăpat de gunoaie! Aşa că păşeşte înăuntru.

— Repet, nu sunt înzestrat pentru aşa ceva.

— Poporul consideră că eşti. *Eu* consider că eşti. Aşa că nominalizarea e a ta. Nu te mai amăgi singur, se poate să fi fost forţat să accepţi postul, dar să-l refuzi ar însemna să aduci un afront milioanelor de alegători.

Fu rândul lui Kendrick să-l studieze atent pe preşedinte.

— Dumnezeule, dar *chiar sunteţi* fermecător.

— Face parte din capitalul meu, domnule vicepreşedinte, spuse Jennings zâmbind. Asta şi alte câteva crezuri cinstite.

---

[32] Sir *Winston Leonard Spencer* Churchill (1874-1965) – strălucit om politic britanic, lider al partidului conservator, ministru în repetate rânduri şi prim-ministru al Marii Britanii (1940-1945 şi 1951-1955). Laureat al Premiului Nobel pentru literatură în anul 1953*. (n. trad.).*

— Nu ştiu ce să zic. Pur şi simplu nu ştiu ce să zic.

— Eu ştiu, zise Khalehla întinzându-se după mâna lui Evan. Cred că e timpul ca ofiţerul de teren Rashad să-şi dea demisia.

— Şi mai e ceva, spuse Langford Jennings ridicând din sprâncene. *Ar trebui* să te căsătoreşti. Ar fi cu totul inadmisibil ca partenerul meu să trăiască în păcat. Vreau să zic, îţi imaginezi ce-ar spune toţi evanghelistii ăia care ne-aduc atâtea voturi dacă aud de starea ta socială actuală?

— Mă-ndoiesc de asta domnule, spuse Evan Kendrick.

— Eu nu, domnule… preşedinte!

Soneria de la apartamentul prezidenţial sună din nou. De patru ori, scurt, câte o jumătate de secundă.

CUPRINS

PREFAŢA.....4
CARTEA ÎNTÂI.....5
Capitolul 1.....5
Capitolul 2.....10
Capitolul 3.....33
Capitolul 4.....50
Capitolul 5.....64
Capitolul 6.....79
Capitolul 7.....95
Capitolul 8.....113
Capitolul 9.....125
Capitolul 10.....140
Capitolul 11.....154
Capitolul 12.....167
Capitolul 13.....181
Capitolul 14.....198
Capitolul 15.....217
CARTEA A DOUA.....234
Capitolul 16.....235
Capitolul 17.....253
Capitolul 18.....270
Capitolul 19.....283
Capitolul 20.....297

Capitolul 21.....308
Capitolul 22.....328
Capitolul 23.....352
Capitolul 24.....366
Capitolul 25.....385
Capitolul 26.....401
Capitolul 27.....423
Capitolul 28.....441
Capitolul 29.....456
Capitolul 30.....476
Capitolul 31.....485
Capitolul 32.....500
Capitolul 33.....515
Capitolul 34.....528
Capitolul 35.....538
Capitolul 36.....554
Capitolul 37.....569
Capitolul 38.....578
Capitolul 39.....597
Capitolul 40.....609
Capitolul 41.....627
Capitolul 42.....637
Capitolul 43.....651
Capitolul 44.....666
CARTEA A TREIA.....686

Capitolul 45.....686
Capitolul 46.....699
Capitolul 47.....713
CUPRINS.....723

ROBERT LUDLUM

AGENDA LUI ICARUS

Succesul imens al lui Ludlum cu trilogia "Bourne" (Identitatea lui Bourne, Supremația lui Bourne și Ultimatumul lui Bourne) a făcut ca fiecare roman al său să fie așteptat cu sufletul la gură de milioane de cititori. Există o dependență "Ludlum" a celor care i-au citit cărțile, o nevoie de Ludlum care nu poate fi împlinită decât de romanele lui. *Agenda lui Icarus*, ultima apariție în limba română a celebrului scriitor, reînnoiește satisfacția cititorilor lui, datorită subiectului de excepție pe care îl dezvoltă. Editorul face, de data aceasta, un minunat cadou cititorului: nu dezvăluie nimic din tema propusă! Dar îl asigură că va ține minte ziua în care va termina acest roman!

EDITURA ELIT COMENTATOR